

Bức Xướng Vi Lương

Contents

Bức Xướng Vi Lương	3
1. Chương 1: Sổ Kiếp Của Lão Tử* Lúc Nào Cũng Khó Khăn	3
2. Chương 2: Xuân Hồng – Cô Nương Biết Kiềm Chế	7
3. Chương 3: Sức Mạnh Của Hàng Nhái	12
4. Chương 4: Tiểu Bộ Khoái Tiêu Hồn	17
5. Chương 5: Tổng Tiễn Cũng Phải Nói Đến Duyên Phận	22
6. Chương 6: “xin Lỗi, Thật Ra Ta Là Nội Ứng”	26
7. Chương 7: Tội Phạm Tổng Tiễn Và Khổ Chủ Nói Chuyện Thân Mật Với Nhau	30
8. Chương 8: Cao Nha Nội* Kinh Tài Tuyệt Diễm*	35
9. Chương 9: Thiết Huyết Nam Nhân* – Sư Tử Vương	39
10. Chương 10: Cùng Tình Nhân Tạo Chút Tình Cảm	43
11. Chương 11: Người Là Người Đầu Tiên Trong Hậu Cung Của Ta	49
12. Chương 12: Dùng Trí Lấy Núi Của Mạnh Hồ	54
13. Chương 13: Sắc Nữ Tam Cổ Mao Lư*	58
14. Chương 14: Hãy Nhìn Vẻ Đẹp Bên Trong Con Người	62
15. Chương 15: Không Phải Ninh Tâm Linh Canh Gà Là Tốt Nhất	66
16. Chương 16: Một Câu Khích Lệ Dẫn Tới Huyết Án	71
17. Chương 17: Lâu Soái Ca Chịu Đòn Nhận Tội	75
18. Chương 18: Mỹ Nhân Như Hoa, Hoa Như Mộng	81
19. Chương 19: Trời Sắp Đổ Mưa, Cô Nương Muốn Xuất Giá	86
20. Chương 20: Tiểu Biệt Thắng Tân Hồn	91
21. Chương 21: Nhân Bất Thiên Lôi Ưng Xuyên Việt	95
22. Chương 22: Hận Thù Này Kéo Dài Vô Thời Hạn	100
23. Chương 23: Ý Tại Ngôn Ngoại	105
24. Chương 24: Đại Nhận Vô Phong (đao Lớn Không Có Mùi Nhọn)	110
25. Chương 25: Gian Phu – Dâm Phụ Tương Ngộ	114
26. Chương 26: Giành Được Thiên Đường Chốn Nhân Gian	118
27. Chương 27: Nữ Nhân Sầu, Tú Phòng Thoán Xuất Đại Mã Hầu	123
28. Chương 28: Nếu Đây Không Phải Là Tình Yêu	127
29. Chương 29: Trường Giang Trường Giang, Ta Là Hoàng Hà	131
30. Chương 30: Dưới Ánh Trăng Câu Dẫn Gì Gì, Không Bằng Bùng Nổ Đi	134
31. Chương 31: Không Phải Cứ Thấy Đàn Ông Khỏa Thân Đã Tốt	139
32. Chương 32: Chỉ Có Một Sự Thật	143
33. Chương 33: Cuối Cùng Cũng Thấy Được Bình Minh	147
34. Chương 34: Cùng Chuyện Cũ Cạn Chén	150
35. Chương 35: Khởi Đầu Mới	155
36. Chương 36: Người Cũ Thân Phận Mới	159
37. Chương 37: Ký Hiệp Ước Không Bình Đẳng	162
38. Chương 38: Cơ Bản Là Hít Thở Cũng Đau	166
39. Chương 39: Tập Luyện Không Ngừng	170
40. Chương 40: Giả Làm Thật Thì Thật Cũng Giả	174
41. Chương 41: Đâm Vào Cửa Sổ Giấy Cũng Đau	177

42. Chương 42: Toan Tính Dừng Thang Thuốc Mỹ Nhân	181
43. Chương 43: Rời Xa Mê Hoặc Mới Là Vương Đạo	185
44. Chương 44: Tư Cách Được Hoàn Hình Phật	189
45. Chương 45: Tâm Tư Của Tiểu Cô Nương	193
46. Chương 46: Chuyên Gia Đàm Phán Trổ Tài	197
47. Chương 47: Đại Sói Xám Đội Lốt Mỹ Nhân	202
48. Chương 48: Cùng Thúc Thúc Đẹp Trai Đàm Đạo	205
49. Chương 49: Vì Vui Vẻ, Nữ Nhân Tự Minh Tạo Dung Nhan	209
50. Chương 50: Tôn Đại Thánh Gặp Thần Chú Kim Cô	213
51. Chương 51: Con Cóc Nhảy Trên Mu Bàn Chân	217
52. Chương 52: Cho Dù Là Đèn Lồng Cũng Không Giữ Được Lửa	221
53. Chương 53: Không Giả Bộ Được Thì Cứ Thừa Nhận Vậy	225
54. Chương 54: Gặp Lại Tình Dị Cũ	229
55. Chương 55: Sấm Lớn Mưa Nhỏ Là Chuyện Không Thực Tế	233
56. Chương 56: Có Hưng Phần Thế Nào Đi Nữa Cũng Phải Nhịn	238
57. Chương 57: Không Kinh Nghiệm Thật Có Hại	241
58. Chương 58: Đùa Chán Thì Phải Đi Thôi	244
59. Chương 59: Tâm Lý Bất Ổn	250
60. Chương 60: Năm Mới - Không Khí Mới	253
61. Chương 61: Tổng Kết Bài Học Kinh Nghiệm	257
62. Chương 62: Nỗ Lực Tiến Đến Mục Tiêu Nữ Chủ Vạn Năng	261
63. Chương 63: Sống Trong Sự Dày Vò	265
64. Chương 64: Bị Khủng Hoảng Niềm Tin	269
65. Chương 65: Chiến Tranh Lạnh Giữa Mỹ Và Liên Xô	272
66. Chương 66: Không Giữ Được Uy Tín Là Vấn Đề Lớn	276
67. Chương 67: Uy Hiếp Bị Uy Hiếp Lại	281
68. Chương 68: Tác Chiến Tại Sân Nhà Và Tác Chiến Tại Sân Khách	285
69. Chương 69	289
70. Chương 70: Tiểu Chủ Nhân Họ Đông Phương Khuê Danh Bất Bại	293
71. Chương 71	298
72. Chương 72	304
73. Chương 73: Thuyền Trưởng Sparrow	308
74. Chương 74: Ngồi Xuống Đàm Phán	312
75. Chương 75: Một Nửa Là Tình Thánh, Một Nửa Là Ác Ôn	316
76. Chương 76: Bắt Kẻ Trộm Thuyền	319
77. Chương 77: Chuyện Xưa Khó Quên	324
78. Chương 78: Làm Sủi Cảo Hay Là Luyện Cầu	327
79. Chương 79: Ngã Bài	331
80. Chương 80: Sinh Ra Ở Cửa Tử	336
81. Chương 81: Vẫn Bị Tính Kế	340
82. Chương 82: Âm Thầm Kết Hôn	344
83. Chương 83: Bất Ngờ Gặp Người Quen	348
84. Chương 84: Chuyện Lớn Hóa Nhỏ, Chuyện Nhỏ Hóa Không	354
85. Chương 85: Cuối Cùng Cũng Có Cảm Giác Của Phụ Nữ Có Thai	357
86. Chương 86: Bình Cũ Rượu Mới	361
87. Chương 87: Cuối Cùng Cũng Trở Về Nhà	366
88. Chương 88: Cuối Cùng Cũng Thành Gia Quyển (người Có Tình Cũng Thành Đôi)	370
89. Chương 89: Rốt Cục Cũng Sinh Em Bé (thượng)	375
90. Chương 90: Rốt Cục Cũng Sinh Em Bé (hạ)	378
91. Chương 91: Ngoại Truyện	383

Bức Xương Vi Lương

Giới thiệu

Truyện dẫn dắt tự nhiên, sống động với những phân tích dễ hiểu, lại logic. Căn cứ vào số liệu thống

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/buc-xuong-vi-luong>

1. Chương 1: Số Kiếp Của Lão Tử* Lúc Nào Cũng Khó Khăn

edit: diepanhquan

beta: Phong Tuyết

*lão tử: bố mày (tự xưng khi tức giận hoặc khi vui đùa)

Nam nhân xinh đẹp khẽ mỉm cười nói: “Cô nương, người nắm nhược điểm của tại hạ”.

Tôi đang mãi suy nghĩ một vấn đề triết học, đột nhiên hắt lại lên tiếng khiến tôi sợ hết hồn, vội vàng không chế sự hoảng sợ, cắn cắn đầu lưỡi hỏi hắt: “Tiên sinh tại sao nói như vậy? Không phải là ngài đang bắt mạch cho ta sao?”.

Nam nhân xinh đẹp nhìn xuống phía giữa hai chân mình, ánh mắt chậm rãi di động, liên tục nhìn đến khuỷu tay của tôi, nhẹ nhàng than thở: “Cô nương, cái này tại hạ cũng chỉ có một mà thôi, không có đồ dự trữ, cho nên không thể cho người, phiền người buông tay đi”.

Lúc này tôi mới phát hiện, không biết từ lúc nào tôi đã nắm chặt được mệnh căn* của hắt.

*mệnh căn: căn nguyên của tính mạng, điểm chí mạng, ở đây là gì thì cả nhà tự hiểu nhé ^^

Thảo nào, còn tưởng rằng cột giường cũng lớn như vậy.

Tôi vội vàng buông tay, phất cánh tay cười ngượng ngùng: “Ta... Ta nói ta là theo bản năng, ngài có tin hay không?”.

Nam nhân xinh đẹp lại thở dài: “Vậy lại càng không hay rồi, cô nương là vì đói mà ngắt, tại hạ chỉ là linh y, không phải rau hẹ”.

Cắt đi rồi là không dài ra được nữa phải không? Khóe miệng tôi co quắp, nhắc lại: “Xin lỗi, ta không phải cố ý, đại khái... Tay của ta có ý thức riêng của nó”.

Nam nhân xinh đẹp nhìn ta từ trên xuống dưới: “Cô nương thiên phú dị bẩm, tại hạ bội phục”.

Rõ ràng là không tin tôi a, thực thương tâm.

Cũng không trách hắt, ngay cả tôi cũng không tin, lão nương đã xuyên không rồi.

Nếu như nói một đời của người bình thường giống như lời nói trong bộ biên niên sử Trung Quy Trung Cự, kinh nghiệm nhân sinh hai mươi tám năm ngắn ngủi của tôi chính là một đoạn lịch sử tiêu chuẩn, có lý biệt, có vay mượn, có khổ nhục.

Bản thân tôi cho rằng, khổ nhục chiếm phần chủ yếu.

Khi tôi ba tuổi, cha tôi vốn là giáo viên trung học bỗng nhiên mê đánh bài, đem hai vạn đồng trong nhà đi ra ngoài đánh bạc, toàn bộ thua sạch tôi không nói, nhưng cũng bởi vì đánh bạc mù quáng mất trắng nên tức giận mà đánh người khác, bị phán cố ý đả thương người, phạt ba năm tù.

Mẹ tôi cảm thấy tương lai mù mịt, trong một đêm không gió không trăng đã vứt bỏ tôi mà chạy vội.

Ba năm trôi qua rất nhanh, cha tôi ra tù, sợ chủ nợ đuổi giết, từ đó mai danh ẩn tích, không xuất hiện nữa.

Khi chủ nợ cầm giấy vay nợ đứng trước cửa nhà tôi, bà nội phải vỗ ngực đảm bảo, nhất định sẽ trả tiền lại, mặc kệ là bao lâu, nhất định sẽ trả tiền lại.

Kỳ thật thì bà đã già, lấy đâu ra hai vạn đồng để trả nợ chứ. Hơn hai mươi năm trước, hai vạn đồng giá trị hơn hiện tại rất nhiều.

Huống chi trong nhà lúc đó còn có tôi ăn không ngồi rồi chưa kiếm được tiền.

Nhưng bà vẫn có năng lực chống đỡ tiếp. Ban ngày bà dán hộp giấy, buổi tối dạy chữ cho tôi, khi đó tôi còn nhỏ tuổi chưa hiểu chuyện, bà đã nói hàng trăm ngàn lần với tôi rằng, ba mẹ tuy rằng yêu tôi, nhưng bởi vì nhiều nguyên nhân không thể nói, bọn họ sẽ không trở về nữa.

Yêu tôi? Tôi khinh!

Cái tôi mặc chính là quần áo của người khác, ăn cơm của người khác, đi trên đường gặp ai đánh rơi giấy vụn liền vội vàng nhặt để đổi tiền; vừa lên trường chuyên trung học đã phải giấu tuổi tới tiệm cơm rửa chén đĩa; sau khi miễn cưỡng tốt nghiệp trường chuyên trung học, tôi chính thức bắt đầu việc làm lụng vất vả, ban ngày làm một việc, buổi tối làm một việc, rạng sáng lại đi đưa báo, tạp chí. Cũng hết cách, tôi làm sao có thể trơ mắt nhìn bà nội một mình gánh vác khoản nợ được? Bà chỉ dán hộp giấy mà có thể nuôi tôi lớn như vậy đã coi như là được ông trời thương xót rồi.

Mỗi lần phải trả tiền nợ là những lúc tôi hận đến sợ, bản thân mình không được nghỉ ngơi phút giây nào, vội vàng hấp tấp kiếm chút tiền lại đưa hết cho hắn. Cho nên chỉ có thể không ngừng an ủi mình, tôi làm việc là vì bà nội, không phải vì món nợ khổng kiếp kia, a di đà Phật!

Nhưng khi bà nội qua đời, tôi vẫn chưa trả xong nợ, đây là tiếc nuối lớn nhất của đời tôi.

Câu cuối cùng bà nói với tôi là lời nói đầy nước mắt. Bà nói, người mà bà có lỗi nhất chính là tôi. Nói tôi kiếp sau đừng đầu thai lại vào nhà bà mà hãy đi tìm một nhà khá giả, bà sẽ tới tìm tôi, bảo vệ tôi trong vòng tay thương yêu.

Tôi cười nói, bà nội bà nói gì vậy, có thể làm cháu gái của bà, là phúc đức tu luyện từ kiếp trước của con.

Một khắc cuối cùng bà nội liên tục nhìn tôi, trong mắt hình như có tiếc nuối. Tôi nói bà nội cứ yên tâm, con yêu bà, cho nên con không hận ba mẹ con. Sau đó bà liền yên tĩnh ra đi, giống như đang ngủ một giấc bình thản vậy. Tôi lau khô nước mắt, vì bà xử lý hết hậu sự, tiếp tục làm công việc khi trước. Bởi vì chịu liều mạng và có năng lực, tôi từ nhân viên thu ngân trong siêu thị lên tới chức quản lý. Ba năm sau, năm ấy khi đã hai mươi ba tuổi, rốt cục tôi cũng hoàn trả hết số tiền nợ.

Ngày đó bầu trời vẫn xanh thẳm, không khí vẫn tươi mát, tôi đem tất cả số tiền lẻ đều đổi thành một loại tiền xu, sắp xếp tại trong túi ni lông giao cho con gái của chủ nợ, giống như đem gánh nặng trên vai vứt ra ngoài.

Bóng dáng của cô ta lúc gian nan kéo tiền xu rời đi, đến nay tôi vẫn cắt kỹ trong tim, lúc nào cũng nhớ lại.

Sau đó tôi xin nghỉ dài hạn, mua một đồng lớn sách đĩa lậu, cả ngày làm tổ ở nhà nhìn TV, trong lòng trống rỗng. Cái loại cảm giác này rất kỳ quái, có điểm giống như là người đã biết bơi lần đầu tiên xuống nước, cảm giác áp lực trên người giảm đi rất nhiều, nhưng tay chân ngược lại không biết nên tới nơi nào mới được. Lại giống như là... cả đời này đều đã hoàn thành hết rồi, bỗng nhiên tôi biến thành người vô dụng.

Thiết nghĩ, nếu như có một Tiểu Long Nữ xinh đẹp ở bên cạnh cũng có chút thú vị.

Trong nửa tháng, tôi đem tất cả những mất mát của thời thơ ấu cùng thiếu niên bù đắp trở lại, bao gồm tìm hiểu những diễn viên đẹp trai được yêu chuộng lúc ấy, cả Hoàn Châu Cách Cách và Thiếu niên Bao Thanh Thiên.

Cũng là cơ duyên trùng hợp, tôi ngẫu nhiên nghe được một tin tức về một người tên Âu Hán Thanh. Nên nói như thế nào nhỉ, là đồng cảnh, đứa trẻ đáng thương này cũng không dựa vào sự giúp đỡ để trả hoàn trả món nợ của cha, nhưng sau khi trả hết khoản nợ, cậu ta lại mang một tinh thần rất thoải mái, tiếp tục đi lái xe, bởi vì bạn của cậu ta nói với cậu ta rằng, cả đời này của cậu ta không phải chỉ sống vì cha cậu ta, thế nên cậu ta phải tự tìm một mục tiêu sống ình.

Nhìn nụ cười bình tĩnh không mang theo một tia lo lắng của cậu ta, tôi bỗng nhiên muốn gào khóc, không thể ngừng được, dường như muốn khóc hết cả nước mắt của cuộc đời này vậy. Ngay chính bản thân tôi cũng không biết rốt cuộc vì sao mình khóc.

Nói khóc liền khóc một ngày. Khóc mệt rồi, tôi chợt nghĩ rằng, lão tử chẳng phải là Giáng Châu tiên tử chuyển thế sao? Chẳng lẽ chỉ có một mình Âu Hán Thanh mới là bảo vật? Chắc, kiếp trước của tôi chắc chắn chính là như vậy.

Làm sao, kỳ thị trình độ của học sinh chuyên văn hóa sao? Bà nội tôi nhất định là một nữ sinh tiến bộ học tập làm cách mạng, làm sao tôi có thể thấp kém? Chưa từng ăn thịt heo nhưng cũng ít nhất đã từng nhìn thấy heo chạy rồi đúng không?

Sau khi khóc xong, tôi xin thôi việc ở siêu thị, gấp rút tham gia một lớp tự ôn thi đại học trong một tháng, tôi thuận lợi trúng tuyển đại học 211, vừa học vừa làm cần cù đến năm thứ tư, năm ấy tốt nghiệp, tôi tự thưởng ình một chiếc QQ nhỏ.

Thật sự là buồn cười, tôi vì trả món nợ hai vạn đồng mà mất tới hai mươi năm, nhưng khi góp đủ năm vạn đồng để mua xe lại chỉ mất có năm năm.

Lại qua một năm, tôi góp được số tiền đủ để mua một ngôi nhà dành cho người nghèo, mặc dù ở giữa thành thị và nông thôn, chỉ có sáu mươi mét vuông, nhưng một người ở cũng coi như rộng. Ngày nhận phòng ấy, trong tay nắm chặt cái chìa khóa, tâm tình của tôi tràn đầy niềm hy vọng.

Sau đó khi còn cách nhà mới không đến năm trăm mét, chợt cộc một tiếng, tôi... xuyên không.

Không có đâm xe rơi xuống núi, trời đất cũng không ầm ầm biến sắc. Không có, không có bất kỳ dị tượng nào phát sinh, tôi thậm chí cũng không thể xác định chính mình chết hay chưa, giống như là trong giấc ngủ trưa khi gió mát thổi qua mặt, linh hồn trong nháy mắt bay đi, sau đó tỉnh lại phát hiện mình đang thần nhiên nằm trên một chiếc giường.

... Mẹ ơi, tôi còn chưa được thấy được nhà mới của tôi! Cho dù có bỏ mạng cũng sẽ bởi vì oán niệm mà nắm chặt cái chìa khóa rồi biến thành yêu nữ chứ!

Nếu như xuyên tới một thể xác có cuộc sống xa hoa thì tốt rồi, nhưng gian phòng như động tuyết này, trong phòng ngoại trừ chiếc giường lớn xa hoa tôi đang ngồi lên, cũng chỉ có thêm một cái bàn bát tiên, hai cái ghế tròn. Mọi đồ vật đều đã cũ, làm sao có thể là nhà giàu có.

Sờ sờ bụng, đói, xem xét ngực, bằng phẳng, gãi gãi đầu, choáng váng, soi gương, xấu.

... Thấy phương diện nào cũng rất tốt a! Thượng đế đang chơi tôi sao?!

Được rồi, tôi thừa nhận số kiếp tôi khổ, đại khái ông trời cảm giác tôi chịu khổ như vậy còn chưa đủ, thấy tôi nhanh nhanh qua kiếp như vậy thì có chút khó chịu nên đổi một thể giới khác tiếp tục hành hạ tôi phải không?

Hai mươi tám tuổi trước, tên tôi là Lăng Đang.

Sau hai mươi tám tuổi, tên tôi là gì, bao nhiêu tuổi, không hề hay biết.

Tôi vừa đói vừa mệt, bất tri bất giác lại ngủ thiếp đi, khi tỉnh lại, liền phát hiện bên giường lúc này có một nam nhân xinh đẹp đang ngồi cạnh.

Một nam nhân xinh đẹp bình tĩnh và khó ngửi.

Nam nhân xinh đẹp nhẹ nhàng ho khan một tiếng, kéo tôi ra khỏi ký ức của mình: “Cô nương, cảm thấy như thế nào? Tại hạ bồn ba khắp nơi, trên người vẫn còn có chút thịt”.

Tôi hoàn hồn, phát hiện tay mình đang đặt trên ngực của hắn, còn đáng khinh mà nhẹ nhàng vôn vôn.

Tôi như bị điện giật vội vàng thu tay lại, lúng túng ngay cả cười trừ cũng không nổi, vội vàng giơ hai tay lên cao bày tỏ mình trong sạch: “Ta ta ta ta thật không cố ý!”.

Linh hồn vừa mới xuyên qua, sẽ ăn nhập với thân thể cũ này đúng không? Vị tiên sinh này, người bày ra ánh mắt tỏ vẻ hiểu rõ mọi chuyện như vậy là muốn làm gì!

Hai tay tôi gắt gao đan chéo, ánh mắt thành khẩn nhìn hắn: “Khiến tiên sinh chê cười, ta không chú ý nên có chút không khống chế được. Cái kia... Ta không có bệnh gì, đúng không?”. Không phải tôi sợ bệnh giấu thầy, mà vì tôi vừa xuyên đến đây, còn chưa biết nơi để tiền, cũng không biết mình có tiền hay không.

Nam nhân xinh đẹp chậm rãi thu dọn hòm thuốc: “Ngoại trừ bị đói, hết thấy đều rất bình thường, ăn một chút cháo thì tốt rồi. Cô nương không bệnh, cho nên tại hạ cũng không thu tiền chẩn bệnh, chỉ có thể mong đợi cô nương lần sau khi có bệnh còn có thể nhớ mà tìm tại hạ”. Nói xong nhún nhún vai như tiếc nuối.

Đây là nguyên nhân tôi sinh bệnh sao? Tôi nháy mắt mấy cái, cười: “Xin lỗi tiên sinh, chiếm tiện nghi của người cả buổi, cũng không có gạt đầu khen thưởng, chỉ có thể mong đợi lần tới lại được tiên sinh chiếu cố”.

Nam nhân xinh đẹp mỉm cười, dường như trong nháy mắt cả vườn hoa xuân đã nở rộ: “Cô nương thật là một người lanh lợi”. Vừa nói vừa lấy giấy bút, viết lên một tờ giấy giao cho tôi, “Đây là tên của tại hạ, cô nương lần tới nhất định phải nhớ rõ”.

Trên tờ giấy là hai chữ phồn thể Diệp Tô*.

*Tô: từ này có nghĩa là chết đi rồi lại có thể sống lại

Tô? Bĩu môi, mặc dù mọi người đều có nguyện vọng này, nhưng lão nhân gia người tự đặt mình cái danh tiểu nhi tử của Thượng đế có phải là đã có điểm quá đáng rồi không? – Được rồi, vị nhân huynh này dĩ nhiên không biết có một cái tên ngoại lai đọc giống với tên hắn mang nghĩa là thần linh, nhưng người này quả thực có thể chết đi sống lại quá. Tôi thấy hắn ý vào chính mình nhìn đẹp mắt, có lẽ nên gắn lên trán một dòng chữ vạn người mê, trên đỉnh đầu treo một cái khung ghi dòng chữ: “Mặc dù ta rất đẹp nhưng đây không phải là tội của ta, các người mê luyến ta như vậy ta cũng không muốn, nhưng nếu như các người muốn đuổi theo ta không buông tha, ta cũng không thể làm gì hơn là miễn cưỡng đón nhận, mặc dù như vậy áp lực rất lớn nha!”.

Đúng rồi, ở cuối câu đó không thể thiếu những âm thanh nín kéo như vũ bão được.

Loại tâm tình của người vạn người mê này tôi cũng không rõ vì trước giờ chưa từng xinh đẹp, cho dù sau khi xuyên không rồi cũng chỉ mang một bộ mặt tiểu hài tử ngây thơ.

Ồi chao, tại sao tôi lại dùng nhiều ngôn ngữ trên Internet thế này? Khụ khụ, kiềm chế, kiềm chế.

Tôi cười cười: “Đã làm chậm trễ việc làm ăn của Diệp tiên sinh, tiên sinh nếu không có gì dặn dò, ta không dám quấy rầy tiên sinh nữa”.

Khóe miệng Diệp Tô hơi nhếch lên, tay ôm hộp thuốc, hướng về phía tôi chấp tay: “Cô nương khách khí, tại hạ cáo từ!”.

Đi đi, đi luôn đi, tôi đang ở trong tâm trạng khó kiềm chế, không chừng lại làm ra chuyện gì không tốt nữa. Nói đi cũng phải nói lại, cô nương này rốt cuộc làm nghề gì, vì sao lại có khát khao nam nhân như vậy?

Ni cô? Chẳng lẽ tóc dài như vậy là tóc giả sao?

Diệp Tô vừa đi ra tới cửa đã xoay người lại, thật tâm đề nghị với tôi: “Cô nương sau này nếu như còn muốn thử tự sát thêm lần nữa thì đừng ngại mà cắt mạch máu tay nhé”, hắn giơ cổ tay mình lên, khoa tay múa chân: “Dùng dao hay những đồ vật sắc cũng được, chỉ một hồi sau sẽ chết. Nếu sợ thì có thể treo cổ, cũng chỉ dây dựa mấy cái là xong. Loại chết theo kiểu tuyệt thực này, rất khổ sở, tại hạ tin tưởng cô nương đã nếm trải rồi, hẳn sẽ hiểu rõ”.

... Tôi tuyệt thực? Không phải chứ?

Tôi nói vị cô nương này, người rảnh rồi không có việc gì làm nên tuyệt thực chơi sao? Lão nương còn chưa kịp xem nhà mới đã bị phá hỏng cũng chỉ vì người ăn thiếu một bữa cơm a a a!

2. Chương 2: Xuân Hồng – Cô Nương Biết Kiềm Chế

edit: diepanhquan

beta: Phong Tuyết & Hạo Nguyệt

Dù sao cũng đã tuyệt thực chừng mấy ngày, lúc Diệp Tô rời khỏi thì tôi cũng không thể tỏ ra xinh đẹp gì nữa, lục phủ, ngũ tạng tỏ vẻ không sợ chuyện cả hai cùng thua thiệt để giành được sự coi trọng của tôi đối với chúng, chính thức lên tiếng. Tôi không chịu đựng được nữa, đành phải mò mẫm ra ngoài, nhẹ nhàng xuống cầu thang.

Nơi đây cũng na ná như một trang viên lớn của nhà những người dân ở phương Nam, bốn phía nhà cửa bao quanh một cái hiên, gạch ngói màu xanh, có cảm giác như một cái đồng hồ quả lắc vậy. Nhưng mà giữa thanh thiên bạch nhật, trong viện lại im lặng, không có nửa bóng người. Tôi chân chừ quan sát một vòng các gian phòng, cuối cùng tìm thấy phòng bếp, khắp khiêng bước tới.

Trong phòng bếp hình như có hai người phụ nữ trung niên đang bận rộn, các nàng thấy tôi đi vào, ngừng tay nhìn tôi nở nụ cười, trong ánh mắt có chút châm chọc: “Ôi, Xuân Hồng cô nương của chúng ta rất cực cũng chịu xuống giường rồi cơ? Uống công chúng ta mời Diệp tiên sinh đến khám bệnh cho người, hóa ra cũng chỉ là đói bụng thôi!”.

Xuân... Xuân... Xuân... Hồng?

Khóe miệng run rẩy, ngọc hoàng đại đế ca ca, người giống tôi sao, tôi xuyên không cũng được, tôi không có ý kiến gì, nhưng sau quyết định đó, người bận rộn một ngày để xử lý trăm công nghìn việc phải không? Lại để tôi vào nhập cái thân thể có tên gọi khí thể như vậy là ý là sao!

... Xuân Lệ so ra còn hay hơn.

Tôi xấu hổ cười cười, từ từ đi đến trước mặt các nàng, ăn nói khép nép mà tỏ vẻ nhận lỗi: “Hai vị tỷ tỷ chớ trách, trước kia là muội không hiểu chuyện, hôm nay may có các tỷ tỷ quan tâm...”. Xem bộ dạng các nàng như vậy, không giống như là chưa từng có xích mích với Xuân Hồng. Mặc kệ là như thế nào, chẳng phải không ai nở đánh khuôn mặt tươi cười sao?

Một người hầu khề khệng lại, con dao cầm trên tay khề gõ một cái xuống mặt bàn, chống nạnh cười hỏi: “Lời vừa nói là của ai vậy? Xuân Hồng của chúng ta tâm cao khí ngạo như vậy, cũng sẽ nhận lỗi với hai người hầu hèn mọn như chúng ta sao?”.

Xem ra những lời này là trước kia Xuân Hồng dùng để quở trách các nàng. Tôi cúi đầu cười, muốn phát ngôn tiếp cái gì thì nên tìm hiểu chuyện trước kia đã.

Một người hầu khác đưa tay đẩy người hầu kia, ôn nhu oán trách: “Tiểu hầu tử không hiểu chuyện, người cũng định náo theo tính cách tiểu hầu tử sao?”. Lại nhìn tôi, ánh mắt nhu hòa: “Nghĩ thông suốt là được rồi, chúng ta là gái thanh lâu, cuộc sống náo nhiệt chỉ được vài năm, sau này sớm muộn gì cũng mất đi vị trí đứng đầu. Chúng ta đều biết, cái danh hoa khôi này truyền ra bên ngoài thật thích, người xem Lý tỷ ta năm đó chẳng phải cũng danh chấn một thời sao? Qua vài năm góp không ra tiền chuộc thân, cũng phải vâng lệnh ngoan ngoãn chuyển ra khỏi tú phòng, trung thực làm vú già. Với thân phận thấp hèn của ta, ngoại trừ nơi này, còn có thể đi đâu được nữa?”.

Tôi... tôi choáng váng...

Hoa khôi? Gái thanh lâu? Thân phận thấp hèn?

Lão tử đây, vì mưu sinh, hai mươi tám tuổi trước tôi cái gì cũng đã từng làm ngoại trừ bán thân, hiện tại xuyên không, trở thành một hoa khôi chuyên bán thân?

Đính chính một chút, là cựu hoa khôi?

Chết tiệt, lại càng không đáng giá.

Đồ vật gì cho dù có tốt đến đâu mà dính vào một chữ “Cựu” (trước kia) thì giá trị con người liền tụt dốc liên tục. Chẳng hạn như Cựu Tổng thống, Cựu Thủ tướng, cựu CEO*, vợ trước... A, cái này cũng là mỗi người một ý, vì thế nên quyết định kỹ lưỡng trước khi đăng ký kết hôn.

*CEO (Chief executive officer): người lãnh đạo cao nhất trong một công ty, chịu trách nhiệm thực hiện hàng ngày các chính sách của hội đồng quản trị, còn được gọi là Giám đốc điều hành.

Tôi dù gì cũng là nữ chính xuyên không, nhìn một thân trẻ con còn chưa trưởng thành hoàn toàn, cũng là xuyên không, người ta thì thành Vương phi, cách cách, ít ra cũng là con gái nhà nghèo tận hưởng thái bình, tôi cũng muốn được sống yên bình, không được sao? Cựu hoa khôi ư? Bán thân cũng chẳng ai muốn, chẳng lẽ phải theo vận mệnh trở thành vú già thể này sao?

... Ách, nhưng mà thiết nghĩ, không còn phải bán thân nữa, cũng không phải là tồi tệ quá đúng không?

Tôi cúi đầu không nói tiếng nào, bụng bỗng nhiên vô tình kêu ục ục một tiếng kéo dài. Lý tỷ cười, múc một bát cháo trắng lớn, lại bỏ thêm nhiều thức ăn trên mặt bát cháo đưa cho tôi: “Đói bụng rồi phải không? Tội gì phải làm khổ mình như vậy, vì chuyện này với giận đối với ma ma! Người mấy ngày rồi không ăn uống gì, lúc này vẫn không thể ăn khô, cháo vừa nấu, nhân lúc còn nóng mà ăn đi!”.

Bưng bát cháo mà choáng váng, thì ra người tên Xuân Hồng này là vì không bán được thân nữa nên mới tức giận mà tuyệt thực?

Thật đúng là... “khí chất thanh cao” mà.

Tôi im lặng ăn sạch sẽ bát cháo, nhìn củ cải trên đĩa bên cạnh, lên tiếng hỏi mượn con dao và cái thớt rồi thái sợi ra.

Trong ánh mắt Lý tỷ hiện ra vẻ kinh ngạc: “Thì ra là trước kia tỷ tỷ đã xem thường người, không ngờ người lại có thể làm thành thạo như thế?”.

Nói đùa, tôi đương nhiên là quen với việc phục vụ trong quán ăn rồi (hừ, không phải là cái chủng loại mà các người tưởng tượng đâu), làm sao không biết dùng thớt được chứ. Mặc dù dao ở đây có chút nặng hơn ở hiện đại, nhưng không ảnh hưởng đến tốc độ dao của tôi.

Có điều nghe lời này của Lý tỷ, có lẽ Xuân Hồng là người không biết làm gì rồi. Tôi ngưng ngưng cười một tiếng, động tác ở tay chậm lại: “Hai vị tỷ tỷ... trước kia muội trong lòng bức bối, nhất thời xúc phạm hai người, giờ muội xin nhận lỗi. Kỳ thật muội cũng rất lo lắng, không biết tương lai sau này phải làm như thế nào...”. Khi không rõ tình thế, lời nói càng mơ hồ trừu tượng thì càng không dễ dàng phạm sai lầm, đây là học tập được từ các vị lãnh đạo.

Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, người tính khí cáu kỉnh hấp tấp hừ một tiếng: “Còn có thể như thế nào nữa, cứ như vậy mà thuận theo tự nhiên thôi! Người chẳng lẽ còn muốn hoàn lương?”.

“Uyển Nhu!”, Lý tỷ liếc mắt trách mắng nàng, rồi xoay người lại nhìn tôi, “Ta biết người còn chưa buông xuôi hy vọng chuộc thân, chỉ là góp tiền chuộc thân thì dễ dàng, nhưng góp tiền để hiếu kính cho nha môn thì rất khó! Không đủ tiền hiếu kính, không mua được một mẫu giấy chứng minh thân phận dân thường thì vĩnh viễn phải chấp nhận thân phận hèn hạ, mấy đời đều làm kỹ nữ”.

Nàng thở dài: “Nếu ở đâu cũng là giống như nhau, không bằng ở nơi này làm đầu bếp mà an nhàn. Làm... làm đầu bếp không phải hay hơn sao?”.

Lý tỷ thấy tôi ngây người, vừa an ủi mà vỗ vỗ mu bàn tay tôi: “Đừng lo lắng, trước đây người không có hỏi qua, có thể không biết rõ lắm. Chúng ta làm người hầu, buổi tối vẫn có thể ăn mặc sang trọng ra ngoài tiếp khách, nên một tháng tiếp không đến năm người khách, cũng không cần giao tiền tháng a ma, tạm thời

cho là tiền tiêu vật của chính mình. Gặp được khách tình nghĩa có khi được thưởng nhiều, cuộc sống cũng không có nhiều gian nan”.

... Cái này gọi là an ủi sao?

Theo lời nàng nói như vậy, sau khi chuyển ra khỏi tú phòng, ban ngày phải làm người hầu, buổi tối phải tiếp khách bán thân, lượng công việc tăng gấp đôi, không có phí tăng ca, tiền lương vẫn cố định. Tôi suy nghĩ nghiêm túc về con số thiệt hại của Lý tỷ. (chen ngang chút: Hồng tỷ à, tỷ thực bệnh nghề nghiệp xót tiền thành quen rồi a!)

Lý tỷ đại khái thấy sắc mặt tôi không tốt, khẽ lấy con dao làm bếp trong tay tôi rồi nhẹ nhàng đẩy đẩy: “Được rồi, được rồi, vừa khỏe lại một chút cũng đừng suy nghĩ nhiều quá. Chuyển ra khỏi tú phòng cũng không phải trong ngày một ngày hai là xong, người về nghỉ ngơi trước đi, ta nói với ma ma một tiếng giúp người, nói người đã nghỉ thông, được chứ?”.

Tôi gật gật đầu, sau khi nói tiếng cảm tạ liền lên lầu.

Kỳ quái, bởi vì hai vị người hầu không còn hy vọng tranh giành gì nữa cho nên mới đối với tôi hết sức thân mật, hay vốn là Lý tỷ tính tình nhu hòa?

... Tóm lại là cuộc tranh đấu gay gắt ở thanh lâu không giống với tưởng tượng của tôi.

Bất quá, bệnh giở thủ đoạn cổ quái với nam nhân của tôi xem như là đã được trị khỏi. Vị Xuân Hồng cô nương này đại khái nhất định là đã tính sẵn mọi chuyện, đôi tay này hễ gặp nam nhân thì tự động sờ mó, vừa nghe thấy ma ma không đồng ý cho nàng bán thân thì tuyệt thực để chống đối, khiến cả tôi cũng bị liên lụy.

Thật đáng khen ngợi, Xuân Hồng cô nương đúng là nhân dân lao động mộc mạc giàu tình cảm, làm một nghề yêu một nghề, là tấm gương để học tập của đông đảo quần chúng. Có thể thấy được trong ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có người xuất sắc, câu này cũng không phải dùng để lừa trẻ nhỏ.

Tôi là bị nàng hãm hại, cuộc sống tốt đẹp không có, lại còn muốn tôi ca ngợi nàng sao? Nằm mơ đi!

Gương mặt tan thương của Xuân Hồng trong gương đồng về sau thuộc về tôi. Tôi thở dài, nhìn không được mà đâm đâm vào gương: nếu người còn sống, thì mau mau trở về đi, ta không muốn chiếm thân thể của người!

Không ai đáp lời tôi hết.

Gió không thổi, chim không kêu, tôi cũng không muốn thức tỉnh.

Được rồi, xem ra tôi đã định phải làm kỹ nữ rồi. Tôi bĩu môi, nhìn chằm chằm vào gương, lẩm bẩm: “Gương ơi gương, trên thế gian này ai là hoa khôi xấu nhất?”.

Xuân Hồng cô nương trong gương bất đắc dĩ thừa nhận: “Là người, chủ nhân của ta”.

Một câu tự hỏi tự trả lời thật sự là ngu ngốc và tốn nước bọt, về sau nếu còn sống trong thân thể này, tôi phải học cách làm quen với nó, miễn cho nửa đêm soi gương liền bị dọa đến oan uổng. Một lần nữa, tôi nhìn dung mạo đoan trang của người trong gương: khuôn mặt trái xoan, hai má đều lõm vào, có thể do đói quá mà như vậy, tạm thời không tính đến. Mí mắt trên hơi sưng... miễn cưỡng cho là do ăn uống không đầy đủ, hay vẫn còn đói. Mặt xám xịt, đói khát. Vành mắt thâm đen, chắc do... miệt mài quá độ. Không có lông mày, không biết đã bị cạo hay sinh ra đã như vậy. Nghe nói cổ đại có rất nhiều triều đại đều thịnh hành việc cạo lông mày, làm bộ như mình là hóa thân của bộ rùa, cũng coi như thế là đẹp.

Nhìn trái nhìn phải, tóm lại vẫn là không xinh đẹp.

Đương nhiên, tôi kiên quyết sẽ không thừa nhận dung mạo nha đầu này có vài phần giống tôi.

Tiếp nhận nghệ danh khí thế này, diện mạo bên ngoài lại chẳng ra gì, cô nương này làm hoa khôi kiểu gì đây? Không phải là... Ai nha, thực xấu hổ quá.

Thẹn thùng được một chút, tôi bắt đầu lục tung phòng của Xuân Hồng. Cật hoa khô khát vọng chuộc thân như vậy, không thể ngay cả một phân tiền cũng không có chứ? Tôi sẽ ngay lập tức chuyển ra ngoài, làm lợi cho kẻ khác không bằng làm lợi cho chính mình phải không.

Quá trình tìm kiếm không khác với game RPG* là mấy, sau khi xét qua xét lại một lần, tôi thuận lợi tìm được vài tờ ngân phiếu lẻ tẻ, tất cả là hai trăm mười lăm lượng, một ít bạc vụn lẻ, không biết là bao nhiêu lượng, còn có hai chuỗi tiền xu buộc bằng dây đỏ. Tôi đem ngân phiếu gấp đôi cất kỹ bên người, còn tiền xu và ngân lượng thì bỏ vào hết trong cái bọc.

*Game RPG là loại game nhập vai, chắc tỷ ấy muốn nói mình vào vài Xuân Hồng cô nương như chơi game vậy, ai muốn biết thêm game này vào thỉnh giáo cục cu ca ca nha – người beta

Xuân Hồng cô nương đại khái đã quyết chí góp tiền dựng nghiệp lớn, vật dụng kèm theo chỉ có một hộp trang điểm và một quyển sách, còn có ba bộ y phục mặc ra ngoài gặp khách. Nói thật, màu sắc y phục rất quê mùa, có điều so sánh hợp với thân phận.

Tôi vừa thu thập xong, một nữ nhân trang điểm thật xinh đẹp liền tới đây gõ cửa, rồi sau đó không đợi tôi kịp phản ứng đã cất bước đi đến. Nhìn thần thái bình tĩnh và một thân khí thế bá chủ, cùng với trang sức đầy đủ, nàng hẳn là ma ma nơi này rồi.

Tôi hơi hơi rũ ánh mắt xuống, căn môi dưới vờ lộ biểu tình ủy khuất. .

Nàng ngồi xuống bên giường, vỗ về mu bàn tay tôi thở dài một tiếng: “Đứa trẻ ngốc”.

Lời nói cảm động kinh điển như thế thốt ra, tôi đương nhiên biết bản thân nên lập tức tuôn ra hai dòng lệ phối hợp với nàng. Thế nhưng tài năng diễn xuất của tôi còn chưa đạt đến mức lô hỏa thuần thanh*, thế nên buộc lòng phải giả vờ yếu ớt mà thở dài một tiếng, cúi đầu không nói lời nào.

*Lô hỏa thuần thanh (): đạt đến trình độ cao, hoàn mỹ (gọi nhanh là thượng thừa đi)

Nàng nhẹ giọng nói: “Người đây chẳng phải là tự làm khổ mình sao?”.

Chắc, xin người đó, nói câu gì đó thực tế một chút đi, câu tiếp theo chẳng lẽ lại là: “Hài tử, muốn khóc thì khóc đi” ư? Thực muốn cười mà, để tránh bị lộ, tôi đành cúi thấp đầu hơn nữa.

Nàng thấy tôi không phản ứng, lại duỗi cánh tay nhẹ nhàng ôm bả vai tôi: “Hài tử, muốn khóc thì khóc đi”.

Không được rồi... Tôi thực sự rất muốn cười một trận.

Dĩ nhiên không thể cười, tôi chỉ có thể căn môi kiềm chế, đến mức thân thể nhẹ nhàng run rẩy, cố gắng kiềm chế bản thân, trong mắt thật sự ngăn dòng nước mắt chảy ra. Căn cứ vào nguyên tắc không thể lãng phí, tôi vội vàng giương mắt nhìn nàng.

Trong con người nàng rất cục cựa cũng hiện lên tia sáng vừa lòng, đôi môi đỏ thắm khẽ mở đi vào nội dung chính: “Ta biết người muốn chuộc thân, cũng biết người còn đang chờ hần. Thế nhưng cho dù là nằm mộng, lúc này cũng cần phải tỉnh rồi. Đã hơn hai năm rồi, người kia thậm chí chưa từng nhắn cho người lấy một lời, sợ là... aiz”.

Nàng rút khăn ra, nhẹ nhàng lau khóe mắt: “Lời này tuy rằng nghe không vừa lòng, nhưng ma ma nhất định phải nói với người một câu. Có lẽ... có lẽ người với hần mà nói, bất quá chỉ là một hồi mộng uyên ương. Nam nhân phần lớn đều thay lòng đổi dạ, hần ở trong kinh thành đã được mở rộng tầm mắt, Trầm Gia Bảo chúng ta đây dung chi tục phận* sẽ không đủ để vừa mắt hần. Hiện giờ mong ngóng, không bằng tính toán cho chính mình ngay khi chưa muộn”.

*Dung chi tục phận: ở đây chỉ những kỹ nữ dung tục tầm thường, thấp hèn

Xuân Hồng không chuyển đi là vì muốn bán thân kiếm tiền để chờ một nam nhân không có chút tin tức? Logic như thế này có chút kỳ quái.

Tôi nhẹ nhàng lắc đầu: “Ma ma không cần nói nữa, đã chờ đợi hai năm, ta cũng không cần chờ đợi thêm vài năm nữa. Về phần khác... Ta, trong lòng ta rất loạn”. Cảm giác ma ma này rõ ràng không giống với vị Lý tỷ dưới lầu kia, đầu mày cuối mắt nàng ta đều lộ ra sự khôn khéo, không biết là có kế hoạch “tính toán cho chính mình” gì cho tôi?

Ma ma thở dài: “Nay đã là năm thứ ba, trong tay người chắc cũng đã góp được kha khá tiền phải không? Hiệt Phương viện chúng ta tuy nhỏ, nhưng cũng coi như là thanh lâu hạng nhất nhì trong số các thanh lâu, ân huệ của khách mỗi ngày đếm không hết. Nếu như người muốn phát tài, chỉ bằng mượn thân phận của mình tham gia cùng chúng ta, hàng tháng ta sẽ phát tiền thưởng cho người. Người yên tâm, nếu một ngày nào đó cậu ăm kia đến tìm người, ta sẽ thanh toán rõ ràng với người, tuyệt đối không trì hoãn”.

Ý là muốn tôi làm nhị tú bà đây. Tôi từ nhỏ không mấy thích thú loại thủ đoạn này, hoặc là tự mình làm chủ, hoặc là ngoan ngoãn làm người làm công.

Làm lão nhị không những không có bao nhiêu quyền lực mà còn phải gánh nguy hiểm, không đáng giá. Lại nói tú bà này vừa nhìn thì không giống người phúc hậu, hiện tại nói trả thù lao, đến lúc đó ôm món tiền chạy trốn thì tôi tìm ai khóc? Tôi phải xem lại việc này thế nào đã.

Tôi chớp chớp mắt mấy cái, cố gắng hết sức biểu hiện ra vẻ mặt lo sợ không yên và bất lực: “Ma ma nói ngay lúc này, trong lòng ta chưa kịp chuẩn bị, có thể cho ta suy nghĩ vài ngày rồi trả lời ma ma được không?”.

Ma ma nghe tôi nói như thế, vẻ mặt thân thiện trong nháy mắt liền trở nên lãnh đạm, một lúc sau mới cười cười: “Đó là đương nhiên, dù sao cũng là tiền máu thịt nhiều năm tích góp được, cẩn thận một chút chung quy cũng không có hại”.

Nhất thời trầm mặc, ma ma ngấm khăn một hồi, nhẹ giọng nói: “Về chuyện đổi phòng...”.

Tôi cười nói: “Thế ra Lý tỷ còn chưa nói a ma sao? Ta tuyệt thực vài ngày, trong lòng đã hiểu được, ta đây không phải là đã thu dọn mọi thứ xong sao?”. Ách, bản thân không thể nào thay đổi nhanh như vậy, lúc này biểu tình nên mang một chút oán giận thì tốt hơn chứ?

Ma ma sững sờ một chút: “Nếu như người không muốn chuyển, cũng có thể ở lại. Chỉ là Hiệt Phương viện chúng ta là nơi nhỏ, không có nhiều chỗ ở như vậy, chỉ có thể để người ủy khuất sống chung một phòng với người khác, người thấy thế nào?”.

Tôi nháy mắt mấy cái, cười nói: “Ma ma rộng lượng như vậy, ta còn có thể nói một chữ không sao?”. Muốn làm cái gì đây, Xuân Hồng tuyệt thực vài ngày không thấy người tới nói gì, giờ tôi làm bộ ngoan ngoãn thì lại chạy tới nói không cần chuyển nữa?

Cùng chơi trò nói dối hử?

Ma ma cười, ánh mắt long lanh ngấn nước, giống như trong thủy ngân trắng lại có trân châu đen, xưa nay vẫn xinh đẹp vô vàn. Nhìn một chút, đây mới là người có tiêu chuẩn làm kỹ nữ.

Nàng hướng ra phía ngoài cửa, nhẹ nhàng vẫy tay: “Phi Tự, đến đây”. Khẩu khí ôn hòa như đang gọi một con cún con. Lúc này tôi mới phát hiện, góc cửa này giờ có một thân sa y* xanh biếc chân tay luống cuống.

*Sa y () : loại quần áo làm bằng chất liệu cotton.

Sa y giặt mình, sợ hãi tiến vào, thì ra là một tiểu cô nương, xem chừng cũng không quá mười lăm mười sáu tuổi, nhưng mà bùn trên mặt so với thuốc nhuộm ở cửa hàng cũng không sai biệt lắm, không nhìn rõ diện mạo vốn có. Tôi hoài nghi nàng thuộc đội đã chiến xuất ngũ, xem ra đây là thủ pháp ngụy trang rất chuyên nghiệp.

Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý nói lời ác độc, nhưng kiên quyết sẽ không thừa nhận vì tôi ghen tị với tên của nàng.

Phi Tự ôm cái bọc nhỏ trong lòng, kinh sợ mà đứng ở trước mặt chúng tôi, rụt rè hướng về phía tôi vấn an: “Xuân Hồng tỷ tỷ”. Xem nét mặt, dường như cảnh kẻ tiếp chính là tôi há to miệng ăn sống nàng thôi.

Tôi hí hóp mắt, lúc này Xuân Hồng nên tỏ ra khó chịu mới đúng...

Tú bà nghiêng đầu liếc tôi một cái, nắm tay rồi nhẹ nhàng khuyên bảo: “Đứa nhỏ ngốc này, chúng ta làm tỷ muội cũng được vài năm rồi, làm gì có ai đã qua mười tám tuổi còn trang điểm lộng lẫy như tỷ? Đứa nhỏ Phi Tự này rất hiền lành, người tận tình chỉ bảo nàng một chút, sau này nàng sẽ biết ơn người”.

Mười... Mười tám...

Lão thiên a, chưa có ai nói với ta đây là kỹ viện chuyên tiêu thụ lượng vật phẩm lớn như vậy a!... Vậy nàng Xuân Hồng kia hiện tại bao nhiêu?

Tôi bị rơi vào trạng thái kích động cực độ, đang lúc mông lung thì nghe thấy ma ma nói với Phi Tự: “Trong một năm này, người giao cho ta một nửa, một nửa giao cho Xuân Hồng, coi như là ta giúp người đóng tiền hiếu kính, biết chưa?”.

Phi Tự lên tiếng vang dội.

Tôi cười bày tỏ sự cảm tạ cùng thụ sủng nhược kinh*, tú bà vừa lòng rời đi, tôi ngược lại híp mắt nhìn chăm chăm Phi Tự.

*Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ; được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo

Không cần nói chuyện gấp, nội tâm người bình thường không đủ mạnh, không thể chịu được sự trầm mặc giữa mình và người có quan hệ không thân thiết với mình, bọn họ sẽ chủ động lựa chọn đề tài mà đối phương có thể cảm thấy hứng thú để đánh vỡ sự yên lặng.

Lúc này Phi Tự rõ ràng không phải là người có nội tâm đủ mạnh, mà hiện tại cái tôi có thể cảm thấy hứng thú, đơn giản chính là tôi là ai, nàng là ai.

Hy vọng nàng không chọn sai đề tài.

Phi Tự nắm tay áo, mắt tự nhiên mà mở miệng: “Xuân hồng tỷ tỷ... muội, muội cũng không biết Ninh ma ma sẽ an bài như vậy. Muội. . . muội có thể ngủ trên sàn nhà”.

Tôi cười cười: “Không có việc gì lớn cả, suy cho cùng, vẫn là ta chiếm nơi ở của muội”. Lúc này đề tài dừng ở đây, thử cái gì nữa đây, tiểu cô nương...

Tại Phi Tự không được trang điểm dần dần trở nên hồng: “Đã sớm nghe các tỷ tỷ khác nói về Xuân Hồng tỷ tỷ, có thể cùng tỷ tỷ ở chung phòng, là phúc đức tu luyện kiếp trước của muội”.

Vượt mông ngựa a! Nói gì như tỏ tình thế này? Tôi khoát tay, khẽ cười mà nhìn nàng: “Muội nghe nói ta là người như thế nào? Muội làm sao có thể bảo đảm, người trước mắt của muội chính là Xuân Hồng mà muội nghe nói? Có câu rằng những gì tai nghe thấy đều là giả dối đấy!”.

Phi Tự suy nghĩ: “Mấy vị tỷ tỷ đều nói như thế, chắc chắn không giả đâu. Nghe nói bản lĩnh của tỷ rất cao, ân huệ của khách bình thường không ai có thể qua tay tỷ. Nếu như may mắn có thể học được một phần từ tỷ, muội cũng đã thỏa mãn”.

Ách, đứa nhỏ này thật đúng là hiền lành.

Được rồi, hóa ra bệnh sở nam nhân của lão tử lại là bản lĩnh đặc biệt để kiểm soát?

Xuân Hồng cô nương, không nghĩ tới người là phiên bản cổ đại của nữ nhân Gia Đăng Ứng, thất kính thất kính.

Lão tử nghĩ tới mà muốn thổ huyết a.

3. Chương 3: Sức Mạnh Của Hàng Nhái

edit: diepanhquan

beta: Tuyết Miêu

Thấm thoát đã đến nơi này hơn một tháng, một tháng qua tôi cố gắng nói ít nghe nhiều, nhờ đó đã đại khái biết được những mối quan hệ của vị Xuân Hồng cô nương này cũng như lối sống ở đây. Ngay cả tên họ và những mối quan hệ phức tạp của những vị khách thường xuyên đến đây, tôi cũng đã sơ bộ nắm bắt được.

Này, không phải là lấy tay để nắm!

Khụ, nơi này tên là Thảm Gia Bảo, nơi tôi ở là Hiệt Phương Viện nằm trên một con phố gọi là Dương Liễu. Con đường này cùng với tám khu phố lớn có lịch sử lâu đời ở kinh đô tuy quá trình hình thành không giống nhau nhưng cứ tới giờ lên đèn là từng hàng đèn lồng đỏ chói được thắp lên khiến cho con phố như đang rực lửa, nghe nói đứng ở nửa bên kia của kinh đô đều có thể nhìn rõ. Mà Hiệt Phương Viện, chính là thanh lâu nổi tiếng nhất nhì trên phố Dương Liễu.

Có kỹ nữ tự nhiên sẽ có thanh lâu, gần đây việc các tiền bối trong phòng bếp bàn tán nhiều nhất chính là phố Dương Liễu sắp có thêm một thanh lâu mới, nghe nói vừa đến đây đã lôi kéo được không ít các cô nương, còn dạy lại từ đầu cho các nàng thế nào là “hành tẩu tọa ngoạn”[1] thế nào là “đàm tiếu phong sinh”[2] với người khác.

[1]hành tẩu tọa ngoạn: nghĩa là đi đứng, ngồi, nằm, ý muốn nói đến cử chỉ.

[2]tiếu phong sinh: nói nói cười cười, chỉ cách ăn nói.

Các tiền bối đang nói đến mức cao hứng bừng bừng, tôi lại đột nhiên nghĩ đến, dường như chữ “phong” ở cổ đại chỉ có ý tứ đó?

Nhất thời cảm thấy không đành lòng, đúng là một ngành công nghiệp kinh điển đến cỡ nào a.

Khi tôi lấy lại tinh thần, các tiền bối đã bắt đầu bàn tán đến giáo phường nhạc kỹ mà thanh lâu kia mời đến dạy nhạc, đai lưng của các nàng đình đình đang đang, khuyên tai của các nàng đình đình đang đang, vòng xuyên trên cổ tay trắng ngần của các nàng cũng đình đình đang đang...tóm lại, có thể dùng năm chữ để diễn tả: “lão tử rất có tiền!”.

Ai, đừng nóng vội kết luận mà, không phải chúng tôi nhiều chuyện, mà là đối thủ cạnh tranh thật sự cách quá gần.

Thanh lâu trong truyền thuyết này mở ngay cách vách chỗ chúng tôi.

Có cường địch ở bên, tú bà Ninh ma ma của Hiệt Phương Viện đương nhiên cho rằng địa vị đứng đầu của bản thân đã bị uy hiếp nghiêm trọng, bởi vậy vội vã tìm người hùn vốn, ngay cả những thuộc hạ tử muội dưới quyền của mình chỉ cần có chút tiền đều hỏi qua một lần, do đó mới có chuyện ban đầu tôi được lôi kéo tham gia vào cuộc hội thoại này. Bất quá mọi người và tôi đều giống nhau, cùng duy trì thái độ dè chừng, rất ít người nhận lời ngay tức khắc, có thể hiểu là chuyện liên quan đến tiền bạc đều phải tính toán kỹ.

Lý tỷ thừa dịp mọi người xung quanh tán gẫu đến mức khí thế ngất trời mới kéo tôi qua một bên mà vụng trộm nói: “Người ở phố Dương Liễu cũng coi như có chút thanh danh, không ngại thì

chính mình đi đến thanh lâu kia hỏi thăm một chút, nói không chừng được coi trọng, vào nơi đó sẽ không lo chuộc thân không được.”.

Tôi ậm ừ vài câu cho có lệ, trong lòng thầm nhủ bản thân muốn trốn còn không kịp, làm sao có chuyện tự mình đâm đầu vào đó?

Đã quên nói, lúc trước tôi quả thật có chút xem thường nhan sắc của vị Xuân Hồng cô nương này. Mấy ngày nay tôi ăn ngon, uống tốt, ngủ khỏe, da thịt bị teo tóp trên mặt cũng khôi phục lại, thể mới phát hiện ra khuôn mặt của vị Xuân Hồng cô nương này và tôi cũng có chút giống nhau, chẳng qua tôi phát triển thất thường, còn nàng là phát triển vượt xa người thường.

Ai có thể ngờ được với ngũ quan tương tự, chẳng qua đôi mắt lớn hơn một chút, dài hơn một chút, sống mũi thẳng hơn một chút, miệng nhỏ một chút thì lại xinh đẹp nhiều như vậy. Cho nên mới nói gần đây phẫu thuật thẩm mỹ trở nên thịnh hành cũng không phải không có đạo lý.

Chẳng qua bộ dạng xinh đẹp như vậy ở nơi trăng hoa thế này cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì, bởi vậy gần đây tôi luyện ính một thói quen, cứ mỗi sáng sớm đều cạo lông mày, so với việc nam nhân cạo râu còn kiên trì hơn, bất kể gió mưa, sấm chớp.

Nếu không tin hai hàng lông mày có thể bị biến dạng vì công lực thần kỳ thì cứ đi xem “Tân Hồng Lôi Mộng”[3] thì biết, ngoan, đừng có bị hù dọa nha.

[3] phim “Tân Hồng Lôu Mộng” phát sóng năm 2010 gây nhiều tranh cãi vì tạo hình và cách cư xử của những nhân vật nữ trong phim vừa xấu vừa thô tục khiến cho phiên bản này còn bị đặt tên là “Tân Hồng Lôu Mộng”.

Tôi ban ngày giúp việc bếp núc ở phòng bếp, buổi tối mặc y phục đẹp núp ở chỗ khuất trong đại sảnh giả vờ như mình là trụ cửa, qua một thời gian dài, thế nhưng đến nay cũng không có ai tìm tôi yêu cầu tam bồi[4]. Ngoại trừ việc cảm tạ nam nhân trong ký ức bị ai như cá của tôi kia, cũng chính là cảm tạ Diệp đại sư, cho nên tôi tỏ vẻ rất vui mừng mà chúc hân sinh nhật vui vẻ.

[4]tam bồi: bồi ăn, bồi uống, bồi ngủ.

Phi Tự có lẽ tương đối thất vọng, hơn một tháng qua, nàng chưa từng thấy tôi thi triển qua tuyệt kỹ ngón tay vàng.

Hừ, sở thể loại soái ca như Diệp Tô kia thì cũng được đi, bắt tôi đi sờ soạng một đám lão gia béo ú cả người chảy mỡ kia, tay tôi sẽ bị phù nề mất.

Chẳng qua tôi cũng không bạc đãi nàng, tay nghề hóa trang của cô gái nhỏ này hết sức là hung tàn, có thể gây ra hiệu ứng khiến mình biến thành nữ nhân vật chính trong phim kinh dị. Một ngày nọ tôi nhìn không nổi nữa, liền tiện tay giúp nàng trang điểm theo kiểu tự nhiên thanh nhã, đến đêm liền có khách quan ôm nàng mà cao hứng bảo: “Tiểu muội này thật xinh đẹp, là mới tới sao, ta như thế nào cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp qua?”, tiền thưởng tự nhiên là cũng theo đó mà tăng lên.

Vừa rồi tôi nói tới cái gì? Trí nhớ của cá? Thật là nguỵng nguỵng a, là cá vàng, tôi không phải cố ý.

Phi Tự nếm qua lời ngon ngọt, rồi rít cảm tạ tôi một hồi, vừa cầu khẩn tôi mỗi ngày giúp nàng tô son điểm phấn, tôi đương nhiên đáp ứng.

Nhưng mà trong lòng tôi không phải không cảm thấy rối rắm, như vậy thì lão tử đây không phải biến thành tú bà hay sao? Tiểu cô nương Phi Tự này còn chưa đến mười sáu tuổi, thuộc nhóm người vị thành niên, đưa đến hiện đại, tội này đủ bị phán mười tám năm tù chứ chẳng chơi.

Tuy rằng ở đây tôi cũng chỉ mới mười bảy tuổi...

Như thế nào? Chưa từng thấy qua kỹ nữ giải nghệ năm mười bảy tuổi đúng không? Tôi cũng chưa thấy qua. Nghe nói tỷ muội ở đây đều là mười bốn tuổi bắt đầu tiếp khách, sau hàng đêm ca múa, sinh ý tốt thì mỗi đêm tiếp vài vị khách nhân. Cường độ tiếp khách cao như vậy, cơ bản thì ba năm đều đã bị chơi tàn, sau đó thì lui về nhường chỗ ột nhóm mới.

Ôi, tôi hai mươi tám tuổi vẫn là lão tử nữ không có thời gian rảnh nói chuyện yêu đương, xuyên qua lại trẻ ra đến mười một tuổi, một lần nữa thể nghiệm cảm giác vị thành niên, thế nhưng đã bị xếp vào nhóm bị đùa giỡn đến lụi tàn.

Tôi tính toán rồi lại tính toán, vẫn là không xác định được bản thân mình rốt cuộc là buôn bán lời hay là lỗ vốn.

Trong lúc tâm trí đang mơ màng, bất ngờ phát hiện Lý tỷ thế nhưng hai mắt sáng ngời đang chờ tôi mở miệng, đành phải thở dài nói: “Tỷ tỷ thật sự coi trọng muội rồi, cái thanh lâu kia gọi là cái gì...”cá”, làm sao có thể để ý đến loại người thô kệch như muội.”

Không phải là tôi mù chữ, chỉ là chắc rằng không có bao nhiêu người có thể đọc hiểu loại chữ tiểu triện[5], người của Hiệt Phương Viện khi nhắc tới cũng đều gọi đơn giản là “Quan diêu”[6], không biết còn tưởng rằng là nung đồ gốm. Cho nên không thể tùy tiện tỏ ra hiểu biết, chắc rằng bọn họ cũng không biết loại danh ngôn kiểu như « ability leads to liability »[7]“.

[5] Tiểu triện : một cách viết chữ Hán nhưng không phổ biến hiện nay, khi Tần Thủy Hoàng thống nhất Trung Quốc, ông đã sai thừa tướng Lý Tư thống nhất văn tự, tức là thống nhất các chữ viết giữa các nước trước đó từ đại triện thành chữ tiểu triện.

[6] Quan diêu: có nghĩa là kỹ viện hay nhà chứa.

[7] Ability leads to liability: trong bản gốc viết không chính xác cụm từ này, đây là một câu danh ngôn tiếng Anh có nghĩa là càng có nhiều khả năng thì trách nhiệm sẽ càng lớn.

Tôi thấy Lý tỷ vẫn còn muốn khuyên bảo nữa, vội vàng đưa tay ngoáy mũi lẩm bẩm: “Chẳng phải đều là bán thân sao, ở đâu cũng như nhau thôi, tôi chính là không quen nhìn bọn họ ra vẻ như dương xuân bạch tuyết.”. Nhìn một cái mới thấy, cho nên nói Mạnh mẫu chọn nhà mà cư trú cũng là có đạo lý, xem bộ dạng thô tục lúc này của tôi thì biết.

(8) Mạnh mẫu là mẹ của Mạnh Tử, để giáo dục con mình, không muốn con chịu ảnh hưởng xấu của môi trường xung quanh, bà đã nhiều lần đổi chỗ ở, từ gần bãi tha ma đến nơi buôn bán sầm uất và cuối cùng là gần trường học.

Không đúng, dường như toàn bộ Hiệt Phương Viện, kể cả người canh cổng thì bộ dạng thô tục của tôi cũng là xếp thứ nhất.

Ai, đúng là lẽ loi a.

Lý tỷ cười nói: “Cũng không đúng, nghe nói tỷ muội trong Quan diêu ý vào thân phận mình thanh cao, bình thường cũng không bán thân. Loại kỹ nữ tài sắc vẹn toàn này thậm chí có thể tự

mình lựa chọn khách nhân, chỉ cần bọn họ nói một câu “không được”, thì cho dù là quan lớn vinh hiển đến mấy cũng phải nể mặt vài phần. Cái này gọi là nhìn được mà ăn không được, càng khiến lòng người ngứa ngáy.”.

Cái loại tình cảm mền mọ này khiến tôi trong nháy mắt có chút kích động muốn thử một chút. Nhưng nghĩ lại thì, người ta hao tâm tổn trí gây dựng bí quyết như vậy, làm sao có thể dễ dàng truyền thụ ra ngoài, lại nói điều kiện “phần cứng” của tôi thế này, thật sự không có tố chất làm minh tinh.

Tôi tùy ý gật đầu phụ họa: “Cũng phải, thế không bằng thiếp, thiếp không bằng kỹ nữ, kỹ nữ không bằng trộm được, trộm được lại không bằng trộm không được, cái kiểu kinh doanh của quan diêu này, thế nhưng lại nhìn thấu tâm tư của nam nhân.”. Nói đến đây, đầu tiên tôi có chút sững sốt, lại suy nghĩ một chút, sau đó xoay người đi lên lầu tìm Ninh ma ma.

Ninh ma ma đang tỏ vẻ khổ sở mà xem sổ sách, thấy tôi đứng ở cửa, trước hết thu dọn sổ sách lại sau đó mới cười tiếp đón: “Hôm nay như thế nào lại rảnh rỗi tới tìm ta tán gẫu? Ma ma còn tưởng rằng người đã yêu công việc nhà bếp kia.”, ma ma nói châm chọc tôi.

Tôi nhếch miệng cười: “Ma ma đừng giễu cợt ta, một tháng này tôi cũng không có khách quan nào tìm tới cửa, nếu không cần mẫn một chút, chưa biết chừng một ngày kia ma ma sẽ đuổi tôi ra khỏi cửa, nghĩ như vậy, lại nào dám chậm trễ.”. Một tháng qua, tôi đã hoàn toàn hiểu rõ bản chất của vị Xuân Hồng cô nương này, nàng đối với kẻ khác khá tốt, đối với Ninh ma ma chính là luôn dùng lời nói cay độc, trong lời nói thường cất giấu đao kiếm.

Ninh ma ma đưa tay vuốt vuốt bên tóc mai bị rối của mình, tỏ vẻ lơ đãng mà cười một tiếng: “Thật ra cũng không cần phải vội, chờ quan diêu kia khai trương, toàn thể chúng ta bị đuổi ra khỏi cửa chính là chuyện ngày một ngày hai.”.

Tôi cười: “Ma ma là đang tự hù dọa bản thân đi, quan diêu bọn họ có hô lên trời cũng chỉ là một kỹ viện, chẳng lẽ còn có thể kéo dài tuổi thọ, cướp hết miếng ăn của chúng ta hay sao?”.

Ninh ma ma thở dài: “Người! Đứa nhỏ ngốc này, người ta là Triều Phượng Các tài đại khí thô, vừa mở ra đã dùng chiêu văn nhả, nghe nói tỷ muội bên đó không chỉ có bộ dạng xinh đẹp, mà còn giỏi ca múa, tính thông cảm kì thi họa, nhân nhược giải ngữ, vũ nhược lắng ba. Tục ngữ nói so hàng hóa mà ném đi, chúng ta ở sát vách bọn họ, nhất định sẽ bị bọn họ làm cho sập tiệm, ai...” .

Hóa ra cái gì các kia tên là Triều Phượng Các. Tôi cười nhìn Ninh ma ma: “Cái vách chưa hẳn là chuyện xấu, nói không chừng còn là một cơ hội đâu.”

Hai mắt Ninh ma ma thoáng cái giống như cường hào ác bá mà sáng lên: “Nói rõ ràng một chút.”.

“Nghe nói bên quan diêu bắn tiếng là các tỷ muội bên đó sẽ không tùy tiện tiếp khách phải không?”.

Ninh ma ma gật đầu: “Ta từng chứng kiến cách diễn xuất của bọn họ ở mấy kỹ viện khác, đâu chỉ là không tiếp khách, ngay cả ôm bả vai đều phải xem cô nương đó có vừa lòng hay không kia.”

Tôi cười cười: “Như vậy thì được rồi, mỗi buổi tối đều chỉ được nhìn, phàm là nam nhân đều chịu không nổi. Không thể cùng phượng hoàng chân chính âu yếm, như vậy có thể chạm vào không tước cũng tốt, nhất là nếu không tước và phượng hoàng có vài phần giống nhau.”

Ánh mắt Ninh ma ma càng lúc càng sáng lên, tôi không khỏi đưa tay che trước mắt, híp mắt hỏi: “Ma ma, người là lang sói sao?”

Ninh ma ma đẩy tay của tôi ra, cười nhỉnh: “Gần đây ta xem Phi Tự càng ngày càng thuận mắt, cũng là công lao của người phải không?”

Tôi cười cười: “Tiện tay trang điểm cho người khác một chút, luyện tập nhiều cuối cùng càng ngày càng thuần thục”. Thật ra thì hoàn toàn không phải như vậy, tôi tốt xấu gì cũng từng làm tiếp thị tại cửa hàng kinh doanh mỹ phẩm trong một năm, mỗi ngày đều trang điểm một nửa bên mặt cho khách hàng, đã sớm luyện thành tay nghề giỏi.

Ninh ma ma nhanh chóng quyết định: “Về sau người giúp đỡ các tỷ muội trang điểm, mỗi tháng ma ma cho người thêm mười lăm lượng bạc, như thế nào?”

Tôi cười gật đầu: “Kiếm được tiền đương nhiên không tồi, đa tạ ma ma.”

Mười lăm lượng, xem như không ít, nghe nói các tỷ muội Hiệt Phương Viện bình quân mỗi tháng cũng chỉ có thể tích góp được hai mươi mấy lượng. Ninh ma ma trước đây luôn luôn keo kiệt, lần này vì khởi tử hồi sinh, coi như là bỏ ra vốn gốc. Đáng tiếc tôi vừa mới tìm hiểu qua, một tờ giấy chứng minh thân phận dân thường, thu xếp từ trên xuống dưới ít nhất cũng hết bốn trăm lượng.

Chỉ với chút khoản thu này, biết khi nào tôi mới có thể hoàn lương a!

Thôi, có câu không đi nửa bước, làm sao đi được ngàn dặm, lão tử đây là rùa bước.

Tôi ôm trái tim nhỏ bị thất vọng đi ra, ở hành lang lại đứng phải vẽ mặt mắt tự nhiên của Phi Tự.

Tôi cười xởi lởi: “Thức dậy rồi à? Hôm nay sao thức dậy sớm vậy”. Nàng ấy ban đêm làm việc, ban ngày phải ngủ bù, buổi tối mới có tinh thần tiếp khách.

Phi Tự giữ chặt tay tôi, ánh mắt run rẩy giống như con thỏ nhỏ bị sa bẫy: “Tỷ tỷ, có thể trở về phòng không? Muội có chuyện muốn nói.”

Tôi bị nàng kéo trở về phòng, cô gái nhỏ nắm tay áo tôi cả nửa ngày trời, mới tỏ vẻ lo sợ mà mở miệng: “Tỷ tỷ, muội... nhà của muội vốn chuyên trồng chè, sau này bởi vì mẫu thân sinh nở quá nhiều, cuộc sống trong nhà ngày càng khó khăn, cha muội mới đem muội bán vào thanh lâu, nhưng bởi vì muội rất ngu dốt, các ma ma không muốn dạy, trải qua mấy lần mua đi bán lại mới tới tay Ninh ma ma này.”

Tôi im lặng lắng nghe.

“Muội...muội cũng không phải trời sinh dâm đăng, chuyện đó...muội vẫn cảm thấy chẳng có gì tốt, lần nào cũng chỉ thấy đau mà thôi, bởi vì có thể kiếm được tiền nên muội mới vẫn luôn chịu đựng. Nghe nói... nghe nói công phu của tỷ tỷ rất cao, rất nhiều khách còn chưa chạm vào thân thể của tỷ tỷ thì đã xong rồi, muội... muội muốn cầu xin tỷ tỷ dạy muội, muội...muội không muốn ở chỗ này chờ đợi cho đến già!”, câu cuối cùng, nàng ấy gần như là hét lên.

Tôi bất đắc dĩ cười: “Nếu tỷ nói, tỷ hoàn toàn là phản ứng theo bản năng, không biết nên dạy muội như thế nào, muội có tin không?”. Tôi thật tình muốn đem cái loại siêu năng lực này chuyển cho nàng ấy, lão tử có khả năng đó có tác dụng gì chứ, chẳng lẽ muốn làm nữ nhân viên mát xa sao?

Phi Tự chậm rãi rũ mắt xuống, khuôn mặt nàng trong nháy mắt mất đi ánh sáng: “VẬY... cũng không có cách nào, quấy rầy tỷ tỷ rồi.”

Tôi chớp mắt mấy cái: “Tỷ còn chưa nói hết mà, tuy rằng tỷ không có biện pháp dạy muội, nhưng mà tỷ cam đoan sẽ cố gắng giúp muội ra khỏi đây, thế nào?”

Phi Tự liền đưa mắt nhìn tôi, ông trời ơi, khi tôi xuyên qua tại sao lại không mang theo kính râm? Từ này đến giờ bị bốn bóng đèn công suất lớn chiếu vào như vậy, tôi cảm thấy áp lực rất lớn.

Nàng bỗng nhiên che miệng lại, hai hàng nước mắt mà ào ào tuôn ra, rồi sau đó lại thẳng tắp quỳ xuống trước mặt tôi: “Xuân hồng tỷ tỷ, muội...đại ân đại đức này không có gì để báo đáp, Lục Khuynh Vũ ta xin thần linh chứng giám, cho dù ta có thể ra khỏi nơi này hay không, Xuân Hồng tỷ tỷ vĩnh viễn đều là ân nhân của ta. Xuân hồng tỷ tỷ bảo ta làm cái gì, thì ta làm cái đó, nếu như làm trái, trời giáng ngũ lôi!”.

Tôi dở khóc dở cười mà nâng nàng dậy: “Nhìn xem muội kìa, còn chưa có gì lại phát lời thề lớn như vậy làm gì, thật là một đứa nhỏ ngốc, cũng không sợ tỷ đem muội bán đi sao?”.

Phi Tự ngượng ngùng mà nức nở nói: “Xuân hồng tỷ tỷ không phải người như vậy, muội biết mà.”.

Đứa trẻ ngốc nghếch, người thì biết gì? Tôi lấy khăn tay đưa cho nàng: “Mau lau mặt đi, giống như con mèo hoa vậy.”, rồi mới hỏi : “Thì ra tên thật của muội là Lục Khuynh Vũ? Rất dễ nghe, hiện tại tỷ vẫn gọi muội là Phi Tự, đợi sau này chúng ta ra khỏi đây, sẽ gọi bằng tên này, được không?”.

Phi Tự lau sạch mặt, xấu hổ mà gật gật đầu, hỏi tôi: “Tên thật của tỷ tỷ là gì?”.

Tôi cười: “Lăng Đương”. Tôi không biết tên thật của Xuân Hồng là gì, tùy tiện nói ra như vậy đương nhiên là có chút nguy hiểm, nhưng mà tôi biết Phi Tự sẽ không nói lung tung.

Một tháng sau, cái Triều Phượng Các đáng ghét kia khai trương, tối hôm đó, Hiệt Phượng viện cũng đông khách hiếm có.

Tôi không biết tháng này tiền lời của Hiệt Phượng Viện rốt cuộc có bao nhiêu, chỉ là thấy khuôn mặt Ninh ma ma lộ vẻ căng tròn, còn cho tôi hồng bao dày cộm thì hẳn là kiếm được không ít.

Hàng nhái mà, cho dù là thời đại nào cũng có thị trường của nó.

Trong hồng bao có ba mươi lượng ngân phiếu. Ba mươi lượng nha, tôi cũng đặc ý đến căng cả mặt.

Bắt đầu không tồi, có lẽ không bao lâu nữa tôi có thể hoàn lương, có phải không?

4. Chương 4: Tiểu Bộ Khoái Tiêu Hồn

edit: diepanhquan

beta: Tuyệt Miêu

Nếu nói Triều Phượng Các là NOKIA, thì Hiệt Phượng Viện chính là NOKLA*, giống như hàng nhái vậy, không thể làm người sập tiệm thì cũng làm người tức chết. Nếu như người được sùng bái là mỹ nữ Tây Vực, thì ta được mệnh danh là mỹ nữ Tây Vực đã tháo mạng che mặt, người là “nhược liễu phù phong”, ta là “vô cốt mỹ nhân nhiều tất đầu”, người diễn bài “nghê thường vũ y vũ”, ta liền diễn “trọng trọng sa y yểm ngưng chi”*, tóm lại, luôn luôn tỏ ra hương diễm hơn người một chút.

*Nokia-nokla: phiên âm tiếng Hán của Nokia là Nặc Cơ Á, trong nguyên tác từ sau là Nặc Khởi Á, có thể hiểu đó là một nhãn hiệu hàng nhái của Nokia ở Trung Quốc, viết trong tiếng latin là Nokla.

*Ở đây tác giả đang so sánh Hiệt Phượng Viện và Triều Phượng Các, trong đó những cụm từ dùng để miêu tả Triều Phượng Các mang ý nghĩa yếu điệu, thẹn thùng, tao nhã: “nhược liễu phù phong” (dáng đi như liễu nghiêng trước gió); “nghê thường y vũ” (một nhạc khúc múa có nguồn gốc từ thời nhà Đường tương truyền do vua Đường Huyền Tông mơ thấy các tiên nữ mặc áo bảy sắc cầu vồng (nghê thường) có lông vũ múa hát mà viết ra). Ngược lại cụm từ miêu tả Hiệt Phượng Viện lại mang sắc thái lả lơi, diêm dúa hơn một chút: “vô cốt mỹ nhân nhiều tất đầu” (đại ý chỉ đáng người cử chỉ uốn éo như không xương); “trọng trọng sa y yểm ngưng chi” (làn da nõn nà ẩn dưới tầng tầng lớp lớp vải mỏng).

Tôi nghĩ Triều Phượng Các nhất định là đang kìm nén sự bức bối, dù sao họ đường đường là quan diêu đã thành danh, thế nhưng đám nam nhân dung tục ở bên đó nhìn đến thích mắt, rồi thoáng cái liền đến Hiệt Phượng Viện thỏa mãn dục vọng.

Nếu không thì phải thế nào, ngấm mỹ nhân dưới ánh đèn, một khuôn mặt trang điểm mộc mạc, lại được ánh sáng nhu hòa chiếu rọi, ba phần sắc đẹp liền được khuếch đại thành bảy phần. Trong khi ba phần và bảy phần có sự khác biệt rất lớn, còn bảy phần so với chín phần thì khác biệt không lớn lắm, cho nên biểu tình của nhóm khách quan sắc dục huân tâm sẽ không có sự chênh lệch lớn lắm, tóm lại là tâm tình của quần chúng được thỏa mãn.

Chúng tôi làm hàng nhái rêu rao như vậy, nhưng quan diêu kia vẫn không tìm đến cửa, theo tôi phân tích thì, một là họ ỷ vào thân phận của mình, cho rằng Lý Quỷ chung quy cũng chỉ là Lý Quỷ*. Hai là hai nhà từ trước đến nay cũng coi như nước sông không phạm nước giếng, bọn họ bán chính là ca vũ, là tình cảm, là sự thanh à ồm ờ, còn chúng tôi bán chính là xích lô, là ham muốn, là sự lẳng lơ công khai. Balzac* đã nói rằng: cô độc chính là sự hư không, cả tinh thần và thể xác đều cảm thấy sợ hãi nó. Bởi vậy mới có quan điểm “hai tay bắt, hai tay đều phải mạnh”.

*Lý Quỷ (): là một trong 108 anh hùng Lương Sơn Bạc trong tác phẩm Thủy Hử, có biệt danh là Hắc Toàn Phong, là người nông dân chất phác, tính tình bộc trực, có tinh thần phản kháng cao nhưng hay nóng vội, đôi khi còn lỗ mãng.

*Honoré de Balzac (1799–1850) là nhà văn hiện thực Pháp lớn nhất nửa đầu thế kỷ 19, bậc thầy của tiểu thuyết văn học hiện thực. Ông là tác giả của bộ tiểu thuyết đồ sộ Tấn trò đời (La Comédie humaine).

*“Hai tay bắt, hai tay đều phải mạnh”: một điểm trong tư tưởng xây dựng chủ nghĩa xã hội của Đặng Tiểu Bình, nghĩa là phải xây dựng cả nền văn minh vật chất và nền văn minh tinh thần, phải nắm bắt hai vấn đề này bằng cả hai tay. Ở đây tác giả muốn nói Hiệt Phượng Viện và Triều Phượng Các bán hai loại hàng hóa khác nhau, một bên thỏa mãn nhu cầu về thể xác, một bên thỏa mãn nhu cầu về tinh thần.

Ai da... tôi rất uyên bác nha.

Tối hôm nay, Hiệt Phượng Viện mở cửa kinh doanh như cũ, dựa theo phong cách của Triều Phượng Các bên cạnh, tạo hình hôm nay là chim đỗ quyên gáy xuân, nói trắng ra là trong mắt có huyết. Lúc đầu vừa nghe nói tôi chợt cảm thấy hoảng sợ, thứ mới lạ như vậy, phải là nam nhân có khẩu vị nặng đến mức nào mới tiếp nhận nổi chứ! Về sau nghe Ninh ma ma giải thích mới biết được, trong mắt có huyết chính là khoe mắt điểm một chút son, nhìn thoáng qua như ẩn như hiện, mang đến chút ý tứ ai oán, nhưng phải làm hương điểm hơn so với bản gốc, ở xương quai xanh của “chim đỗ quyên” này còn cần điểm thêm vài chấm chu sa. Tôi nghe vậy liền tỏ vẻ đã tiếp thu ý nghĩa của nó.

A, vừa khoe khoang bản thân uyên bác xong thì đã để lộ ra khuyết điểm.

Trở lại chuyện chính, từng tỷ muội được tôi trang điểm huyết lệ lên mắt lần lượt đi ra ghé ngồi, Phi Tự là người cuối cùng. Nha đầu này chân mày mảnh mắt dài, diện mạo cổ điển, đặc biệt thích hợp với cách trang điểm kiểu u sầu, ta cố gắng trang điểm cho nàng thật đẹp một phen, dắt tay nàng đi ra phía trước.

Hiệt Phượng Viện chỉ vừa mới mở cửa, thế nhưng trong nội đường đã ngồi đầy một bàn. Một đám oanh oanh yến yến đứng thành một vòng vây quanh cái bàn kia, dùng quạt lụa che nửa mặt chỉ để lộ sóng mắt long lanh điểm chút huyết lệ của mình. Xuyên qua khe hở, tôi lơ mơ nhìn thấy vài người đàn ông đai lưng mang bội đao, mặt mày lộ vẻ hung ác, liền vội vàng giữ Phi Tự lại: “Trước hết đừng đi qua, mấy người này dường như có vẻ nguy hiểm”.

Phi Tự cũng nhướn cổ nhìn sang, nhẹ giọng nói: “Vẫn còn mặc y phục sai dịch mà tới đây, không lẽ là tra án?”.

Tôi ngẫm nghĩ, cầm lấy chiếc quạt tròn trong tay nàng che đi nửa khuôn mặt: “Tỷ đi xem thử, muội ở chỗ này chờ tỷ”, dứt lời liền từ từ đi về phía đó, trốn ở phía sau các tỷ muội nghe lén.

Giọng nói của một thiếu niên vang lên: “Đại ca, chúng ta vẫn đang mặc quan phục mà vào đây như vậy, hình như có chút khoa trương phải không?”.

Người được gọi là đại ca kia sang sảng cười: “Có gì đặc biệt đâu? Đây không phải địa bàn của chúng ta, không ai quản. Lại nói Tiểu Lâu người chẳng phải vẫn chưa có kinh nghiệm về nữ nhân sao? Nhân cơ hội này tìm hiểu một chút, sau này đỡ bị bọn họ chê cười”.

Thiếu niên tỏ vẻ lúng túng: “Đại ca, ta cũng không để ý đến mọi người nói gì! Lại nói...ta đối với chuyện này thực sự không có hứng thú...”.

Hai giọng nói khác cũng chen vào, vừa nghe thì chắc là hai hán tử cục mịch: “Làm sao có thể không có hứng thú chứ! Chúng ta ở bên ngoài vào sinh ra tử, có thời gian rảnh rỗi cần phải thư giãn một chút! Tiểu Lâu, người thật là quá đứng đắn rồi, hôm nay các ca ca nhất định phải lột mặt nạ của người!”.

Nói xong liền ha ha cười lớn.

Tôi ló đầu nhìn thoáng qua, đúng lúc trông thấy thiếu niên kia đưa lưng về phía mình, hần đưa tay kéo tay áo của một người khác, giọng nói tỏ vẻ lo lắng: “Đại ca, huynh dù sao cũng phải nói bọn họ một chút! Huynh... các huynh còn náo loạn, ta liền bỏ đi!”, dứt lời còn thật sự đứng dậy.

Cái người được gọi là đại ca kia vẫn cười như trước, đưa tay cứng rắn ấn thiếu niên ngồi xuống, tùy tiện chỉ vài người: “Thôi thì chọn các người đi! Hai người các người ngồi bên cạnh vị tiểu huynh đệ này của ta, ôn nhu một chút chút, đừng dọa hần sợ!”.

Vài vị tỷ muội mỉm cười đáp lại, lần lượt chen vào ngồi bên cạnh mấy người sai dịch kia. Thấy không có việc gì nữa, những người khác lần lượt tốp năm tốp ba mà tản đi, tôi cũng đi theo trở lại bên cạnh Phi Tự, chỉ cho nàng: “Muội thấy người thiếu niên thân hình hơi gầy ngồi đưa lưng về phía chúng ta không?”, cũng may người đang tiếp rượu bên cạnh hần là Phiêu Tuyết và Nhu Hương, đều không phải là người khó tính.

Phi Tự gật gật đầu.

“Lát nữa muội đi qua rót rượu, nhân cơ hội nói với hần, muội biết nỗi khổ tâm của hần, thỉnh hần chọn muội tiếp hần đêm nay, sau đó dẫn hần trở về phòng, nhớ rõ chưa?”.

Phi Tự mở to mắt gật gật đầu, lại hỏi tôi: “Hần...nếu hần hỏi muội nỗi khổ tâm của hần là gì thì sao?”.

Tôi xoa xoa vành tai: “Muội cứ làm như vậy. Tỷ ở đây xem chừng, có việc thì giờ tay phải lên”.

Phi Tự tỏ ra vẻ đã hiểu, bưng bầu rượu từ từ đi qua đó, lợi dụng việc nghiêng người rót rượu mà rí tai thì thầm với hần mấy câu, sau đó thuận lợi mà đẩy Phiêu Tuyết ra, ngồi bên cạnh thiếu niên. Thiếu niên ngẩn người, do dự một chút rồi đưa tay ôm eo của nàng.

Vị được gọi là đại ca kia cười ha ha, dù đứng cách xa như vậy mà tôi vẫn nghe được rất rõ ràng: “Tiểu Lâu rốt cục cũng thông suốt!”. Hai nam nhân thô kệch ngồi bên cạnh cũng pha trò hòa theo, người nọ ngồi bên cạnh Phiêu Tuyết thuận tay ôm nàng vào trong ngực: “Đừng lo, Tiểu Lâu không thương yêu nàng, nhưng ta thương yêu nàng là được rồi!”.

... Khẩu vị nặng thật, cũng không sợ có công mài sắt có ngày nên kim.

Thiếu niên ngồi một lát thì ngã gục trên người Phi Tự, tôi thấy vậy thì liền tiến tới, tỏ vẻ nịnh nọt giải thích: “Rượu ở thanh lâu chỗ thiếp rất mạnh, vị công tử này e là đã uống quá nhiều, có lẽ là không quen, để thiếp cùng Phi Tự muội muội đưa công tử lên lầu cho tỉnh rượu”. Dứt lời, tay trái bắt đầu không tự chủ mà khoác lên gáy nam nhân cường tráng bên cạnh. May là tôi phát giác đúng lúc, vội vàng dừng lại rồi liếc mắt đưa tình với tên tráng hán kia: “Vị tướng công này cũng nên uống chậm một chút, xem cổ của chàng đều đỏ cả rồi”.

Tráng hán kia bắt được tay của tôi, cười đen tối: “Tiểu nương tử này tuy rằng diện mạo có chút tẻ nhạt, nhưng đôi tay lại rất đẹp, đến tiếp đại gia đi?”.

Tôi nắm chặt cánh tay của thiếu niên: “Tướng công, người ta hôm nay trên người không tiện, không thể tiếp chàng. Không thì đợi lần sau đi? Lần sau thiếp nhất định hầu hạ chàng thật tốt!”, hừ lần sau, lần sau ta thiên người.

Nam nhân kia vẫn không chịu buông tha mà giữ chặt tay tôi, mắt nhìn thẳng vào mặt tôi: “Nhưng mà ta thích đôi tay này”.

Khốn kiếp! Chẳng lẽ muốn ta học theo Thái tử Đan* chặt tay đi sao? Tên khốn mau bỏ tay ta ra! Nếu dùng đôi tay này mà nắm nhược điểm của ngươi thì tay lão tử sẽ thối rửa mất!

*Thái tử Đan: Thái tử Đan của nước Yên thời chiến quốc, bạn thuở nhỏ với Doanh Chính – hoàng tử nước Tần, khi cùng làm con tin ở nước Triệu. Khi sau này Doanh Chính lên làm Tần Vương đối đãi với Đan không tử tế và còn định thôn tính cả nước Yên, nên Đan muốn tìm cách mưu sát, bèn nhờ Kinh Kha người nước Vệ đi hành sự. Kinh Kha được “tôn làm thượng khanh, ở nhà sang nhất”. Thái tử ngày ngày đến trước cửa dâng cỗ thái lao (cỗ chỉ dùng cho đại giỗ và tế trời đất), các vật lạ, xe ngựa, gái đẹp, tha hồ Kinh Kha muốn gì được nấy để làm y vừa lòng”. Có sách nói, Kha tỏ ý muốn ăn thịt ngựa, Đan giết ngay con ngựa rất quý của mình lấy quả tim nấu cho y ăn. Khi xem đội ca vũ mua vui ình, Kinh Kha khen một người vũ nữ có bàn tay đẹp, Đan liền cho chặt sống bàn tay vũ nữ ấy dâng cho Kha.

Không biết mọi người có từng trải qua chuyện thế này hay không, chứng kiến một người trưởng thành lộ ra vẻ mặt ngu ngốc của đứa trẻ, khi đó bạn chỉ muốn lập tức giẫm lên một bãi phân chó rồi dùng khuôn mặt của hấn làm tấm thảm mà chùi để giày cho sạch.

Đương nhiên, ngoài mặt tôi vẫn tỏ vẻ kinh sợ: “Tướng công, thiếp... thiếp quả thật trên người không tiện...”. Nếu như hôm nay “dì cả” thật sự đến, lão tử thật muốn bôi đầy máu lên tay ngươi a!

Đại hán vẫn không có vẻ gì là muốn buông tay, giống như dự định kéo đầu ngón tay của tôi dài thêm vài phân.

Tên này đúng là được hang ổ cặn bã phái tới a! Tôi tiếp tục cùng hấn giằng co.

Vẫn là đại ca kia cười giải vây: “Tiểu tử nhà ngươi! Cô nương người ta đã nói không được, ngươi cứ lại ép buộc chính là không phân biệt tốt xấu, còn không mau buông tay?”.

Nam nhân cường tráng quay đầu cười nói: “Đại ca không hiểu rồi, khi nữ nhân nói không cần, thật ra chỉ là rụt rè mà thôi, còn trong lòng thì vẫn ngóng trông người khác theo đuổi mình thêm một chút”. Hừ “theo đuổi” em gái nhà ngươi! Ta đã nói là trên người không tiện, chẳng lẽ ngươi còn còn muốn đuổi “dì cả” ta đi sao? Bệnh thần kinh!

Thiếu niên kia dường như bị bọn họ âm ỉ làm cho tỉnh lại, dụi dụi mắt rồi ngơ ngác nhìn quanh một vòng, sau đó lại xoay người ôm lấy tôi: “Hương hương, theo ta đi!”.

Vị đại ca kia không khỏi bật cười: “Đứa nhỏ này, làm sao vừa say lại giở tính trẻ con rồi?”, sau đó hấn chỉ về phía tôi: “Làm phiền cô nương đem hấn vào phòng cho tỉnh rượu, nếu như hấn muốn làm cái gì, mong hai vị cô nương tận tình chỉ dẫn hấn một chút”.

Tôi và Phi Tự bày ra vẻ mặt đã hiểu, khom người thi lễ với ba người kia xong, liền đỡ thiếu niên thất tha thất thểu lên lầu.

Thiếu niên vừa vào phòng thì đứng thẳng người, hai mắt tỉnh táo chấp tay với chúng tôi, thấp giọng nói tạ ơn: “Đa tạ hai vị cô nương cứu giúp, ba vị ca ca kia của ta ngày thường cũng hay vui đùa thái quá, vừa uống chút rượu, liền nói mấy lời không giống ai, muốn cho ta hiểu thêm kiến thức...”, dứt lời mặt liền đỏ lên.

Tôi dùng tay ra hiệu im lặng rồi chỉ chỉ bên ngoài. Từ khe hở bên dưới cửa có thể nhìn thấy, ánh đèn bên ngoài cửa bị một người chặn lại hơn phân nửa, sắc mặt thiếu niên liền xấu đi.

Tôi đẩy đẩy Phi Tự, thì thầm nói: “Kêu”.

Phi Tự nghi hoặc nhìn tôi, tôi đành phải nói rõ ra: “Kêu – giường”.

Phi Tự chột hiểu ra, ngồi lên trên giường, thanh âm phát ra cũng vô cùng gợi cảm: “Ưm ưm công tử, chàng đừng gấp gấp nha, để thiếp trước hết lau người cho chàng. A... công tử, chỗ đó, chỗ đó không được... A! Công tử! Công tử áp chặt thiếp quá!”.

Đúng là bất ngờ, mặt tôi tối sầm lại, tiểu nha đầu này có thể đi làm diễn viên được rồi, tuyệt đối sẽ ăn khách.

Bóng đen bên ngoài vẫn chưa rời đi, Phi Tự tiếp tục thở dốc: “Công... Công tử...Người ta...A!...”, thanh âm càng ngày càng cao, thở dốc càng ngày càng nặng, hiệu quả này thật là làm người nghe chảy máu mũi người

xem ói máu đặc a.

Có nàng yếm trợ, tôi thấp giọng nói với thiếu niên kia: “Cô nương vẫn là nên nán lại đây thêm một chút đi, đại khái thân phận của cô nương đã bị đám huynh đệ của người hoài nghi, vì vậy mới có sự việc ngày hôm nay”.

Thiếu niên, mà không, thiếu nữ sững sốt, đỏ mặt hỏi ta: “Cô nương làm sao biết được ta là nữ nhi?”.

Làm sao biết được ư? Cổ Long* từng nói: “Chỉ có nữ tử mới có thể lôi kéo tay áo người khác mà không trực tiếp bắt lấy cổ tay”. Tôi cười cười: “Chỉ cần là nam nhân, vừa tiến vào kỹ viện thì hai mắt sẽ sáng rực lên, cô nương quá gò bó, biểu hiện này không giống nam nhân bình thường. Còn nữa, cô nương cùng với vị đại ca kia tuy rằng thân mật hơn một chút so với kẻ khác, nhưng vẫn là không dám tiếp xúc da thịt với hân, bộ dạng ngồi thu người bó gối như vậy, ở trong mắt những nữ nhân một ngày gặp không biết bao nhiêu nam nhân như chúng ta thì việc đó giống như nhìn một con rắn trên mái đầu trọc mà thôi”.

*Cổ Long: nhà văn người Đài Loan, sinh năm 1936, được coi là tiểu thuyết gia kiếm hiệp của mọi thời đại, là người khởi đầu cho dòng tiểu thuyết kiếm hiệp tân phái.

Nàng ta a một tiếng, vừa có chút uể oải, vừa có chút căng thẳng. Thấy vậy tôi vội vàng an ủi: “Những chuyện này đều là chi tiết vặt vãnh không đáng kể, không có mấy người chú ý đến, không phải là đại sự gì, cô nương sau này chỉ cần chú ý nhiều hơn một chút là được”.

Thiếu nữ như có chút suy nghĩ, một hồi lâu sau mới gật đầu: “Đa tạ cô nương chỉ bảo”.

Bóng đen ngoài cửa rốt cuộc nghe không nổi nữa nên bỏ đi. Tôi vừa ra hiệu cho Phi Tự có thể hạ màn vở kịch, vừa nhẹ giọng nói: “Về sau cô nương chỉ cần đem chuyện đêm nay coi như là say rượu loạn tính, nghe ai nhắc tới liền phát giận không để ý tới đối phương, tin tưởng rằng mấy vị quan gia kia sẽ nghĩ cô nương là da mặt mỏng, đùa giỡn vài lần liền xong”.

Thiếu nữ cười cười: “Xin được thụ giáo”, sau đó lấy ra một tấm ngân phiếu trong ngực đưa cho tôi, trong mắt mang theo ý cười: “Cô nương giúp ta giấu diếm chuyện lớn như vậy, dù sao ta cũng nên đưa cho cô nương một ít gọi là phí giữ miệng, như vậy ta mới an tâm”.

Đó là một tờ ngân phiếu mười lượng.

Tôi thần nhiên cầm lấy, cười nói: “Không giấu gì cô nương, hai tỷ muội chúng ta chính là đang góp tiền chuộc thân, cho nên cũng sẽ không khách khí với người, ngày sau nếu như gặp lại, nhất định sẽ mời cô nương uống chén rượu”.

Thiếu nữ cười hì hì: “Một lời đã định”, rồi lại nghiêm mặt nói: “Ta là Lâu Yến Phi”.

Tôi gật đầu: “Hạnh ngộ, ta là Lăng Đương”, lại chỉ vào Phi Tự: “Lục Khuynh Vũ. Hy vọng đến khi gặp lại, hai tỷ muội chúng ta đã có thể đường đường chính chính mà dùng hai tên này”.

Lâu Yến Phi suy nghĩ, lại rút ra một tờ ngân phiếu đưa cho tôi: “Nếu đã trao đổi tính danh thì chính là bằng hữu, ta vì bằng hữu tận lực giúp đỡ là lẽ thường tình phải làm, Lăng Đương, người đừng từ chối”.

Lại là một tờ ngân phiếu mười lượng.

Tiền lương của sai dịch cũng không cao thì phải? Tôi do dự một chút, vẫn là nhận lấy, cười nói: “Cái này xem như, ta thiếu người hai bữa rượu”.

Lâu Yến Phi híp mắt cười: “Đương nhiên, cũng không thể tiện nghi cho người. Khi gặp lại, ta muốn ăn đủ đủ đá bào”.

Tôi chặc lưỡi một tiếng, tỏ vẻ khinh bỉ nàng: “Không chuyên nghiệp, thân là nam nhi, dù sao cũng phải ăn thật dê, đùi dê tráng dương mới đủ khí phách a!”.

Hai người chúng tôi nhìn nhau khẽ cười. Trong lòng tôi thầm nghĩ chuyện này thu được cảm tình tốt, tiền kiếm được một đêm còn nhiều hơn so với một tháng, bằng không: “Ta nên đổi nghề vợ vét tài sản chăng?”.

Chỉ là tôi cảm thấy cuộc sống sắp tới đây của mình sẽ phát sinh chuyển biến lớn.

5. Chương 5: Tổng Tiên Cũng Phải Nói Đến Duyên Phận

edit: diepanhquan

beta: Tuyết Miêu

Trên thế giới này luôn có vài thứ mà thời gian càng lâu lại càng trở nên vững chắc, cho dù thời gian trôi qua, biển cả hóa nương dâu, đất trời hòa làm một, giọt mưa tích ở lòng bàn tay hóa thành hạt bồ đề, thì chúng cũng sẽ không thay đổi. Có chúng, bạn mới có thể xác định bạn vẫn là bạn, thế giới này vẫn chưa trở nên điên cuồng và hết thấy sinh mệnh này vẫn là một sự tồn tại chân thực.

Chẳng hạn như chuyện “dì cả” mỗi tháng đều đến và còn thói quen cứ cách một ngày lại tắm rửa của tôi.

Thân là một người phương bắc điển hình, tôi từng bị bạn cùng phòng người Quảng Đông hung hăng cười nhạo vì chuyện “không tắm rửa mỗi ngày”, lúc ấy tôi chỉ cười nhạt. Bản thân tôi cho dù một tuần không tắm rửa cũng sẽ không bốc mùi, các người có thể so sánh với tôi sao, hừ.

Không nghĩ tới nay vật đổi sao dời, sau khi xuyên không, tôi lại bị hung hăng cười nhạo vì vấn đề tắm rửa, chẳng qua là lần này không phải vì không thường xuyên tắm, mà là vì tắm rất thường xuyên.

Thiết nghĩ, dù sao củi là tôi tự mình mua, nước là do chính tôi đun nóng, việc tôi tắm rửa cũng không làm ảnh hưởng đến bất cứ người nào, nếu có ai không nhẹ không nặng hỏi vài câu, tôi liền xem như bọn họ đang nói điều ngớ.

Cuộc sống của lão tử, làm sao có thể bị chuyện nhỏ nhặt như vậy gây khó khăn được.

Tôi chỉ bị một việc gây khó khăn, chính là vẫn không giải quyết được vấn đề tắm gội.

Đêm về khuya sương càng nhiều, tôi ủ khuất mà ngồi xỏm trong thùng tắm, chỉ lộ cái đầu ra bên ngoài.

Hiệt Phương viện đã đóng cửa, toàn bộ Thẩm Gia Bảo sớm đã ngủ say, tôi ở trong phòng chứa củi ngâm mình, hưởng thụ nửa giờ duy nhất trong một ngày thuộc về Lăng Đương.

Tất cả đều yên lặng, không khí giữa đêm hè mang theo hương cỏ đặc biệt xuyên qua cửa sổ bằng gỗ chạm rỗng tràn ngập trong phòng, hơi nước bốc lên dày đặc khiến tôi không nhìn thấy rõ khung cảnh trước mắt, trong thoáng chốc tôi có cảm giác như đang ngâm mình trong suối nước nóng lộ thiên, thế là liền tỉnh nghịch lấy khăn xếp lại đặt ở trên đầu.

Không tồi, còn rất có cảm giác nha! Cho nên mới nói, điều kiện tiên quyết để duy trì tinh thần lạc quan là năng lực “tự sướng” mạnh mẽ có thể đem việc ăn mì ăn liền hóa thành “Mãn Hán toàn tịch*”.

*Mãn Hán toàn tịch: còn gọi là Tiệc triều đình Hán Thanh, là một trong những đợt tiệc lớn nhất do vua Khang Hy tổ chức được ghi chép trong lịch sử Trung Hoa. Đợt tiệc này bao gồm 108 món độc đáo từ nhà Thanh và văn hóa người Hán. Đợt tiệc này đã được tổ chức trọn 3 ngày với 6 bữa tiệc.

Gió đêm thổi qua, cánh cửa sổ bằng gỗ khẽ phát ra tiếng vang nhỏ, tôi không để ý lắm. Lúc này mà còn đi lại bên ngoài, nếu bị sai dịch tuần tra ban đêm bắt được sẽ bị đánh bằng roi da.

Một tràng âm thanh hít thở dồn dập vang lên, cho dù lạc quan đến mấy tôi cũng không thể tự lừa dối mình được nữa, liền vội vàng vịn vào mép thùng xoay một vòng, muốn nhìn rõ xem trong phòng chứa củi rốt cuộc còn có ai.

Đêm nay là trăng tròn, cho dù trong phòng chứa củi không đốt đèn tôi cũng có thể thấy rõ, một người bịt mắt đứng ở bên cạnh cửa sổ, một tay che miệng, còn một tay còn đang vịn vào song cửa sổ, hai mắt trừng trừng, dường như là bị tôi lừa dối. Xét thấy thái độ của hắn, tôi nghiêm túc cân nhắc những khả năng có thể xảy ra, không phải xui xẻo như vậy chứ, chẳng lẽ tôi gặp phải cướp của hay là cướp sắc sao?

May mắn thay cả hai đều không phải, người bịt mắt kia nhìn tôi rồi hít sâu một hơi sau đó kéo khăn che mặt xuống thấp giọng cười nói: “Làm tại hạ sợ muốn chết, còn tưởng rằng Hiệt Phương viện có án mạng”. Người kia hóa ra là Diệp Tô, tên lang trung chân đất kia.

Tôi ngó xuống mặt nước, vẫn hoàn hảo, tóc tôi đều nổi trên mặt nước, hần hần là cũng không nhìn thấy gì. Chắc chắn là vì nguyên nhân này nên hần mới bị hoảng sợ, đêm tối vừa vào phòng thì thấy trên thùng gỗ có đầu người đang nhắm mắt, mái tóc dài xếp đồng lên... Cảnh tượng kia không phải không kinh khủng.

Đợi một chút, hần tới đây để làm gì?

Tôi liếc hần một cái: “Diệp tiên sinh, Hiệt Phương viện đã đóng cửa rồi, nơi này không cho phép lưu lại qua đêm”.

Diệp Tô nháy mắt mấy cái, cười nói: “Tại hạ biết, tại hạ buổi tối ăn quá no nên đi ra ngoài tản bộ, lại bị sai dịch tuần tra ban đêm phát hiện, tránh không được, đành phải vào đây để trốn, không nghĩ tới gặp phải kỹ nữ tắm rửa”. Nói rồi hần còn nháy mắt mấy cái với tôi: “Từ biệt mấy tháng, sao không thấy cô nương đến gõ bảng hiệu của tại hạ a? Tại hạ mỗi mắt chờ mong mà không thấy người đến...”.

Rõ ràng là không muốn cho tôi biết nên bịa chuyện. Tôi cũng lười hỏi chuyện riêng tư của hần, ngoài cười nhưng trong không cười đáp lại cho có lệ: “Có quá nhiều bảng hiệu, dựa theo thứ tự mà nói, tiên sinh còn phải đợi thêm một thời gian nữa”, vừa nói tôi vừa hếch cằm dương dương tự đắc với hần: “Tiên sinh khi nào thì đi?”. Lời còn chưa dứt, tôi đã hắt xì một cái thật to.

Thê thảm, nước ngâm lâu đã lạnh. Tuy nói bây giờ là mùa hè, nhưng buổi tối cũng vẫn lạnh, tôi mà còn ngâm tiếp chắc chắn sẽ sinh bệnh. Nghĩ đến bây giờ là thời cổ đại, một trận cảm mạo cũng có thể dẫn đến chết người, tôi lập tức cảm thấy tay chân lạnh như băng, trong phổi ngứa ngáy, dường như lập tức sẽ ho ra một ngụm máu.

Diệp Tô lắng tai nghe một chút: “Còn phải đợi thêm lát nữa. Cô nương trước tiên mặc y phục vào đi, tại hạ xoay người, cam đoan không có nhìn trộm”.

Tôi nhún mày liếc hần một cái, tỏ vẻ nghi ngờ?

Diệp Tô bật cười: “Giống như lần trước, tại hạ cũng được xem như là quân tử đi?”.

Tôi ngẫm nghĩ thấy cũng đúng, tôi nắm chỗ hiểm của hần, thế nhưng hần cũng không có lập tức nhào tới, hần là chê tôi là khối thịt dai. Nhưng vì phòng ngừa hần giả vờ để ra tay, tôi vẫn là co người lại trong thùng, sai khiến hần: “Đem cái băng ghế để y phục kia đẩy tới thùng nước, tiên sinh lui ra phía sau, đứng, lui ra phía sau nữa, sau đó xoay người sang chỗ khác, ta chưa nói xong thì tiên sinh không được quay đầu lại”.

Diệp Tô nhất nhất nghe theo, đưa lưng về phía tôi nhún nhún vai: “Thật không biết cô nương là tin tưởng tại hạ hay là không tin đây, phòng chứa củi thì nhỏ như thế này, nếu như tại hạ thật lòng muốn làm gì cô nương, lui thêm vài bước nữa cũng là phí công”.

Tôi lầm bầm: “Động tác mặc y phục của ta quá mạnh, sợ bắn nước vào người tiên sinh thôi!”. Y phục mùa hè cũng không nhiều, trong lúc nói chuyện, tôi đã mặc xong, một bên thu dọn một bên gọi hần, “Xong rồi. Tiên sinh muốn ở chỗ này đợi bao lâu thì đợi, ta đi trước đây”.

Diệp Tô xoay người, giữa hai ngón tay thon dài kẹp một mảnh giấy gấp làm tư: “Cái này từ trong y phục của cô nương rơi ra sao?”.

Tôi sờ sờ trong ngực, trong lòng chợt nảy lên, trên mặt vẫn cười nói: “Đúng vậy, có lẽ là khi tiên sinh đưa y phục cho ta bị rơi ra ngoài, trả lại cho ta đi”.

Diệp Tô ngược lại như đang làm trò với tôi mà mở ra từng lớp từng lớp giấy, bộ dạng giống như một đứa trẻ tò mò: “Gấp nhiều lần như vậy, không biết là vật gì?”.

Tôi lý sự: “Thư tình!”, vừa nói vừa bước vài bước đến trước mặt hần, muốn đoạt lại.

Nhưng Diệp Tô phản ứng nhanh hơn tôi, hần một tay ngăn thân thể tôi lại, một tay giơ tờ giấy kia lên lắc lắc. Chỉ là giấy vừa mỏng vừa giòn, hần vừa mở ra một nửa lại vung lên như vậy, chuyện bí mật gì cũng không giấu được.

Tôi kinh hãi, lại đưa tay muốn cướp lấy, đáng tiếc Diệp Tô người cao tay dài, hần giơ tờ giấy lên cao quá đỉnh đầu, tôi cũng nhảy lên nhưng không thể lấy được, đành phải nắm cánh tay hần mà cười lạnh: “Cho dù

tiên sinh mở ra thì thế nào? Trong phòng chứa củi không có một ngọn đèn, tối như vậy, ngài có thể nhìn thấy cái gì?”.

Diệp Tô cúi đầu nhìn tôi: “Cho dù bây giờ tại hạ nhìn không thấy, nhưng chỉ cần đem tờ giấy này đến chỗ nào có ánh đèn là được. Chỉ nhìn bộ dạng quan tâm như vậy của cô nương, tại hạ tin tưởng bí mật trong tờ giấy này nhất định không đơn giản”.

Tôi hừ nhẹ một tiếng: “Tiên sinh là đang uy hiếp ta sao? Ta là một kỹ nữ không ai thèm mà ngài lại muốn uy hiếp ta? Chẳng lẽ ngài không có trực giác để biết rằng uy hiếp ta cũng sẽ uống phí sao?”.

Diệp Tô hỏi lại: “Cô nương cho rằng tại hạ đang uy hiếp cô nương sao? Trong tờ giấy này có cái gì, mà cô nương cho rằng tại hạ có thể uy hiếp được cô nương?”.

Xong rồi, nói lỗ miệng rồi. Tôi chỉ còn cách nín lấy y phục của hắn, liều mạng với tay lấy tờ giấy kia, hung tợn nhắc lại: “Thư tình!”.

Diệp Tô lại đưa cánh tay cao hơn một chút, lúc này tôi khẳng định tên này là đang đùa giỡn tôi. Hắn cười hi hi nhìn tôi: “Nếu là thư tình, vậy cho tại hạ làm kỷ niệm đi! Tại hạ lớn như vậy nhưng vẫn chưa nhận được thư tình của nữ tử viết cho bao giờ a! Cùng lắm thì, ngày mai tại hạ tự tay viết một phong thư hồi âm lại cho cô nương. À, tại hạ sẽ viết: đa tạ sự yêu mến của cô nương, tại hạ tự cảm thấy mình không xứng với cô nương, hy vọng cô nương có thể sớm tìm được ý trung nhân của mình”.

Tôi thiếu nợ tên này sao, là thiếu nợ sao?

Tôi tức giận: “Đây là người khác viết cho ta, nếu như tiên sinh muốn, ngày mai ta đặc biệt viết cho ngài một phong thư, thế nào?”.

Diệp Tô chặn tay của tôi lại, ra vẻ khó xử mà nghĩ nghĩ: “Ai nha, vẫn là không được, nếu cô nương đặc biệt viết riêng cho tại hạ, xuất phát từ lễ nghi, tại hạ cũng phải đáp lại cô nương một phong thư. Thế nhưng tại hạ chưa từng viết qua, vẫn cần phải xem lối hành văn của các tiền bối như thế nào”. Dứt lời hắn lại lắc lắc tờ giấy kia, dùng ngón cái và ngón út mở ra, ngửa đầu đọc kĩ.

Tôi cắn răng bực bội cười: “Giả bộ! Ngài có thể nhìn thấy mới lạ!”.

Diệp Tô chậm rãi đọc lên: “Nhị thiếu gia của Cao gia là Cao Hạc, do bị huynh trưởng quản giáo quá mức nghiêm khắc, ăn cắp trăm lượng trong nhà, muốn thu xếp chỗ ở bên ngoài... Lý Lam, đã đính hôn, bị bắt lực... Thẩm Thanh Nam có quan hệ với thiếp thất của cháu mình...”, hắn cúi đầu nhìn tôi: “Cô nương là đang ghi chép bí mật của khách làng chơi của Hiệt Phương viện? Cô nương muốn làm gì?”.

Hắn thực sự nhìn thấy được? Tôi sưng mắt nhìn hắn, chờ hắn há mồm: “Có quỷ a. Cứu mạng a”. Thị lực này ít nhất là 10/10 đi?

Diệp Tô không để ý tới việc tôi ngắt lời hắn mà nhìn tôi cười hi hi nói: “Cô nương là muốn tống tiền bọn họ?”.

Tôi nháy mắt mấy cái: “Ta muốn viết sách không được sao? Tên sách là “Hồi ký của kỹ nữ”, chuyên ghi chép lại cuộc sống thăng trầm của khách làng chơi, nếu dùng một đạo lý để luận chứng, thì có thể nói những người đến kỹ viện tìm kiếm cảm giác thỏa mãn cũng là người từng chịu tổn thương. Tâm hồn bọn họ không thể yên ổn được, ngược lại chỉ có thể tìm kiếm kích thích về mặt xác thịt. Kỹ nữ tuy rằng đáng thương, nhưng so với các nàng thì khách làng chơi tâm hoa vấn liễu thành nghiện càng đáng thương hơn, hai loại người đáng thương ở trong thế giới lạnh như băng này sưởi ấm lẫn nhau, hy vọng có thể có được sự yên ổn trong tâm hồn...”.

Tôi vừa nói vừa híp mắt, trưng ra vẻ mặt say mê, thực tế là đang nhìn lén Diệp Tô xem rốt cuộc hắn có mắc mưu hay không.

Sự thật chứng minh, không thể khinh thường đối thủ của bạn, nếu không bạn chắc chắn sẽ bị khinh thường gấp bội. Diệp Tô cười mà như không cười thỉnh giáo tôi: “Cô nương nếu nói như vậy, tại hạ liền hiểu được, hóa ra chữ “có thể” và “không thể” được ghi ở phía sau là chỉ việc có thể viết vào sách hay không. Như vậy chữ “nguy hiểm” được ghi chú ở đây là chỉ cái gì vậy? Chẳng lẽ viết tiểu thuyết cũng sẽ gặp nguy hiểm?”

Nguy hiểm cái gì đây, cũng không thể nào bị người ta thẹn quá hóa giận mà diệt khẩu đi? Còn nhưng ký hiệu nguệch ngoạc ở mặt sau thì giải thích như thế nào? Ấm hiệu à?”.

Ấm hiệu cái đầu nhà ngươi, đó là con số Ả rập, biểu hiện mức tổng tiền trong dự tính, đúng là không có kiến thức.

Tôi cắn môi, một hồi lâu sau mới nhẹ giọng nói: “Đúng vậy, không sai, ta đang tính toán chọn một người trong danh sách này để tổng tiền. Người muốn thế nào, người có thể làm gì ta? Đưa ta đi gặp quan phủ sao? Như vậy thì xin cứ tự nhiên. Nói thật, ta không muốn ở chỗ này thêm một khắc nào nữa, nhưng ta không ra khỏi đây được. Ta nghe nói, phạm nhân bị đưa đi gặp quan phủ đều bị đánh hai mươi đại bản trước, gọi là “sát uy bổn” phải không? Nếu quả thật như vậy thì cũng không tồi, chết như thế cũng coi như là giải thoát”.

Cái này gọi là tìm đường sống từ trong chỗ chết. Tôi không dám hy vọng xa vời rằng hắn có thể thông cảm cho tôi, chỉ mong hắn có thể hiểu được, một tờ giấy rách như vậy cũng không uy hiếp được tôi.

Diệp Tô thở dài, bỗng nhiên ném tờ giấy kia vào trong thùng nước tắm, nét mực gặp nước, chắc chắn sẽ nhòe đến không còn hình dạng gì. Hắn vỗ vỗ tay cười nói: “Bây giờ xem như là chết không có đối chứng”.

Ách, thế này thì có chút ngoài dự kiến của tôi.

Tôi trừng mắt nhìn hắn, Diệp Tô lui ra phía sau một bước, cười: “Đừng nhìn tại hạ, tại hạ không chơi gái, cũng không có tiền để cô nương vợ vét, chẳng qua nếu như cô nương tin lời của tại hạ, thì tại hạ cũng có thể cung cấp một người cực kỳ phù hợp để cho cô nương lựa chọn”.

Hả? Tôi vẫn tiếp tục trừng mắt nhìn hắn, bỗng nhiên lại đánh một cái hắt xì thật to. Diệp Tô cười nhẹ, nhắc nhở tôi: “Tóc, tóc cô nương còn chưa có lau khô”. Hắn túm lấy cái khăn khô bên cạnh phủ lên đầu tôi, vừa cởi áo khoác xuống đưa cho tôi: “Khoác lên đi, bị lạnh rồi nhiễm bệnh thì phiền toái”.

Nhân vật này trước sau tương phản quá lớn đi? Người ta hình như có câu: khi không lại tỏ vẻ ân cần, không phải cái gì thì là cái gì đó thôi*. Tôi cầm lấy khăn khô mà dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn hắn, Diệp Tô không khỏi cười: “Tại hạ không giống người tốt đến như vậy sao? Ngay cả cởi áo cho cô nương cũng bị cự tuyệt, tại hạ cảm thấy rất tổn thương”.

*Ở đây Lăng Đang muốn nói đến câu thành ngữ “Vô sự hiển ân cần, phi gian tức đạo” nghĩa là: khi không mà tỏ ra ân cần, nếu không phải là gian trá thì cũng là trộm cắp, ý chỉ những kẻ mưu mô lấy lòng người khác để thực hiện gian kế của mình.

Tôi suy nghĩ: “Nếu nói như vậy thì để tránh cho người không bị tổn thương, thậm chí để được yên lòng, có phải người nên cởi toàn bộ y phục trên người ra hay không?”.

Diệp Tô hai tay che ngực, ánh mắt chớp chớp tựa như nai con ngơ ngác: “Ai nha, đồ háo sắc!”.

Ta phì cười, không thể không nói ngoại hình xinh đẹp chính là một lợi thế. Cũng là một ánh mắt hồn nhiên vô tri nhưng trắng hán lộ ra sẽ khiến cho người khác muốn đánh hắn, ngược lại mỹ nam lộ ra lại có vẻ khả ái. Tôi đưa tay tiếp nhận y phục của hắn, che kín người mình lại rồi đứng lên, nhất thời cảm thấy ấm lên rất nhiều.

Trên y phục của hắn ngoại trừ độ ấm, còn có một hương vị bồ kết dễ chịu, làm cho người ta cảm thấy vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái, tôi nhịn không được mà hít sâu một hơi.

Diệp Tô đi đến bên cửa sổ rồi ngồi xuống đất, chống đầu nhìn tôi: “Tại hạ nói, tại hạ có một sự lựa chọn không tồi cho cô nương, người này của cái hung hậu, chuyện bí mật kia thật sự liên quan đến mạng người, cho nên hắn thà chết cũng phải giấu kín. Chỉ cần cô nương đủ tàn nhẫn, đủ khôn ngoan, hắn sẽ đáp ứng yêu cầu của cô nương”.

Tôi nháy mắt mấy cái: “Vì sao ta phải tin người?”, tên này rốt cuộc là ai chứ?

Diệp Tô suy nghĩ: “Đúng là cô nương không có lý do gì để tin tại hạ, chẳng qua thời gian tại hạ ở Thẩm Gia Bảo lâu hơn so với cô nương, những nơi ta đã đi qua so với cô nương cũng nhiều hơn, những bí mật mà ta biết đương nhiên cũng nhiều hơn. Cho dù cô nương không tin ta, cũng có thể tạm thời lắng nghe, sau đó tự mình tìm cách chứng thực”.

Tôi suy nghĩ một chút rồi ngồi xuống bên cạnh hắn: “Người nói người kia là ai?”.

“Nơi này sở dĩ được gọi là Thẩm Gia Bảo là bởi vì có dòng họ Thẩm danh giá ở đây đã hơn trăm năm, chuyện này tại hạ tin rằng cô nương sớm đã biết. Người ta muốn nói đến là đương gia hiện tại của Thẩm gia, chính là Thẩm Đình”.

“Con nối dõi của Thẩm Đình không vượng, giữa một phòng thê thiếp, cũng chỉ có một thiếp thất đã chết liên tục sinh cho hắn ba đứa con, ngoài ra những thê thiếp khác đều không có. Đáng tiếc chính là ba đứa trẻ này, cuối cùng cũng chỉ còn một người có thể sống sót, chính là trưởng tôn của Thẩm gia, Thẩm Hồng. Có điều, Thẩm Hồng cũng không phải con ruột của Thẩm Đình. Việc này Thẩm Đình sớm đã biết, hắn ta chịu đội cái nón xanh lớn như vậy, chẳng qua là vì bản thân hắn ta bất lực. Nếu hắn ta không thừa nhận đứa con này, thì các chi khác của Thẩm gia sẽ có lý do buộc hắn giao lại vị trí đương gia”.

Diệp Tô nhẹ nhàng thở dài: “Cô nương, cho dù cô nương có kinh ngạc đến đâu, cũng xin đừng gắng sức mà cầm lấy nhược điểm của tại hạ như vậy, sẽ rụng mất.”

6. Chương 6: “xin Lỗi, Thật Ra Ta Là Nội Ứng”

edit: diepanhquan

beta: Tuyết Miêu

Tôi chậm chạp buông tay ra, vừa kiên trì chống chế: “Xi, bây giờ người mới nói, rõ ràng là được lợi mà vẫn còn ra vẻ”. Rõ ràng là có phản ứng mà.

Diệp Tô vô tội mà nhìn ta: “Vậy tại hạ phải làm sao? Cô nương ra tay nhanh như chớp, luồn lách như giao long, tại hạ vô cùng sợ nếu như bỗng nhiên dọa cô nương, nhược điểm của tại hạ thật sự rụng trong tay cô nương”.

Tôi: “...”.

Được, vẫn là nén giận đi, chuyện này không thể nào thảo luận với hắn được: “Không nói cái này nữa, làm sao người biết Thẩm Hồng không phải là con ruột của Thẩm Đình?”.

Diệp Tô sờ sờ mũi: “Coi như là cơ duyên trùng hợp, khi còn bé nghe được người lớn nói huyền thoại, sau này lớn lên, có dịp ghé qua Thẩm gia một lần, chứng minh lời nói thật sự không sai”.

Tôi trừng mắt nhìn hắn: “Chứng cứ đâu?”. Lời đồn đãi vô căn cứ như vậy mà cũng dám đem ra lừa tôi, hắn làm như tôi dễ bị lừa dối lắm vậy.

Hắn vỗ vỗ trên người: “Cô nương cảm thấy tại hạ sẽ mang theo chứng cứ bên mình sao? Cho dù thật sự có chứng cứ thì như thế nào, nếu như cô nương dám đưa cho Thẩm Đình xem, hắn dám chắc sẽ hủy hoại gương mặt của cô nương. Loại chuyện tống tiền này, chứng cứ chỉ là thứ yếu, chủ yếu chính là đầu óc và thủ đoạn”.

Tôi oán giận nói: “Hừ, nói tóm lại người kể cho ta nghe một lời đồn đãi không thực tế, sau đó lại muốn ta dùng tính mạng của mình để nghiệm chứng xem lời đồn này có đúng hay không chứ gì?”.

Diệp Tô gãi gãi lỗ tai: “Nói vậy dường như có chút khó nghe a...”.

“Tóm lại, Thẩm Hồng không phải là con ruột của Thẩm Đình, đây là chuyện tuyệt đối không sai. Thẩm Đình cũng sẽ vì bảo vệ bí mật này mà trả một khoản ngân lượng tương đối lớn, việc này cũng chắc chắn không sai. Cô nương hiện tại nếu muốn làm thì nên suy nghĩ thử làm thế nào có thể bình an vô sự mà lấy được tiền”.

Tôi nhướn một bên lông mày nhìn hắn: “Không khả thi. Đầu tiên, một nam nhân bất lực sẽ không đến kỹ viện, nếu ta và hắn không có cơ hội gặp mặt, làm thế nào mà tống tiền hắn?”.

Diệp Tô cười cười: “Tại hạ có thể chuyển lời giúp cô nương, cô nương cảm thấy lúc nào là tốt?”.

Tôi hí hóp mắt nhìn hắn, tên này bỗng nhiên nhiệt tình như vậy khiến tôi cảm thấy vô cùng bất an: “Dù sao trước tiên ta cũng phải lên kế hoạch một chút, chờ ta nghĩ kỹ rồi hãy nói. Đúng rồi, làm sao tìm được người?”.

Diệp Tô lấy ra một cái còi nhỏ thổi vài tiếng, chỉ chốc lát sau tôi liền nghe thấy âm thanh vỗ cánh liên tục vang lên bên ngoài cửa sổ, hắn đẩy cửa sổ ra, một con chim sẻ màu nâu bay đến đậu trên tay hắn, Diệp Tô nhìn tôi mà nói: “Đưa tay đây”.

Tôi vươn tay phải ra, con chim nhỏ kia nghiêng đầu dùng ánh mắt như hạt đậu mà nhìn tôi một hồi, sau đó ngoan ngoãn nhảy lên trên ngón trỏ của tôi rồi tiếp tục nhảy vài cái.

Tôi cố gắng nhẹ nhàng không làm cho nó sợ.

Tôi bấu môi trên choker chim nhỏ, Diệp Tô nói: “Cái còi này cho cô nương, đây là chim sẻ tại hạ nuôi, nếu như muốn tìm tại hạ, hãy dùng cái còi trúc này gọi nó, thổi ba hồi dài một hồi ngắn”.

Trên chân trái của chú chim buộc một ống trúc nhỏ, hẳn là nơi để nhét tờ giấy, Diệp Tô lại dặn dò: “Tờ giấy không thể quá dài, cẩn thận làm nó bị mệt”.

Tôi trầm mặc một hồi rồi gọi hắn: “Diệp Tô!”.

Diệp Tô cúi đầu nhìn tôi: “Sao vậy?”.

Mặc dù ánh trăng bên ngoài sáng vàng vạc, lại không soi rõ hai mắt của hắn, tôi nhẹ giọng nói: “Lần trước chúng ta gặp mặt, người nói người là linh y, đúng không?”.

Diệp Tô đáp một tiếng khẳng định rồi lại hỏi tôi: “Có gì không ổn sao?”.

Tôi cười cười: “Lúc ấy ta mới vừa tỉnh lại, mơ mơ màng màng nên cũng không nghĩ nhiều. Bây giờ nhớ lại mới cảm thấy không đúng, người có thể giải thích cho ta một chút không? Chẳng hạn như, khi lang trung xem bệnh cho ta, tại sao bên cạnh không có bất kỳ ai khác? Cho dù ta là một kỹ nữ mặc cho người ta nhìn mặc cho người ta sờ thì việc ở một mình cùng một người nam nhân như vậy vẫn có chút kỳ lạ. Lại ví dụ như, đối với thói quen sờ loạn của ta, dường như người không hề thấy kinh ngạc?”. Người bình thường chắc chắn sẽ không có phản ứng như hắn đi? Quá bình tĩnh rồi, trừ phi hắn là trâu bò.

Diệp Tô lẳng lặng nhìn tôi, tôi cũng lẳng lặng nhìn hắn: “Lúc đó ta chỉ nghĩ người là khách qua đường, cho nên không nghĩ ngợi nhiều, bây giờ nhớ lại, người và Xuân Hồng chắc là có quen biết phải không? Người... biết ta không phải là Xuân Hồng sao?”.

Trong phòng không một tiếng động, nhưng tôi lại nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch bên tai, lòng bàn tay dần dần ướt đẫm mồ hôi, đầu ngón tay lại lạnh như băng một cách đáng sợ.

Đám thũng tím màng bí mật này không biết mọi chuyện sẽ như thế nào? Có khi nào tôi sẽ bị gọi máu chó lên người* hay không? Hay là sẽ trực tiếp bị đánh chết?

*Theo truyền thuyết Liêu Trai, thời xưa triều đình chỉ coi trọng nho giáo, ngược lại quản lý đạo giáo và phật giáo rất nghiêm, người nào muốn đến đạo quan xuất gia phải lấy chứng minh chiêu thu của người chủ trì đạo quan, miếu thờ mang đến quan phủ phê chuẩn thì mới được xuất gia, không có chứng minh thân phận mà nói chuyện ma quỷ thần thánh sẽ bị coi là đạo sĩ giả, bị quan phủ bắt được sẽ bị gọi máu chó đen lên người và phạt còn hình.

Chỉ có thể hy vọng thượng đế không thích xem loại phim kinh dị kinh hồn như vậy.

Một hồi lâu sau, Diệp Tô cười một tiếng: “Đúng vậy, ta quen biết với Xuân Hồng, xem như có một đoạn giao tình với nàng. Nhưng mà người của Hiệt Phương Viện cũng không biết chuyện này, chỉ là ta thường đến đây xem bệnh, đối với mọi người cũng chỉ là quen biết sơ sơ, cho nên người mới không biết được chuyện này từ chỗ bọn họ”.

Ôi, đúng là “lật thuyền trong mương*”, người đầu tiên giao tiếp với tôi trong thế giới này liền biết tổng thân phận của tôi. Chẳng qua điều này cũng không thể trách tôi được, nhìn cái vẻ mặt xa cách kia của hắn, tôi làm sao có thể đoán được hắn cùng “tôi” vốn có quen biết chứ?

*Lật thuyền trong mộng: là một thành ngữ Trung Quốc, thuyền đi trong mộng không thể nào bị lật vậy mà lại bị lật, ý chỉ chuyện không thể nào xảy ra lại xảy ra.

Nhưng mà...tôi lập tức tỏ vẻ khinh bỉ mà nhìn hắn: “Người chính là nam nhân mà Xuân Hồng tuyên bố phải đợi cho bằng được?”.

“Cái gì?”, Diệp Tô sững sốt, tiếp đó bật cười: “Không không, đương nhiên không phải, nam nhân mà Xuân Hồng chờ đợi ta cũng không biết là ai. Khi ta đến Thẩm Gia Bảo, nam nhân trong lòng của nàng cũng đã rời đi, ta chưa gặp qua người nọ. Là ta dạy Xuân Hồng đọc chữ, còn tặng cho nàng một quyển y thư, nói vậy chắc người đã xem qua quyển sách đó”.

Vậy, hóa ra là tập chữ như gà bới kia, tôi lại hỏi: “Người dạy nàng học y ư?”.

Diệp Tô lắc đầu: “Phải mà cũng không phải. Người trong lòng Xuân Hồng không thể thay nàng chuộc thân, nàng lại muốn vì hắn mà giữ gìn trinh tiết, vừa lúc ta lại có một bản tà thư về kỳ kinh bát mạch* của cơ thể người. Gọi nói là “tà thư”, là bởi vì nội dung trong sách cũng không phải là trị bệnh cứu người, mà là để theo đuổi khoái cảm của cơ thể, cho nên...”.

*Kỳ kinh bát mạch: là một hệ thống kinh mạch trên cơ thể người bao gồm các mạch: mạch Xung, mạch âm kiều, mạch Đới, mạch Dương kiều, mạch Đốc, mạch âm duy, mạch Nhâm, mạch Dương duy. Những mạch này có nhiệm vụ liên lạc và điều hòa sự thịnh suy của khí huyết trong 12 kinh chính để đảm bảo sự cân bằng của cơ thể.

Trời, hóa ra đây chính là nguồn gốc tuyệt kỹ ngón tay vàng của Xuân Hồng mà mọi người nói tới, vậy người trước mặt tôi là ai? Phiên bản đời thực của Kaito Kid ư?

Thảo nào cô gái nhỏ này mặc dù đã có người trong lòng nhưng vẫn luôn chiếm cứ vị trí hoa khôi không tha, nguyên nhân không phải là nàng tách biệt giữa thể xác và tâm hồn, mà là toàn bộ quá trình nàng đều dùng tay, không hề có một chút áp lực nào a!

Tôi liếc nhìn Diệp Tô, vẫn cảm thấy nghi hoặc: “Người cùng Xuân Hồng làm thế nào mà quen biết? Nếu quan hệ của hai người đã không đơn giản, vậy thì khi thấy nàng tỉnh lại liền biến thành một người khác, tuy rằng việc này ta cũng không mong muốn, nhưng chẳng lẽ người lại có thể thản nhiên chấp nhận như vậy?”, còn nói cái gì mà muốn đưa ra chủ ý giúp tôi, kỳ thật là muốn chính chết tôi đi.

Diệp Tô trầm mặc một hồi: “Hai năm trước... Không, tính đến nay phải là đã gần ba năm, bởi vì có một chút chuyện nên ta phải tránh trên nóc nhà của Hiệt Phương Viện, trùng hợp bên dưới lại chính là phòng của Xuân Hồng, cũng chính là chỗ ở bây giờ của người. Ta nghe thấy Xuân Hồng lấy cái chết ra dọa, còn nghe thấy đám bảo tiêu của kỹ viện và tú bà lớn tiếng mắng nàng, đánh nàng, nói nàng đã không còn là xử nữ lại nói cái gì mà thủ trinh, bọn họ cười nhạo nàng, nói là cho dù người nọ trở về, cũng không biết được nàng rốt cuộc có bán thân cho kẻ khác hay không. Nhưng Xuân Hồng nói, rốt cuộc là có hay không, trong lòng nàng rất rõ ràng, cho nên nàng không thể lừa hắn”.

“Ta cảm thấy rất thú vị, nhưng không lập tức xuống cứu nàng”.

“Người biết không, cho dù là bọn hèn nhát cũng sẽ có lúc nhất thời kiên cường, cho nên ngày hôm đó ta không làm gì mà bỏ đi. Thế nhưng chuyện này giống như là xem diễn hí khúc lại không xem được kết cục, khiến ta cảm thấy tò mò rất khó chịu, vì vậy ta liền tiếp đi ba ngày. Ba ngày sau, Xuân Hồng vẫn kiên trì như vậy. Ta sợ nếu đợi thêm nữa bọn họ thực sự sẽ đánh chết nàng, cho nên đến đêm ngày thứ ba, ta lén lút chạy tới hỏi nàng, nếu như nàng vẫn tiếp khách, chỉ cần không làm bước cuối cùng, nàng có chấp nhận hay không”.

Đáy lòng tôi nảy lên một cái, thật thú vị a.

Tôi trầm nghĩ kỳ thật trực tiếp dùng một cái “khóa trinh tiết” là giải quyết được nha, cái gì đi vào cũng bị cắt lát hết.

“Lúc ấy ta nghĩ rằng, nếu như nàng nói “không”, ta liền xoay người rời đi. Trên đời này không có chuyện gì là hoàn toàn theo ý mình, ta không giúp người có lòng tham không đáy như vậy. Xuân Hồng cân nhắc một chút, gật đầu nói “có”. Cho nên từ ngày đó, ta bắt đầu dạy nàng đọc chữ và nhận biết huyết đạo. Chờ thương thế của nàng tốt lên có thể tiếp khách, công phu của nàng đã trở nên rất khá”.

Tôi cười hắc một tiếng, không nén được mà liên tưởng một cách hạ lưu: “Cho nên ta thường hay sờ người, hoàn toàn do thói quen của Xuân Hồng phải không?”, thuận tiện đánh bóng thanh danh của mình, tôi quả là thuần khiết trong sạch a.

Diệp Tô nhìn tôi, nghiêm túc nói: “Chúng ta chưa bao giờ tiếp xúc da thịt”.

Tôi sững sốt, hả, là thật hay giả vậy? Chu Bá Thông và Anh Cô* bởi vì học điểm huyết thậm chí còn có con với nhau, nội dung giảng dạy của hai người nhạy cảm như vậy mà chưa bao giờ tiếp xúc da thịt, lừa người ta sao?

*Chu Bá Thông và Anh Cô là hai nhân vật trong “Anh hùng xạ điêu” và “Thần Điêu Đại Hiệp” của Kim Dung. Chu Bá Thông là sư đệ của Vương Trùng Dương, Vương Trùng Dương lo sợ sau khi mình qua đời sẽ không ai chế ngự được Âu Dương Phong nên cùng Chu Bá Thông tới Đại Lý gặp Đoàn Trí Hưng (Nam Đế) để bàn bạc. Trong thời gian ở Đại Lý, Chu Bá Thông làm quen với Lưu Anh, một sủng phi của Nam Đế, dạy nàng thuật điểm huyết. Hai người nảy sinh tình cảm và có quan hệ với nhau sinh ra một đứa con.

Diệp Tô nói: “Trên sách có hình minh họa, dưới lầu có khách, nàng hoàn toàn không cần đem ta ra làm đối tượng để luyện tập. Huống hồ người không cảm thấy trên người ta vốn có một cỗ khí chất nghiêm nghị không thể xâm phạm sao?”.

Phù! Tôi dở khóc dở cười, nhướn một bên lông mày mà nhái lại lời hấn: “Nghiêm nghị không thể xâm phạm?”, là ai bị tôi nắm nhược điểm hai lần a?... Tuy rằng đây cũng không phải là chuyện gì đáng để khoe khoang.

Diệp Tô sờ sờ mũi: “Nàng dưỡng thương hai tháng, ta liền dạy nàng suốt hai tháng. Ta chỉ hướng dẫn, có học được hay không toàn bộ đều phụ thuộc vào chính bản thân nàng ấy. Có điều tiểu nha đầu này cũng khiến ta có vài phần kính trọng, nàng chỉ cần nửa tháng để đọc hiểu “thiên tự văn”, như vậy thì trong y thư có chữ nào không biết chỉ cần mở “thiên tự văn” ra xem là được, ta chỉ cần dạy cho nàng nhận biết huyết vị”.

“Ta không phải sư phụ tốt, nhưng nàng lại là đệ tử tốt, cho nên quá trình dạy học rất thuận lợi, hai tháng sau, ta hoàn thành mọi việc mà rời khỏi Thấm Gia Bảo, mãi cho đến nửa năm trước mới trở về, tạm thời làm linh y vui đùa một chút”.

Nửa năm trước mới trở về? Vừa rồi hấn vẫn còn dùng vẻ mặt chân thành mà nói thời gian hấn ở Thấm Gia Bảo so với tôi dài hơn! Nói dối mà dễ dàng giống như nam tử đi tiểu tiện vậy khiến cho tôi dứt khoát giữ thái độ hoài nghi đến cùng.

Không, nam tử tiểu tiện có khi còn phải rùng mình đi, hấn nói dối mà chẳng hề run lấy một cái.

Tôi chống đầu hỏi hấn: “Người không muốn báo thù cho đồ đệ tốt của người sao?”.

Diệp Tô thở dài: “Nàng và ta chỉ là bè nước gặp nhau, người và ta cũng như vậy, ta có lý do gì mà giết người? Hơn nữa, là nàng nhất thời xúc động phần nộ, tuyệt thực mà chết, đại khái là nàng đã chờ đến tuyệt vọng rồi. Thay vì mỗi ngày nghĩ đến việc rút cuộc khi nào người đó mới quay lại, chi bằng lưu lại cho hấn một hình bóng, thành toàn cho hấn, cũng là thành toàn cho chính mình”.

Hấn lại nói: “Người Xuân Hồng chờ đợi là người của Thấm gia”.

“Ta không biết người đó rút cuộc là ai, ta chỉ biết đó là một người trong rất nhiều nhánh của Thấm gia. Nhưng mà Thấm gia chính là Thấm gia, là ông trời của Thấm Gia Bảo, cũng là thể diện của Thấm Gia Bảo. Thấm gia sẽ không để ột kỹ nữ tiến vào cửa, việc đó chẳng khác nào cho bọn họ một cái bạt tai. Cho nên cho dù người đó giữ lời mà quay lại, vẫn tin tưởng Xuân Hồng luôn luôn vì hấn thủ thân như ngọc, chuộc nàng ra ngoài, đối xử với nàng như lúc ban đầu thì kết cục tốt nhất chờ đợi Xuân Hồng cũng chỉ là trở thành nữ nhân bên ngoài của hấn ta, cả đời không thể lộ ra ngoài ánh sáng. Chỉ cần chính thê thấy nàng không vừa mắt, đem nàng tặng cho người khác, cũng không cần thông báo với phu quân của nàng”.

Tôi cũng cảm thấy thất vọng theo, đây rút cuộc là kết quả gì đây, chờ đợi vài năm, chỉ đổi được một cái lông son thiếp vàng? Quan trọng là... người đó còn nhớ rõ Xuân Hồng sao? Gần ba năm mà không xuất hiện, có lẽ... đã quên nàng rồi.

Thay vì tiếp nhận một sự thật tàn khốc, chỉ bằng ôm lấy một hy vọng tốt đẹp mà chết đi, tự lừa gạt chính bản thân mình, cứ xem như người đó vẫn còn nhớ đến nàng, nhưng mà nàng phúc mỏng, không thể đợi đến ngày kia.

Tôi thở dài một hơi, Diệp Tô cẩn thận mà nhìn tôi: “Người là mượn xác hoàn hồn?”

Tôi nghiêm túc suy nghĩ một chút, lắc đầu: “Cũng không hẳn, ta chưa chết, ít nhất trong ấn tượng của ta, ta còn chưa chết. Một khắc trước, ta vẫn còn hảo hảo mà đi trên đường, một khắc sau liền trở thành một người khác. Lúc mới tỉnh lại, ta còn tưởng rằng mình đang nằm mơ. Nơi ta sống cùng nơi này hoàn toàn khác biệt, tập quán sinh hoạt cũng khác nhau một trời một vực, ta không biết đây là nơi nào, cũng không biết làm thế nào để trở về. Cũng may là ở thế giới bên kia cũng không có ai bận tâm đến ta, cho dù ta bỗng nhiên biến mất, cũng sẽ không có ai vì ta rơi lệ, cho nên ta quyết định ở nơi này cố gắng sống tiếp”.

Nói xong những lời này, tôi suýt nữa cắn phải đầu lưỡi của mình, đây thật sự là lời tôi nói sao? Ai da, chẳng phải chương trình trò chuyện luôn phát sóng vào đêm khuya đó sao, sự kiên cường của con người cũng được nuôi dưỡng bởi năng lượng mặt trời, cho nên ban đêm luôn là lúc người ta đặc biệt đa cảm.

Diệp Tô trầm mặc một hồi mới nói: “Ta cũng từng nghe qua một ít chuyện cổ quái ly kỳ. Nghe nói có người sau khi bị đục phải đầu, lúc tỉnh lại liền quên hết mọi chuyện, ta từng nghĩ người cũng như vậy. Nhưng mấy tháng nay theo dõi, ta phát hiện những chuyện người làm, những thứ người biết, Xuân Hồng không hề biết. Một người có thể bỗng nhiên không nhớ rõ mọi chuyện, nhưng sẽ không bỗng nhiên học được rất nhiều chuyện, cho nên ta nghĩ rằng, đại khái những việc người đã trải qua càng ly kỳ hơn”.

Diệp Tô suy nghĩ một chút rồi cầm lấy một khúc củi to bằng cánh tay, dùng sức nắm lại sau đó xòe tay ra, trong lòng bàn tay hần chỉ còn lại những mảnh gỗ vụn làm tôi sợ hết hồn. Hần muốn làm gì đây? Cho dù hần là sư phụ của Xuân Hồng, thế nhưng Xuân Hồng cũng không mạnh mẽ như vậy a! Đây là muốn trực tiếp giết người sao?

Hần nhìn tôi: “Ta muốn giết người là chuyện rất dễ dàng, sẽ không có ai vì cái chết của một kỹ nữ mà chú ý quá nhiều, cho nên, ta không cần phí sức để đưa người vào tròng làm gì”.

Tôi khó khăn mà nuốt nước bọt, sống những ngày tháng yên bình đã lâu, tôi đã quên mất là kungfu vẫn tồn tại bên ngoài màn ảnh! Đây không phải là trấn an mà rõ ràng là uy hiếp một cách trắng trợn!

Diệp Tô cười: “Đừng sợ, ta chỉ là thích chõ mũi vào chuyện người khác thôi. Cho người đi gây phiền phức cho Thẩm gia quả thật là không có tiền nhưng vẫn muốn làm việc thiện. A, còn có, ta thấy bộ dạng tâm cao khí ngạo của Thẩm Đình thật sự không thuận mắt, cho nên muốn mượn tay của người khiến hần lo lắng hãi hùng một trận. Người đừng lo, có ta ở đây, hần không động được tới một sợi lông tơ của người”.

Tôi thở dài, rũ mí mắt nhận thua: “Tiểu nhân nào dám nói “không” trước mặt đại hiệp đây, ngài nói cái gì, ta làm theo y như vậy là được”.

May thay tôi lớn lên nhìn cũng không giống khúc củi kia lắm”

7. Chương 7: Tội Phạm Tổng Tiền Và Khổ Chủ Nói Chuyện Thân Mật Với Nhau

edit: diepanhquan

beta: Tuyệt Miêu

Ninh ma ma vỗ vỗ khuôn mặt tôi, đôi môi đỏ mọng như của Vampire cong lên thành một đường cong hoàn mỹ: “Hiếm khi có khách quan nhớ đến tuyệt kỹ bàn tay vàng của người, còn không tiếc mà nói cho người khác biết. Cố gắng tiếp đãi vị khách quý kia cho tốt, lấy được tiền thưởng, để a ma ta vui mừng”. Tôi nhìn bà ta một cái, đây mới là tú bà đạt tiêu chuẩn, cho dù đối tượng là một con muỗi cái, cũng phải ăn hoa hồng của nó.

Tôi cứng ngắc cười một tiếng: “Đương nhiên không thể thiếu phần của ma ma.”

Ninh ma ma vừa lòng mà kéo tôi, trực tiếp đưa đến trước cửa sương phòng, lại nhẹ nhàng đẩy tôi vào: “Còn thất thần làm chi, đi a!”, ánh mắt ma ma nóng bỏng cứ như tôi là một tấm chi phiếu lớn, đưa vào là có thể đổi được vô hạn tiền mặt.

Trong sương phòng chỉ có một người đang ngồi yên lặng, y phục của hắn không tầm thường, từ ngũ quan có thể thấy lúc còn trẻ hẳn nhất định là một mỹ nam tử. Tuy rằng hiện tại cũng có thể miễn cưỡng xếp người này vào hàng ngũ mỹ đại thúc, nhưng mà hắn có vẻ gầy yếu, da mặt nhão, nét ưu sầu tựa như đã khắc sâu vào giữa hai hàng lông mày, chòm râu hoa râm trên cằm càng làm lộ vẻ suy sụp của hắn. Nhìn dấu vết thời gian lưu lại trên khuôn mặt hắn, phỏng chừng người này đã qua tuổi năm mươi.

Tôi nhẹ nhàng ho khan một tiếng, ôn nhu cười nói: “Là Thẩm lão gia sao, nghe nói ngài đặc biệt gọi thiệp, khiến thiệp thụ sủng nhược kinh rồi.”

Thẩm Đình gương mặt nhìn tôi, nhẹ giọng nói: “Đóng cửa.”

Tôi nghe lời xoay người đóng cửa, phát hiện ngón tay mình lạnh như băng.

Cái bộ phim “Lie to me” ngu ngốc vớ vẩn kia từng dạy cho chúng ta, khi bạn cảm nhận thấy nguy hiểm, máu toàn thân sẽ dồn xuống chi dưới, khiến cho bản thân có thể tùy thời nhanh chóng chạy trốn, cho nên khi bạn cảm thấy sợ hãi, hai tay sẽ lạnh trở nên lạnh lẽo trước tiên.

Tôi lặng lẽ mà nắm nắm bàn tay lại, xoay người cười nói: “Lão gia là lần đầu đến đây sao, rượu và đồ nhắm của chúng thiệp là tuyệt nhất ở phố Dương Liễu này, lão gia trước hết nếm thử một chút chứ?”. Dứt lời tôi bước đến bên cạnh bàn, nhắc bầu rượu lên rót đầy một ly cho hắn.

Thẩm Đình nhìn tôi, không hề có ý định nâng chén. Tôi ngồi xuống bên cạnh hắn, cũng thoải mái mà nhìn hắn, một hồi lâu sau mới che miệng cười nhẹ: “Lão gia nhìn thiệp như vậy, khiến thiệp thẹn thùng quá.” Thẹn thùng cái quỷ, trái tim của lão tử đều muốn nhảy ra ngoài.

Thẩm Đình trầm mặc một hồi mới thấp giọng nói: “Người hẹn ta đến chắc không phải để uống rượu chứ?”.

Tôi nhìn vào mắt hắn: “Đương nhiên không phải, thiệp còn muốn cùng Thẩm lão gia tâm sự một chút chuyện trong lòng. Chẳng hạn như... Lão gia và công tử, dường như không giống nhau lắm!”. Nếu như không phải Diệp Tô sớm cùng hắn kết giao, hắn cũng sẽ không vội vàng chạy đến đây như vậy, nếu như mọi người đã không có hứng thú nói chuyện phiếm, tôi cũng nên đi thẳng vào vấn đề.

Khóe môi Thẩm Đình giật giật, vẻ mặt hắn giống như là muốn ăn thịt người: “Chứng cứ đâu?”.

Tôi cười: “Không cần chứng cứ. Lấy máu nhận người thân là được.”.

“Thẩm gia há lại có thể để cho người quấy rối!”. Thẩm Đình trừng lớn hai mắt, nghiêm nhiên cũng có chút uy nghiêm của người đứng đầu một danh gia vọng tộc.

Tôi cũng thả lỏng tay chân, giả vờ vỗ ngực mà gắt giọng: “Ai da Thẩm lão gia, ngài hù chết ta! Thẩm gia cũng không phải chỉ có một nhánh bên phía ngài, nếu như lời đồn này lan truyền ở Thẩm Gia Bảo, sợ là các chi khác đều hướng về phía lão gia mà đòi một lời giải thích ấy chứ? Đến lúc đó chỉ có cách lấy máu, máu của lão gia và công tử không thể dung hòa lẫn nhau, ai da, nghĩ tới đã cảm thấy xấu hổ!”.

Thẩm Đình gắt gao nhìn chăm chăm tôi, tay phải hắn hung hăng vỗ mạnh lên bàn, chỉ nghe một âm thanh trầm đục do kim loại và gỗ va chạm vào nhau, trên bàn xuất hiện thêm một thanh đoản kiếm kiếm tinh xảo: “Đồ đàn bà ti tiện! Dám dùng lời đồn nhảm này làm bẩn lỗ tai của ta! Chẳng lẽ ngươi không biết người ngồi trước mặt ngươi là ai sao?”.

Hừ, đây là muốn quay ngược lại uy hiếp tôi sao? Tôi nhìn chăm chăm vào thanh đoản kiếm kia mà cười khê: “Đương nhiên là nhân vật số một của Thẩm Gia Bảo – Thẩm lão gia. Ý tứ của ngài ta cũng hiểu được, dựa vào thế lực của ngài ở đây, cho dù hiện tại giết ta cũng không có gì khó khăn. Chỉ là... Thẩm lão gia còn chưa nghe thử cái giá mà ta yêu cầu, làm sao biết được là có đắt hơn so với việc dàn xếp đám quan lại lòng dạ hiểm độc kia hay không?”.

Ánh mắt Thẩm Đình hơi buông lỏng một chút, tôi không khỏi cười thầm, còn tưởng đương gia của Thẩm gia là nhân vật tài ba cỡ nào, hóa ra cũng chỉ là một kẻ ngớ ngẩn, thật sự không hiểu mấy chục năm qua hắn sống kiểu gì.

Tôi càng yên tâm hơn, vừa đùa giỡn cái khăn trong tay vừa liếc hắn mà cười: “Cứ coi như ngài thấy ta là một kỹ nữ nhỏ bé không vừa mắt, cũng không cần tự mình động thủ chứ? Sẽ làm bẩn tay của ngài, huống chi...”.

Tôi lại đổi giọng: “Huống chi sao lão gia không nghĩ thử, ta chỉ là một kỹ nữ làm sao ra khỏi phố Dương Liễu. Người truyền tin cho ngài không phải ta, chẳng lẽ người giật dây phía sau lại là ta?”. Tôi tỏ vẻ tiếc nuối mà lắc đầu, trong lòng thầm khinh bỉ chỉ số thông minh của hắn: “Sở dĩ người đến nói chuyện với lão gia là ta, một là bởi vì nữ nhân và nam nhân nói chuyện chung quy vẫn là nữ nhân chiếm tiện nghi, hai là bởi vì cho dù ta bị lão gia giết chết, cũng sẽ có người ở trước mặt lão gia, đem lời đồn nói ọi người đều biết.”.

“Kỳ thật, yêu cầu của ta cũng không nhiều. Một ngàn năm trăm lượng, tin rằng ở trong mắt lão gia chẳng qua là chuyện cần rằng một cái, đúng không?”.

Thẩm Đình nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, sau đó là tỏ vẻ do dự. Hắn cũng không hẳn ngốc nghếch, có thể còn đang lo lắng rằng tôi muốn dùng cách “tế thủy trường lưu”, “ôn thủy chữ thanh oa”^{*} đây mà.

^{*}Tế thủy trường lưu: nghĩa là dòng nước nhỏ mà chảy dài, ý chỉ những thứ không ồ ạt chớp nhoáng mà âm thầm sinh sôi; Ôn thủy chữ thanh oa: nghĩa là nước ấm nấu ếch, bỏ ếch vào nước sôi nó sẽ thấy nóng mà nhảy ra, nấu ếch phải nấu bằng nước ấm, đun từ từ. Nghĩa bóng của hai thành ngữ này ở đây ý chỉ Thẩm Đình đang nghi ngờ Lăng Đang muốn tống tiền hắn một cách từ từ mà lâu dài, đòi được một chút lại đòi tiếp.

Tôi tỏ vẻ cao thâm mà nhìn hắn: “Lão gia là muốn lựa chọn bây giờ bỏ ra một chút bạc, mua cái sóng yên bể lặng, hay là muốn đánh cược với ta, rốt cuộc lời ta nói có phải là sự thật hay không? Lão gia chọn cái nào, ta cũng sẽ theo hầu. Chỉ là mạng ta thấp hèn, chết cũng không tính, nhưng lão gia lại có xuất thân hùng hậu, không thể vọng động, ta nói không sai chứ?”.

Thẩm Đình chậm rãi phun ra từng chữ: “Người cho là người có thể sống mà rời khỏi Thẩm Gia Bảo sao? Một ngàn năm trăm lượng này, cho dù ta chịu cho người, người thật sự còn mạng để hưởng sao?”.

Tôi cười khê, cố làm ra vẻ vân đạm phong khinh: “Lão gia nói sai một chuyện rồi, nếu chỉ có một mình ta, đúng là không thể lấy được một ngàn năm trăm lượng này. Thẩm gia chiếm cứ nơi này nhiều năm, nếu muốn tống tiền của đương gia Thẩm gia, tự nhiên phải tuyệt đối chắc chắn mới dám xuống tay. Không sai, sau khi có được thứ mình muốn, ta sẽ nhân lúc đêm khuya mà rời khỏi Thẩm Gia Bảo, nhưng sẽ không gặp mặt những người còn lưu lại nơi này. Bọn họ sẽ luôn chờ tin tức của ta, nếu ta bình an thì thiên hạ thái bình, nếu ta vô tội chết oan, bất luận sự việc đã qua bao lâu, vô luận cái chết của ta thoát nhìn có quan hệ với Thẩm gia hay không, thì bọn họ đều sẽ đi khắp hang cùng ngõ hẻm mà dạy cho lũ trẻ con một bài ca dao mới.”.

“Cho nên, Thẩm lão gia tốt nhất vẫn là nên cầu nguyện cho thứ tai họa như ta sống lâu trăm tuổi, ít nhất, phải chết sau ngài.”.

Thẩm Đình tức giận, gân xanh trên trán dường như lập tức sẽ vỡ ra mà xuất huyết.

Thật đáng tiếc, nếu hắn là “bảo bảo bọt biển”^{*} thì tôi có thể nhìn thấy một cảnh tượng đẹp rồi.

^{*}Đây là cách gọi trong tiếng Trung của nhân vật hoạt hình SpongeBob, nhân vật này là một cậu bé có hình dạng của miếng bọt biển nên nhìn thấy gương mặt Thẩm Đình nổi đầy gân xanh làm Lăng Đang liên tưởng đến hình ảnh này.

Tôi cúi đầu tiếp tục đùa giỡn với chiếc khăn mà lẩm bẩm: “Ai da, kỳ thực ngẫm lại, yêu cầu của chúng ta cũng quá ít. Ngàn lượng bạc trắng, có thể chi tiêu được mấy năm chứ? Chẳng lẽ có câu châm ngôn “tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền”^{*}, thay vì khiến Thẩm lão gia đau rút ruột mà bí quá hóa liều, không bằng chích lấy một chút mỡ trên đầu ngón tay của nhà giàu mà miễn cưỡng ăn no, như vậy không phải tốt hơn sao?”.

*Tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền: xuất phát từ câu nói “Cẩn thận năng bỏ thiên thu thiên, tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền” (,), nghĩa là cẩn trọng sẽ bất được ve nghìn tuổi, biết chú ý thì sẽ giữ được thuyền đến vạn năm, của Trang Tử. Ở đây có thể hiểu là đối với mọi chuyện thì phải suy xét tỉ mỉ mới có thể duy trì bền vững đến mai sau.

Tôi ngẩng đầu nhìn hần, nhu hòa nói: “Chúng ta cũng không phải là lòng tham không đáy, hy vọng Thắm lão gia sẽ không làm ra việc gì khiêu khích sự kiên nhẫn của chúng ta, đến lúc đó chúng ta đổi ý, việc gì cũng có thể xảy ra.”

Thịt trên hai gò má của Thắm Đình khe khẽ run rẩy, thoát nhìn giống như bờ cát đón gió mà rơi lệ. Sau một lúc lâu, hần cắn răng nói: “Cho ta ba ngày.”

Tôi một hơi đáp ứng: “Được, ba ngày sau, xin chuẩn bị ngân phiếu hai mươi lượng, mỗi tờ ngân phiếu đều phải có chữ ký Phú Quý đường, dây số không được liên tiếp, trên ngân phiếu không được có bất cứ ký hiệu gì. Dem xấp ngân phiếu bỏ trong giấy dầu, bên ngoài bọc một tấm vải bố màu xanh chôn ở dưới gốc cây liễu cách cửa Nam mười dặm. Sau khi lấy được ngân phiếu, chúng ta sẽ dùng nước sơn hồng vẽ một vòng tròn trên tường thành gần cửa Nam, xin lão gia chú ý nhiều chút, đừng bỏ lỡ kéo lại vô duyên vô cớ mà lo lắng!”, tôi lưu loát nói ra tiêu chuẩn bọn cướp vẫn thường yêu cầu, dù gì tôi cũng từng là con nghiện TVB.

Thắm Đình gật đầu một cái, lại hỏi tôi: “Ta làm sao biết được người sẽ không quay lại uy hiếp ta lần nữa?”.

Tôi vẫn duy trì nụ cười của Mona Lisa: “Vậy thì ta làm sao biết được lão gia sẽ không giết ta diệt khẩu? Việc làm ăn luôn luôn mạo hiểm, lão gia chính mình lựa chọn, làm hay là không làm.”.

Thắm Đình trầm mặc một hồi, rốt cục suy sụp gật đầu.

Tôi cười cười, đưa tay về phía hần mà nói: “Đa tạ Thắm lão gia đã chiếu cố, có điều ta đã đáp ứng ma ma, muốn để phần cho bà ta chút tiền thưởng, tin tưởng Thắm lão gia sẽ không để cho ta tay không mà về phải không?”.

Thắm Đình đổ ra một chút bạc vụn từ trong túi tiền, đặt trên tay của tôi sau đó đứng dậy rời đi.

Tôi vội vàng cung kính tiến lên phía trước đỡ lấy cánh tay của hần, thân thiện chào hỏi: “Ôi, lão gia nhanh như vậy đã đi rồi? Lại đến nha!”.

Dáng vẻ Thắm Đình giống như trên cánh tay mình bị dính phân chó vậy, sắc mặt rất xấu, Ninh ma ma thấy vậy, giống như nhìn thấy trên cánh tay của hần thật sự bị dính phân chó, sắc mặt càng xấu hơn.

A, so sánh như vậy dường như có chỗ không đúng.

Bà ta miễn cưỡng nở nụ cười đưa tiễn ôn thần rời đi, quay đầu liền biến thành bộ dạng hung dữ nghiêm mặt hỏi tôi: “Không phải nói người hầu hạ cẩn thận sao? Đắc tội với đương gia Thắm gia, về sau chúng ta làm thế nào chui rúc ở Thắm Gia Bảo này được nữa?”.

Tôi xòe ra một nắm bạc, cười nhạo một tiếng: “Công phu của Thắm lão gia chẳng ra làm sao, vung tay cũng thật sự chặt! Cho dù là nhà buôn nhỏ đến nếm thức ăn của chúng ta vung tiền cũng chưa chắc keo kiệt như hần. Ma ma à, vị khách quý này, chúng ta không cần cũng được.”.

Ninh ma ma sợ tới mức lấy khăn tay che miệng của tôi: “Tổ tông ơi, biết là người không thích tiếp khách nhưng cũng không cần nguyên rửa chuyện làm ăn của ta như vậy chứ? Đương gia của Thắm gia có thể tới cái miếu nhỏ này của ta, không cần quan tâm hần cho bao nhiêu tiền, ta mong hần đùa giỡn ta còn không được! Cái này gọi là chiêu bài, hiểu chưa hả?”.

Tôi cười thầm: đúng đúng, ma ma bà đương nhiên là mong hần đùa giỡn mình, nếu như gặp được mỹ nam, ngược lại bà phải đưa tiền cho người ta nữa kia.

Tôi mết mõi mà ngáp một cái: “Được rồi ma ma, hần đã già như vậy rồi, chỉ là đến tìm cái mới mẻ thôi, chẳng lẽ thật sự có thể trông cậy hần mang cái danh đương gia của Thắm gia mỗi ngày đến kỹ viện này mà mua tiếng cười sao? Chẳng qua chỉ là một lần mua bán, ma ma người đừng để tâm nhiều như vậy!”. Dứt lời tôi liền đi lên lầu, khóa cửa lại.

Ninh ma ma đứng trên cầu thang giậm chân mắng: “Nha đầu chết tiệt kia, mau ra khỏi phòng! Nói không chừng Phi Tự còn có khách nữa!”.

Tôi nhin không được mà rống lại: “Thay y phục thôi!”.

Vừa quay người lại tôi liền thấy Diệp Tô khoanh tay trước ngực mà cười đầy thâm ý: “Thay y phục sao? Như vậy tại hạ được mở rộng tầm mắt rồi.”.

Tôi trừng mắt liếc hẩn một cái: “Nhiệm vụ của tiểu nữ đã hoàn thành, chuyện lấy tiền toàn bộ còn phải nhờ vào thân thủ của đại hiệp, vạn lần mong đại hiệp cấp cho tiểu nữ một ít tiền công!”, kỳ thực nếu hẩn nuốt hết số tiền đó tôi cũng không có biện pháp gì, ai bảo hẩn lợi hại chứ.

Diệp Tô bật cười: “Ta không cần số tiền kia, việc Thẩm Đình bị tống tiền đối với ta đã là thu hoạch lớn nhất. Mà sao ngươi không đòi nhiều một chút? Nhớ năm đó Như phu nhân được hẩn sủng ái nhất, nửa năm tiền tiêu vật hàng tháng của nàng cộng lại đã hơn một ngàn năm trăm lượng.”. Diệp Tô không biết cái giá mà tôi đưa ra, kỳ thực tôi cũng chỉ xác định một khoảng dao động mà thôi, cái giá một ngàn năm trăm lượng là vào một khắc nhìn thấy Thẩm Đình kia, tôi khó khăn lắm mới ra quyết định.

Tôi liếc nhìn hẩn một cái: “Ngươi mà cũng biết nói đến “năm đó” sao?” Nam nhân a, chính là đối với những loại chuyện vụn vặt như mặc quần áo, ăn cơm, tiêu tiền không quá để ý, dựa vào kinh nghiệm tích lũy nhiều năm của tôi thì việc hiểu rõ ràng rành mạch vật giá ở đây so với việc sờ soạng nam nhân còn đáng tin cậy hơn.

“Chất lượng y phục của Thẩm Đình không tồi, kiểu dáng cùng hoa văn cũng là kiểu thịnh hành trong năm nay, nhưng cổ áo và đường chỉ may trên cổ đã có chút ố vàng, việc này nói lên điều gì? Chứng minh y phục của hẩn không nhiều lắm, một bộ phải mặc thường xuyên hơn nửa số lần giặt cũng nhiều, bộ y phục mới chỉ cần mặc như vậy khoảng hai tháng thì đã không còn mới nữa. Còn có túi tiền của hẩn, bề mặt găm cũng bị sờn đến xù lông lên rồi. Lúc ấy ta còn cảm thấy rất kỳ quái, hẩn đường đường là một đương gia, thế nhưng dè xén với chính mình như thế, là keo kiệt hay là Thẩm gia quả thật không ổn, cái này khó mà nói rõ. Có điều vừa nghe ngươi nói, ta lớn mật suy đoán một chút, Thẩm gia hiện tại chỉ có vẻ bề ngoài mà thôi thực chất bên trong đông chấp tây vả, không biết đã suy sụp thành cái dạng gì.”.

Trong một đại gia mà con cháu lục đục với nhau, những chuyện dơ bẩn có thể nào lại ít được. Đám hạ nhân chỉ cần dựa vào mảnh khoe bề lũ xu nịnh là có thể vợ vét mà sống thoải mái qua ngày, vậy đương gia thì sao, thực sự có thể gói gém đồ đạc trong nhà, đem đến hiệu cầm đồ bán hay sao? Đoán chừng hẩn còn không có mặt mũi mà làm như vậy, huống chi nhìn chỉ số thông minh của Thẩm Đình, phỏng chừng ở nhà cũng là cái dạng chủ nhân bị lừa gạt.

Tôi lại nói: “Làm người không thể quá tham lam, một ngàn năm trăm lượng đã không ít, nhiều hơn nữa hẩn xót của, thực sự muốn giết người diệt khẩu thì phiền phức.”.

Diệp Tô ngẩn người rồi cười nói: “Chỉ dựa vào một bộ y phục mà có thể nhìn ra sự suy bại của Thẩm gia, người xem ra cũng là một nhân tài.”.

Tôi gật đầu: “Đây là điều đương nhiên. Đến khi lấy được tiền rồi, còn phải phiền người hộ tống ta cùng tiểu muội của ta lên thuyền. Ta nhìn thấy sự tàn ác trong mắt Thẩm Đình, không giống như loại người can tâm chịu thiệt.”.

Diệp Tô hoàn toàn đáp ứng: “Không thành vấn đề, có điều có thể ta không thể đích thân đến, có gì sẽ gửi tin cho ngươi. Vừa lúc ta cũng hiểu rõ chuyện ở Thẩm Gia Bảo, để các người lên thuyền của mình, sẽ bớt lo hơn so với muốn một chiếc thuyền khác.”.

Tôi trừng to mắt: “Thuyền? Ngươi có thuyền sao?”. Á, người trước mặt tôi là thuyền trưởng ư?

Diệp Tô nhún nhún vai: “Không tính là của ta, nhưng ta có quyền chỉ huy.”.

Có thuyền là được! Tôi tưởng tượng tới khí phách thuận gió rẽ sóng của mình mà không khỏi cười đến nhếch môi, nghĩ lung tung cả buổi mới nhớ tới việc phát tay đuổi hẩn đi: “Không còn sớm, nếu như không có việc gì thì ngươi đi trước đi? Ta còn muốn thay y phục, đừng để bị Phi Tự bắt gặp ở trong phòng, như vậy rất khó xử.”.

Diệp Tô cảm thán một tiếng, vuốt cằm cười: “Lời này hình như là lời thoại điển hình của tiết mục gian phu – dâm phụ sao?”

Tôi tiến lên đẩy hắn: “Đi đi, cửa sổ mở rồi, phía dưới không có ai, khách quan đi thông thả, thiếp không tiến!”.

Diệp Tô bị tôi đẩy về phía cửa sổ, đột nhiên hắn xoay người dang tay vịn vào khung cửa sổ, cúi đầu nhìn tôi.

Tôi bị hắn nhìn có chút sợ hãi: “Sao vậy?”.

Hắn cười một tiếng: “Vốn định nói hôm nay gặp cô nương không bị cô nương bắt lấy nhược điểm nên cảm thấy có chút không quen, nhưng bây giờ thấy không nói thì hơn.”.

“Hả?”, tôi vội vàng buông tay, Diệp Tô ngã người tung mình ra ngoài với một tư thế vô cùng anh tuấn, cái eo thon kia phải gọi là giãn ra mạnh mẽ, nháy mắt hắn liền ẩn vào trong bóng đêm.

Tôi đưa mắt nhìn hắn biến mất, cảm thán không thôi mà chép miệng: nếu hắn cũng bán thân, tôi trước tiên mua hắn năm mươi lượng.

A, vì sao tôi lại nói “cũng” chứ?

Mặc kệ, tôi cúi đầu nhìn tay phải của mình mà oán niệm: người cho rằng người là Mặc Tử Kiếm Pháp*, theo đuổi tiêu chuẩn nhanh-suất-khốc sao? Tại sao chưa từng thấy người tỏ ra mạnh mẽ hữu lực lại tinh tú như vậy với người khác? Chẳng lẽ người cũng là kẻ hai mặt?

... Ôi chao, vì sao tôi lại dùng từ “cũng” nữa rồi!

*Mặc Tử Kiếm Pháp: một loại kiếm pháp thường xuất hiện trong các truyện kiếm hiệp hoặc game kiếm hiệp, “mặc tử” ý chỉ mực để viết chữ, bộ kiếm pháp này khi thi triển tựa như dùng bút chấm mực mà viết chữ vừa tinh tế vừa lưu loát chuẩn xác (Tuyệt Miêu không tìm thấy định nghĩa chính xác nên suy đoán mà giải thích).

8. Chương 8: Cao Nha Nội* Kinh Tài Tuyệt Diễm*

edit: diepanhquan

beta: An An

*Nha nội: chức quan cảnh vệ đời Đường, đời Ngũ Đại và đầu đời Tống, thường lấy con em của đại thần vào chức quan này, sau này dùng để chỉ con em quan lại, thường thấy trong Bạch thoại thời kỳ đầu.

*Kinh tài tuyệt diễm: tài hoa kinh người, văn từ mỹ – thành ngữ Trung quốc.

Ngày thứ hai sau khi Diệp Tô rời khỏi, chú chim sẻ non liền gắng sức mang tới tin tức của Diệp Tô.

Diệp Tô nói: thu thập xong đồ đạc, từ nay trở đi mang theo tỷ muội của người theo ta bỏ trốn. Mặc bộ quần áo khi người gặp Trầm Đình, khi có người thay ta lục lọi thẻ bài của người, không cần hoảng sợ.

. . . Đây quả thực chính là “Nhanh chóng mang theo muội muội của người cùng của hồi môn của người lên xe ngựa”, hình tượng lưu manh thối tha không đáng tin ở cổ đại đây thôi!

Được rồi, có người giúp đỡ, tôi cũng không thể kén chọn. Tôi đốt tờ giấy trên ngọn lửa đèn dầu, trộm hỏi Phi Tự: “Chuẩn bị tốt để rời khỏi Thẩm Gia Bảo chưa?”.

Phi Tự tròn mắt: “Thế tỷ tỷ có tính toán gì không?”.

Không cần tính toán, lập tức phải vỗ mông chạy lấy người. Tôi cười gật đầu: “Từ nay trở đi, cẩn thận thu dọn một chút, chỉ mang bạc cùng vài món đồ nhỏ quý giá, y phục và mấy thứ linh tinh gì đó thì không cần”.

Vì tôi nói rất đơn giản, Phi Tự còn tưởng rằng tôi đùa giỡn nàng, hết lần này đến lần khác cam đoan nàng mới tin, rồi sau đó ô ô ô mà khóc không ngừng, vừa lau nước mắt nói muốn cùng từng người nói lời từ biệt. Tôi sợ tới mức vội vàng kéo lấy nàng, đem tiền căn hậu quả nói sơ lược, lại nghiêm túc hù dọa nàng, việc này chuẩn bị không tốt sẽ đem sinh mệnh đều giao nộp, chúng tôi chỉ có thể lén lút đi, nói lời từ biệt gì gì đó, dùng tâm hồn ở nơi phương xa truyền tin một chút thì tốt rồi, chúng ta trọng ở tình ý.

Kết quả đứa nhỏ này bị tôi dọa khóc.

Ai, cha mẹ không chịu nổi a!

Đổi vị trí tự hỏi một chút, nếu vào lúc tôi còn sống chết với khoản nợ, có người bỗng nhiên nói với tôi, ta giúp người trả hết tiền nợ nga, cho dù là dựa vào việc bắt cóc tiểu hài tử để tống tiền! . . . Tôi cũng sẽ làm.

Nhưng mà nhờ vào sự sùng bái mù quáng với tôi, tiểu bằng hữu Phi Tự rất nhanh điều chỉnh tốt trái tim của mình, thu thập đồ nữ trang xong, chúng tôi cùng chờ đợi hai ngày sau bỏ trốn.

Hai ngày sau, tôi phá lệ mà dốc lòng trang điểm, cùng Phi Tự nắm tay xuống lầu.

Ninh ma ma nhìn thấy tôi đầu tiên là sững sốt một chút, một lát sau chống thất lưng cười nói: “Ôi, Xuân Hồng cô nương của chúng ta hôm nay như thế nào tâm trạng tốt như vậy a?”.

Tôi thập phần yếu điệu mà tiến một bước xoay ba vòng, lấy khăn che miệng cười nói: “Đây chẳng phải là vì chuyện Thẩm Đại đương gia từng ghé thăm nơi làm ăn của ta, trong vài ngày như vậy hẳn là truyền không sai biệt lắm đi! Ta hôm nay cố gắng trang điểm, nói không chừng có thể đụng vào người tiêu tiền như rác mộ danh mà đến”. Nói xong vừa lúc đi đến bên người Ninh ma ma, tôi đưa tay, mờ ám mà mơn trớn bả vai nàng, “Ta nếu như là cá đổi hình, lại thế nào sẽ thiếu phần kia của ma ma?”.

Ninh ma ma bị tôi sờ run run, nhanh chóng nghiêng người né tránh, chán ghét mà phát khản: “Người muốn thế nào thì thế đó đi, dù sao đi nữa ta cũng không bị thiệt!”.

Tôi cong mắt cười: “Ma ma thật là một người sáng suốt!”.

Phi Tự lại liên tục cúi đầu, không dám cùng người bên ngoài đối mặt. Bất quá tính tình của nàng vốn là thẹn thùng hướng nội, cũng không lộ ra điểm nào cổ quái.

Khi dây đèn lồng đỏ thắm trong ngõ hẻm Dương Liễu được thắp sáng, Hiệt Phương Viện mở rộng cửa.

Ván cửa Hiệt Phương Viện mới dỡ xuống để qua một bên, liền có một tráng hán mặc xiêm y tơ lụa sáng long lanh lập tức tiến vào, tay phải cầm hai viên thiết đảm xoay chuyển uy vũ sinh phong, một chân duỗi ra một chân khễ nhịp, càn lơ phát phơ mà lớn tiếng hỏi: “Vị tỷ muội mấy ngày trước đây được Thẩm đương gia chỉ đích danh kia ở đâu?”.

Ồ, cái miệng tôi lúc này đã hiển linh phải không? Nói có khách liền có khách? Có điều cách ăn mặc của người này cũng quá khinh mạn đi, tôi nhìn thế nào đều không giống như là “Bằng hữu” Diệp Tô tìm tới, nhìn cái áo choàng ngắn hồng phấn cùng chiếc quần xanh nhạt phối màu thật tao nhã của hắn, nói hắn là cao nha nội tôi lại tin.

Tôi vội vàng trốn phía sau Phi Tự, dùng quạt tròn che mặt: “Cho ta nấp một chút!”.

Phi Tự nghe vậy, lập tức ưỡn ngực ngẩng đầu.

Kẻ hoá trang thành cao nha nội thật không tầm thường, được Quy Công chỉ điểm, thông thả mà bước đi đến trước mặt ta, lé mắt xem xét Phi Tự hỏi: “Người là vị tỷ muội công phu rất lợi hại kia?”.

Phi Tự nhỏ giọng nói: “Tướng công nói là Xuân Hồng tỷ tỷ a? Nàng hôm nay bị bệnh, sợ lây cho người khác, nằm ở trên lầu đấy”.

Cao nha nội hừ một tiếng: “Đừng cho là ta không biết, lời này bất quá là thủ đoạn các người hù dọa người khác! Hôm nay đại gia ta nhất định phải đánh dấu trên người các người! Các người không đem Xuân Hồng giao ra đây, thì ta vô lại không đi!”.

Trời, nói như thế tôi thiếu tiền hắn!

Mặt khác, nhanh như vậy liền “đánh dấu”? Người tính khí này cũng rất dễ nổi nóng đi?

Kỳ thực hần căn bản không cần tìm tôi nha, nhìn hần chơi đùa thiết đảm thuần thực như vậy, chơi đùa bảo bối của chính mình đương nhiên là đúng lý hợp tình, cùng lắm là hần lại học chơi đùa với quạt, gây cùng bóng sao cho linh hoạt như nhau.

Cao nha nội trái nhìn phải nhìn, chỉ tôi hỏi: “Người, người là ai? Trốn phía sau nàng để làm chi?”.

Tôi che mặt cười: “Tướng công có thể đừng làm khó dễ thiếp, thiếp chính là đi ngang qua thôi, lúc này mới thể hiện Hiệt Phương Viện có nhiều tỷ muội đúng không?”. Tôi chỉ là một trong đám diễn viên, người muốn thể nào chứ!

Cao nha nội vui cười, lộ ra một loạt hàm răng lớn: “Tiểu nương tử bộ dạng rất thanh tú, nếu không thì người đi, ta chịu nhịn một chút!”.

. . . Ánh mắt thẩm mỹ của người bị cái gì a! Không phát hiện xung quanh cả một vòng hoàn phi yến sáu* hay sao mà còn gây phiền toái cho ta?

*Hoàn phi yến sáu: Hoàn “béo”. Yến “gầy”, câu thành ngữ của Trung Quốc, trong đó “hoàn phi” chỉ Dương Ngọc Hoàn – Dương Quý Phi sống ở thời Đường tuy hơi béo nhưng vẫn rất xinh đẹp, “yến sáu” chỉ Triệu Phi Yến, hoàng hậu Hán Thành Đế, sống ở thời Hán, người gầy nhưng cũng rất đẹp. Câu thành ngữ này ý chỉ mỗi người có nét đẹp riêng, thể mạnh khác nhau. Người xưa dùng câu này để chỉ sự đối lập về hình thể giữa mỹ nhân đời Hán và đời Đường.

Tôi chỉ có thể lại sử dụng chiêu “đi cả” rỉ máu kia, vẻ mặt khó xử: “Tướng công nếu như ngày khác đến, thiếp cao hứng còn không kịp ấy chứ, nhưng mà thiếp hôm nay đích thật là trên người bất tiện, đứng ở nơi này bất quá cho hợp cảnh, có thể xem không thể ăn!”.

Cao nha nội giống như chưa nghe thấy, cầm lấy cổ tay tôi say mê mà hít mũi: “Thơm quá, tiểu mỹ nhân à, trên người của người dùng hương gì vậy?”. Vừa nói vừa lại gần bên gáy tôi, trong mũi thở ra từng trợn khí nóng phun trên cổ tôi, kích thích một mảnh sồn gai ốc. Tôi chán ghét mà xoay cổ, cố gắng cách xa hần một chút.

Muốn chết! Tôi không khỏi nắm chặt quạt tròn, suy nghĩ nên dùng cán quạt chọc vào mũi hần, hay dùng cả cây quạt đập trên mặt hần. . . Hoặc là, khi hần xoay người bạo cúc hoa của hần.

Vẫn là mũi đi, bạo cúc hoa là một việc đòi hỏi sự thuần thực, tôi cho tới bây giờ chưa luyện qua, chọc không vào thì xấu hổ.

Thình lình, nha nội ở bên tai tôi nhẹ giọng nói: “Cô nương, người đang nắm nhược điểm của tại hạ”.

Tôi cả kinh, theo bản năng buông lỏng hai tay, quạt tròn “phanh” một tiếng rơi trên mặt đất.

Hù dọa tôi? Hai tay tôi cũng không rảnh rồi, nào có công phu tóm lấy nhược điểm của hần!.

Suy nghĩ lại mới kịp phản ứng, nguyên lai là Diệp Tô dùng những lời này làm ám hiệu.

Cũng phải, chúng tôi gặp mặt ba lần, hần lần nào cũng nói câu này, lúc này dùng làm ám hiệu liên lạc quả thật rất dễ nhận ra. Chỉ hy vọng nha nội đại nhân tâm linh thuần khiết, không biết được ý nghĩa tà ác tiềm ẩn trong những lời này.

Cao nha nội nhắc sống mũi rời khỏi tai tôi, thấy tôi vẫn do dự, không kiên nhẫn nói: “Người, cái bà chị này, nét mặt như thế có ý gì, là sợ đại gia không có đủ tiền sao? Hôm nay người không tiếp cũng phải tiếp!”. Nói xong chuẩn bị kéo tôi lên lầu.

Tôi vội vàng kéo Phi Tự, hướng nàng lén lút nháy mắt, trong miệng vờ dục cự còn nghênh*: “Tướng công, người ta thật sự không được...”.

*Dục cự còn nghênh: giả vờ cự tuyệt nhưng trong lòng đã muốn.

Vóc dáng nha nội đại nhân tuyệt không thể gia nhập phái Thần tượng, nhưng tuyệt đối có thể bước lên hàng ngũ phái Sức mạnh, hần dựng thẳng lông mày gào to: “Có cái gì không được! Lão tử nói được là được!”. Đồng thời tóm lấy Phi Tự, hướng tôi thổi râu trừng mắt, “Người không muốn ly khai tiểu muội của người, được! Hai người cùng nhau tiếp ta!”.

Nói xong thì mỗi tay dắt một người, cơ hồ là xách chúng tôi lên cầu thang.

Các tỷ muội xung quanh khe khẽ nói nhỏ, trên mặt kinh nghi bất định*, đều ngửa mặt nhìn chúng tôi, có một người còn lặng lẽ hướng phòng Ninh ma ma, lấy ánh mắt hỏi tôi muốn hay không mời Ninh ma ma cứu giá. Tôi hướng mọi người làm mặt quỷ.

*Kinh nghi bất định: không biết nên tin hay không.

Giờ ai nên làm việc gì thì làm việc đó đi.

Nha nội đem tôi cùng Phi Tự kéo vào phòng, một chân đá cửa, đứng thẳng người hướng tôi chấp tay cười nói: “Hân hạnh được gặp cô nương, tại hạ Phong Trường Hải, ta nhận lời giao phó của Diệp lão đại, tới đón hai vị cô nương”.

Tôi cười hướng hần cúi chào: “Làm phiền Phong đại ca hao tâm tổn trí”. Lại ra hiệu cho Phi Tự chuẩn bị một chút, chúng ta đi.

Thực tế tôi đối với Diệp Tô cũng không phải tin tưởng trăm phần trăm, không dám cam đoan hần có giở chiêu “Đội thuyền đến giữa sông, lại hỏi người ăn bản đao hay là vằn thắn”* hay không. Cho nên dặn Phi Tự, trong bao quần áo chỉ sắp xếp hai bộ y phục tắm rửa cùng một ít bạc vụn, một ít ngân phiếu giấu trong người, còn những vật có giá trị khâu trong y phục, lại chặt chẽ mà quấn vào trên mắt cá chân – may mắn chúng tôi cũng không ai có mồ hôi chân.

*Đội thuyền đến giữa sông, lại hỏi người ăn bản đao hay là vằn thắn: câu này mình cũng không biết có liên quan đến điển tích nào không nhưng theo mình hiểu là “đội thuyền đến giữa sông” thì hỏi người ta muốn chết hay là sống, nói cách khác là giúp đỡ người ta đến nửa chừng thì nhân lúc người ta nguy ngập mà đe dọa. Bạn nào hiểu rõ hơn thì giúp mình với!

Thời gian cấp bách, chúng tôi đi không kịp thay đổi nhiều, đành phải đội lên đầu một đầu lạp, khoác lên người một bộ y phục tối màu, vội vàng cầm lấy tay nải xem như chuẩn bị thỏa đáng. Phong Trường Hải gật gật đầu, hướng chúng tôi chấp tay: “Đắc tội”. Rồi sau đó mỗi tay mang theo một người, phi thân lao ra cửa sổ.

A! Đây chính là lầu hai cao hơn mười thước a! Ba người a! Phải dựa vào hai chân của một người để chạm đất! Người có biết gia tốc là bao nhiêu, sức đẩy bao nhiêu? Hay cũng giống như tôi hoàn toàn mù mờ môn vật lý trong trường đại học?

Hoàn hảo ở phía trước khách khứa đang đến, bên trong ồn ào đầy tiếng nói tiếng cười nên hai tiếng kêu của chúng tôi giống như mèo con giậm phải cái đuôi kêu sợ hãi nhưng không gây nên bất kì ảnh hưởng gì. Ba người lén lút treo tường xuống đất, liếc nhìn thấy một chiếc xe ngựa bằng gỗ lặng lẽ đỗ trong con hẻm nhỏ.

Phong Trường Hải ra hiệu cho chúng tôi tiến vào, tự lấy ra một bộ y phục dài mặc vào, cao nha nội nháy mắt trở thành phu xe bình thường. Phu xe đại ca hướng chúng tôi gật gật đầu: “Trong xe chuẩn bị hai bộ y phục nam trang, vội vã chuẩn bị, chỉ sợ không vừa người cho lắm. Cô nương chịu khó mặc trước, chúng ta trà trộn ra khỏi thành rồi nói sau!”.

Tôi lại tạ ơn hần một lần, khẽ cắn môi đưa cho hần hai tờ ngân phiếu mười lượng: “Đa tạ đại ca hao tâm tổn trí, nếu khi ra khỏi cửa thành đại ca còn phải tiêu tiền, thì trong lòng chúng ta càng áy náy. Ta cũng không biết đến tột cùng phải sử dụng bao nhiêu bạc mới tốt, đại ca tạm thời cầm trước, tránh đến khi ra đến cửa thành lại bối rối”. Thay vì nói “gửi” thì bảo là “trông nom”, kỳ thực lúc này ra khỏi cửa thành, mang nhiều tiền ngược lại không thể yên tâm, hai mươi lượng của tôi đây chung quy là phải rơi vào miệng túi của hần, nói như vậy chỉ để ặt mũi đôi bên đều đẹp.

Tôi thức thời như thế khiến cao nha nội hết sức hài lòng, cười nói: “Cô nương thông minh lanh lợi, thảo nào Diệp lão đại đặc biệt căn dặn ta không thể hành xử vô lễ với cô nương”.

Tôi cười nhạt, đó là sợ ta gây khó dễ cho người đi .

Không nói nhiều, tôi đóng cửa, đốt sáng đèn lồng nhỏ trong xe lên, chụm đầu cùng Phi Tự nghiên cứu, phải thay trang phục như thế nào mới có thể không tạo ra âm thanh. “Lộp cộp lộp cộp – đông – ai ui!”.

Ra khỏi thành cũng không gặp trở ngại gì lớn, xe ngựa trực tiếp chạy thẳng đến bến tàu thì dừng lại, không biết có phải vì vào mùa ế hàng không, trên bến tàu chỉ có mấy chiếc thuyền tam bản nhỏ đậu, giữa sông trái lại có một chiếc thuyền lớn. Dưới ánh trăng, chỉ thấy được phác họa đường viền của con quái vật lớn kia trầm mặc mà đứng sừng sững.

Phong Trường Hải giúp chúng tôi lên thuyền tam bản, sau khi chèo ra xa bờ liền hướng về thuyền lớn, ngậm ngón tay thổi ra liên tiếp mấy tiếng huýt. Một lát sau, trên thuyền lớn kia cũng có người đáp lại, hai bên giống như bách điều triều phượng* đối đáp nhau dường như thật lâu.

*Bách điều triều phượng: trăm chim vây quanh phượng hoàng.

Tôi lặng lẽ cười, lựa lời nói: “Phương thức báo tin này của đại ca thật cao cấp”.

Phong Trường Hải cười đắc ý: “Đây là phương thức liên lạc chúng tôi sáng tạo, trừ chúng tôi ra, người khác đều nghe không ra ý gì”.

Tôi phụ họa cười một tiếng, trong lòng thâm nhủ, không chừng là con cháu các người không khờ khạo đến mức lên núi làm ma thổ phỉ đi!

Chuyện này không thể biết rõ được, vừa nghĩ thì thấy thật thâm sâu.

Phong Trường Hải là một người giỏi chèo thuyền, khi nói chuyện cũng đã đưa thuyền nhỏ đến bên mạn thuyền lớn, đứng dậy xoa môi lại làm một tiếng huýt, một cuộn thang dây theo tiếng trả lời được bỏ xuống. Phong Trường Hải túm cái thang hướng chúng tôi áy náy cười: “Ủy khuất cho cô nương rồi”.

Tôi cười cùng hân khách khí vài câu, ra hiệu Phi Tự lên trước, tôi theo sau, Phong Trường Hải thay chúng tôi giữ chặt đầu thang.

Thang dây lắc lư khiến tôi muốn nôn, nhớ năm đó khi tôi hai mươi bốn tuổi tuổi tham gia quân huấn ở đại học, vì cái gì không đem hạng mục leo dây thừng kia ra sức luyện tập chứ? Ký ức lướt qua trong đầu chỉ có cái ống gì gì đó giống như đạo cụ nhảy điệu múa nào đó...

Cứ thế liền qua một thời gian, ngẩng đầu nhìn thì Phi Tự đã trèo lên boong tàu, tôi vội gọi nàng: “Phi Tự, giúp ta một chút!”.

Một đại hán nhoài người ra nhìn nhìn, đưa tay túm lấy tôi kéo lên boong tàu, giống như tôi là cá chết bị mắc lưới.

Tôi xoa cổ tay nhe răng nhếch miệng, tầm mắt lướt một vòng, lại vội vàng theo quy củ mà đứng vững, cố gắng hết sức nở một nụ cười hiền lương vô hại: “Các vị đại ca, buổi tối tốt lành?”. Hừ, chỗ này sao nồng đậm mùi thuốc súng như vậy chứ?

Trên bong thuyền có đến mười Hắc y nhân đang đứng, nếu không phải không có kính râm, tôi còn tưởng rằng tôi vừa xuyên qua. .

Thiên ca ca, ma trận gì gì đó, có phải hay không rất độc ác tàn nhẫn? Tôi không biết dùng đũa quần đồ đạn a!

9. Chương 9: Thiết Huyết Nam Nhân* – Sư Tử Vương

edit: diepanhquan

beta: An An & Tuyết Miêu

*Thiết huyết nam nhân: “thiết huyết” nghĩa là lòng dạ cứng như thép, “thiết huyết nam nhân” ý chỉ người đàn ông có lòng dạ sắt đá, kiên cường.

Phong Trường Hải theo sau tôi nhảy lên boong tàu, làm phát ra một âm thanh nặng nề, trái tim nhỏ đáng thương của tôi cũng vì vậy mà run lên một cái, tôi quay đầu lại nhìn hân cầu xin sự giúp đỡ.

Phong Trường Hải gãi gãi sau ót, cười nói: “Cô nương chớ hoảng sợ, vị này...”, hấn chỉ vào vị hắc y nhân đi đầu kia, “Là chủ thuyền của chúng ta, Liêu Sư, “Sư” trong từ “sư tử”...Liêu đại, hai vị cô nương này là tiểu bằng hữu của Diệp lão đại, ngài đừng dọa các nàng, nếu Diệp lão đại trách tội, ta thật sự không đảm đương nổi”. A, sao lại tên này lại nói mờ ám như vậy chứ.

Mờ ám cũng đành chịu, xem nét mặt của vị sư tử vương này, nếu hấn có thể bỏ qua cho chúng tôi, thì nói tôi là vợ hai, ba, bốn của Diệp Tô tôi cũng đồng ý.

Tôi kéo Phi Tự đang hoảng sợ đến choáng váng ra sau người, cố gắng lấy lại tinh thần cười nói: “Làm phiền chư vị, ta và muội muội chỉ là muốn đáp một chuyến thuyền thuận buồm xuôi gió, cũng không có ý nhúng tay vào những chuyện khác”. Vô nghĩa, kết quả của việc nhúng tay vào tất nhiên là bị diệt khẩu a.

Liêu Sư nhú mày, khoát tay với đám người phía sau, đám hắc y nhân lập tức tản ra canh gác một bên, chú ý động tĩnh trên bờ.

Wow, lão tử lại xuyên qua đến vùng biển Ca-ri-bê sao?

uh!

Ồi chào, gần đây vì sao cứ thích dùng từ “lại” như vậy chứ?

Jack*- Liêu thuyền trưởng đứng thẳng, chấp tay sau lưng, ánh mắt như chim ưng dừng ở trên tay tôi và Phi Tự một hồi, vừa nhìn chăm chăm Phong Trường Hải không tha. Phong Trường Hải bắt được tín hiệu trong mắt hấn, liền hiểu ý mà đi đến trước mặt Liêu Sư, khẽ cúi đầu tỏ vẻ kính cẩn. Sư tử vương nhún mày nhẹ giọng nói: “Diệp Tô kia cuỗm được hai vị kỹ nữ sao? Chúng ta chăm chỉ làm việc, hấn lại đi tầm hoa vẩn liễu?”. Trên đầu hấn như đang lơ lửng mấy chữ: “lão tử khó chịu”.

* Jack: ý chỉ Thuyền trưởng Jack Sparrow – một nhân vật tưởng tượng trong loạt phim của Walt Disney có tên là Cướp biển vùng Caribbean. Nhân vật này do diễn viên Johnny Depp thủ vai.

Đại ca ơi là đại ca, trước khi oán giận ngài nên xem lại sự chênh lệch về diện mạo của hai người được chứ, chỉ bằng phần cứng và giao diện của ngài, ngài nên hâm mộ, ghen tị và cảm hận Diệp Tô đến cả đời.

Về phần hấn nhận ra thân phận của tôi cùng Phi Tự, tôi cũng không ngạc nhiên, muộn như thế mà còn đi theo một đại nam nhân chạy loạn, ở cái nơi phong kiến cổ hủ như Thẩm Gia Bảo nay, tôi và Phi Tự dường như đã được khắc rõ hai chữ “kỹ nữ” trên mặt vậy.

Phong Trường Hải thấp giọng cười làm lạnh: “Liêu đại có thể ngàn vạn lần đừng nói như vậy được không, ta tuy rằng không biết tình hình cụ thể, nhưng tính tình của Diệp lão đại thì ngài hấn là hiểu rõ ràng, huynh ấy bảo ta đưa theo, thì ta đưa theo là được. Dù sao cũng chỉ là thêm hai đôi đũa, một gian phòng thôi mà”.

Liêu Sư hừ nhẹ một tiếng: “Tên tiểu tử đần độn này, người biết cái gì là thuận tiện, cái gì là phiền toái không? Chúng ta lần này không phải là du sơn ngoạn thủy, Diệp Tô hấn đưa hai ngoại nhân lên thuyền, chính là không thỏa đáng!”.

Tuy là Liêu Sư đã thấp giọng, nhưng âm lượng lại không hề nhỏ chút nào, lời hấn vẫn rành mạch rơi vào tai tôi, ai nha, là cố ý ép buộc tôi rời đi đây mà.

Tôi tạm thời làm như không nghe thấy, hai mắt nhìn trời.

Nếu như hấn mong chờ tôi tỏ ra hết sức khí phách mà nói: “Như vậy thì không quấy rầy nữa” thì thật xin lỗi, nếu tôi có cái khí phách kia, thì từ mười mấy năm trước bởi vì bán máu trả nợ, thiếu dinh dưỡng mà chết rồi, nguyên tắc lớn nhất của lão tử chính là không có nguyên tắc.

Phong Trường Hải thấp giọng giải thích: “Kỳ thực cũng không tính là người ngoài, nghe Diệp lão đại nói, các nàng là bởi vì đắc tội với Thẩm Đình, mới không thể không đi”. Nói xong dường như sợ Liêu Sư lại nói tiếp mới thần nhiên bổ sung: “Liêu đại, ngài không tin ta, chẳng lẽ lại không tin Diệp lão đại sao? Huynh ấy đã khi nào hành động theo cảm tính chưa?”.

Nghe hấn nói như vậy, ngược lại tôi lại cảm thấy sợ hãi.

“Hấn đã khi nào hành động theo cảm tính chưa?”, như vậy hấn xúi giục tôi tổng tiền của Thẩm Đình, có được xem là hành động theo cảm tính không?

Phong Trường Hải biết chúng tôi là vì Thảm Đình mà phải trốn đi, tự nhiên cũng biết chuyện tống tiền, nhưng hắn vẫn nói Diệp Tô chưa bao giờ hành động theo cảm tính.

Như vậy, Diệp Tô đã lập kế hoạch tốt từ trước?

Nhìn bộ dạng đám người kia giống như gặp cường địch, Thảm gia sẽ không phóng khoáng đến mức vì hơn một ngàn lượng mà truy sát một thuyền đầy người đi?

Đương nhiên bọn họ có thể có nguyên nhân khác, nhưng khi Phong Trường Hải nhắc đến Thảm Đình lại nói câu: “Không tính là người ngoài”, khiến tôi không thể không suy nghĩ nhiều.

Loại cảm giác này, giống như khi xì hơi ra phân mà xấu hổ. Ai, thế nhưng không phải chỉ là đánh rắm thôi hay sao có gì to tát đâu? A, hóa ra tôi chính là đánh rắm, nhưng... phía sau làm sao lại còn ra một đồng...? Chuyện này, cũng không phải là chủ ý ban đầu của tôi a!

Liêu Sư trầm mặc một hồi, hừ lạnh một tiếng: “Người cũng đừng nghĩ đem Diệp Tô ra áp chế ta. Ban đầu chúng ta đã nói rõ ràng, chuyện trên bờ, do hắn định đoạt, nhưng chuyện trên thuyền, do ta định đoạt. Người cũng là người đi thuyền, hiển nhiên biết rõ quy tắc gặp đại sự trên thuyền không chứa nữ nhân. Liêu Sư ta kiến thức hạn hẹp, hiện giờ chuyện trên thuyền này, với ta mà nói đã xem như là đại sự. Hai nữ nhân này, thứ cho ta không thể lưu lại”.

Nói xong hắn vẫy tay với tôi: “Cô nương, người lại đây”.

Tôi nhìn trời, sư tử đại thúc, tôi có thể làm bộ như không nhìn thấy hay không?

Tôi lè mề mà đến trước mặt hắn, cười nịnh: “Liêu thúc vạn phúc”.

Liêu Sư gật gật đầu: “Hai vị cô nương cùng ta vốn không quen biết, nếu là lúc bình thường, đưa cô nương đi một đoạn đường vốn cũng không tính là chuyện lớn gì, nhưng hiện nay chúng ta ốc còn không mang nổi mình ốc, không dám làm liên lụy tới cô nương. Đây là mấy lượng bạc vụn, đợi ta gọi Trường Hải đưa hai vị cô nương trở lại bến tàu, hai vị lại đáp thuyền khác đi vậy”.

Tôi chớp mắt mấy cái, giả làm nai con: “Liêu thúc đại khái chắc là không để ý đi, hiện tại trên bến tàu ngoại trừ chiếc thuyền này, cũng chỉ có mấy chiếc thuyền tam bản nhỏ neo lại. Hiện tại ngài đuổi hai tỷ muội chúng ta xuống thuyền, chưa đợi được đến lúc tìm được thuyền khác cũng đã bị người của Thảm gia bắt được. Với tính cách có thù tất báo của Thảm Đình kia, ngài bây giờ không phải là đang bảo chúng ta đổi thuyền, là muốn mạng của chúng ta a!”. Hắn làm sao có thể không để ý, chẳng lẽ mấy vị hắc y nhân đang canh chừng này là để làm cảnh sao? Người này chính là không để chuyện sống chết của chúng tôi vào mắt.

Liêu Sư thần nhiên nói: “Chuyện này cô nương không cần lo lắng, Thảm gia hiện tại thân mình còn lo chưa xong, bất kể hai vị cô nương đến tột cùng là đắc tội với Thảm Đình ra sao, chỉ sợ hắn đã vô lực để truy cứu”.

A, hắn nói gì vậy? Hoàn toàn lệch khỏi kịch bản ban đầu rồi, lẽ nào là đang thử thách năng lực ứng biến trên sân khấu của tôi sao?

Tôi cười khổ một tiếng: “Liêu thúc biết rõ thân phận của chúng ta, hiện nay chúng ta trên người còn không có lấy một tờ công văn, vào thành không được, nhà dò xa lạ cũng sẽ không dễ dàng chở chúng ta. Người nói Thảm Đình không rảnh bận tâm đến chúng ta, nhưng chuyện mà chúng ta biết được này, chỉ cần Thảm Đình còn sống một ngày, nhất định sẽ lao thẳng đến chỗ chúng ta mà đâm một nhát vào tim, hơn nữa thân phận của chúng ta thật chóng mặt... Đáng thương cho hai tỷ muội chúng ta trốn khỏi kỹ viện, thế nhưng lại lên nhầm thuyền, ai...”.

Tôi thở dài một tiếng, lén nhìn biểu tình của hắn.

Người ta nói, đại thúc yêu loli*. Nếu như những lời này do Phi Tự nói, phỏng chừng hiệu quả còn tốt hơn. Nhưng đã là chuyện trên đời vốn không thể cưỡng cầu, chỉ hy vọng vị sư tử vương này cũng nằm trong số mấy đại thúc đó.

*Loli: Hình tượng nhân vật có tính cách hoặc ngoại hình giống như bé gái từ 12 đến 13 tuổi, mắt to tròn đáng yêu, hoặc có thể hiểu là những bé gái có sự phát triển sớm về giới tính.

Liêu Sư do dự một chút, cứng nhắc nói: “Thành thật mà nói, chuyện sống chết của hai vị cô nương, với chúng ta không có quan hệ gì. Ta thân là chủ thuyền, đương nhiên phải lo lắng cho an nguy của huynh đệ chúng ta trước tiên, không thể bởi vì nhất thời cảm thông, hại đến tính mạng của huynh đệ”.

A, người có thể không nói trắng ra như vậy được không?

Lão tử là Godzilla* sao? Chứa chấp tôi thì sẽ bị chìm thuyền hay là sẽ bị bệnh mà chết sao? Người là đồ đại thúc bỉ ổi, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt đúng không?

*Godzilla: là một quái vật khổng lồ hư cấu của Nhật Bản dựa trên hình tượng khủng long. Phim đầu tiên của nó được dựng vào năm 1954 sau đó nhân vật này còn xuất hiện trong nhiều truyện tranh, video game, và tiểu thuyết và trở thành một biểu tượng văn hóa của Nhật.

Tôi lần thêm một bước, khoanh tay cười lạnh: “Liêu lão đại nói không sai, sinh tử của người xa lạ, chúng quy cũng không bằng an nguy của bằng hữu nhà mình. Như vậy ta cũng nói trắng ra, nếu như lão đại không thu lưu chúng ta, chúng ta vì bảo toàn tính mạng của mình, không thể làm gì khác hơn đành phải lên bờ nhân tiện đi thẳng đến Thẩm gia, đem tướng mạo của một đám huynh đệ này đều nhất nhất nói cho Thẩm gia biết! Dù sao số bạc chúng ta vơ vét được cũng chưa tới tay, lâm trận phản chiến coi như có chút thành ý và lí do. Cho dù Thẩm gia không buông tha cho tính mạng của chúng ta, có thể lôi kéo thêm một thuyền các ngài làm đệm lưng cũng tốt”.

Liêu Sư gương mặt, tỏ vẻ không sợ hãi nói: “Cô nương biết cái gì, tại hạ trái lại rất hiếu kì”.

Tôi cười mờ ám: “Biết cái gì, hiện tại cũng không thể nói cho ngài nghe, khiến người phòng bị thì sao. Lại nói, Liêu lão Đại làm sao biết được rốt cuộc Diệp Tô đã nói với ta bao nhiêu chuyện của các ngài? Có lẽ không nhiều lắm, cũng có lẽ không ít, nhưng nô gia kiến thức hạn hẹp, cảm thấy bằng những gì ta biết cũng đủ để khiến ngài từ nay về sau không thể hành tẩu ở Hắc Hà. Về điểm này, ta chỉ là không rõ, nếu Liêu lão đại không thể đi thuyền, không biết vẫn còn có thể được người khác gọi là Liêu đại hay không nhỉ? Có điều ngài yên tâm, ta không phải người cao quý gì, rất dễ dàng mua chuộc. Chỉ cần ngài đáp ứng chỗ chúng ta một đoạn đường, ta nhất định xem như mình cái gì cũng không biết, ngài thấy thế nào?”.

Liêu Sư gương mặt nhìn tôi, trong mắt tinh quang càng lúc càng nhiều, khóe miệng khẽ co rúm: “Hoặc là, ta bây giờ liền lấy mạng của cô nương?”.

Má ơi, như thế nào mà lại bắt đầu hô đánh hô giết rồi? Nam nhân a, thật sự là rất thô lỗ!

Chẳng lẽ tôi thân là một linh hồn xử nữ tuyệt thế ở trên thân thể kỹ nữ này, hôm nay sẽ lật thuyền trong mương một cách không minh bạch như vậy chứ?

Hừ, tai họa lưu lại vạn năm, đại thúc người đừng sợ, ta cũng không phải là người tốt gì.

Tôi cười: “Ngài đuổi ta rời thuyền, còn có thể miễn cưỡng tiếp tục giao thiệp với Diệp Tô. Nếu như ngài hiện tại giết ta, sẽ không sợ hoàn toàn trở mặt với Diệp Tô hay sao? Ta đối với ngài không đáng giá một đồng, thế nhưng ở trong mắt hần, ta cũng không phải chỉ là kỹ nữ bình thường”. Ít nhất là một kỹ nữ quen nắm nhược điểm của hần.

Liêu Sư nheo mắt không nói, sau một hồi lâu mới lạnh lùng nói: “Diệp Tô ước định với ta, nếu như hết giờ Thìn* hần vẫn không thể lên thuyền, thì ta tự ý lái thuyền rời đi. Nếu ta là người, bây giờ liền ngậm miệng, chuyên tâm chờ đợi Diệp Tô có thể trở về đúng lúc, bảo toàn tính mạng của người”.

*Giờ Thìn: 7-9h sáng.

Tôi khẽ thở một hơi, xem ra tính mạng của tôi cùng Phi Tự tạm thời được bảo vệ, cho dù chỉ có hiệu quả trong thời gian ngắn, thời gian hiệu lực có thể nói là ngắn như cọng khoai tây của McDonald.

Tôi cười lớn cúi chào, xoay người trở về bên cạnh Phi Tự lúc này đang lạnh run, ôm nàng nhẹ giọng hỏi: “Bây giờ là giờ nào?”.

Phi Tự cắn răng lạch cạch, nhìn xem sắc trời: “Đại khái đang giờ Thìn”.

Tôi âm thầm thở dài, trong lòng thầm cầu nguyện: Diệp Tô không biết đang ở phương nào kia, ta van người, người nhanh chạy trở về đi!

Diệp Tô, Diệp công tử, Diệp thiếu gia, Diệp lão gia, Diệp thượng đế...

Bỗng nhiên từ xa truyền đến một tiếng huyết sáo, lòng tôi rung lên, vội vàng nhìn về phía Phong Trường Hải, vừa liếc nhìn cái gã Liêu Sư giết người ngàn đao kia, hai người liếc nhau sau đó Liêu Sư cũng đáp lại tiếng huyết sáo, rồi ra hiệu tên hắc y nhân buông thang dây xuống.

Chuyện liên quan đến sống chết của bản thân, tôi cũng vội vàng mà đi đến mạn thuyền thò đầu nhìn ra, chỉ thấy một bóng đen giống như Ninja, cầm lấy thang dây tung mình nhảy vài cái, vô cùng suât khí mà quỳ trên boong tàu, rồi sau đó chậm rãi đứng dậy, lộ ra một khuôn mặt tuấn tú, đúng là cái tên Diệp Tô kia.

Trên bờ mơ hồ truyền đến vài tiếng thét chói tai kinh hoàng, dường như có người đuổi theo, rồi lại không biết bởi vì sao hỗn loạn.

Tôi chẳng hơi đâu mà quan tâm đến mấy chuyện đó, nếu tuyến lệ của tôi không phải trì đọng như vậy, thì hiện tại chắc tôi đã rơi lệ đầy mặt: chúa cứu thế vạn năng a, mạng của lão tử xem như được cứu rồi!

Tôi nhin không được nghênh đón: “Diệp Tô!”, gọi một tiếng, lại không biết phải nói tiếp cái gì. Đa tạ ân cứu mạng của người, hay là: khôn kiếp, sao người lại có nhóm bằng hữu xúi quẩy vậy hả?

Diệp Tô giống như có năng lực nhìn thấu được lòng người trong nháy mắt, quan tâm mà thay tôi giản lược “bản tuyên ngôn trùng phùng” đầy xấu hổ. Hắn nhoẻn miệng cười, trực tiếp đưa tay kéo tôi vào ngực, cao giọng: “Lái thuyền!”.

Phía sau tức thì vang lên một tiếng huyết.

Được, lúc này danh tiếng “nhân tình” của tôi xem như đã vững chắc.

Tôi hạ giọng nghiêng răng nghiêng lợi: “Diệp đại hiệp, làm nhân tình của người chắc ta sẽ nhanh chóng bị hù chết, cái ôm này lại là vì cái gì a?”. Mỹ nam kế ư? Lão tử không... Ách, vẫn là rất thích.

Diệp Tô cúi đầu mà cười ở bên tai tôi: “Chẳng lẽ ta lại muốn để cho nhân tình của ta ở trước mặt mọi người bắt lấy nhược điểm của ta? Quá tổn hại thuần phong mỹ tục đi”.

Tôi theo bản năng mà buông tay, quả nhiên, lại vừa bắt lấy.

10. Chương 10: Cùng Tình Nhân Tạo Chút Tình Cảm

edit: diepanhquan

beta: Năm Taemin & Tuyết Miêu

Cảnh kế tiếp là một mảnh hỗn loạn, Thảm gia cho người đuổi theo, cơn tức xem chừng không nhỏ. Mũi tên tẩm lưu huỳnh phát sáng phóng tới, bên đó Thảm Gia Bảo náo nhiệt tựa như vào đêm giao thừa. Diệp Tô có vẻ không rảnh để quan tâm đến chúng tôi, để chúng tôi tùy tiện tìm một xó xỉnh nào đó mà nấp.

Đương nhiên, hắn cũng không phải nói nguyên văn như vậy. Mà là do tôi quán triệt đầy đủ tinh thần của lãnh đạo, phối hợp mà kéo Phi Tự trốn vào khoang thuyền mà Diệp Tô chỉ, nhanh chóng khóa chặt cửa phòng, giả vờ yên lặng như bên trong không có ai.

Quá nửa đêm, âm thanh bên ngoài mới dần biến mất. Diệp Tô đến gõ cửa, một mối báo cho chúng tôi biết: “Cô nương, đã không có việc gì rồi, yên tâm ngủ đi”.

Sau đó hắn rời đi.

Cho đến tận rạng sáng ngày thứ hai, cũng không có chuyện gì xảy ra.

Ồ, cái giọng điệu hơi tiếc nuối này là thế nào?

Khụ, sự thật là các bạn hiểu lầm rồi.

May là cái đồng hồ sinh học run rẩy vẫn còn gọi tôi thức dậy được sau một ngày chạy ngược chạy xuôi lại nơm nớp lo sợ suốt nửa buổi tối. Trong khoang thuyền nhỏ không có cửa sổ, sáng sớm trên sông lại là một mảng sương mù, cảm giác trên mặt cũng nổi lên một tầng hơi nước, tác dụng giữ ẩm chắc chắn hiệu quả hơn mấy loại kem Bát bô thủy hay Tứ bội tâm ti* gì đó nhiều.

* Bát bô thủy, tứ bội tâm ti (,): là tên sản phẩm kem dưỡng ẩm cho da chiết xuất từ thảo dược của Trung Quốc.

A a, hừ, lão tử cũng bị nghẹn nước tiểu mà chết mất, ra khỏi phòng thôi!

Giờ buổi sớm thoắt dập dờn, một vầng mặt trời đỏ như lửa, dòng Hắc Thủy được chiếu rọi trở nên kiêu diễm ướt át giống như cô gái đang lúc có “dì cả” viếng thăm vậy. Trên boong thuyền ngoại trừ tôi ra, chỉ có một gã nhân tình tôi mới nhận tới hôm qua, đang uy phong lẫm liệt cầm bánh lái. Ánh sáng mặt trời ửng đỏ xuyên qua thất lưng thon của hắn, tinh tế mà phác họa bờ vai rộng và đôi chân dài của hắn, tôi cảm giác ngay cả mũi của mình cũng có “dì cả” đến viếng thăm.

Diệp Tô tựa hồ cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng phía sau, ngoái đầu nhìn lại nở một nụ cười quyến rũ: “Chào buổi sáng, nhân tình của ta!”.

Tôi nhần nhần mũi, nhếch miệng đáp lại: “Chào buổi sáng, nhân tình”, dứt lời, chính mình cũng chịu không nổi mà ho nhẹ một tiếng đi đến bên cạnh hắn, khó có được mà nói một cách câu nệ: “Ta tên là Lăng Đương, đó là tên thật”.

“Lăng Đương?”, Diệp Tô nghiêng đầu qua, nháy mắt mấy cái, cười nói: “Tên rất hay, khi gọi lên giống như có thể nghe thấy âm thanh đình đình đang đang, sau này khi ta nghĩ đến cô nương, thì sẽ có thể liên tưởng đến điều mới”.

Hả, vậy liên tưởng trước đây là cái gì? Trên trời dưới đất, Bát hoang lục hợp duy ngã độc tôn* Long Trảo Thủ bắt gà sao?

* Bát hoang lục hợp duy ngã độc tôn: Là võ công của tổ sư sáng lập phái Tiêu Dao chân truyền cho Thiên Sơn Đồng Lão trong truyện Thiên Long Bát Bộ của Kim Dung. Bản chất của công phu này là cải lão hoàn đồng, làm cho cơ thể trẻ lại còn nội công thì tăng tiến. Người luyện Duy ngã độc tôn công mỗi 30 năm phải tiến hành cải lão một lần, mỗi lần lại mất thêm 30 ngày. Trong thời gian đó cơ thể sẽ tạm thời mất hết võ công, mỗi ngày đều phải uống máu tươi để điều hòa kinh mạch. Ở đây nữ chính thêm vào sau một cụm có nghĩa là: dùng móng rồng bắt gà mang ý mỉa mai là uống máu gà để luyện công.

Diệp Tô cũng bắt chước tôi ho nhẹ một tiếng, tỏ vẻ lịch sự mà hơi khom người, trong mắt mang theo nét cười: “Rất vui khi được quen biết, ta tên là Diệp Tô, cũng là tên thật”.

Tôi và hắn nhìn nhau, nhin không được mà nhếch miệng cười to.

Ngạc nhiên là, tôi và hắn gặp mặt bốn lần, tôi nắm nhược điểm của hắn bốn lần, hắn lúc này mới biết được tên của tôi.

Lão tử tuyệt đối là một đóa hoa tuyệt thế, vị mỹ nam trước mặt này cũng không phải đứng đắn gì.

Tôi ngừng cười, nhớ tới một hồi sợ bóng sợ gió ngày hôm qua, không khỏi ghi hận, liếc mắt nhìn hắn: “Đại gia ngài nên giải thích một chút nguyên nhân của màn hỗn loạn tối hôm qua chứ nhỉ? Ta nghe nói, ngài thể mà lại chưa bao giờ hành động theo tình cảm”.

Diệp Tô ngẩn người, tiện đà cười khỏ: ” Chỉ biết tránh không khỏi“, sao đó lại nhìn tôi: ”Có muốn nghe một hồi chuyện cũ không?”.

Tôi nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “Nếu có thể kết hợp ăn sáng nghe chuyện thì ta không ngại”.

Diệp Tô bật cười, vút cho tôi một bọc giấy: “Bánh bao thịt, nhân lúc còn nóng ăn đi”.

Khổng lão nhị nói: “Thực sắc tính dã”*.

Hai cái ham muốn lớn nhất đời người cũng đã thỏa mãn, tôi còn có thể yêu cầu cái gì nữa? Tôi sướng đến phồng mũi, biểu hiện hoàn toàn biến thành hết sức xun xoe: “Ngài cứ nói đến địa lão thiên hoang* ta cũng đều chăm chú lắng nghe”.

* Thực sắc tính dã: là câu nói của Mạnh Tử, ý nói việc ăn uống và chuyện nam nữ là bản tính trời sinh của con người, ở đây nữ chính gọi Mạnh Tử là Khổng lão nhị vì ông là đại biểu xuất sắc của Nho giáo thời Chiến quốc và được xem như người tiếp nối của Khổng Tử.

* Địa lão thiên hoang: đất trời sụp đổ, hoang tàn.

Diệp Tô cười, giữa hàng lông mày lại mơ hồ có một chút cô đơn: “Không dài đến mức đó, một đời người, có khi chỉ cần vài câu là có thể nói rõ”.

“Thẩm Đình, tính ra là cậu bà con xa của ta”.

Gì? Đây là hai cậu cháu đùa giỡn tình cảm sao? Có loại chuyện âm ỉ trong gia đình nào như vậy sao? Hay là hắn muốn ngầm chiếm đoạt tài sản của Thẩm gia? Phi, Thẩm gia chỉ là một cái thùng rỗng, hắn lấy thì có lợi ích gì? Hoặc là hai người yêu thương nhau mà lại tổn thương nhau, muốn diễn tiết mục cầu huyết? ... Khụ, vẫn là nghe hắn nói xong đi. Vị lão gia này hẳn là không bại hoại đến mức muốn thử trình độ trộm cắp của bản thân, cũng sẽ không nhàm chán đến mức cùng người trong nhà đùa giỡn chứ.

Nếu thật sự là như vậy, tôi sợ mình sẽ nhịn không được mà bóp chết hắn.

Hoặc là với tác phong nhất quán của tôi, có thể góc độ ra tay sẽ hơi có chút sai lệch, ngược lại chuyển qua bóp chết đường con cái của hắn.

Bình tĩnh, bình tĩnh, ăn bánh bao.

“Mẹ ta là con của thê thiếp thuộc một chi của Thẩm gia, thân phận như vậy, đãi ngộ ở Thẩm gia thậm chí không bằng đại nha hoàn của đích tôn được sủng ái. Mẹ ta biết rõ tính cách Thẩm Đình nhưng vẫn cùng cha ta lên thành thân”.

“Mẹ ta từ nhỏ không nơi nương tựa, không có song thân để thừa bầm, cha ta lại là người sắc mục*, không hề biết tập tục cưới hỏi phức tạp của nhà Hán, cứ tưởng là chỉ cần hai người bái thiên địa thì chính thức kết thành vợ chồng. Cho nên hai người chỉ đơn giản là dọn ra ngoài, ở chung một chỗ. Chuyện này trong mắt Thẩm Đình, mẹ ta quả thực chính là một phụ nữ ti tiện làm bại hoại thuần phong mỹ tục. Hắn sao có thể chịu đựng được kẻ khác bôi nhọ biển chữ vàng của Thẩm gia như vậy? Cho nên hắn thừa dịp cha ta đi thuyền, trói mẹ ta vào từ đường phật quỳ, nói là đòi công đạo cho liệt tổ liệt tông Thẩm gia, còn tuyên bố phải đem mẹ ta bỏ vào rọ heo rồi thả sông. Mẹ ta lúc ấy đã mang thai, vừa mệt vừa bị hù dọa, khó tránh khỏi động thai khí. Chờ đến khi cha trở về, mang theo huynh đệ cướp nàng rời khỏi Thẩm gia, khi đưa được nàng lên thuyền mẹ ta đã không cứu được. Nàng ở trên thuyền sanh ra ta, không đợi được khi xuống khỏi thuyền, thì đã...”.

*Người sắc mục: tộc người thống trị thời Nguyên ở Trung Quốc, còn gọi là các dân tộc ở Tây Vực.

Hắn rũ mắt xuống, hít sâu một hơi: “Thẩm Đình khiến cha ta nửa đời cô tịch, ta liền trả lại sự đau khổ cho con cháu của hắn, từ nay về sau, Thẩm gia không tồn tại nữa”.

Tôi suýt nữa bị nghẹn, vội phun bánh bao ra hỏi: “Chỉ có một ngàn năm trăm lượng thì có tác dụng gì?”. Thực xin lỗi, tôi không nên yêu cầu tiết mục yêu hận tình thù giữa bữa ăn sáng như vậy, khiến tôi vừa ăn bánh bao vừa phải trưng bày ánh mắt đồng cảm. Tạm thời không nói đến kỹ thuật diễn xuất này đối với tôi là thử thách tàn khốc như thế nào, tóm lại sự kết hợp này đúng là không ra đầu vào đầu.

Tôi cúi đầu nhìn cái bánh bao bị cắn thành hình trăng non, suy nghĩ rốt cuộc là một ngoạm ăn hết hay là bọc lại trước.

Diệp Tô cười ngẩn ngui: “Đương nhiên không phải, tối hôm qua, ta không phải là thay người đi lấy số tiền đó. Thẩm Đình không phải người phóng khoáng đến như vậy, nhất định sẽ không ngoan ngoãn mà chuẩn bị ngân phiếu, ngược lại sẽ phản công, vu cáo hãm hại ta là cường đạo, mai phục một lượng lớn người để bắt sống ta. Có điều không sao, hành động của hắn lúc này đều trong tính toán của ta. Người biết vì sao hắn chọn tối hôm qua để giao tiền không? Bởi vì bắt đầu từ đêm hôm qua, hắn mới có nhiều tiền mặt trên tay”.

“Thẩm gia kéo dài hơi tàn nhiều năm như vậy, toàn bộ dựa vào việc buôn gỗ đầy vất vả cực khổ để duy trì. Ngày hôm qua, đúng ngày giao hàng gỗ núi. Ngày giao hàng, thương nhân buôn gỗ theo giao kèo sẽ trả cho hắn bốn phần số tiền, số còn lại đợi khi hàng hóa chuyển đến cảng ở hạ du mới đưa đủ. Nhưng mà nếu như

gỗ của Thảm gia trong quá trình vận chuyển có bất trắc gì, Thảm gia sẽ phải bồi thường thêm tổn thất. Nếu như Thảm gia không giao được bất kì cây gỗ nào, thì phải bồi thường gấp mấy lần tổn thất của thương nhân buôn gỗ, dựa vào quy định của bản giao kèo, là gấp ba lần toàn bộ khoản tiền. Số tiền này, có thể không chỉ là một ngàn lượng đơn giản như vậy. Theo ta dự đoán, Thảm gia cần bán đi trên năm phần điền sản đứng tên, mới có thể miễn cưỡng đủ tiền thanh toán nợ. Nếu tính cả việc mất giá do vội vàng rao bán, đủ loại nguyên nhân kiểu giậu đổ bìm leo, chỉ sợ phải tới bảy phần đất mới đủ”.

Tôi nháy mắt mấy cái: “Hiểu rồi, tình hình thực tế của Thảm gia bấp bênh nguy hiểm, mà việc người làm chính là hung hăng đẩy hẳn đến tiền sát thêm đến bờ vực”, giống như hiệu ứng domino vậy. Vị lão gia ở trước mặt tôi này thật tàn nhẫn a, cũng không phải dùng một mồi lửa đem gỗ đốt hết, mà là đưa đến hạ lưu bán đi. Hành vi kiêu ngạo kiểu này ngoại trừ chứng minh hẳn có người ở bên cạnh yểm trợ, còn chứng minh người này rất có tinh thần bảo vệ môi trường, quý trọng địa cầu của chúng ta, tuyệt đối không lãng phí một chút tài nguyên thiên nhiên.

Diệp Tô nhìn tôi, nhíu một bên lông mày: “Người thật giống như đang oán thâm ta cái gì đó vậy?”.

Tôi hắng giọng, vừa ăn bánh bao vừa nhếch mép: “Có chỗ nào là oán thâm, ta là đang im lặng biểu đạt tình cảm ngưỡng mộ đối với công tử người. Công tử người yêu hận rõ ràng, văn thành võ đức, tâm tư kín đáo, Nghiêu Thuấn Vũ*... Khụ khụ, hiện giờ người thù lớn đã báo, lệnh đường dưới xuôi vàng biết được, cũng có thể mỉm cười”. Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa nói ra là tiếng phổ thông: “tiên phúc dài lâu, thọ cùng trời đất” rồi.

* Nghê Thuấn Vũ: là vua Nghê, vua Thuấn và vua Vũ. Vua Nghê và vua Thuấn là hai vị minh quân trong truyền thuyết cổ, sau này dùng để chỉ thánh nhân. Vua Vũ là vị vua đầu tiên thời Hạ ở Trung Quốc theo truyền thuyết đã từng chống lụt thành công, tóm lại đây là ba vị minh quân của Trung Quốc thời cổ.

Có thể thấy được một tim không thể hai lòng, cho dù là vuốt mông ngựa cũng phải hết sức chuyên chú mới không phạm sai lầm.

Diệp Tô phụt cười, đôi mắt xinh đẹp cong thành hai cây quạt nhỏ, tôi thấy hoa mắt, tâm trí bị mê hoặc, si mê ngơ ngác mà nhìn hẳn, soái ca a soái ca, không nhân cơ hội ngắm nhiều một chút thì thiệt thòi.

“Hiếm có cô nương nào nghe xong thân thể của ta mà không trưng ra vẻ mặt lòng mẹ thương con, bày tỏ ý tứ hận không thể đem ta làm con trai của họ”.

Hắn tỏ vẻ sâu xa mà nhếch lên một bên khóe môi, dí dỏm hướng về phía tôi nháy mắt.

Tôi xì một tiếng, khinh thường: “Làm mẹ có gì tốt? Vẫn là thân phận nhân tình thích hợp với ta hơn.”, người ta còn trẻ như vậy, làm sao mà đã sinh ra đứa con lớn vậy chứ?

Diệp Tô cười to, sau khi cười xong hỏi tôi: “Cô nương ở chỗ của người, đều có tính tình thẳng thắn như vậy sao?”.

Nhìn vẻ mặt của hẳn, tôi dám khẳng định điều hẳn muốn nói không phải “Tính tình”, mà là “Sắc tình”.

Sắc – tình thì thế nào? Đòi người đau khổ ngán ngủ, lão nương nếu như ngay cả một chút tiện nghi ngoài miệng đều ngại chiếm, thì thật sự ngay cả miệng mình cũng hót tiếng chim rồi.

Tôi nuốt xuống một ngụm bánh bao cuối cùng, thành thật trả lời hẳn: “Ta là cô nương cực phẩm thế này, để ở đâu đều là một đóa hoa tuyệt thế, uyên thâm ít người thưởng thức được. Nam nhân ở chỗ chúng ta đều yêu thích những cô nương biết nói lời hay ý đẹp, nếu không thì cũng phải ôn nhu hiền thực, hoặc là lương thiện, đáng yêu. Người miệng lưỡi lợi hại lại không để cho trượng phu khó xử với mẹ chồng như ta lại không ai thưởng thức”.

Đúng là “cao xử bất thắng hàn”* a! Tịch mịch a! Độc cô cầu bại a!

*Cao xử bất thắng hàn: nghĩa là đứng ở nơi cao không khỏi cảm thấy lạnh lẽo, ý chỉ người có địa vị cao hoặc đặc biệt hơn người thường cảm thấy không ai hiểu mình nên không tránh khỏi thấy cô độc.

Diệp Tô hơi kinh ngạc: “Thật sự? Không phải là người...?”, đôi mắt hẳn nhìn tôi từ trên xuống dưới, ngụ ý không cần nói cũng biết.

Tôi liếc mắt nhìn hần: “Ngoại hình của lão nương cùng Xuân Hồng có chín phần giống nhau, tuy rằng không phải là quá xinh đẹp, nhưng chắc chắn cũng không phải là khó nhìn”. Hừ, lão nương chỉ cần cố gắng trang điểm một chút, nhất định cũng đạt tiêu chuẩn.

Hần xấu hổ mà sờ sờ mũi: “Giáp chi đường mật, ắt chi thạch tín*. Không có nam tử bày tỏ sự ái mộ với người, có lẽ chẳng qua là vì cô nương người được nuôi trong khuê phòng ít người để ý”.

* Giáp chi đường mật, ắt chi thạch tín: cụm này có hai nghĩa, nghĩa thứ nhất là một thứ đối với bạn có thể là đẹp là ngọt ngào nhưng đối với người khác lại là độc hại, gây tổn thương, giống như đường mật đối với người bình thường là ngọt ngào nhưng đối với người bị bệnh tiểu đường lại là chất độc. Nghĩa thứ hai là chỉ tình yêu, vừa có ngọt ngào lại vừa có cay đắng, một mặt là mật đường một mặt là thạch tín. Ý Diệp Tô ở đây muốn chỉ việc không có người nam nhân nào ái mộ chưa chắc đã là việc xấu.

Tôi liếc hần một cái, chậm rãi mở miệng: “Ta từ nhỏ đã phải làm việc trả nợ thay người cha trốn nợ không ra gì, thật sự chưa từng biết đến tư vị được nuôi dưỡng ở khuê phòng...Ta nói, người đã là nhân tình của ta rồi thì cũng không cần lễ phép tới mức thay ta viện lý do cho việc không ai thích ta đâu. Nếu như ta không phải người có chút mặt dày và biết mình biết ta, thì làm sao có thể vui vẻ mà sống đến hiện tại?”.

Kỳ thực lão tử cũng không phải chưa từng có nam nhân, chỉ là nam nhân của tôi toàn bộ sống trong dữ liệu ổ D, ổ E, ổ F và ổ cứng di động*, mỗi lúc nhớ đến bọn họ thì cứ thay phiên mà chọn, luôn luôn đổi mới, thật sự là không dám phụ bạc bất cứ hậu cung nào.

* Ổ chương đầu nữ chính đã đề cập bản thân sau khi trả hết nợ từng có thời gian tìm hiểu thu thập thông tin hình ảnh về những diễn viên đẹp trai được yêu chuộng lúc bấy giờ, nên ở đây là đang ám chỉ nam nhân của nàng đều xuất hiện trong dữ liệu trên máy tính.

A, nếu nói như vậy tôi cũng có vẻ thật sự rất “sắc tình”.

Diệp Tô bị tôi chẹn họng, sau một lúc lâu mới hồi phục tinh thần, tỉnh quái mà cười: “Người cũng đã là nhân tình của ta rồi, ta không nâng tầm người lên một chút ít, chẳng lẽ muốn chiêu cáo thiên hạ là ta nhạt phải món hàng dỏm không ai cần? Rất mất thể diện”.

Tôi nhìn hần nói lầm bầm: “Đại gia à, món hàng này một khi đã mang ra khỏi cửa tiệm, thứ lỗi không đổi lại được. Ai bảo khi ngài mua hàng không so sánh với hàng của Tam gia. Hiện tại oán giận mua phải hàng dỏm, muộn quá rồi”.

Diệp Tô phỏng chừng là bị khí thế bá vương của tôi áp trụ, hần ngẩn ngơ lại xoa xoa cằm tìm cách chống chế: “Kỳ thực có lẽ là thói quen, cũng vẫn... rất đáng yêu”.

Một khi đã tiếp nhận loại giả thiết này thì cũng cảm thấy rất có ý tứ. Tôi yên lặng cân nhắc một chút, dám nam nhân bị đối xử tàn bạo lâu ngày cũng có thể trở thành giống loài có thể nuôi nhốt, cuối cùng tôi quyết định nhân từ, buông tha cho ý đồ nhúng chàm hần, lưu lại cho đông đảo các thiếu nữ thích mơ mộng một thần tượng rực rỡ đảm bảo chất lượng.

Nhìn đi, cái này gọi là giữ thể diện cho bản thân, biết rõ người ta chướng mắt mình, vẫn còn nói giống như là mình không quan tâm.

Tôi đang suy nghĩ nên làm thế nào để cảm tạ sự “đãi ngộ đặc biệt” của hần thì một con chim nhỏ sà xuống đậu trên vai hần, ơ, con chim này cùng con chim lần trước đến tìm tôi chỉ có vài phần tương tự! Diệp Tô nhìn tôi cười xin lỗi: “Chờ ta xem tin tức trước một chút”.

Tôi làm một động tác tay, ra hiệu cho hần cứ tự nhiên, chính mình đi đến bên thuyền ngắm mặt trời mọc.

Tên này là có bao nhiêu con chim a! Có phải là chỉ để tiện liên lạc với tổ chức của mình hay không? Hay là vô số chim nhỏ phân bố ở trong tay các cô nương khác nhau, để tiện bồi dưỡng tình cảm a.

Hừ.

Một lát sau, Diệp Tô đi tới nhẹ giọng: “Bỗng nhiên có một số việc. Ta có một vị cố nhân có công tử mất tích, theo như suy đoán có khả năng là đi Chiêu Linh. Thuyền chúng ta vừa lúc đi đến vùng phụ cận của nơi này, có lẽ buổi trưa ta rời thuyền đi tìm hần, người và vị tiểu muội kia một mình ở lại trên thuyền có được không?”.

Chà, chuyện gì cũng quản, tôi lúc này là nhân tình, thật đúng là vạn năng. Tôi quay đầu nhìn hắn, cười nói: “Nếu người có năng lực bảo đảm vị chủ thuyền tài ba kia sẽ không lại nổi lên ý định muốn ném chúng ta xuống thuyền, ta cũng không để ý chuyện người đi xa thêm chút nữa”.

Diệp Tô xấu hổ ngừng một lát: “Vốn ta muốn mang các người đến Lạc Hà, đó là sào huyệt của ta. Có ta che chở, người và tiểu muội của người hiển nhiên không sợ bị ức hiếp. Nhưng...”, hắn hắng giọng một chút: “Liều đại quả thực không phải người dễ đối phó, trời khô vật khô, ta còn thực sự sợ hai người các người như hai trái pháo để cùng một chỗ sẽ nổ mất. Không bằng các người cùng ta rời thuyền? Thanh Đường nằm bên dòng Hắc Thủy, nơi đó có Lợi tộc, Hiền tộc là dân tộc thiểu số và người Hán ở xen kẽ, người dân hầu như đều cởi mở. Tộc trưởng của các tộc gọi là Bồ Ti, cũng xem như là cường hào ác bá ở đây, lực ảnh hưởng so với nha môn của Thanh Đường còn lớn hơn một chút, bởi vậy việc quản lý hộ tịch cũng không nghiêm ngặt như những nơi khác. Các người chỉ cần dùng hai ba trăm lượng bạc, thì có thể thuận lợi có được thân phận mới”.

Hắn đưa cho tôi một xấp ngân phiếu, cười nói: “Mệnh giá hai mươi lượng, không liền số, tổng cộng một ngàn năm trăm lượng, đúng hay không?”, là yêu cầu của tôi đối với Thẩm Đình, Thẩm Đình keo kiệt không cam lòng bỏ ra, hắn liền đưa cho tôi.

Cái này cũng chẳng có gì là không thể lấy, lông cừu mọc trên thân cừu, xét đến cùng, đều là cốt thịt của Thẩm Đình. Tôi cầm lấy, tùy tiện lật qua lật lại rồi bỏ trong ngực, trong ngực có chút chua xót, vội gượng cười nói: “A, nhanh như vậy liền đưa phí chia tay. Lão gia ngài vung tay hào phóng quá, thật là một khách quan hiếm thấy. Khi nào lại cần nhân tình, ngài nói một tiếng nha? Người mới không bằng người làm thành thạo phải không?”.

Diệp Tô bật cười, bỗng nhiên duỗi cánh tay ôm lấy tôi.

Tôi bị dọa, nhin không được mà nói lắp: “Cái... cái...cái tình huống gì đây?”.

Tên này thế nhưng nhại lời tôi: “Không...không... không có gì, thì... thì...thì chính là buổi sáng hôm nay chưa bị nắm nhược điểm, sợ... sợ...sợ khi có người nàng mới kịp phản ứng muốn bắt, cho nên buộc lòng phải bức nữ hiệp ra tay trước”.

Hắn than nhẹ một tiếng: “Tốt lắm, rốt cục cũng hiểu rõ tâm tư của kẻ hèn này.”

Thôi, nhìn phản ứng này của hắn tôi chỉ biết, lại bắt nhược điểm thành công.

Tôi giả vờ không biết, đem đầu tựa vào bả vai hắn cay mắt nói: “Lần này xa cách chẳng biết đến năm nào, dù có phong tình vạn chủng, biết nói cùng ai.”, thật ra là trêu ghẹo hắn.

Thứ da mặt này, nếu tôi bán đi kiếm lời, nhất định có thể nhanh chóng thoát khỏi nghèo khó, làm giàu cấp tốc thành bậc trung lưu.

Diệp Tô cười cười: “Đỉnh chính một chút, đưa cho nàng không phải phí chia tay, mà là phí sinh hoạt. Nàng cố gắng giữ gìn nữ tắc, chờ ta đi tìm người xong, chúng ta tiểu biệt thắng tân hôn”.

Tôi nói: “Hừ, đừng ngăn cản lão nương thu hậu cung”.

Diệp Tô kinh ngạc không hiểu: “Thịt của ta a, nàng đã có ta rồi, vẫn còn thu hậu cung làm gì? Kẻ hèn này còn chưa đủ tiêu chuẩn được độc sủng sao?”.

Tôi cười: “Giáp chi đường mật, ất chi thạch tín, có lẽ tiểu công tử đã định trước trong số mệnh của ta còn được nuôi ở khuê phòng chưa ai biết ấy chứ? Không thể buộc mình vào một cái cây xiêu vẹo như người được”.

Diệp Tô cười không ngừng: “Được rồi, được rồi, hãy đợi đấy”. Hừ, nhìn vẻ mặt ung dung kia của hắn, rõ ràng là đang cho rằng tôi không có ai thích.

Lại nói nếu không ai muốn cũng không có thể kỳ vọng hắn thu tôi, chuyện này là xác suất nhỏ, cho dù “sơn vô lăng, thiên địa hợp”* cũng chưa chắc đã xảy ra.

*Sơn vô lăng, thiên địa hợp: một câu trong bài thơ “Mộng lý” trong tiểu thuyết Hoàn Châu Cách Cách của Quỳnh Dao, chính là bài hát mà Tử Vi thường đàn và hát cho người yêu, cả câu đầy đủ nghĩa là “núi không

còn gồ ghề, đất trời hòa làm một, người vẫn mãi là thiên đường của ta”. Ý chỉ những việc không thể nào xảy ra, nhưng cho dù có xảy ra thì vẫn không thay đổi được về sau.

Khi chia tay ở bến tàu, hẳn lại nhắc nhở tôi: “Giao cho người cậy sáo nhớ rõ cất kỹ. Chim của ta cũng là chim của người, nhớ kỹ mỗi ngày cho nó ăn đậu tương gạo kê. Cho dù không có việc gì cũng phải nó đến tìm đến ta, coi như là pha trò cũng tốt”.

Tôi đỏ mặt gật đầu.

Diệp Tô sưng sốt, tiếp đó ngừng không được mà cười: “Cái đó, con chim ta mang theo bên mình này, nếu như người muốn cũng có thể thuộc về người”.

Tôi thẹn quá hóa giận, dùng sức đẩy hẳn một phen: “Lão nương mới không cần!”.

Diệp Tô cười to, đập ca* mà đi.

*Đập ca: một hình thức nghệ thuật vừa múa vừa hát.

Tôi thành tâm kính chúc hẳn trứng gió hít phải rắm, tiêu chảy chạy toán loạn.

11. Chương 11: Người Là Người Đầu Tiên Trong Hậu Cung Của Ta

edit: hangaof beta: Năm Taemin & Hàn Phong Tuyết

Chuyện mua thân phận giả đối với một người chạy vạy khắp nơi mà trưởng thành như tôi, làm sao có thể thất bại? Không quá nửa tháng, tôi và Phi Tự đã chính thức trở thành Lăng Đương và Lục Khuynh Vũ. Khuynh Vũ là em chồng tôi, còn kẻ trượng phu kia thì không còn nữa, sau khi tôi gả cho hẳn được nửa năm thì mắc bệnh, đầu đau nhức, lòng bàn chân bị chảy mủ, tìm đến Địa phủ báo danh. Tộc trưởng Lục gia muốn có đất của nhà tôi, liền dùng mưu kế đuổi chúng tôi đi. Hai người con gái yếu đuối như chúng tôi phải xa xứ, lưu lạc tới Thanh Đường.

Đối với hoàn cảnh tự tạo dựng kia, tôi phải liên tục bắt Khuynh Vũ xác nhận rằng nàng thực sự không có người ca ca xui xẻo nào mới yên tâm thừa nhận thân phận người đã mất kia.

Không phải tôi bị vọng tưởng, có câu “phú tại thâm sơn hữu viễn thân*”, mong là về sau chúng tôi có thể sống những ngày thật tốt lành ở Thanh Đường. Lỡ đột nhiên có người gõ cửa nói: “Nương tử à, ta chính là trượng phu đã mất của nàng, tới đây hôn một cái nào”, tôi chẳng lẽ thực sự hiển tài hiển sắc cho người ta? Suy nghĩ xa một chút cũng không có hại gì.

*Trích trong câu “Bần cư náo thị vô nhân vấn, phú tại thâm sơn hữu viễn thân”, nghĩa là nghèo ở chợ đông không đứa hỏi, giàu nơi núi thăm lắm người thăm.

Đảo mắt đã ở khách điểm được hơn nửa tháng, tôi cùng Khuynh Vũ, miệng ăn núi lở như vậy không phải là cách hay, không bằng tìm một gian hàng thích hợp việc buôn bán nhỏ, vừa dễ tiêu khiển, người không lười biếng, còn có thể kiếm được chút tiền, bổ sung tiền để chi tiêu hàng ngày.

Tôi còn tổng cộng hơn ba trăm lượng bạc. Lúc gần đi, do quan niệm không để nợ ai, tôi cất trong gói một trăm lượng, cũng để thư lại báo cho Ninh ma ma, xem như trả công cho nàng. Khuynh Vũ còn có hơn một trăm lượng, tiền Diệp Tô cho chúng tôi mua thân phận giả còn dư hơn một ngàn lượng, đây chính là tiền vốn của chúng tôi.

Thanh Đường tuy là một địa phương nhỏ, song buôn bán rất tốt, tiền thuê cửa hàng mỗi tháng cũng có thể đòi mạng già chúng tôi.

Huống chi tôi mặc dù là người cuồng công việc nhưng còn chưa từng làm chủ, một chút khái niệm về việc mở tiệm cũng không có.

Ai, không làm nhà không biết gạo muối đắt á!

Tôi chạy tới quầy rầy chường quầy khách điểm, mặt dạn mày dày nịnh bợ: “Đã sớm muốn hỏi Lý thúc, trà dùng đãi khách trong điểm này chắc là có tiếng lắm nhỉ? Trương phu ta vốn là nông dân trồng chè, trà này sau khi uống thấy trong miệng có vị ngọt, mặc dù cảm nhận được, lại không biết diễn tả bằng lời thế nào. Em chồng ta lại nói, trà này nhất định không tầm thường. Theo nàng suy đoán, đại khái là trà mới, cần thận hái, tỉ mỉ sao, rồi lại cất giữ cẩn thận trong ống trúc, mới có thể có mùi thơm ngát thanh tao như vậy. Em chồng ta là người yêu trà, có lòng muốn uống nhiều mấy chén, nhưng lại không muốn được hời từ Lý thúc. Không biết chường quầy có thể cho ta biết rốt cuộc làm như thế nào mới có thể mua được lá trà ấy?”.

Lý thúc cười toe toét: “Phu nhân đúng là người trong nghề, tiểu điểm dùng lá trà đều là tự sản xuất, mặc dù không phải là thượng đẳng, nhưng vẫn cẩn thận chăm sóc, chẳng qua là chưa có người uống nhận ra điều đó. Hôm nay phu nhân một câu nói thẳng, lão cảm động như gặp được tri âm, xin tặng phu nhân một chén trà mới để bày tỏ tâm ý, về phần có mua hay không, không nên khách khí”.

Thật tốt, vừa đó đã chọn trúng sở thích của hắn, ít nhiều thì Khuynh Vũ cũng không quên đi kiến thức mà cha mẹ nàng truyền lại.

Tôi cười gật đầu: “Như thế thì cung kính không bằng tuân lệnh. Ta còn có một chuyện muốn phiền Lý thúc. Ta cùng em chồng định ở lại Thanh Đường một thời gian dài, song tiền không còn nhiều, lại chưa kịp tìm chỗ ở của mình cho an tâm. Lý thúc có biết ở Thanh Đường có chỗ nào vừa có thể ở, vừa có thể mở cửa tiệm để buôn bán nhỏ không? Chúng ta không quá dư dả, mà tiền thuê này...”.

Lý thúc tỏ vẻ đã hiểu, hắn xoa xoa chòm râu dê híp mắt suy nghĩ một hồi lâu, khó xử nói: “Thanh Đường tuy không lớn, nhưng khu vực cửa hàng nhờ có bến tàu mà làm ăn thịnh vượng, tiền thuê chúng ta cũng lực bất tòng tâm, về phần chỗ hơi xa...”.

Lý thúc rũ ánh mắt, tựa như đang do dự.

Tôi vội cười nói: “Chúng ta chưa quen cuộc sống ở đây, có thể trông cậy vào cũng chỉ có thúc mà thôi. Thúc có lời gì cứ nói, về phần ngày sau làm việc như thế nào, chúng ta sẽ cân nhắc kỹ”. Đây chính giúp hắn thoát khỏi trách nhiệm rồi.

Lý thúc cắn răng, dậm chân một cái: “Phía Bắc thành có khu rừng hoa đào, nơi đó vốn là tửu quán của lão bản họ Đào. Năm trước, con gái Đào lão bản không biết làm sao đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, sau đó trong rừng đào bắt đầu có chuyện ma quái, nhà chủ vì vậy mà bị dọa đến không dám mở lại phòng trọ, hiện giờ đang tìm người để bán đấy!”.

Nói xong lại thành khẩn khuyên tôi: “Phu nhân, người hỏi, ta cũng chỉ là nói như thế, chủ yếu là sợ người không biết chi tiết, bị chủ quán kia lừa, đến lúc đó, không mở được phòng trọ, cả người cả của cũng không còn. Người nếu tin ta, cứ ở lại chỗ này, ta giúp phu nhân để ý một chút, nếu có cửa hàng ở mặt tiền thích hợp, ta sẽ nói cho phu nhân biết sau, thế nào?”.

Tôi bày ra bộ dạng nhiệt thành mỉm cười, nói: “Vậy làm phiền Lý thúc rồi”.

Vậy là xong lần gặp gỡ thân thiết.

Về phần rừng hoa đào kia, nếu đã biết đến dĩ nhiên là cần xông vào một lần để tìm hiểu đến cùng.

Sở dĩ có ít người trời sinh có mệnh tìm đường chết, mà tôi xuyên không cũng chưa gặp được đầu trâu mặt ngựa, nên nếu lần này may mắn thấy từ trong giếng một cô nương ngẩng đầu nhô ra, có lẽ tôi sẽ có vé quay trở về.

Trở lại phòng, tôi viết cho Diệp Tô một lá thư: “Cưng à, người yêu của người là ta đây đêm khuya xông vào rừng đào ma quái. Nếu trong vòng ba ngày chưa thấy ta viết thư cho người thông báo bình an, phiền người chăm sóc cữu lão gia* giúp ta”.

*Cữu lão gia: bố chồng

Tôi viết xong, cười một tràng, trước lúc gửi không quên đổi cữu lão gia thành em chồng Khuynh Vũ.

Con chim nhỏ Tiểu Mễ chỉ thích bám lấy tay tôi kia ăn xong rồi uống no nước mới lưu luyến bay đi.

Khuynh Vũ vô cùng lo lắng: “Tỷ tỷ, muội đi cùng tỷ chứ? Cho dù không thực sự gặp phải biến cố gì cũng có thể cùng nhau ứng phó”.

Tôi liên tục xua tay, cười: “Dù sao cũng phải có người trấn thủ hậu phương chứ? Nếu trời sáng còn chưa thấy tỷ trở lại, muội hãy bảo Lý thúc đi tìm ta”. Vừa nói tôi vừa vỗ vỗ ba lô căng phồng giãn dẹt, trấn an nàng: “Yên tâm đi, tỷ đã lo trước rồi. Chờ tỷ bắt tên tiểu quỷ đó trở về uội chơi”.

Bằng tư chất xem phim kinh dị của tôi, cho dù gặp phải cái gì còn có thể miễn cưỡng giữ tỉnh táo, Khuynh Vũ nói không chừng sẽ bị hôn mê, chẳng lẽ tôi lại phải khiêng nàng bỏ chạy?

Như vậy còn có thể thoát được sao?

Khuynh Vũ bị tôi làm cho sợ đến mức rơi lệ, run lấy bầy mà thành khẩn đề nghị tôi: “Tỷ tỷ, nếu thật bắt được thì chém chết ngay tại chỗ luôn đi”.

Hắc, thực sự muốn biến tôi thành đạo sĩ sao?

Vì để tránh cho việc buổi tối đi trên đường gặp phải quan binh tuần phố rút roi ngăn cản, khi mặt trời vừa lặn ở phía tây đỉnh núi, tôi liền trốn ra ngoài. May sao mục tiêu rừng hoa đào ở bắc thành đã đủ rõ ràng, tôi cứ thẳng hướng bắc mà đi tới.

Rừng hoa đào bây giờ không phải rừng hoa đào mà là rừng quả đào.

Cây đào trong tiết trời hạ đã kết quả, một chùm quả đào kiêu diễm nặng trĩu ở đầu cành, bởi vì lời đồn về chuyện ma quái ở rừng đào, đào ở đây không ai dám hái. Rất nhiều quả rơi trên mặt đất cũng đã hóa thành một bãi bùn lầy, có quả còn miễn cưỡng bám trên cành thì cũng bị chim chóc mổ xé vô cùng thê thảm. Tôi tiện tay hái một quả, xoa xoa vào áo, sau khi ăn xong món điểm tâm ngọt, đang chuẩn bị hái quả thứ hai thì đột nhiên phát hiện trên cành đào dường như có dấu vết bị bẻ gãy.

Ồ, quỷ mà tham ăn đào sao? Tôi nhìn quanh kiểm tra mấy cây đào một lần, trong lòng đã có tính toán, vì thế len lén cầm chắc dao găm trong ngực, chậm rãi tới gần tử quán.

Quỷ cái gì chứ, rõ ràng là chỗ không có người ở, có kẻ trốn tới đây ăn đào thì có.

Đi được nửa đường, tôi đột nhiên nhớ tới bài học thời trung học: “Tổng Định bá bắt quỷ”, không khỏi cười một tiếng, cất dao găm trong cái bọc trên người, đi vào tử quán.

Vừa mới đi tới lầu hai, chợt có một thanh âm phẳng phất như lời căn nhắc vang lên từ dưới nền đất: “Đứng lại... dừng...”.

Quá không chuyên nghiệp rồi, dĩ nhiên lại là thanh âm của một thiếu niên.

Dù gì ngươi có nói được cũng phải miễn cưỡng giả giọng con gái chứ! Cái này được coi là vong hồn thiếu nữ sao? Gần đây chẳng lẽ địa phủ thịnh hành giọng nữ biến thái hay có nữ tử siêu cấp sao?

Nếu quả thật có siêu nữ, những người cho rằng sau khi chết đi có thể sống lại hẳn là rất sung sướng đây.

Tôi run rẩy dừng lại, dùng giọng căn nhắc như vậy nói với hắn: “Ngươi cũng là quỷ sao? Rốt cuộccc...”, rốt cuộc cũng tìm được đồng bọn rồi.

Tôi mượn mái tóc dài có thể che giấu, vừa nói con ngươi vừa đảo loạn, cuối cùng cũng nhìn thấy trên xà nhà có một bóng ma, mà giống người hơn.

Thanh âm kia tiếp tục dọa người: “Mau rời đi, nếu không...”.

Theo lời uy hiếp của hắn, trên xà nhà bắt đầu có máu chậm rãi rơi xuống.

Ngoài cửa sổ, trời chiều gần xuống, mặt trời lặn xuống phía tây.

Một cái bóng màu đen từ trên xà nhà chậm rãi rơi xuống, trên đầu không biết mang cái gì, sắc mặt hắn tái xanh, cả người treo trên đó, hai mắt tròn tròn: “Đã lâu không có ai tới đây...”.

Hừ, ăn mặc như kiểu hủ diệt, định hù dọa lão tử?

Bọn trộm mộ trông còn gớm hơn người kia.

May nhờ tôi chuẩn bị đầy đủ, lão tử hôm nay không làm cho người sợ tới mức tè ra quần thì người cũng không biết vì sao mà hoa đào lại hồng như vậy!

Tôi cúi đầu quệt miệng, u oán thở dài: “Đàn ông các người đều là như vậy, cái này nói muốn ăn ta, cái kia cũng nói muốn ăn ta, hình như người ta chỉ có một cái đầu lưỡi thôi...”.

Tôi ngẩng đầu nhìn xà nhà, trong miệng chậm rãi chảy xuống vài giọt màu đỏ: “Không... có... lưỡi... nha...”. Vừa nói tôi vừa trợn mắt, cổ bắt trước vẻ mặt hư ảo, trong miệng phối hợp phát ra thanh âm ken két, phẳng phát trong cổ họng còn có một miệng máu, không thể nói được.

Hừ, đừng tưởng rằng phấn son thơm thì ăn nhất định cảm thấy thơm, thật xui xẻo, đáng như vậy tôi liệu có bị trúng độc không?

Tôi vừa nói lầm bầm vừa lo lắng muốn chết, trong ngực lão tử còn có lân* trắng chưa dùng, lỡ như nó cháy đốt ta thành con gà nướng thì làm sao?

*Lân: phốt pho

Ai, đúng là cảnh khốn cùng, hại người hại mình a.

Tên kia bị dọa cho sợ tới mức loảng xoảng một tiếng, đầu thẳng tắp lao xuống đập trên sàn nhà, lại lập tức ngược lên phòng bị nhìn tôi: “Người, người, người đừng tới đây!”.

Hả? Dễ dọa như vậy lại còn dám giả quỷ? Tôi đảo mắt, tiếp tục cất tiếng: “Ta... chúng ta đều là... quỷ... mà, người... vì sao... lại... sợ?”.

Tiểu tử xấu xa liều mạng cào cửa sổ, càng sốt ruột càng không ra được, bị làm cho sợ tới mức bật khóc: “Mẹ nó, ai là quỷ chứ? Lão tử bắt quá chỉ là muốn tìm chỗ ở, không muốn hại người!”. Hắn không mở được cửa sổ, vội chui lên xà nhà, làm bộ mình là chuột.

Tôi chúi chúi nước miếng, từ trong ngực lấy ra lân trắng ném xuống đất: “Người nói sớm có phải hay không? Đây đừng chạy, ta cũng không phải là quỷ, người xuống đây đi, hai ta cùng hàn huyên một chút”.

Tên kia kiên quyết không tin, núp ở trên xà nhà lạnh run run: “Ta không tin! Người đáng sợ như vậy!”.

Đột nhiên muốn cắn đứa trẻ kích động này.

Tôi trầm mặc, không ngừng hít thở, tức giận kêu lên: “Tiểu tử thú vị xuống ngay đây cho lão nương! Nếu không lão nương xông lên đánh mông người”.

Tên kia suy nghĩ một chút, lại dám đặt điều kiện với tôi: “Người biến thành bộ dạng đẹp mắt trước rồi ta xuống”.

Người... được lắm!

Sự thật chứng minh, dung mạo phụ nữ vĩnh viễn không được đụng vào. Dám nói ta không xinh đẹp, người chết chắc rồi!

Tôi xoa xoa mặt, đơn giản ghim tóc lên, dùng lân trắng thấp lửa ở chậu đồng trong góc phòng, giơ tay lên gọi hắn: “Được rồi, người xuống đây đi, bây giờ trông ta dễ nhìn rồi”.

Tiểu tử xấu xa nhìn một chút, kiểm nghiệm một lúc lâu, sau đó mới nhảy xuống lắm bầm: “Không thấy dễ nhìn đâu, chỉ thấy đạo hạnh...”.

Chưởng quầy, cho phép tôi xử lý tên tiểu tử xấu xa này, mang hắn đi nấu canh.

Tôi nghiêm mặt nhìn hắn, quyết định đánh đòn phủ đầu: “Người là ai? Chạy đến chỗ này của ta để giương oai, biết chỗ này là địa phận của ai không?”.

Thiếu niên bị tôi quát bả vai run run. Nhờ ánh lửa, tôi mới nhìn rõ hắn chỉ khoảng mười hai, mười ba tuổi, vóc người cao gầy, tướng mạo không tồi, mày kiếm mắt sáng, sống mũi cao thẳng, nhất là đôi mắt kia, sáng như là bảo thạch vậy. Với bộ dạng thanh tú này, lớn thêm vài tuổi nữa sẽ khiến cho vô số trái tim thiếu nữ thổn thức.

Được rồi, tôi tha thứ cho hắn.

Song trên mặt vẫn tỏ vẻ tức giận, tôi trừng mắt hù dọa hắn: “Trả lời!”.

Thiếu niên đảo mắt, đột nhiên thông thả nói: “Đừng làm ta sợ, ngươi cũng có bóng, cũng là người, hơn nữa người không phải là chủ quán rượu này, dựa vào cái gì mà phải nói cho người biết ta là ai?”.

Ở phản ứng rất nhanh đấy. Tôi nâng cằm, làm bộ bí hiểm: “Từ hôm nay trở đi là của ta, ta đã bàn với Đào chương quỹ mua lại rừng đào và tửu quán này rồi, nơi này sẽ là sản nghiệp của ta. Đào chương quỹ nói, chỉ cần là ở trong rừng đào và tửu quán, đồ gì cũng đều là của ta, cho nên, ngươi cũng là của ta”.

Thiếu niên nghe vậy nhảy dựng lên, kêu lớn: “Tại sao lại như vậy! Ngươi là trâu già gặm cỏ non!”.

Tôi phì cười: “Hắc, ngươi cũng biết trâu già gặm cỏ non? Yên tâm, ta không thích kiểu như ngươi. Huống chi, ta chỉ là muốn ngươi làm bạn trong phòng trọ, ngươi cho rằng ngươi là cái gì?”. Tư tưởng rất không ngây thơ thuần khiết rồi, tiểu tử ngươi chưa đủ lông đủ cánh đã nghĩ lấy phú bà đây? Ta phải chinh đồn ngươi thật tốt mới được.

Về phần là tại sao... khụ, ngươi nghĩ ta quá hiền rồi?

Hắn chớp mắt, hừ một tiếng: “Tìm ta làm bạn phòng trọ? Muốn ta thay ngươi lên núi săn bắn chim bay cá nhảy thì được, ta ở nhà cũng không làm việc gì nặng nhọc, làm bạn phòng trọ của ngươi chỉ thêm phiền”.

Ồ, nghe khẩu khí, còn là một thiếu gia. Tôi cười: “Trước lạ sau quen, ngươi lại không phải người ngốc nghếch, những việc này còn có thể học không nổi?”.

Sắc mặt thiếu gia quả nhiên thay đổi, nhưng rất thông minh, không đáp lại lời tôi.

Tôi nói: “Nghe khẩu khí của ngươi, hẳn là một thiếu gia? Đi ra ngoài chơi bị vứt bỏ sao? Cũng khó trách, giang hồ lẫn lộn quá, người từng trải thì thắng. Có điều ngươi ở đây giả thần giả quỷ không phải kể lâu dài. Coi như là đi ra ngoài chơi đùa một chút, có thể nhìn thấy ánh sáng, cũng có thể chơi đùa thỏa thích, không tốt sao? Như vậy đi, ta cũng không cần ngươi ký hợp đồng, ta bao ngươi ăn ở, tiền công thì đừng suy nghĩ. Nếu ngươi muốn bỏ đi thì nói với ta một tiếng, ta cho ngươi mười lượng bạc làm lộ phí – dĩ nhiên cái này phải tròn hai tháng mới có hiệu lực, thế nào?”.

Hắn nhú mày suy nghĩ một chút, còn hơi do dự: “Ta làm sao biết ngươi có gạt ta hay không?”.

Tôi bật cười: “Trời ạ, đại thiếu gia, ta còn sợ ngươi cướp đồ của ta chạy trốn đấy! Ngươi nghĩ ai cũng có bản lĩnh bao dung độ lượng này sao? Ta chỉ cảm thấy ngươi không giống đứa trẻ hư hỏng, mới dám mạo hiểm dùng ngươi, ngươi còn sợ ta lừa ngươi?”.

Vừa nói vừa khoát tay, dùng cách lạt mềm buộc chặt*: “Được, ngươi nếu cảm thấy không ổn thì tự mình nghĩ cách đi, đáng tiếc cho ý tốt của ta!”.

*Lạt mềm buộc chặt: vờ thả để bắt thật

Hắn bĩu môi: “Ngươi không cần kích ta. Ta nói trước, ta ở ba ngày đầu, nếu không vừa lòng, ta sẽ rời đi, ngươi không được cản ta, ta cũng không cần tiền công của ngươi. Thế nào?”.

Tôi cười: “Ừ, được. Đứa trẻ khôn khéo như vậy, ban đầu sao lại bị vứt bỏ?”.

Mặt hắn tối sầm, không đáp lại. Tôi thấy vậy đổi đề tài: “Được, từ giờ tôi nuôi ông. Ông, ngài tên gì vậy?”.

Hắn liếc tôi một cái, không đáp lại.

Tên tiểu tử này, thật muốn hóa thân thành giáo chủ ma giáo khiến hắn hồn xiêu phách lạc. Tại sao à? Ngươi bắt quả chỉ là dựa vào bề ngoài ưa nhìn thôi.

Khụ, khắc chế. Tôi hít một hơi thật sâu, cười tủm tỉm: “Không nói cũng được, về sau ta thích gọi thế nào thì gọi, ngươi thấy được không? Ngày thứ nhất gọi ngươi là hoa hướng dương, ngày thứ hai gọi là đậu phụ xạ thủ, ngày thứ ba gọi là khoai tây địa lôi...”.

Không đợi tôi nói đến kẻ hủy diệt, hắn đã không chịu nổi kêu lên: “Ta tên là Tiểu Mãn!”.

Tôi cười: “Hạnh ngộ a. Ta tên là Đại Mãn, em chồng ta là Tiểu Thử, nếu ngươi ở đây lâu dài, có lẽ có thể thấy nhân tình của ta là tiết Mang chúng*”.

*Tiết Mang chủng: là một trong 24 tiết khí của các lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên. Ý nghĩa của tiết khí này, đối với vùng Trung Hoa cổ đại, là Ngũ cốc trở bông. Ở đây tác giả nói tới mẫn (thỏa mẫn), thử (nắng), tiết Mang chủng để chỉ những điều khiến con người cảm thấy hạnh phúc, dùng trường từ vựng thể hiện ý trên chộc.

Mặt hấn hoàn toàn đen lại.

Ha, người thứ nhất trong hậu cung lại là một thiếu niên xinh đẹp, đời này của tôi thật đáng giá!

12. Chương 12: Dừng Trí Lấy Núi Của Mãnh Hồ

edit: Bằng Tâm beta: An An & Hàn Phong Tuyết

Ngày thứ hai trời vừa sáng, tôi tay trái một con gà, tay phải một con vịt, đi theo phía sau là tiểu phi tần mới thu nạp của tôi, một đường trở về khách điếm.

Lý thúc nhìn thấy tôi cùng tân phi tần, nín thở nửa ngày, không nói nên lời.

Ô, đem trình độ đạo đức của kẻ hèn so với tiêu chuẩn chọn chồng còn quá kém đi?

Quên không nói, theo tiêu chuẩn chọn chồng thần thánh không thể thay đổi được của tôi, điều thứ nhất chính là “thân đại lực bất thiệt”*, tiểu tử này không có đủ tư cách, lão nương làm sao có thể tự hạ thấp tiêu chuẩn của chính mình đây?

*Nghĩa là bản thân mạnh mẽ không chịu thiệt

Tôi lôi kéo Tiểu Mẫn hướng Lý thúc cười ngọt ngào: “Lý thúc, vị này chính là em họ bên nhà mẹ đẻ ta, họ Lăng, tên một chữ Mẫn. Nhà mẹ ta không có mấy người, ta cùng muội muội hai nữ nhân đi lại bên ngoài cũng có nhiều bất tiện, cho nên liền gửi hấn đến đây. Chỉ là tối hôm qua gió lớn, không nghĩ rằng chậm trễ đến tận buổi sáng, thuyền mới cập bờ, khiến cho thúc lo lắng”.

Lý thúc bình tĩnh đại ngộ, vội cười nói: “Không hề gì không hề gì, hôm qua khi ta hỏi, Lục cô nương liền nói với ta là người có việc đi ra ngoài, thì ra là đi đón người!— Cậu nhóc này bộ dạng thật là xinh đẹp! Gọi là Mẫn huynh đệ đi! Tên rất hay, cũng giống với bộ dạng của người”.

Ha ha, bộ dạng giống với tôi? Tôi cười cười mà nói tiếp: “Lý thúc thật sự là có đôi mắt tinh tường! Hai chúng ta từ bé đã bị người trong thôn nói giống nhau, khi bọn trẻ trong thôn chơi đùa tiểu đệ này của ta thường bị bắt giả trang làm Tân nương tử đấy! Nếu không phải nhà chúng ta sa sút...”, nói đến đây yếu ớt thở dài, nhưng trong lòng lại vui sướng vô cùng.

Tiểu hài tử chết tiệt, ai bảo người nói ta xấu xí.

Lý thúc vẻ mặt đồng tình, cũng thở dài theo: “Ai, đời người thường tám chín chuyện không như ý. Có thể cả nhà đoàn tụ là tốt rồi. Hôm nay hai tỷ đệ các người đã gặp được nhau, ta tặng các người một vò rượu trái cây”.

Tôi vội khước từ nói: “Việc vui này, vốn là phải mời Lý thúc chung vui, nào dám làm cho thúc tốn kém thêm? Đêm nay mượn phòng bếp này của thúc dùng một chút, ta làm cho đệ đệ vài món ăn quê nhà, chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm rau dưa đạm bạc thế nào? Lý thúc cùng Lý thẩm nếu như bằng lòng để chúng ta tiếp đãi, chính là cực kỳ nể mặt rồi”.

Lý thúc luôn miệng nói “Nhất định, nhất định!”, rồi đánh giá Tiểu Mẫn từ trên xuống dưới, lại lần nữa khen hấn “Bộ dạng của Mẫn huynh đệ giống như cùng người là từ một khuôn khắc ra vậy!”

Tôi kìm nén cơn tức cười trong bụng, cố tình nhìn Tiểu Mẫn cười cười, chỉ thấy mặt hấn đen lại, sau một lúc lâu mới mở mồm nói chuyện, nghiêng răng nói thầm: “Ta giống mẹ ta nhiều hơn một chút”.

Lý thúc ha hả cười không ngừng: “Nhìn ra được nhìn ra được”.

Đây mới gọi là tự bê đá đập chân mình, Lý thúc không nói hấn trưởng thành giống một tiểu cô nương dường như chính là phúc hậu rồi.

Tôi không khỏi vui vẻ, thừa dịp trước khi tiểu soái ca cáo tội với Lý thúc, dắt tay hắn lên lầu, vừa mới vào nhà liền bị Khuynh Vũ bế nhào đến chặn đầu, tiểu cô nương nghẹn giọng khóc nức nở: “Tỷ tỷ, tỷ cuối cùng cũng đã trở về rồi, làm muội lo lắng muốn chết!”.

Lễ chào mừng này quả long trọng, tôi nháy mắt bảo Tiểu Mãn chờ một chút, ôm Khuynh Vũ nhẹ nhàng an ủi một hồi lâu, tâm tình nàng mới từ từ khôi phục, dùng khăn nhỏ che khuôn mặt, đứng dậy, nhìn thấy Tiểu Mãn, ngượng ngùng cúi đầu: “Để tiểu đệ chê cười rồi”.

Tôi vội vàng pha trò: “Hắn cũng không phải người ngoài, không sao cả”. Rồi giới thiệu hai người với nhau, cũng đem đại hội đấu pháp của hai con quỷ ngày hôm qua kể thành một sự hiểu lầm mỹ lệ.

Khuynh Vũ càng nghe mắt mở càng lớn, tôi đành phải đưa tay bóp mũi nàng: “Cẩn thận chút, ngẩng đầu lên nào, trông mắt sắp rơi ra rồi”.

Tiểu Mãn lườm tôi một cái, hướng Khuynh Vũ khách khách khí khí chấp tay làm lễ: “Khuynh Vũ tỷ tỷ đã có lễ, ta là Tiểu Mãn, tỷ cứ gọi ta Mãn đệ là được rồi”.

Khuynh Vũ nghi ngờ lui về phía sau một bước nhỏ.

Tôi ôm cánh tay cười nói: “Ô, ta còn tưởng rằng ngươi chỉ biết động tí là ồn ào, hóa ra nói lời khách cũng giống người đấy”.

Tiểu Mãn dùng cặp mắt phượng trừng tôi một cái, trên mặt rõ ràng viết: gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ.

Tôi sờ sờ cái mũi, quay đầu cùng Khuynh Vũ nhấn mạnh: “Tiểu Mãn là người, hắn chẳng qua là, nghe tin đồn chuyện ma quái, chạy đi tìm một chỗ để nghỉ ngơi”. Thực vậy, Tiểu Mãn nói thẳng với tôi, hắn tới khi lời đồn đãi về chuyện ma quỷ đã có khắp vùng, nếu không phải thèm muốn hoa quả tươi rơi khắp nơi trong rừng đào, hắn cũng sẽ không mạo hiểm chạy tới chỗ quỷ quái đó ở nhờ.

Khuynh Vũ nhìn hắn từ trên xuống dưới một lượt, vừa cẩn thận xem bộ dạng hắn, lúc này mới vỗ vỗ ngực thoải mái nói: “Hóa ra chỉ là hiểu lầm! Tỷ tỷ sau này cũng không được mạo hiểm như vậy nữa, làm muội lo lắng mất cả một đêm a”.

Tôi xem mắt nàng quả nhiên đen như hai mắt gấu mèo, vội ôm nàng nhận lỗi: “Là ta nhất thời nổi hứng, sau này sẽ không như vậy nữa!”. Về sau sẽ không nói cho người biết.

Trần an nàng một lượt, tôi mới căn dặn nàng: “Ta cùng Tiểu Mãn còn có chút việc phải làm ngay, muội trước tiên phải ngủ bù, đợi chúng ta trở về cùng nhau mượn phòng bếp của Lý thúc làm bữa cơm, thế nào?”.

Khuynh Vũ đương nhiên không phản đối, nàng không chịu nổi một đêm một bữa, nhưng vẫn cố gắng chống đỡ đưa chúng ta xuống lầu.

Ra khỏi khách điểm, Tiểu Mãn nhíu chặt lông mày nghiêng rằng hỏi tôi: “Vừa có em họ bên mẹ vừa có em chồng, trừ phi ngươi thật sự có nhân tình gọi là Mang Chúng? Ngươi đây là muốn dẫn ta đi gặp hắn?”.

Tôi phì cười: “Cuộc sống của ta đây cũng muôn màu muôn vẻ! Ta phải đi tìm Đào lão bản mua đất”.

Tiểu Mãn chớp chớp mắt, tức giận: “Hừ, lại bị lừa!”. Giờ mới phát hiện ra tôi vẫn chưa mua rừng đào của Đào gia.

Tôi vỗ vỗ vai hắn, đồng tình nói: “Mẹ ta nếu còn sống, trẻ con như ngươi cũng không làm người hài lòng được, vẫn là bỏ đi đi”. Luận về chữ đồng, tiểu gia hỏa này sao có thể đấu lại tôi, khinh bỉ người khác chính là nghệ thuật không dùng từ thô tục vẫn tổn hại người khác đến cực điểm.

Tiểu Mãn mặt đỏ bừng, một lúc lâu mới nghiêng rằng nghiêng lợi buông ra một câu: “Phụ nữ đã có chồng, nên chú ý nhiều một chút đến lời nói và việc làm của chính mình!”.

Tôi ngẩng đầu nhìn trời, đáng vẻ vô tội: “Hình như câu vừa rồi là từ trong miệng ta nói ra thì phải”.

Đấu võ mồm hiệp thứ nhất, Tiểu Mãn hoàn toàn thất bại.

Đào lão bản hiện nay giúp người kinh doanh một quán trà nhỏ, mắt thấy kẻ tiêu tiền như nước tới thăm, kích động suốt chút nữa ngã bổ nhào ra đón chào, vừa châm trà lại vừa dâng lên một mâm trái cây, chỉ sợ chúng tôi lật lọng, giữa đường bỏ chạy.

Hắn xoa xoa tay cười đến thập phần nịnh nọt: “Là thế này, tiểu nhân một mình ở bên ngoài bán hàng nhiều năm, tháng trước đột nhiên nhận được thư của nhà, nói là mẹ ta thân thể ngày càng suy yếu, đứa con bất hiếu ta đây tự cảm thấy hổ thẹn với công ơn nuôi dưỡng của mẹ, cho nên muốn bán cửa hàng lấy tiền mặt, sớm về nhà phụng dưỡng mẹ già. Tình hình cấp bách, giá cả này tính ra...”.

Tôi gật đầu, ra vẻ khó xử: “Đào lão bản một người có hiếu, ta thấy vô cùng cảm động. Có điều phương diện giá cả... vẫn là hơi cao chút, dù sao Tửu quán cách cửa sông còn có một đoạn, không nhìn thấy được nhiều lắm quang cảnh”.

Đào lão bản vuốt cái mũi cười khê, ánh mắt ít nhiều có chút khinh thường: “Phu nhân cái này không tinh tường lắm, tửu quán ở rừng đào này của ta chính là cực kỳ phong nhã, có hoa có rượu, chè chén hát vang, giang hồ lãng tử đều muốn được chiêm ngưỡng, nếu quả thật mở ở nơi phố xá sầm uất ngược lại không hề đẹp. Ta thấy phu nhân cũng là người thành thật, nếu phu nhân thực sự muốn mua, cứ việc ra giá. Ta không muốn trì hoãn kéo dài thời gian, nếu là giá cả hợp ý, ta liền bán cho người”.

Tôi nhấp chút nước trà, trên mặt bàn viết một con số.

Đào lão bản hít một ngụm lãnh khí: “Phu nhân đây là muốn tính mệnh của Tiểu nhân a. Giá cả như thế này, ta ngay cả một miếng đất còn chẳng mua được! Phu nhân cho dù là muốn ép giá cũng phải lưu ta chút đường sống, cái này...này này...này này này...”.

Tôi chặn đứng xu thế Rap càng ngày càng nghiêm trọng của hắn, hất cằm nói: “Đào lão bản, ta chỉ ra đến giá thế này, nhiều thêm một lượng bạc ta đều không muốn, cuối cùng bán hay là không bán, phải xem ý tứ của ngài”.

“Đến tột cùng ngài vì cái gì mà phải bán tửu quán ở rừng đào này, tự bản thân ngài hiểu rõ. Ngài nghĩ lại mà xem, trừ bỏ ta tiêu tiền như nước ra, lại có ai chịu dùng tiền mua một mảnh rừng đào đầy ma quái này?”.

Đào lão bản lạnh mặt xuống: “Phu nhân chính là đặc biệt đến lấy ta tiêu khiển? Chuyện ma quái rừng đào người vừa mới nói, chỉ là sự việc không có thật, cho dù ta hiện giờ bán đi không được, chờ thêm vài năm sự tình phai nhạt, ta lại bán ra giá nhưng cũng vẫn là như thế. Giá cả này của phu nhân, nói thế nào ta cũng không thể đồng ý được”.

Tôi vỗ tay mà cười: “Đào lão bản lời này nhưng thực ra lại nói tới điểm quan trọng nhất rồi, chờ thêm vài năm, nhưng cụ thể là phải chờ đến năm nào đây? Ngài thật cho rằng ta là người quê mùa, không biết nội tình? Vì mua mảnh đất này của ngài, ta đã tìm hiểu kỹ rồi. Nghe nói tửu quán này của lão bản nguyên là mấy người hùn vốn nên? Năm trước tửu quán còn vô cùng náo nhiệt, như thế nào đột nhiên lại truyền ra lời đồn đãi chuyện ma quái a? Chúng ta hỏi rất người rồi, đều nói Đào lão bản là người đầu tiên nói trong tửu quán có quỷ, rồi sau đó lời đồn mới càng truyền càng lợi hại. Có điều thú vị chính là, lời đồn truyền lâu như vậy, Đào lão bản vậy mà cũng không mảy may cái gì đạo sĩ hòa thượng đến làm phép, rốt cuộc lại là vì cái gì đây?”.

Đào lão bản cười lạnh một tiếng: “Phu nhân này là thay ta quan tâm ư, hay vẫn là nhân lúc cháy nhà mà đi cướp của đây? Chớ nói tiểu nhân hiện tại nhất cùng nhị bạch*, nhưng tửu quán của ta còn bám trụ được ở đây, cũng vẫn là kinh doanh nhỏ, phu nhân nếu muốn tống tiền thì chọn sai người rồi”.

*Nhất cùng nhị bạch: thứ nhất bản cùng, thứ hai không có gì cả.

Tôi cười: “Đào lão bản nói vậy là ý gì? Ta quả thật là thành tâm muốn mua rừng đào của ngài, chẳng qua về phương diện giá cả, ta cũng không phải người đại phú đại quý gì, có thể giảm bớt một phần là tốt nhất, mài dao tốt phải dùng tới lưỡi dao tốt nhất, Đào lão bản, ngài nói xem đạo lý này có đúng hay không? Ngài cũng đã gặp qua không ít sự việc rồi, cần gì phải cùng nữ tặc nhân gia ta đây tranh giành một chút giá cả này? Dù sao ngài ở chỗ khác kiếm ăn được đã là quá nhiều rồi, ở trên đất vườn nhượng cho ta một ít, nhưng cũng không coi là tổn thất”.

Đào lão bản sắc mặt thay đổi mấy lần, hừ một tiếng: “Phu nhân nói vậy là có ý tứ gì, tiểu nhân như thế nào nghe không hiểu”.

Bộ dáng này chẳng nhẽ giống như là nghe không hiểu? Đây là “chưa thấy quan tài chưa đổ lệ” mà. Tôi ghé sát vào Đào lão bản nói nhỏ: “Ngài trong việc làm ăn này đến tột cùng là có cái gì mờ ám, ta không rõ ràng lắm, cũng không muốn nhúng tay vào. Bất quá ta nghĩ, dù sao vẫn có người nguyện ý nhúng tay vào, có phải hay không? Đến lúc kiện lên công đường, không biết cha mẹ ngài còn có thể hay không chờ được đến khi Đào lão bản hồi hương đoàn tụ?”.

Vừa nói vừa hướng Tiểu Mãn ra hiệu, Tiểu Mãn tiến lên cầm một khối bạc bốp vụn rơi trên mặt bàn.

Ô, Tiểu Mãn không nói bản lĩnh hăn lợi hại như vậy a, muốn hừ chết cha a? Không được, tôi phải đề phòng ngày nào đó hăn búi tóc* rồi đá tôi một cái... Lão tử có thể bị chết oan a.

*Nam nhân trưởng thành mười lăm tuổi được búi tóc.

Tôi vỗ vỗ trái tim đang nhảy thình thịch này, bình tĩnh tiếp tục làm con sói đuôi to đến cùng, dịu dàng mỉm cười: “Mua bán không thể không có nhân nghĩa, phần trà này, không dám làm Đào lão bản tổn kém”.

Đây là hành động điển hình của xã hội đen, đe dọa vũ lực cùng với uy hiếp bạo lực.

Cũng là Đào lão bản trong lòng có quỷ, mới có thể dễ dàng bị tôi hù dọa. Hăn gật đầu như già tôi: “Kỳ thật nghĩ thêm một chút, phu nhân cho cái giá như thế này cũng không phải không thể nhận...Chỉ là thanh toán tiền bằng ngân phiếu thích hợp hơn, không biết phu nhân có bằng lòng đáp ứng...”.

Thuận lợi ký hợp đồng, rừng đào cùng tửu quán chính thức là của tôi!

Hôm nay thời tiết thật trong lành... khắp nơi phong cảnh đẹp...

Tiểu Mãn liếc mắt nhìn tôi: “Xì, bất quá chỉ là tửu quán nho nhỏ vậy thôi, xem người cao hứng như vậy! Tầm nhìn thật là nông cạn!”.

Tôi lườm hăn một cái, cúi đầu khom lưng: “Thiếu gia ngài nhìn xa trông rộng, không bằng ngài tính toán cho ta, ngài đã làm mất lộ phí, khi nào thì có thể trả lại?”.

Tiểu Mãn trầm mặc một hồi, tức giận nói: “Đúng là nữ tử cùng tiểu nhân đều khó nuôi, ta hôm nay mới thực sự tin!”. Nghĩ nghĩ lại không tình nguyện hỏi tôi, “Người làm sao biết là hăn giả thần giả quỷ, muốn hăm hại lấy tiền của phía đối tác? Ngoại trừ mấy chuyện nhảm về lời đồn đãi chúng ta dọc đường dò hỏi được, trước người đã nắm được tin tức?”.

Tôi lắc đầu cười nhạo: “Đương nhiên không có. Ta chỉ là một thường dân nho nhỏ, chẳng lẽ còn nuôi một đám ám vệ thay ta làm chân chạy sao? Vừa rồi bất quá là lừa hăn, ta chưa nói hăn lừa tiền, cũng chưa nói hăn vi phạm pháp luật, là hăn bề ngoài tỏ ra cứng rắn nhưng trong lòng có quỷ, ta còn có thể cần hăn hay sao? Hơn nữa tiền ta cho cũng không ít, nhiều thêm một phân ta cũng không có, dù kết quả đàm phán thế nào ta cũng chỉ có thể, ta lại không tổn thất”.

Tiểu Mãn sững sốt một lúc lâu, phỏng chừng là liên tưởng đến chính mình tối hôm qua bị tôi lừa gạt bị thâm, mặt đột nhiên đỏ, hăm hừ mắng tôi: “Ăn nói bừa bãi! Đàn bà chợ búa!”.

Tôi đưa tay vỗ vỗ đỉnh đầu hăn: “Ngoan! Khi nào não của người nghĩ ra nhiều hơn năm chữ, lại đến cùng ta đấu võ mồm đi!”. Tôi nói nhăng nói cuội? Hăn tưởng lừa gạt người là dễ dàng? Nếu không phải tôi chịu ảnh hưởng của lão cha vô liêm sỉ chết cũng trên chiếu bạc kia, tôi đã sớm trở thành vua cờ bạc Châu Á rồi!

Hăn hừ nhẹ một tiếng quay đầu đi, khinh thường không thèm để ý đến tôi.

Ô, tôi đang nuôi một ông cụ sao?

Tôi chỉ có thể nhận tội, dịu dàng cười hỏi hăn: “Buổi tối muốn ăn cái gì? Hôm nay chúc mừng ta thuận lợi thăng cấp làm lão bà chủ, chúng ta có chuẩn bị chút rượu và thức ăn”. Trong lòng thở dài, ta đây không phải là bà chủ, ta kiếp trước nhất định là bảo mẫu ở nhà trẻ a!

Tiểu Mãn lý sự: “Bảo tham sí bụng, hầu cô lộc nhưng*”.

*Bào ngư còn có bao tử vì cá, nắm khỉ nhưng hươu.

Tôi thản nhiên nói: “Đúng là không biết xấu hổ, sao không thử tự mình làm lấy đi”.

Vị thiếu gia phá hoại này cuối cùng cũng nhớ tới thân phận chính mình là ăn nhờ ở đậu, sờ sờ chớp mũi thấp giọng bổ sung: “...Đều không cần, nước chè xanh, cơm nhạt là đủ”.

Tôi từ ái vỗ vỗ bả vai hắn: “Trẻ nhỏ dễ dạy”.

Đấu võ mềm hiệp hai, Tiểu Mãn thảm bại.

13. Chương 13: Sắc Nữ Tam Cổ Mao Lư*

edit: hangaof

beta: Năm Tamin & Mizuko & Hàn Phong Tuyết

*Tam cổ mao lư: ba lần đến mời, từ điển tích Lưu Bị đích thân ba lần đến mời Gia Cát Lượng nhờ giúp, lần thứ ba mới gặp – ngụ ý khẩn khoản mời cho bằng được

Tiểu Mãn nhìn tôi, há miệng thở.

Tôi làm động tác ra hiệu hắn không được lên tiếng.

Hắn ngo trái nhìn phải, cắn cắn môi hít vào thở ra, rốt cục không nhin được nhẹ giọng oán trách: “Cũng đã đứng một canh giờ rồi. Người rút cuộc muốn làm gì, nói một lời rõ ràng được không?”.

Tôi vui vẻ cười gian: “Không có gì, chỉ là muốn xem định lực* của người một chút”.

*Định lực: sự vững tâm, không bị lay chuyển

Tiểu Mãn giận đến mức hung tợn cắn răng: “Gian thương! Sai bảo ta với Khuynh Vũ tỷ tỷ đến chóng mặt, bản thân lại chạy đến đây tránh phiền hà”.

Ai, cái tên này đúng là đồ phân biệt đối xử mà, Mã huynh đệ thật không có gạt tôi. Nghe đi, mới có mấy ngày đã gọi kia là Khuynh Vũ tỷ tỷ còn tôi là gian thương. Cũng không nghĩ xem kẻ gian thương nào cho hắn chỗ ăn chỗ ở.

Tôi lắc lắc ngón tay, mặt mũi biểu tình đứng đắn: “Thứ nhất, hôm nay người sống chết bám theo ta tới, nếu không kiên nhẫn được đến phút cuối xem trò hay thì tự người chịu. Thứ hai, chưa nghe câu “bình mã chưa động, lương thảo đi trước” sao? Không cho đám quan gia trong nhà môn ăn no thì ta có thể yên ổn mở quán xá lâu dài à? Thứ ba, lão nương đây không phải đang tránh phiền hà mà là đang làm chính sự. Cần thận cái miệng của người, nếu làm hỏng chiêu bài của lão nương, xem lão nương dạy dỗ người thế nào”.

Tiểu Mãn khoanh tay, hừ nhẹ một tiếng: “Lừa ai đó? Ta chưa từng nghe nói qua ai mở tiệm lại tặng quà cho quan giám mà mỗi sáng phải trang điểm tỉ mỉ xong xuôi mới xuất môn. Ta xem trong đầu người đang có chủ ý quái quỷ gì? Bất an vu thất*”.

*Bất an vu thất: quả phụ không an phận

Tôi híp mắt: “Không sai, ta chính là thích vị quan giám có bộ dạng đẹp mắt này, có ý kiến gì?”. Việc lão nương háo sắc Tư Mã Chiêu, cần người đến nhắc nhở à?

Tiểu Mãn bị chặn họng, ngây người trừng mắt một lúc lâu sau mới nói tiếp: “Kia... Vậy cái con chim truyền tin kia, người không phải đang thư tình qua lại với ai sao?”.

Con chim Tiểu Manh của tôi thường xuyên bay tới lui, Tiểu Mãn lại sáng chiều đi theo tôi, không thể qua khỏi ánh mắt hắn. Trên thực tế, ngày đầu tiên hắn đến liền nhìn thấy con chim đó tới đưa tin cho tôi, lúc ấy hắn còn tỏ vẻ khinh bỉ:

“Có tin tức của mình từ nơi kia thì cứ thừa nhận, lại còn lừa gạt người ta”.

Lúc đó tôi ngẩng đầu ưỡn ngực, kiêu ngạo tuyên bố đây là thư của nhân tình của ta. Chỉ nói chuyện tình cảm, không nói chuyện công việc.

Dĩ nhiên hắn không tin.

Thư kia đúng là của Diệp Tô hồi âm đối với việc tôi đi bắt quỷ. Hắn nói: “Em chồng? Lúc nào cho ta gặp tiểu muội muội đó? Liệu trước được người gây tai hoạ như vậy, chắc chẳng sợ cô hồn dã quỷ giết chết đâu. Về việc mở cửa tiệm có thể tìm kiếm nhị công tử Lưu gia ở Thanh Đường giúp đỡ. Tên ta coi như có chút tác dụng”.

Cuối tờ giấy còn có một chữ ký nho nhỏ, đoán chừng là để cho tôi cất đi giao cho vị Nhị công tử kia.

Tôi xem xong không kiềm chế được xúc động, thật sự là bất được thóp chẳng khác nào bất được tất cả dữ liệu trên đường truyền. Lòng dạ tương thông, thấu hiểu đến kinh ngạc. Tôi vừa mới nói muốn vào rừng đào bắt quỷ, hắn đã biết tôi muốn mua đất mở quán. Chỉ là bằng thông của đường truyền này hơi thấp, hắn cũng không đề xuất gì cho tôi xem rồi cuộc nên mở một cái quán như thế nào thì hay.

Đợi sau này đổi gói cước tháng, đường truyền dữ liệu ngon hơn, đoán chừng tình huống sẽ tốt hơn nhiều.

Tôi bị chính liên tưởng của mình làm cho vui vẻ. Ở bên kia hiên nhà, Tiểu Mãn và Khuynh Vũ lớn tiếng rỉ tai: “Tỷ vừa nói ta còn không tin, bây giờ nhìn bà chủ xuân ý đầy mặt như vậy, không tin là thư tình không được”.

Nhóc con chết tiệt, học người ta buôn chuyện trước tiên cũng phải xem tóc mọc đủ dài chưa chứ?

Vẫn là không nên hỏi tôi tóc nơi nào dài, cảm ơn.

Tiểu Mãn thấy tôi không phản ứng tưởng là tôi chột dạ, hừ mặt nghiêm túc giáo huấn: “Nói người là một quả phụ nhưng bắt người sống nửa đời còn lại cô độc thật không có tình nghĩa lắm. Nếu gặp được người trong sạch thì tái giá cũng tốt. Nhưng người, xa xa đã có một tên mà gần lại đi quyến rũ một tên khác là làm sao? Không có duyên cớ gì lại đi làm hỏng thanh danh bản thân”.

Tôi nghe xong không khỏi bật cười: “Tên nhóc xấu xa này, có biết chữ tình viết như thế nào không mà học người ta điệu bộ khuyên nhủ tận tình?”.

Tiểu Mãn giọng căm hận: “Ta làm sao không biết, tỷ tỷ của ta...”.

Nói đến đây hắn tự biết lỡ lời đem nửa câu sau nuốt trở về, dừng một chút lại nghiêm mặt hỏi tôi: “Trong miệng người còn có một câu nói thật sao? Người quả nhiên là tới chỗ này gặp đàn ông”.

Nhìn bộ dạng của hắn, giống như tôi nói một tiếng đúng hắn liền phất tay áo mà đi.

Tôi thở dài một hơi, vuốt mặt thấp giọng nói: “Ta nào có được nhân nhĩ thế? Người nói xem, ta nên mở cửa tiệm gì?”

Tiểu Mạn sững sờ: “Mặc dù người không nói rõ, nhưng người bảo ta sửa chữa tửu quán. Lại bảo Khuynh Vũ tỷ cùng Lý thúc chọn lá trà, ta đoán người muốn mở quán trà”.

Tôi cười: “Sai rồi, phải mở một tiệm bánh bao nhân thịt người. Phàm là khách ghé qua, mập thì bằm làm nhân bánh, gầy thì tống đi tắm sông”. Tôi chính là Mẫu Dạ Xoa Tôn nhị nương, hắc hắc cười là lướt.

Tiểu Mãn giận: “Không đứng đắn”.

Tôi giả vờ tủi thân: “Tổ tông của ta ơi, chỗ rừng đào ma quỷ lộng hành này nếu nghiêm chỉnh làm ăn thì nào có ai dám hó hé qua đây. Không làm bánh bao nhân thịt người chẳng lẽ lại mở một cửa hàng bán quan tài sao?”.

Tiểu Mãn im lặng một hồi rồi nhỏ giọng thừa nhận: “Việc ta giả quỷ chỗ rừng đào này là sai rồi, người muốn ta làm gì ta cũng sẽ cố gắng hết sức làm. Tỷ dụ như... Ừm, người kêu vài đạo sĩ đến đây làm phép bắt quỷ là ta? Hoặc là người mời hoà thượng niệm kinh cúng tế, ta sẽ đau đón lặn đi lộn lại trên mặt đất?”.

Tôi mừng rỡ: “Hắc, sao ta không nghĩ tới trò đó nhỉ? Mặc dù kế hoạch kia trông đánh xuôi kèn thổi ngược nhưng nhớ tới một mảnh hiếu tâm của người, bản toạ liền chuẩn cho trò quỷ quái của người”. Tên nhóc con xấu xa này có trí tưởng tượng không có biên giới a.

Tiểu Mãn mặt đen lại, nhìn vẻ mặt ủy khuất của hắn, lòng tôi lay động, nhịn không được xoa cằm hắn, chòng ghẹo: “Ta vẫn thấy đáng tiếc, người là nô dịch của lão nương mà. Coi chừng thật sự bị đạo sĩ cao tay thu thập, xem người làm sao ngạo mạn nữa”.

Tiểu soái ca há miệng, đang muốn nói chuyện lại bị tôi ngăn lại: “Đợi lát nữa nói sau, có người đến”.

Một gã nha dịch từ trong phòng đi ra, khách khí chấp tay nói với tôi: “Làm phiền phu nhân đợi lâu, Lâu đại nhân còn có chút công sự phải xử lý. Ta sợ phu nhân đợi lâu nên đi ra báo một tiếng. Nếu không... ta đi thúc giục đại nhân?”.

Tôi vội cười nói: “Không dám, là do tôi yêu cầu quá đáng làm trễ công sự của đại nhân? Đại nhân làm việc đến khi nào, chúng tôi sẽ đợi đến khi đó. Làm phiền Từ gia để ý tới, trong lòng ta cũng áy náy”.

Vừa nói vừa kín đáo đưa cho hắn một khối bạc vụn, vừa thấp giọng hỏi: “Không biết trà kia của chúng tôi, Lâu đại nhân uống...”.

Từ gia cười nói: “Đại nhân mặc dù không nói gì nhưng nhìn qua thần sắc của đại nhân thì khi uống cũng phát hiện ra điểm khác biệt đấy. Hôm qua đại nhân cứ hỏi ta, có phải là mới đổi lá trà không? Ta nhớ lời phu nhân dặn dò, cũng không tiết lộ quá nhiều, chỉ nói là có vị cố nhân tặng cho ta trà mới, đại nhân liền không hỏi lại nữa”.

Tôi mỉm cười, nói: “Thật là làm phiền Từ gia rồi. Chờ quán trà của tôi khai trương, mong ngài đừng vì đường xa mà ghét bỏ, nhớ tới nhiều một chút nha?”.

Từ gia gật đầu lia lịa, mặt mày hớn hờ: “Nhất định, nhất định”.

Dĩ nhiên là nhất định rồi, huyện này nha môn yên tĩnh, mấy ngày tôi mang bạc qua đây cũng bằng một tháng bổng lộc của hắn. Vì vậy mà thấy tôi mà như thấy mẹ ruột, vẻ mặt thân thiện làm như hận không thể đem đại nhân nhà họ Cối sạch đồ rồi thả nơ con bướm mà đóng gói tặng tôi.

Nha, bộc lộ vẻ thích thú đến buồn nôn.

Từ gia nhìn Tiểu Mãn gật đầu hỏi thăm, đợi sau khi hắn ôm quyền đáp lễ liền thân nhiên trở vào trong phòng. Tiểu Mãn quay đầu, nhíu mày hỏi tôi: “Bà chủ, ngài rút cuộc tính toán gì có thể nói thẳng ra không? Ta nghĩ tới nghĩ lui, trừ việc người coi trọng vị Lâu đại nhân này ra thì không còn giải thích nào khác”.

Tôi cười véo véo khuôn mặt hắn, xúc cảm thật tốt khiến lão nương thấy ngại: “Cái này không nói trước được, vì sao chúng ta mở quán trà người biết không?”.

Tiểu Mãn gầy gầy móng heo của tôi ra, lắc đầu: “Vẫn không có dịp hỏi người. Thanh Đường là nơi Hán di lẫn lộn, di dân không có thói quen uống trà, người Hán thì ở nhà mình uống trà thôi. Ta xem cả thành Thanh Đường này không có một gian trà quán nào, chỉ có mấy lều nhỏ đơn sơ cung cấp nước chè cho khách nhân nghỉ chân. Chúng ta mở quán trà có ổn không?”.

“Đương nhiên là có thể được. Nhà Khuynh Vũ là nông dân trồng chè, từ nhỏ nàng đã mưa dầm thấm đất. Đối với việc thưởng thức trà đạo tất nhiên là sở trường, có nàng ở đây, chất lượng quán trà có thể được đảm bảo. Còn nữa người chỉ nhìn thấy một nửa di dân mà không thấy được một nửa kia là người Hán, cũng không chú ý tới, trên đường đi lại hơn một nửa di dân mặc trang phục người Hán, nói tiếng Hán, mà địa vị lại cao như thế. Như vậy có thể thấy họ cũng không bài xích văn hóa Hán, ngược lại còn bị ảnh hưởng theo. Đáng tiếc là Thanh Đường chỉ là có cảng, đi lại cũng đều là người buôn bán, di dân và người Hán phần lớn đều bỏ đi tập tục uống trà. Vì vậy, di dân mặc dù muốn theo nhưng cũng không có chỗ mà vào. Cho nên, quán trà của chúng ta không lo không có khách”.

“Hiện tại, hai vấn đề lớn nhất trước mắt là làm sao có thể thu hút khách, làm sao để duy trì lượng khách tới. Tuy nói có tin đồn về chuyện ma quái ở rừng đào, nhưng từ xưa tới nay, cây đào cũng là biểu tượng của điềm lành, chỉ cần chúng ta có thể mời một vị đại nhân tới làm khách, trôi qua mấy ngày, lời đồn tự nhiên sẽ mất. Song sau khi chúng ta mở quán trà, những người bên cạnh nghe tin sẽ lập tức hành động, cùng tranh giành miếng bánh béo bở này với chúng ta, như vậy không tốt. Cho nên, chúng ta nếu muốn giữ khách, trước tiên sẽ phải lưu lại những người tâm phúc”.

Tôi chậm rãi nói: “Điều quan trọng nhất của quán trà cũng không hẳn là trà, mà là người. Nhà nho vẫn vui cười, khách qua đều có học. Quán trà chúng ta nếu như làm được điều này, sẽ không lo người khác đoạt mất mối làm ăn”.

Phía sau tôi chợt có thanh âm cười nói: “Hay cho câu Nhà nho vẫn vui cười, khách qua đều có học”.

Tôi vội vàng xoay người, trịnh trọng cúi đầu khẽ chào, cười nói: “Tiểu phụ một thân hơi tiền, làm Lâu đại nhân chê cười”.

Vừa nói vừa không nhận được mà nhìn chăm chăm hắn.

Có câu như thế nào nhỉ? Quân tử Đoan Phương* ôn nhuận như ngọc. Vị Lâu đại nhân này tựa hồ không có một chỗ nào không dịu dàng, thanh âm dịu dàng, ánh mắt dịu dàng, đôi môi cũng mềm mại dịu dàng như nước. Tôi không nhận được chảy nước miếng nghĩ, đáng tiếc nếu tôi kinh doanh bột nước, có thể quang minh chính đại mời hắn làm gương mặt đại diện quảng cáo.

*Đoan Phương là một vị quan đứng đắn cuối đời Thanh

Sau khi tiếc hận lại không nhận được tức giận, những người đàn ông này sao cứ phải xinh đẹp như vậy làm cái gì? Một đám trai lơ tiêu chuẩn hùng mạnh kia mà phải nghiêm khắc bản thân kìm nén thái độ hăng hái, có còn chừa đường sống cho phụ nữ chúng tôi hay không? Diệp Tô kia là con lai, xinh đẹp lại bá đạo một chút không có gì đáng trách. Tiểu Mãn thì mỹ thiếu niên bông bột, liếc hắn một cái khiến bản thân cũng trẻ ra mười tuổi. Mà vị Lâu đại nhân này là đại diện cho vẻ đẹp cổ điển hoàn mỹ. Dùng bất kỳ thành ngữ bốn chữ nào về hình dung mỹ nam tử dành cho hắn đều hoàn toàn chuẩn không cần chỉnh.

Ông trời ơi, cả địa cầu này, không ai có thể vượt qua hắn.

Lâu đại nhân không tự nhận thức được vẻ đẹp dào dạt đặc ý của mình, hạ thấp người lễ phép mỉm cười: “Đa tạ phu nhân nâng đỡ. Phu nhân tặng trà tinh khiết cam tiên*, đậm mà có vị. Uống một chén vào vẫn còn mùi lá trúc thơm ngát tận kẽ răng, có thể thấy được dụng tâm”.

*Cam tiên: cam là ngọt, tiên là tươi mới

Từ gia đứng lúc này giúp tôi nói: “Đại nhân không biết, vị Lăng phu nhân này rất dụng tâm. Phu nhân một lòng chờ ở đây đã lâu, ta nói muốn thay nàng thúc giục ngài, phu nhân lại nói, nàng vốn yêu cầu quá đáng phiền nhiễu đại nhân, sao lại dám chậm trễ công sự của đại nhân. Ta nghe nói phu nhân mở một gian trà quán, đây chính là một việc thanh nhã. Đại nhân có thể đến ngồi một chút, coi như là trả lại cho phu nhân một chén trà tốt.”

Nhìn một cái, đây có vẻ là tôi dùng bạc cũng hơi quá đáng rồi. Từ gia, tôi nhận ông.

Tôi vội vàng cười nói tiếp: “Quán trà nằm ở chỗ hơi xa, nhưng có rừng đào, dựa vào lan can trông về phía xa cũng có thể giúp tinh thần thoải mái. Nếu đại nhân chịu hạ mình đến, thiếp tự nhiên đón chào vô cùng cảm kích”.

Lâu Vân Thiên nhìn Từ gia một chút, lại nhìn tôi một chút, cười một tiếng không rõ ý tứ: “Thịnh tình như thế, tại hạ làm sao có thể từ chối?”.

Tôi nghe vậy trong lòng không khỏi lo lắng, không phải là vội vàng quá, làm cho vị Lâu đại nhân này tức giận chứ? Tôi suy nghĩ một chút, lui về phía sau từng bước một đẩy Tiểu Mãn một cái, cúi đầu cười nói: “Thiếp là người ở goá thân cầu kiến đại nhân, đã làm tổn hại thanh danh đại nhân. Ngày mai ấu đệ thiếp sẽ tự mình đến cửa, kính cẩn đưa thiếp mời. Mong rằng đại nhân chớ trách tiểu phụ nhân lỗ mãng. Thiếp mới đến đây, thể đơn lực bạc, nếu không phải Từ gia thấy thiếp đáng thương dần xếp một phần thì thiếp chính là ở trước cửa phủ hơn tháng cũng không thể gặp được đại nhân”.

Dùng kế bi thương. Tôi là quả phụ, ngài còn so đo với tôi?

Lâu Vân Thiên quả nhiên hòa hoãn hơn, hắn gật đầu một cái cười nói: “Phu nhân khẩn khiết như vậy, tại hạ cung kính không bằng tuân mệnh”.

Hô, tôi thở dài ra một hơi.

Ra khỏi nha huyện, Tiểu Mãn nhìn tôi hừ một tiếng: “Đã tìm được người tâm phúc, người yên tâm rồi chứ?”.

Tôi vui sướng nhảy nhót: “Đúng vậy”.

Tiểu Gia Cát giờ này mới nói vuốt đuôi*: “Thật ra thì người không cần phải tìm tên mặt lạnh như hắc. Theo ta được biết, Thanh Đường có vị Lưu lão tiên sinh học vấn cao thâm, là người khiêm tốn biết lễ nghĩa, khắp nơi đều tìm tới nghe giảng. Sao người không đi tìm hắc thử xem?”.

*Nói vuốt đuôi: ví với hành động không kịp thời, chẳng giúp ích được gì

Tôi mỉm cười: “Bởi vì Lâu Vân Thiên rất tuần tú”. Tôi yêu trai đẹp, hắc hắc.

14. Chương 14: Hãy Nhìn Vẻ Đẹp Bên Trong Con Người

edit: hangaof

beta: An An & Phong Nguyệt tiểu thư & Hàn Phong Tuyết

Bởi vì nhà và rừng đào đều có sẵn nên sau đó chúng tôi chỉ đơn giản sửa sang lại, rồi chọn ngày hoàng đạo là chính thức khai trương.

Lâu Vân Thiên quả nhiên là quân tử nhất ngôn, vào ngày khai trương đó, lúc nhìn thấy cổ kiệu nhỏ màu xanh đến, biết bao thiếu nữ mơ mộng đợi chờ rốt cuộc đã có hy vọng. Các nàng mặc dù ngưng ngưng núp sau tấm bình phong, nhưng hai mắt lại nhìn chăm chăm vào “khối mỹ ngọc” ngồi ngay ngắn trong phòng khách, giống như muốn trực tiếp ăn tươi nuốt sống hắc vậy.

Lâu Vân Thiên uống một ngụm trà, các nàng cũng uống một ngụm trà, Lâu Vân Thiên cùng người khác nói chuyện, các nàng liền dùng quạt tròn che mặt khe khẽ bàn luận, Lâu Vân Thiên nhìn thấy Khuyên Vũ đang chuyên tâm pha trà đạo liền bắt chuyện, cặp mắt sắc như dao của các nàng liền trực tiếp đem Khuyên Vũ đâm thành cái sàng, lệ bất hủ phát*, có thể so với Tiểu Lý Phi Dao.

*Biệt danh của Tiểu Lý phi dao Lý Tầm Hoan: “Tiểu Lý phi dao, lệ bất hủ phát” (Phi dao của Tiểu Lý, phóng ra không sai trật). Đây là nhân vật nổi tiếng trong truyện kiếm hiệp của Cổ Long.

Tôi vỗ về trái tim nhỏ bé đang run rẩy, may mắn lão đây thân tàn hoa bại liễu, lại ăn mặc kiểu phụ nữ có chồng, lực chiến đấu bằng không, nếu không các nàng nhìn thấy tôi ân cần dâng trà bưng nước, còn không trực tiếp thuê Ninja tới diệt khẩu sao?

Tiểu Mãn thừa dịp chạy tới phòng khách, nhìn tôi cười trộm: “Khó trách người muốn tìm Lâu đại nhân tới, hôm nay có rất nhiều tiểu thư trẻ tuổi đến, một lão già yếu ớt như Lưu tiên sinh thật sự không thể làm nổi”.

Tôi che giấu sự khiếp đảm, rung đùi đắc ý cười thầm. Còn không phải sao, ai cũng có lòng yêu cái đẹp, Lâu Vân Thiên từ trước tới giờ đều ru rú trong nhà, có thể gặp được hắc một lần thật không dễ dàng đâu!

Lại nói tiếp, trong những đồ trang trí thêm trong quán trà thì thứ to tát nhất cũng chỉ là tấm bình phong trên lầu hai mà thôi. Bên ngoài ghi dòng chữ rất đẹp: “Nam nữ phân chỗ ngồi riêng, tuân thủ nghiêm ngặt”, thực ra là giúp cho các tiểu thư có một chỗ để quang minh chính đại mà nhìn coi. Các tiểu thư từ sau viện đi cửa bên trực tiếp lên lầu hai, không cần phải xấu hổ đi ngang qua nhân vật chính kia, rất thuận tiện.

... Lúc nghĩ như vậy, tôi thấy hình như là mình vừa mở phòng trọ Ngưu Lang?

Ai da, người ta cũng là phụ nữ mất chồng mà, thật là xấu hổ.

Lâu đại soái ca hoàn toàn không cảm nhận được có điều gì không ổn, đang toàn tâm toàn ý cùng bằng hữu đọc sách dạy đánh cờ.

Đúng lúc Khuyên Vũ đưa một bình trà thơm mới pha vào, tôi bưng trà tiến lên, cười nói: “Sớm nghe nói Lâu đại nhân là kỳ tài đánh cờ, Cảnh đại nhân có thể cùng Lâu đại nhân đánh cờ, chắc cũng là cao thủ”. Tôi không dám trực tiếp tiến lên chào hỏi Lâu Vân Thiên, sợ các thiếu nữ trên lầu ăn tươi nuốt sống tôi mất.

Cảnh đại nhân tên là Cảnh Văn Hạo, cũng là quan huyện, trông coi việc học. Ngày thường đều là bộ mặt sắc bén, mũi iệng rộng, da ngăm đen, hai mày rậm như cái chổi, nhìn rất bắt mắt. Tôi thấy vậy nên vui mừng, nhìn xem, trên đời này vẫn có người tốt, không màng đến địa vị, đúng là đã đem lại ọi người niềm tin vào cuộc sống.

Cảnh đại nhân đặt quân cờ rồi cười nói: “Mỗ chẳng qua chỉ là đồ đệ của Lâu đại nhân, bắt đắ dĩ bởi có lòng đi theo mà không đủ lực, mỗi lần quyết định của ta đều học theo người đi trước, tâm tâm niệm niệm đọc sách chơi cờ, không khỏi khiến cho thầy phiền muộn”.

Nói thật hay a, làm như tôi có thể nghe hiểu vậy.

Tôi mỉm cười châm trà cho hai người: “Đánh cờ là cả một đạo lí, tiểu nhân chưa thể hiểu rõ. Có điều tiểu nhân nghe nói cờ vậy chính là do âm dương hai tượng biến ảo mà thành, bao hàm kết cấu vạn vật, bởi vậy mới có một câu là “kì như nhân sinh*”. Sách dạy đánh cờ của các vị danh gia mặc dù tốt, cũng không nhất định phù hợp với tính cách đại nhân. Đại nhân phải cố gắng tuân theo, tựa như những chí sĩ khẳng khái dùng tư thế hào hùng cùng hát khúc ca trên sa trường, giả vờ quy thuận nhưng lại giấu phiền nga voi đỏ, lại tựa như tiếng ca ẩn náu trong tiếng nước chảy dưới chân cầu. Hai người đều là người tốt, nhưng cũng không thể giống nhau hoàn toàn trong hành vi cử chỉ”.

*Kì như nhân sinh: cờ như đời người

Giả dối quá, tôi dù chưa từng lừa dối qua ai, thế nhưng muốn lừa mấy người khách này không phải là chuyện nhỏ sao?

Tôi không thể trông cậy vào việc treo cổ trên cái cây Lâu Văn Thiên này mãi, phải tung lưới rộng, lừa dối tốt để kiếm khách quen cũng đâu sai.

Cảnh đại nhân cười to: “Đều nói nhà Hán văn hóa bác đại tinh thâm, không nghĩ tới mỗ ở trong quán trà cũng có thể ngộ đạo, phu nhân đây đúng là một câu liên thành thầy của ta nha!”, dứt lời thật sự chấp tay thi lễ với tôi.

Tôi vội khom người trả lễ, cười nói: “Đại nhân nói quá lời. Quê nhà tôi có vị danh nho, hết sức sùng bái việc nghiên cứu nguồn gốc của sự vật, ngài ấy cho rằng đạo pháp tự nhiên, vạn vật quy về một mối, đạo lý trên đời cũng đều có quan hệ với nhau, hiểu một vấn đề sẽ hiểu được những vấn đề còn lại. Tiểu phụ nhân chẳng qua cũng chỉ áp dụng đạo lý đó vào trong quân cờ, chỉ nhằm mua vui một tiếng cười cho hai vị đại nhân, chứ thật sự cũng không đảm đương nổi”.

Lâu Văn Thiên thần nhiên nói: “Phu nhân cần gì phải khiêm tốn, có thể nói ra vấn đề kia, đã nhìn ra được sự am hiểu của phu nhân”.

Hắc, cái này cũng có thể nhìn ra sự am hiểu?

Thực ra không phải tôi mèo khen mèo dài đuôi, lão nương so với các “khuê nữ không tài mới là đức” vẫn là tốt hơn. Bụng có thơ văn thì phong thái sẽ tự lộ ra phải không?

Tôi yên lặng che giấu việc trong bụng toàn nghĩ đến những vấn đề cấm trẻ em dưới mười tám tuổi.

Cảnh đại nhân còn muốn nói cái gì đó, đột nhiên nghe thấy trong rừng đào truyền đến tiếng sáo trúc mơ hồ, vì thế ngạc nhiên nói: “Phu nhân còn mời được nhạc công đến góp vui?”.

Tôi cười nói: “Buôn bán nhỏ, cũng không dám tùy tiện quấy rầy sự thanh tịnh của các vị. Nguyên là trong rừng có một chòi nghỉ mát, Lý gia cùng Hoa gia tiểu thư không thoả mái, thấy trong đình u tĩnh, liền dẫn các cô nương tới đó ngồi. Nghe nói các vị tiểu thư đều là tài nữ nổi danh của Thanh Đường, hạp cùng một chỗ liền thích ngâm thơ vịnh câu đối, chắc đó là các nàng đang tự tìm thú vui?”.

Cái gì mà tự tìm thú vui, chưa nghe ai nói đi ra ngoài uống trà cũng muốn mang theo đàn ngọc ống trúc, tự mình làm xiếc như vậy? Rõ ràng là muốn thu hút sự chú ý của Lâu Văn Thiên, đúng là hồng nhan họa thủy nha!

Tôi mặc kệ những âm mưu quỷ kế kia, các nàng chịu bỏ một khoản tiền lớn ra bao hết đình, tôi cũng không thể cản trở thần tài được. Thích thể hiện thì cứ ra sức đi, tôi còn muốn buôn bán kiếm lời từ nhạc sĩ miễn phí đây.

Chính chủ không động, Cảnh đại nhân nghe xong lại dựa cửa sổ hướng ra ngoài nhìn xem, phía rừng đào, mơ hồ có thể nhìn thấy trong đình có mấy bóng hình xinh đẹp.

Cảnh đại nhân cười nói: “Quả ném Phan An*, nhìn giết Vệ Giới*, hiện giờ Lâu huynh chỉ cần đi theo tiếng đàn sáo, là đã thỏa hi vọng của các cô nương”.

*Phan An ở thành Lạc Dương, mỗi lần cười xe ra ngoài chơi đều bị phụ nữ từ trẻ đến già chạy theo xem mặt, nhiều đến nỗi chàng không dám bước ra khỏi xe. Nhiều thiếu nữ quá si mê đã ném đầy hoa quả vào xe của chàng nên cứ mỗi lần trở về thì xe đầy những quả chín.

Vệ Giới trong một lần di cư về thành Kiến Nghiệp, quan quân, nhân sĩ, dân thường trong vùng lâu nay đã nghe tiếng đồn về vẻ đẹp của Vệ Giới nên đổ xô ra đường vây lấy chàng để ngắm nhìn hết lớp này đến lớp nọ, khiến xe không di chuyển được suốt mấy ngày. Vốn thể chất yếu đuối, chàng mệt đến ngất xỉu, ốm một trận thập tử nhất sinh rồi chết, sau này trở thành điển cố “khán sát Vệ Giới”, nghĩa là “nhìn giết Vệ Giới” để nói về bi kịch bắt nguồn từ cái đẹp.

Người này đúng là rất tinh thông, bắt quá ép Lâu Văn Thiên như vậy, bắt hán thật sự đeo mấy “miếng băng dính” kia sao?

Tôi nhìn khuôn mặt đẹp của Lâu đại soái ca tựa hồ như đang có dấu hiệu chuyển biến, vội cười nhìn trong đình chỉ núi sông: “Các tiểu thư kia so với thô phụ này đúng là tâm tư linh hoạt hơn nhiều! Trong đình cảnh đào thấp thoáng, so với trà lâu cũng thoải mái, thanh thản hơn. Tôi thấy, nếu những người khách khác cũng thấy tốt, tôi sẽ xây thêm vài tòa đình, chung quanh sẽ trồng cả hoa mai. Vào mùa đông, khắp nơi trong đình đều là tuyết, nhìn sẽ rất đẹp. Còn nữa, dùng tuyết đọng hoa mai để pha trà, còn cảm nhận được mùi hoa thơm ngát trong miệng. Đến lúc đó, mong rằng hai vị đại nhân lại đến ủng hộ, uống một chén trà vào đông nha!”.

Cảnh đại nhân quay mặt lại nói: “Văn Hạo đã nhớ kỹ, đến lúc đó nhất định tới để đòi uống trà của phu nhân!”.

Tôi cười: “Đại nhân chịu đến, tất nhiên là vinh hạnh cho kẻ hèn này”.

Lời vừa nói ra miệng, mắt nhìn đến bên góc thấy có một người cao lớn thô kệch đứng dậy, thẳng hướng Khuyên Vũ đi tới, tôi vội vàng hướng hai người cáo lỗi, đứng nhanh bước đến, tà tà chặn đứng vị đại hán kia, thấp giọng cười nói: “Vị khách quan này, là chúng tôi tiếp đón không chu toàn sao? Ngài cần gì gọi tôi một tiếng là được rồi, sao phải tự thân động thủ?”.

Đại hán không thèm nhìn tôi, một đôi mắt tam giác nhìn chăm chú Khuyên Vũ: “Nàng là ai?”.

Tôi ho nhẹ một tiếng, dời bước ngăn tầm mắt hán, cười nói: “Là em chồng tôi, vẫn chưa lấy chồng”. Tôi cố tình nhấn mạnh ba chữ “chưa lấy chồng”, ám chỉ người nếu thức thời thì đừng nhìn như vậy, nàng là một đại cô nương, người chẳng lẽ định trực tiếp dùng ánh mắt cường – gian nàng sao?

Đã sớm biết sẽ có chuyện phiền toái như vậy, tôi đặc biệt treo thêm xung quanh chỗ ngồi Khuyên Vũ mấy tấm màn, chỉ để lộ ra một đôi bàn tay trắng nõn cùng bộ trà cụ được tạc từ mỹ ngọc dâng khách thưởng thức, để càng phát huy mạnh mẽ mỹ lực truyền thống của trà đạo Trung Hoa. Không nghĩ tới vẫn có người không hiểu ý, chẳng nhẽ mấy người đều là kẻ yêu thích tay người?

Nói đến bàn tay... tôi vô ý bóp bóp tay, xác định chính mình không túm lấy chỗ nào trên thân thể của hán, mới cười nói: “Khách quan nếu vì cách an bài chỗ ngồi của chúng tôi mà không hài lòng, chính ngài tự chọn chỗ khác là được. Nhưng đây là chỗ làm mẫu trà của chúng tôi, không nên cản trở tầm mắt mọi người, có phải hay không? Khách quan ái mộ trà nghệ, muốn hiểu rõ hơn, chúng tôi cầu còn không được. Nếu ngài ở chỗ ngồi không thấy rõ lắm, không bằng mời sang bên này, tôi đổi cho ngài bình trà mới”.

Tôi vừa nói vừa quan sát hán, người này tuy rằng ăn mặc đơn giản nhưng dưới chân lại đi đôi giày quan, không biết là lai lịch thế nào, thật sự là nan giải mà.

Đại hán quả nhiên không nghe vào, cầm cổ tay tôi, xông thẳng vào lối đi: “Ta xem trọng cô nương này rồi, vừa hay nàng chưa lấy chồng, không bằng liền gả cho ta làm thiếp đi, ta cho người hai trăm lượng bạc”.

Tiểu tử nhà người, không có tiền còn tỏ ra đại gia, người đi mà mua bong bóng búp bê ấy!

Tôi cười nói: “Khách quan đây có lòng, tôi thay mặt em chống cảm tạ, bắt quá nòng đã sớm dính hôn, ít ngày nữa liền gả đi, khách quan chậm một bước rồi”.

Đại hán nhú mày thấp giọng: “Hứa gả cho người nào? Ta đi tìm hán mua về!”.

Tức cười, đúng là kẻ nhà giàu mới nổi tự cao tự đại!

Tôi cố ý mỉm cười: “Ngài muốn biết vị hôn phu đó? Bạch mã từ ly câu, tơ xanh buộc đuôi ngựa, vàng quần ở trên đầu, kiếm lộc lô lưng giắt, trị giá ngàn vạn dư. Mười lăm làm tiểu lại, hai mươi thành đại phu, ba mươi quan thị trung, bốn mươi giữ thành to. Là người trung hòa trong đối nhân xử thế, rất có căn thanh liêm; điềm tĩnh sai phũ lại, ung dung bước lẹ mau. Ngồi giữa mấy ngàn vị, khác biệt khó kiếm tìm”.*

*Ly câu: giống ngựa màu đen; Lộc lô kiếm: trường kiếm có ngọc trạm khắc thành hình con lân ở đầu; Tiểu lại: Chức quan bé nhỏ trong phủ thái thú; Đại phu: chức quan to thời xưa, dưới quan khanh, trên quan sĩ; Quan thị trung: Chức quan cận thần đi theo vua; Hai câu cuối ý nói mấy ngàn quan viên ngồi đó đều nói rằng hán là một nhân tài xuất chúng, khó kiếm tìm.

Lời này Lăng Đang trích từ bài thơ “Mạch thượng tang”- Khuyết danh Trung quốc.

Lúc học đại học, đoạn này hành hạ tôi muốn chết, không tìm cơ hội khoe khoang một chút, chẳng phải sẽ làm cho vị giáo sư đến từ Địa Trung Hải của tôi thất vọng ư?

Cũng lường trước phản ứng của kẻ thô kệch này, có thể qua loa tắc trách một hồi. Quán trà đúng là rất yên lặng, hai người chúng tôi dù hạ giọng thấp thế nào vẫn lọt vào tai mọi người, chỉ mong Tiểu Mãn sớm phát hiện mà đến đây giải cứu tôi. Cùng lắm thì đợi khi tối đóng cửa, tôi lại đi cầu vị bằng hữu của Diệp Tô – Lưu nhị công tử.

Vị Nhị công tử kia... chắc hán có thể trấn áp được người này?

Đại hán chớp chớp mắt, hỏi tôi: “Người nói gì?”.

... Quá trực tiếp, người không thể hàm súc một chút, cân nhắc một chút, chính mình suy nghĩ sao?

Tiến bộ xã hội đúng là bị loại ngu ngốc này cản trở!

Cảnh đại nhân phì cười, tiến đến nói: “Hóa ra là Phùng huynh! Đã lâu không gặp! Ở chỗ này gặp gỡ cũng là duyên phận, Phùng huynh có thể cho ta hân hạnh được đón tiếp, đến đây cùng ta và Lâu huynh uống một ly trà?”. Lại còn ra vẻ thân thiện kéo tay hán, kinh ngạc cười một tiếng, “Phùng huynh đúng là đang say rượu nha! Vừa hay dùng trà nóng giải rượu, đỡ phải về nhà bị bà chị nhìn ra, lại cãi nhau với Phùng huynh”.

Đại hán nghe hán nói, lập tức không tức giận nữa, liếc mắt nhìn Lâu Vân Thiên, xấu hổ cười một tiếng: “Uống rượu mạnh, cũng có chút mạo phạm, hồ ngôn loạn ngữ, không biết vừa rồi mình đã nói cái gì nữa”. Dứt lời giả bộ theo sát Cảnh đại nhân đi tới bên cạnh bàn Lâu Vân Thiên, chỉ uống một chén trà liền vội vã cáo từ.

Trước khi đi, hán không quên trả tiền trà cho hai vị đại nhân Lâu – Cảnh.

Một cơn gió vô hình thổi qua, tôi cao hứng phấn chấn đếm tiền trà, Tiểu Mãn bèn lết tới chỗ tôi cúi đầu nhận sai: “Lão bản nương, ta sai rồi, người nọ là quan tuần phủ, ta lúc trước từng tranh chấp với hán, suýt nữa bị hán đưa đến nha môn giam giữ. Vì vậy vừa rồi không dám ra mặt, sợ hán nhận ra ta thì lại thêm phiền toái”.

Tôi thở dài một hơi, gõ gõ trán hán: “Gặp phải loại người này, sao có thể cùng hán so tày nhẩn? Lấy nhu thắng cương đi”. Tôi lại không thể đeo biển “Bên trong có chó dữ” ở trên cổ Tiểu Mãn, đại gia hòa khí sinh tài*, gặp chuyện vẫn là phải nhịn nha!

*Hòa khí sinh tài: ôn hòa cư xử mới kiếm được nhiều tiền.

Tiểu Mãn ủy khuất mặc tôi gõ, không phải lúc nào hán cũng ngoan như vậy. Tôi nhất thời ngứa tay, xoa bóp cảm hán mới hài lòng mà tránh ra, đến trước mặt Cảnh Văn Hạo thành tâm thực lòng khom người nói lời cảm ơn: “Mới vừa rồi đa tạ Cảnh đại nhân giải vây!”.

Cảnh đại nhân khoát tay cười nói: “Ta chỉ là cáo mượn oai hùm thôi – tộc em họ của Lâu huynh là vợ của vị Phùng huynh kia, đừng trông hấn bề ngoài ngang ngược, thực tế lại rất sợ vợ, bởi vậy khi nhìn thấy anh vợ liền mềm nhũn. Cũng tại mắt hấn vụng về, không thấy được Lâu huynh lại ở đây”.

Tôi cười: “Phùng đại nhân là bị muội tử của tôi thu hút, trong mắt không còn nhìn thấy người bên cạnh nữa”. Vừa quay sang Lâu Vân Thiên gật đầu tạ ơn: “Làm phiền Lâu đại nhân”.

Lâu Vân Thiên gật đầu: “Nhắc tay chi lao* mà thôi”. Vừa áy náy cười, “Cũng bởi tại hạ có lòng xem náo nhiệt, thấy phu nhân đối đáp trôi chảy nên không lập tức ngăn cản Phùng huynh càn quấy, đây là lỗi của ta”.

*Nhắc tay chi lao: việc nhỏ, đơn giản, dễ, không tốn sức giải quyết chỉ như một cái nhắc tay.

Tôi cười cười: “Mở cửa tiệm mà không gặp rắc rối nào, cũng không gọi là mở tiệm rồi. Lâu đại nhân là khách, ngài chịu ra tay, thiếp đã vô cùng cảm kích, nào dám chọn ba lấy bốn, oán giận đại nhân ra tay không kịp thời? Đáng tiếc tiền trà hôm nay Phùng đại nhân đã giành trả trước, thiếp chỉ có thể mời hai vị đại nhân từ nay về sau uống trà miễn phí. Không biết hai vị có vừa lòng không?”.

Lâu Vân Thiên mỉm cười: “Phu nhân cũng là một người có năng lực trong việc làm ăn buôn bán đấy”. Chưa nói bằng lòng, mà cũng không nói không bằng lòng.

... Đây là ý nói nghi ngờ câu miễn tiền của tôi chẳng?

15. Chương 15: Không Phải Ninh Tâm Linh Canh Gà Là Tốt Nhất

edit: Băng Tâm beta: Năm Taemin & Đăng Phương

Sau khi khai trương, Lâu Vân Thiên quả thực trở thành quý bảo của trà quán, cứ cách ba đến năm ngày lại tới quán một lần. Kỳ lạ là điều này hoàn toàn không xuất phát từ ý muốn của hấn.

Không phải tôi có yêu pháp gì, nguyên nhân chỉ đơn giản là: Tôi trịnh trọng hứa với Từ gia, chỉ cần là khách đi cùng Lâu đại nhân tới quán thì đều miễn phí toàn bộ tiền uống trà, ngoài ra nhất định còn tặng thêm một mâm hoa quả làm điểm tâm. Bởi vậy, người hầu của những quan viên thanh liêm huyện này ngày thường không vợ vết được chút béo bở nào, lần này đều dựa vào Lâu Vân Thiên tính tình tốt, vui vẻ lôi kéo hấn tới đây uống trà Bá Vương, ăn đồ Bá Vương.

Mao Chủ tịch dạy chúng ta, đoàn kết có thể tập hợp được sức mạnh, thành lập mặt trận cách mạng thống nhất rộng khắp.

Tôi đi được nước cờ tuyệt diệu này, tất cả bởi Lâu Vân Thiên xứng đáng là thần tượng của toàn dân. Tại trà xá mỗi ngày ngoại trừ nhóm các cô nương đã có chồng vẫn ngây ngốc si mê hấn liên tiếp tới thăm, còn có cả những nho danh sĩ tử ngưỡng mộ hấn biết được tin cũng rầm rập đến tìm hấn chơi cờ, tán gẫu. Mong rằng có thể ngộ ra được chút ít triết lý nhân sinh, con đường học vấn từ trong những lời hấn nói.

Lâu Vân Thiên tuy không phải là kẻ kiêu lời, coi lời nói đáng giá ngàn vàng, nhưng cũng là kẻ ít nói. Trừ vấn đề được nhắc đến thì không nói thêm gì nữa. Hơn một tháng gần đây, hấn không nói đến một câu châm ngôn tín điều nào, còn tôi thì ngược lại, nói nhiều đến nỗi đủ để biên tập thành một quyển tâm linh canh gà*.

*Tâm linh canh gà: tên của quyển sách Chicken Soup for the Soul theo tiếng trung.

Nói trắng ra là do tôi tự làm tự chịu, tôi đọc văn chơi cờ tuy rằng không nhiều lắm, nhưng mà mấy quyển Lưu Dung, một quyển Lâm Thanh là người bạn trung thành của tôi, lúc rảnh thường lấy ra xem, kiên trì như thế chỉ cần một năm cũng thông suốt hết. Bởi vậy mỗi lần tôi ra về cao thâm với ai đó đều đem tinh hoa của tâm linh canh gà ra dẫn chứng, khiến cho hết kẻ đó lại đến kẻ khác vô cùng chú ý, đem hết tâm can mà hỏi, khiến cho tôi có chút căng thẳng.

Mà nói tóm lại, vì để Lâu đại nhân thành khách quen của trà xá, khiến cho hần đã ngồi xuống là không muốn rời đi, tôi đành cần rằng cần lợi dụng Tiểu Mãn mua bàn cờ thượng hạng đặt ở cạnh cửa sổ nơi hần hay ngồi, nhằm thỏa mãn ham muốn lớn nhất của kẻ mê cờ này. Mà một vài người đột nhiên phát hiện ra kế hoạch tinh vi này của tôi, liền đăng ký ngay làm hội viên thẻ vàng của trà xá, hưởng thụ được tám phần ưu đãi.

Hiện tại tài phúc trên thế gian này là của ngài, nhưng cũng có thể sẽ là của tôi, bây giờ không là của tôi thì cuối cùng chắc chắn cũng thuộc về tôn tử của tôi mà thôi.

Tháng thứ nhất lái to, đã có thể thu về thành công ba phần chi phí hao tổn. Tôi vui vẻ mời Tiểu Mãn và Khuynh Vũ một bữa cơm thịnh soạn, lại tỉ mỉ chọn lễ vật đích thân đến tặng Lý thúc, không quên cảm tạ ông ta đã dốc lòng chiếu cố, cho chúng tôi được đích thân phụ trách chọn lựa lá trà.

Có được thành tựu lớn này, tôi đương nhiên không thể quên quý bảo của trà xá, Lâu đại soái ca. Hần ở trong tiệm chúng tôi hưởng thụ như Lão phật gia, người khác thì bái Quan nhị gia, còn chúng tôi thì bái Lâu soái ca. Hần muốn cái gì chúng tôi cũng đều thỏa mãn, hần không nói chúng tôi liền đoán hần muốn gì, nhanh chóng hoàn thành rồi lại yên lặng lui ra, giống như trong nhà đang nuôi dưỡng một tiểu yêu tinh, bình thường không ai cảm giác được sự tồn tại, nhưng khi cần thì nhanh chóng có mặt khắp nơi.

Lấy việc Lâu đại soái ca đại giá quang lâm bản tiệm với tần suất này, hần hẳn là thích cảm giác làm tiểu thượng đế trên cao thế này.

Thật buồn cười, làm như tôi được danh hiệu người bán hàng số một trong ba năm liền vậy.

Nhưng Lâu Vân Thiên dù thế nào cũng là thượng đế, hần cứ ngồi mãi không đi, rõ ràng là muốn khiến cho tôi đóng cửa trà xá mà. Dùng chiêu này thì cho dù là chúa Jesus cũng sẽ bị người ta trói vào cây thập giá rồi ném đá mà thôi.

Hôm nay hình như là ngày nghỉ của hần, sáng sớm mới mở một cửa hần liền đưa đầu đi vào, nước cờ này của hần cũng không tồi, phía trên là một bàn cờ hần bố trí mất năm, sáu ngày.

Mấy ngày nay hần ta đều tới quán, mục đích cũng chính vì chơi cờ.

Lâu Vân Thiên cái gì cũng tốt, chỉ trừ yêu đánh cờ đến mức si mê. Nếu như hần gặp được ván cờ không giải được, có thể vài ngày không nói lời nào, một mình ngồi đến mức xuất thần, tựa như phòng thủ ván cờ hết mức say sưa. Ngày đầu tiên nhìn thấy hần như thế, tôi còn sợ tới mức mời Cảnh đại nhân tới cứu mạng, sau biết là hần cũng ngăn người, tôi lại có chút thông cảm với hần.

Lại nói mỗi con người chúng ta sinh ra cũng có giới hạn, hiểu biết lại không giới hạn, mà cho dù đạt tới thì cũng chỉ đến mức gần như thôi.

Hần đây là cùng tất cả tiên nhân PK chơi cờ, dù không chết thì cũng khiến bản thân hần mệt mỏi.

Trong tiểu thuyết của Kim Dung, ván cờ Trần Lung chẳng phải đã khiến cho bao nhiêu đối thủ phải tẩu hỏa nhập ma. Tôi chỉ sợ hần cũng ở trong cái tiệm đẹp lung linh của tôi mà phun ra một ngụm hải đường huyết, đành phải theo dõi hần mà lòng đầy khiếp sợ, hần chỉ thoáng nhíu mày nhăn mặt là tôi cũng sợ muốn chết.

Trời ơi đất ơi, giờ đây tôi cũng biết thế nào là mời thần đến thì dễ mà mời thần đi thì khó.

Nước trà, điểm tâm người ăn không đủ no, tới tận giờ cơm trưa tôi thấy hần vẫn không có ý định rời đi, đành phải kêu Tiểu Mãn bưng bát cơm đạm bạc do đích thân tôi làm mang cho hần. Dặn hần nên ăn cơm đúng giờ, hần chỉ đơn giản ừ một tiếng, tầm mắt vẫn không rời bàn cờ.

Buổi tối lại mang tới một bát, nhưng hần cũng chỉ đặt ở một bên, không hề động đũa.

Canh thịt vốn rất nặng mùi, lại bị mặt trời cuối thu chiếu gay gắt, khiến cho trà xá của ta bị hun đến nổi khắp nơi đầy một mùi canh thịt, hần không nói không ăn, tôi lại không thể đem bỏ, một ngày làm ăn của tôi đành phải vì hần mà hủy.

Tôi hối hận lắm, tại sao buổi trưa lại không nấu củ cải trắng luộc lấy nước làm canh cho hần chứ?

Coi như hôm nay thần tài cũng tới ngày gặp dì cả* rồi, chịu đựng đi.

*Dì cả: ngày đèn đỏ của phụ nữ, ý của tác giả nói là ngày cả Lâu Vân Thiên tới.

Cũng đã đến lúc trời tối lên đèn, Lâu Vân Thiên vẫn không có ý định rời đi, trong nhà hẳn cũng không có ai tìm đến. Tôi cũng chỉ thắp lên một ngọn đèn cho hẳn, nhẹ giọng nhắc nhở: “Đại nhân, chúng tôi phải đóng cửa rồi”.

Nói ba bốn lần liền hẳn mới có chút phản ứng dờ dẫm nâng hai mắt lên đường như nhìn thấy tôi, lại đường như nhìn xuyên qua tôi dừng ở trong bóng đêm hư vô.

Tôi bị cặp mắt đầy tơ máu của hẳn nhìn về phía sau lưng mà sợ hãi, trong lòng không ngừng nói thầm: Tiểu Mãn, hay là chúng ta đi khỏi nơi quái quỷ này đi! Cái gì mà đào làm oan hồn, cái gì mà nữ quỷ không đầu không lưỡi, so với hẳn cũng còn kém vài phần? Có biết vì sao trong phim ma, diễn viên quỷ cũng muốn có đôi mắt đẹp không? Bởi con người đen càng lớn, khi ánh mắt vô hồn trống rỗng lại càng giống như một miệng giếng, cái gì cũng có thể bao phủ. Ấn thật người thì có là gì, người ta chỉ dùng ánh mắt cũng có thể giết chết người rồi kìa.

Con người màu đen của Lâu Vân Thiên vốn rất lớn, bình thường đen trắng phân minh ánh mắt tự nhiên có vẻ sáng ngời hữu thần, hiện tại bị tơ máu làm lu mờ ánh sáng còn lại liền dọa người. Ánh sáng lơ mơ hướng về hai tròng mắt của hẳn kia quả thực như là lấy hai đầu ngón tay mà đâm xuyên qua hốc mắt.

Đối mặt bộ phim 3D ghê gớm này lúc nửa đêm, tôi thấy như có bầy chuột đang rần rần cào bò sau lưng, hít sâu vài lần mới miễn cưỡng nuốt mấy ngụm nước miếng trong miệng, run lấy bầy cảm sách gọi hồn:

“Lâu đại nhân, Lâu Vân Thiên, Vân Thiên...”, tổ tông ơi, ngài làm ơn có chút phản ứng giùm tôi đi mà.

Lâu Vân Thiên chớp chớp mắt, tựa hồ thần trí đã khôi phục một chút, tiêu cự của hai mắt khó khăn dừng lại trên người tôi, tựa hồ cảm thấy kỳ quái vì sao tôi lại gọi hẳn.

Tôi đành phải kiên nhẫn nhắc lại lần nữa: “Lâu đại nhân, chúng tôi phải đóng cửa rồi”.

Lâu Vân Thiên phản ứng một hồi, suy sụp gật đầu: “Đóng cửa sao...”. Vừa nói hẳn vừa khó nhọc chống tay nâng người lên, nhưng vừa nhắc móng khỏi đệm, khuỷu tay liền trượt đi, suýt chút nữa ngã sấp xuống.

Tôi vội vàng dìu hẳn nhỏ giọng oán trách: “Đại nhân ngồi suốt một ngày hai chân máu không thông sớm không còn tri giác, trong lúc nhất thời lại vội vàng đứng lên. Ngài trước tiên thiếp giúp ngài đổi tư thế, chậm chậm duỗi chân ra rồi từ từ nói sau! Để thiếp gọi Tiểu Mãn đến xoa bóp giúp ngài ngay. Trẻ thế này sợ là không gọi được kiệu, thiếp dù muốn hay không cũng phải mời quân sự của Lâu phủ tới đón ngài về”.

Lâu Vân Thiên lại ngậy người một lúc lâu mới chậm rãi lắc đầu: “Không cần, nhìn bộ dạng ta thế này, về đến nhà lại để mẫu thân trách cứ, làm phiền phu nhân đưa ta đến khách điểm gần đây ngủ lại một đêm. Tại hạ sa vào ván cờ, làm cho...làm cho phu nhân chịu nhiều phiền toái”. Khi hẳn nói câu cuối cùng, biểu tình ủy khuất dường như sắp khóc đến nơi.

Nghe nói khi người ta si mê một vật gì đó, trong lòng người lớn cũng thành trẻ nhỏ, hiện giờ thấy Lâu đại soái ca như thế, tôi hoàn toàn tin là thật.

Tôi trước tiên đồng ý với hẳn một tiếng, sau đó giúp hẳn duỗi rộng hai chân, lại kêu Tiểu Mãn đến, nhỏ giọng phân phó vài câu rồi vào phòng bếp mang lên cho hẳn bát cháo cá: “Đại nhân cả ngày chưa ăn gì, khí huyết làm sao có thể lưu thông, món cháo cá này là do chúng tôi tự làm lấy, có thể không ngon bằng so với bên ngoài mong rằng đại nhân không chê”.

Lâu Vân Thiên nói lời cảm tạ, hai tay bưng bát cháo cá rồi lại ngẩn ra, cũng không đụng đũa.

Tôi thở một hơi dài, ngài muốn tuyệt thực cũng đừng giả trò tuyệt thực trước mặt tôi, cái này không phải là muốn tôi thêm cảm giác tội lỗi hay sao.

Đành phải nhẹ nhàng khuyên nhủ hẳn: “Đại nhân vẫn còn nhớ kỹ ván cờ này chứ? Ngài đã suy nghĩ rất nhiều ngày, có thể giải được chưa?”

Hẳn cười khổ một tiếng: “Hoàn toàn không giải được. Vân Thiên ngày xưa tự cao tự đại, hiện giờ gặp được ván cờ này mới biết sơn ngoại hữu sơn, nhân ngoại hữu nhân”.

*Sơn ngoại hữu sơn, nhân ngoại hữu nhân: núi cao còn có núi cao hơn, người giỏi còn có người giỏi hơn.

Má ơi, sao lại đến nỗi này, chỉ là một bàn cờ, cùng lắm đi đổi cái khác là được, không nên cùng thiên hạ sống chết tranh cái danh vị bậc nhất, để làm cái gì chứ? Nhớ ngày đó khi rảnh rỗi ta chơi Domino, thắng đẹp cả trăm lần mà cũng như không.

Được rồi, tôn trọng tín ngưỡng của người khác, tín ngưỡng của người khác là Jesus, Như Lai. Tín ngưỡng của hần phỏng chừng chính là đại gấu trúc đen trắng*.

*Đại gấu trúc đen trắng: ý chỉ quân cờ vây có hai màu đen trắng, khiến cho nhân vật liên tưởng đến con gấu trúc.

Tôi xem xét bàn cờ, chỉ cảm thấy trắng đen tương hỗ nhau đều có quy luật, nhìn còn rất đẹp mắt, thật giống tác phẩm nghệ thuật hiện đại, về phần khác xin thứ lỗi cho tại hạ vụng về.

May mà nhìn không ra, tôi nếu giống như Hư Trúc tiện tay cho Trần Lung đi, hần không phun ra một ngụm máu tươi do bị tôi xúc phạm mới lạ.

Đúng rồi, Hư Trúc! Tinh thần tôi đột nhiên chấn động, tôi cười nói: “Chỗ thiếp trước kia cũng có nghe một tiên sinh kể chuyện nói qua chuyện ván cờ Trần Lung, tuy rằng chỉ là truyền kỳ, nhưng đại nhân nếu không ngại hãy nghe ta nói, có lẽ có thể ngộ ra chút gì đó?”

Lâu Vân Thiên nghiêng đầu không nói lời nào, tôi đành tự mình nói tiếp:

“Truyền thuyết kể rằng một vị kỳ thánh có một quyển sách dạy đánh cờ, tương truyền trong đó ẩn chứa ván cờ thâm sâu nhất thiên hạ, nhưng mà bởi vì đạo lý quá mức thâm thúy, nếu là tu vi không đủ trái lại si mê quá mức, tổn hại đến cả thể xác lẫn tinh thần. Bởi vậy kỳ thánh tử mĩ thiết kế một ván cờ dang dở dạn dệ tử, nếu có chút trí tuệ hơn người, trước tiên phải phá được ván cờ này”.

Nói đến đây, tôi cố ý dừng một chút lên nhìn phản ứng của hần. Lâu Vân Thiên hơi hơi lay động, cổ họng khàn khàn nhẹ giọng nói: “Kỳ thánh lo lắng, hần là nên cần. Bình thường như ta...”, lại tự cười một tiếng.

Thật đúng là cậu ả, giải không ra ván cờ đều có thể phá vỡ tam quan. Tôi bất đắc dĩ tiếp tục: “Các cao thủ cờ vây trên thế gian nghe nói, đều hâm mộ danh tiếng mà đến phá ván cờ này, nhưng mà mặc cho bọn họ có dùng cách nào cũng không phá nổi ván cờ này. Vì thế người ta liền nói, ván cờ này thực ra không thể giải, quân trắng tất bại”.

Lâu Vân Thiên lắc đầu: “Chỉ cần làm được Trần Lung, hắc bạch song phương đó là thế lực ngang nhau, làm sao lại có một phương tất bại đây là lời nói qua loa tắc trách”.

Tôi thấy hần giống như đã nghe vào một ít, không khỏi cảm thấy thoải mái rất nhiều:

“Sau đó cao thủ xứng đáng nhất cũng tới đây, hần cùng tùy tùng nói chuyện chưa từng có thất bại. Nhưng mà ngoài dự đoán mọi người chính là, hần trước mặt đệ tử của kỳ thánh thất bại thảm hại. Bởi vì đã kích quá lớn, cao thủ nhất thời không thể khống chế tâm ma, lại bị người xấu khích bác, đành tự vẫn để tạ lỗi”.

Lâu Vân Thiên thở nhẹ một tiếng, dường như có đồng cảm. Tôi vội nhìn hần cười an ủi: “Những người xem chung quanh, có một người không đành lòng nhìn cao thủ mất mạng vô ích. Trong lúc bối rối đó, nghĩ tới tâm ma của cao thủ từ ván cờ mà sinh, tất nhiên cũng phải từ ván cờ mà giải, bởi vậy vội vàng bỏ xuống một quân, cũng là lấp kín mắt trống*, nhưng chỉ trong nháy mắt, quân trắng trong chớp mắt liền bị mất đi hơn phân nửa. Nhưng mà nói đến cũng thật kỳ quái, thật ra là, quân trắng khắp nơi không hề bị vây khốn, ngược lại có thừa lực trọng chinh núi sông, cuối cùng quân đen đại bại. Cái này gọi là tìm đường sống trong cõi chết”.

*Mắt trống: thuật ngữ trong cờ vây, chỉ chỗ trống trong đám quân cờ, đối phương không được đi quân cờ sống trong chỗ trống này.

Nói đến chuyện xưa của Kim Dung tiên sinh, tôi tuy là mở khách điểm nhưng tuyệt không đem chuyện xưa để dùng vào việc buôn bán, ngài đừng tìm tôi mà đòi phí bản quyền nha, tôi đây là tham khảo, gửi lời chào thân ái!

Lâu Vân Thiên nghe tôi nói như thế, đột nhiên buông bát cháo, lại thờ người nhìn về bàn cờ. Tôi nhanh tay lẹ mắt, đi lên phía trước hần, nhân tiện lấy tay gạt hơn phân nửa quân cờ xuống mặt đất, vang thành những tiếng đình đình đình đình, nhưng thật ra thập phần dễ nghe.

Hắn có chút tức giận: “Phu nhân đây là có ý gì?”.

Tôi nhìn thẳng vào mắt hắn, đánh bạo nhìn nam diễn viên phim kinh dị tận tình khuyên bảo: “Đúng là đại nhân nghe không hiểu lời thiếp nói. Trong chuyện xưa, kì thánh vì cái gì mà thiết lập toàn cục như vậy? Ở bên ngoài thực ra là kiểm tra kỳ nghệ, xem bọn hắn có thể tự mở ra một con đường hay không, một con đường mới ở chỗ không ai để ý. Nhưng trên thực tế, hắn cũng hy vọng người chơi cờ có thể lấy cái tâm giản dị mà chơi cờ đạo, thiết không thể quá mức chấp nhất, làm mất đi cái thú chơi cờ.”

Nói bừa, rõ ràng là Kim đại nhân muốn cho Hư Trúc mở ngón tay vàng mà thôi.

Tôi thở dài một hơi: “Bất cứ việc gì cũng đều có mức độ vừa phải là vui vẻ, quá mức sẽ làm bản thân bị thương, nếu mổ gà lấy trứng, cái được không bù đắp đủ cái mất. Đại nhân suy nghĩ lâu như vậy, sợ là đầu óc cũng bế tắc, không bằng tạm thời dừng lại, để dành nửa ngày mà thanh tịnh.”

Lâu Vân Thiên rũ mắt suy nghĩ, cười khổ: “Nếu như ta dừng lại được, giờ đây cũng không đến mức đau khổ như thế”.

Oh, vậy mà vẫn muốn đâm đầu vào? Tôi chỉ có bản lĩnh tể xuất giữ nhà, ninh canh gà*: “Mục đích ban đầu khi chơi cờ của đại nhân là gì? Thăng quan tiến chức, hay là trở thành thiên hạ vô địch? Thiếp nghĩ, có lẽ tất cả đều không phải. Có thể làm đại nhân si mê như vậy đại khái chỉ có thể là khi ngài chơi cờ, có thể thật sự cảm thấy hạnh phúc. Thế nhưng đại nhân bây giờ, lại chính là cố sống chết mà giải một đám ván cờ tối tăm mà tiền nhân lưu lại mà thôi, giải được rồi ngài chưa hẳn sẽ vui vẻ, giải không được ngài liền hối hận, đem chính mình bôn cọt đến độ một đồng cũng không đáng. Ngài đối với cờ nói là yêu thích, từ lâu tâm tâm niệm niệm trong lòng đã mất đi sự thuần túy vốn có”.

*Ninh canh gà: Ở đây ý chỉ nữ chính của chúng ta giỏi nói những câu triết lí như trong “Chicken Soup for the Soul”. Tác giả đã chơi chữ chicken soup thành canh gà là vì lẽ đó.

Tôi mặc kệ, chết thì chết đi, nổi hết cả da gà, cảm tạ các vị vì quốc dân đảng thắng lợi, tuy ngắn ngủi nhưng lại vinh quang một đời, nhân dân đời đời nhớ tới các vị.

Tôi thở dài, dùng giọng điệu mềm mại nhỏ nhẹ mà chính mình cũng cảm thấy buồn nôn khuyên giải:

“Thiên ngoại vân thiên lâu ngoại lâu*, trên thế gian này không bao giờ có kẻ mạnh nhất, cho dù ngài trở thành kì thủ mạnh nhất đương thời thì như thế nào? Trăm năm sau, cũng như thế sẽ có người đánh bại ván cờ Trần Lung của ngài. Đến lúc đó ngài lại nên như thế nào? Chơi cờ, vốn là không nên để sự cạnh tranh đấu đá chi phối, đánh cờ chỉ có một từ quan trọng đó là “đàm luận”, bất luận thắng thua, cũng chuyển thành nụ cười.”

*Thiên ngoại vân thiên lâu ngoại lâu: tác giả chơi chữ bằng cách lấy tên của nhân vật là Lâu Vân Thiên ghép thành câu thơ. Đại ý nói rằng mây cao nhưng bầu trời còn cao hơn, lầu cao nhưng còn có lầu cao hơn nữa, không nên tự ỉn là nhất.

“Thiếp biết đại nhân không giải được ván cờ này sẽ không cam tâm, nhưng ngài đã suy nghĩ lâu như vậy, sợ là lằm đường lạc lối cũng không tự biết. Nếu ngài chịu tin thiếp một câu, thì hãy nhanh chóng hối phủ ngủ một giấc ngon lành. Có lẽ...” Tôi không biết như thế nào giải thích cho rõ ràng với hắn ta, có đôi khi tiềm thức còn tốt hơn ý thức, nên đành phải lập lời: “Có câu gọi là văn chương bản thiên thành, điệu thủ ngẫu đắc chi*. Đại nhân có còn nhớ thiếp từng nói qua. Đạo pháp tự nhiên, vạn pháp quy về một không? Đại nhân quá chú tâm vào bàn cờ phía trên, nếu không ngại đem tâm mất hướng nơi khác, có lẽ có thể ngộ được phương pháp phá giải”.

*Văn chương bản thiên thành, điệu thủ ngẫu đắc chi: trích trong bài thơ của Lục Du, đời Tống:

Văn chương bản thiên thành, điệu thủ ngẫu đắc chi, túy nhiên vô tỳ hà, khởi phục tu nhân vi!

Ý nói văn chương vốn đã tự nhiên đã có, chỉ ngẫu nhiên mà viết thành, thuần tịnh không tỳ vết, đâu phải do con người cố gắng mà đạt được.

Lâu Vân Thiên khép mi trầm mặc một lúc lâu, đại khái tính khí lại cũng không biết xấu hổ chậm chậm đáp lại một câu, liền bị tôi thúc giục uống một hơi hết sạch bát cháo cá, tôi lại giúp hắn hoạt động đi lại.

Toàn bộ trọng lượng của hần đều đặt trên người tôi, tôi một bên cố sức chống hần, một bên còn phải quản chính mình, Trảo Kê Long Trảo Thủ rục rịch muốn động đây, chúng nó tỏ vẻ thật lâu không tìm soái ca, ngứa nghề vô cùng.

Vớ vẩn, Lâu Vân Thiên không bằng Diệp Tô, hần nếu như bị tôi tóm được nhược điểm, phỏng chừng liền trực tiếp nước mắt tuôn trào chạy đi, nói không chừng còn muốn chịu trách nhiệm cưới tôi đến cùng, tôi nếu như sau này ngày ngày nhìn cho hần tâm linh canh gà, dù không một đến chết cũng phiền chết.

Lâu soái ca loại sinh vật này, không biết nhìn xa trông rộng, không thể khinh thường mà trêu đùa được đâu.

Đi đến vòng thứ tư thì Tiểu Mẫn rốt cục không phụ sự kỳ vọng của tôi, dẫn quản gia của Lâu phủ đẩy cửa tiến vào, tôi vội gọi hần đến đỡ đỡ còn chính mình thành công rút lui, hướng Lâu Vân Thiên mỉm cười chấp tay cúi người khê chào: “Đại nhân nên trở về để người nhà giúp ngài đắp bóp chân cho máu huyết lưu thông, tránh để ngày hôm sau vì đau mà chậm trễ chính sự”.

Tuy là nói cho hần nghe, nhưng thực ra là hướng quản gia thanh minh: “Chúng tôi là hoàn toàn trong sạch”.

Lâu Vân Thiên giãy giụa dựa trên người quản gia hướng tôi chấp tay: “Đa tạ tiểu thư chiếu cố khai đạo, Vân Thiên... đã hiểu”.

Tôi được hần ta tạ ơn mà nổi cả da gà: tôi dắc tội gì với người mà người lại hại tôi như vậy? Người kỳ thực là hi vọng tôi bị đám nữ tử phần son của người giết người diệt khẩu phải không?

Đợi đã, tiểu thư? Đây đang kêu ai đấy?

Thân phận chính phủ của lão nương là quả phụ nha. Người tưởng gọi tôi là tiểu thư, tôi sẽ giúp người miễn phí vận chuyển ư?

16. Chương 16: Một Câu Khích Lệ Dẫn Tới Huyết Án

edit: hangaof

beta: An An & Hàn Phong Tuyết

Do trước khi trời tối vì Lâu Vân Thiên lao tâm lao lực hãm canh gà, khi hần rời quán trà đi còn phải lo lắng bảo dưỡng trà xá thân yếu của tôi – chính là tẩy cái mùi – đến khi nó khôi phục như lúc đầu tôi mới an tâm ngủ, cho nên ngày hôm sau tôi thức dậy hơi muộn.

Lão nương xem như đã hiểu rõ thời thế, tôi, con mẹ nó, chính là có số làm nha hoàn, cho dù là trước hay sau khi xuyên qua, sống kiểu hưởng thụ được đánh một giấc ngủ ngon còn được dậy muộn như vậy với tôi không có nửa xu quan hệ.

Bên ngoài Tiểu Mẫn đập cửa cạch cạch: “Lăng Đang chết tiệt! Người là heo à! Rời giường!”.

Tôi lệ rơi đầy mặt, đúng là không có cái gì tốt lành, lão nương nhặt được cái tên tiểu bạch kiểm đem về, ngày ngày ăn nói khép nép hầu hạ, thế mà báo đáp cho tôi là nửa đêm còn đến kêu la!

Rốt cuộc ai là nhà tư bản tàn ác a? Muốn công nhân mỗi ngày bãi công chơi phải không?

Tiếng đá cửa của Tiểu Mẫn ngày càng lớn, tôi vừa luống cuống mặc quần áo vừa kêu lên: “Đợi lát nữa... đợi...”.

Được rồi, không cần đợi nữa, chốt cửa của tôi đã hỏng rồi.

Cánh cửa kêu rắc rắc một tiếng rồi văng ra, đập vào tường rồi lại bắn trở về. Tôi cùng Tiểu Mẫn mắt to trừng mắt nhỏ (mắt to chính là tôi, không thể nghi ngờ, ai nghi ngờ lôi ra ngoài, đánh!), tôi đang cầm váy ngoài mặc vào, Tiểu Mẫn há miệng, một chân vẫn còn duy trì tư thế lơ lửng trên trời.

Tôi ho nhẹ một tiếng, đứng thẳng lên mặt không đổi sắc nhìn hần: “Đi mua cái then cửa mới giúp ta lắp vào, buổi tối nay không ăn thịt nữa”.

Tiểu Mẫn hét lên một tiếng, nhanh chóng khép cánh cửa lại, cách cánh cửa mà gào thét với tôi: “Người không thể ý tứ một chút sao!”.

Tôi con mẹ nó lần này chịu oan a! Có ai nghe qua lưu manh xông vào nhà vệ sinh nữ lại bày ra bộ dạng hai tay che ngực, lệ rơi đầy mặt hô to: “Các người có thể ý tứ một chút hay không?” chưa?

Lại nói sau, tôi không ý tứ chỗ nào? Lão nương cả người đều được che kín có phải không? – cho nên mới nói không hiểu người xưa, rõ ràng quần áo trong cũng đều là vải dệt bình thường, che kín tốt, vậy mà còn cố tình cho rằng tôi mặc quần áo trong là đang ở trần.

Ai lúc ngủ lại còn mặc ba tầng áo trong ngoài a thực là quá đạo đức!

Tiểu Mãn ở bên ngoài giữ cửa tiếp tục kêu lên: “Người... người nhanh lên một chút! Có việc gấp!”, hơ hơ, nếu tiêu chảy thì đi nhà xí đi, đừng có ở ngoài cửa kêu gào nữa, cảm ơn.

Quyết tâm không để ý tới hắn, nhưng Tiểu Mãn cứ gọi một tiếng rồi một tiếng, tôi bất đắc dĩ, đành phải ứng phó với hắn: “Thiếu gia, cho ta mặc xong quần áo, chải đầu xong đã được không?”.

Một tiếng kêu trầm đục vang lên, nghe tựa như Tiểu Mãn ở ngoài gõ trán vào cửa, nhắc nhở tôi nhanh một chút.

Tôi vừa bận việc, vừa nịnh nọt hắn: “Không hổ là tiểu thiếu gia nhà ta, cho dù là dùng đầu gõ cửa cũng ý tứ như thế”.

Tiểu Mãn trầm mặc.

Tôi nhanh chóng trang điểm xong, gõ lên cánh cửa: “Thiếu gia, mở cửa đi”.

Tiểu Mãn đen mặt đẩy cửa ra, lạnh lùng chất vấn: “Tối hôm qua người thừa dịp ta không có ở đây, đã cùng Lâu Vân Thiên làm cái gì rồi?”.

Hửm?

Tôi sang nhầm sân khấu rồi? Hiện tại không lẽ chính là màn diễn Võ Đại Lang giận giữ mắng mỏ Phan Kim Liên?*

*Phan Kim Liên nguyên là hầu gái trong nhà một đại gia, do không chịu làm thiếp cho tài chủ già nên bị bức phải lấy Võ Đại Lang, anh Võ Tông, một người vừa lùn vừa xấu xí. Phan Kim Liên vốn tính lẳng lơ nên rất thất vọng. Nhân lúc Võ Tông đi Đông Kinh, do người láng giềng là Vương Bà dắt mối, Phan Kim Liên quen với Tây Môn Khánh, một tên tài chủ. Khi hai người gặp nhau ở nhà Vương Bà thì bị Võ Đại Lang phát hiện.

Tôi trên dưới đánh giá hắn, khách khí hỏi: “Thiếu gia, ngài đập cửa của ta, nhục mạ con người ta, nghi ngờ cách ta ăn mặc đều là vì muốn hỏi đến cuộc sống riêng tư của ta?”.

Tiểu Mãn im lặng nhìn tôi, trong mắt rõ ràng viết: nếu không thế thì là gì đây?

Làm khó hắn trưng ra vẻ mặt đương nhiên kia, con mẹ nó quả là nghìn phần hồn nhiên.

Tôi tức điên rồi: “Ngài muốn nghe bản nào? Bản đã cắt bớt hay là bản người lớn? Ngài cho rằng ngài cùng quần gia trở về phủ, thấy bọn ta quần áo chỉnh tề là giả?”, hắc đạo còn không có trí tưởng tượng đến như vậy, động não một chút có được hay không?

Tiểu Mãn sừng sốt, đỏ mặt hắng giọng nói: “Ta... hắn... cái kia...”, rồi rút cuộc cũng kịp phản ứng, giận giữ, “Người có thể nghiêm túc một chút hay không? Đừng nói người đã không còn là khuê nữ, cho dù là một khuê nữ có trăm nhà đến cầu hôn đi nữa cũng phải chú ý hành xử, không thể làm người ta hiểu nhầm!... Huống chi, người không phải là đã có một tên tình nhân rồi!”, lại lôi Diệp Tô ra nói nữa.

Cũng trách tôi, mỗi lần Diệp Tô gửi thư, tôi đều mặt mày hờ hờ kêu la khắp nơi, mấy lần đó, Khuynh Vũ đều tỏ ra ngại ngùng, Tiểu Mãn cũng là không hề khắc chế mà theo tôi gọi nhân tình dài nhân tình ngắn, còn không ngại xưng hô kiểu thô tục thấp cấp như thế này.

Tôi nhướn lông mày nhìn hắn, trịnh trọng tuyên bố: “Ta cùng với nhân tình là quan hệ nam nữ thuần khiết, ta cùng Lâu Vân Thiên là quan hệ khách hàng thuần khiết, ta tin tưởng hai bên cũng đều hết sức rõ ràng chúng ta ở địa vị nào, tuyệt đối sẽ không có hành động vượt quá giới hạn. Không biết đáp án này, có làm

thiếu gia ngài vừa lòng không?”. Wow, bình thường không biết sao, giờ nói ra như vậy thật không có gì đặc biệt, tôi nhất thời cảm thấy thật uy phong.

Cuộc sống của tôi dường như quá phóng túng rồi. Hai đại soái ca, một người thanh cao, một người danh giá, nếu có thêm một người bạn tâm giao làm cho tay áo xanh của tôi thêm hương sắc, đời này quả thật là đáng giá.

“Quan hệ khách hàng thuần khiết!”, Tiểu Mãn nặng nề hừ một tiếng, coi như bỏ qua, “Người tự mình đi xuống xem một chút đi, có người Lâu gia đến, theo tình hình trận chiến này, sợ là chúng ta phải ngừng kinh doanh mười ngày”.

Cái, cái gì?

Đầu óc tôi choáng váng, không chút nghĩ ngợi liền níu lấy vạt áo Tiểu Mãn rống lên: “Sao người không nói sớm!”.

Mới một tháng a! Lão nương mới được hưởng thụ cuộc sống của nhà tư bản một tháng! Chẳng lẽ nhanh như vậy lại muốn trở về nguyên hình rồi? Tôi phải biết là kẻ nào gây tai họa!

Tôi có thể đoán được dưới lầu bây giờ vô cùng lộn xộn, vội vàng đi xuống, hai chân mềm nhũn loạng choạng, không tự chủ mà bị trượt chân. Chỉ đành kêu Tiểu Mãn, một tay níu lấy cổ áo hắn, một tay bám lấy tay vịn, mỗi một bước đều thê thảm.

Tiểu Mãn bị tôi siết lấy, khớp mắt cùng cơ thể đều khẽ run, sau một hồi lâu thở hổn hển thành khẩn đề nghị tôi: “Lão bản nương à, bây giờ hoặc là ta tát người hai cái giúp người trấn định lại, hoặc là người đổi tay, bám lấy bả vai ta”.

Không cần. Vốn đã không phải mỹ nữ, lại bị đánh thành cái bánh xốp, chẳng lẽ muốn tôi giống như nữ lang trên bìa tranh tết hay sao? Vậy được, liền làm người đi cùng ông già Noel, thời gian vào nghề quá ngắn, không kiếm được tiền.

Tôi nghe lời buông tay, đổi thành ôm lấy cổ hắn, đem hơn nửa sức nặng đặt trên người hắn, run rẩy tìm chuyện để nói, tán gẫu để an ủi trái tim nhỏ bé thấp thỏm không yên: “Tiểu Mãn a, ở dưới có còn đầy đủ bàn ghế không? Phải bỏ tiền mua thêm, coi như nửa tháng nay ta đều làm việc vô ích a... May mắn là lá trà đều để ở trên lầu, nếu mà để dưới thì lại mất tiền rồi, ta thật sự là... ai người nói xem ta thực là oan a! Không phải là đỡ hắn đi hai vòng thôi sao? Nhà bọn họ nuôi khuê nữ hay là con trai a! Đâu hử quý giá như vậy? Sớm biết thế lão nương không bán trà, mà mở... ủa?”.

Tôi há mồm trợn mắt, trong quán thật gọn gàng, bàn ghế đều tràn ngập trong ánh sáng nhu hòa, trên cánh cửa sổ tựa hồ như được đổi lớp dán mới, so với màu sắc lúc trước chúng tôi dùng có vẻ trang nhã hơn nhiều. Ánh sáng đầy đủ, trong quán có vẻ sáng ngời sạch sẽ, có chút phong cách văn nhân hơn rồi.

Trong quán có một người đứng chấp tay cung kính, đầu cúi xuống, hai vai thẳng, vừa nhìn đã thấy là người trong sạch, được giáo dục tốt.

Bị tôi làm cho sợ?!

Tôi vội vàng buông Tiểu Mãn ra, oán hận trừng hắn một cái, chỉnh lại tóc tai quần áo, bước nhanh xuống lầu, hướng về phía người kia cười thân thiện: “Để cho ngài đợi lâu, thiếp là chủ của nơi này...”.

Người kia chấp tay thi lễ, khách khí nói: “Xin ra mắt Lăng nương tử. Tiểu nhân là Phương Trọng, quản gia của Lâu phủ, được thiếu gia nhà ta dặn dò tới để báo đáp Lăng nương tử một phần ân tình”.

Ta ngạc nhiên nói: “Ân tình? Lâu thiếu gia khi nào lại thiếu nợ thiếp ân tình? Quán này buôn bán nhỏ, chúng tôi lại mới đến, ít nhiều là nhờ Lâu đại nhân thường xuyên tới, quán trà mới duy trì làm ăn được. Nói đúng ra, vẫn là chúng tôi thiếu nợ ân tình của Lâu đại nhân mới phải. Không phải là Phương quản gia nghĩ sai rồi?”.

Người này làm sao lại gọi tôi là Lăng nương tử? Theo hiểu biết của tôi, tôi như vậy không có chồng, là quả phụ, gọi là phu nhân hay tẩu tử đều được (miễn không gọi tôi một tiếng đại nương, sẽ bị tôi xem thường bắn trở về). Nếu là gia thế dòng dõi uyên bác, gọi một câu tiểu thư cũng là không có gì đáng trách. Nương tử, xưng hô này mang theo chút hương vị tức giận, cũng không tính đến việc kết hôn hay không.

Thân phận hẩm như vậy, lại khách khí gọi tôi là nương tử, giống như là quản gia ở Luân Đôn, Anh Quốc mặc áo bành tô vừa mở miệng liền vui tươi hơn hỏi tôi: “Đại muội tử à, có biết đến tôi hay không?”.

... thế này không khỏi có cảm giác bất thường

Quản gia hơi nghiêng người, làm tư thế dẫn đường: “Thiếu gia làm việc này tự biết đúng mực, tiểu nhân chẳng qua là làm việc theo lệnh, không dám nói gì thêm. Bất quá thiếu gia cũng chỉ bảo tiểu nhân truyền đạt lại mấy câu, Lăng nương tử có thể hay không dời bước, cùng tiểu nhân đến vườn đào một lần? Tiểu nhân ngu dốt, e sợ rằng làm không đúng lời dặn của thiếu gia, mong Lăng nương tử vui lòng chỉ giáo”.

Tôi nhướn lông mày.

Đây là địa bàn của tôi sao? Vì sao mà nghe hắn nói những lời này, giống như là tôi mới là khách ở đây?

Huống chi hắn nói gần nói xa tràn đầy khí thế cao ngạo, không giống đến để báo đáp ân tình mà là đến để kết thù.

Cổ ý ho mấy tiếng, hiện tại quả là tò mò, đành phải cười với hắn một tiếng rồi quay đầu lại ý bảo Tiểu Mãn đuổi theo.

Vườn đào của tôi!

Tôi ôm ngực dụi mắt, nhắm lại rồi mở ra, đập vào mắt vẫn là sự hỗn độn như cũ.

Vài cây đào mọc tươi tốt bị đào cả gốc lên, đông một cây, tây một cây trên mặt đất, trong khoảng đất trống là đồng đá khối vuông, ở xa hơn có người bận rộn đào hầm, tựa hồ như muốn hăng hái xây dựng, lòng tôi đau đến chảy nước mắt, run rẩy hỏi: “Đây là...”. Tiểu Mãn nhân lúc tôi không chú ý đã bán khế đất đi?

Quản gia cười nói: “Đêm qua Thiếu gia nhà ta sau khi trở về phủ, tỉnh tề hiểu ra lời Lăng nương tử nói, càng nghĩ càng cảm thấy có đạo lý, sáng nay khi tỉnh lại, đột nhiên nhận rõ, phá được ván cờ kia. Thiếu gia mừng rỡ, vô cùng cảm kích nương tử, lại không biết báo đáp như thế nào, liền nghĩ ngài từng nói qua, muốn trước mùa đông thêm vài chồi nghỉ mát trong vườn đào, dời mấy cây mai vàng. Thiếu gia sợ ngài bỏ lỡ dịp, tới lúc hoa mai đua nở ngài không đến uống trà hoa mai được, liền vội vàng làm bản vẽ, bảo ta tìm những thợ mộc có tay nghề tốt nhất tới đây, giúp ngài hoàn thành tâm nguyện”. Vừa nói xong dùng hai tay đưa cho tôi một phần bản vẽ, “Đây là thiếu gia nhà ta đích thân làm, không biết có vừa ý Lăng nương tử không”.

Còn có cái gì hợp hay không hợp? Cho dù là không hợp, đào như vậy rồi chẳng lẽ bây giờ tôi còn có thể sửa được? Tôi cười lạnh một tiếng, nhận lấy bản vẽ nhìn lướt qua, thần nhiên nói: “Lâu đại nhân một tay làm thì phải tốt rồi, thiếp là người thô kệch, làm sao nhìn ra được tốt xấu? Dù sao vườn cũng đã như thế, Phương quản gia muốn làm gì thì làm đi, không cần coi mình là người ngoài”.

Lại nhìn xung quanh một chút: “Thiếp tự nhận không làm bất cứ đại sự gì, không đảm đương nổi đại lễ này, phiền Phương quản gia cho thiếp giấy vay nợ, sửa lại phải dùng tiền, coi như là thiếp mượn Lâu đại nhân, tính lãi theo ngân hàng tư nhân, một năm sẽ trả hết”. Mẹ kiếp, lão tử lại mắc nợ rồi.

Sửa lại một chút, tôi là thân nha hoàn mang nợ, kỹ nữ kiêm người lang thang.

Dù thế nào cũng quấn quanh trong cái vòng quần chúng lao khổ, tao nhả đứng lên.

Phương quản gia sững sốt: “Cái này...”.

“Hay là”, tôi đảo mắt nhìn hắn, “Lâu đại nhân nhìn trúng quán trà này. Cũng tốt, số bạc này xem như Lâu đại nhân góp vốn, chúng ta tính ra rồi làm một hợp đồng, sau này Lâu đại nhân chính là chủ nơi này rồi. Phương quản gia ở đây, muốn làm gì thì làm, tuyệt đối không cần hỏi trước ý kiến tiểu nhân”.

Phương quản ra toát mồ hôi, sợ run một hồi rồi cười lạnh nói: “Tiểu nhân tự ý làm, đắc tội với Lăng nương tử rồi. Thực ra thiếu gia nhà ta nói nên nói rõ nguyên nhân trước với ngài, được ngài cho phép mới làm. Chẳng qua là tiểu nhân vì muốn đẩy nhanh tốc độ, lại đoán rằng, với quan hệ giữa nương tử cùng thiếu gia nhà ta...”.

Tôi thần nhiên nói: “Lời này ngài chớ có nói lung tung, Lâu đại nhân một thân như ngọc, học thức đầy mình, thiếp đây là thủ tiết phu nhân há lại dám với cao. Thiếp mặc dù thô bỉ, cũng biết trọng danh tiết,

nếu bị truyền ra ngoài là không biết kiềm chế, thiếp không còn cách nào, chỉ đành thắt một sợi dây đũa lấy thanh tinh!", dứt lời liếc mắt nhìn Tiểu Mãn, con thỏ chết tiệt, thẳng nhai con kia, nói không rõ ràng, làm cho lão nương chịu buồn bực một chết như vậy.

Tiểu Mãn mặt đen như đáy nồi, không phải là tức giận, rõ ràng là nén cười đến cực độ.

Tôi tức chết, chỉ yêu thích thôi cũng coi tôi như sắc nữ?!

Lão nương một lòng một dạ, chỉ là yêu mến soái ca!

Tôi trừng mắt liếc hắt một cái, xoay người rời đi.

Tiểu Mãn nói với Phương Trọng vài lời, sau đó bước nhanh đuổi theo tôi, cười nhẹ: "Còn tưởng rằng người thật sự là ăn trong bát, nghĩ trong nồi, cái này ta yên tâm! Cũng là, người với tên nhân tình kia chàng chàng thiếp thiếp, làm sao lại để mắt tới tên tiểu bạch kiểm đó?".

Tôi dừng bước, liếc hắt một cái: "Người biết nhân tình của ta tên họ gì, hình dạng trông thế nào, phẩm hạnh như thế nào? Làm sao biết ta không thềm để tên tiểu bạch kiểm này vào trong mắt?".

Tiểu Mãn cứng họng: "Ta... Ta xem người cùng hắt thư từ qua lại thường xuyên... cho là... người không phải nói...".

Tôi lười nghe hắt lấp bắp, phiền não đẩy hắt ra đi lên lầu, Tiểu Mãn vội la lên: "Người đi đâu?".

Tôi hằm hừ: "Ngủ!".

Đúng là cả đồng chuyện tôi mà!

Nhất định là do tôi rời giường không đúng cách!

17. Chương 17: Lâu Soái Ca Chịu Đòn Nhận Tội

edit:

beta: Năm Taemin & Đăng Phương

Thời gian an nhàn quả thật ngắn ngủi, tôi vừa đặt được đầu xuống gối thì Tiểu Mãn đã lớn giọng gọi: "Bà chủ, Lâu Vân Thiên Lâu đại nhân tới tìm. Lâu đại nhân một mình tới tìm người để nhận tội, người đừng oán trách ta chưa nói rõ ràng nhé", nghe giọng hắt giống như sợ tôi phá cửa lần nữa, có ý tránh nên mới đứng xa xa nơi cầu thang gọi với tới.

Nơi này là lầu gỗ, âm thanh vang lên quả thực là khủng khiếp, tuy là giọng trầm thấp nhưng âm vang lại cứ vờn quanh.

Tôi rên rỉ trở mình một cái.

Là lão tử tự nhặt về cái tên thiếu gia này, phải nhịn, không trách ai được. Con cái mã bà chủ này, không lẽ ép tôi mỗi ngày đều phải nghe mấy lời như vậy sao, tại lão tử sắp luyện thành vàng rồi đây!

Cuối cùng tôi cũng hiểu được tại sao Đông chủ quỳ buồn rầu khổ não vì mẹ ruột có bốn ông ngoại.

Quý bảo của khách điểm còn chờ ở phía dưới, tôi không dám làm bộ làm tịch, liền đứng dậy sửa sang lại đầu tóc, ấn huyết Thái Dương rồi chậm rãi đi xuống lầu.

Đại khái là vì chất lượng giấc ngủ kém, đầu của tôi trở nên nặng nề, giống như đựng đầy một đầu hồ bột nhão, mắt tôi nhắm liên tục, hai hốc mắt thật hết như hai quả bóng bàn.

Tiểu Mãn đứng ở cầu thang chống nạnh trừng mắt nhìn tôi, nháy mắt nhỏ giọng nói:

"Lâu Vân Thiên đến nhận tội, người phải thu xếp cẩn thận, đừng để bị sắc đẹp của hắt mê hoặc đấy nhé".

Đầu của tôi càng đau hơn.

Có lẽ đầu của mình đựng đầy hồ bột nhão nên tôi không biết phản ứng thế nào, nào tôi dường như ngẩn lại, bị một chùy đánh trúng, nghe hẳn nói vậy liền nghiêng rằng nghiêng lợi tuyên bố: “Lão nương ta cũng đã tự có tiêu chuẩn về sắc đẹp”.

Ấy, ý tôi là, lão nương tôi sẽ không bị sắc đẹp mê hoặc đâu!

Haizz...

Quên đi, chính tôi cũng không tin nữa là.

Tiểu Mãn có chút hả hê khi thấy người ta gặp họa: “Người thăm rồi, lần này Lâu đại nhân chắc là tới xem người đối phó ra sao, một chút nữa nói không chừng hẳn còn có thể biết được người là kẻ điên”.

Tôi lắc lắc cái đầu, đảo đều hồ bột nhão một chút, nghe rằng nhếch miệng đáp lại hẳn: “Đầu của người cứng như vậy, người ăn cái gì để lớn lên thế? Tiểu tử nhà người đang nhàn rồi quá phải không, muốn để lão nương ta phân việc cho chút gì, lão nương nên cho người đi sửa then cửa hay là đi múc nước đây?”.

Cho rằng ta quan tâm ư? Bỏ lại vô nhất vật, hà xứ hữu trần ai*? Cái mà Lâu đại soái hẳn coi trọng chính là trà xá của tôi, chứ không phải là tôi.

*Bỏ lại vô nhất vật, hà xứ hữu trần ai: Trích trong Phật kệ do Cơ pháp Thiền Tông ngũ tổ Hoàng Nhãn tọa giảng cho đại đệ tử Thần Tú làm ra. Bài kệ như sau:

Bồ đề bổn vô thụ, minh kính diệc phi đài

Bỏ lại vô nhất vật, hà xứ hữu trần ai?

Nghĩa là: Bồ đề vốn không trồng, gương sáng không cần giá, vốn dĩ không tồn tại, sao lại rước trần ai?

Tiểu Mãn bị mấy lời của tôi dọa cho lùi một bước, bắt đắc dĩ nói: “Người xem ra cũng có uy phong, có thể so với ta được, thấy người ở trước mặt hẳn làm ra bộ dáng dịu dàng ngoan hiền, ta còn lo cho người khác ở trong lòng người chứ”. Ngẫm một chút, lại trịnh trọng nhắc: “Lâu Vân Thiên là loại quân tử không hợp với người dẫu, người nên đi theo người thẳng thắn phóng khoáng thì hơn. Cho dù thói quen của người là gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói chuyện quỷ, thấy Lâu Vân Thiên liền giả dạng làm tiểu thư khuê các, nhưng nếu người nửa đời sau mỗi ngày đều giả dạng làm người hiền lương cung kính cần kiệm, đương nhiên sẽ khiến bản thân ngọt ngào”. Nói xong có lẽ sợ tôi sẽ mang hẳn đi đập như đập hạnh đào, liền nhanh chóng chuồn mất.

Tôi đứng tại chỗ sững sốt nửa ngày, muốn hiểu rõ tình huống mập mờ vừa này.

Người vừa cùng tôi nói chuyện có phải là cái tên thiếu gia kiêu ngạo khinh người, là cậu ấm trong Hồng Lâu Mộng dám trêu chọc Vương Hi Phượng không?

Mà cuối cùng tôi vẫn còn nhớ dưới lầu có một tên soái ca đang đợi. Bởi vậy, thất thần một hồi liền xoa xoa ấn đường, chỉnh đốn lại tinh thần, làm mặt cười, xuống lầu tiếp khách.

Lâu Vân Thiên ngồi xếp bằng đẹp đẽ ở vị trí cao nhất, nơi có màn trúc nửa cuốn. Ngoài cửa sổ lá cây lá lướt, trong phòng quân tử khiêm nhường, đều là phong cảnh thật đẹp mắt.

Tiểu Mãn không gạt tôi, từ góc độ này, Lâu Vân Thiên có thể thấy tôi cùng thẳng nhãi con kia có những hành động rất kỳ lạ. Nhưng mà hẳn vẫn bình thản, hàng lông mi dày rậm rủ xuống, trên bàn trà nóng đầy hơi nước làm ngũ quan xinh đẹp của hẳn có chút mơ hồ, càng khiến hẳn có vẻ như không phải là phàm nhân.

Tôi ho nhẹ một tiếng, nhẹ cúi chào cười nói: “Thiếp là người thô tục, khiến đại nhân chê cười rồi”. Không để người khác áp đảo, phương pháp tốt nhất chính là mình xuống nước trước.

Khụ, kiềm chế một chút, không cần nghĩ đến tổng quan, chỉ cần nghĩ đến chi tiết.

Lâu Vân Thiên đứng dậy, khẽ gật đầu với tôi, mỉm cười: “Cô nương thẳng thắn thông suốt, thật là khó có được người như thế, làm sao ta lại dám chê cười?”. Lại sửa sang quần áo, cúi xuống hành lễ: “Vân Thiên

một mình đến đây, nhận tội với cô nương”. Quả thực hẳn ta trực tiếp đi thẳng vào nội dung như Tiểu Mãn nói.

Hôm nay hẳn một thân áo màu xanh đậm, tay áo bào của hẳn làm tôn lên làn da ngọc trắng như tuyết, hàng chỉ thêu bầu trời với mây bay nước chảy lưu loát mà sinh động, hồn nhiên. Chính là tiên tử trong rặng trời đầy sắc tím, không hổ là dễ nhìn, nhận tội cũng nhận xuất sắc như vậy.

Tôi đầy một bụng oán khí bị lời lẽ đầy nhẫn nhục của hẳn làm cho tiêu tan, vội xông về phía trước vài bước làm động tác giả nâng hẳn dậy, cười nói: “Đại nhân định hại chết thiếp sao? Thiếp là hạng nữ lưu, đâu xứng được nhận đại lễ của đại nhân”.

Câu này không phải là châm chọc. Lâu Vân Thiên có công danh trên người, lại là đại quan trong triều, cho dù là phạm vào việc gì thì hẳn gặp thanh thiên Đại lão gia cũng được miễn quý. Đừng nói hẳn có ý làm chuyện xấu, cho dù hẳn trước mặt tát tôi một cái chảy nước mũi tôi cũng phải trưng ra vẻ mặt không có gì, có là chuyện lớn gì đâu? Xem ra hẳn đích thực là thần tài, tôi còn phải cười hì hì khen ngợi hẳn khí thế như lan, nước miếng so với hương Chanel số năm còn mê người hơn.

Huống chi hẳn hiện tại chỉ là thay chính quản gia của mình nhận tội không phải do hẳn làm, để ta nguôi giận thôi.

Trên đầu chữ “sắc” có cây đao*, ta không bị chém người nào bị chém đây.

*Trên đầu chữ “sắc” có cây đao: Nghĩa đen là nói về cách viết, chữ “Sắc” là , chữ “Đao” là . Còn nghĩa bóng ý nói sắc đẹp cũng nguy hiểm như đao kiếm vậy.

Tôi mời Lâu Vân Thiên ngồi xuống, đổi một ly trà mới cho hẳn, lại nhìn kẻ đẹp trai đang đứng cạnh cầu thang nói: “Phương quản gia chỉ là nóng lòng hoàn thành nhiệm vụ, là thiếp không phóng khoáng, không xứng với ý tốt của đại nhân”, vừa nói vừa nhìn trộm một cái, ruột đau không thôi. Thật sự là hẳn nóng lòng van xin, bị tôi biết được nên đành chịu thua, hiện tại lại bức bối như muốn bỏ đi, cũng không biết là hận tôi hay là sợ tôi nữa.

May mắn người này không phải bác sĩ ngoại khoa.

Lâu Vân Thiên cúi người, hổ thẹn nói: “Cũng là Vân Thiên nóng vội, chưa nói rõ ràng, làm cô nương hiểu sai ý”.

Hắn nhìn thấy trong đôi mắt tôi đen trắng rõ ràng phát ra tia lửa lấp lánh mới vội vàng tiếp: “Nhờ có cô nương nhắc đến điều này, tại hạ nửa đêm mở cửa sổ ngắm sao tàn, đột nhiên lòng có cảm giác, thử đại một lần, không ngờ lại giải ra vấn đề kia. Trong lòng vui mừng khôn xiết, chỉ muốn vì cô nương mà hàn huyên chút ít coi như là báo đáp, lại quên mất những điều kiêng kỵ trước đây”. Hẳn lúng túng cười: “Trong lúc vội vã suy nghĩ không chu toàn, đã quấy rối cô nương, là lỗi của Vân Thiên”.

Một tiếng thở dài. Người này quả thực là quân tử, tự nhận xảy ra mâu thuẫn là do bản thân suy nghĩ không chu toàn, nụ cười ôn hòa, thái độ thành khẩn, cho dù thời đại nào thì tính tình hẳn cũng rất được, huống hồ tôi vẫn phải dựa vào người ta mà sống, không cần lo lắng làm gì.

Tôi điều chỉnh ánh mắt, cười: “Đại nhân là khách quý của trà xá, có thể được đại nhân ưu ái chính là phúc của thiếp, nào dám nói chuyện báo đáp hay không. Vả lại, đại nhân lần này đã trả lễ quá quý giá, tiểu phụ không có công không thể nhận, miễn cưỡng nhận lấy tất nhiên trong lòng cũng không yên, về sau ở trước mặt đại nhân không biết phải làm như thế nào, lâu dài khiến ngài chán ghét cũng không tốt. Đại nhân, nếu ngài thật lòng muốn cảm ơn ta, chỉ cần sau này thường xuyên tới đây uống trà là được rồi”.

Tôi kiên cường làm bộ dạng đại vĩ ba lang*: “Mọi người nói, quân tử chi giao đàm như nước, thiếp học đòi văn vẻ, cũng muốn học một câu quân tử chi giao, mong rằng đại nhân thành toàn cho thiếp”.

*Đại vĩ ba lang: ý chỉ những người không biết nói dối, khi nói dối sẽ rất dễ bị phát hiện, giống như đuôi sói to đến mức dễ khiến người khác chú ý.

Tôi thấy khuôn mặt tuấn tú của hẳn mỉm cười, trong lòng tôi lại nghiêng răng nghiêng lợi: lão tử đúng là có đôi mắt đen. So về phần cứng, ta vốn đã không bằng các người, nam nhân thối các người vì sao lại còn không chừa chút đường sống nào cho nữ nhân ta chứ, vì sao đến cả khả năng tranh giành cũng bị ném qua

mấy con phở? Đều bị gây sức ép một đêm, tại sao hần tinh thần sáng khoái mà cảm thấy mỹ mãn, còn ta lại tàn hoa bại liễu oán niệm liên tục?

Ồi chao! Giống như nói sai cái gì rồi.

CPU có mạnh thì cũng cần phải tắt máy nghỉ ngơi, máy móc của lão tử đã vượt quá sức chịu đựng, không chết đã đủ giữ mặt mũi cho người, nói sai là sao? Có bản lĩnh người format ta đi!

Lâu Vân Thiên gật đầu, nói: “Tại hạ đã từ trọng điểm biết được ý tứ cô nương. Tại hạ vô tình làm cho cô nương cảm thấy bị thua thiệt, cũng không có ý chiếm chỗ trà xá của cô nương, bởi vậy đã viết thành một bản danh mục, mời cô nương xem qua”.

Vừa nói vừa trải tờ danh mục lên bàn cho tôi xem.

“Đây là giá tiền sửa chữa lại chòi nghỉ mát, nhổ cỏ trồng hoa và cây cảnh, chờ vườn hoàn thành chúng ta cùng nhau quyết toán. Nếu cô nương không hài lòng, chúng ta sẽ thương lượng lại”.

Tôi liếc mắt một cái tới con số cuối cùng, khiếp sợ: “Cái này!”. Quá ít! Có thể tưởng tượng một ngàn đồng tiền mua được một con lừa không?

Hần cười giải thích: “Trong nhà tại hạ đại khái cũng có chút vật liệu gỗ, thợ mộc cùng nguyên liệu đều có sẵn rồi, nghỉ nếu cần thì làm, không cần thì thôi, không nên cái gì cũng dùng đến tiền vốn. Cô nương là bằng hữu của tại hạ, cô nương nói không có công không hưởng lộc, vậy tại hạ thu phí tổn cũng không sao, chẳng lẽ còn muốn lấy chút bạc của cô nương? Cho dù cô nương muốn nói cũng khiến cho tại hạ xấu hổ. Nếu trong lòng cô nương vẫn ngại, thì mời ta uống vài lần trà hoa mai cũng được. Lần trước nghe cô nương nhắc đến, trong lòng ta cứ bồn chồn không yên, nếu bỏ lỡ, chỉ sợ phải nuối tiếc cả đời”.

Hần nói có vẻ rất thành khẩn, tôi liền một lần nữa lộ vẻ cực kỳ miễn cưỡng, chỉ đành cười nói tạ ơn: “Ý tốt của đại nhân, thiếp từ chối thì sẽ là bất kính”.

Dừng một chút, mới nhắc nhở hắn: “E là Đại nhân đã quên, thiếp là thân quả phụ, xưng hô cô nương thế này e là không được thích hợp cho lắm”.

Lâu Vân Thiên vậy mà lại đỏ mặt: “Tại hạ cùng với quản lý hộ tịch Lệ đại nhân đúng là có chút giao tình, mấy ngày trước khi hắn về hưu, chúng ta có từng uống cùng nhau mấy chén. Cũng toàn nói chuyện phiếm, vô tình nhắc tới cô nương và trà xá... Lệ đại nhân có nói sơ lược cho ta vài câu, tỉnh Hà Đông đích thực là không có gia đình nào họ Lục, khi cô nương gặp mặt Lệ đại nhân gặp mặt còn chưa đổi kiểu tóc”.

“Cô nương bên người không còn ai để nương tựa, miễn cưỡng thân phận quả phụ quán xuyến phòng trà, tuy ở Thanh Đường không coi nặng hư danh nhưng ở nơi khác cũng không phải là không có. Tại hạ phỏng đoán, cô nương làm như vậy, đại khái là có nguyên nhân mới níu kéo cái hư danh quả phụ kia. Thỉnh cô nương yên tâm, lời nói của tại hạ quả thực rất thành khẩn, chỉ là... bốn bề vắng lặng mà xưng hô phu nhân, có chút nói không nên lời”.

Đầu tôi xác định là đầy hồ bọt nhão, qua buổi nói chuyện với hắn liền nhanh chóng bị hun nóng, phía dưới nắp nồi đang ùng ục ùng ục ứa ra bọt, còn sót lại chút tế bào não đồng thời co rút lại kêu gào: Trời, bị phát hiện rồi ư!

Ghét nhất bị tên quản lý hộ tịch buôn chuyện, hắn có kỹ thuật rất cao trong việc muốn người ta ra đường gặp tai nạn chết người!

Tôi nơm nớp lo sợ không biết nói cái gì cho phải, ngay cả khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâu soái ca cũng đỏ bừng, nhất thời trong lòng tôi bình tĩnh một cách lạ kỳ.

Tôi vừa đau đầu, vừa cảm khái: quả không hổ là quân tử, lấy đạo đức tiêu chuẩn làm thành yêu cầu nghiêm khắc đối với bản thân mình, tôi còn chưa làm sao, mà hắn là người sớm giác ngộ đã xấu hổ vô cùng.

Chợt tiếng ca của Khuynh Vũ từ sau viện loáng thoáng thổi đến: “Sơn hữu mộc hề mộc hữu chi...”.

Lâu Vân Thiên khuôn mặt tuấn tú đỏ đến sắp bật máu, hắn ho nhẹ một tiếng, nhỏ giọng đề nghị: “Cô nương nếu là không thích cách xưng hô này, không bằng... Chúng ta lấy nhau cũng tương xứng mà?”.

Tôi nhanh chóng phản ứng lại, dựa theo ý của hắn nói: “Cầu còn không được, nếu người nguyện ý, trực tiếp gọi ta Lăng Đương cũng tốt. Đúng như đại nhân... Đúng như người đã nói, chúng ta coi như là bằng hữu”. Dưới sự uy áp hiếp ấy, tôi vội vàng thiết lập quan hệ ngoại giao, cùng mặt trận kết bè đảng, cảm tình hay không cơ bản còn chờ bàn bạc sau.

Lâu Vân Thiên khuôn mặt đỏ ửng nhìn tôi nhoẻn miệng cười, sáng rõ như ánh bình minh tươi đẹp, làm cho tôi choáng váng, thôi rồi, con mẹ nó, tình cảm trụ cột coi như đi tong, chúng tôi chính là gian tình không gì phá nổi!

Không phải tôi vì vẻ mặt tác phong mà phân tâm, người ta đã cam đoan thay tôi giữ bí mật, tôi cũng không có bị uy hiếp tiền bạc, tôi còn gì mà không tin tưởng kẻ dễ nhìn như soái ca đây chứ?

Soái ca nói: “Bà chủ nếu hài lòng với khu vườn, ta đây liền kêu thợ mộc tới khởi công, ngày đêm đẩy nhanh tốc độ, trong vòng nửa tháng sẽ hoàn thành. Trong nửa tháng này bà chủ không thể mở cửa buôn bán, ta cũng phải xin lỗi”. Thật biết học Tiểu Mãn giúp tôi cười đùa.

Tôi cũng cười, chấp tay: “Ông chủ Lâu đã chịu lỗ cho ta lớn như vậy, ta lại phân vân chuyện làm ăn thì đúng thật là lòng tham không đáy, phải bị phạt”.

Mặt Lâu Vân Thiên lại đỏ, tôi nghi hoặc, lão nương nói gì khó lường ư? Mặt đỏ như vậy nhưng tinh thần tỏa sáng hẳn.

Tôi có lòng thăm dò nhưng được một chút liền cảm thấy đau đầu, quả là lợi hại, tài nghệ kiên trì giấu diếm thật quá cao siêu, tôi không thể download thêm được nữa.

Soái ca đỏ mặt nói với tôi vài câu rồi cáo từ, tôi mỉm cười chào hắn, đứng ở cửa nhìn theo hắn lên kiệu rời đi, xoay người liền thấy khuôn mặt đen tối của Tiểu Mãn: “Lại bị sắc đẹp hấp dẫn hả?”.

Tôi đỡ cái đầu to của mình, không thềm để ý tới hắn, lão nương phải đi chết một lát đây.

Tiểu Mãn âm hồn không tiêu tán, theo sát ở phía sau lải nhải: “Hắn kiên trì gọi người là cô nương chính là không nhìn nhận thân phận đã kết hôn của người, hắn muốn ra tay người có biết hay không?”.

“Người ta gọi người là bà chủ, người gọi người ta ông chủ, chưa từng thấy người nào như người, người khờ thật hay là giả ngu vậy?”.

“Đã nói với người bao nhiêu lần, người đã có tình nhân, không nên thay đổi thất thường”.

Tôi không kiên nhẫn được nữa, nói lầm bầm: “Người có bệnh ư? Ngay cả tình nhân thật của ta người cũng chưa từng gặp, tại sao lại nói tốt cho hắn, lỗ như hắn chỉ là con heo thì sao?”.

Tiểu Mãn vui vẻ: “Vậy, không phải hắn với người càng xứng đôi sao?”.

... I have a dream, một ngày nào đó, tôi muốn đem tất cả tiểu tử xấu xa đánh chết hết!

Tôi lão đảo đạp hắn một cái, suýt nữa đau thắt lưng. Bước như bay tới phòng bếp, giống như chuột đang tìm ăn. Vô cùng may mắn không bị Tiểu Mãn theo phá hỏng, tôi nhớ rõ ở trong nồi còn một bát cháo trứng muối thật nạc.

Nhiệt tình cầm bát hớn hớn uống cháo nóng, từ cổ chảy dần xuống bụng, trên trán lấm tấm mồ hôi, nhất thời cảm thấy không có gì hạnh phúc bằng lúc này.

Tôi rất cảm động, quyết định ở đây chờ thời cơ, trước mắt nhẹ nhàng ôm em gái bé nhỏ, chính là trái tim già cả của tôi để an ủi.

Khuynh Vũ đang ở phía sau viện, trước mặt nàng là một đại thúc bí ối không quen biết, chuyện gì đang xảy ra đây?

Hôm nay Hoàng Lịch viết không nên làm bất cứ chuyện gì hay sao?

Đại thúc bí ối đưa lưng về phía tôi, quần áo cắt may tinh tế ôm sát thân hình cao lớn của hắn, sống lưng thẳng tắp, giọng nói trầm thấp nhu hòa, giàu từ tính, tôi vừa nghe chân đã mềm lại:

“Cô nương hát quả thực rất dễ nghe, có thể hát thêm cho ta một khúc?”.

Thôi, thôi, thôi đi, lão nương cũng chưa từng sai bảo con gái mình như vậy, người dựa vào vào cái gì chứ?

Khuynh Vũ trái lại để lộ lúm đồng tiền như hoa, nhẹ nhàng đáp lại: “Vậy người thích nghe điệu nào?”.

Tôi rơi lệ đầy mặt, con gái lớn không dùng được! Ở sau viện tư hội tình lang, cũng cách cây hồng phát không xa.

Nam nhân do dự một chút:

“Hay là thôi đi, hôm nay đã làm phiền cô nương không ít, chị dâu cô nương dường như cũng tìm cô nương có việc, tại hạ sẽ không làm phiền nữa. Ngày khác lại đến tìm cô nương uống trà”. Dứt lời đứng dậy, Khuynh Vũ bước lên phía trước dìu hần.

Tôi lắc đầu, khuê nữ nhà mình từ khi nào lại cùng người khác giao thiệp nhiệt tình như vậy?

Đã bị nam nhân này gọi, tôi cũng không trốn tránh nữa, tiến lên vài bước cười nói: “Khách quan đi nhanh như vậy ư? Chúng tôi hôm nay không tiếp tục kinh doanh, ngài phải ủy khuất ngồi phía sau viện, là do chúng tôi chiêu đãi không chu toàn. Chờ chúng tôi mở cửa, khách quan đường hoàng đến uống trà đầu tiên nha? Ta sẽ nói Khuynh Vũ pha cho ngài một bình mao tiên thượng hạng”, thuận tiện trừng mắt nhìn Khuynh Vũ một cái, nha đầu thối, dám yêu sớm ư? Đợi lão nương đấy.

Nam nhân cười quay đầu nhìn về tôi, thản nhiên nói: “Tướng mạo ta thế này, đến đầu tiên sợ là sẽ dễ lỡ việc làm ăn của bà chủ”.

Vài vết sẹo dữ tợn do đao gây ra giăng khắp nơi trên mặt hần, khiến mặt hần không còn ra hình người. Non nửa cái trán tựa hồ từng bị bỏng, lớp da non màu phấn hồng nối tiếp nhau dưới làn da ngăm đen, giống như là độc của con nhện giăng mắc võng. Một dải vải đen rộng chừng ba ngón tay cột trên hai mắt hần, nhưng mà phía dưới vải dệt lại nhìn không ra ánh mắt tương ứng với hình dáng pháp phồng đó, làm kẻ khác càng không đành lòng nhìn thẳng.

Tôi ngăn người cười nói: “Khách nhân đã nói, quán của chúng ta mở rộng cửa, chính là để nghênh đón khách tứ phương. Ngài chịu đến, là vinh dự của chúng tôi. Khách nhân nếu thích thanh tĩnh, có thể đi từ cửa ngách trực tiếp đến lầu hai thuê phòng, chỗ này mặc dù không thể so với sự rộng rãi và náo nhiệt ở phòng chính, nhưng cũng là vô cùng tốt”.

Nam nhân gật gật đầu, cười đáp ứng: “Thịnh tình của bà chủ, tại hạ không thể chối từ, xin thuận theo”.

Lại chuyển hướng Khuynh Vũ dịu dàng nói: “Tại hạ cáo từ”.

Khuynh Vũ khẽ ừ một tiếng, lại đỡ hần đi vài bước mới chịu buông tay, nhìn hần chống trúc còn chậm rãi đi xa.

Tôi thông thả đi đến phía sau nàng, nhếch mày hỏi: “Lần đầu tiên gặp liền không dứt được?”. Xem ra đối đãi thân thiện, rõ ràng không phải lần đầu tiên rồi!

Lão nương ghen tị.

Khuynh Vũ ngưng ngưng cười: “Trước đó vài ngày, hần nghe được muội đang hát, liền theo tiếng hát tới đây xin muội một chén nước... Tỷ tỷ đừng nhìn diện mạo khiến cho người ta sợ hãi của hần, kỳ thực hần tốt lắm. Hần không chê muội ngốc, luôn kiên nhẫn nói chuyện với muội, còn kể chuyện xưa uội nghe”, khuôn mặt nhỏ nhắn hạnh phúc sáng lên.

Chà, điển hình là mối tình đầu, tâm tình của tiểu nữ sinh, thích người ta thì cái gì cũng là tốt nhất, khuyết điểm cũng là ưu điểm. Nhưng có chút không ổn, tôi cũng không thể nói không được.

Tôi thân tình ôm lấy nàng: “Hần đối tốt với muội không phải giả, hần không phải là người bình thường cũng là thật. Muội xem, quần áo giày của hần đều là đồ đắt tiền, tính sơ ra cũng gần trăm hai, chưa cần hần thể hiện, vừa thấy đã biết là công tử của đại gia tộc. Có câu, lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, không phải ngẫu nhiên, nếu hần thích muội thì đã đành, nếu chỉ mình muội một lòng nguyện ý, thì có bao nhiêu oan ức đây?”.

Cho dù là lương tình tương duyệt cũng chỉ có thể làm thiếp, nói như thế nào cũng là không tương xứng.

Khuyhnh Vũ cúi đầu không nói lời nào.

Tôi thở dài một hơi, đổ dành nàng: “Muội là đại cô nương, xử sự cần có chừng mực, ta cũng không phải không cho hai người gặp mặt, chỉ là nhắc nhở muội chú ý mấy điểm, chớ dễ dàng trao trái tim mình đi, cũng chớ để người ta được lợi”.

Nói đến đây lại nhớ tới mấy ngày mới khai trương bị gây rối, vội vàng hỏi: “Gần đây có người nào ức hiếp muội không? Nếu có gì, nhất định phải nói rõ cho ta, không được nhịn trong lòng, biết chưa?”.

Khuyhnh Vũ chớp chớp mắt, nhu thuận cười: “Không có gì thật mà”.

Tôi há to miệng: “Đúng là có người được lợi rồi! Vì sao không nói cho ta biết? Rốt cuộc là người nào?”, tôi gõ lên đầu tiểu nha đầu này một hai cái, vì ngại bề ngoài ốm yếu không thể đánh đòn, nhưng phải trối chặt để dạy dỗ.

Khuyhnh Vũ liên tục lắc đầu: “Không thể nào, tỷ tỷ không phải vẫn nhìn thấy muội sao? Ngày đầu tiên có kẻ kia, chẳng phải đã bị tỷ tỷ chặn rồi sao, thật sự không có người nào khác”.

Không có ai? Vậy vừa nãy do dự là chuyện gì đã xảy ra? Tôi trợn mắt đang định truy vấn, lại bị tiếng líu ríu của Tiểu Manh trên lầu cắt ngang. Khuyhnh Vũ che miệng cười tươi: “Tỷ tỷ nhanh đi thôi, Diệp đại ca chắc là tới rồi. Đừng để hấn chờ sốt ruột”.

Tôi trừng mắt liếc nàng một cái, trịnh trọng cảnh cáo nàng: “Nếu có kẻ nào, nhất định phải nói cho ta biết.”

Khuyhnh Vũ gật đầu như đập tỏi: “Nhất định, nhất định”.

Diệp Tô nói: “Tình nhân yêu quý của ta, đây là lần gần nhất tình nhân của ngươi là ta đi ngang qua Thanh Đường, chúng ta tiểu biệt thắng tân hôn* một chút được không? Lâu rồi không bị nàng nắm nhược điểm, thật là có chút nhớ nhung hoài niệm nha!”.

*Tiểu biệt thắng tân hôn: ý nói sau khi cách xa nhau đôi bên sẽ mặn nồng hơn.

Đầu to của tôi lại bắt đầu choáng váng.

18. Chương 18: Mỹ Nhân Như Hoa, Hoa Như Mộng

edit: Băng Tâm beta: An An & Hàn Phong Tuyết

Diệp Tô còn chưa tới, Tiểu Mãn sớm đã mất tích rồi.

Hấn lưu lại mảnh giấy viết: “Lão bản nương, ta xin mượn năm ngày, không phải về nhà, không phải chạy trốn, ba ngày sau đó khẳng định trở về, người đừng mượn người khác a!”.

Diệp Tô nói: “Oan gia, trên đường có việc gấp, đại khái mượn mất mấy ngày mới có thể đến, chớ có tức giận”.

Tôi đầy lòng căm hận, nắm chặt tay bẻ gãy chiếc đũa, ngửa mặt lên trời thở dài: “Nam nhân a, ai mang tên gọi này chính là không tuân theo phép tắc mà!”.

Đúng, từ khi bố già mê cờ bạc (ta đã không còn nhớ rõ tướng mạo) tôi đã có thể nhìn ra phẩm chất đặc biệt tất thấy nam nhân đều có, tôi từng nghĩ thay đổi nơi ở sẽ có khác đi, không ngờ là chỉ đổi thang mà không đổi thuốc.

Là lão nạp chấp niệm quá sâu.

Nam nhân đáng tin, heo mẹ biết leo cây.

Khuyhnh Vũ dịu dàng cười: “Tỷ tỷ chớ có vợ đũa cả nắm, theo ta thấy, Lâu đại nhân cũng rất tốt”.

Tôi ném chiếc đĩa, đầu to “cáchh” một tiếng chụp ở trên bàn, rầu rĩ: “Hắn coi trọng ta là có thể chứng minh ánh mắt người này hoàn toàn không đáng tin cậy!”.

Đúng vậy, tôi biết hắn coi trọng tôi.

Lão nương đã sống trong xã hội này, lăn lộn gần hai mươi năm, không phải tôi khoe khoang, bản thân nhìn sắc mặt người đoán lòng người ít khi sai lầm, nhân xưng thần tiên sống chính là tại hạ. Ngày đó tôi đau đầu không rảnh rồi nghĩ cũng đành thôi vậy, về sau còn bắt tôi học theo nữ chính trong phim Hàn, hồn nhiên mở to đôi mắt mênh mông mịt mù đến tập hai mươi cũng không biết nam chính cường hôn nàng là đang theo đuổi nàng? Thật xin lỗi, cái này quá sỉ nhục chỉ số thông minh của tôi rồi, heo mẹ còn biết công trư (heo đực) ở trên người mình là muốn giao – phối đấy.

Có điều tôi nghĩ không thông chính là, hắn có ý đồ gì a? Hắn nhả nhận, tôi thô lỗ; hắn Dương xuân bạch tuyết*, tôi Hạ lí ba nhân*; hắn như một tác phẩm nghệ thuật xuất sắc, tôi là tiết mục cây nhà lá vườn; hắn công danh đầy mình, người nhà thế gia vọng tộc, tôi chỉ là chương quỳ tửu điểm, lai lịch bất minh.

*Dương xuân bạch tuyết: ca khúc nổi tiếng của nước Sở thời Chiến quốc.

*Hạ lí ba nhân: ca khúc dân gian nước Sở thời Chiến Quốc.

Nếu tôi có sắc đẹp kinh thiên động địa thì tất cả còn có thể hiểu. Vấn đề là nha hoàn còn đẹp hơn tôi, lão nương ngay cả làm bình hoa cũng chưa có đủ tư cách.

Nắm cổ tay thở dài.

Ăn xong điểm tâm mở cửa cung nghênh đám thợ mộc, vậy mà Lâu Vân Thiên đã chờ ở cửa rồi.

Thợ mộc khởi công ba ngày, hắn đã đến đây ba lần, mỗi lần đều ở lại nửa ngày mới rời đi, đành đồng tẩu vô khi*.

*Đồng tẩu vô khi: không thể ức hiếp người già và trẻ nhỏ.

Khuynh Vũ từ xa xa thấy hắn liền kéo tay áo tôi cười nhẹ: “Tỷ tỷ còn muốn nghĩ gì nữa, ta cảm thấy, Lâu đại nhân thực sự là con người đáng tin”. Sau đó liền lẩn đi mất.

Vì lo sợ rằng thiên hạ chưa đủ loạn! Tôi thở dài, lại nhớ tới Tiểu Mãn. Tiểu hài tử xấu xa này nếu như ở đây, nhất định sẽ cãi nhau ồn ào một trận với Khuynh Vũ, tôi coi như được giải thoát rồi.

Hiện tại... tôi nhìn bóng người có vẻ mặt thâm sâu kia, giả bộ ngây thơ mỉm cười đón nhận: “Người gần đây không hề đi Huyện học, lại thường xuyên tới chỗ ta đây làm gì? Ta có lẽ phải mời mấy thợ mộc rời đi, nếu không để Lâu đại nhân làm người đốc công, cho dù có bán ta đi cũng không thể quyết toán được!”. Tôi thật mất mặt, đột nhiên không gọi hắn là đại nhân, khi mở miệng cảm thấy thực không tự nhiên.

Lâu Vân Thiên cúi đầu cười: “Trong nhà có mấy cây ngọc trâm tự trồng được, phát triển tốt, mấy ngày nữa là nở hoa rồi. Suy đi tính lại, nên làm việc thiện cho đình nghỉ chân, giờ đào sắp rụng lá, mai lại chưa nở hoa. Căn phòng nhã nhặn xinh đẹp, không có hoa cỏ làm nền sao được, bởi vậy ta lại tự ý làm”. Dưới chân hắn quả nhiên bày mấy bồn hoa, lá cây bằng lòng bàn tay xanh um tươi tốt, ở chính giữa giống hoa dạ lý hương mọc ra một nhánh cây dài, trên đầu có năm sáu nụ hoa dài nhỏ giống như tuyết trắng, hoa còn chưa nở, xem hình dáng quả thật có vài phần giống cây Trâm.

Tôi cười: “Người am hiểu cầm kỳ thi họa là ngài không phải ta, ngài cảm thấy tốt nhất định là tốt, ta còn sợ làm theo ý mình, ngược lại sẽ mang tục khí bị người chê cười”.

Lâu Vân Thiên nghe vậy mặt giãn ra, tôi bắt giắc thẹn trong lòng, vội cười nói: “Ngài cứ tự nhiên, ta đi pha cho ngài một bình trà, tạ ơn ngài tận tâm như vậy!”.

Vừa quay người chuẩn đi vừa không ngừng mắng chính mình: Wow, vẫn là quá nhiệt tình rồi. Tôi tại sao lại đột nhiên cảm thấy tôi là ba cái hạng nữ lưu tà ác trong kịch truyền hình, đùa giỡn sự si tình của nam chính trong lòng bàn tay chứ?

Này mấy tiểu cô nương mắt to ngây thơ như thổ ngọc ơi, mau tới cứu vớt hắn đi! Lão nương nếu ngày nào đó nhện không được thú tính quá độ, thực bắt hắn đem đi ăn sạch thì phải làm sao? Nào có kịch truyền hình nào mà tôn sùng nữ nhân vừa ích kỷ, lời nói ác độc lại không xinh đẹp làm nữ chính a?

Thông thường nữ phụ tà ác đã từng ngủ với nam chính, liệu có phải đều nhờ bàn tay to lớn của biên kịch biến đổi răng rắc, giúp cho tiểu bạch thảo ngây thơ thuận lợi thượng vị?

Tôi vừa đun nước vừa miên man suy nghĩ, miên man suy nghĩ hâm nóng bình, làm nóng ly, miên man suy nghĩ pha nước trà ngon, miên man suy nghĩ mà bắt đầu đi ra, sau đó há mồm trợn mắt mà đứng lại.

Lâu Vân Thiên mang một chậu hoa bày lên trên bàn, tự mình ngồi ở trước bàn, sống lưng thẳng tắp, thân mình hơi hơi nghiêng về phía trước, nửa mặt nghiêng qua ngửi hoa trắng kia. Cầm hân hơi hắt lên, cặp mắt khẽ nhắm đẹp mắt, khóe miệng đang để lộ một nụ cười như có như không.

Lá cây xanh thẫm, hoa trắng như tuyết, làn da trắng ngà, bờ môi mịn, mái tóc đen nhánh, dung mạo vô cùng thuần khiết.

Giống như một bức tranh dùng màu nước thanh thoát, màu sắc đều là sáng rõ, phẳng phất chỉ cần đưa tay sờ qua, là có thể chạm được vào bọt nước ướt sũng.

Vẻ đẹp có được đó tựa như không chân thực.

Tôi chỉ muốn chạy ra ngoài đón gió rơi lệ: Thiên ca ca, ta không giỏi cự tuyệt sự mê hoặc, đừng khảo nghiệm ta.

Thanh âm khàn khàn của Mai Diễm Phương tỷ tỷ luẩn quẩn ở trong đầu tôi: Mỹ nhân như hoa, hoa giống như mộng*.

*Hoa nở trong chốc lát không tồn tại được lâu, người con gái giống như một đóa hoa, hoa lại giống như một giấc mộng (trích lời ca khúc “Nữ Nhân Hoa” của Mai Diễm Phương).

Thở dài một hơi, kiểm chế đi. Thích một mỹ nhân, cũng không phải là trối hấn về nhà đối đãi thật tốt, thỉnh thoảng mang ra khoe với mọi người. Thích vẻ đẹp của hân, tôi thà rằng âm thầm thích, lặng lẽ quan sát từ xa mà không chơi đùa, bởi vì tôi hiểu rất rõ, hân xứng đáng được yêu người tốt hơn tôi.

Sau một lúc lâu, Lâu Vân Thiên mở to mắt, nhìn tôi mỉm cười: “Ngọc trầm hương thơm thanh nhã, tính lại ưa bóng, phù hợp đặt ở trong phòng”.

Tôi gật gật đầu tỏ vẻ lĩnh hội, bưng khay, mâm đặt xuống trước mặt hân, rót đầy một chén trà nóng, đẩy tới trước mặt hân: “Khuyên Vũ giấu trà tốt dưới đáy rương”.

Lâu Vân Thiên nhẹ giọng nói một câu tạ ơn, nhìn qua chén trà, cười cười.

Tôi sững sốt lập tức phản ứng lại, hân là nhớ tới điển cổ Cử Ấn Tề Mi* đây mà.

*Cử Ấn Tề Mi: nâng khăn ngang mày, ý chỉ vợ chồng tôn trọng nhau (sự tích vợ của Lương Hồng thời Hậu Hán khi dâng cơm cho chồng ăn luôn nâng khay ngang mày)

... Đại ca, ta không ngại người âm thầm thích, nhưng mà người lẽ nào không cảm thấy đối tượng yy là ta, cô gái bó lúa này, là chuyện cực kỳ mất mặt hay sao?

Tôi đắn đo nói: “Ngài đến trà xá của chúng ta uống trà, vui vẻ một mình không bằng cùng mọi người vui vẻ. Hiện tại vườn đang sửa chữa, mỗi ngày nơi đây đều mù mịt, không phải nơi thích hợp uống trà chơi cờ. Không bằng trong khoảng thời gian này, ngài ở nhà tránh đi, có chuyện gì cứ phái quản gia tới, đừng để mỗi ngày đều toàn thân đầy đất trở về, khiến người trong nhà lo lắng”. Ta cho người có cơ hội lộ diện trước mặt ta.

Trở về đi trở về đi, đừng ép ta phạm sai lầm.

Lâu Vân Thiên trầm mặc một hồi, bất đắc dĩ cười: “Ta tuy là nho sinh, lại càng chuộng Phiếm nhược bất hệ chi chu của Lão Trang*. Tiếc rằng gia đình có truyền thống hiếu học từ xưa, phụ mẫu nghiêm khắc, không thể để mặc cho ta muốn làm gì thì làm. Tiết học ở Huyện, ta là tấm gương sáng về đối nhân xử thế, mặc dù quan hệ tốt với mọi người, nhưng cũng khó tránh khỏi quá mức thân cận. Tính ra, chỉ có nơi này làm ta cảm thấy thoải mái, không cần kiêng nể giữ ý”.

*Bắt nguồn từ ‘Liệt Ngự Khẩu’ của Trang Tử và Nam Hoa Kinh: “Bão thực nhi ngao du, phiếm nhược bất hệ chi chu, hư nhi ngao du giả dã”, ý chỉ người tiêu điều tự tại.

Hắn nhìn tôi, ánh mắt sáng long lanh: “Ai nói ta tới đây không phải để kết bạn? Nàng chẳng lẽ không phải bằng hữu của ta?”.

Tôi hừ ha đồng ý, nói thầm trong lòng: Ta là bằng hữu của người, bằng hữu của người là một nữ lưu manh.

Hai người lại lúng túng trầm mặc.

Khuynh Vũ ở hậu viện do do dự dự gọi tôi: “Tỷ tỷ? Tỷ tỷ! Tỷ tỷ, tỷ tỷ!”. Ngữ điệu càng ngày càng gấp gáp.

Tôi đứng dậy cười với hắn: “Xin lỗi không nói chuyện tiếp với ngài được, Khuynh Vũ e là có việc!”. Rồi sau đó nhanh chóng trốn mất.

Mặc kệ có chuyện hay không, tôi trước tiên cứ ở lại dưới này nửa canh giờ mới lại đi ra đó!

Khuynh Vũ thật sự có chuyện.

Nàng đang ra sức giằng co với một đại hán, đại hán kia cao lớn vạm vỡ, mắt tam giác, toàn thân sặc mùi rượu, ngày đầu tiên khai trương đã lộ vẻ đại gái, không phải gã họ Phùng kia thì là ai!

Tôi phần nộ, thuận tay mang theo cái chổi để ở sau người, khoa trương kêu to: “Lâu đại nhân, em rể ngài muốn tìm ngài nói chuyện phiếm này! Ngay tại hậu viện, e rằng đi nhầm cửa rồi!”.

Đại hán sững sốt, lập tức lại trừng mắt, giọng căm hận: “Người gọi hắn có ích lợi gì? Bà vợ kia chê ta ngày ngày say rượu, ngay cả lũ người nhà cũng muốn cô ta ly thân với ta cơ mà! Ly thân cũng tốt, ly thân ta sẽ lấy người!”. Câu cuối cùng là nhìn Khuynh Vũ nói.

Khuynh Vũ đỏ vành mắt, giống như con mèo nhỏ đang giãy dụa: “Người buông tay! Ai thèm lấy người!”.

Tôi thấy mềm dẻo không được, đành phải mạnh bạo thôi, nắm chắc cái chổi bùm bùm đánh vào đầu hắn, vừa đánh vừa mắng: “Tên khốn, buông tay!”.

Đại hán da dày thịt béo, căn bản chẳng thèm để tâm tới mấy đòn vớ vẩn của tôi, chỉ nhìn Khuynh Vũ cười dữ tợn: “Còn cần người cho phép?”.

“Phùng Khởi! Người cho dù không kiêng kỵ gia tộc muội muội ta, cũng phải cố kỵ việc người vừa mới thăng quan, sao có thể để ác danh truyền ra ngoài? Nay tình cảnh này ta nhìn thấy rõ ràng, nếu như bà chủ thật sự muốn cáo người gây rối, ta chính là nhân chứng!”. May là Lâu Vân Thiên vội vàng chạy đến, cao giọng quát bảo hắn ngừng lại.

Không nghĩ tới đại hán mềm cứng đều không ăn, nghễnh cổ hừ giọng nói: “Bất quá là bị đánh vài bản, nếu có thể đổi lấy tiểu cô nương mỹ mạo, ta vẫn là buôn bán có lời!”. Nói xong liền ngoan cổ kéo nàng, “Trước theo ta đem gạo nấu thành cơm, xem người còn ra vẻ cái gì!”.

Khuynh Vũ sợ tới mức mềm nhũn lăn ra trên mặt đất a a khóc: “Người buông tay a a a...”.

Tôi khê cần môi, nếu lúc này chọc vào mắt hắn...

Đang tính toán lợi và hại, một cây gậy trúc đen như mực đột nhiên bay nghiêng đâm tới, liên tiếp đánh vào trên mu bàn tay hắn, ở chỗ đầu gậy va đập theo tiếng đánh xuống nổi lên một vết ngón màu hồng, trên mu bàn tay phảng phất giống như xâu đậu đỏ sẫm. Phùng Khởi đau buốt vội vàng buông tay, xoay người thấy rõ người tới, giận dữ nói: “Dám đánh lão tử, người mù cũng tới tham gia phải không?”. Nói xong nắm tay sắt của đại hán liền hướng về phía nam nhân kia giương nắm đấm tới.

Nam nhân kia thoả mái né tránh hết đòn này đến đòn khác, sau đó cầm cây gậy trúc đánh tiếp. Một tiếng vang mà thanh thúy, đại hán ôm cổ kêu đau không thôi.

Nam nhân thản nhiên nói: “Đừng ép ta làm thật. Chỉ cần ta còn sống, đừng mong có thể tìm Lục cô nương gây phiền toái, cắt đi”.

Phùng Khởi ôm cổ, đảo đảo con mắt, cực nhanh than thở một câu “Được, ông nội chờ”, tiện thể đá văng cửa nách chạy.

Tôi thở phào một hơi, nhìn nam nhân kia, hành lễ: “Đa tạ ngài ra tay cứu giúp, không biết khách nhân xưng hô như thế nào?”.

Nam nhân sững sốt một lát: “Tiểu sinh họ Văn”.

Tôi gật gật đầu: “Văn tiên sinh. Mời tiên sinh tới trung đường nghỉ ngơi, chờ ta an ủi xong muối tử, sẽ nghiêm chỉnh cảm tạ tiên sinh”.

Vừa đỡ Khuynh Vũ dậy, tôi vừa nhỏ giọng nén giận: “Sao lại không khóa kĩ cửa nách, để hấn vào được? Tên khốn này có tiếng tác phong luôn luôn không tốt, tiếc rằng trong nhà đang có ông cậu làm Tuần án, một người làm quan cả họ được nhờ, không ai làm gì được tên khốn nạn này. Trước kia còn có lão bà quản, nếu như sau này ly thân, e rằng tất cả mọi người đành phải trốn tránh hấn từ xa”.

Khuynh Vũ khóc thút tha thút thít đáp không rõ, Văn tiên sinh thanh thanh giọng nói: “Là ta đã hẹn Lục cô nương hôm nay uống trà, không ngờ lại khiến cô nương bỗng dưng bị hoảng sợ một phen”.

Tôi miễn cưỡng cười cười: “Văn tiên sinh cũng không biết sẽ gặp phải chuyện như vậy, đều do muối tử này của ta quá sơ ý!”. Vừa nói vừa lấy ra chiếc khăn nhỏ đưa cho Khuynh Vũ, mặt nghiêm lại, thấp giọng khuyên nài, “Nhanh, đừng khóc nữa, may là hôm nay có Văn tiên sinh ở đây, sau này chưa chắc sẽ lại may mắn như vậy nữa, người vẫn nên cẩn thận một chút!”.

Khuynh Vũ khóc lê hoa đái vũ*: “Tỷ tỷ...”.

*Lê hoa đái vũ: Trong bài “Trường hận ca” nói về vẻ đẹp của nàng Dương Quý Phi, Bạch Cư Dị viết: “Lê Hoa nhất chi xuân đái vũ” (Một cành hoa Lê đắm nước mưa xuân)

Lòng tôi quặn đau ôm lấy nàng: “Được rồi được rồi, không sao nữa rồi, ngoan, đừng khóc nữa!”.

Lâu Vân Thiên tiến lên, vỗ bả vai Văn tiên sinh thấp giọng: “Lục cô nương bị kinh hoảng chưa bình tĩnh lại, lời tâm sự giữa các cô nương không tiện để chúng ta nghe, tiên sinh sao không theo ta ra phòng khách uống một chén trà nóng trước?”.

Tôi nhìn Lâu Vân Thiên cảm kích cười.

Người như hoa Giải Ngữ nha.

Văn tiên sinh do dự một chút mới gật gật đầu đi theo hấn.

Tôi lại ôm Khuynh Vũ an ủi một hồi, nhỏ giọng trêu nài: “Anh hùng cứu mỹ nhân nhé, muối hài lòng chưa?”.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đẹp tựa hoa của Khuynh Vũ bật cười, dẩu miệng trách ta: “Tỷ tỷ đúng là có oán tất báo, trước kia muối chỉ là đùa vui tỷ với Lâu đại nhân, bây giờ tỷ tỷ còn đòi lại vốn”.

Tôi hắc hắc cười gian: “Đó là tự nhiên. Lần này hữu kinh vô hiểm*, tất cả may nhờ có Văn đại ca kia, còn không mau đi rửa mặt sạch sẽ rồi tạ ơn hấn! Các người dù quen thân như thế nào, lễ nghĩa cần có cũng không thể thiếu!”.

*Hữu kinh vô hiểm: có kinh sợ nhưng không gặp nguy hiểm.

Khuynh Vũ đỏ mặt ừ một tiếng, tự đi múc nước.

Nhân lúc nàng cẩn thận rửa mặt chải đầu, tôi đi ra phòng khách trước, muốn thăm dò chuyện của vị Văn tiên sinh kia.

Ai ngờ tới phía trước rồi, lại chỉ có một mình Lâu Vân Thiên ngồi uống trà, tôi ngó ra: “Vị Văn tiên sinh kia đâu?”.

Lâu Vân Thiên buông chén trà: “Hấn đi rồi”.

“Người có từng nghe qua danh hiệu Mặc Dật tướng quân? Mặc Dật tướng quân tên là Mặc Dật Văn, thiếu niên thành danh, dũng mãnh thiện chiến, cùng Lý Tề Tiên Lý tướng quân xưng là Nam Cảnh long hổ tướng. Năm năm trước chinh chiến với Nam Man, Mặc Dật tướng quân bất hạnh trúng tên giữa mặt, bởi vì không kịp chữa trị mà hỏng hai mắt. Sau khi mù thất thủ bị bắt, ở trong lều trại mọi rợ hơn một năm mới được

Thánh thượng trao đổi trở về, nhưng mà người đã bị tra tấn tới mức hông ra nhận hình dáng. Thánh thượng niệm tình hấn trung dũng, phong làm Huyện hầu, thưởng vạn lượng hoàng kim, cho hấn cáo lão, bảo dưỡng thiên niên”.

Lâu Vân Thiên nhìn ta: “Văn tiên sinh chính là Mặc Dật tướng quân. Ta nói bản tính của Phùng Khởi và tình cảnh hiện tại cho hấn nghe, xin hấn chờ để lòng tốt làm chuyện xấu, trái lại làm hại Lục cô nương. Hấn nghe xong sau đó liền đi luôn”.

Tướng quân về hưu? Đợi khi hấn có ý làm muội phu* ta hẳn nói, bây giờ còn chưa thể dựa vào hấn.

*Muội phu: cũng là em rể. Nhưng Phùng Khởi là chồng em họ Lâu Vân Thiên còn Khuynh Vũ là em chồng Lăng Đang nên xưng hô có chút thay đổi.

Tôi hỏi: “Phùng Khởi có tính xấu gì?”.

“Có thù tất báo, không từ bất cứ thủ đoạn nào, là tên tiểu nhân không hơn không kém”. Lâu Vân Thiên hạ tầm mắt suy nghĩ, “Minh thương dễ tránh*, huống chi còn có một câu: dân không cùng quan đầu đánh, nếu như hấn thực sự muốn trả thù, chỉ sợ sẽ rất phiền toái. Ta... ta lo lắng cho người”.

*Tác giả cho Lâu Vân Thiên lược bớt về ám tiễn khó phòng: đao thương ở ngoài sáng thì dễ tránh, nhưng thủ đoạn đánh lén sau lưng thì khó phòng bị được.

Đôi mắt nhỏ lấp lánh kia, kiểu biểu tình kia.

Xong rồi xong rồi, tôi sắp rơi vào tay giặc.

19. Chương 19: Trời Sấp Đổ Mưa, Cô Nương Muốn Xuất Giá

Lại một tiếng sấm nữa.

... Tiểu Mãn ngài cũng muốn lấy về sao?

Lần này sấm rền phảng phất như tiếng xì hơi ngân dài, ừng ực một lúc sau đó là một trận mưa lớn ào ào đổ xuống.

Tôi oán niệm: Để ca, cuộc sống của tôi chỉ có một chút niềm vui thú như vậy, nếu không cho tôi chạm vào cả ba người kia thà rằng ngài cứ trực tiếp bắt tôi đi!

Cơn mưa nhỏ lại một chút.

Oa, thì ra ông trời cũng không muốn đóng vai ác.

Tôi quyết định xem háo sắc là sự nghiệp suốt đời của mình, sẽ không ngừng phấn đấu.

Tôi vỗ ngực ngồi dậy, lúc này mới nghe thấy bên ngoài có tiếng gõ cửa khe khẽ, cứ cách một lúc lại gõ ba lần, sau đó lại cách một lúc mới gõ tiếp ba lần.

Tôi không khỏi buồn cười, xuống giường đi mở cửa, kéo Khuynh Vũ vào trong cười nói: “Bên ngoài mưa lớn như vậy, muội gõ nhẹ thế, ta làm sao nghe thấy được? Mau vào đi, bên ngoài ẩm ướt lắm”.

Khuynh Vũ đáp lại một tiếng, cởi giày rồi cùng tôi tiến vào trong chăn, rụt đầu nghe tiếng mưa rơi ào ào bên ngoài.

Tôi cười: “Chỉ có hai nữ nhân chúng ta ở nhà, trời lại mưa lớn như thế, muội thấy sợ à?”.

Khuynh Vũ gật đầu rồi lại lắc đầu, cọt cọt vào bả vai tôi làm nũng: “Muội không ngủ được...”.

Tôi nhéo nàng một cái, cười hắc hắc: “Nhớ vị anh hùng kia của muội phải không?”.

Chợt nghĩ tới chuyện Lâu Vân Thiên kể ban ngày, tôi vội nói: “Vị tiên sinh kia nghe đầu là...”.

Một tia sét giống như nổ tung ngay trên đầu chúng tôi, ầm một tiếng khiến cho hai lỗ tai ong ong, ngực tôi cũng bị chấn động mà khó chịu. Khuynh Vũ rụt đầu vào cánh tay tôi một lúc, sau đó đột nhiên hỏi: “Tỷ tỷ, Lâu đại nhân và Diệp đại ca đều là những người đàn ông không tồi, rốt cuộc tỷ thích ai?”.

Tôi liếc nhìn nàng một cái, bất đắc dĩ mà thành thật trả lời: “Đều không thích”.

Khuynh Vũ mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn tôi: “Làm sao có thể?”.

Tôi cười khỏ, đúng a, hai người đó đều là tuyệt sắc soái ca, một người ôn nhu sẵn sọc giống như tiên giáng trần, một người hào sảng không câu nệ tiểu tiết, cho dù là ai cũng nhất định sẽ nhào ngay tới.

Nhưng mà trong lòng tôi, hảo sắc là một chuyện, còn thật sự cùng nhau hứa hẹn sống chết lại là chuyện khác.

Kết hôn rồi thì sao? Sinh con là có thể ràng buộc hai người với nhau sao? Chẳng phải chỉ cần xảy ra chuyện thì liền nghĩ đến bản thân mình trước tiên, ngay cả cốt nhục thân sinh đều có thể vứt bỏ chẳng màng sao?

Nghe bà nội nói, cha mẹ tôi đều là những sinh viên thuộc nhóm đầu tiên được học đại học. Kim Đồng Ngọc Nữ gặp nhau ở ký túc xá đại học, lén lút hẹn hò, còn lằng mằng chở nhau bằng xe đạp đi dạo khắp danh thắng thủ đô, ngắm nhìn non sông đất nước. Sau khi tốt nghiệp không được bố trí về công tác ở cùng một thành phố, hai người ôm nhau khóc lớn, kiên trì yêu xa suốt hai năm, sau đó mới nhờ quan hệ mà được điều về cùng một chỗ, rồi thuận theo tự nhiên mà kết hôn sinh con.

Sau đó, chính là tiết mục bỏ rơi vợ con mà tôi yêu thích nhất.

Không hề khoa trương, trong tiểu thuyết chỉ có đoạn này là viết hay nhất, giữa những hàng chữ tràn đầy lằng mằng cũng tồn tại chủ nghĩa hiện thực. Trong lúc hoạn nạn, hai người đều “tương vong vu giang hồ”(*), tự do tiêu sái, bỏ lại kết tinh tình yêu của hai người hi hục thay họ trả nợ, đúng là nguyện làm uyên ương không làm tiên.

(*) Nguyên gốc là “Tương nhu dĩ mật, bất nhược tương vong vu giang hồ”, trích trong Thiên vận của Trang Tử: “Tuyền hạc, ngư tương dữ xứ vu lục, tương hu dĩ thấp, tương nhu dĩ mật, bất nhược tương vong vu giang hồ” nghĩa là: “Khi suối cạn, cá chen chúc với nhau trong bùn. Ở đó phun nhớt dãi làm ướt nhau, sao bằng ở sông hồ mà quên nhau”. Đây là một điển cố: Chuyện kể rằng có hai con cá bị sa vào vùng nước cạn, để sinh tồn, hai con cá nhỏ dùng miệng phun bong bong làm ướt cho nhau, tình cảnh như thế làm cho người cảm động. Nhưng sinh tồn như thế không phải là bình thường, thậm chí là tội nghiệp. Đối với hai con cá mà nói, lý tưởng nhất là chúng bơi được ra biển rộng lớn vô tận, mỗi con có nơi thuộc về riêng bản thân chúng. Cuối cùng, bọn chúng quên mất vùng nước cạn kia. Mỗi con ở một phương, sống hạnh phúc, quên đi lẫn nhau, quên đi những ngày sống dựa vào nhau. Ý chỉ khi hoạn nạn có thể ở bên nhau một thời gian nhưng rồi vẫn muốn rời xa nhau mỗi người đi tìm hạnh phúc riêng quên đi thời gian trước kia.

Mở đầu lằng mằng thì sao? Hoàng tử cùng công chúa sau khi kết hôn, có thể cùng nhau đối mặt với những chuyện vụn vặt củi gạo dầu muối trong cuộc sống sao?

Nói chuyện yêu đương và chung sống là hai chuyện khác nhau, tôi vừa nghĩ đến kết cục kia liền cảm thấy về trước giống như thời gian dùng thử sản phẩm quảng cáo trên tivi, cho dù là tình cảm sâu nặng chân thành tha thiết đến đâu đi nữa, qua thời hạn này cũng sẽ lộ ra một chút lừa dối, không thể khiến cho người ta trầm luân, chỉ khiến người ta bật cười.

Không bằng một mình tiêu dao.

Tôi chớp chớp mắt, cười: “Đàn ông không thực tế bằng vàng bạc, huống chi hai người ấy bề ngoài anh tuấn như vậy, oanh oanh yến yến bên cạnh cũng không thiếu. Ta không tin bản thân có thể độc chiếm được, không bằng tỏ ra cao ngạo một chút, người nào cũng không muốn. Ninh ma ma không phải thường nói, trộm được không bằng trộm không được đó sao? Là hoa mà không phải là bạch liên hoa, cuối cùng bọn họ thấy rõ con người thật của ta, sẽ xem ta như hạt cơm bẩn mà giẫm nát trên mặt đất, vứt bỏ ta như một con gián hèn mọn”.

Khuynh Vũ bị tôi chọc cho phì cười, lại ôm tôi nghiêm túc nói: “Tỷ tỷ không nên nghĩ như vậy, tỷ là một người rất rất tốt, Lâu đại nhân và Diệp ca ca cũng đều rất tốt. Cho nên dù tỷ chọn ai, cũng sẽ có được một cuộc sống tốt. Tỷ tỷ, tỷ là quý nhân trong số mệnh của muội, cho dù sau này có một ngày, tỷ muốn lấy tính mạng của muội, muội cũng sẽ không oán trách nửa lời”.

Tôi cười vỗ vỗ mặt nàng: “Sao lại nói lời ngu ngốc như vậy, ta lấy tính mạng của muội làm gì? Ta vẫn chờ uống rượu mừng của muội đó”.

Kéo tay nàng vừa muốn nói về vị tướng quân về hưu kia: “Nghe nói vị tiên sinh kia...”.

Ầm một tiếng nổ vang, giống như có vật gì đó từ trên nóc nhà trực tiếp nện thẳng xuống nền nhà, âm thanh chói tai không dứt. Tôi và Khuynh Vũ liếc mắt nhìn nhau, vội vàng đẩy nàng: “Choàng áo khoác vào, chúng ta đi ra xem thử, hình như là bên phía nhà kho”.

Vừa nói vừa ném cho nàng cái áo khoác, rồi tùy tiện mặc thêm cái áo, lôi kéo nàng vội vàng ra ngoài.

Quả nhiên là nhà kho xảy ra chuyện, mái ngói bị gió lớn xốc lên một góc, mưa to gió lớn vù vù cuốn vào, mái ngói bị thổi không chịu nổi, bị gió thổi qua liền ào ào rơi xuống, một nửa rơi trong phòng, một nửa rơi ra bên ngoài.

Tôi hít sâu một hơi, cởi áo ngoài ra bọc lấy bao trà ở gần lỗ hổng nhất rồi ném cho Khuynh Vũ: “Ôm xuống dưới lầu cất kỹ, rồi mang tất cả những thứ gì có thể che mưa tới”. Tôi cũng biết ông trời sẽ không để cho tôi sống thoải mái mà.

Lão nương cũng đã quen rồi.

Khuynh Vũ bị tôi đẩy vài cái mới có phản ứng, đáp một tiếng, ôm bao trà vội vã chạy xuống lầu.

Lá trà hút nước, mặc dù dùng giấy dầu bọc kín nhưng cũng không thể đảm bảo không bị ướt, huống chi mái ngói mưa lớn trực tiếp rơi xuống, xem ra tối nay thiệt hại không nhỏ rồi.

Lão nương bình sinh chỉ yêu thích hai thứ, tiền tài và sắc đẹp. Sắc đẹp thì nhìn một chút là được, không phải của mình nên không cảm thấy xót, nhưng nếu dám cướp đoạt tiền bạc trong tay tôi, có tin tôi cắn người hay không?

Tôi vừa đau lòng rỉ máu, vừa nhanh nhẹn đem bao trà chuyển tới bên cửa. Trong nhà kho đã bị nước vào không ít, nước đọng trên mặt đất khiến cho giày thêu của tôi ướt nhẹp, lại chậm rãi tràn ra phía cửa. Nếu không lập tức xử lý chỉ sợ dưới lầu cũng sẽ bị ngập nước.

Tôi khóc không ra nước mắt, thừa dịp sét đánh mà hung hăng hét mấy tiếng để xả giận trong lòng, vừa mang lá trà đất tiền xuống lầu dưới.

Khuynh Vũ ôm khăn và màn trúc lên lầu, trong mắt ngấn lệ: “Trong nhà bây giờ thật sự không có gì có thể che mưa, muội chỉ có thể giặt màn trúc xuống”.

Tôi gạt đầu, đem những thứ trên tay đổi với nàng sau đó nói: “Dem hết khăn trải giường, đệm chăn của chúng ta lên đây, lá trà này đất tiền nhất, thừa dịp nước còn chưa thấm vào trong, nhanh chóng nổi lửa rang khô. Cho dù không còn là hàng thượng đẳng nhưng vẫn tốt hơn là vứt đi”. Tôi lại đưa tay gạt lệ cho nàng, “Đừng khóc, có ta đây. Trời sắp xuống cũng có ta chống đỡ”.

Khuynh Vũ gạt đầu, tự mình lấy tay áo lau mặt sau đó nhanh chóng đi xuống lầu.

Mấy trăm lượng bạc tiền lá trà đó, lão nương cũng muốn khóc.

Nhưng khóc không giải quyết được vấn đề gì, có đau lòng hơn nữa cũng phải chịu đựng. Tôi ôm đồ vật này nọ lên lầu, nước đọng trong giày bị tôi giẫm xuống phát ra âm thanh xì xì, cảm giác khó chịu như bước trên phân vậy!

Chẳng qua điều này cũng không làm phiền tôi bao lâu, rất nhanh sau đó hai chân tôi đã tê buốt không còn cảm giác gì. Bên ngoài mưa gió không ngớt, chăn nệm không thể nào che được lỗ thủng, chỉ có thể vắt ở bên trong, để cho nước mưa ào ào đổ xuống, sẽ chảy dọc theo chăn bông xuống cái chậu đặt trên mặt đất.

Trên mặt đất trải đầy khăn trải giường và chăn đệm, ở cửa tôi lại dùng quần áo quần thành hai cái bọc lớn để chặn lại, mặc dù vẫn còn bị thấm nước nhưng xem chừng có thể chống đỡ đến sáng sớm hôm sau cho nên vấn đề không lớn.

Khi trời sáng, thợ mộc đến bắt đầu làm việc, tôi liền được giải thoát.

Mưa vẫn không có dấu hiệu nhỏ lại, cứ cách một lúc tôi lại đổi một cái chậu, lau khô nước trên mặt đất, xuống lầu đổ nước đi, thuận tiện an ủi Khuynh Vũ đang ngân ngân nước mắt rang trà mấy câu, cả người ướt đẫm cũng không có quần áo sạch để thay.

Quần áo đều bị tôi dùng để chặn cửa hết rồi, chỉ giữ lại một bộ để sáng mai thay.

Ấm ướt quá đi. Tôi không khỏi nhớ đến câu nói mĩa mai kia, bị ướt không phải là chuyện lớn nhưng ở thời đại này làm bệnh có khi sẽ mất mạng.

Không khỏi cười một tiếng.

Lão nương là con gián nhỏ lì lợm, chỉ chuyện nhỏ này làm sao đánh gục được?

Vất vả chịu đựng đến khi trời sáng, mưa cuối cùng cũng ngừng. Tôi vội vàng thay quần áo, chải tóc đơn giản, tránh ở trong phòng bếp làm ẩm người.

Động tác rang trà của Khuynh Vũ hết sức máy móc, tựa như sắp không nhắc nổi cánh tay lên nữa.

Nồi và bếp ở đây cũng không thể so với thời hiện đại, chảo có cán đều làm bằng gang, nặng khoảng mấy cân, đứng cầm chảo đảo cả đêm như vậy, không bị thương cũng là tốt lắm rồi.

Tôi vỗ vỗ tay nàng: “Muội cũng mệt suốt cả một đêm rồi, dạy cho ta làm, để ta làm thay một lúc”.

Khuynh Vũ nhìn tôi miễn cưỡng cười một tiếng: “Tỷ tỷ chẳng phải cũng một đêm không ngủ rồi sao? Muội vẫn còn chịu được”.

Tôi vỗ ngực khoe khoang: “Lão nương là gặp khó thì mạnh, muội thân thể nhỏ bé, còn dám đi so sánh với ta? Đừng cố quá, đi ngủ một lúc rồi trở lại thay ta. Muội cố chống đỡ như vậy, chẳng lẽ muốn cả hai người đều mệt mỗi suy sụp mới cam tâm?”.

Nàng không nói lại được tôi đành dạy tôi làm như thế nào canh lửa cho vừa rồi liền bị tôi đẩy ra khỏi phòng bếp, lúc đi còn quay lại dặn dò: “Tỷ tỷ cũng đừng cố quá, nếu có việc gì nhất định phải gọi muội. Thêm một tay vẫn tốt hơn”.

Tôi cười: “Biết rồi, trong hai ta ai là tỷ tỷ chứ?”.

Nàng vừa mới đi ngủ một lúc, thợ mộc liền đến gõ cửa, tôi vội vàng mở cửa, lại chỉ thấy một người bên ngoài.

Thợ mộc kia cúi đầu nói với tôi: “Tẩu tử thứ lỗi, tối hôm qua trời mưa to, hôm nay mặt đất mềm, chúng tôi có đến đây cũng không làm được. Đại nhân nhà chúng tôi sợ ngại đợi uống công nên sai tôi tới báo với ngài một tiếng”.

Tôi mệt mỏi gật đầu, trong lòng không khỏi cảm thấy bức bối, vừa ngẫm lại mới gọi hần lại, tỏ vẻ bình thường nói: “Đại ca có thể giúp ta gọi thợ xây tới đây hay không? Nóc nhà của chúng ta hôm qua bị gió làm thủng một nửa, trong nhà bị dột nước, không thể để như vậy”, vừa nói vừa lấy thỏi bạc vụn kín đáo đưa cho hần: “Làm phiền đại ca giúp ta thanh toán tiền công trước, số còn dư, đại ca cứ dùng để mua bầu rượu uống cho ấm người. Hôm nay đúng là ngày quý quái gì đâu”.

Thợ mộc cười nhận lấy, cúi đầu khom lưng với tôi: “Tẩu tử đã phân phó, tôi nhất định sẽ làm thật tốt”.

Thợ mộc đi rồi, nửa canh giờ sau, Lâu Vân Thiên đưa thợ xây đến.

Tôi đứng ở cửa chờ, cười nói lời xin lỗi: “Không muốn kinh động đến đại nhân, chỉ là Tiểu Mãn không có ở đây, hai nữ nhân chúng ta thật sự không có cách nào. Lại làm phiền ngài đích thân đi một chuyến, thật là ngại quá”. Ai, đúng là nợ nhân tình, càng lúc nợ càng nhiều, đến lúc nào đó có lẽ là nợ ngập đầu a.

Lâu Vân Thiên lắc đầu cười: “Có gì phiền toái đâu, nghe nói quán trà có chuyện, ta không tự mình sang đây xem làm sao có thể yên tâm được?”.

Thăng thần như vậy?

Tôi cười trừ một tiếng, vội vàng dẫn thợ xây lên lầu: “Sư phụ xin mời sang bên này. Mái ngói bị gió cuốn đi hơn phân nửa, sợ rằng rơi xuống cũng không thể dùng được nữa, làm phiền ngài.”. Dẫn hần đi xem qua một lượt xong, tôi vội xuống lầu, chạy vào nhà bếp tiếp tục rang trà.

Lâu Vân Thiên đi theo vào phòng bếp, hỏi tôi: “Lá trà cũng bị ướt? Còn có thể sử dụng được không?”.

Tôi lắc đầu cười khổ: “Sợ là không còn là hàng nhất đẳng nữa, lá trà bình thường hẳn là không dùng được nữa”, chẳng lẽ lại mang đi làm món trứng luộc nước trà, lãng phí thứ tốt như vậy đúng là đau lòng chết mất.

Hắn cúi đầu suy nghĩ một chút: “Nhà ta vẫn còn một ít lá trà xuân(*), chi bằng lấy ra dùng tạm”.

(*) Nguyên gốc là “lá trà vũ tiền”, tức là lá trà được hái trước tiết Cốc Vũ (thời gian bắt đầu từ khoảng ngày 19 hay 20 tháng 4 khi kết thúc tiết thanh minh và kết thúc vào khoảng ngày 5 hay 6 tháng 5 dương lịch) hay cụ thể là trước thời điểm bắt đầu có mưa rào.

“Vậy sao được? Vốn là đã nhờ vả đại nhân nhiều rồi, nếu ngay cả lá trà bị ướt cũng muốn ngài thay ta bỏ sung vào thì thật không còn gì để nói? Đợi ta suy nghĩ kỹ nhất định sẽ có biện pháp thôi”. Tôi không cần nghĩ ngợi liền lắc đầu từ chối, thật lòng nhìn hắn: “Cảm tạ đại nhân giúp đỡ ta rất nhiều, nhưng ta luôn muốn tự mình nghĩ biện pháp mà sống qua ngày, không thể mãi dựa vào người khác. Còn nữa, ta cũng không muốn lại thiếu nợ ân tình của ngài nữa, sợ là không trả nổi nữa”.

Câu cuối cùng chỉ như đùa giỡn nhưng Lâu Vân Thiên đột nhiên lại nắm tay tôi, chậm rãi nói: “Ta không cần nàng trả lại cho ta, ta chỉ muốn đối với nàng thật tốt”. Hắn hít sâu một hơi rồi giương mắt nhìn tôi: “Lăng Đang, ta một lòng muốn chăm sóc nàng”.

Trong đôi mắt đen tinh khiết xinh đẹp của hắn lộ ra sự kiên định, cho dù là ai chỉ cần nhìn vào đôi mắt này nhất định sẽ không thể hoài nghi thành ý của hắn.

Tôi ngẩn người, rũ mí mắt xuống, không dám nhìn thẳng vào hắn: “Đa tạ đại nhân... thật xin lỗi”, không cần nói nhiều lời, nếu không lại giống như đang giả mù sa mưa.

Lâu Vân Thiên ngẩn ra: “Tại sao? Nàng... đã có ý trung nhân sao?”.

“Ta chỉ là đang nghĩ đến một người”.

Hắn nhắm mắt lại, nắm chặt tay tôi, nhẹ giọng nói: “Không sao, ta sẽ đợi cho đến khi nàng gặt đầu”.

Tôi lắc đầu, chậm rãi rút tay ra khỏi bàn tay hắn, cười khổ: “Tôi chỉ nghĩ đến một người. Ngài rồi sẽ có một thê tử ôn nhu xinh đẹp, cùng ngài bạc đầu giai lão, nhưng mà nhất định không phải là ta”.

Tôi quả thật là không thích hợp.

Tôi không muốn mỗi ngày đều lo lắng người đó hôm nay thân mật ôm tôi nói lời ngon tiếng ngọt, ngày mai lại có thể không bao giờ xuất hiện nữa.

Huống chi trên đời này không có bức tường nào không bị gió lùa, hắn đã biết thân phận của tôi là giả thì biết những chuyện khác chỉ là việc sớm muộn. Đến lúc đó hắn sẽ nhìn tôi như thế nào?

Là đệ nhất thiên hạ đại lừa gạt đi.

Hà tất phải như vậy.

Tôi thở dài một tiếng: “Đừng lãng phí tâm ý của ngài, ta không phải là một đối tượng tốt”.

Lâu Vân Thiên cười cười: “Việc trên đời há có thể hoàn toàn như ý mình muốn? Chỉ cần không thẹn với lòng là được”.

Tôi nói: “Như vậy thì mời đại nhân tự nhiên đi. Hôm nay quán trà hỗn loạn như vậy, thực sự không có cách nào tiếp đãi ngài, có thể mời ngài về trước không? Nói thật... ta cả một đêm chưa ngủ, hiện tại quả thật có chút mệt mỏi”.

Lâu Vân Thiên gật đầu: “Được, ta trở về, buổi tối ta sẽ sai quản gia đưa lá trà tới, thuận tiện mang cho nàng một ít thứ cần thiết. Yên tâm, sẽ không làm cho nàng khó xử”.

Tôi cười gật đầu: “Như vậy, cảm ơn ngài”.

Tôi gọi Khuynh Vũ dậy, trở lại phòng mình, mở giấy tuyên thành ra, dùng bút lông chim tự chế viết:

“Tình nhân ơi, ta bị người ta thổ lộ rồi.

Người đó thật sự là một đối tượng tốt, người không tới, đừng trách ta không giữ được mình, rơi vào vòng tay người khác nha.

Gạt người thôi, ta đây là “vạn hoa tùng trung quá, phiền điệp bất triêm thân”(*). Cho dù là cây cỏ thụ khá hơn nữa cũng không ngăn được khát vọng tự do của ta.

Đúng, chính ta cũng không tin.

Thật ra ta là một kẻ nhất gan”.

(*) Vạn hoa tùng trung quá, phiền điệp bất triêm thân: Trích từ bài thơ “Mẫu đơn đình” của Thang Hiễn Tổ, nghĩa là đi giữa vạn cây hoa mà không hề bị vương dù chỉ là một chiếc lá, có thể hiểu là đào hoa, phong lưu nhưng không thật lòng hay chịu trách nhiệm với bất kỳ người nào.

Viết nhật ký thật sự là chuyện ngu ngốc, phân tích trái tim mình cho người khác xem còn ngốc hơn. Tôi tự giấu cười một tiếng, thuận tay vò trang giấy thành một cục vút trên mặt đất, nhào lên giường trùm chăn kín đầu.

Hối hận sao? Dĩ nhiên.

Phiếu cơm dài hạn đẹp trai như vậy, qua rồi sẽ không xuất hiện nữa, tôi thế mà lại không để ý sao!

Nhưng nếu lặp lại một lần, tôi cũng sẽ lựa chọn giống như vậy.

Chu công, nhìn xem tôi đây tự giác không gây tai họa cho người khác, xin ngài trong mộng ban thưởng cho tôi một mỹ nam cường tráng đi.

20. Chương 20: Tiểu Biệt Thăng Tân Hôn

edit: hangaof beta: An An Giấc ngủ này thật sự không yên ổn, trên người tôi giống như được bọc bởi lớp quần áo ướt sũng, bất luận giấy giữa như thế nào cũng trở nên chật lấy chân tay tôi, lúc lạnh lúc nóng, tôi đem chân đá văng ra rồi lại đắp lên, cách một lúc lại mơ mơ màng màng lẫn lộn một lần, nhưng rồi cũng vẫn là ngủ vô cùng tốt.

Cuối cùng cũng bị hành hạ đến mệt nhọc, ngủ thật say.

Tỉnh lại lần nữa đã là buổi sáng, mở mắt ra đã thấy Diệp Tô ngồi ở bên giường tôi, bàn tay to thô ráp của hắn đặt trên trán tôi, nhìn tôi chậm rãi nháy mắt: “Đã dậy, tình nhân của ta, buổi tối ngủ ngon không?”.

Tôi dụi mắt, cười hì hì gơ tay: “Tình nhân à, ta nhớ ngươi muốn chết à, mau tới ôm một cái!”.

Diệp Tô phối hợp ừm một tiếng, thẹn thùng không thôi: “Thấy ghét, vừa mở mắt đã háo sắc, người ta không thuận theo đâu!”. (*o*)

Tôi nhin không được cười to, không để ý bị sắc nước miếng, thở gấp ho khan không ngừng. Diệp Tô vội đỡ tôi dậy, vuốt nhẹ thay tôi thuận khí, ca thán một tiếng: “Làm sao lại búng bình như vậy, ta không có ở đây liền để mình phát sốt rồi, hửm?”.

Câu “hửm” kia nói xong thật sự là bách chuyển thiên hồi*, âm thanh gợi cảm tà mị cùng sủng nịnh thâm tình (cái này do đầu tôi bổ sung), tôi nhin không được, gơ tay ôm cổ hắn, ôm thật chặt lấy hắn.

*Bách chuyển thiên hồi: đại ý là tâm tư rối bời, thay đổi liên tục.

Diệp Tô ngăn người, cũng do dự ôm lấy eo tôi, cười nói: “Vẫn còn muốn khách sáo thăm hỏi một câu, bây giờ xem ra, ngươi là thập phần nhớ tới ta rồi”.

Tôi thỏa mãn thở dài một tiếng: “Ma quỷ, đừng nói chuyện, ôm chặt lấy ta. Tình nhân của ngươi là ta đây đang cấp bách cần sự ấm áp”.

Diệp Tô cười: “Rất vinh hạnh”.

Darwin từng viết, vật đua trời chọn*. Con người từ trước tới nay luôn sống có cộng đồng, khi bàng hoàng, lúc bất đắc dĩ, một cái ôm thật chặt có thể nhắc nhở đại não, tôi không phải cô đơn, vẫn còn người quan tâm tôi.

* Nguyên gốc: Vật cạnh thiên trạch: Sự cạnh tranh giữa các sinh vật và sự chọn lọc tự nhiên, thành ngữ dựa trên thuyết tiến hóa của Darwin, “mỗi đời sinh vật đều cạnh tranh để sinh tồn, xuất hiện biến dị, nếu tốt thì sẽ tiếp tục tồn tại để tiến hóa”.

Sau đó liền an tâm.

Diệp Tô trầm mặc một hồi, nháy mắt hỏi tôi: “Chỉ là muốn ôm, hay là muốn càng thật gần gũi ấm áp?”, nghe hẳn hỏi câu này, một thứ gì đó cũng chầm chậm chĩa vào bụng trên của tôi. Bằng suy đoán, hẳn là “bằng hữu cũ” của tay phải tôi.

Tôi đánh cho hắn một quyền, buồn cười nói: “Có phải làm cho phụ nữ ngồi trong lòng mà đàn ông vẫn không loạn là trèo cây tìm cá*? Ta còn tưởng rằng chúng ta là quan hệ nam nữ thuần khiết”.

*Trèo cây tìm cá: việc làm viển vông, vô ích, sai phương hướng.

Hắn nghe vậy kêu oan uống, bi phần lên án: “Tay của người như vậy! Muốn cho ta không có phản ứng, thế thì cũng phải năm mươi năm sau!”.

Tôi chớp mắt mấy cái, rốt cục cảm giác được hai tay đang đặt trên lưng hắn tràn đầy tình tứ chậm rãi xoa.

Tôi vội vàng giơ hai tay lên cao bày ra bộ dáng trong sạch, phần nộ nói: “Tiên trách kỷ, hậu trách nhân*, cổ nhân thật không lừa ta. Bình tĩnh lại, tay này không phải của ta nha... Xem ra không thể hy vọng xa vời quá”.

*Tiên trách kỷ, hậu trách nhân: Trước trách mình rồi hãy trách người khác.

Diệp Tô ghen cười nghiêng mắt liếc tôi một cái: “Khát vọng ấm áp như vậy? Người không phải là đã muốn thu hậu cung? Ngay cả thị tẩm cũng không làm tốt, hậu cung của người nên ném bỏ hết đi”.

Tôi ôm đầu oán trách: “Cả đám đều không phải là đèn đã cạn dầu! Không đề cập tới cũng thế”. Cái trán không nóng, hẳn là đã hạ sốt rồi, chẳng qua là phía sau đầu vẫn còn chút hỗn loạn, vừa dùng lực liền thấy đau.

Diệp Tô hé miệng cười một tiếng: “Cuối cùng biết ‘Áo quý do mới, người quý do cũ’* đi? Đến đây đi oan gia”, dứt lời một tay vẫn để trên bả vai tôi, một tay nắm được hai cổ tay tôi tạo thành cái vòng tròn móc tại trên cổ hắn, đem tôi đặt ở trong ngực hắn, cười nhẹ, “Muốn ấm áp bao lâu cũng được, chúng ta quen thân như vậy rồi, giảm giá cho ngài!”.

*Nguyên văn: Y bất như tân, nhân bất như cố. Hai câu kết “Cổ diễm ca”. Bài này là lời của một người vợ bị bỏ, đầu tiên được chép trong “Thái bình ngự lãm” và không ghi tác giả. Gồm bốn câu: Quỳnh quỳnh bạch thố,/Đông tấu tây cố,/Y bất như tân,/ Nhân bất như cố.

Côi cút thỏ trắng, /Đông chạy tây ngó. /Áo quý do mới, /Người quý do cũ. (Người dịch: Diệp Luyến Hoa).

Tôi mừng rỡ như kẻ ngốc: “Ký sổ đi, nợ của ta nhiều rồi, thật sự bây giờ không cách nào trả nổi khoản nợ thịt này đâu”.

Diệp Tô bất đắc dĩ: “Nói không lại người, tên Đổng Đồ Tử* này!”.

*Đổng Đồ Tử: chỉ kẻ háo sắc.

Hai tay tôi bị đặt ở trên bả vai hắn, nhiệt độ trên người hắn xuyên qua quần áo truyền vào tay tôi. Tôi nhất thời ngứa tay, tà ác xoa lên cơ bắp hắn, chợt vui lên: “Trước khi ngủ ta đã khẩn cầu Chu công đưa tới một mỹ nam tinh trắng, khi tỉnh lại người đã ở ngay đây rồi. Mặc dù là quen biết đã lâu, không có cảm giác mới mẻ gì, nhưng phần trên cũng coi như tinh trắng, bốn cung liền cổ mà thu nhận đi”.

Diệp Tô cúi thấp đầu cười, lồng ngực hắn theo tiếng cười khẽ phập phồng: “Hay là để lão bản biết hàng, ta toàn thân cao thấp đều rất tinh trắng, lão bản có muốn dùng thử trước một chút hay không?”.

Tôi phì cười: “Không cần, ta đối với người rất có lòng tin”. Hắn áp vào trên bụng tôi “cái gì đó” còn chưa có hoàn toàn xẹp xuống, tôi đột nhiên đối với mị lực phái nữ của mình tràn đầy tự tin trước nay chưa từng có. (Ah! Sao ta beta tiếp được đây? Xấu hổ quá!)

Lồng ngực chúng tôi kề nhau, nhịp tim của hắn cùng tôi đập cùng một chỗ, dần dần có xu hướng “bằng phẳng”.

Tay hắn chậm rãi trượt, chậm rãi ôm eo tôi.

Tôi giả như cái gì cũng không biết.

Tôi không phải là liệt nữ trinh tiết gì, đậu hủ ngon như thế ở trước mặt tôi, còn không cần tôi chịu trách nhiệm, tôi làm sao nhìn được mà bất động?

Để ột sắc nữ hai mươi tám năm ngồi trong lòng mà vẫn không loạn đúng là vô nhân đạo, không ăn sạch hắn đã coi là tôi khắc chế rồi.

Tôi cảm thụ những đường cong trên thân thể hoàn mỹ của hắn hồi lâu, mới nhớ tới hỏi: “Người tới lúc nào?”.

“Buổi trưa ngày hôm qua. Lúc ta hỏi đường gặp ngay tiểu nhị của người, hắn mở miệng liền hỏi ngay ta có phải là tình nhân của người hay không, không phải cũng đừng đi tham gia náo nhiệt”. Diệp Tô mang theo ý cười nói: “Ta dĩ nhiên thẳng thắn mà thú nhận, hắn liền xung phong nhận đưa ta đến đây, trên đường còn nói cho ta biết về một vị khác thuộc hậu cung của người, còn nói ta trông chừng người nhiều một chút, đừng chờ người vượt tường rồi mới hối hận”.

Tiểu Mãn khốn kiếp!

Tôi cười ha ha mấy tiếng, ánh mắt không tự chủ tìm kiếm tờ giấy vụn bị tôi vứt bỏ trên mặt đất.

Rất tốt, vẫn ở nguyên chỗ cũ, hắn là hắn không chú ý tới.

Diệp Tô cúi đầu hỏi tôi: “Làm sao?”.

Tôi vội vàng nói: “Không có chuyện gì, người đừng nghe hắn nói bừa! Sau đó thì sao? Người phát hiện ta phát sốt, liền cực nhọc ngày đêm, không nghỉ ngơi mà chăm sóc ta cả đêm?”, tôi làm bộ thâm tình chuyển đề tài nói, “Ăn tình lớn như vậy, chỉ có lấy thân báo đáp mới có thể miễn cưỡng trả nổi”.

“Đó là điều đương nhiên,” Diệp Tô vừa nói vừa cười, “Mấy mảnh giấy kia là sao? Chẳng lẽ người viết cái gì đó khó lường?”

Tôi làm bộ chẳng để ý: “Thích sạch sẽ, nhìn thấy trên mặt đất ném đồ linh tinh liền không thoải mái”.

Diệp Tô nhìn tôi, ồ một tiếng thật dài: “Vậy ta đi ném nó đi, thuận tiện xem thử có phải trên đó viết cái gì”.

Tôi nóng nảy: “Oan gia, hai chúng ta đang thân mật, người không chú ý ta, ngược lại đi chú ý mấy mẩu giấy vụn?”.

Diệp Tô cười: “Lòng hiếu kỳ nổi lên, chưa nhìn một chút, thật sự là khó chịu. Nếu không thì như vậy, ta đi xem trước, trở lại sẽ mặc người đùa giỡn hay đùa giỡn người cũng được, cái này ta coi như là am hiểu”. Dứt lời thật sự buông tôi ra, làm bộ đứng dậy.

Tôi không kịp nghĩ nhiều, bám lấy vai hắn dùng sức, đem hắn áp dưới thân thể mình. Tấm lưng rắn chắc của hắn bị nện vào trên ván giường thật mạnh, phát ra một tiếng phịch trầm đục.

Tôi giống như báo mẹ ép con mỗi của mình, tứ chi bám lấy hắn, tàn bạo mà trừng hắn: “Cùng lão nương triển miên một lát, không được đi xem mấy tờ giấy kia!”.

Diệp Tô tà mị liếm liếm môi: “Cầu còn không được”. Hắn một tay ôm eo tôi, một tay bám lấy bả vai tôi, không đợi tôi kịp phản ứng, đã dễ dàng phản công.

Cái gáy sắp đụng giường, Diệp Tô hạ thủ lưu tình, đổi thành dùng cánh tay ôm lấy cổ tôi, che chở tôi khỏi ngã trên giường, cánh tay hắn chịu hơn phân nửa sức nặng, nhưng làm như vậy, chúng tôi khó tránh khỏi

khoảng cách quá gần, trong khoảnh khắc té xuống đó, chớp mũi hai người không thể tránh khỏi đụng vào nhau.

Tôi ngửa mặt ngã xuống giường, cảm nhận được hơi thở nóng ẩm của hân phả trên mặt tôi, kinh ngạc nhìn sống mũi anh tuấn, lông mày rậm, mắt hai mí mở to của hân. Nhìn hân khê hạ mi mắt, ánh mắt khê rung động, cuối cùng chuyển chú nhìn môi tôi.

Cứ như vậy trong nháy mắt, tôi giống như bị mê hoặc, chỉ muốn gần hân hơn, sau đó nhắm mắt lại.

May mà tôi đã thấy gương mặt quen thuộc này khá nhiều lần, ở giây phút cuối cùng nghiêng đầu, cười cười vỗ hai má hân: “Đứng lên đi, còn nháo nữa, ta sợ ta không kìm được, đem người tại chỗ làm”.

Diệp Tô biết điều đứng dậy, trầm mặc một hồi cũng cười: “Oan gia, người ta sớm đã là người của người rồi, làm hay không làm, còn không phải là tùy ở người sao?”.

Tôi đưa tay sờ khắp mặt hân, cười tà: “Lão tử nuôi bản thân đã khó, người nếu kèm theo lương khô, ta còn có thể suy nghĩ”.

Diệp Tô nhướn lông mày: “Nghe khẩu khí, thí chủ đối với chuyện lá trà bị ẩm chấp niệm thật sâu a?”.

Biến chuyển quá lớn, tôi suýt ngã, ngẩn người một lúc mới pha trò: “Nói nhảm, đều là bạc trắng bóng cả đấy, cứ như vậy bị một trận mưa ngâm nước thành không có, ta sao có thể không giận?”.

Diệp Tô suy nghĩ một chút, chậm rãi nói: “Lá trà ngâm nước xong, mùi vị quả thật giảm đi nhiều, nhưng nếu coi là một loại gia vị để dùng, yêu cầu liền không cao bao nhiêu rồi”.

Tôi cười nhạt: “Chẳng lẽ muốn ta đổi sang bán trứng luộc trong nước trà đi? Lợi nhuận còn chưa đủ trả tiền công đây này, không làm”.

Diệp Tô xoa hai má tôi, cười: “Cái ót này chính là bị hồ đồ rồi? Quê hương của người nếu không có lá trà làm điểm tâm, bản thân ta biết mấy thứ, kết hợp với uống trà cũng rất tốt. Nhưng ta chỉ ăn qua, không rõ cách làm lắm”.

Thật giống như trong bóng tối đột nhiên nhìn thấy ngọn hải đăng, tôi giống như thể đang ngu ngơ bị xối nước lên đầu, nhất thời không kìm nén được kích động trong lòng, hoan hô một tiếng đến bên hân, cười to: “Diệp Tô Diệp Tô, người là phúc tinh của ta!”, vui mừng đến điên rồi.

Tôi từng làm ở nhà hàng lớn. Nhìn thấy trên trăm loại điểm tâm hoa lệ, cách làm mặc dù không nhớ kỹ trong lòng, nhưng cũng đã từng làm, cũng coi như quen thuộc. Không nghĩ tới kinh nghiệm thâm này, hiện tại lại có thể có công dụng.

Diệp Tô đỡ eo tôi, hoang mang cười: “Có gì mà cao hứng thế? Ta nghe nói vị hậu cung kia của người đã đưa lá trà tới, có thể chống đỡ tổn thất lần này rồi”.

Lại có chuyện này? Tôi còn không biết đâu! Tôi bỗng nhiên dừng lại một lúc, ảo não từ trên người hân bò dậy, ngồi ôm đầu gối: “Chuyện kia không ổn. Thiên hạ không có bữa trưa nào miễn phí, hân có ý đồ gì đó, cho dù hân cho ta, về sau ta vẫn phải trả lại cho hân. Giống như phải trả nợ, càng lâu lợi tức phải trả càng nhiều. Không thể so với đồ của chính ta, buôn bán lời đều thuộc về ta, thua lỗ cũng là ta chịu, như thế nào cũng thoải mái hơn”.

Diệp Tô xoa đầu tôi: “Cần gì phải ép mình như thế?”.

“Bởi vì chỉ có chính mình mới là đáng tin nhất”.

Tôi sợ hân lại nói, đưa tay nín vạt áo hân, nhe răng đe dọa: “Thảo luận chấm dứt, chúng ta làm điểm tâm đi! Làm tình nhân của ta, người có nghĩa vụ không được oán giận mà trợ thủ, ăn thử xong phải nói lại cảm giác mùi vị ra sao. Hiện tại, tới đây quỳ gối dưới váy của ta đi, phàm nhân!”.

Diệp Tô cười: “Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu*”.

* Nguyên văn: Mẫu đơn hoa hạ tử/ Tổ quỷ dã phong lưu. Câu này nổi tiếng lắm ha!

Nói liền làm, tôi sai Tiểu Mãn Tiểu ma vương kia đi mua nguyên liệu, lôi kéo Khuynh Vũ cùng Diệp Tô vào bếp, bắt đầu dựa vào trí nhớ làm bánh trà.

Đương nhiên, tôi không quên thừa dịp Diệp Tô không chú ý, hủy bỏ mấy tờ giấy kia.

Quá trình gà bay chó sủa, những thành phẩm đầu tiên đúng là vô cùng thâm hiểm, Diệp Tô rất nể tình, Tiểu Mãn lại nói lời hết sức ác độc.

Nhưng kết quả là tốt.

Làm nửa tháng, khi ánh trăng treo lên ngọn cây, Diệp Tô rất cực vui mừng gặt đầu: “Ăn ngon”.

Hai người còn lại đồng thời thở phào nhẹ nhõm, vội cầm một miếng bánh trà đưa lên miệng, mới vừa cắn một miếng liền rớt rít ca ngợi mùi vị rất ngon.

Tiểu Mãn phun bột phấn hề hề cười: “Cuối cùng cũng thành công, tôi ngày nào cũng nếm qua mấy thứ cổ quái kia so với quá khứ cộng lại ăn còn nhiều hơn! Không bị trúng độc đã là may mắn!”.

Tôi tức giận đập hấn một cước: “Du côn cắc kè, ăn cái gì cũng ngăn không nổi miệng người!”, trong lòng vẫn oán hấn đã nói đùa chuyện kia với Diệp Tô.

Tiểu Mãn giả kêu thảm một tiếng, bình tĩnh nhìn Diệp Tô: “Diệp đại ca, tình nhân của người hung bạo quá rồi”.

Tôi xoay người cầm chày cán bột lên, bình tĩnh nói: “Ba ngày không đánh liền nhảy lên lầu lật nóc, lão nương hôm nay phải lập uy”. Dứt lời nhẹ nhàng nhếch miệng xông tới vùng qua hấn, “Oa nha nha, xem Tề Mi Côn pháp của ta!”.

Khuynh Vũ cười một tiếng, đẩy Tiểu Mãn: “Chạy mau, chạy mau!”.

Tiểu Mãn lui về phía sau mấy bước, chậm rãi ăn xong bánh trà, lúc này mới vênh mặt lên, chớp mắt nhìn tôi: “Người đánh không nổi!”.

Tôi mắt thấy đuổi không kịp, chỉ đành dùng chày cán bột làm ám khí ném ra, chống nạnh rống lên: “Sửa lại nhà kho cho lão nương đi! Nếu tối nay trời lại mưa nữa, cẩn thận da của người!”.

Tiểu Mãn xoay người, dễ dàng nắm được chày cán bột đưa cho Diệp Tô, cười hì hì đáp ứng: “Chính sự làm xong, ta đâu thể nào có mặt ở chỗ này mà cản trở! Diệp đại ca, trông nom tình nhân của người!”.

Diệp Tô cười, lắc đầu: “Đừng hi vọng ở ta, thầy bói nói, ta trời sinh sợ vợ!”.

Tôi tức giận nhìn hai người, quay đầu dặn dò Khuynh Vũ: “Không còn sớm, đi ra ngoài dọn cho Diệp đại ca một gian phòng, sau đó liền đi ngủ đi! Chúng ta dọn dẹp xong phòng bếp cũng sẽ đi nghỉ”.

Khuynh Vũ rất nhanh liếc nhìn tôi cùng Diệp Tô một cái, hé miệng cười rồi đáp ứng một tiếng đi lên lầu.

Diệp Tô dựa vào tường nhìn tôi cười mập mờ.

Thảm, nhất thời nhanh miệng, làm chi lại dùng “Chúng ta”?

Tôi ho nhẹ một tiếng, che giấu ngượng ngùng nhìn hấn: “Cười cái gì? Mau tới đây làm việc!”.

Hấn nhếch khóe môi đi tới trước mặt tôi, chậm rãi nghiêng người, ánh mắt chuyên chú: “Nếu chỉ còn mỗi “chúng ta”, sao không..”.

Lúc này gương mặt tuấn tú của hấn cách mặt tôi không tới nửa tấc.

21. Chương 21: Nhân Bất Thiên Lôi Uống Xuyên Việt

edit: Bằng Tâm beta: Năm Taemin Mặt Diệp Tô cách tôi không tới nửa tấc.

Chúng tôi yên lặng đối diện, lại ăn ý đứng im bất động, thời gian dường như ngừng trôi.

Sau một lúc lâu, tôi cười mắng: “Chờ lão nương chủ động ư? Phi tần người cũng muốn lôi ra ngoài đánh nhỉ?”

Diệp Tô thoáng ngẩn đầu, nhẹ nhàng đặt xuống trán tôi một nụ hôn, thấp giọng: “Ngày mai ta phải đi rồi, đêm nay vừa hay giúp ta được không?”

Tôi nhướng mày nhìn hắn, ngữ khí không tự giác mà lạnh đi: “Giúp người như thế nào đây? Khách quan ngài nóng vội quá rồi, xem chỗ chúng ta đây làm lữ điểm nhĩ?” Lão nương đã muốn hoàn lương!

Phì! Tôi là nói... thôi bỏ đi, càng giải thích càng đen tối.

Diệp Tô chớp chớp mắt, cười: “Cùng ta tán gẫu, nói chuyện yêu đương, cùng nhau tâm sự một chút...”

Hắn nhìn ta, ánh mắt chậm chậm lướt qua một vòng trên mặt ta: “Lần này đi lâu dài, dù có phong tình vạn chủng, còn có thể nói với ai đây?”

Tôi cười: “Nói cho cùng, người còn nhớ câu thâm tình từng nói này, cùng người ngắm trăng sao, từ thi từ ca phú nói tới lý tưởng nhân sinh thì có vấn đề gì!”

Diệp Tô cười to: “Lăng Đương a Lăng Đương, nói với người tình cảm sâu kín thì lại không hiểu. Mới vừa có chút không khí đã bị người phá hỏng hết, người chắc là chưa từng ảo tưởng qua Kiều khúc của tài tử giai nhân?”

Tôi cười nhạt: “Người không phải tài tử, ta cũng không phải giai nhân. Người quý ở chỗ tự mình hiểu lấy, không phải ai cũng phù hợp để nắm tay nhìn hai dòng lệ rơi.”

Diệp Tô gật đầu mỉm cười: “Có lý”. Thế là kéo tôi ngồi xuống, đem hai chân của tôi đặt trên tay vững vàng không ngừng xoa nắn, cười như không cười cúi đầu nhìn tôi, dẫn dắt nói: “Tại sao không hỏi, ta tại sao đi vội vã như vậy?”

Tôi lườm hắn một cái: “Chúng ta rất thân thiết sao? Cho dù người làm cái gì, ta từ trước tới nay đều không rõ, nếu ta hỏi người vì sao phải đi, liệu người có nói thật cho ta biết?”

Hắn cười nhăn hết cả mặt: “Ta còn tưởng người không quan tâm. Hóa ra... người là ở không khí, ta không giống như người nói sao?”

“Phụ thân ta là người lái đò, hắn mang theo ta từ Thẩm gia bảo đi, sau phải đi Lạc Hà, vì Bùi gia đi thuyền, mười mấy năm qua có được sự tín nhiệm. Năm năm trước, ta tự mình đem bộ phận đội tàu tiếp nhận đến tay Bùi gia, dầm mưa dãi nắng vất vả kiếm được chút tiền. Sau vài năm sa sút dần dần đứng vững, hiện tại nhiều lần đã không cần ta cùng thuyền áp hàng. Nhưng nếu như xảy ra chuyện, ta vẫn phải bụng làm dạ chịu.”

“Nguy hiểm nhất chính là tuyến đường của Hạ Nam Dương. Bên trong Nam Dương chủ yếu là đảo nhỏ, hải tặc thường lui tới thường xuyên, một lời nói không đồng ý liền mạo hiểm rơi đầu. Hôm qua ta nhận được tin tức, đội tàu của chúng ta bị hải tặc Nam Dương khống chế. Điểm khác thường là lần này có điều kiện gì cũng không nói, dường như là đang đợi chúng ta mở miệng trước. Ta đã liên lạc với đội thuyền rồi, sáng sớm ngày mai sẽ cho thuyền tiến nhanh đến Lạc Hà, rồi đổi thuyền rời bến. Mạng người quan trọng, ta không dám trì hoãn.”

Tôi gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, lại hỏi hắn: “Nhóm các người đã thường đi tuyến đường Hạ Nam Dương, chẳng lẽ trước đó không ký cái giao kèo gì đó với hải tặc, hằng tháng giao phí bảo hộ?”

Diệp Tô cười khổ: “Làm sao không ký qua? Chỉ tại đám hải tặc kia gần đây thật sự quái dị, mặc kệ cờ hiệu của ai đều đánh cướp không bỏ lỡ, hoàn toàn không để ý tiền ước. Trước kia ta từng gặp qua thủ lĩnh hải tặc này vài lần, cảm thấy hắn cũng không phải kẻ thất tín bội nghĩa, là kẻ thô kệch không có mưu kế, bởi vậy suy đoán rằng, e là nội bộ bọn họ có chuyện bất thường, người kia dần dần không quản thúc được thuộc hạ. Cho nên, đội tàu của ta gần đây cũng không dám xuống Nam Dương, chỉ lo rước họa. Chẳng qua là Bùi gia gần đây muốn nhúng tay vào buôn bán thủy tinh, đặc chỉ tới hải ngoại mời mấy sư phó chuyên chế thủy tinh, đã kéo dài rất lâu rồi, tháng này là dù thế nào cũng phải đem về để khởi công chế thủy tinh, nên bắt buộc dĩ phải đi chuyến này, không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện.”

Tôi chớp chớp mắt: “Thủy tinh so với ngọc lưu ly lợi nhuận phải lớn hơn?” Nghe nói cổ đại sớm có kỹ xảo chế thủy tinh, nhưng không thực dụng bằng ngọc lưu ly mới bị đào thải nhanh chóng, chẳng lẽ không đúng?

“Nếu nói ngọc lưu ly làm thành đồ đựng dụng cụ, phí tổn phải chịu so với thủy tinh cao hơn rất nhiều. Chỉ cần có thợ thủ công thông thạo, ít lỗi tiêu thụ mạnh, xưởng thủy tinh so với xưởng lưu ly lợi nhuận lớn hơn rất nhiều. Bùi gia vốn hướng vào làm gương thủy tinh để buôn bán, nhưng thủ pháp chế kính là đầu Nam

Dương kia không truyền công nghệ, địa phương đó đặt ra chế pháp, quy định sự phó chế kính cho dù chết cũng không được rời khỏi quốc thổ. Chúng ta nhiều lần thỉnh cầu không được, chỉ có thể nhẫn nhịn mà tiếp tục thỉnh cầu, miễn cưỡng mời mấy sư phó chế thủy tinh, mở xưởng thủy tinh.”

Diệp Tô thở dài một hơi: “Nếu như lần này thợ thủ công bị hải tặc giết, chỉ sợ lần mời tới không có người chịu rời quê hương để tới đây kiếm chút tiền công.”

Cuối thu đêm lạnh, tôi nghe hắn nói, bất giác trên người hơi hơi run lên, không tự giác tìm hơi ấm trên người hắn: “Nếu như đám hải tặc kia nhất thời nảy lòng tham, giết hết thợ thủ công, người định như thế nào?”

Diệp Tô cười khổ: “Chỉ có thể cứu được người nào thì hay người đó. Nếu ta cứu không kịp, thì chuyển đi Nam Dương này dù gì cũng phải cướp được một thứ về.”

Tôi trầm mặc một hồi, cố gắng khuyên nhủ hắn, từ trong lòng bếp rút ra một thanh củi lửa, liền lấy khúc than dùng một đầu vẽ trên mặt đất.

Diệp Tô đưa tay xoa bóp sau gáy tôi, cười: “Cảm thấy nhàm chán à? Ta vốn không nên nói những chuyện này với nàng, chúng ta vẫn là từ thi từ ca phú nói tới lý tưởng nhân sinh đi!”

Tôi liền nghiêm mặt lườm hắn một cái: “Người là nhân tình tòi của ta, muốn chết cũng phải đợi ta đồng ý mới được. Lúc trước ta đã từng học qua cách chế ngân kính, tuy rằng tên gọi nguyên liệu hai bên không giống nhau, nhưng ít ra cũng có thể nằm trong một phạm vi, làm thử vài lần là có thể chế ra. Người có được phương pháp chế kính rồi, xem như là bàn giao được với Bùi gia. Về phần chế thủy tinh như thế nào, cũng rất đơn giản, nhiều lần tìm tòi cuối cùng làm ra thủy tinh cũng không khác biệt lắm. Việc đàm phán cùng đám hải tặc kia cứu người, ta cũng không cần được người, chỉ mong người có thể nhớ rõ, hãy lo cho an nguy của bản thân trước, đừng chỉ lo người khác!”

Diệp Tô nhìn tôi hồi lâu, cuối cùng cười tươi: “Được!”

Chưa từng nghe nói qua sao? Trong Viện khoa học tự nhiên, học kinh tế quản lý cũng là phải học cả vật lý và hóa học đó. Nhớ năm đó chúng tôi làm thí nghiệm với phản ứng ngân kính, tôi bởi vì hết lòng theo đuổi khiến không ít bạn học bị kéo đi làm bia đỡ đạn. Làm nhiều lần rồi, trình tự của phản ứng ngân kính cùng phương trình hóa học khắc vào trong đầu tôi rõ ràng giống nhau.

Chỉ là xem dung dịch axit nitric, dung dịch amoniac, dung dịch đường gluco, mấy thứ này ở nơi đây gọi là gì, tôi một chút khái niệm đều không có, khẳng định duy nhất chỉ có xút (Natri hydroxit) mà thôi.

Ai, trước làm bánh trà giờ thì làm gương, lão nương quả thực như bệnh trĩ thông thường của con ngựa hoang, nữ chủ vận năng ở trên đường càng chạy càng xa.

May mắn tôi không phải là học máy móc, bằng không trong lúc vô tình làm ra cái gì, mẫu này đặc biệt dạy quay về gia tốc cách thức phun khí, mẫu kia nói tới cách chế súng ca- nông, tôi chỉ có thể lấy tự sát tạ ơn Gia Đông phụ lão.

Vì tôi có bản ghi chép chế tác thực đơn của bánh trà, trong phòng bếp còn có văn chương giản dị, tôi đem trình tự thao tác chú ý các hạng mục công việc cùng với đặc thù nguồn gốc các loại nguyên liệu đều nói cho Diệp Tô nghe, ghi lại, còn mình tự làm một loại axit thí nghiệm với một loại axit.

Diệp Tô tỉ mỉ ghi hết lại, buông bút xuống, vòng tay ôm lấy tôi nhẹ giọng: “Có thể cùng ta nói chuyện bên kia không? Người... có phải là gặp nhiều cay đắng rồi hay không?”

Tôi sững sốt, biết hắn hiểu lắm: “Không, không, ta không phải học nghề. Cũng chỉ giống như nho sinh các người muốn học lục nghệ, trong học đường của chúng ta cũng sẽ dạy những thứ suy nghĩ của tam giáo cửu lưu, tuy rằng về sau phần lớn đều không dùng đến, chỉ để mở mang tầm mắt thôi.”

Diệp Tô điểm nhẹ chóp mũi tôi: “Còn đánh trống lảng. Trước đây không phải người nói, từ nhỏ thay cha trả nợ, chưa bao giờ sống thoải mái ở khuê phòng? Bây giờ còn nói người từng học ở trường?”

Tôi bất đắc dĩ, đành phải đem những chuyện trải qua từ nhỏ đến lớn giản lược nói cho hắn nghe, cuối cùng không quên nói lời tổng kết: “Trí nhớ ta thường không được tốt, cho nên những chuyện thời trẻ qua rồi thì cho qua, nhớ không nổi dư vị của khổ đau. Nhưng thật ra trước kia theo đuổi giờ học khắp nơi đông tây

cùng tích lũy kinh nghiệm, bây giờ cũng có thể phát huy tác dụng. Cho nên ta tin tưởng, là ông trời ban cho ta tài năng, có lẽ sau vài năm, người nhờ ta mà thành bá chủ một phương cũng không chừng.” Vừa nói vừa hướng hần nháy mắt ra hiệu.

Lão tử có tiền đồ như vậy, còn không mau đến nịnh bợ ta!

Diệp Tô cười: “Người đã có tài như vậy...” Hần chậm rãi áp lại gần, thanh âm khàn khàn hấp dẫn:

“Không bằng ta quyết định đến trước đi. Để tránh khi trở về, đã bị người bên cạnh nhanh chân đến trước.”

Hần áp sát lại gần, đôi môi tựa như muốn chạm vào môi tôi, cái loại cảm giác tê ngứa này, giống như lông chim nhẹ nhàng phất qua, làm cho ngực của tôi vừa tê tê, ngứa ngứa.

Tên khốn này tới đây lại ngừng lại, thoáng lùi ra xa, trưng cầu ý nhìn tôi.

Tôi nghĩ một chút, vòng tay ôm lấy cổ, hung hăng gặm môi hắn.

Diệp Tô ngẩn người, trong chốc lát liền đảo khách thành chủ, đầu lưỡi linh hoạt mang theo hương trà cây mở hàm răng của tôi, ôm lấy đầu lưỡi, ở miệng tôi phiến giang đảo hải – sông cuộn biển gầm (chu du khắp nơi – thể mạnh như nước), khi thì dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt qua khoang miệng, khi thì mạnh mẽ gặm đi gặm lại môi tôi.

Không thể không thừa nhận, hắn thật là tình nhân có kinh nghiệm phong phú. Tôi bị hắn hôn tới mức đầu óc trống rỗng, ngực tê dại ngứa ngáy, bụng dưới nóng như lửa đốt, thậm chí trực tiếp áp đảo hắn ngay tại chỗ, hoàn toàn đã quên ý định ban đầu của chính mình là gì.

Ta cứ phải cố kìm nén, cứ như đang ở sao hỏa a!

... Tôi như bị chết cháy, dục hỏa đốt người, nhưng lại cầu mong chết nhanh.

Qua không biết bao lâu, hắn mới thở hổn hển buông tôi ra, lại phảng phất như chưa đủ, đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt qua môi của tôi, nhanh chóng mút một chút mới rút lui, mắt mang ý cười: “Khó có khi người chủ động như thế, nếu ta không thực hiện một chút nghĩa vụ nhân tình, e rằng là phải bị lôi ra ngoài đánh đúng không?” Nói xong lại muốn cúi đầu tiếp tục.

Tôi vội vàng đẩy mặt hắn ra, vỗ ngực thở hồng hộc: “Tạm dừng! Có lời này, ta trước tiên phải nói cho rõ ràng!”

Diệp Tô chớp chớp mắt, yết hầu di chuyển khó khăn, nói giọng khàn khàn: “Đợi đến đêm động phòng hoa chúc? Đó là đương nhiên, hiện tại cho nhân tình của nàng hôn thỏa nguyện cái đã, tạm thời có đồng ý không?”

Tôi lườm hắn một cái: “Động phòng cái đầu người! Người nguyện ý động với ai thì động, ở trong suy nghĩ của ta, không có quy tắc hôn một chút thì phải lấy thân báo đáp!”

“Gì?” Hắn trợn mắt há hốc mồm sau một lúc lâu mới phản ứng, vẻ mặt thất bại, “Oan gia, nam nhân khỏe mạnh như ta, còn muốn đi đâu tìm nữa? Người sờ cũng sờ rồi, hôn cũng hôn rồi, bây giờ mới nói không định chịu trách nhiệm? Trong sạch của ta đều bị mất ở trong tay người!”

Tôi kì quái kêu lên: “Người dựa vào đâu? Chỉ cần dựa vào kỹ thuật hôn thuần thực của người, đã có thể chứng minh rằng người không trong sạch!” Liệu xử nam có được kỹ thuật hôn cao siêu như hắn không!

Diệp Tô đảo vòng con mắt, biểu tình lập tức trở nên tà ác: “Vậy, ta tự tiến cử. Ta trước kia kinh nghiệm phong phú, về sau chỉ thuộc về một người, cô nương muốn thử hay không? Ta dám cam đoan, người sau khi tìm hiểu ta, sẽ biết thực tình có gì thú vị”

Tôi chịu không được cười to: “Diệp Tô, người thật đúng là không gì kiêng kỵ!”

Hắn không cười, chờ tiếng cười tôi ngừng lại, mới nhìn tôi nghiêm túc nói: “Lăng Đang, ta nghiêm túc đấy, cùng ta ở một chỗ đi.”

Ánh mắt hắn giống như lửa thiêu đốt, làm lòng tôi thấy đau.

Tôi cũng đành thay thành biểu tình nghiêm túc, cự tuyệt hẳn: “Ta không muốn thành thân, không muốn gả cho bất cứ ai. Thành thật mà nói, ta rất thích người, đối với người rất có... cảm giác nguyên thủy. Nhưng bất luận là thích hay hứng thú, đều không có mãnh liệt đến mức khiến cho ta bất chấp tất cả đi theo người. Nụ hôn vừa mới rồi đã chứng tỏ, ta không chán ghét người, nếu như người có thể chấp nhận tình yêu mong manh ngắn ngủi như lời nói, vậy là tốt nhất. Ta sẽ ở nơi này, khi nào người nhớ tới ta, cứ tới đây nghỉ ngơi vài ngày, cảm thấy chán ghét, thì đi tìm người khác. Giống như vậy, ta cũng không muốn bị người ràng buộc. Khi người ở đây, ta là của người, khi người không ở đây, ta có thể sẽ là của người khác. Nếu người không chấp nhận được những lời ta vừa nói, ta chỉ có thể nói thật đáng tiếc, ta không có cơ hội biết được mùi vị của người.”

Như vậy quá trắng trợn, lời nói không biết liêm sỉ, hần hần là sẽ chán ghét tôi? Về sau, hẳn chắc sẽ không xuất hiện trước mặt tôi nữa phải không?

Đáng tiếc, tôi còn tưởng rằng quan hệ nam nữ thuần khiết giữa bọn tôi như thế sẽ kéo dài thật lâu.

Nghĩ tới sau này trên bề cửa sổ sẽ không còn nữa Tiểu Manh Điều lú lú ríu ríu gọi tới gọi lui, bây giờ đã cảm thấy mùi vị của sự tịch mịch.

Đáng chết, tôi nhất định yêu con chim kia hơn.

Diệp Tô nhìn vào mắt tôi thật lâu, giống như lão tăng nhập tịch, tôi cũng phải lấy lại tinh thần, thản nhiên nhìn hẳn.

Thật lâu sau, hẳn nhướn miệng cười: “Được thôi, ta chấp nhận tình yêu ngắn ngủi, có thể không phải chịu trách nhiệm, đương nhiên không có gì tốt bằng. Chỉ bằng chúng ta bây giờ thử luôn xem?”

A?!

Lòng tôi trống rỗng cười: “ Cái kia... Ta hiện tại trên người không sạch sẽ.” Thời khắc mấu chốt, vẫn có đi cả mẹ sinh lý.

Cho nên mới nói, ghét nhất kịch bản không đúng với diễn viên, một chút tinh thần chuyên nghiệp đều không có!

Hắn chăm chú nhìn tôi một hồi, cười thật to: “Đã không phải là người như vậy, hà tất phải đem bản thân dồn vào bước đường cùng? Tiểu chuông* a, bộ não thông minh của người, phải chăng trong chuyện tình yêu lại không linh hoạt?”

Tiểu chuông: Lúc trước Diệp Tô nói tên của Lăng Đương nghe giống tiếng đình đình đang đang, có lẽ là tên gọi thân mật mà Diệp Tô muốn đặt cho Lăng Đương.

Tôi bất mãn xoay mình khinh thường: “Thân thể có sạch hay không, không phải ta muốn là được, nếu không thì lần sau trước khi có chu kỳ, ta dùng chim truyền thư cho người, đảm bảo người không vô huyệt!” Càng nói càng buồn nôn, ai mau tới cứu tôi!

Diệp Tô duỗi ngón tay vuốt khuôn mặt tôi, tủm tỉm cười: “Hà tất phải cố chống chế? Ta còn có bản lĩnh đoán ý qua lời nói và sắc mặt, nàng có nói thêm gì đi nữa, sẽ chỉ làm lộ ra càng nhiều sơ hở.”

Xoa xoa xoa, tôi thật sự không dám nói thêm nữa.

Hắn cười nhẹ một tiếng, không để sự kháng cự của tôi, mạnh mẽ ép tôi vào lồng ngực hẳn: “Nàng nói gì cũng đều không có tác dụng, tiểu danh của cha ta là Cầu Bì Cao Dược, chỉ cần biết được, thì cho dù là trên chồi góc biển cũng sẽ tìm tới cùng. Thước thời đi, bây giờ đầu hàng, nếu không thức thời, chúng ta từ từ chơi đùa, dù sao, cuối cùng ta sẽ thắng!”

Tôi giận dữ: “Lão nương mới không biết thua!”

Diệp Tô cười: “Thế lực ngang nhau, trò chơi mới thú vị. Có phải hay không, nhân tình yêu quý của ta?”

Xưng hô lại trở về như vậy rồi, tôi lại cảm thấy không tự nhiên.

Tôi trầm mặc một hồi, vỗ ngực hẳn trình trọng nói: “Chuyện sau này ta không dám đảm bảo, nhưng mà hiện tại, ta chỉ hy vọng có một bằng hữu như người. Tuy rằng trong lời nói không thể nào thành thật, nhưng

chủ yếu không có quan hệ yêu đương. Ta hy vọng về sau khi gặp mặt người sẽ không có ý nghĩ phải chạy trốn, cũng không hy vọng khi buồn chỉ có thể chịu đựng một mình, cho nên...ta hy vọng chúng ta có thể quên đi chuyện vừa xảy ra, vẫn làm bằng hữu.”

Diệp Tô chớp chớp mắt, cười: “Cô nương, người bắt được nhược điểm của ta rồi.”

Tôi vui mừng: “Đúng, chính là như vậy.”

Diệp Tô cười đến run rẩy hết cả người: “Ta nói đợi người một ngày, cuối cùng vẫn là túm lấy nhược điểm của ta! Ta chuyện này không được gì.”

Tôi lúng túng, hung hăng định cắn hấn một phen, đứng dậy rời đi: “Lão nương đi ngủ! Người tự thu dọn phòng bếp!”

Diệp Tô ôi một tiếng, tiếng cười cực kỳ tao nhã: “Oan gia, tâm người thật ác! Nếu không muốn tiếp tục, về sau làm sao cho người biết vị của ta?”

Mặt ta dài ra bỏ đi.

Diệp Tô kêu sợ hãi: “Oan gia, khẩu vị của người cũng quá nặng rồi!”

...

Ngài thắng, tôi mặc cảm tự ti.

Sáng sớm ngày hôm sau, Diệp Tô phải đi.

Tiểu Mãn cùng Khuynh Vũ cười trộm né người đi, chỉ còn hai người chúng tôi, đối mặt đứng trong mưa thu lất phất.

Tôi ho nhẹ một tiếng: “Trên đường cẩn thận, đừng khoe anh hùng.”

Diệp Tô cười: “Đương nhiên đương nhiên, nhân tình còn chưa đồng ý, sao ta dám đâm đầu vào chỗ chết?”

Tôi hừ một tiếng: “Biết là tốt rồi. Đi nhanh đi, đừng để cho người ta chờ.”

Diệp Tô ánh mắt lấp lánh, đột nhiên bắt lấy cổ tay tôi, cúi đầu ghé sát, đầu lưỡi khẽ lướt bên môi: “Thích không, ta hôn khác một chút?”

Tôi lui ra phía sau từng bước, cười: “Tình cảm nếu còn tới lúc đó, sẽ lại sớm tối bên nhau?”

Diệp Tô cười to gật đầu: “Có lý. Chờ ta, đừng nhận thêm hậu cung nữa!”

Tôi xuyt hấn: “Trước quân tốt người đã rồi nói sau, cút đi!”

Hấn tưởng thật ngoan ngoãn rời đi.

Tôi đứng tại chỗ nhìn theo hấn rời đi, khi xoay người, lại nhìn thấy Lâu Vân Thiên đứng tí đằng sau, xa như vậy vẫn nhìn thấy tôi.

Mưa phùn mờ mờ, sắc mặt hấn trắng bệch.

22. Chương 22: Hận Thù Đây Kéo Dài Vô Thời Hạn

edit: diepanhquan beta: Năm Taemin

Tôi xoay người, nhìn Lâu Vân Thiên miễn cưỡng khen, xa như vậy mà vẫn nhìn thấy tôi.

Mưa phùn lất phất rơi, sắc mặt của hấn trắng bệch.

Tôi thở dài một tiếng, kiên trì mỉm cười tiếp đón: “Hôm nay trời mưa, có lẽ thợ mộc không thể làm tiếp được. Liên lụy huynh đến một chuyến tay không?”

Lâu Vân Thiên siết chặt cán dù, dường như cảm đến đốt ngón tay trắng bệch, mới nhẹ giọng nói: “Mời ta vào ngồi một chút chứ.”

“Đương nhiên.”

Đặt trước mặt hắn một chén trà nóng, một đĩa điểm tâm, tôi nói: “Hôm qua vừa mới suy nghĩ làm bánh điểm tâm, bên trong bỏ thêm lá trà, ngoại trừ mấy người chúng ta dùng làm bữa ăn nhẹ, huynh là người đầu tiên ăn, nếm thử xem sao.”

Lâu Vân Thiên nhìn tôi.

Hắn giống như ngủ không được ngon giấc, vừa giống như bệnh nặng mới khỏi, trong mắt hiện ra tơ máu, sắc mặt nhợt nhạt như tờ giấy, mũi cùng ấn đường lại mang theo sắc đen.

Hắn không chạm vào chén trà, chỉ kinh ngạc mà nhìn tôi chằm chằm. Tôi không rõ tâm tình của hắn, như là thương cảm lại như là tức giận, dường như vừa mang theo chút không tha thứ.

Tôi không dám nhìn vào ánh mắt của hắn, buộc lòng phải rũ mi mắt xuống: “Muốn hỏi ta cái gì sao?” Chắc là muốn hỏi về Diệp Tô đi.

Ở trước mặt người mình thích nói về vấn đề rối rắm là độc thân, chung quy có vẻ quá mức mờ ám. Nếu hắn hỏi quan hệ của tôi cùng Diệp Tô, không bằng dứt khoát nói hắn là tình nhân của tôi.

Nhưng mà Lâu Vân Thiên không hỏi tôi cái này. Hắn như khúc gỗ ngồi ngơ ngác, ánh mắt mập mờ, giống như trong đầu hắn có hai kẻ tiểu nhân đang đánh nhau, đao kiếm giao nhau, phát ra vô số ánh lửa.

Rất lâu sau, hắn cuối cùng chậm chạp, mết mỏi mở miệng: “Lúc trước, nàng tên là Xuân Hồng sao?”

Tôi trầm mặc, cười khổ: “Đúng vậy.”

Hắn rốt cục đã biết.

Lâu Vân Thiên trong giây lát hốc mắt đã đỏ, sau một lúc lâu mới phát ra âm thanh một cách khó khăn: “Nàng không có gì muốn nói với ta sao?”

Tôi lắc đầu: “Cái tên này đã nói rõ tất cả, ta mặc dù không muốn nhận, lại không thể không thừa nhận, những gì huynh nghe được, đều là sự thật. Ta thoát khỏi thân phận kỹ nữ, chạy tới đây mua thân phận thường dân, muốn làm lại từ đầu.”

Hắn như không nghe thấy, chỉ nhìn tôi, một chữ dừng lại: “Nếu nàng nói là không, ta sẽ tin.”

Tôi chuyển ánh mắt: “Thật có lỗi.”

Hắn đột nhiên đưa tay nắm lấy vai tôi, buộc tôi phải nhìn hắn, khuôn mặt luôn luôn điềm đạm có chút cáu kỉnh, cắn răng: “Nàng bị chồng ruồng bỏ cũng được, là quả phụ cũng được, tại sao nhất định phải là...” Lời nói kia, lặp lại liên tục nhưng lại không thể nói nên lời.

Tôi cười châm chọc: “Hóa ra thân phận có thể lựa chọn sao? Ta cũng hy vọng mình được sinh ra trong nhà tiểu phú, cha mẹ vui vẻ, không cần lo lắng ăn mặc, không cần phải bôn ba cực khổ để kiếm sống, cho dù gặp phải năm mất mùa, cha mẹ cũng sẽ không nhẫn tâm vứt bỏ ta mà đi.”

Lâu Vân Thiên trầm mặc một lúc lâu, từ từ buông tay ra, rũ ánh mắt xuống: “Ta không hề có ý ghét bỏ nàng, mặc kệ thân phận của nàng là gì, ở trong lòng ta, nàng chính là Lăng Đang.”

“Nàng chẳng qua là quỷ tinh ranh, luôn tính toán, gặp phải phiền toái sẽ che giấu bản thân là nữ tử gầy yếu trước mặt kẻ khác, luôn nói mình là người thô lỗ, cũng hiểu được rất nhiều đạo lý, có khó khăn thà rằng chính mình chống chọi cũng không muốn xin giúp đỡ, là nha đầu bướng bỉnh.”

Hắn chậm rãi giương mắt, nhìn chăm chú vào cửa sổ: “Nhìn vẻ mặt của nàng ta biết, nàng cũng biết tâm ý của ta. Hơn nữa, nàng luôn có ý nghi ngờ, không biết vì sao ta thích nàng.”

“Ta không phải là người biết nói lời hay, cũng không muốn đem những lời đó nói cho nàng nghe, khiến nàng tăng thêm áp lực, chỉ là... Chỉ sợ hôm nay không nói, ta sẽ không có cơ hội nào để nói nữa.”

Một bên mặt của hắn hoàn mỹ như thế, tôi lại không dám nhìn nữa.

“Hoa lan dù cho xinh đẹp cũng chẳng qua được mẫu đơn, hương thơm cũng chẳng bằng quế vàng, không rực rỡ như hoa đào, lại được gọi là hoa quân tử. Vì hương thơm của chúng xa xôi, bốn mùa luôn xanh, là loài

thực vật tươi đẹp có giá trị, nông nhênh nhưng không kiêu ngạo, mặc dù tóc rối không mượt cũng không che đậy được vẻ đẹp quốc sắc thiên hương, một khí phách quân tử vốn có.” Hấn vẫn như cũ chỉ nhìn bên ngoài cửa sổ, hình như nói một mình:

“Không phải chỉ có đầy bụng thi thư mới xứng là người phụ nữ dịu dàng thông minh, cũng không phải chỉ có dung nhan khuynh quốc mới có thể khen ngợi một câu nhìn ở đâu cũng thấy đẹp* , gặp rồi thì quên người phạm tục. Dung nhan cũng sẽ già đi, thi thư có thể đi học bên ngoài, chỉ có bản tính sẽ không thay đổi.”

Nhìn ở đâu cũng thấy đẹp: nguyên bản là nhìn quanh sinh dung nhan.

Lâu Vân Thiên nói: “Ta là thành tâm quý mến nàng, muốn lấy nàng làm vợ.”

Tôi chán nản, sau một lúc lâu nhẹ giọng: “Ta biết.”

Hấn hung hăng nhìn chăm chăm chén trà, giống như bên trong đó có cái gì yêu ma quỷ quái lập tức sẽ hiện ra ăn thịt người.

Thoảng qua một lúc, hấn mới nhẹ nhàng nói: “Ta sẽ không quay lại đây nữa.”

Tôi miễn cưỡng cười, gạt đầu phụ họa: “Nên như vậy.”

Hấn hít thật sâu, chậm rãi đứng dậy, nhưng tôi vẫn ngồi im tại chỗ.

Bỗng nhiên cảm thấy mệt mỏi, dường như trong hơi thở cũng mang theo cay đắng.

Hấn đi tới cửa, xoay người lại nhìn tôi: “Nàng nếu có việc gì, vẫn có thể tới tìm ta.”

Tôi khuyu chân quỳ tại chỗ, trong lòng yên lặng: Cảm ơn. Nhưng không, tôi sẽ không đi tìm hấn.

Tôi cảm kích tính bộc trực của hấn, hiểu sự khó xử của hấn. Tôi nợ hấn đã quá nhiều rồi, cho nên, tôi sẽ không gây phiền toái cho hấn nữa.

Mưa còn đang rơi, Lâu Vân Thiên mở ô, chậm rãi rời đi.

Tôi không thích quỳ, quỳ lâu sẽ khiến tôi có một loại cảm giác như bị tra tấn, nhưng hiện tại, tôi tình nguyện quỳ mãi không đứng dậy.

Đáy lòng vẫn rất khó chịu.

Con người không phải là cỏ cây, đối với bất kì người nào cũng có thể vô tình. Một nhân vật thần tiên vĩ đại như thế nhưng lại ái mộ tôi, vẫn còn có lòng muốn chính thức cưới tôi, tôi không phải không động tâm, cũng không phải chưa từng ảo tưởng qua phu xướng phụ tùy, cảnh tượng vợ chồng tôn trọng nhau, nhưng tôi cũng không yêu cầu người khác yêu mến mình, bản tính cùng lý trí không ngừng nói cho tôi biết, không nên như vậy, người không thích hợp.

Đúng vậy, tôi không thích hợp. Tôi không thích hợp bị sắp xếp trong một lối cũ, làm ra bộ dạng hiền lương thực đức, biểu diễn cho người khác xem.

Cho dù hấn không để tâm, tôi cũng không nguyện ý bị kẻ khác nói sau lưng, cô vợ đó thật là một người thô lỗ, đáng tiếc hấn là người khiêm tốn, nhưng lại chọn một người như vậy, thật sự là gì gì cảm ở trên gì gì*.

*ta thực sự không hiểu nó có nghĩa gì luôn á.

Tiểu Mân nói đúng, tôi chính là con khỉ, con khỉ cùng với thiên nga sống cả đời ư? Được rồi, người ở trên cây kẻ ở dưới nước – tổ hợp như vậy, chắc chắn nhất định không được tự nhiên.

Thế nhưng, điều này chẳng hề ảnh hưởng tới việc con khỉ ngồi xổm trên cây, thưởng thức thiên nga xinh đẹp bay lượn.

Đúng vậy, không thể quá tham lam. Giống loại vật phẩm xa xỉ Lâu Vân Thiên này, không phải một lần giảm giá là có thể tranh mua mỗi ngày, trách nhiệm trên vai chính là khoe khoang món tiền cơ bản, điều này đúng là cố gắng bảo dưỡng, trước khi mua phải điều tra thực tế xuất thân và năng lực tài chính của quý tộc hương xa, không phải tự nhiên giữa một đồng vé số có thể trúng được.

Giống như bộ dạng quỷ đói của tôi vậy, những thứ cần thiết không thiếu, cũng đã có thể đốt cao hương.

Tuy rằng hiểu biết tình tường, ngực vẫn không thể khổng chế mà đau lòng.

Thời tiết chuyển sang lạnh, trà cũng đã lạnh rồi.

Hậu viện mơ hồ truyền đến tiếng huyền não, tôi nhú mày, cũng không muốn mở miệng.

Âm thanh càng lúc càng lớn, Tiểu Mãn cầm cổ tay của Khuynh Vũ gọi to, thoáng cái đã lao tới, trừng mắt từ trên cao nhìn xuống hỏi tôi: “Người trước kia là nữ tử phong trần? Các người, đều là nữ tử phong trần?”

Tôi liếc hẩn một cái, cười lạnh: “Thực sự chê chúng ta ô uế sao? Thịnh thiếu gia chờ, thiếp bây giờ lấy bạc cho ngài rời đi. Hai mươi lượng bạc đưa đến tay ngài, thì hai bên thoả thuận xong, ngài muốn đi đâu thì đi, chúng ta không dám dùng điểm dơ bẩn này giữ chân ngài!”

Tiểu Mãn sững sốt, cắn răng kiểm chế nói: “Ta chưa nói gì, người muốn nổi điên với ta cái gì chứ? Người là loại người gì, mấy tháng nay, ta còn nhìn không rõ sao? Ta là bực người tại sao không sớm nói với ta! Sao lại ngốc đến nỗi cho rằng mua chuộc một người, làm một tờ giấy thân phận là có thể an hưởng thái bình! Hiện tại vừa vắn, bị người ép tới cửa nhà!”

Tôi nhìn hẩn một lúc lâu, đảo mắt nhìn Khuynh Vũ: “Người có biết hẩn đang nói cái gì không?”

Khuynh Vũ lúng túng cả buổi, mới ấp a ấp úng nói: “Phùng Khởi đã biết, muốn ta... bồi hẩn một đêm.”

“Là vừa mới sao?” Tôi khiêu mi, đảo mắt nhìn Tiểu Mãn, “Người chưa đem hẩn đuổi đánh đi chứ?”

Tiểu Mãn hừ một tiếng: “Nếu vừa nãy ta gặp được hẩn, sớm đã đem hẩn đánh đến nửa người dưới không thể tự đi, còn chờ người nói sao!”

Tôi lại nhìn về phía Khuynh Vũ: “Chuyện gì đã xảy ra? Khi nào? Sao không nói cho ta biết?”

Khuynh Vũ mặt đỏ bừng, lắp bắp mà giải thích: “Vốn không phải đại sự gì, tỷ tỷ đã đủ bận rộn rồi, ta thế nào lại đem mấy việc nhỏ ấy khiến tỷ thêm phiền...”

“Ba!” âm thanh trong trẻo, tay của ta hơi tê tê.

“Người điên rồi?” Tiểu Mãn bị dọa nhảy cao ba thước, che trước mặt Khuynh Vũ trừng mắt với tôi:

“Ta biết Lâu Vân Thiên đi rồi người liền mất hứng, người nếu như muốn phát tiết, mắng ta thì được rồi, tại sao lại đánh Khuynh Vũ?”

Tôi phát tay, càng hung hãn mà nhìn trở lại: “Lão nương là không biết phân biệt, giận chó đánh mèo sao? Ta đánh nàng, là bởi vì nàng nên đánh! Ta giáo huấn muội muội nhà mình, người đừng có xen vào!”

Tiểu Mãn bĩu môi, vẻ mặt khinh thường.

Tôi đẩy hẩn ra, nhìn Khuynh Vũ: “Người tỉnh ngộ chưa? Người cho rằng người bây giờ là ai, Phi Tự, hay là Lục Khuynh Vũ? Nếu người đứng trước mặt ta vẫn là Phi Tự, coi như là ta uống phí yêu thương nàng, uống công mang nàng chạy khỏi Thẩm Gia Bảo, phí công hao tâm tổn trí cố sức vì nàng tìm một thân phận mới! Nếu người tự nhận là Lục Khuynh Vũ, lại vẫn còn cho rằng hẩn yêu cầu như thế không tính là chuyện lớn, nếu vậy ta lại đánh người mấy chục bạt tai đều là bình thường!”

Khuynh Vũ cúi đầu, không nói lời nào.

Tôi thở hển hển một hồi, hỏi nàng: “Chuyện xảy ra khi nào, người có đồng ý với hẩn không?”

Khuynh Vũ thấp giọng: “Muốn ta bồi hẩn, thì đã sớm nói rồi. Ta thấy hẩn mỗi lần đều say khướt, cho rằng hẩn chỉ là không cẩn thận, cho nên chỉ trốn tránh hẩn một chút cũng được. Có một ngày, hẩn bỗng nhiên đến đây nói, hẩn biết thân phận của chúng ta là mua được, hẩn muốn thu ta làm tình nhân bên ngoài. Ta... Ta bị dọa cháng váng, liền nói với hẩn, cần suy nghĩ vài ngày mới có thể quyết định. Hẩn liền đe dọa ta, nếu như trong mười ngày không đáp ứng lời hẩn, hẩn liền dán thông báo làm bẩn thanh danh của tỷ khắp nơi trong thành, làm cho quán trà của tỷ không mở cửa được... Ngày đó hẩn lại điên cuồng trong men rượu, không để ý vẫn còn mấy ngày ước định, kiên quyết muốn ta đi theo. May mà bị tỷ tỷ cùng Văn tiên sinh phát hiện, sáng nay... hẩn sai tiểu đồng đến nói với ta, ngày mai chính là ngày cuối cùng, bảo ta sớm đưa ra quyết định, cho dù... Cho dù là không quyết định được, bồi hẩn một đêm trước cũng được, dù sao... Đều là làm quen rồi.” Nàng càng nói thanh âm càng nhỏ.

Tiểu Mãn gật đầu: “Chính ta nhìn thấy một thằng nhóc thần thần bí bí theo sát nàng nói vẫn còn có một ngày, mới nổi lên nghi ngờ hết lần này đến lần khác truy hỏi, bằng không, không biết sẽ bị các người giấu diếm tới khi nào. Chẳng lẽ phải chờ tới khi ta ở trong thành nghe được chuyện nhằm bịa đặt này, nghe người ngoài nói xong rồi chạy về chất vấn thì các người mới chịu nói thật sao?”

“Ba!” Lại là một cái tát, hai gò má của Khuynh Vũ đồng thời mà sưng lên vài dấu tay, Tiểu Mãn nổi giận:

“Người vẫn chưa xong có phải hay không? Có chuyện gì thì nói, có sao đánh người là có ý gì!”

“Đánh nàng chính là nói cho nàng biết, cho dù nàng vì ta làm ra chuyện mà tự cho rằng như thế hy sinh tốt cùng, ta cũng sẽ không cảm kích nàng!”

Tôi chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhìn chằm chằm Khuynh Vũ: “Dù gì ta cũng xem người là muối muối ruột thịt của chính mình, xảy ra chuyện lớn như vậy, thế nhưng người cả nửa điểm ý tứ cũng không nói cho ta hay! Người rốt cuộc có xem ta là người thân của người không? Thôi, thôi, người nguyện ý đưa tận cửa cho người ta chà đạp, chính người bị coi thường là được! Đừng vội làm xấu thanh danh của ta! Ta không nhận muối muối không có tiền đồ như người!”

Khuynh Vũ khóc oa oa nước mắt nức nở nghẹn ngào, bả vai rung động không ngớt: “Tỷ tỷ, ta biết tỷ tốt với ta, nhưng chỗ dựa của Phùng Khởi quả thật rất cao, lại là người có thù tất báo, tỷ không thể trêu vào hắn! Ta sợ nói cho tỷ, vì muốn bảo vệ mà tỷ đem ta vội vàng gả đi, hắn ghi hận trong lòng, gây bất lợi với tỷ! Hắn liên tục như quấy phá, chắc là không biết dừng tay!”

“Tỷ tỷ từng nói, tỷ chỉ muốn kinh doanh quán trà, sống khỏe mạnh, thế nhưng làm buôn bán khuôn mặt luôn phải tươi cười, sẽ thế nào nếu không có thanh danh tốt? Ta nếu có thể nhìn thấy nửa điểm hy vọng, cũng sẽ không đem chuyện này gặt tỷ, thế nhưng ta không nghĩ ra được... Ta thà tình nguyện để hắn chà đạp, cũng không muốn tỷ vì ta mà chịu nhục” Nàng khóc không thành tiếng.

Tôi trầm mặc đưa tay ôm nàng vào trong ngực khẽ vỗ nhẹ.

Khuynh Vũ cầm lấy vạt áo của tôi, khóc lớn: “Tỷ tỷ, đừng đem ta gả đi! Cho dù là bởi hắn cũng không có gì, đừng đem ta gả đi!”

Tôi cắn răng rơi lệ: “Đứa bé này, người là Lục Khuynh Vũ, không phải Phi Tự! Khoảng thời gian kia đã kết thúc rồi, ta sẽ không để cho người đi vào con đường cũ một lần nữa! Quán trà này chẳng là cái gì, tiền không có còn có thể kiếm trở lại, người không có thì cái gì cũng bị mất!”

Tiểu Mãn vĩnh tai mím môi, trầm mặc mà thối lui.

Khuynh Vũ ở trong lòng tôi khóc đến khi ngủ thiếp đi, tôi lau mặt, cắn răng đem nàng đỡ đến một bên lệch ra, chính mình cũng tê liệt trên mặt đất, vuốt ve hai chân quỳ đã tê rần.

Tiểu Mãn yên lặng tiến lên, dịu tôi đứng dậy, chậm rãi đi lại cho lưu thông máu, nhẹ giọng hỏi: “Người có tính toán gì không?”

Tôi cười khổ: “Chưa có biện pháp, vẫn sớm cho người mang nàng đi mới được.”

Tiểu Mãn khiêu mi: “Cái vị Văn tiên sinh kia?”

“Đúng, hắn tên thật là Vạn Dật Văn, là vị tướng quân nổi tiếng kia. Hắn đến hai lần, trên người đều có mùi đàn hương, ta đoán hắn là sống nhờ ở trong miếu thờ vùng gần đây. Còn phải làm phiền người dốc lòng đến từng nhà tìm thử, hai mắt hắn đã bị mù, dung mạo bị phá hủy toàn bộ, đại khái sẽ không ở nơi nào dễ làm người khác chú ý, nhưng thi vệ bên người nhất định không phải ít. Người cố gắng khách khí một chút, không cần gây ra hiểu lầm gì, cùng người khác động thủ sẽ không tốt. Chú ý an toàn!”

Tiểu Mãn gật đầu tỏ vẻ đã biết, lại hỏi: “Một tướng quân đã về hưu, có thể giữ được người?”

Ta cười gượng: “Cho dù hắn giữ được, đại khái cũng không có tâm tư đi giữ. Có điều, có thể giữ được Khuynh Vũ.”

Tiểu Mãn nhìn tôi một hồi, gật đầu: “Tai họa lưu lại muôn đời, trước quan tâm Khuynh Vũ đi, cùng lắm thì người đi đâu ta đều đi theo.”

Tôi véo khuôn mặt hắn, cười: “Người dù sao cũng phải quay về, đừng làm cho người nhà lo lắng quá lâu.”

Tiểu Mãn hừ một tiếng: “Bớt lo chuyện bao đồng đi!” rồi xoay người bước đi.

Hắn đi đến chạng vạng còn chưa về, tôi lại ngồi chờ một vị cố nhân đến.

23. Chương 23: Ý Tại Ngôn Ngoại

Tôi đem Khuynh Vũ dựa tạm ở trên tường, chớp chớp mắt nhìn Lâu Yên Phi cười: “Nhìn kỹ điểm nào cũng tốt, người người đều nói, thân hình mảnh mai.”

Khổng lão nhị xuyên qua ngàn năm, hóa thành con ruồi ở tai tôi lăm bằm oán trách: người đúng là kẻ háo sắc không có đạo đức!

Nói nhảm, cái thứ đạo đức từ trước đến nay chỉ làm cho con người tăng thêm thống khổ, đồ chơi đẹp đẽ này, cho dù có thống khổ, cũng là đau một cách vui vẻ, không thể so sánh nổi.

Tôi chưa nói gì cả, hiểu sai là chuyện của nàng ấy!

Lâu Yên Phi hé miệng cười một tiếng, vẫn còn nói lời đạo đầu: “Đã lâu không gặp, gần đây tốt không? Không tính là quá tốt, nhưng tóm lại là còn sống.” Thanh âm trung tính hết sức dễ nghe.

Tôi miễn cưỡng duy trì thẳng bằng, nghiêng răng nghiêng lợi: “Ta không tốt lắm. Người còn không mau tới giúp ta, lão nương bị muội tử nhà mình đè sắp chết rồi!”

Nàng cười đáp ứng, đặt cốc rượu trên bàn, Lăng Ba Vi Bộ bay tới bên cạnh, nhận lấy Khuynh Vũ, hỏi tôi: “Muốn đưa nàng đi đâu?”

“Gian phòng của nàng trên lầu.” Tôi xông về phía trước từng bước dẫn đường, trơ mắt nhìn nữ bộ đầu anh minh thần võ linh hoạt ôm ngang người Khuynh Vũ, nhẹ nhàng đưa lên phòng, lại nhẹ nhàng đặt nàng trên giường, đắp kín mền.

Ngõa sát liệt, ôm công chúa.

Tôi hâm mộ ghen tỵ nuốt nước miếng, cười nói: “Nếu không phải sớm biết người là con gái, ta sao có thể dễ dàng bỏ qua người?”

Đúng, lão nương chính là khát khao đến mức ngay cả con gái cũng muốn đùa giỡn, có bản lĩnh người thử cắn ta đi?

Bộ đầu đại nhân không để ý tới tôi, cẩn thận nhìn sắc mặt Khuynh Vũ, lại nhìn mí mắt nàng, cau mày nói: “Nàng khóc ngắt đi rồi, người không phát hiện ra sao?”

Gi؟! Tôi bị dọa sợ tới mức da đầu tê rần, luôn miệng nói: “Mau cứu nàng! Ấn huyệt nhân trung, ấn huyệt nhân trung!”

Lâu Yên Phi bắt đắc dĩ liếc tôi một cái, xoa lòng bàn tay Khuynh Vũ một lát, thở phào nhẹ nhõm: “Không nghiêm trọng, để cô ấy nghỉ ngơi một lúc là tốt rồi.” Vừa nhìn ta nói, “Trước đó người nói cái gì, mời ta đến uống rượu ư?”

Tôi nhìn Khuynh Vũ, áy náy cười: “Người tới thật không đúng lúc, hôm nay ta đây còn có việc gấp phải giải quyết, sợ uống rượu say lại hỏng việc. Nếu không, chờ ta làm xong việc lại mời người, không say không về?”

Hai mắt Lâu Yên Phi tối sầm lại, lát sau cười lớn: “Chuyện gì? Ta dù sao cũng là bộ đầu, nói không chừng có thể giúp người chút ít.”

Tôi thở dài một hơi: “Thanh quan khó giúp việc nhà, người nọ tuy là tên khốn khiếp, lại còn gây ra chuyện vi phạm pháp luật, chỉ sợ người không giúp được gì. Tên Phùng Khởi này, người hỏi ca ca của người xem sao.”

Nàng cùng Lâu Vân Thiên đúng là huynh muội.

Lâu Vân Thiên, Lâu Yên Phi, tên đều rất hay, thể hiện ý chí cao xa. Nếu như hai vị mỹ nhân này không phải có gen giống nhau, như vậy cũng quá đả kích tướng mạo của tôi rồi.

Tại sao tôi lại không nghĩ sớm hơn? Có thể thấy được trí tưởng tượng của lão nương còn chưa đủ biến thái.

Không sao, lần sau nếu gặp được lâu Ba Âm, hoặc là lâu trổng khách, tôi sẽ có kinh nghiệm.

Lâu Yên Phi xấu hổ cười một tiếng: “Người biết...” rồi lại hắng giọng, xác nhận với ta: “Người nói tên đó là Phùng Khởi? Cháu quan tuần án?”

Tôi gật đầu: “Hắn có ông cậu làm quan tuần án, cụ thể tên gọi là gì, ta lại không nhớ rõ lắm. Tên khốn kia tìm muội tử ta làm phiền, chúng ta không thể trêu vào lại tránh không kịp, hiện nay chỉ có thể thử cách này cách khác thôi.”

Lâu Yên Phi chớp chớp mắt, cười nói: “Người yên tâm theo ta uống rượu đi, cậu hần phạm pháp, chuyện này đã bị chúng ta bắt đầu hậu thẩm. Bởi vì Phùng Khởi cùng cậu hần quan hệ mật thiết, cho nên trước mắt sẽ giải hần vào trong ngục để từ từ thẩm vấn. Nếu cậu hần chịu án tử thì hần cũng sẽ bị phán án sung quân, hần là sẽ không làm phiền các người nữa.”

Tôi vui mừng hỏi: “Thật sao?”

Vội vàng véo mình một cái, rồi lại kêu một tiếng, rưng rưng nước mắt nhìn nàng: “Người tốt, nếu điều người nói là thật, đừng nói cùng người uống rượu, cùng người uống thuốc độc cũng được nha!” quân nhân cá nước một nhà, nhân viên công vụ thật tốt!

Lâu Yên Phi hé miệng cười một tiếng, giữa lông mày ẩn chứa chút buồn bã: “Ta biết người có thể không có tâm tình cùng ta uống rượu, chỉ là ta không có chỗ khác để đi, không thể tìm người thân, chỉ có thể đi tìm người thôi.” Sắc mặt này, thật giống như đau khổ vì tình.

Trên đời này điều không nên làm nhất là chọc vào con gái thất tình, loại người này việc gì cũng đều làm được, so với thanh tra còn kinh khủng hơn.

Huống chi trước mặt tôi vốn là thanh tra có võ công.

Tôi thở dài: “Vào phòng ta đi.”

Hai người rót đầy chén rượu, Lâu Yên Phi buồn bực uống một ngụm, nhìn tôi cười nói: “Ta chỉ là có thói quen uống rượu như thế, người cứ tự nhiên, không cần miễn cưỡng.”

Tôi há mồm trợn mắt gật đầu, nhấp một chút rượu liền đặt chén xuống.

Lâu Yên Phi chợt vui lên: “Người đúng là chân thật.”

Tôi nói: “Tử sắc tài vận, ta duy chỉ có mỗi rượu là không sành sỏi. Nhưng không sao, ta nhìn người thôi cũng đã say.” Không nhận được mà đùa giỡn nàng.

Mỹ nhân trung tính đâu dễ dàng thấy được? Lại còn cùng ta nói chuyện nói xuân ca có thể thấy thương thể của nàng không hề nhẹ.

Lâu Yên Phi cười to, một lát sau lại đượm vẻ buồn bã: “Lăng Đang, nếu người có thể trở thành chị dâu ta thì tốt biết bao?”

Đúng vậy, rất tốt. Mỗi ngày nhìn hai vị mỹ nhân lớn nhỏ liên tiếp lại không hoa mắt? Không phải một chết tôi đi.

Tôi làm như không nghe thấy, ôm vò rượu một lần nữa thay nàng rót đầy, hỏi: “Trong lòng có việc gì khó chịu sao? Nâng chén tiêu sầu càng sâu thêm, tình buồn như nước chảy, không nên kìm nén, nói ra trong lòng mới có thể dễ chịu.”

Chén uống trà đúng cái chén to, Lâu Yên Phi uống hai chén, trên mặt đã ửng hồng, đôi mắt long lanh mê hoặc lòng người. Nàng lấy tay nghịch cái chén, tựa tiểu phi tiểu nói: “Đúng, nói ra mới dễ chịu được.”

Nàng nhìn tôi nói: “Là ta nói cho ca ca biết.”

Đúng là trong dự liệu, tôi cười cười: “Hắn là, chúng ta bèo nước gặp nhau, cho dù nói chuyện hợp ý, ta vẫn không phải là cô gái trong sạch. Người cũng không thể nhìn ca ca người nhảy vào hồ lửa mà không lên tiếng can ngăn? Lại nói, ta quả thật không xứng với ca ca người, cho dù về thân phận hay tính cách.”

Sắc mặt Lâu Vân Phi lúng túng, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, cũng không biết là do rượu hay do xấu hổ.

Tôi vỗ nhẹ bàn tay nàng an ủi: “Lúc trước ta đã nói rất rõ ràng với ca ca người, ta sẽ không lập gia đình, là hẳn nhất thời không thể tiếp nhận được mới như vậy. Hiện tại người nói rõ với hắn, cũng là giúp ta khỏi lúng túng, giúp ca ca người sớm dứt ra, như vậy tốt cho tất cả mọi người.”

Lâu Yên Phi nhú mào: “Người cho là ca ca ta không thể tiếp nhận thân phận của người? Không phải, phải nói là cha mẹ ta.”

Tôi nhướn lông mày, “Thế thì có gì khác nhau?”

Nàng thở dài một hơi: “Lâu gia từ trước tới nay ít con nối dõi, nuôi dạy con thường gặp trắc trở. Từ năm năm trước, nhị ca ta vì bệnh mà qua đời, chỉ còn lại ta cùng ca ca thôi.”

“Lâu gia mặc dù không phải là gia tộc lâu đời, nhưng cũng là dòng dõi thư hương, trong nhà quy củ nghiêm ngặt, rất coi trọng danh tiếng. Ta từ nhỏ đã bú dưỡng bình, bởi vì giả nam trang liền bị cha đuổi ra khỏi nhà, từ đó không trở về nữa. Ca ca cũng không giống với...”

Nàng chớp chớp mắt, tự mình rót một chén rượu, ngửa đầu uống rồi tiếp tục nói: “Ca ca ta từ nhỏ tới lớn vô cùng nghe lời cha mẹ, chưa bao giờ nói mình thích gì, muốn gì, cho nên ngày hôm trước ta lên đi thăm hắn, hắn nói với ta hắn để ý một cô nương, ta sợ hết hồn, sau đó phát hiện người đó là người...”

Tôi cười tự giễu: “Bình thường, ta cũng sợ hết hồn vậy.” Ai có thể nghĩ đến thiên nga lại coi trọng con cóc?

Tuy rằng phim Hàn thường diễn như vậy, nhưng trong thực tế làm gì có chuyện đó, mỹ nhân trong óc chưa từng không phải toàn đồ chưa.

Lâu Yên Phi lại cạn một chén: “Người là người đầu tiên, cũng có thể là người duy nhất ngoại lệ đối với hắn, ánh mắt hắn lúc nhắc đến người làm ta kinh hãi, vì vậy ta không thể không chính miệng nói với hắn rằng hai người không có khả năng.”

“Sau khi nghe xong hắn liền trở về nhà, một ngày cũng chưa ra ngoài. Ta lo lắng cho hắn, lại không về nhà được, không thể làm gì khác hơn là leo tường đi vào khuynh hắn... hắn nói với ta, nếu người thích hắn một chút, cho dù là chống đối cha mẹ, hắn sẽ cam tâm thử một lần. Nhưng chính người không có, người nhìn hắn như nhìn một món đồ sứ xinh đẹp, mặc dù thưởng thức, mặc dù kinh diễm, nhưng không liên quan đến tình yêu.”

“Hắn nói, đã như vậy, không bằng sớm buông tha, tránh cho hắn càng lún càng sâu, không thể tự kiểm chế, cũng mệt mỏi cho người lâm vào cảnh áy náy. Tốt nhất, chỉ có mình hắn thương tâm thôi.”

Tôi yên lặng cùng Lâu Yên Phi chạm cốc, ngửa đầu uống cạn một nửa, im lặng cảm thụ cảm giác rượu ở yết hầu chậm rãi chảy xuống.

Sai lầm rồi, thật ra tôi cũng thương tâm như vậy.

Tối qua hắn mang hoa ngọc trâm đến, cả phòng tràn ngập mùi thơm, mang theo hương vị nhẹ nhàng khoan khoái sau cơn mưa, mặc dù nồng nàn nhưng lại luôn luôn có cảm giác lạnh lùng.

Về sau, hắn cũng sẽ không xuất hiện trước mặt tôi nữa rồi.

Tôi vĩnh viễn nhớ rõ bộ dạng hắn nhắm hờ đôi mắt, ngả người ra để ngửi mùi hoa. Cảnh tượng như vậy nhìn thật đẹp, giống như là một bức tranh.

Thật ra như vậy là tốt nhất, hắn ở trong lòng tôi vĩnh viễn là bộ dạng xinh đẹp như vậy, cho dù tôi già rồi thành một bà lão lưu manh không còn răng, khi nhớ tới hắn cũng sẽ biến thành thiếu nữ, rưng rưng nước mắt cảm thấy trời cao đối với tôi không tệ.

Nàng đỏ hồng mặt nhìn tôi: “Là lỗi của ta, đừng hận ca ca ta.”

Tôi bật cười: “Ta có lý do gì để hận hần? Hần đối với ta rất tốt, ta cảm kích nhưng cũng sợ hãi, bởi vì ta không thể đáp lại tình cảm của hần. Hần quyết định không gặp ta nữa, ta hiểu và vẫn luôn cảm kích hần từng dành tình cảm cho ta. Trên đời này không có đạo lý nào nói rằng một người có thể ỷ vào tình cảm của người khác mà muốn làm gì thì làm, lòng tham chưa đủ. Cho nên, ta đối với Lâu Văn Thiên chỉ có cảm kích và áy náy, không có hận.”

Ánh mắt Lâu Yên Phi chợt sáng lên: “Vậy người có gì muốn ta truyền đạt giúp không? Cho dù chỉ là một câu không hận hần cũng tốt, ít nhất, để cho hần sống tốt một chút.”

Tôi cười khổ lắc đầu: “Không có.

“Nếu muốn cắt đứt, phải quyết tuyệt. Ta bây giờ nói không hận cũng tốt, tha thứ cũng được, cắt đứt liền cắt đứt, những điều này đều vô nghĩa, sẽ chỉ làm hần càng hi vọng, hoặc là thấy có lỗi với ta. Nếu như về sau còn gặp nhau, hần sẽ vì những lời này mà lựa chọn liều lĩnh giúp ta, thì ta lại thiếu nợ hần. Ta hi vọng cứ như vậy biến mất khỏi cuộc sống của hần, không quấy rầy hần nữa. Nếu như người coi ta là bạn, xin đừng nói cho hần biết người đến gặp ta.”

Lâu Yên Phi trầm ngâm một hồi, bất đắc dĩ gật đầu: “Được, nghe lời người.” Rồi lại nhìn tôi nói, “Nhưng người phải biết, cho dù người làm sao, nếu có phiền toái, ca ca ta vẫn sẽ không do dự mà toàn lực giúp người, ta cũng vậy. Đây là dấu hiệu riêng của ta, thanh đường mọi người đều nhận ra, nếu người gặp chuyện, chỉ cần đem nó nộp cho nha dịch, bọn họ sẽ tìm ta.” Vừa nói vừa lấy từ bên hông ra bông hoa tai đưa cho tôi.

Tôi ngồi bất động, cười một tiếng: “Ta nợ huynh muội các người rất nhiều, nếu nhận lấy cái này, vậy cũng quá tham lam rồi.” Huynh muội họ không nên họ Lâu, mà hần là họ Lô. Giúp người không mong báo đáp, Lô Phong thế gia.

Tôi có tài đức gì? Ngoài một diễn viên giỏi ra, những điều khác đều không có điểm gì tốt.

Nàng kiên quyết nhét hoa tai vào tay tôi: “Cầm lấy! Coi như là để ta an lòng.”

Tôi đành phải nhận lấy, cười nói: “Từ chối thì bất kính, coi như là người để lại cho ta làm kỷ niệm đi. Ta đã quyết định phải đi, sau này không dùng nó vô ích.” Chuyện gì muốn tìm bộ đầu hỗ trợ đây? Không phải là muốn ăn cơm tù thì cũng chính là ăn cơm tù nha.

Phi phi, không kiêu kỵ gì.

Lâu Yên Phi tựa hồ uống đến hôn mê, nàng chớp chớp mắt một hồi mới hiểu được tôi nói cái gì, cả kinh nói: “Người muốn đi? Tại sao! Đi đâu?”

Tôi cười: “Không đi, chẳng lẽ muốn đợi cho Thanh Đường người người đều biết thân phận ta sao? Hôm nay là Phùng Khởi, ngày mai có lẽ chính là những người bên cạnh. Là ta sai lầm, không nên mua thân phận giả lại ở một nơi lâu như vậy. Đáng tiếc phải đi gấp gáp, quán trà này sợ rằng bán không được giá tốt, chẳng qua bây giờ cũng phải bắt chấp thôi.”

Lâu Yên Phi hỏi: “Người là vì Lục Khuynh Vũ sao?”

Tôi uống một hớp rượu: “Cũng không hẳn. Kế hoạch của ta vốn là đi cầu xin Vạn Dật Văn tướng quân mang Khuynh Vũ đi tránh họa, hiện tại Phùng Khởi đã biết chuyện, ta lại không thể gấp gáp như vậy. Ta cũng sợ Khuynh Vũ phải chịu ủy khuất, chuyện này còn phải bàn bạc kỹ hơn.”

Nàng cười cười: “Người đối với Khuynh Vũ thật tâm như vậy, không muốn nàng phải chịu đủ nửa điểm ủy khuất, thật khiến ta ngưỡng mộ.”

Tôi thở dài: “Nàng là trách nhiệm của ta.”

Tôi đối với trách nhiệm rất cố chấp, một khi mang trên lưng rồi liền không thể đổi ý.

Dám bỏ chạy? Dám trốn nợ? Cho dù là roi da đánh nước tiểu nóng cũng không chết được nha!

Lâu Yên Phi nhìn tôi: “Có từng nghĩ sẽ đi đâu chưa?”

Tôi rũ mắt xuống: “Không biết, có lẽ... Lạc Hà.”

Nàng trừng mắt nhìn tôi một lúc lâu, đột nhiên cười khở: “Ca ca ta vẫn là tới chậm một bước. Người trong lòng người ở Lạc Hà sao? Đừng có nói dối, ta không phải chỉ dựa vào thân thủ mà được làm bộ đầu.”

Tôi đành phải nói: “Đúng, người trong lòng ta ở Lạc Hà. Đúng, hấn cũng yêu thương ta. Nhưng ta sẽ không gả cho hấn.”

“Tại sao?”

Tôi suy nghĩ một chút nói: “Bởi vì, ta đối với mình không tin tưởng. Ta sợ hấn sẽ phụ ta, ta cũng sợ sẽ phụ hấn. Ta sợ vì ta đã trải qua một đoạn tình cảm thất bại, kết quả đã chứng minh, người ta yêu là một tên khốn kiếp, hoặc là càng hồng hét, ta cũng là một kẻ khốn kiếp.”

Những chuyện đã qua đúng là đã kích tự ái của tôi, kết quả như vậy cho thấy tôi với cha mẹ tôi cũng chẳng khác gì nhau.

Nàng cúi đầu trầm mặc một hồi, ngẩng đầu kiên định nhìn tôi: “Không đúng, cho dù là đã yêu phải tên khốn kiếp, cũng phải thử một chút mới biết được. Nếu như không thử, làm sao biết hấn có phải tên khốn hay không, điều này cùng người không có nửa điểm quan hệ.”

Tôi kinh ngạc cười một tiếng: “Người đây là...”

Lâu Yên Phi một lần nữa rót rượu, một ngụm uống cạn, nhìn tôi kiên định cười: “Lăng Đương, nghe ta một lần, nhất định phải cố lấy dũng khí thử một lần. Đúng là trên đời này kẻ cặn bã rất nhiều, nhưng nếu người thích hấn, phải tin tưởng hấn, tin tưởng hấn cho dù hấn từng là tên khốn kiếp, cũng sẽ không đối xử tệ với người. Tin tưởng chính mình, bất cứ chuyện gì, chỉ cần ở trong lòng mặc niệm ta có thể làm được, liền nhất định làm được. Ta còn có việc, lần sau chúng ta sẽ nói chuyện thâu đêm.”

Dứt lời đứng dậy đẩy cửa sổ, lưu loát nhảy xuống, như cơn gió bay đi.

Tôi trợn mắt há mồm.

Đáng buồn nha! Từ xưa đến giờ như ếch ngồi đáy giếng, cứ tưởng mình là cao thủ. Hôm nay gặp vua, mới biết núi cao còn có núi cao hơn, chưng canh gà cũng có cao thủ! Tôi ư, xấu hổ đây mất, tôi là ai chứ!

Chợt nghe thấy, Khuynh Vũ ở ngoài cửa run giọng gọi: “Tỷ tỷ?”

Tôi xoa xoa mặt, nói: “Vào đi.”

Khuynh Vũ đẩy cửa bước vào, ngồi bên cạnh, yên lặng ôm lấy tôi.

Tôi kinh ngạc vỗ vỗ mu bàn tay nàng: “Làm sao thế?”

Nàng cúi đầu trầm mặc một hồi, nhẹ giọng: “Tỷ tỷ, nếu là Vạn Dật Văn tướng quân không chê xuất thân của muội, cho dù làm nha hoàn, muội cũng có thể đi cùng hấn.”

Tôi quay đầu nhìn nàng: “Tại sao lại nghĩ như vậy? Ta làm sao có thể để uội đi làm nha hoàn?” nàng có phải là nghe được cái gì hay không?

Nàng nhìn tôi: “Tỷ tỷ, muội cảm kích tỷ dẫn muội đi, muội muốn giúp tỷ, nhưng càng giúp lại càng hồng. Muội thích Vạn Dật Văn tướng quân, cho dù hấn đối xử với muội như thế nào, có thể uội danh phận hay không, muội cũng không ngại. Tỷ tỷ, muội không hi vọng vì muội mà làm cho tỷ khó xử. Vạn Dật tướng quân là người tốt, có thể đi theo hấn, muội thấy rất vui.”

Nàng càng ôm tôi chặt hơn: “Tỷ tỷ, đừng quan tâm đến muội, muội không thể dựa dẫm mãi vào tỷ. Con đường của muội, chỉ có thể tự mình đi. Muội có thể vì tỷ làm được một chuyện duy nhất, chính là giúp tỷ sớm rời đi.

“Tỷ tỷ, đừng cự tuyệt muội. Muội hy vọng chúng ta có thể vui vẻ mà nói lời từ biệt, không phải vụng trộm rời đi, ngay cả câu tạm biệt cũng không thể nói.”

“Tỷ tỷ, coi như muội cầu xin tỷ.

“Tỷ tỷ...”

Tôi thở dài một tiếng: “Để ta hỏi Vạn Dật tướng quân trước xem thế nào, nếu như hấn đem muối trở thành nha hoàn thực sự, nếu như hấn dám đem muối trở thành nha hoàn, ta cho dù là có phải dùng dây thừng cũng phải trói muối đem đi.”

Khuyन्ह Vũ xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt: “Tỷ tỷ!”

“Cạch!” Tiểu Mãn đập cửa đi vào, cánh cửa của tôi lung lay như sắp đổ, trên cánh tay hấn có vết máu.

Tôi vội vàng đứng dậy dìu hấn, hỏi: “Không phải bảo người cẩn thận sao, sao lại bị thương thế này rồi?” vừa nói vừa kiểm tra trên dưới, ngoài một vết cắt dài khoảng hai thước trên cánh tay, những chỗ khác cũng không có vết thương nào.

“Đừng có nhân cơ hội ăn đậu hủ của ta!” hấn trừng mắt nhìn tôi, rồi lôi tôi vọt xuống lầu, giọng trầm bổng du dương, hết sức đàn ông nhìn tôi tuyên bố: “Vạn Dật tướng quân mời người ngày mai đi Đại Bi tự một chuyến.”

Tôi cười cười ôm hấn: “Tiểu thiếu gia, người là người đàn ông tốt nhất có thể dựa vào trên đời này!”

Hấn không nhịn được đẩy tôi ra: “Nam nữ thụ thụ bất thân, người chú ý một chút, đừng đem ta trở thành nhân tình tùy tiện như vậy!”

... hứ.

Tôi tư thái đoan chính rồi nha, vừa giúp hấn rửa sạch vết thương vừa trịnh trọng nói: “Tiểu thiếu gia, người có thể vũ nhục nhân phẩm của ta, nhưng không nên vũ nhục phẩm vị của ta.” Tôi thật sự không yêu thích trẻ con.

Tiểu Mãn giật giật khoe miệng, tựa hồ như muốn cắn chết tôi.

24. Chương 24: Đại Nhận Vô Phong (đao Lớn Không Có Mũi Nhọn)

Thị vệ hơi khom người chào, thấp giọng nói: “Lão gia đang đợi tại trung viện, mời hai vị tự đi vào trong. Làm phiền hai vị đi bộ và nói chuyện khẽ một chút, lão gia nhà ta thính lực vô cùng tốt, nếu âm thanh lớn, khó tránh khỏi cảm thấy phiền muộn.” Nói xong liếc nhanh qua Tiểu Mãn, ánh mắt có chút kỳ quái.

Tôi cúi chào hấn, nhẹ giọng nói lời cảm tạ: “Làm phiền ngài rồi”

Thị vệ gật gù đầu, chìa tay hướng trung viện làm động tác mời, lại nhìn thoáng qua Tiểu Mãn, lúc sau liền im lặng đứng lùi lại ở cạnh cửa.

Tiểu Mãn bị ánh mắt hoài nghi của tôi cắt ngang, bật người vui vẻ thú nhận: “Ngày hôm qua ta đã giao thủ cùng hấn”. Xem thần sắc, dường như hấn đã không chiếm được tiện nghi.

Tôi cảm thấy mang theo vũ khí sinh học quy mô lớn tùy thân thật có phong cách, bất giác eo lưng đều thẳng, có thể leo một lúc năm tầng mà không thấy mệt.

Tiểu Mãn cười nhẹ: “Này này, cái đuôi vĩnh hết lên rồi kìa. Người đâu thể biết nếu gây họa, ta nhất định sẽ cứu người?”

Mà, cũng đúng.

Nháy mắt lại thờ ơ.

Trung viện cỏ cây cũng không tươi tốt, chúng tôi đi theo một đoạn đường đá, nhìn thấy Vạn Dật Văn toàn thân vận hắc y, khoanh tay đứng ở dưới tàng cây, đầu hơi hơi chếch, tựa hồ đang nghe thứ gì, hoặc đang nghĩ gì đó.

Lại đi thêm vài bước, Vạn Dật nghe thấy liền xoay người, hướng về chúng tôi hạ thấp người mỉm cười: “Hôm qua ta cùng tiểu hữu đánh nhau mới thành bằng hữu, lỡ tay làm tiểu hữu bị thương, trong lòng rất áy náy. Nếu không phải mấy ngày nay không thể tùy ý đi lại, vốn là ta nên tự thân đến nhà nhận tội với lão bản nương.” Khi nói chuyện, vết sẹo trên mặt giống như con rết chậm rãi di chuyển.

Khuôn mặt hấn thế kia, dù tôi có nhìn qua vài lần cũng đều cảm thấy sợ hãi.

Tôi quay đầu lại trừng mắt nhìn sắc mặt hiểu được mục đích của thằng tiểu ranh, liếc mắt một cái, bình tĩnh bước nhanh đến trước mặt Vạn Dật Văn, biết rõ hắn không nhìn thấy, vẫn làm quy tắc quỳ gối cúi chào: “Hầu gia vạn phúc.” Sau khi hắn được phong Huyện hầu, theo cấp bậc lễ nghĩa, tôi không thể cứ gọi hắn là tướng quân.

“Hầu gia nói quá lời. Tiểu Mãn làm việc lỗ mãng, đánh nhau trước mặt ngài, vốn là nên kéo ra ngoài đánh bằng roi cũng không quá đáng. Còn hôm qua quả thật là mệnh người quan trời, chúng ta bắt đắc dĩ mới đến quấy rầy Hầu gia đang nghỉ ngơi. Nếu đứa nhỏ này có chỗ nào mạo phạm, ta xin tạ lỗi cùng ngài, mong ngài bỏ qua.”

Vạn Dật nghe thấy mỉm cười lắc đầu: “Tiểu hữu anh hùng thiếu niên, đâu có gì đắc tội. Bà chủ cũng không cần giữ lễ, ta chỉ là người mù dựa vào thánh ân sống qua ngày, ngài gọi ta một tiếng Văn Thân tiên sinh là tốt rồi.” Hắn như thế nhưng lại luôn gọi tôi là “Ngài”.

Tôi thụ sủng nhược kinh*, cố gắng hít thở mới cười nói: “Như thế, ta cung kính không bằng tuân mệnh.”

Thụ sủng nhược kinh*: được quan tâm mà cảm thấy lo sợ.

Vạn Dật nghe thấy vỗ tay mỉm cười: “Thằng thẩn.” Lại hơi quay đầu, hướng về phía Tiểu Mãn, “Tiểu hữu, ta có việc muốn nói với bà chủ, người chờ ở đây một chút được chứ?”

Tiểu Mãn nhăn mặt nhăn mũi: “Đi sớm về sớm, sau khi ta đưa nàng ấy trở về, còn muốn quay lại lĩnh giáo ngài vài chiêu nữa.”

Vạn Dật nghe thấy cười cười: “Ta sẽ phụng bồi.”

Cũng không biết hắn đã ở đây bao lâu, đi lại giữa các gian cũng không cần gậy trúc dò đường, tuy đi chậm nhưng lại thập phần thông dong.

Hắn dẫn tôi tới một khoảng sân cạnh hồ nước. Nơi này cảnh sắc không có gì đáng nhìn, mùa thu hoa sen đã rụng, trơ trọi cành lá thẳng đứng sừng sững ở trên mặt nước, không giấu được vẻ hiu quạnh, tôi bỗng cảm thấy thời khắc đã trôi qua không ít.

Tiểu hòa thượng gần đó thấy hắn tới, nhanh nhẹn dâng lên chén Hồ Trà cho tôi, nhìn xuống mới thấy là hai chén nước trà xanh.

Vạn Dật Văn đưa tay ra làm động tác mời, cười nói: “Phật môn nước trà tuy tế nhạt nhưng thà có ít còn hơn không có. Bà chủ, mời!”

Tôi cười cười: “Đa tạ”

Vạn Dật nghe thấy ho nhẹ một tiếng, che kín vết thương trên mặt tựa hồ có chút ngượng ngùng: “Tại hạ có một yêu cầu quá đáng... Ta muốn mời lão bản nương làm chủ, đem Lục cô nương gả cho ta.”

Tôi suýt chút nữa sặc nước trà.

Hắn cảm thấy ngượng ngùng, còn tôi phun toàn bộ nước trà lên khăn, vừa đánh vừa xoa đúng là gây sức ép, sau một lúc lâu mới hắng giọng nói: “Văn tiên sinh lời này... thật quá bất ngờ. Thành thật mà nói, ngày hôm qua ta còn muốn tới cầu ngài mang Khuynh Vũ tránh xa nơi thị phi này, chỉ là hôm qua...” Còn những lời nói “Nạp thêm thiếp” là sao, không lẽ là muốn lấy nàng về làm chính thê sao?

Tôi như từ trên trời rớt thẳng xuống đất, xém chút muốn ngất.

“Hôm qua Hưởng Tông bị bắt giữ để điều tra, Phùng Khởi cũng bị liên lụy vào ngục. Nếu không vì có người uy hiếp Lục Khuynh Vũ, bản nương cũng không vội vả gả tiểu muội đi”. Vạn Dật Văn cười cắt lời tôi, gật đầu nói: “Ta hiểu, hôm qua nếu ta mở lời trước, lão bản nương đại khái sẽ lập tức đồng ý. Chẳng qua là nếu làm như vậy, không khác nào lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Bởi vậy ta liền đợi thêm vài ngày, muốn nghe xem lão bản nương suy tính như thế nào.”

Nghe ý tứ này, hắn là đã sớm biết Hưởng Tông sẽ bị lật đổ.

Tôi đột nhiên cả kinh, vội cẩn thận theo vết sẹo loang lổ phân biệt vẻ mặt hắn. Đúng vậy, là tự đắc, là hắn bày mưu đặt kế lật đổ Hưởng Tông?

Tứ cữu lão gia của ta! Không nghĩ tới Khuynh Vũ có một ngày cũng có thể sắm vai Đắc Kỷ Bao Tự!

Được rồi, xem tình hình của Phùng Khởi, Hà Hướng Tông, bọn người này cũng chẳng phải thanh liêm gì, nhưng hấn lại là Tuần án đại nhân! Tuần án đại nhân hình như đang là chức quan tứ phẩm, có thể trực tiếp vào triều gặp mặt Hoàng Thượng. Chẳng lẽ chỉ vì cháu trai hấn khi dễ một cô gái... mà bị lật đổ?!

Trong lòng có vô vàn dấu chấm than, tôi cắn lưỡi nửa ngày cũng không thể mở miệng. Vạn Dật Văn giống như biết suy nghĩ trong lòng tôi, cười nói: “Lão bản nương không cần hiểu lắm, chuyện buộc tội Hà Hướng Tông là sớm đã có tính toán chu toàn. Hấn tốt xấu gì cũng là đương triều tứ phẩm quan văn, quan hệ rắc rối khó gỡ, nếu nghĩ muốn lật đổ hấn, ít nhất cũng phải mất một năm rưỡi mới thành? Ta chỉ là đứng lâu dài lên rồi lại đập đổ đi.”

Đó cũng là hoa hoa lệ lệ giận dữ vì hồng nhan! Tôi hít sâu mấy lần, cuối cùng cũng lấy lại được tâm trạng tốt, cười gian manh: “Tâm tình này của Văn tiên sinh, ta thay Khuynh Vũ cảm ơn ngài. Chỉ là... có một việc, ta không thể không nói.”

Tôi hít sâu một hơi, tuy rằng trước đó đã cùng Khuynh Vũ thảo luận qua, nhưng khi sắp nói ra, vẫn cảm thấy vô cùng khó xử: “Ta cùng Khuynh Vũ đều là nữ tử hoàn lương từ chốn trắng hoa”. Thân phận này một khi đã nói ra, dù có giải thích gì cũng đều là uống công.

Người ta bỏ ra tiền vốn lớn như vậy, đến khi nhận hàng mới được biết, được thông báo là hàng không đúng bản chất, xui xẻo đến lúc đó, hấn muốn hủy hắc điểm này của tôi cho hả giận thì phải làm thế nào. Tóm lại là tôi cứ làm chuyện không hợp đạo lý trước.

Phùng Khởi có thể biết thân phận của chúng tôi, hấn là tướng quân, sao lại không có người ở sau lưng chỉ chỉ trỏ trỏ, hoặc là nhiều chuyện mà trực tiếp nói cho hấn biết nữ nhân bên cạnh hấn thực chất là người như thế nào? Còn hơn đêm tối gói đầu bắt an lo lắng đề phòng, vẫn là hiện tại thẳng thắn nói ra sự thật. Nếu hấn không thể chấp nhận chuyện đó, thì sớm ly biệt cả hai cùng quên mọi chuyện; nếu hấn có thể cảm nhận, chúng ta lại ngồi xuống từ từ nói chuyện.

Ngoài dự kiến của tôi chính là, Vạn Dật nghe xong chậm rãi gật đầu, nhẹ giọng: “Ra là vậy!” Trên mặt hấn không có vẻ gì là chán ghét, kinh ngạc.

Tôi thấy sợ hãi, chẳng lẽ ta hiểu sai ý tứ rồi, hấn không thích Khuynh Vũ?

Trước khi tôi đến từng hỏi thăm qua, Vạn Dật Văn không có thê thất, không có vợ, không có ngoại trạch, chỉ có lúc trước hấn từng bị địch bắt giam, ép lấy vợ, sau khi thoát ra liền cùng thê tử chia ly. Chẳng lẽ hấn... từng bị ngược đãi... Không được rồi?

Tưởng tượng quá khiếm nhã rồi.

Tôi thấp giọng hỏi: “Tiên sinh chẳng lẽ... là bị làm nhục?”

Vạn Dật Văn ngẫm nghĩ: “Lão bản nương, ta kể cho ngài nghe một chuyện xưa, có điều ta hy vọng ngài nghe xong liền quên đi, đừng để người khác nhắc tới.”

Xong rồi xong rồi, hấn sẽ không thật sự nói hết cho tôi như thế nào mà bị phé đấy chứ?

Tôi không tình nguyện đáp ứng: “Mời tiên sinh cứ nói.”

Loại cảm giác muốn nghe lại không dám nghe này, thật sự là rối rắm.

Vạn Dật Văn hơi hơi ngửa đầu, tựa hồ đang nhớ lại: “Ta bị bắt tù khi ở Nam Doanh, Nam man vì muốn làm nhục ta, ép ta bái đường cùng với một kỹ nữ cướp được, rồi nhốt chung một chỗ. Mặc dù không trói tay chân, nhưng cũng không để cho đồ ăn nước uống, mặc cho chúng ta tự sinh tự diệt.

“Ta lúc ấy tuổi trẻ khí thịnh, lại sao chịu được sỉ nhục kiểu này, suốt ngày chửi rửa nàng ấy, coi đó như một sự thống khoái. Thế nhưng, nàng vẫn trầm mặc mà chống đỡ, cẩn thận chăm sóc vết thương cho ta, lại ra ngoài, lấy... chính mình làm món đồ trao đổi với bọn Nam man để lấy lương thực nước trong, cùng một ít được phẩm bình thường cho ta sử dụng. Dần dần, ta cảm động trước sự chăm sóc của nàng, thử cùng nàng ấy hòa thuận chung sống, nàng lại như cũ không nói một lời. Ta từng mấy lần hỏi nàng tên họ, nhà ở phương nào, nhưng nàng ấy đều thủy chung không đáp.

Cứ như vậy ở chung gần hai tháng, một ngày, nàng ấy đột nhiên mở miệng cùng ta nói chuyện, rằng đặc phái viên của triều đình đến gặp Nam man đàm phán, chắc là đến chuộc ta. Ta không còn cần trợ giúp của nàng ấy nữa, như vậy, cũng là lúc nàng ấy ra đi.”

Cùng là tù binh, nàng có thể đi đến nơi đâu? Nói như vậy chỉ có một cách giải thích, nàng ấy muốn chết.

Tôi đề tay lên ngực, yên lặng nghe đoạn sau.

“Ta quá sợ hãi, đau khổ giữ nàng lại, thậm chí đồng ý sau khi về nước chính thức lấy nàng ấy làm vợ, đem hết toàn lực báo đáp nàng, nàng lại nói... nàng sớm đã bị bệnh hoa liễu, không lâu nữa sẽ phát bệnh ra ngoài, đến lúc đó bị bọn Nam man phát hiện thì sẽ chết trong nhục nhã, không bằng hiện tại ra đi trước, Phật tổ cũng sẽ không trách tội nàng.”

Đúng rồi, nàng vì bản mình mới đổi được đồ ăn, nếu bọn Nam man biết nàng đã sớm mắc bệnh hoa liễu... Tôi không dám nghĩ tới.

Nhưng mà, nàng cùng Phật tổ có quan hệ gì? Nàng tin Phật? Phật giáo không cho phép con người tự sát?

Vạn Dật Văn cười châm chọc: “Kỳ thật, nàng chính là là ni cô.”

“Khi Nam man phá thành, am ni cô của nàng cũng bị phá hủy, bọn chúng còn đem tất cả ni cô đến nhốt trong kỹ viện, ngày ngày đùa bỡn tìm niềm vui. Khi ta bị bắt, nàng đã lưu lại ở nơi này ba năm, Nam man đã không thể phân biệt người nào là ni cô, người nào là kỹ nữ, lúc này mới đem nàng đưa tới chỗ ta.”

“Nàng cùng ta nói duy nhất một chuyện xưa của Phật gia, chính là về kỹ nữ.”

Tôi không khỏi nhẹ giọng nói: “Mã lang phụ.”

Vạn Dật Văn gật đầu, thì thào: “Hiền nữ Mã lang phụ tỏa ánh sáng lấp lánh trên bờ cát câu dẫn tính dâm, cùng người giao cấu để đoạn tuyệt tính dâm.”

Đó là một truyền thuyết Phật giáo, kể rằng Quan Âm hóa thành kỹ nữ cùng người giao cấu, khiến người đoạn tuyệt dâm – dục. Tôi không phải Phật tử, biết chuyện xưa này đương nhiên là bởi vì nó đủ hủy hoại, đủ vô nghĩa, nhưng mà dưới tình cảnh này lại nghe được, lại cảm thấy thật bi ai.

“Nàng nói, mặc dù nàng không thể làm theo Bồ Tát lấy dâm diệt dâm, nhưng cũng khiến bọn Nam man nhục mạ các nàng phải lây bệnh đường sinh dục, nếu không nói người tài, cũng có thể tính công đức như nhau.

“Nàng nói, Phật tổ phù hộ, nàng còn đang lo lắng sự việc bị bại lộ, nhưng đến lúc đó cũng coi như giải quyết xong mọi việc.

“Nàng nói, thanh lâu nữ tử cũng không phải trời sinh dâm – oa – đăng – phụ, các nàng phần lớn bắt quá là vì bức bách mưu sinh, bị phụ huynh lang quân nhấn tâm xem như hàng hóa mà đem bán đi, muốn chết không được, lại chỉ có thể sống tạm cho qua ngày. Khách đến mua vui đều là người nắm tính mạng của các nàng trong tay, cho dù trong lòng có khốc lóc, lạnh lùng, cũng vẫn phải miễn cưỡng cười vui, nghênh đón tiền đưa. Đáng giận nhất không phải các nàng, mà là biết rõ các nàng không muốn, bọn nam nhân vẫn vui vẻ tới tầm hoan.”

Vạn Dật Văn mặt lộ vẻ bi ai: “Nàng muốn ta nhất định nhớ rõ, nữ tử phận bèo trôi, nếu ta thấy một nữ tử thân dơ bẩn, thân phận đê tiện, những thứ này đều không phải là cái sai của nàng, mà là do các nam nhân nắm giữ vận mệnh của nàng, không để cho nàng có cơ hội trong sạch.

“Nàng nói xong liền tự vẫn, ta không ngăn cản... Ta nghĩ, đây là lần duy nhất nàng có thể quyết định được thời khắc của mình, quyết định vận mệnh của chính nàng.”

Hắn nói xong thì trầm mặc thật lâu.

Gió thu lướt nhẹ qua những nhánh cây tàn trên mặt nước, lướt qua gương mặt bỗng cảm giác lạnh lạnh, lúc này tôi mới giật mình, không ngờ tôi lại có thể khóc.

Vạn Dật Văn thở dài một tiếng, nhẹ nhàng nói: “Lục cô nương dù quá khứ có thân phận gì, ta không quan tâm. Ta chỉ biết Lục cô nương bản tính thuần khiết thiện lương, tâm địa đơn thuần, sống chung cùng nàng ta sẽ quên được, ta trước kia từng là dạng người như thế nào.”

Hắn cười cười: “Thân phận là do kẻ khác áp đặt lên người. Ta từng là Tiên y giận mã Long tướng quân, cũng từng là tù binh Nam man không bằng heo chó, hiện tại còn lại là phế nhân ngày ngày chịu đựng bị thương. Trước đó đều là ta, nhưng cũng không phải ta. Ta yêu mến nhất chính là một nữ tử trắng hoa của ngày trước, cho tới bây giờ cũng không phải là xương – kĩ.”

“E ngại thân phận, ta không thể cùng Lục cô nương náo nhiệt thành thân, nhưng ta cam đoan, ta sẽ đem lại sự yên bình cho quãng đời còn lại của nàng.”

Tôi lau khô hai má, bình ổn hô hấp gật đầu: “Ta tin tiên sinh.”

Vạn Dật Văn cũng gật đầu: “Ngày mai đám sai dịch tập hợp ở đây sẽ dời đi, ta sẽ tự mình đến chỗ ngài chính thức cầu hôn Lục cô nương.”

Tôi cười nói: “Như vậy ta đợi tiên sinh đại giá.” Dứt lời đứng dậy, “Sợ là tiên sinh còn có việc khác phải vội, ta trước hết xin cáo từ.” Tiểu hòa thượng đã đi qua đi lại đến ba lượt, cho dù là tiêu chảy cũng không cần gấp như vậy.

Phong chừng Vạn Dật Văn cũng nghe thấy tiếng bước chân, hắn cười khổ hướng tôi hạ thấp người: “Tục sự quần thân, không thể tiến xa, mong rằng thứ lỗi.”

Tôi lại cùng hắn khách sáo vài câu liền cáo từ, ra đình quay đầu lại nhìn, Vạn Dật Văn như cũ ngồi ngay ngắn, lưng dính đặc thẳng tắp, tôi lại cảm thấy thật thê lương.

Đã trải qua nhân sinh thay đổi nhanh như vậy, sợ là cái gì cũng đều đã nhìn thấu rồi? Có thể còn sống, đã là thập phần may mắn.

Tiểu Mãn nghênh đón, phải trái nhìn tôi, nhếch một bên lông mi: “Nhìn người khóc giống như con mèo hoa vậy, không phải Vạn Dật Văn đánh người chứ?”

Tôi nắm lấy một quyền: “Đúng vậy, còn không thay ta báo thù đi!”

Hắn đem khăn buộc trán của mình ném cho tôi, hừ một tiếng: “Đáng đánh, sao lại không đánh người đến cam điếu luôn đi. Mau đưa mặt sát lại đây, Vạn Dật Văn không nhìn thấy, nhưng ta lại thấy được, trang điểm đều nhoe hết rồi.”

Tôi cực hận, nửa điểm sầu não thương cảm cũng không còn, nhận khăn của hắn, lau khô vài cái sạch sẽ, lại âm thầm dùng sức hỉ sạch nước mũi vào chiếc khăn, đặc ý dào dạt mà trả cho hắn: “Cám ơn nhé.”

Tiểu Mãn trốn ra xa vài bước: “Giặt sạch rồi trả lại cho ta, ta nghe thấy tiếng người hỉ nước mũi.”

Đồ xấu xa.

Tôi hậm hực nắm tay vớ tròn khăn thu vào trong ngực, đang suy nghĩ làm sao tìm được lối ra, thì thoáng thấy có người đang tiến đến, nhìn diện mạo giống một vị nhân viên công vụ cao cấp. Tôi vội vàng cúi đầu chào, kéo Tiểu Mãn theo quy củ mà lùi vào một bên, chờ hắn đi qua.

Ai ngờ người nọ đi vài bước rồi quay trở lại, nhẹ nhàng hỏi tôi: “Có phải là Phàn cô nương không?”

25. Chương 25: Gian Phu – Dâm Phụ Tương Ngộ

Ánh mắt của tôi liếc nhìn qua vị viên chức cao cấp kia, vội vàng cúi đầu chào, lời Tiểu Mãn thối lui một bên theo quy củ, cúi đầu chờ hắn đi qua.

Ai ngờ người nọ đi vài bước sau đó quay trở lại, đứng trước mặt tôi ôn nhu hỏi: “Cô nương họ Phàn phải không?”

Tiểu Mãn ở phía sau tôi kỳ quái khẽ a một tiếng, làm như vô cùng bất mãn khi tôi đi khắp xung quanh mà trên hoa ghẹo nguyệt.

Oan uổng quá a, thanh âm của người này tuy rằng giống tơ lụa thượng hạng, cũng hoa lệ dễ nghe, nhưng tôi xác định, tôi cho tới bây giờ chưa từng nghe qua giọng của hắn!

Tôi cúi đầu cười nói: “Nhà mẹ đẻ của thiếp họ Lăng, phu gia họ Lục, trong nhà cũng không có ai thân thích họ Phàn, đại nhân sợ là nhận sai người rồi”. Không ngẩng đầu lên, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, nếu hắn thật sự là khách hàng cũ của Xuân Hồng thì chỉ tùy tiện hỏi cái họ để gạ tôi.

Người nọ tựa hồ đối với đáp án của tôi không vừa lòng, ngập ngừng một lúc lâu nói: “Ngẩng đầu lên”.

Hừ.

Về điểm này, trong bụng tôi có tám phần khinh thường, nội dung tiết mục vở kịch nói cho tôi biết, sau những lời nói này, tình tiết tiếp theo hơn phân nửa là ánh mắt nữ nhân thẹn thùng mang chút sợ hãi ngẩng đầu, ánh sáng nhu hòa phủ kín cả khuôn mặt đang được phóng to dần, nam nhân nháy mắt bị quầng sáng ánh vàng rực rỡ lấp lánh trong con ngươi nữ chủ phủ kín, nữ chủ kinh sợ tưởng hắn là tiên nhân. Kế tiếp, nếu nam nhân đúng như kịch bản là chân mệnh thiên tử, sẽ lấy hai người làm tâm vòng tròn, trong phạm vi năm trăm bán kính, đẩy lên một hồi lại một hồi tanh phong huyết vũ*. Nếu vị này chỉ là nam phụ – vật hi sinh cho vở kịch, như vậy cảnh tiếp theo chính là vượt mọi khó khăn gian khổ bị đùa giỡn và diễn vai phản diện, cho đến khi trư (heo) nam chính thực sự đột ngột xuất hiện, anh hùng cứu mỹ nhân.

*Tanh phong huyết vũ (): tanh hôi mùi máu. Ý nói đến cảnh giết chóc thảm khốc

Tóm lại, nếu một người nam nhân đối với tướng mạo của nữ nhân tỏ ra hiếu kỳ cực độ, như vậy liền có thể ngầm thừa nhận rằng tim của hắn sắp chết đi chết lại rồi bị phá hủy.

Thế nhưng “dân không cùng quan đầu”, tôi ngoại trừ trong bụng nói thầm vài câu “nhân viên công vụ cao cấp đều đặc biệt không đứng đắn”, chẳng lẽ còn có thể giậm chân thẹn thùng mà trách mắng một câu “không” sau đó trong đám hỗn loạn bắt đầu chạy trốn? Hắn muốn xem, tôi cũng chỉ có thể ngoan ngoãn cho hắn xem.

May mắn vừa mới khóc như vậy, buổi sáng dày công trang điểm đều bị tôi trộn lẫn với nước mũi lau trên khăn tay của Tiểu Mẫn. Khuôn mặt này nếu được trang điểm có khả năng làm điên đảo chúng sinh.

Tôi hiện ngang lăm liệt mà lộ vẻ mặt đèn thờ trình tiết chậm rãi ngẩng đầu, ngược mắt nhìn người đối diện, vẻ mặt anh tuấn đang dang miến cưỡng kiềm chế tâm tình kích động.

Đôi mắt đen của tiểu tử lấp lánh lấp lánh, khe míu môi, không giống như đùa giỡn tôi, thật giống như là đang đợi tôi bày tỏ động tác kinh hỉ nào đó. Dường như chỉ cần tôi lộ ra một chút biểu cảm tỉnh ngộ, hắn sẽ cười ra tiếng, cùng tôi vỗ tay hoan nghênh.

Tôi đánh giá hắn một cách tổng thể: khoảng chừng hai mươi lăm tuổi, mũi ôi mỏng, mày kiếm mắt sáng, giữa mi đều có chính khí nghiêm nghị, một gương mặt hình tượng tiểu sinh kinh điển.

Dáng người dường như cũng không sai.

Nhưng, tôn tử này là ai a?

Người nọ thấy tôi quay lại quan sát hắn, không có nửa điểm tỏ vẻ cùng hắn quen biết, tình cảm tha thiết dần dần lạnh nhạt. Sau một lúc lâu, hắn dùng tay áo che mặt ho nhẹ một tiếng, bắt đầu lên giọng quan hỏi tôi: “Người là người Thẩm Gia Bảo đúng không?”.

Không hay rồi, hắn sẽ không thật sự quen biết Xuân Hồng chứ?

Tôi cười cười: “Thiếp là từ Lạc Hà gả đến Bách Nhạc, vừa từ Bách Nhạc chuyển đến Thanh Đường. Thẩm Gia Bảo mặc dù đã nghe tới, nhưng chưa bao giờ đi qua”. Mở miệng nói nhảm. Nói tôi là Xuân Hồng, người có chứng cứ gì?

Người nọ gật gật đầu, trầm ngâm một hồi: “Lạc Hà là một nơi tốt, người có thể nghe nói qua vùng thuyền vương Lạc gia chưa?”.

Thử tôi? Tôi cúi đầu nói khẽ: “Thiếp ru rú trong nhà, không quá chú ý tới tin tức bên ngoài, lúc chưa xuất giá, chỉ thường thường nghe trưởng bối trong nhà nói đến Bùi gia, Lạc gia cũng là chưa bao giờ nghe thấy”. Nghe theo Diệp Tô, chắc sẽ không sai.

Người nọ a một tiếng, còn muốn nói nữa, thì người hầu đi theo hần tiến lên từng bước, nhẹ giọng nhắc nhở: “Đại nhân, Mặc Dật Hầu”.

Tôi đầy bụng chờ mong: đi nhanh lên đi, người – một quan nhỏ vội vàng tặng lễ, không nên để cho Hầu huyện đường chờ lâu chứ?

Tôi van ngài, tán gái tốt xấu gì cũng phải nhìn thời cơ đi?

Người nọ không tình nguyện gật đầu, cất bước về phía trước, được vài bước lại dừng quay đầu lại nhìn tôi.

Trời ạ, lại nhìn tôi, lại nhìn, lão tử tôi liền thu vé vào cửa xem triển lãm của người!

Tôi nghiêng đầu trốn tránh ánh mắt nồng nhiệt của hần, quay đầu hướng Tiểu Mãn ý bảo: “Đi”.

Tiểu Mãn tiến lên từng bước, che khuất tầm mắt của hần, nhếch lông mày hỏi tôi: “Quen biết đã lâu?”.

Tôi hừ một tiếng: “Chưa từng thấy qua”.

Dường như để phối hợp với những lời này của tôi, người nọ bỗng nhiên bước nhanh quay trở lại, một phen tóm lấy cổ tay tôi, cắn môi trừng tôi: “Phàn Thanh Thanh, nàng dám không nhận ra ta?!”. Đau đau đau! Mẹ nó, người thuộc giống rùa hả? Cắn sẽ không dùng miệng!

Tiểu Mãn chộp lấy cổ tay của hần, dựng thẳng lông mày càng thêm hung dữ mà trừng trở lại: “Đại nhân, ngài nhận sai người. Đây là gia tử, khuê danh Lăng Đương!”.

Người nọ bị đau buột tay, tôi nhân cơ hội thoát khỏi sự kiềm chế, mặt sa sầm làm ra vẻ rộng lượng: “Người giống người, vật cũng có cái giống nhau, đại nhân sợ là thật sự nhận sai người. Thiếp khuê danh Lăng Đương, đây là ấu đệ của thiếp Lăng Mãn. Xá đệ nóng lòng bảo vệ ta, nhất thời xúc phạm đại nhân, mong ngài thứ tội”. Nói xong vỗ vỗ bả vai Tiểu Mãn, ý bảo hần tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, mau mau thả tay ra.

Tiểu Mãn hung tợn mà trừng hần, lại như cũ nghe lời mà chậm rãi buông tay.

Loại cảm giác nuôi dưỡng ác thú này, mẹ nó, thực sự thích a!

Ba tùy tùng của người nọ nhìn thấy chủ nhân chịu thiệt, cũng vội vàng buột trọng trách chạy đến, đứng phía sau hần, hai mắt sáng ngời đầy dụng ý ném tiểu đao lên người chúng tôi .

Hần cũng không có ý ý thế hiếp người, hướng phía sau dùng tay ra hiệu lui ra, không nhìn Tiểu Mãn, một đôi mắt đen giống như ruồi bọ như dán chặt ở trên người của tôi, căng khóe miệng cười nhẹ một tiếng: “Lăng Đương? Nếu người không phải Phàn Thanh Thanh, vậy tại sao trên vành tai của người có một nốt ruồi?”.

Tôi không hề gì cười cười: “Thân thể ảnh hưởng bởi cha mẹ, thiếp làm sao biết nơi nào sẽ mọc ra nốt ruồi? Đại nhân trông thấy có, thì có”. cái này ai cũng đều có thể trông thấy, ngài lấy đó làm chứng có?

Người nếu như thực sự nói trên miệng tôi có nốt ruồi, tôi còn có thể miễn cưỡng nhận thức.

Kỳ thực trong lòng tôi cũng biết, hần chắc chắn là quen biết Xuân Hồng. Tuy rằng không thể bức tôi thừa nhận, chính hần cũng đã nhận định, tôi chính là Xuân Hồng.

Quả nhiên, trên trán hần từ từ nổi lên một sợi gân xanh, cười lạnh nói: “Chẳng lẽ, muốn cho ta gọi nàng là Xuân Hồng, nàng mới có thể nhớ rõ, ta là ai?”.

Tôi chớp mắt mấy cái: “Đại nhân một lúc nói thiếp là Phàn Thanh Thanh, một lúc lại nói thiếp là Xuân Hồng, đại nhân ngài mặc dù là quan phụ mẫu, dù sao cũng nên cho giới thảo dân như ta một lời chắc chắn mới đúng chứ?”. Vừa nói vừa nhẹ nhàng dùng mũi chân đá Tiểu Mãn một cái, ý bảo hần mau mau nghĩ biện pháp, tìm người đến chế trụ kẻ điên này.

Cùng một người kỹ nữ tha hương tương ngộ, nhận làm bạn cũ có cái gì cao hứng đến mức hần liêu minh quần lấy như vậy?

Phàn Thanh Thanh, không phải là tên của Xuân Hồng chứ?

Được rồi, tôi tốt hơn nên khinh bỉ vì Xuân Hồng lấy nghệ danh của người nào đó, khiến chút kiến thức tôi biết được về nàng hàng ngày thật đúng là không có chỗ dùng đến.

Người nọ nghe xong lời của tôi, thần sắc thể nhưng dịu đi vài phần, hẳn do dự một chút, hơi đỏ mặt nói: “Ta biết nàng trong lòng tức giận, trách ta không sớm một chút đi tìm nàng, lúc này mới không chịu nhìn nhận có quen biết ta. Kỳ thực... Vật của nàng, ta luôn mang bên người, chưa bao giờ đưa đến tay người khác, ta... Ta cũng đã từng đi tìm nàng, chỉ là...”.

Uy uy, nào người bị suy tưởng quá mức rồi a! Tôi tức giận khi nào?!

Không không, tôi tức giận nguyên nhân căn bản không phải như tưởng tượng của người a!

Tôi trơ mắt nhìn hắn ngược ngừng từ trong lòng ngực lấy ra cái hà bao, bên trên thêu uyên ương hí thủy đã phai màu: “Hà bao này, ta luôn giữ bên người, nàng xem...”.

Hai tay của hắn cầm hà bao, đôi mắt đen đẹp đã ngấn nước, chờ mong mà nhìn ta.

Áp lực tinh thần a.

Tôi bất đắc dĩ cười khổ: “Đại nhân, ngài quả thật nhận sai người. Xá đệ có thể làm chứng, nữ công của thiếp không giỏi, rối tinh rối mù, ngay cả y phục đều làm không ổn, càng miễn bàn đến chuyện thêu”. Lão nương mặc kệ a, loại đồ này tôi làm sao có thể!

Huống chi loại đùa giỡn nhỏ nhặt này lại hết sức thông thường. Tôi nhớ rõ khi còn ở Hiệt Phương Viện, từng trông thấy một người tỷ muội mua một lúc mười mấy hà bao uyên ương từ một cô nương thêu thùa gần nơi đó, nói là muốn tặng cho ân khách của nàng làm tưởng niệm, lần sau nhớ lại đến chiếu cố nàng.

Vị Tiểu ca này đại khái kinh nghiệm quá ít, chỉ là đồ của tỷ muội gặp dịp thì chơi mà lại tưởng thật.

Xem mức độ phai màu của đường thêu, hắn vẫn luôn tưởng là thật, còn tưởng thật suốt mấy năm, thật sự là thảm kịch nhân gian.

Người nọ nghe ta phủ nhận, lại ngẩn ra, không thể tin mà nhìn ta, một lát sau, hai tay đều run nhè nhẹ.

Bình tĩnh đi Tiểu ca, người bình thường sau khi bị lừa đều sẽ có một đoạn oán trời, oán xã hội thối nát, bất quá tôi tin tưởng người giác ngộ cao như vậy, sẽ không liên lụy người vô tội... Đi?

Tiểu Mãn cảnh giác mà chần ở trước mặt tôi, tôi cực kỳ không tiền đồ hướng phía sau hắn rút lui.

Hai mắt của hắn càng ngày càng hồng, nếu không phải khóc, là muốn ăn thịt người.

Đang lúc đôi mắt to trừng đôi mắt nhỏ mà giằng co, thành linh nghe thấy tiếng bước chân sần sật, là tiểu hòa thượng dâng trà cho chúng tôi bước nhanh chạy tới trước mặt hắn, vỗ ngực thấp giọng cười làm lạnh: “Đại nhân thể nhưng lạc đường? Trong vườn này quả thực lối rẽ rất nhiều, đại nhân thỉnh ngài mau đi theo ta, Hầu gia hỏi người”.

Người nọ vẫn nhìn chằm chằm tôi, hai mắt ửng đỏ, dường như vẫn không chịu bỏ qua.

Tôi đành phải khẽ tiếng nhắc nhở: “Đại nhân đừng làm thiếp khó xử nữa, Phật môn thanh tịnh, chúng ta ở chỗ này căng thẳng, lâu dài sợ là quấy rầy sự an bình của Phật tổ. Hầu gia không phải vẫn chờ người sao? Thiếp không dám quấy rầy, xin đi trước một bước”. Dứt lời đơn giản cúi chào, chờ hắn lên tiếng.

Hắn nhú lông mày trừng mắt nhìn tôi một lúc lâu, rốt cục cười lạnh một tiếng: “Được, chúng ta còn nhiều thời gian!”. Dứt lời đem cái hà bao kia hung hăng ném trên mặt đất, phất tay áo mà đi.

Tiểu Mãn đưa mắt nhìn hắn căm giận rời đi, quay đầu ho nhẹ một tiếng, nhếch một bên lông mày, liếc tôi: “Người là thiếu hân tiên, hay là thiếu hân tình?”.

Cái này còn phải hỏi sao, đương nhiên là về sau rồi, chẳng qua là tình cảm này có bao nhiêu sâu đậm?

Hắn tức giận nhiều như vậy, theo lý thuyết phải là tình cảm rất sâu đậm.

Nhưng lúc hắn cầm hà bao nhìn tôi, vẻ mặt kia đầy bất chấp mang khát khao đẹp đẽ của bong bóng màu hồng, lại như là chưa từng trải nghiệm sự đời, chưa biết thế nào là tình cảm sâu sắc đã bị tỷ muội sành sỏi trong kỹ viện cướp đi không chỉ trinh tiết mà cả chân tình của tiểu xử nam ngây thơ... Cho nên không thể chỉ là một cuộc tình duyên ngắn ngủi, liền mong nhớ ngày đêm, linh hồn liên hệ đến nay đi?

Muôn vạn người mê từ trước đến nay mệnh như tờ giấy mỏng, cuối cùng bị người dùng danh nghĩa yêu thương, không để ý sống chết mà trở thành một dạng bong bóng búp bê, bị thổi khí quá mức mà bùng bùng nổ tung, cuối cùng nhất định cũng không thể có kết quả tốt đẹp.

Huống chi tôi không phải là người có vạn người mê, còn muốn gom mấy pho tượng sống vạn người mê, đây không phải là muốn chết sao.

Lão nương không xuống địa ngục, ai thích xuống thì xuống ha.

Tiểu Mãn sau một lúc lâu không nghe thấy tôi trả lời, thần sắc cũng có chút bất thường : “Này, không phải người thật sự thiếu tình của hần đây chứ?”, thái độ hung dữ, giọng chân, “Người xem kỹ mình lại chút được không!”.

Tôi nhẹ nhàng đá hần một cước: “Lão nương xem kỹ lại đến độ có thể lập đền thờ trình tiết, ít nói nhảm, giúp ta đi gặp bại tướng dưới tay ngươi, hỏi xem người này đến đây làm gì! – ngươi hôm nay đối với hần vừa nắm vừa trừng, nếu hần keo kiệt một chút, cuộc sống sắp tới của chúng ta sẽ chẳng tốt đẹp chút nào!”.

Tiểu Mãn quay đầu đi nói lảm bảm vài câu, tôi nhắc cầm, ôn nhu mỉm cười: “Ta cho dù hạo sắc, cũng hạo sắc thật sự có chừng mực, ngươi còn có ý kiến gì?”.

Hần quá sợ hãi: “Ngươi nghe được?”.

“Nghe không được, nhưng ta đoán ra”.

Tiểu thiếu gia vừa lộ ra vài phần ý muốn cản tôi, nhưng dường như cân nhắc đến sự sạch sẽ của phật môn mà không thể sát sinh, bởi vậy chỉ có thể chép miệng, ngoan ngoãn đi tìm vị thị vệ đại ca đã dẫn đường cho chúng tôi. Một lát sau trở về, báo cáo chi tiết: “Tri châu mới tới của Thanh Đường, nhị giáp tiến sĩ* năm hai mươi tám tuổi, họ Thẩm, tên Thẩm Niệm Ân”.

*Hoàng giáp (chữ Hán: 黃甲) là một loại (gọi là giáp) danh hiệu của học vị Tiến sĩ trong hệ thống giáo dục thời xưa. Loại danh hiệu này được xác định trong kỳ thi Đình, còn gọi là tiến sĩ xuất thân (出身). Vì đứng thứ hai trong hệ thống các loại học vị tiến sĩ, trên đệ tam giáp, nhưng dưới đệ nhất giáp, tức tam khôi (trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa) nên còn gọi là Đệ nhị giáp tiến sĩ xuất thân.

Tôi đột nhiên đứng lại, thấy lạnh cả người từ lòng bàn chân vọt tới đỉnh đầu, so với đồ uống ướp lạnh còn lạnh hơn.

Diệp Tô nói, Xuân Hồng có người yêu, là chi bên của Thẩm gia.

Người yêu kia của nàng ba năm trước lên kinh đi thi, sau khi thuận lợi lại bất vô âm tín, không biết sống chết.

Tiểu Mãn quơ tay, không kiên nhẫn nói: “Ngu ngốc? Còn không mau đi”.

Tôi phục hồi tinh thần, cười khổ: “Bỗng nhiên nhớ tới, ta thật sự thiếu tình cảm của hần rất lớn. Chúng ta không thể đợi ở Thanh Đường, ngươi đi hỏi thử Lý thúc, nếu có người nguyện ý tiếp nhận quán trà của chúng ta, giá cả có thể thương lượng, chỉ cần nhanh chóng bán đi”.

26. Chương 26: Giành Được Thiên Đường Chốn Nhân Gian

edit: hangaof

beta: An An & hanhmyu

Tên Thẩm Niệm Ân kia chính là nhân tình chính quy của tôi.

Biết được chân tướng, tôi đây chỉ biết khóc.

Tôi liền viết cho Diệp Tô một bức thư: “Tình nhân ơi, ta bị lão nhân tình của Xuân Hồng phát hiện rồi, để tránh bị giội máu chó, lão nương phải vội vàng trốn chạy. Nếu người rảnh rỗi, ở Lạc Hà tiếp ứng ta được không?”.

Suy nghĩ một chút lại viết thêm: “Không rảnh cũng được, ta có thể tự thu xếp”.

Tiểu Manh vỗ cánh bay về phía trời cao, trái tim của tôi cũng đi theo nó.

Tiểu Manh vừa đi, mây trắng trên khoảng không trôi lững lờ mấy ngày.

Không có thư của Diệp Tô làm thuốc an thần, tôi cảm thấy càng thấp thỏm không yên.

Bằng hữu của Diệp Tô là Lưu nhị công tử, khi mới mở tiệm tôi đã mang lễ vật đến phủ bá kiến một lần, lần này nước tới chân mới nhảy, bắt Tiểu Mãn đi với tôi một chuyến để an tâm.

Mặc Dật Văn mang theo người thân cùng sinh lễ đến, sau đấy liền cùng người thân rời đi.

Khuynh Vũ khóc bù lu bù loa, tỏ vẻ nếu tôi có cần cái gì của nàng, nàng nhất định máu chảy đầu rơi cũng không chối từ.

Mặc Dật Văn mỉm cười biểu đạt thành ý như Khuynh Vũ, chẳng qua là với mức độ nhẹ hơn, ngôn ngữ ôn hòa hơn.

Tôi nắm lấy thời cơ, thành khẩn nhờ bọn họ cho tôi đi nhờ một đoạn đường. Nói đúng hơn là đưa tiền tôi một đoạn đường, tốc hành tới Lạc Hà.

Thẩm Niệm Ân cùng lắm cũng chỉ là một quan tri châu, Lạc Hà cách xa Thanh Đường ngàn dặm, hấn lại vừa tới nhận chức, tôi không tin tay hấn có thể dài như vậy.

Huống chi, ở Lạc Hà còn có nhân tình của tôi.

Đương nhiên để phòng ngừa Mặc Dật Văn cho việc của tôi đây là “việc nhà” mà phải tay mặc kệ, tôi chỉ nói hăm mộ phong thủy nơi Lạc Hà nhưng một quả phụ với em trai còn nhỏ nếu đi một mình ngàn dặm xa như vậy, khó tránh khỏi có bất tiện.

Tuy Mặc Dật Văn đối với võ công của Tiểu Mãn tỏ ra thập phần tin tưởng, nhưng tôi thì không dám mạo hiểm.

Kinh nghiệm từ chuyện thê thảm của nhà Diệp Tô cho thấy, người Thẩm gia có chút cố chấp. Cố chấp còn chưa tính, lại còn cứng nhắc cổ hủ. Cổ hủ cứng nhắc còn chưa tính, lại còn hết sức bạo lực, xứng đáng được gọi là cảnh sát Thái Bình Dương.

Trong lòng tôi run sợ nghĩ nếu Thẩm Niệm Ân lạm dụng chức quyền đem thân phận tôi công bố khắp nơi, sau đó ép tôi ký hiệp ước không bình đẳng, nhốt xuống mật thất cả đời, dùng roi da và nước lạnh, công tay lại. Tôi sẽ giống như cừu con bị trói, hấn hung hăng quật roi da trên người tôi.

Tôi bị trí tưởng tượng của mình dọa sợ.

Bình tĩnh, cứ yên tâm.

Mẹ kiếp, vẫn không thể an tĩnh được. Thẩm Niệm Ân không giống kẻ có thể chia tay trong hòa bình, huống chi là lấy lý do “Ta không biết người” để lừa dối. Trong đầu hấn đây tứ thư ngũ kinh, ghi nhớ “Chết không nói quái lực loạn thần*”, cho dù có thể tiếp nhận Tá Thi Hoàn Hồn này, cũng chưa hấn sẽ không có hành động gì cực đoan, để cho tôi một lần nữa trở về thi thể, không thành công liền hi sinh vì chính nghĩa.

*Quái lực loạn thần: Tử bất ngữ: Quái, lực, loạn thần.

Khổng Tử không đàm luận về chuyện quái dị, ma lực, hôn loạn, quỷ thần.

(Thuật Nhi)

Không được, tôi phải nhanh chóng chạy trốn.

Lý thúc giúp tôi tìm người mua quán, nói đầy tiếc nuối: “Quán trà làm ăn thịnh vượng, phu nhân kiên trì mấy tháng nữa là có thể hoàn vốn rồi”.

Tôi cười cười: “Tiểu cô (em chồng) lập gia đình, trọng trách trên người cũng nhẹ đi một nửa. Ta vẫn chưa quên thân phận mình, cũng không tiện xuất đầu lộ diện, sớm bán cửa hàng, mua vài mẫu đất cần lương lão mới phải. Còn nữa, cũng không thể để người ta nói huyền thuyên sau lưng là đường đường là quan huyện mà ngay cả thê tử và quả tẩu (chị vợ đã mất chồng) cũng không nuôi nổi phải không?”.

Lý thúc cũng thấy đúng, tuyên truyền xung quanh, quán trà không cần ép giá liền nhanh chóng bán được rồi.

Mặc Dật Văn và Khuynh Vũ mấy ngày nữa sẽ thành thân.

Thời gian gấp gáp, tôi chỉ có thể trực tiếp đem sính lễ thành đồ cưới, cũng không kịp thêm cái gì, liền nguyên dạng như vậy đưa về nhà chồng. Khuynh Vũ khuyên tôi để lại một nửa, cuộc sống về sau cũng được đảm bảo. Tôi cười: “Nha đầu ngọc, đồ cưới chính là đại diện ặt mũi của các cô nương, nào có đạo lý tự mình tổn hại mặt mũi mình?”.

Nàng không làm sao được, len lén đút vào trong túi tôi ngân phiếu một ngàn lượng, còn tưởng rằng tôi không biết.

Mặc Dật Văn và Khuynh Vũ cũng coi như là rất xứng đôi, bọn họ đều không để ý đến chuyện bên ngoài lắm, trong nhà cũng không có thân thích gì, mở tiệc rượu ở đâu cũng không sao, vì vậy mượn phủ đệ tri châu làm mấy bàn tiệc mời những vị quan, vị thân hào ở Thanh Đường tham gia góp vui, xem như là kết thúc buổi tiệc.

Nói cách khác, Thẩm Niệm Ân một tay tổ chức chuyện chung thân đại sự của hai người.

Một tấm biển vàng có khắc chữ “Thẩm” cứ như vậy không được tôi đồng ý tình thiên phích lịch* nện vào đầu tôi. Bi ai chính là tôi là người thân duy nhất của Khuynh Vũ, không thể không tham gia giúp cô dâu chuẩn bị hôn sự.

*Tình thiên phích lịch: sấm giữa trời quang.

Tôi chỉ có thể chuẩn bị làm cột thu lôi (để thu cơn lôi đình thịnh nộ của hấn), lôi kéo Tiểu Mãn đi cùng, nơm nớp lo sợ đứng trên mảnh đất Thẩm phủ mà cứ như trên đỉnh núi cheo leo.

Song, ngoài dự đoán, cho dù là hấn hay người trong phủ tri châu, đều không làm tôi khó xử. Tôi vào cửa mấy lần cũng không gặp hấn, quản gia kia cũng rất khách khí. Tiểu Mãn cười tôi nhát như chuột, tự mình quan trọng, nhưng tôi vẫn như cũ, không dám thả lỏng chút nào.

Hấn liệu có tốt bụng bỏ qua như vậy không? Nhất định có chiêu lợi hại đang chờ ở phía sau.

Song cho đến ngày hai người lập gia đình, tôi cùng lắm chỉ thấy thấp thoáng bóng lưng của Thẩm Niệm Ân thôi.

Tôi không khỏi nghĩ: là hấn đã yêu người khác rồi, đối với Xuân Hồng không còn chấp niệm nữa hay là hấn muốn chơi trò mèo vờn chuột, để tôi tự hù dọa mình chết khiếp, đến khi hoàn toàn mất ý chí phản kháng, hấn sẽ một kích tất trúng?

Nếu như là kiểu thứ hai..., không thể không nói, chiến thuật của hấn hết sức hữu hiệu.

Tôi nhanh chóng bị hù chết thôi! Ôi...

Trong khi tôi lo lắng đề phòng thì cuộc sống cứ chậm rãi trôi qua, đã tới ngày mười tháng chín, Khuynh Vũ sắp thành thân rồi.

Tôi cẩn thận trang điểm cho nàng thật xinh đẹp động lòng người, nhìn nàng cười: “Tân nương quả nhiên là xinh đẹp nhất, ta vẫn thấy không nữ”.

Hai mắt Khuynh Vũ trong suốt dịu dàng như nước hồ, cầm lấy tay tôi không buông: “Tỷ tỷ, đi cùng muội đi, sau này muội nuôi tỷ”.

Tôi cười lắc đầu: “Vấn đề này không phải chúng ta đã thảo luận rồi sao? Không, ta không phải là người có thể bị trói buộc, cho dù là bữa no bữa đói, ta cũng muốn sống theo cách của mình. Muội và tướng quân phải sống thật tốt, chờ ta ổn định, sẽ gửi thư báo bình an cho hai người”.

Tiểu nha đầu luôn không thể lay chuyển được tôi, lần này cũng vậy. Nàng thấy tôi kiên quyết, trong mắt lập tức như sắp khóc. Tôi cười nói: “Tân nương sao có thể khóc suốt suốt hử? Không biết còn tưởng là tướng quân ý thể hiệp người, mau thu hồi nước mắt, cười thật tươi với tỷ nào”.

Khuynh Vũ khịt khịt mũi, cười gượng: “Tỷ tỷ nói chuyện thật kỳ quái”. Lại ảm đạm nói, “Nghĩ đến sau này không gặp được tỷ tỷ, trong lòng muội liền ê ẩm, làm sao còn có thể cười được”.

Tôi vỗ nhẹ gò má nàng: “Phi phi phi! Nói điều xui như vậy là muốn ăn đòn phải không! May mà hôm nay là ngày đại hỉ, không phải ngày kiêng kị gì, nếu không bị người hãm hại rồi”. Lại ôm lấy nàng khuyên, “Không phải lo lắng cho ta, có Tiểu Mãn bên cạnh, ai có thể bắt nạt được ta? Muội phải sống thật vui vẻ, chờ vài năm sau ta ở Lạc Hà đến ngán, sẽ đến tìm muội. Muội xem giang hồ lẫn lộn, ta còn phải dựa vào uy danh của muội đó”.

Khuynh Vũ lúc này mới thật lòng cười tươi: “Tỷ tỷ nói như vậy, muội sẽ tin tỷ”.

Tôi vỗ vỗ bàn tay nàng, nhét cây táo* vào tay nàng: “Đúng vậy, đương nhiên là ta nói thật”.

* Táo đồng âm “tảo” – sớm, cô dâu phải thức khuya dậy sớm, ngoan ngoãn, chăm sóc chồng, thái độ cung kính lễ phép.

Nhạc hỉ bên ngoài tiến gần, không lâu sau có bà mối béo tốt tiến vào, vừa nói lời cát tường vừa đưa Khuynh Vũ lên kiệu, đội ngũ rước dâu mặc trang phục màu đỏ đi nửa vòng trong thành rồi mới vào Thẩm phủ.

Thẩm Niệm Ân đang mặc áo đen, tư thế oai hùng bưng bưng phần chần đang đứng ở ngoài cửa lớn, thay Mặc Dật Văn nghênh đón tân nương.

Tuy tôi sợ muốn chết nhưng không thể không thừa nhận, hán nhìn rất đẹp trai.

Không giống Lâu Vân Thiên thanh tao lịch lãm, nhìn hán càng giống hình tượng thiếu niên mặc áo gấm, oai phong ngồi trên lưng ngựa, có một loại hỏa khí âm áp.

Phẩm vị của Xuân Hồng cô nương cũng không tệ.

Bà mối đem khăn hồng che mặt Khuynh Vũ rồi dắt nàng bước xuống kiệu, khó khăn bước qua ngưỡng cửa cao phía trước, chậm chậm từng bước đi vào bên trong phủ.

Tôi cùng Thẩm Niệm Ân là người nhà mẹ và người nhà chồng, một trái một phải đi bên cạnh bà mối. Bởi vì trong khi hành động khó tránh khỏi tầm mắt đụng nhau, tôi kinh hồn táng đảm mà chuẩn bị tinh thần nghênh đón sự khiển trách của hán, nhưng hán chỉ lạnh lùng nhìn tôi.

Tôi cũng bớt lo lắng.

Có lẽ, hán yêu quý danh dự, không thêm chấp nhặt với tôi?

Tôi không kịp phân tích cẩn thận, bên kia Khuynh Vũ đã cùng Mặc Dật Văn bái lạy, thẹn thùng bị hỉ nương đưa vào động phòng rồi. Khách đến dự lễ vui vẻ ngồi xuống chỗ của mình, Tiểu Mãn bị Mặc Dật Văn giữ bên người, lấy thân phận là “bạn vong niên”** cùng đi mời rượu khách, tôi thì được xếp ngồi cùng một bàn với các chị em phụ nữ. Các nàng này vừa tao nhã ăn uống, vừa dùng ánh mắt trao đổi.

*Bạn vong niên: bạn bè không phân biệt tuổi tác.

Tôi đương nhiên biết họ có ý gì, cho rằng tôi bán muội cầu vinh đây.

Tôi cảm chén ác độc mà thú vị nghĩ, nếu như để các phu nhân này biết họ ngồi cùng bàn với kỹ nữ thanh lâu, không biết họ sẽ có phản ứng gì?

Giống như thời trung cổ, những cô gái mặc quần áo nịt, ăn phải thịt heo có sán, cầm quạt thổi gió một cái,... sẽ mềm nhũn té xỉu?

Nghĩ như vậy thấy thật hưng phấn.

Tôi cười cười rót rượu, Tiểu Mãn dẫn chú rể đi qua, cau mày nhắc nhở tôi: “Say rồi không có ai rảnh mà để ý người đâu”.

Ách, đúng, đang ở hang sói, sao có thể làm càn được?

Tôi lập tức tỏ ra đoan chính, giả bộ trình tiết cao quý như những phu nhân ở đây, vừa uống trà vừa dùng ánh mắt quan sát phân tích tình hình, xác định vị trí, không nhìn thấy Thẩm Niệm Ân.

Không bình thường, hẳn là chủ ở đây, làm sao cũng phải ở trong này tiếp đãi tân khách, không có đạo lý bỏ mặc mọi người như vậy.

Như vậy hẳn ở đâu?

Tôi tiếp tục để ý, thỉnh thoảng trên vai bị va phải, một chậu canh nóng dội xuống, nửa người đều bị ướt.

Cho dù là trang phục mùa thu dày cũng không thể ngăn được, huống chi va chạm lại rất mạnh, tôi bị bỏng liền kêu một tiếng, nhảy lên nhe răng nhếch miệng.

Kinh sợ quá độ, tiểu nha đầu cuống quýt bỏ khay xuống, luống cuống dùng khăn mặt lau quần áo cho tôi, vừa lắp bắp xin lỗi... khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, ánh mắt lóe lên.

Có quý. Tôi hít sâu một hơi, cau mày nói: “Chớ lau, trái phải cũng đều ướt đầm rồi, người nói với vị tiểu ca đang mời rượu kia một tiếng, ta trở về thay quần áo, chút nữa sẽ đến náo động phòng”. Dứt lời gật đầu chào các phu nhân đang xem náo nhiệt trong bàn tiệc rồi rời đi.

Nhà hoàn nghe vậy, gấp gáp kéo tay áo tôi lại, thấp giọng cầu xin: “Phu nhân bây giờ mà đi, nô tì chỉ có đường mất mạng thôi! Xin phu nhân đại lượng mở lòng thương xót, đến nội thất thay quần áo đi! Nô tì ở đây chịu tội với ngài”.

Tôi nhìn nàng ta: “Lão gia nhà ngươi cũng không có thể thiệp đi theo, người bảo ta tới quý phủ thay quần áo là không thích hợp, không lẽ để ta mặc quần áo nhà hoàn? Ta không trách người, nếu ai hỏi cứ nói là ta tự muốn đi”.

Thật vất vả mới thoát ra khỏi cô ta, một gã quản gia lại đứng ra cản đường, thấp giọng cười nói: “Phu nhân bớt giận, ngày hôm nay là đại hỉ của Lục cô nương, nhà mẹ làm sao vắng mặt được? Phu nhân chớ lo lắng, ta là người chuẩn bị đám cưới cho tướng quân, đã sớm chuẩn bị mấy bộ quần áo cô dâu, phu nhân vốc người cũng xấp xỉ cô dâu, không bằng thay tạm một bộ được không?”.

Tôi suy nghĩ một chút, cười lạnh: “Nói ra là, nếu ta cố ý đi, các người chắc chắn ngăn cản ta?”, quản gia này nhìn khá quen mắt, lần trước gặp Thẩm Niệm Ân ở đại bi tự, là người ở bên cạnh hẳn nhắc nhở hẳn với tướng quân về ước hẹn kia.

Quản gia khom người: “Tiểu nhân chẳng qua là làm tròn bổn phận, xin phu nhân đừng làm tiểu nhân khó xử”.

Tôi hít sâu một hơi, cười nói: “Tốt, ta không làm khó dễ người, nhưng ta muốn nói chuyện với tiểu đệ ta trước, đỡ cho hẳn tìm ta không thấy, lại tưởng ta bị người nào cướp đi”.

Quản gia vẫn giữ nụ cười, nghiêng người nhường đường: “Phu nhân chê cười rồi”.

Ó, thế mà không sợ? Nếu không phải hẳn trong lòng thanh bạch, chính là không biết sợ.

Tôi đoán là cái sau.

Tôi kéo Tiểu Mãn, thấp giọng: “Thẩm gia giới canh nóng vào người ta, không cho ta về mà bắt phải thay quần áo ở đây. Người chú ý một chút, đừng có để ta mất tích mà không biết”.

Tiểu Mãn gật đầu: “Yên tâm, thủ vệ trong phủ đều là người của tướng quân”.

Tôi nhẹ nhõm thở ra: “Tốt”. Lo lắng thì làm sao đây? Đại náo tiệc cưới sao?

Tôi đi theo quản gia kia xuyên qua sân, đi vào bên trong, bốn phía nhất thời yên tĩnh. Tôi dừng chân hỏi hẳn: “Có lời gì, nói ở đây là tốt rồi, chẳng lẽ chờ khi ta thay quần áo sẽ xông tới chất vấn?”.

Quản gia xoay người lại, kinh ngạc nhướn lông mày: “Phu nhân đang nói cái gì vậy?”

Tôi hất cằm, mắt nhìn Thẩm Niệm Ân vội vã đi tới: “Nói với lão gia nhà ông”.

Không phải muốn “bá vương ngành thượng cung” đi? Lão tử mặc dù thân thể đã trải qua nhiều rồi, trên tinh thần vẫn còn non nớt nha!

27. Chương 27: Nữ Nhân Sầu, Tú Phòng Thoán Xuất Đại Mã Hầu

beta: Năm Taemin & hanhmyu

Thẩm Niệm Ân bước nhanh đến trước mặt ta, trừng mắt nhìn quần gia kia: “Người có ý gì?”

Quần gia lui ra phía sau từng bước, ánh mắt bình thản: “Là ý của ta.”

Thẩm Niệm Ân sững lại, quay đầu nhìn tôi.

Tôi thở dài một hơi: “Cho dù là ý của đại nhân hay là quần gia tự chủ trương, với thiếp mà nói đều giống nhau. Thẩm đại nhân, có thể vừa đi vừa nói chuyện không?” Nếu tránh không khỏi, không bằng đón nhận đi thôi.

Có lẽ mấy ngày nay là tôi phản ứng quá nhiều, rất sợ hấn hạ độc thủ với tôi, sợ tới nỗi thần kinh mất rồi. Nhưng mà Pháp Chế Tân Văn hết lần này tới lần khác nghiêm túc, khẩn trương mà nói cho tôi biết, ví dụ về nam tử thất tình tức giận mà chém bị thương bạn gái trước là nhiều cỡ nào, huống chi hiện tại tôi lại là nữ tử thanh lâu thấp kém như hạt bụi, hấn là cử nhân lão gia cao cao tại thượng.

Làm như thế nào mới có thể không phật ý đối nghịch hấn? Tôi thật sự không có cùng Sa Văn Nam nói chuyện kinh nghiệm luyện ái.

Chính xác mà nói, tôi căn bản không có nói kinh nghiệm luyện ái.

Chia tay là một kỹ thuật sống đây!

Thẩm Niệm Ân trầm tư một chút, gật gật đầu, lại liếc mắt nhìn quần gia một cái.

Quần gia vẫn đứng tại chỗ, mỉm cười: “Đại nhân chớ quên, tân khách phía trước còn chờ ngài tiếp đón. Lục phu nhân quần áo ướt đầm, để gió thổi lâu quá cũng không tốt.” Hấn nói ba chữ Lục phu nhân giọng thật nặng.

Tôi sững sốt một chút mới phản ứng lại, không khỏi thấy buồn cười, Lục phu nhân là bảo tôi.

Thẩm Niệm Ân nhìn thấy mặt tôi nhăn nhú, đưa tay chỉ: “Trong đình cũng coi như đẹp và tĩnh mịch.”

Tôi gật gật đầu, nhắm mắt đi theo phía sau hấn.

Hấn cởi áo ngoài đưa cho tôi: “Người nàng còn ẩm ướt, mặc vào chắn gió đi.”

Tôi do dự một chút, nói tạ ơn, khoác thêm áo lên người, vừa định mở miệng, hấn lại giành trước một bước: “Đã nhiều ngày, ta nghĩ rất nhiều, nàng hiện tại không chấp nhận ta, ta không trách nàng. Từ biệt ba năm, nàng vẫn lẻ loi một mình, chắc là chịu không ít khổ cực, trong lòng cũng tất nhiên đối với ta có tức giận... Năm ấy ta mặc dù đỗ Cao Trung, lại không chuẩn bị tiền bạc khơi thông trên dưới, ngay cả lộ phí hồi hương cũng không gom đủ. Ta bị nhốt ở kinh thành, may mắn được người tiến cử, được Lý gia thu xếp chỗ ở Tây Tịch mới có thể miễn cưỡng an thân. Tuy là như thế, vẫn đau khổ đợi ba năm mới thông qua quan hệ của Lý gia để có được cơ hội tiến thân. Chuyện đầu tiên ta làm sau khi nhận chức đó là đi tìm nàng, nhưng nàng lại bất vô âm tín, Trữ ma ma nói nàng cùng đồng nghiệp bỏ trốn theo trai, ta cũng không tin... Ta vốn tưởng rằng, cuộc đời này không còn cơ hội được gặp lại nàng lần nữa, nhưng mà ông trời có mắt, rốt cuộc để ta lại gặp được nàng ở Thanh Đường này.”

Hấn ngồi gần một chút, thử dò xét nắm đầu ngón tay tôi: “Thanh Thanh, chuyện trước kia của nàng, ta cam đoan sẽ không so đo tính toán, cũng mong nàng tha thứ cho sự bất đắc dĩ của ta. Chúng ta, bắt đầu lại lần nữa, được không?”

Tôi cuộn tròn ngón tay, né tránh sự đụng chạm của hấn, hít sâu một hơi nhìn hấn: “Thẩm đại nhân, ta tên là Lăng Đương, tuy rằng ta cùng người trong lòng ngài tương mạo tương tự, nhưng ta xác thực không phải Phàn Thanh Thanh.”

Trầm mặc.

Tôi chỉ đành không ngừng cố gắng.” Tình cảm của ngài và Phàn cô nương, ta tôn trọng hơn nữa còn rất ngưỡng mộ, nhưng ta không phải nàng. Ngài khẳng khái cho rằng ta là nàng mà cư xử như vậy, chẳng

phải là không tôn trọng nàng? Ngài cùng Phàn cô nương trong hồi tưởng đó, nhất định là có vui có buồn, càng vô cùng quý báu, ngài tùy tiện tìm ta đến thay mặt đổi đào như vậy, há không phải khinh thường với những ký ức tốt đẹp đó sao?”

Vẫn là trầm mặc.

Tôi không thêm nói lại, lẳng lặng chờ hắn mở miệng.

Thẩm Niệm Ân nhìn lướt qua, châm chọc cười, nhẹ giọng: “Đây chính là những gì nàng muốn nói với ta sao?”

Tôi thản nhiên nhìn hắn, lặp lại: “Thẩm đại nhân, ta không phải Phàn Thanh Thanh.”

Thẩm Niệm Ân nhẹ giọng: “VẬY... cho nên, thân phận phu nhân là thật? Phu nhân cũng chưa từng tiếp cận Lệ đại nhân, sử dụng bạc mồi Lệ đại nhân vì phu nhân cùng Lục cô nương làm giả thân phận?” Hắn đảo mắt nhìn tôi, ngoài cười nhưng trong không cười:

“Hay là nói, phu nhân chẳng qua trùng hợp cũng là cô nương đi ra từ viện Thẩm Gia Bảo Huệ Phương, chỉ là cùng Xuân Hồng cô nương danh tính giống nhau, diện mạo đồng nhất thôi?”

Hắn đưa tay xoa hai má tôi, ánh mắt càng sắc, giọng mỉa mai: “Thanh Thanh ơi, khuôn mặt này của nàng, mỗi đêm đều xuất hiện trong giấc mộng của ta, nàng cho rằng sau nhiều năm gặp lại, ta sẽ nhận sai? Hay là nàng cho rằng, sau khi nàng không thừa nhận, ta sẽ không kiểm chứng, liền tin rằng mình nhận sai người?”

Hắn rút tay về, cười lạnh lùng: “Nàng quả nhiên là không nhớ rõ. Cũng tốt.”

Thẩm Niệm Ân đứng dậy, bước nhanh ra phía ngoài, gọi quản gia: “Bạch Hồng, đưa Lục phu nhân đi thay quần áo!” Sau đó cũng không quay đầu lại mà vội vàng đi về phía trước viện.

Quản gia vâng một tiếng, cung kính đứng ở cửa, chờ tôi đi qua.

Tôi hít sâu một hơi, đứng dậy đi ra khỏi chòi nghỉ mát, nhìn hắn: “Ta và lão gia nhà ngươi những gì cần nói đều đã nói hết rồi, quần áo này, cũng không phải thay nữa chứ?”

Bạch Hồng cười cười: “Nếu phu nhân đã nói hết những gì cần nói, người cũng không cần thiết phải sợ tiểu nhân ngu muội mà ngáng chân giữa đường chứ?”

Tôi chớp chớp mắt, hừ nhẹ một tiếng: “Ngươi xem bộ dạng chúng ta như là khách và chủ cực kỳ vui vẻ sao?”

Bạch Hồng càng thêm khiêm tốn: “Nếu vậy, tiểu nhân lại càng phải thay lão gia nhà mình lấy lòng phu nhân.”

Thẩm, gập cao thủ .

Người này giống như một đám sương mù dày đặc, nhìn như là thật, nhưng mà một quyền đánh ra lại nhất định thất bại, ngược lại là đánh vào hư không.

Hơn nữa, tôi vẫn cảm thấy người này không giống quản gia bình thường. Vừa nãy hắn đối với chất vấn của Thẩm Niệm Ân không có chút ý tứ áy náy, hoảng hốt nào, ngược lại còn nhắc nhở hắn, không nên cùng tôi nói chuyện quá lâu.

Đây đâu phải biểu hiện của hạ nhân?

Tôi có chút khản trương: “Ta đến phía trước nói chuyện với tiểu đệ, sẽ không đi lâu lắm, từ này tới giờ hắn có lẽ đang lo lắng lắm rồi.”

Bạch Hồng chỉ cười như cũ: “Nha hoàn trong nhà tay chân lạnh lợi, phu nhân thay quần áo cũng không mất bao lâu, huống chi đằng trước còn có Thẩm đại nhân trấn an, lệnh đệ tất nhiên là sẽ yên tâm.” Lại tiến lên nửa bước:

“Phu nhân chẳng lẽ nhất định phải cùng tiểu nhân lôi kéo ở chỗ này, cho tới khi có người tìm đến? Như vậy sợ là phu nhân phải thất vọng. Nơi đây đã là nội trạch Thẩm phủ, tất cả tân khách đều ở đằng trước, nếu thật muốn có người tới nói chuyện, e rằng cũng phải chờ tới khi trời tối đen mới được.”

Hắn giương mắt nhìn tôi chăm chăm: “Phu nhân quá mức cẩn thận, người nghĩ xem, nếu tiểu nhân thật muốn làm gì phu nhân, Mặc Dật Hầu bên kia nên giải thích như thế nào?” Coi khí thế này, hắn nếu không làm cái gì mới là lạ.

Tôi không có ai bên người, trên tay không đao, cộng thêm thể lực lại chỉ thành trò cười. Bất đắc dĩ, chỉ đành gật đầu nói: “Làm phiền ngài dẫn đường.”

Bạch Hồng cười, rót cục dờn ánh mắt, làm động tác mời: “Phu nhân quả nhiên thấu hiểu.”

Lời này từ miệng hắn nói ra, sao mà lại quái dị như vậy.

Hắn đưa tôi tới một phòng đôi không xa, sớm đã có hai nha hoàn canh giữ ở cửa, gặp chúng tôi đến, một người vén rèm, một người giúp tôi cởi áo khoác ngoài trên người giao cho Bạch Hồng, xảo tiểu thiện hề*: “Được hầu hạ phu nhân thực ra là chiếu cố cho chúng nô tỳ, ngài yên tâm đi.”

* nhanh nhẹn, khéo léo nhưng giả dối không thực

Bạch Hồng tiếp xiêm y gật gật đầu, cười nói: “Các người nên cẩn thận hầu hạ, Lục phu nhân nghi ngờ chúng ta gây bất lợi đối với nàng.”

Tôi trở mặt xem thường, lão nương bây giờ còn thêm nghi ngờ.

Hai nha đầu nhìn nhau cười, thân thiết bắm lấy cánh tay tôi, đưa tôi vào trong nhà, mở rộng váy đỏ cho tôi xem: “Phu nhân thứ lỗi, chúng nô tỳ làm quần áo cho tân nương tử đều là màu đỏ vui mừng, váy này chỉ miễn cưỡng như là mặc bình thường vậy, chúng nô tỳ bây giờ liền thay giúp người nhé?”

Tôi gật gật đầu, lòng thầm nghĩ nhanh rời khỏi nơi thị phi này, các nàng không để cho tôi mặc ba điểm nghi thức thì thôi, vẫn còn nhàn rỗi mà so đo nhiều như vậy.

Hai người nhìn tôi gật đầu, cũng thả lỏng cười, một người dâng chén trà cho tôi, nói: “Phu nhân uống chút trà nóng cho ấm thân mình đi, chớ để khi thay quần áo bị cảm lạnh.”

Tôi mỉm cười lắc đầu: “Không sao, mau thay y phục thôi, đệ đệ ta ở phía trước đỡ phải lo lắng.”

Hai người đồng thanh xưng vâng, lưu loát giúp tôi cởi xiêm y bẩn, dùng khăn mặt đơn lau qua một lần thân mình, lúc sau giúp tôi mặc vào bộ đồ mới, đỡ tôi đi soi gương, vừa cười nói: “Phu nhân mặc như vậy, quả nhiên rất đẹp.”

Kẻ còn lại cầm lược nhiệt tình đề nghị: “Phu nhân hay là cũng chải sơ qua lại tóc đi? Xiêm y này, vẫn là thích hợp nhất với búi tóc Đọa mã!”

Tôi lắc đầu: “Vào đây thay quần áo đã là bất đắc dĩ, nếu chải đầu nữa, ở trong mắt người có ý không biết sẽ trở thành như thế nào nữa. Làm phiền các người, cứ đưa ta tới đằng trước đi.”

Hai nha hoàn liếc nhau, một người tiến lên từng bước cười nói: “Phu nhân nếu đã nói như thế, chúng ta cũng không dám miễn cưỡng, mời phu nhân đi theo ta.”

Tôi nói một tiếng tạ ơn, vừa muốn cất bước, lại đột nhiên cảm thấy tinh thần hoảng hốt, như rót xuống đám mây, lại hoa mắt giống như là uống quá nhiều rượu, lại giống như là người đang trong mộng, thân bất do kỷ.

Tôi trơ mắt nhìn hai người một trái một phải đỡ cánh tay mình, mang tôi đến cách vách nhà giữa ngòi xuống giường, chỉnh lại xiêm áo, chải đầu lần nữa, cài trên đầu tôi vô số trang sức nặng trĩu.

Tôi giống như con rối gỗ bị giật dây, ngây ngốc mà nhìn hai người bận việc xong rồi, lúc sau lại gấn ở trên giường chút quả khô đậu phộng, táo đỏ linh tinh, cười dài với tôi nói: “Nguyện tân nương chú rể trăm tử ngàn tôn, trăm năm hòa hợp!” Nói xong cười khúc khích, lui đi ra ngoài.

Xoa xoa xoa, tôi đây là cùng với ai động phòng? !

Tôi muốn nâng tay lên, lại giống như bị trói lại với ngàn cân. Muốn nghiêng răng, trong miệng tựa hồ như bị nhồi vãi bông, yếu ớt không có chút khí lực nào. Có điều cố gắng hô hấp vài lần, liên tục chớp mắt đều khó làm được. Hai mắt đau rất khó khăn, mí mắt lại chỉ mở được một nửa, không mở ra được, cũng không nhắm được.

Tôi muốn khóc, mà ngay cả tuyến lệ cũng bãi công, ngực tràn đầy chua xót, hai mắt lại vẫn làm tôi phát đau.

Chẳng lẽ, hôm nay tôi phải lật thuyền trong mương?

Tôi chẳng muốn truy cứu xem bọn họ hạ được như thế nào, có lẽ là trong phòng kia có huân hượng của diêm tử nhân, có lẽ là trên khăn mặt dính chất lỏng, có lẽ là vấy vào quần áo miễn khô... Tránh thoát một ly trà thì như thế nào? Vẫn là khó lòng phòng bị.

Nhưng mà, bọn họ muốn tôi làm cái gì?

Là muốn người, hay là muốn mạng?

Không biết, nhưng Thẩm Niệm Ân là một kẻ đã muốn chiếm toàn bộ hai tuyến hạ, càng miễn bàn còn có một người làm kẻ chết thay để che dấu tuyến hạ, có nó, tất cả đều có thể.

Lòng tôi run sợ nhưng lại không biết nên làm thế nào, sớm biết như vậy, không bằng tối hôm đó cùng Thẩm Niệm Ân chạy trốn suốt đêm rồi, cũng đỡ phải lo lắng đề phòng nhiều như vậy.

Ngày thu bầu trời đã nhanh tối, tôi ngồi đến khi nhập nhoạng, mặt trời đã lặn xuống núi. Vẫn là hai nha hoàn nọ vào nhà, thấp sáng nền đỏ, lại che miệng cười trộm lui ra ngoài.

Cười người ngốc!

Chờ tới khi tôi ngồi đến ê mông, đột nhiên nghe được bên ngoài truyền đến tiếng đánh nhau ồn ào.

Trời ạ, chẳng lẽ tình nhân trong mộng của tôi bắt tường vân bảy màu tới cứu?

... Tình nhân trong mộng không có khả năng, nhưng mà Tiểu Chính Thái trong mộng, tôi cầu ngài có chút lực a!

Dường như đáp lại lời cầu nguyện của tôi, đột nhiên có người đánh lên cửa sổ, một nữ nhân thét lên chói tai: “Các người đang làm gì vậy? Không cần làm kinh ngạc tân nương tử!”

Rồi sau đó tiếng đao kiếm càng thêm rõ ràng, nghe thanh âm đều là hướng tới phòng này.

Tôi lệ rơi đầy mặt: cô nương, người nhất định là chê ta bị chết không đủ mau.

Nghe là biết được, bên ngoài không phải Tiểu Mãn, nhóm người này cũng không phải vì tôi mà tới. Đáng thương tôi suy nghĩ hồ đồ, làm thế thân cho Khuynh Vũ.

Khuynh Vũ đương nhiên là vô tội, nàng có giá trị, bất quá là bởi vì nàng là tân nương của tướng quân, tâm đầu ý hợp của Vạn Dật Văn. Nếu bắt cóc nàng, ít nhất có thể uy hiếp đến Mặc Dật Văn, mà Mặc Dật Văn năng lực lớn cỡ nào, tôi không được rõ lắm.

Dựa theo hần có thể bày mưu ban đảo tứ phẩm đại quan, người này ít nhất cấp bậc cũng tương đương Trung Tử Đan.

Mấy người thấp giọng hô quát: “Vây quanh phòng ở, chớ để kinh động phía trước, cũng đừng để tân nương tử bị thương!”

Tôi yên lặng không nói gì, các vị đại ca, các người nói nên giữ lời, ngàn vạn lần đừng để tôi bị thương.

Bên ngoài tiếng động càng lúc càng lớn, đột nhiên có một người phá cửa sổ mà vào, vài bước lên đến trước mặt tôi, mang theo tôi bỏ chạy, trong miệng hô lên một tiếng, lời nói biểu thị đắc ý.

Xi, đắc ý cái rắm a, đoạt được người giả cũng không biết, lại còn thổi khẩu tiêu.

Có thể thấy được tốp huấn luyện trên cùng với điều tra trước đó là quan trọng cỡ nào.

Tiếng khẩu tiêu bên ngoài liên tiếp, người nọ lại kẹp chặt tôi vọt qua cửa sổ. Người này vừa nhìn đã biết là chưa từng biết tới tình thương, chỉ để ý mình không để ý tới tôi, khác với cánh tay của tôi, bắt đầu tiếp xúc thân mật với khung cửa sổ vài lần, mới miễn cưỡng kéo lên được. Cũng may bởi vì trúng mê dược, tôi cũng không cảm thấy đau.

Đêm lạnh như nước, thanh âm của Bạch Hồng so với nước còn lạnh hơn: “Nếu còn ngoan cố chống lại, giết hết cho ta.”

Người nọ trợn tròn mắt, ngăn người đặt bả đao trên cổ tôi, nói giọng khàn khàn: “Tướng quân phu nhân ở trên tay ta, người chớ có làm càn.”

Tiếng cười của Bạch Hồng đã đủ làm càn: “Giết.”

Bốn phía đều là tiếng lưỡi dao chém vào thịt, người nọ vứt bỏ tôi lại, không chịu đầu hàng vẫn lựa chọn tử chiến. Tôi ngửa mặt té trên đất, trơ mắt nhìn lên bầu trời một vòng trăng sáng, tầm nhìn của tôi mơ hồ tự động thành một vòng tròn sáng ngời, lại trơ mắt nhìn thấy bóng đen xung quanh không ngừng giảm bớt, cho đến khi hoàn toàn biến mất.

Rốt cục cũng yên tĩnh. Bóng đêm vẫn lạnh như nước, xông vào mũi, huyết khí ảm áp.

Một Bạch y nhân đi đến bên cạnh tôi, cúi người nhìn tôi, tôi không nhìn rõ. Hắn là ai vậy?

Tôi cuối cùng cũng thấy rõ, là một đạo hào quang sáng như tuyết.

Vai đột nhiên đau nhức, tiếp theo khó thở, rồi ngất đi.

28. Chương 28: Nếu Đây Không Phải Là Tình Yêu

Nghe nói khi con người không nhìn thấy, để thay thế cho thị giác, các giác quan tương ứng khác sẽ trở nên nhạy cảm để cảm nhận xung quanh.

Tôi nghĩ rằng đây là sự thật.

Bởi vì tôi hiện tại, thực đau con mẹ nó.

Ngoại trừ đau, tôi không có cảm giác khó chịu nào khác. Nếu có người cầm tay của tôi, tôi sẽ cảm giác được, có người ở bên tai tôi nói chuyện, tôi cũng nghe được hết, nhưng tôi không phản ứng được bất kỳ động thái nào, thậm chí mắt cũng không cử động được.

Dường như lúc này thể xác đã thành quan tài của tôi, tôi chỉ là người vô dụng.

Khuynh Vũ ở bên tai tôi khóc nức nở một đêm, giúp tôi xoa bóp, giúp tôi thay thuốc, cách một khoảng thời gian ngắn sẽ khóc nói một tiếng thực xin lỗi, tôi muốn nói: đừng khóc, người bệnh cũng muốn ngủ, cũng muốn nói không phải lỗi của người, cũng không phải là người một nhà đâm tôi một đao.

Đợi một chút, người một nhà? Thực buồn cười, ngoại trừ Tiểu Mẫn cùng Khuynh Vũ, chẳng có ai cùng với tôi là người một nhà cả.

A, Tiểu Mẫn.

Con gấu con này chỉ ghé qua một lần, hấn nắm tay của tôi, ngồi bên giường của tôi gần một nén nhang, lại chỉ nói một câu. Hấn nói: “Thực xin lỗi, yên tâm, ta sẽ giúp người báo thù.”

Sau đó thì không tới lần nào nữa, nghe Khuynh Vũ nói, hấn ở cùng một chỗ với Vạn Dật Văn, đi diệt sạch bè đảng cũ của Hà Triều Tôn.

Hà Triều Tôn, thật là một đáp án không ngoài dự đoán.

Theo như cái này thì hấn đã không còn lối thoát rồi. Vậy mà chỉ có thể gửi hy vọng vào việc bắt cóc con tin uy hiếp lãnh đạo, chắc trên tay hấn không còn con át chủ bài nào nữa.

Bạch Hồng tới khuyên Khuynh Vũ: “Phu nhân, Hầu gia hy vọng người về Viễn phủ trước đợi ngài, chờ chuyện bên này giải quyết xong rồi, ngài thuận lợi mang theo Lục phu nhân trở về.”

Khuynh Vũ nhẹ giọng: “Không, ta muốn ở lại nơi này, chiếu cố tỷ tỷ.”

Bạch Hồng than một tiếng: “Phu nhân, chúng ta không ai biết là liệu ở Thanh Đường có còn tử sĩ của Hà Triều Tôn hay không. Tiểu nhân nói điều này có lẽ không thỏa đáng, nhưng người ở chỗ này sẽ chỉ làm Lục phu nhân càng nguy hiểm mà thôi. Hầu gia đặt người trong lòng, người lại quan tâm đến Lục phu nhân

mười hai vạn phần. Nếu có kẻ thừa dịp lúc người chưa chuẩn bị, bắt cóc Lục phu nhân yêu cầu người tiền chuộc, hoặc là trực tiếp đem hai người cùng nhau bắt đi, lấy chuyện này đến uy hiếp Hầu gia, đến lúc đó, người muốn Hầu gia làm thế nào cho phải? Phu nhân à, xin người không nên phụ tâm sức vất vả của Lục phu nhân, khiến cho nàng chịu khổ vô ích a!”

Xí, nghe ý tứ này, tôi đặc biệt là tự nguyện thế thân sao?

Người lại còn có thể vô sỉ đến như vậy sao?

Tôi quả thực có thể tưởng tượng sắc mặt trên gương mặt đời đạo sư kia của hấn: “Phu nhân, không phải cứ kè kè bên cạnh Lục phu nhân mới là tốt cho nàng. A hoàn của Thẩm phủ chúng ta mỗi người đều giỏi giang nhu thuận, Lục phu nhân lại là thượng khách của chúng ta, chúng ta làm sao không dốc lòng chiếu cố? Phu nhân ở nơi này, Lục phu nhân có thể trở thành sự uy hiếp với binh sĩ của Vạn Dật Hầu, vô cùng nguy hiểm. Nhưng nếu phu nhân không ở nơi này, Lục phu nhân đơn giản chỉ là người được lão gia chúng ta sủng ái của lão gia, không có ai muốn làm hại nàng. Lại nói, Lăng công tử không phải đã sắp trở về rồi ư?”

Khuynh Vũ lưỡng lự một hồi: “Nhưng mà... Tỷ tỷ một mình cô đơn...”

Bạch Hồng tiếp tục dùng miệng lưỡi ba tấc không nhào của mình để xúi giục: “Phu nhân sai rồi, Lục phu nhân làm sao lẻ loi một mình được chứ? Không nói đến Lâu đại nhân đã tới quý phủ cầu kiến mấy lần, chính là lão gia nhà chúng ta...” Hấn hạ giọng, “Phu nhân có lẽ còn không biết, lão gia nhà chúng ta cũng là nhân sĩ của Thẩm Gia Bảo, trước kia ngài đã từng... Từ đó đối với Lục phu nhân, tâm hồn đều bị hình ảnh của nàng quán quýt, cho dù đã xa cách ba năm vẫn không thể quên được tình cảm ấy. Người nếu như không tin lời nói của ta, có thể để ý một chút lão gia nhà chúng ta chiếu cố Lục phu nhân như thế nào. Nếu người đã nhìn thấy, nhất định không thể nghi ngờ.”

Thẩm Niệm Ân! Mẹ nó.

Hấn đương nhiên cũng thường đến, nhưng không nói chuyện nhiều, chỉ ngồi nắm tay của tôi, thỉnh thoảng thở một tiếng thật dài, hơi thở chứa nỗi oán hận trong đó, khiến hai mắt đang tối đen của tôi giống như đặt trong động quỷ, lông tóc dựng đứng.

Ít nhất là lông tơ trong tưởng tượng của tôi.

May mắn duy nhất chính là hấn không có đem tôi trở thành búp bê hôn hít, ngoại trừ thỉnh thoảng sờ mó tay cùng khuôn mặt của tôi, ngoài ra hấn coi như quỳ củ.

Hấn là sợ nếu hôn sâu kiểu Pháp sẽ trực tiếp làm tôi chết ngột.

Tôi có phải nên vui mừng khi hấn không có khẩu vị nặng như vậy?

Khuynh Vũ lo lắng hơi thở không đều: “Ta... Ta suy nghĩ lại đã...”

Bạch Hồng dừng lại đúng lúc: “Phu nhân và Lục phu nhân tình cảm tỷ muội sâu nặng, tiểu nhân hiểu, nhưng việc này quan hệ trọng đại, mong rằng phu nhân sớm đưa ra quyết định.”

Cút đi, thì ra người là con chó logic rắm kia, cũng chỉ có Khuynh Vũ ngu ngốc này mới tin!

Nha! Đây là muốn đem người bên cạnh ta đuổi đi hết a! Tâm thật hiểm ác đáng sợ.

Tôi thậm chí chắc chắn đến 80%, một đao kia trên xương quai xanh của tôi, chính là hấn đâm.

Vì cái gì? Tôi đoán đây chỉ là con chó trung thành được Thẩm Niệm Ân bày mưu tính kế, nếu liều lĩnh mà lưu lại tôi, lưu lại cái xác Phần Thanh Thanh.

Nha đầu, người ngàn vạn lần ra sức uy hiếp đòi ở lại a, tôi cũng không muốn một mình ở lại trong tổ sói đâu!

Nhưng vào lúc ban đêm, bên ngoài mơ hồ truyền đến âm thanh ồn ào, như là lại có người đến xâm phạm.

Lòng tôi hoàn toàn chán nản. Bạch Hồng, thật đúng là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Khuynh Vũ khóc lóc đến trông nom tôi, vừa năn nỉ Bạch Hồng: “Để ta cùng tỷ tỷ nói chuyện một lát đi!”

Bạch Hồng như cũ duy trì khẩu khí khiêm tốn giả bộ: “Dặn dò của phu nhân, tiểu nhân đương nhiên vâng theo.”

Khuyन्ह Vũ áp sát vào bên tai tôi nói nhỏ: “Tỷ tỷ, cũng không biết tỷ có nghe muội nói chuyện được hay không, muội nghĩ rằng, tỷ nghe được... Cầu tỷ nghe được đi! muội lén lút hỏi qua lang trung, tỷ không hẳn là hôn mê bất tỉnh. Lý đại ca... Hẳn là thị vệ của tướng quân, hẳn nói, nếu như muội không đi, bọn họ sẽ không để cho tỷ tỉnh lại... Muội, muội không có biện pháp, muội không đi không được, muội sợ tỷ hôn mê quá lâu, thật sự xảy ra chuyện làm sao bây giờ?”

Nàng dùng khăn che miệng lớn tiếng khóc thét vài tiếng, vừa thấp giọng nói: “Thẩm phủ có một người của tướng quân, hẳn gọi là Mạt Thiên Linh, là một hoa tượng. Chờ tỷ tỉnh lại, hẳn sẽ nghĩ cách tới tìm tỷ, mang tỷ đi Lạc Hà. Đây là biện pháp tốt nhất muội có thể nghĩ ra, tỷ tỷ, tỷ nhất định phải sống tốt, muội còn muốn ở Viễn phủ chờ tỷ đến tìm muội!”

Nàng nói xong liền lớn tiếng khóc, tôi cũng buồn bã theo.

Không duyên có gặp phải cái môn quan tòa, đây gọi là chuyện gì!

Khuyन्ह Vũ đi rồi, Bạch Hồng đến đây.

Tôi tỉnh dậy.

Lang trung thu thập xong ngân châm, hướng hẳn lắc đầu, lời nói mang ý khiển trách: “Nếu không tỉnh lại, e rằng có khả năng trúng gió.” Còn muốn nói nữa, lại bị một tấm ngân phiếu che miệng lại, hẳn nhìn chăm chăm mệnh giá, mặt mày hớn hở, nhanh chóng quỳ kêu mọi chuyện đều yên ổn.

Bạch Hồng nhìn tôi cười ôn hòa.

Lạnh lẽ, giống con chồn đưa gà chúc tết.

Tôi ấn miệng vết thương, nhe răng nhếch miệng ngồi xuống, khiêu mi hỏi hẳn: “Là người đâm?”

Bạch Hồng gật đầu, áy náy nói: “Cô nương chớ trách, đều là tiểu nhân tự tiện làm chủ, nhưng cũng là vì giúp lão gia nhà chúng ta lưu lại cô nương mà thôi. Tiểu nhân nếu không bắt đắc dĩ, nào dám làm cô nương bị thương nữa phần lông tơ. Cô nương yên tâm, tiểu nhân xuống tay coi như có chút chính xác, cũng chưa làm bị thương kinh mạch cùng xương cốt của người, dưỡng trên một tháng, hẳn là toàn bộ khỏe trở lại.”

Hắn thành khẩn mà nhìn tôi: “Cô nương, người nếu muốn trách, thì trách tiểu nhân được rồi. Lão gia là không nỡ để người chịu một chút đau khổ. Người bị thương mấy ngày nay, ngài ấy ngày ngày đều đến chăm sóc cho người, lo lắng đến nỗi trà không nhớ cơm không nghĩ, vừa cố ổn định tình hình ở Thanh Đường, truy xét bề đảng còn sót lại của Hà Triều Tôn, thanh lý tài sản tư hữu của họ Hà... Chỉ mới vài ngày, ngài ấy đã gầy một vòng.”

“Cô nương có thể không nhớ, lúc ấy là người xuất bạc ra, lấy cái chết đe dọa, tiền lão gia lên kinh đi thi. Lão gia đến nay vẫn cảm động và nhớ nhung vô cùng sâu nặng, ngài ấy lúc đó đã thề, nếu như đỗ cao trung, nhất định trở về cưới cô nương làm chính thất, cả đời che chở, tuyệt không hai lòng. Hiện tại, tâm của lão gia vẫn không thay đổi.”

Tôi trầm mặc, từ trên xuống dưới mà đánh giá hẳn.

Bạch Hồng kính cẩn cúi đầu, rũ ánh mắt xuống, mỉm cười hỏi tôi: “Cô nương nhìn tiểu nhân thấy quen? Đó là điều tất nhiên, khi chúng ta ở Thẩm Gia Bảo, tiểu nhân đã theo lão gia đi gặp cô nương vài lần, cho dù ở Thanh Đường, tiểu nhân cũng hay đi theo xung quanh lão gia.”

Tôi chống cằm nhìn hẳn: “Ta tò mò, ngươi là người thanh nhã như vậy, sao lời nói lại không lịch sự cân nhắc như thế chứ?”

Giai nhân vốn là khanh, không biết làm sao làm kẻ trộm a!

“Người nói tất cả đều là người tự làm, có thể ngày ấy Thẩm Niệm Ân gặp người dẫn ta đi thay y phục, hẳn rõ ràng biết người muốn làm gì, chỉ là không rõ lắm người sẽ chọn ai, đương nhiên, nếu như hẳn tự làm mọi chuyện, cũng không cần phải dùng đến loại hạ nhân như người, cho nên, hẳn đã hỏi người, người là có ý gì. Có lẽ, trước kia hẳn nhớ kỹ chuyện cũ của Phàn Thanh Thanh, không muốn đẩy ta đi làm kẻ chết thay.

Nhưng ta nói ta không phải, vì thế hần thuận lợi lại không có gì cố kỵ, ngược lại chấp nhận việc làm của người.”

Tôi muốn cười: “Trên đời người tốt rất nhiều, người có bộ dạng xinh đẹp cũng không ít. Người tại sao lại cho rằng, đem Thẩm Niệm Ân trở thành một người hoàn mỹ trong sạch, thanh cao, ta sẽ yêu hần? Ta nói rồi, ta không phải Phan Thanh Thanh, cho dù hần là người tốt, với ta mà nói cũng là người xa lạ, huống chi hần không phải. Hần chính là kẻ nghe một lời nói không hợp, nhân cơ hội trút giận sang người khác.

“Còn nữa, người nói người đi theo Thẩm Niệm Ân từ khi ở Thẩm Gia Bảo, có thể hần lúc ấy rất nghèo ngay cả tiền đi thi đều không có, sau khi đỗ cao trung còn phải làm gia sư cho nhà người ta để sống qua ngày, hần làm sao có thể mang theo người? Chẳng lẽ nào người muốn nói với ta, người không có theo hần đi thi, mà là chờ hần ba năm sau trở lại, người lại “như bóng với hình” theo sát hần?”

Tôi thật sự nở nụ cười: “Bạch Đại tổng quản, miệng người đầy lời nói dối, ngay cả việc nhỏ như vậy đều phải nói dối, ta thật không dám tin người, ta sợ ... không để ý cẩn thận, người lại đâm ta một dao.”

Lần này, đến phiên hần chăm chú nhìn tôi.

Tôi bị hần nhìn sờn gai ốc toàn thân, giống như bộ dạng kích động khi cắt cổ gà, rơi vào trạng thái một bậc đề phòng, tôi hiện tại nhớ tới mới hồi hận.

Tôi trực tiếp vạch trần hần như thế, đây không phải là tự tìm phiền phức ình sao.

Tôi hần là lấy vẻ mặt cảm động mà nói, thì ra là như vậy, tôi tha thứ cho tiểu bảo bối Niệm Ân rồi, khiến chúng tôi cùng nhau tay nắm tay hướng về ánh tà dương chạy trốn sao!

Sau đó tùy thời cơ chạy trốn.

Trời ơi, chẳng lẽ thân thể vừa mới khôi phục tự do, mà ngay cả đầu óc cũng không tốt sao, thế nhưng tôi không biết làm kẻ ngốc cũng không điên.

Tôi đứng thẳng lưng mày cảnh giác nhìn hần, Bạch Hồng lại nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng đều đặn: “Xem ra, người là thật sự không nhớ rõ.”

Đầu tôi bỗng nhiên mờ mịt.

Hần che miệng: “Sau khi người mất trí nhớ, lại thông minh ra rất nhiều, nhưng vẫn chưa đủ. Người hầu như chỉ nghĩ rằng, ta thuận miệng soạn ra những lời nói dối này mà lại không nghĩ tại sao ta tự xưng là người hầu trong nhà, lại là Đại tổng quản của Thẩm phủ, nhưng lại mang họ Bạch?”

Tôi có một loại dự cảm xấu.

Hần mỉm cười tới gần tôi: “Bởi vì, ta vốn họ Thẩm, Thẩm Hồng. Cho dù người không nhớ rõ tên này, khi người vợ vết tài sản kia trên danh nghĩa của phụ thân ta, hần là cũng đã nghe nói qua đi?”

Tôi sợ choáng váng, lắp bắp: “Người... Thẩm Đình?” Hần là đứa con của Thẩm Đình, đương thiếu gia của Thẩm gia, Thẩm Hồng? !

Một đạo kia kẻ bên thật không oan. Nếu như tôi nhìn thấy cái ả súc sinh làm cho chính mình tan của nát nhà, tôi đã sớm đem nàng nghiền xương thành tro, còn có tâm tình ở trước mặt nàng giả mù sa mưa diễn trò?

Nhưng, hần một người thiên chi kiêu tử, như thế nào lại bỗng nhiên làm đại quản gia của Thẩm Niệm Ân chưa từng có người yêu thương?

Cho dù hần là đến bước đường cùng, ngẩng đầu ưỡn ngực nhiều năm như vậy, lập tức khom lưng uốn gối, hần quen được sao?

A, trước mắt xảy ra, hần là rất quen.

Trong đó tất có kỳ quái!

Thẩm Hồng vừa lại gần một chút, ánh mắt nheo lại như mắt rắn: “Ngoan ngoan đợi ở Thẩm phủ, đừng ra về, đừng hy vọng có người cứu người. Nội tình thân phận của người, Thẩm Niệm Ân không muốn nói, ta

trái lại thập phần tự nguyện vì người mà nói cho hay. Nếu người còn muốn từ khói hoa trốn một lần nữa, ít ở trước tầm mắt ta đùa giỡn.”

Tôi nhìn hấn sau một lúc lâu, bỗng nhiên hỏi: “Người có ý đồ gì hả?”

Thẩm Hồng sững sờ một chút: “Cái gì?”

Tôi nở nụ cười: “Ta nói, ta như thế nào đều tính là kẻ thù của người, người không đem ta loạn côn đánh chết không nói, vẫn còn phí công lớn như vậy tác hợp cho ta cùng Thẩm Niệm Ân, người có ý đồ gì hả? Khó có thể nào, không lẽ người thích hấn, muốn nhìn người mình thích được hạnh phúc, sau đó người liền thỏa mãn? Chậc chậc, thật đúng là tình yêu vĩ đại a.”

Đúng vậy, tôi chính là cố ý ghê tởm hấn.

Hơn nữa, tôi cũng thành công làm cho hấn thấy ghê tởm. Thẩm Hồng vươn thẳng người đứng dậy, chán ghét nói: “Không cần nói đến trước kia hay hiện tại, người đều là kỹ nữ không lên được đến bàn tiệc!” Dứt lời thì oán hận rời đi, cánh cửa bị đóng đến chấn động.

Tôi xoa bỏ vai nhe răng nhếch miệng cười, ai không khiến tôi sống dễ chịu, tôi làm sao dễ dàng để hấn sống thư thái?

Đến đây đi, tôi chuẩn bị tốt rồi.

29. Chương 29: Trường Giang Trường Giang, Ta Là Hoàng Hà

edit: hangaof

beta: Vịt còi & hanhmyu

Thẩm Niệm Ân đi vào, tôi đang ngồi trước cửa sổ chải đầu.

Tóc dài đen nhánh xõa đến thắt lưng, thật giống một thác nước chảy, làm tôi có cảm giác thỏa mãn.

Hấn ngây ngốc nhìn, rồi chậm rãi đi tới gần, nhẹ nhàng ôm lấy tôi, thấp giọng nỉ non: “Người đã tỉnh rồi, thật tốt.”

Giọng hấn mang theo áy náy: “Ta cứ nghĩ dùng kế thay mạo đổi đào, chẳng qua chỉ làm người kinh sợ chứ không muốn người gặp nguy hiểm. Không nghĩ tới kẻ cấp lại hung hãn, dám bắt cóc người, làm người bị thương, đây là lỗi của ta.”

Tôi nhăn mặt nhíu mày: “Đại nhân, người đè nặng khiến đầu ta đau rồi.” Đau chết tôi, cái tên khốn kiếp này.

Thẩm Niệm Ân sững sốt rồi cười khê, cẩn thận giúp tôi vén tóc sang một bên, hai tay vịn bả vai tôi, dừng lại một hồi, lại mập mờ chậm rãi chạm vào cổ, cúi người xuống, hôn nhẹ vào cổ tôi. Hơi thở của hấn như có như không tản trên làn da tôi, làm tôi nổi da gà.

Không phải chứ, sao lại cao hứng như vậy?

Tay tôi vẫn đang cầm lược, nghiêng người tránh hấn: “Đại nhân, ban ngày ban mặt, huống chi tôi bị thương còn chưa bình phục.” Cho dù là Xuân Hồng chắc cũng không đến mức đang bị thương còn hăng hái chiến đấu chứ?

Bị thương nặng như vậy không thể làm những việc kia, người bình thường không thể nào làm được, không cần thận là mất mạng ấy chứ.

Hấn cười một tiếng, kéo ghế đến ngồi bên cạnh tôi, mắt tràn ngập ý cười: “Nhưng nhìn sắc mặt người không tệ, gọi ta là Niệm Ân.”

Tôi suy nghĩ một chút, nhìn hấn rồi nói: “Niệm Ân, ta muốn cầu xin người một việc.”

Ý cười trong mắt hấn càng đậm: “Cứ nói đừng ngại.”

“Ta muốn gặp Lâu Vân Thiên một lần.”

Thật giống như đèn điện đứt cầu dao, sự vui vẻ trên mặt hần lập tức biến mất, thay vào đó là sự thâm trầm khó chịu. Tôi vội vàng giải thích: “Niệm Ân, Lâu đại nhân chẳng qua là khách quen thường đến ủng hộ khi ta còn mở quán trà, từ trước đến nay đều giúp đỡ ta nên cũng có chút giao tình. Bây giờ nghe được ta bị thương, Khuynh Vũ và Tiểu Mẫn lại không ở bên cạnh ta, nên hần muốn đến gặp ta hỏi thăm, mong người đừng để bụng.”

Thẩm Niệm Ân nhú mày không nói, tôi đành phải hy sinh chút nhan sắc, dịu dàng như nước, kéo tay hần mà nói: “Quan hệ của chúng ta như thế nào, hần không rõ ràng, người cho ta một cơ hội nói rõ với hần được không?”

Thẩm Niệm Ân đột nhiên cầm lấy cổ tay tôi, ánh mắt sáng quắc: “Để cho hần hiểu được quan hệ của hai chúng ta? Ta thấy là người vẫn chưa từ bỏ ý định, muốn mượn hần để tránh né ta phải không? Phu nhân tướng quân vừa mới đi, người lại nghĩ cách nhờ cậy Lâu Vân Thiên? Người như vậy là không ngoan ngoan rồi phải không? Đến bây giờ người vẫn chưa hiểu rõ, ai đối với người là thật lòng, ai là giả dối. Người nói Lục Khuynh Vũ là tỷ muội thâm tình vậy mà nàng lại bỏ người mà đi; Lâu Vân Thiên đối với người bất quá cũng chỉ là tình duyên chớp mắt sớm tàn, người cho rằng hần sẽ mang người đi, hần sẽ vì người mà làm tổn hại thanh danh mấy đời của Lâu gia ở Thanh Đường?”

Hần đúng là nhân tài, vừa rồi còn tỏ ra nhu tình, cử chỉ ám muội với tôi, vừa đảo mắt một cái liền biến thành Thiết diện phán quan trách mắng tôi. Rõ ràng hần là tên đầu sỏ khiến tôi bị thương, vậy mà còn dám đồng dạng ám chỉ, chỉ có hần mới thật lòng với tôi. Hần đúng là nhân viên công vụ trời sinh!

Tôi cười lạnh một tiếng: “Người đánh giá thấp ta rồi. Còn giả vờ thật lòng? Đúng, Khuynh Vũ đã đi rồi, nhưng là do các người ép nàng đi. Nếu người thật sự không rõ nguyên do, hãy đi hỏi vị Bạch quân gia kia một chút, ta bị hôn mê bất tỉnh, vẫn còn có thể lừa gạt, thà để ta bị trúng gió nằm trên giường cũng không để cho ta tỉnh lại? Huống chi, người của Vạn Dật Hầu cũng đều bị mang ra ngoài, Khuynh Vũ cũng chỉ có mấy người bên cạnh, người nghĩ nàng có thể dẫn ta đi sao? Nếu như nàng làm như vậy thật, sợ rằng ngay cả cửa Thẩm phủ nàng cũng không bước ra được.”

Tôi nhìn hần nói tiếp: “Còn nữa, bất kể ta là Phàn Thanh Thanh hay là Lăng Đương, cũng không phải là người tùy tiện. Lúc trước người không hề có căn cứ mà dám chỉ trích ta cùng người khác có quan hệ không minh bạch, sao người không tự hỏi mình, ba năm này, người đã vì Phàn Thanh Thanh làm những gì? Ta vô tình xen vào chuyện giữa các người, cũng không định bất bình thay Phàn Thanh Thanh, nhưng người phải biết rằng, nàng vì muốn cho bản thân an tâm, muốn cho người an tâm, đã từng bị đánh suýt chết vẫn không chịu đón nhận...”

“Đủ rồi!” Thẩm Niệm Ân đột nhiên quát lớn, tôi không có tiền đồ bị dọa tới mức run rẩy, chiếc lược trên tay rơi xuống đất.

Hần trầm mặc một hồi, hít sâu, cúi đầu nhặt chiếc lược lên bàn, mặt không chút thay đổi nói: “Người có thể gặp hần, sau này, tùy người lựa chọn cùng ngủ chung với ta hay vẫn ngủ ở sài phòng. Người yên tâm, trước khi người bình phục, ta sẽ không làm gì người cả.”

Tôi cau mày trừng hần: “Hai vị đại nhân chỉ vì một kỹ nữ mà sinh sự với nhau, chuyện này truyền ra ngoài, người không sợ mất mặt sao? Thẩm đại nhân, ta không phải chỉ vì mình.” Tôi ghét nhất là bị ép buộc, đồ gian thương vô lương tâm.

Thẩm Niệm Ân cười cười: “Tài tử vốn đa tình, huống chi đối thủ của ta lại là Lâu Vân Thiên cao ngạo như vậy, những chuyện nhỏ này cũng không ảnh hưởng đến toàn cục, truyền ra ngoài, nói không chừng lại có thể thành giai thoại tình yêu. Chuyện này nói sau, bây giờ người ở địa phận của ta, ta nói một là một, hai là hai, người không thể phản đối.”

Tôi bị nghẹn, da mặt người này đã dày đến một cảnh giới nhất định, tại hạ bái phục.

Tôi lập tức nói: “Ta sẽ ngủ ở sài phòng.” Nói nhằm, ai thèm ngủ cùng người. Mới vừa rồi ta chỉ có ngồi chải đầu mà người đã xuân tình nhộn nhạo rồi, nếu nằm cùng một chỗ, người còn không lập tức ăn ta.

Hần trừng mắt nhìn tôi, vẻ mặt không thể tin được nói: “Người!”

Tôi cười cười: “Đại nhân đã nói rồi, không phải là định nuốt lời chứ?”

Thẩm Niệm Ân đứng dậy, phất tay áo bỏ đi: “Tùy người!”

Sau khi ăn trưa xong, có người đến nói Lâu Vân Thiên đã tới. Hai nha hoàn giúp tôi ăn mặc chỉnh tề rồi đỡ tôi đến vườn hoa chờ hân.

Tôi nhìn hai người: “Đợi lát nữa Lâu đại nhân tới, ta muốn một mình nói chuyện với hân.”

Hai nha đầu cúi đầu cung kính nói: “Đại nhân đã dặn, mặc dù cô nương và Lâu đại nhân có quan hệ thân thiết nhưng nam nữ khác biệt. Nếu như cô nương kiên trì muốn vậy thì không cần gặp Lâu đại nhân nữa.”

Tôi oán hận nói: “Được, vậy các người cứ chờ xem, xem ta cùng hân nắm tay, hôn nhau, sau đó về nói cho Thẩm Niệm Ân nghe đi!”

Hai nha hoàn đồng loạt cúi đầu: “Cô nương đừng nói đùa.”

Tôi hừ một tiếng, để hân giận liền thuận tay chỉ vào mấy cây hoa cúc nói: “Người nào đem hoa cúc để ở giữa đường vậy hả? Muốn chết sao!” vừa nói vừa đạp một cước, suýt nữa thì ngã.

Nghe thấy vậy, người chăm sóc hoa kinh sợ chạy lại hỏi: “Cô nương có gì cần sai bảo ạ?”

Tôi nháy mắt mấy cái: “Người nói xem là ai làm?”

Người đó khom người: “Tiểu nhân vừa tới đây chăm sóc hoa. Cô nương có gì sai bảo, cứ nói với tiểu nhân, tiểu nhân lập tức làm theo.”

Tôi suy nghĩ, nhìn mấy chậu hoa cúc nói: “Hoa cúc sao lại để giữa đường, chẳng phải có câu “Thái cúc đông ly hạ, du nhiên kiến nam sơn” (dịch thơ: đậu đông hái cúc vàng hoa, núi nam thơ thới lòng ta cảm hoài) sao? Chuyển qua bên cạnh đi, cho khỏi chặn đường! Hoa cũng không nên để sát nhau như vậy, nhìn không đẹp. Còn nữa, ta không thích màu trắng, nhìn không đẹp mắt, bỏ đi.”

Người chăm sóc hoa suy nghĩ một chút nói: “Cô nương nói rất đúng, có điều cúc trắng này là do lão gia thích nên sai trồng, chúng tôi không dám bỏ đi, không bằng cô nương tìm chỗ khác vừa ý là được rồi. Cô nương xem như vậy có được không?”

Tôi gật đầu: “Cũng chỉ có cách này.”

Đi nửa vòng trong vườn, Lâu Vân Thiên mới đến. Gương mặt tuấn tú của hân ửng đỏ, có vẻ là do tức giận.

Tôi vội vàng nghênh đón, áy náy nói: “Xin lỗi, làm cho người phải chịu ấm ức.” Không cần hỏi, nhất định là do trước đó Thẩm Niệm Ân ý vào mình là quan lớn mà chọc tức hân.

Lâu Vân Thiên nói tôi đừng ngại, rồi lại nhìn tôi nói: “Người và hân thật sự... là quen biết đã lâu?”

Tôi cười khổ: “Đúng, mà cũng không đúng. Hân tưởng nhầm ta là một người khác, người đó và ta lại có quan hệ rất mật thiết. Ta không thể chứng minh là ta không phải người kia, nên chỉ có thể cùng hân dây dưa như vậy.” Vừa nói vừa nắm tay hân, đi về phía chòi nghỉ mát, “Ta bị thương mấy ngày nay, tình hình bên ngoài như thế nào? Tiệm của ta có bán thuận lợi không?”

Lâu Vân Thiên ho nhẹ một tiếng: “Năm ngày trước có một trận hỏa hoạn, tiệm bị đốt sạch sẽ rồi. Ta không rõ nguyên nhân, ba người nhà người lại không thấy bóng dáng, dò hỏi mãi mới biết người bị thương, ở lại phủ tri châu nghỉ ngơi. Ta đến đây nhiều lần, nhưng đều bị từ chối không cho vào, ai ngờ sáng nay lại nhận được thư nói người muốn gặp ta.” Hân nhìn tôi từ trên xuống dưới, “Trên người bị thương, nhưng bây giờ đỡ nhiều rồi phải không? Nếu không có gì đáng ngại, ta sẽ đưa người về phủ của ta để điều dưỡng. Nếu ở lại đây quấy rầy Thẩm đại nhân thì không thích hợp.”

Hân nhìn hai nha hoàn đang đứng xem động tĩnh của bọn tôi, chậm rãi nói: “Người không còn chỗ ở, vốn là ta phải tận tâm giúp đỡ. Nếu Thẩm đại nhân không chịu tha người, ta sẽ kiện lên phủ trên.”

Tôi xiết chặt tay hân, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn người đối tốt với ta... nhưng nếu người chống lại hân, thanh danh của gia đình người sẽ ra sao, cha mẹ người sẽ như thế nào? Hân là tri châu, cho dù người kiện lên phủ trên, người thẩm tra xử lý cũng là hân, người làm sao có thể đấu thắng hân? Nếu không may lại phá hủy danh dự của gia đình người. Làm sao ta có thể nhắm mắt? Không bằng sớm dứt ra đi.”

Tôi dùng thân mình chắn tầm mắt của hai nha hoàn, viết nhanh lên tay hắc: “Yếu thế, bảo Tiểu Mãn rời Thanh Đường, nhanh chóng tới Lạc Hà xin trợ giúp.”

Ngoài miệng vẫn nói không ngừng: “Người yên tâm, Thẩm Niệm Ân vẫn nhớ tình cũ, khi hắc trong lòng vẫn có người cũ, sẽ không làm ta khó xử. Cùng lắm là lạnh nhạt chút thôi.”

Tôi viết xong liền buông tay hắc, lại lấy ra con dấu của Lâu Yên Phi đưa cho hắc: “Đây vốn là vật người tặng ta, bây giờ nếu muốn cắt đứt, phải làm cho đứt khoát. Ta biết người sẽ không để ý những vật nhỏ này, nhưng để ở chỗ ta sẽ làm ta nhớ chuyện cũ, vì vậy trả lại cho người. Chờ thêm mười ngày nữa tháng, người hết giận rồi, nhìn lại nó có thể nhớ kỹ lời ta nói.”

Lâu Vân Thiên nắm con dấu rồi rút tay về: “Ta hiểu rồi. Người yên tâm, ta sẽ không đến tìm người nữa, chỉ mong người kia không phụ sự kỳ vọng của người.” Ý chỉ Diệp Tô.

Tôi thở dài một hơi, gật gật đầu: “Chỉ hi vọng như thế.”

Có lẽ tôi xử trí có chút cảm tính rồi.

Đối với Khuynh Vũ, tôi biết nàng khả năng có hạn, nếu vừa thành hôn xong mà bảo nàng nhờ tướng quân điều động binh sĩ giúp tôi, thật là làm khó nàng rồi, tướng quân cũng chưa chắc đã nghe lời nàng, vì vậy tôi mới khuyên nàng rời đi. Đối với Lâu Vân Thiên, tôi sợ hắc vì tôi mà trả giá quá nhiều, làm hủy hoại danh tiếng, phụ cha mẹ, nên tôi không muốn nhờ hắc giúp. Chỉ có Diệp Tô, mặc dù vẫn chưa nhận được hồi âm của hắc, nhưng tôi với hắc lại hết sức tin tưởng, tin hắc có năng lực, có thể mang tôi đi.

Khuynh hướng suy nghĩ này không phải là dấu hiệu tốt, nhưng tôi chính là vô cùng tin tưởng hắc. Giống như hắc là siêu nhân vậy, cho dù tôi có bị ngã từ độ cao bao nhiêu, hắc cũng có thể cứu được tôi.

Nhưng mà trước kia, tôi hình như cũng không phải vật rơi tự do, vậy tại sao lại có thể khẳng định như vậy?

Không biết. Có lẽ là tôi tin tưởng hắc nên không cần để ý những điều khác.

Nếu hiện tại không thể rời đi, tôi chỉ có thể trốn tránh, đợi thời cơ.

Đợi Diệp Tô.

Nếu như ba đạo nhân mã tề tụ cũng không thể đấu thắng Thẩm Niệm Ân, không bằng tôi cứ trực tiếp lên đỉnh núi, xin bọn họ mở hướng đi mới, như người xưa chạy đi tìm ra đại lục mới.

Đã nói xong chuyện chính sự, chúng tôi lại ngồi nói nhăng nói cuội mấy câu buồn nôn kiểu như ta không nhớ rồi xa người, chẳng qua là do định mệnh đã định trước chúng ta không thể cùng nhau... sau đó Lâu Vân Thiên liền rời đi.

Tôi đứng yên tại chỗ mà nhìn hắc rời đi. Bóng dáng hắc vừa mới biến mất, hai đứa nha hoàn liền tiến lên, một trái một phải đỡ lấy cánh tay tôi, nhẹ nhàng nói: “Cô nương còn chưa bình phục, bước đi cẩn thận một chút, chúng ta đi tới sài phòng thôi.”

Wow, giọng điệu thật vui vẻ.

30. Chương 30: Dưới Ánh Trăng Câu Dẫn Gì Gì, Không Bằng Bùng Nổ Đi

edit: Băng Tâm beta: hanhmyu

Cho dù là phủ Tri châu, sài phòng (phòng chứa củi) cũng chỉ là mấy gian nhà trệt, vách tường giống như là giấy, đi vào trong có cảm giác lạnh thấu tim. Trong phòng chỉ có một ô cửa sổ, giấy dán cửa không biết đã đi nơi nào, chấn cửa vẫn y như cũ đón gió thu.

Thật là đón gió thu, bên ngoài không biết khi nào thì nổi gió, gió Tây mỗi lần thổi qua cửa sổ khi va chạm đều phát ra tiếng vang ù ù, giống như quỷ khóc đêm. Cùng với cảnh trong phòng lạnh âm u, tôi cảm thấy đây không phải sài phòng, mà là quỷ ốc.

Quản gia khách khách khí cúi người: “Cô nương thứ lỗi, chúng tôi vừa mới nhận được tin, không kịp thu dọn, chỉ có gian sài phòng này là vẫn còn trống, người xem. . . người còn cần thêm thứ gì không?”

Tôi quay lại mỉm cười: “Không dám nhận, nếu ta đã bị an bài đến ở trong sài phòng này, nào còn dám muốn thêm đồ vật này nọ. Xin hỏi ngài họ gì?”

Thái độ quần gia vẫn ôn hòa, lễ phép: “Cô nương hiểu nhầm tiểu nhân rồi, tiểu nhân là Phòng Ôn, chủ quán quầy nhà bếp này, cô nương nếu như muốn ăn thứ gì, cứ nói với tiểu nhân.” Nói xong nhìn sắc trời, lại nói: “Đã lại qua một ngày, đến giờ cơm chiều. Cô nương thích ăn thứ gì, hiện tại nếu không ngại có thể nói với tiểu nhân, ta sẽ làm một bàn ăn cho cô nương đưa đến đây. Thuốc của cô nương ta cũng trực tiếp mang đến đây được chứ?”

Xem ra, hẳn là đoán chắc tôi cùng Thẩm Niệm Ân là “tiểu phu thê” giận dữ náo loạn, ở sài phòng cũng chỉ là nhất thời xúc động mà thôi. Hẳn chu đáo hầu hạ khách không mời mà đến là tôi đây, nói không chừng về sau còn có thể thông qua quan hệ cạ váy* mà được trọng dụng.

*Quan hệ cạ váy: ví với quan hệ với đàn bà, con gái, cách nói mỉa mai mang ý châm biếm

Tôi nhất thời cảm thấy mình lại xuyên qua cảnh giới mới .

Nếu như hai người họ Thẩm này là cầm thú, cùng với không gian bên mình, nhân sinh của tôi thật viên mãn.

Tôi lễ phép mỉm cười: “Vậy làm phiền Phòng thúc. Không cần phải nhóm lửa trong sài phòng, ta đỡ phải làm. Chỉ có điều gian phòng này tứ phía gió lùa, thật sự không chống được lạnh, Phòng thúc có thể cho ta lấy giường, chăn, mền qua đây, để buổi tối ta không đến mức đông cứng vì lạnh?”

Quần gia vội vàng nói: “Cô nương đã phân phó, tiểu nhân tự nhiên tận tâm hết sức.” Nói xong liền rời khỏi phòng, khép cửa, cúi đầu nói vài câu gì đó với gia đình cùng làm bên ngoài.

Thẩm rồi, e là hẳn muốn đi xin chỉ thị của thượng cấp.

Chỉ là, mấy thứ thức ăn này, tôi ăn xong hẳn liền dọn đi không để lại chút dấu vết. Chăn đệm đồ chống lạnh, chẳng lẽ hẳn giống hội thập tự, tặng xong lại lấy đi sao? Chắc thế nào cũng phải tìm bề trên xin chỉ thị rõ ràng rồi mới dám cung cấp cho tôi.

Hẳn có thể xin chỉ thị của ai? Đương nhiên là kẻ có thù không đội trời chung với tôi, con cả của Thẩm gia, Bạch đại tổng quản.

Xem ra đêm nay tôi nhất định phải hư không tịch mịch chịu lạnh rồi. Sớm biết thế này, tôi nên bảo quần gia kia không ngừng cung cấp nước nóng, phối hợp hai mươi bốn giờ lưu động WC, hưởng thụ trải nghiệm phòng ốc của hoàng gia.

Tôi ở trong phòng không ngừng dậm chân, tìm dọc theo bức tường xem có nhô ra chút củi lửa nào có thể dùng được không.

Thật sự lạnh tới mức nói cũng không nổi, tôi có nên thử đánh một chút lửa không?

Hô, kẻ hèn này có thể tính đến khả năng sinh tồn nơi thôn dã, có thể thành công hay không là chuyện khác, ở đây có đủ loại vụn gỗ để có thể đốt lửa, kết quả đại khái chính là call Diêm Vương một lần tới phục vụ đốt lửa sưởi ấm vậy?

Cho dù Diêm Vương có thuận tay huấn luyện đi chăng nữa, tôi đây cũng xin miễn thứ cho kẻ bất tài.

Tôi tiếp tục đi lại trong phòng, thuận tiện yên lặng tưởng niệm một chút, trông tôi vậy mà có thể đã chết yểu trên đường đến bữa tối.

Ai ngờ tình thế phát triển hoàn toàn ra ngoài dự kiến của tôi. Đại khái khoảng nửa canh giờ sau khi quần gia rời đi, liền có mấy nha hoàn đến gõ cửa, sau khi xin phép thì ôm chăn nệm, lò sưởi lần lượt tiến vào, dọn dẹp đám củi, đặt nhuyễn thấp*, phủ đệm da, chăn bông, để lò sưởi tay sưởi chân xuống, lại đưa đến một cái bàn, bày lên đó ba món ăn, một món canh.

*nhuyễn thấp: giường nhỏ mềm mại

Tôi sợ hãi cười: “Bày trận này là muốn đem ta đổi lấy cái chức quan địa phương, hay là lại có người muốn đến đây ở cùng với ta?”

Nha hoàn dẫn đầu kia vội cúi người, cười nói: “Cô nương nói đùa rồi. Trong phòng không cửa không lửa, cô nương qua đêm ở chỗ này, lỡ như bị trúng gió thì biết làm thế nào? Vết thương trên người cô nương vẫn chưa khỏi, nếu lại bị bệnh thì sẽ rất phiền toái. Lão gia biết cô nương vẫn còn tức giận, cho dù có muốn khuyên cô nương quay về cũng vô ích. Bởi vậy đành kêu chúng tôi trước hết đem những đồ vật này đến cho người. Nếu như cơ thể người bị thương, đau lòng nhất không phải vẫn là lão gia sao? Đợi lát nữa chúng tôi sẽ đem giấy dán lên cửa sổ, gian phòng này cũng có thể miễn cưỡng để người ở được. Cô nương nếu còn cần thêm thứ gì, cứ nói với chúng nô tỳ. Nô tỳ tên là Tử Lan, cả đêm sẽ đợi ở bên ngoài trông cho cô nương.”

Thật sự là nghệ thuật nói chuyện a, rõ ràng là hấn giận tôi, lại nói thành giống như tôi là kẻ vô tình vô sỉ cố ý gây sự.

Cái này gọi là cái gì? Tắt một cái rồi lại ột quả táo ngọt*?

* Tắt một cái rồi lại ột quả táo ngọt: vừa đâm vừa xoa

Nếu như đó là sự thật, kỹ thuật tắt của hấn cũng quá thôi nát rồi, tôi còn chưa thấy đau, hấn đã vội vàng ồn ào không ngừng rồi.

Này?

Nghiêm túc mà nói: tôi tuyệt đối không có khuynh hướng chịu ngược. Over.

Tôi cười nói: “Không cần vội, ta ăn no mặc ấm, đâu còn có chuyện gì phiền toái người. Cô nương cứ yên tâm ngủ, cũng không cần quản ta.”

Tử Lan như trước nói: “Cô nương không cần khách khí, có chuyện gì, cứ bảo nô tỳ.”

Tôi đành phải cảm tạ thịnh tình theo dõi của cô ta như thế.

Cô ta lại sai bọn nha hoàn đem giấy phết hồ dán lên kín hết cửa sổ, sau khi cho thêm than làm ấm lò mới cung kính lui ra.

Tôi có cảm giác biến thân thành chim hoàng yến.

Ăn qua cơm chiều, tôi ôm lò sưởi tay đi lại xung quanh trong phòng, tạm thời cho tiêu cơm, đột nhiên nghe thấy bên ngoài loáng thoáng truyền đến tiếng sáo, thanh âm du dương dễ nghe, lơ mơ ẩn chứa vẻ u sầu.

Tôi không khỏi buồn cười, Thẩm Niệm Ân sao không dứt khoát thổi một khúc Phụng cầu Hoàng cho tôi nghe đi?

Cố tình không để ý tới hấn, lại sợ hấn thẹn quá hóa giận, lại đổi thủ đoạn động kinh. Tôi nghĩ nghĩ, đẩy cửa sổ ra.

Hấn cũng không cách xa nơi này lắm. Sái phòng xây ở hoa viên bên cạnh, mà hấn lại ở trong vườn, ban ngày ta cùng Lâu Vân Thiên gặp mặt trong đình ngồi dựa vào lan can. Đứng bên cửa sổ trông về phía xa, ta chỉ có thể nhìn thấy hấn một thân áo trắng, vạt áo rộng thùng thình tùy ý phủ trên lan can, lộ ra vài phần thanh nhàn thoải mái.

Đêm nay là trăng tròn, ánh trăng sáng ngời chiếu trên người hấn, tạo thành vầng sáng trắng.

Hấn hết sức chăm chú thổi sáo, giống như không phải vì hấp dẫn sự chú ý của tôi, mà chỉ là say mê trong hồi ức đã qua.

Khúc nhạc du dương thanh tĩnh, nhắm mắt lại, giống như có thể nhìn thấy sương sớm lượn lờ, ngư nhân chơi thuyền, bì bõm một tiếng nước từ trên núi chảy xuống lục*.

*Lục: Lục Lâm là tên núi Đại Đồng ở Hồ Bắc

Hết một khúc, hấn thu cây sáo, đi từng bước về phía tôi.

Tôi nhìn hấn cười cười, tạm thời cho là tiếp đón.

Hấn đi tới trước cửa sổ, nhìn tôi đến rung động tâm can, hồi lâu, hỏi tôi: “Nàng có còn nhớ không, lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, ta từng thổi khúc nhạc này cho nàng. Nàng nói, phảng phất như thấy được nước chảy thuyền trôi.”

“Sau đó nàng nói, muốn cùng ta tìm một nơi non xanh nước biếc để ở, dựng một gian nhà tranh, làm một chiếc thuyền nhỏ, sáng sớm ta đi đánh cá, nàng thì đan lưới ở trước nhà.”

Hắn nóng bỏng nhìn tôi, tôi chỉ có thể lắc đầu, cười nói: “Ta biết chuyện này không công bằng đối với người, nhưng mà những chuyện trước kia, ta đã không có án tượng gì. Người hiện tại cho dù kể hết cho ta nghe, với ta mà nói, cũng chỉ là chuyện xưa của người cùng cô nương kia mà thôi, cũng sẽ không thấy cảm động. Cho dù ta nói nhớ rõ, bất quá cũng chỉ là giả vờ. Người vì sao cứ cố chấp với quá khứ đã qua? Chẳng lẽ người không tin rằng ta sẽ yêu thương người của hiện tại? Chuyện quá khứ, cứ để cho nó trôi qua đi. Nếu người tin tưởng chính mình, tin tưởng ta vẫn là người người biết kia, thì hãy vứt bỏ quá khứ, cùng ta tạo nên những ký ức mới đi. Nếu không, cho dù ta ở cùng người nửa đời, trong lúc nhớ lại đó, chẳng qua là người muốn liêu mạng giữ lấy những ngày ngắn ngủi kia mà thôi.”

Bắt đầu lại lần nữa, lại phải đi theo quy luật: vừa khéo gặp nhau, xin hỏi danh tính cô nương, ta vẽ cho nàng một bức tranh, lần sau lại gặp nhé? Ta không muốn cùng hắn nói chuyện yêu đương, nhưng nếu hắn chịu cho ta thời gian, ta lập tức thách thức chính mình. Nhiều lắm hôn nhẹ ôm một cái, ta còn có thể chịu được.

Thẩm Niệm Ân cup mắt suy nghĩ, một lúc lâu sau mới mở miệng: “Ta cố chấp giữ quá khứ, là bởi vì, khi ta nghèo túng nhất, chỉ có nàng ở cạnh ta, không rời không bỏ. Ta có thể đi đến ngày hôm nay, người muốn chia xẻ nhất, cũng chỉ có nàng mà thôi. Nếu nàng không nhớ rõ, thì nàng cũng giống những người khác, chỉ có thể nhìn thấy ta của bây giờ, cho dù nàng lần thứ hai chung tình với ta, thì cũng có gì khác biệt với những người khác? Cảm tình của chúng ta khi đó, đã thay đổi rồi.”

Hắn nhìn tôi: “Ngày ấy nàng bắt đầu cất tiếng khóc chào đời, sợ dĩ trở thành Phàn Thanh Thanh, không phải bởi vì tướng mạo của nàng, mà là bởi vì những việc nàng trải qua. Ta yêu người đó, ngân nga điệu hát dân gian của Thủy Bắc dễ nghe nhất, khi nàng cười, ánh mắt liền híp lại thành hai sợi chỉ. Nàng sẽ bởi vì ta bị thương mà khóc cả đêm, sẽ len lén nhét vào đai lưng của ta vài miếng tiền đồng, khiến cho ta không đến nỗi bị đói, cũng sẽ nói khích ta, người đọc sách không nên đến những nơi dơ dáy như vậy kiếm ăn, mưu cầu công danh sớm một chút mới là chính đạo. Nàng thậm chí sẽ vì ta lén đi cầu xin Thẩm Hồng, xin hắn vay tiền cho ta đi thi.”

Đáy mắt hắn tựa hồ xẹt qua một tia tuyệt vọng: “Nếu nàng không nhớ rõ ta từng vì nàng mà trúng một quyền của kẻ xấu phải nằm trên giường suốt một tháng mới có thể miễn cưỡng đứng dậy, khiến nàng ngày ngày lo lắng khóc lóc mệt mỏi, bị ma ma quở trách vì không chăm lo dung mạo không thể gặp khách. Nếu nàng không nhớ rõ trước khi ta đi, nàng và ta đã ôm nhau cùng khóc cả đêm, ta thề với trời cuộc đời này vô luận như thế nào, quyết không phụ nàng. Hứa hẹn nàng trước kia vì ta chịu khổ, ta đều sẽ bồi thường toàn bộ. . . “

Hắn thở dài một hơi: “Nếu những chuyện đó đều chỉ có ta nhớ rõ, như vậy thì Thanh Thanh cũng chỉ sống ở trong lòng ta mà thôi.”

Tôi nhìn hắn, thật lâu không nói gì.

Hu hu hu, tôi thế nhưng bị hắn làm cho cảm động .

Đều nói nghèo hèn phu thê trăm sự sầu, trước bàn sau phú, vốn đều là bắt đầu từ nam nhân đòi bại. Cho dù đối với người xưa vẫn còn tình cũ, nhưng chỉ cần một câu thân phận của người dè tiện không xứng với bản tôn, tự nhiên là có thể công khai mà cưới vợ nạp thiếp, oanh oanh yển yển chứa đầy vườn.

Nhưng hắn lại vẫn lẻ loi một mình.

Chung tình là phẩm chất thập phần hi hữu... Phần lớn nam nhân đều tự khoác ình vẻ đạo mạo, nhưng lại không ngừng tìm cơ hội đem gien quý giá lưu truyền thiên cổ. Còn kẻ trước mặt này bị tôi oán thâm nguyên rủa là tiện nhân vô số lần, thế nhưng lại chung tình, lại rộng lượng.

Tiết Bình Quý cưới công chúa, khi nhân rồi nhớ tới người vợ nghèo khó, không những không quay đầu hối cải lại còn dè tiện muốn lấy bạc thử Vương Bảo Xuyên xem có giữ được trinh tiết hay không. Như vậy kẻ tiện nhân kia được xem như điển hình không quên tình cũ, hắn lại biết rõ ta cùng Lưu Văn Thiên không rõ ràng, vẫn nói sẽ bỏ qua chuyện cũ.

Ai nói tình yêu chân thành chỉ có người tam quan đoán chính mới xứng được hưởng? Con người này tuy rằng tính tình táo bạo, hơn nữa làm việc thiếu quang minh quân tử*, nhưng tôi tin tưởng, cảm tình của hắn với Xuân Hồng không chút nào giả dối.

* quang minh quân tử: quang minh lỗi lạc

Hắn còn nghiêm túc nhìn tôi: ” Hãy suy nghĩ thật kỹ, ta ở ngay nơi này, nàng sẽ nhớ ra thôi.”

Tôi thở dài một hơi: “Ta...” Tôi không phải Phàn Thanh Thanh, làm sao có thể nhớ lại? Ông nội của tôi, tuy rằng tôi tôn trọng cảm tình của người, nhưng xin người vẫn là để tôi trở thành cái rắm, sớm thả đi! Kim nén lâu ngày tôi cũng không thể nào hóa thành tiên khí, lại làm cho người một mối bị tiêu chảy sẽ không tốt lắm.

Hắn chặn đứng câu chuyện của tôi: “Ta biết là miễn cưỡng nàng, nhưng ta xin nàng, hãy cố hết sức nhớ lại.”

Tôi chớp chớp mắt: “Nếu ta vẫn nghĩ không ra thì sao?”

Hắn tỉ mỉ quan sát vẻ mặt tôi, một lúc lâu khẽ cười một tiếng: “Nếu người không phải Thanh Thanh, hà cớ chi khoác cái xác* của nàng sống ở trên đời? Không bằng để ta tự tay kết thúc, thật sự sạch sẽ.”

*Cái xác: trong nguyên bản tác giả dùng với nghĩa cơ thể nhưng mang hàm ý mỉa mai

Tôi sợ tới mức lắp bắp: “Người người người là nói thật sao?”

Hắn cười: “Không ngại thử một lần.”

Mẹ nó, tôi thu hồi lời tôi vừa nói, tôi không cảm động, vừa mới nảy đều là ảo giác, hắn chính là một ma vương!

Tôi lấy khăn tay ra chấm chấm mồ hôi lạnh trên trán, cười nói: “Ta... Ta cố gắng là được. Nhưng mà, người đừng khiến ta quá căng thẳng, để ta từ từ nhớ lại, được không?”

Thẩm Niệm Ân thẳng thắn gạt đầu: “Có thể, nhưng mà bắt đầu từ ngày mai, chỉ cần ta ở trong phủ, nàng sẽ phải cùng ra cùng vào với ta. Nàng có thời gian nhìn ta, mới có thể nhanh nhanh nhớ ra sự tình có quan hệ với ta, có phải hay không?”

Tôi sợ hắn cho rằng tôi lười biếng, vội vàng gạt đầu đáp ứng, ngẫm lại lại hỏi hắn: “Người nói, là Thẩm Hồng bỏ vốn để người lên kinh đi thi? Cho nên người hiện tại mới nhẫn nhịn hắn mọi thứ?”

Thẩm Niệm Ân trào phúng cười: “Tất nhiên không phải.” Lại liếc mắt nhìn tôi một cái, “Vì sao lại hỏi tới hắn?”

Tôi then thùng cười: “Hắn vì giúp người mà giữ ta lại, nhưng lại không chút khách khí mà cho ta một đao, hiện giờ người để ta cùng ra cùng vào với người, trừ lúc sớm tối bên người, vẫn còn có hắn. Ta thật sự rất sợ hắn, nếu như có ngày ta và hắn cãi nhau, khó đảm bảo người sẽ không thiên vị, lại để hắn đâm cho ta một đao. Cho nên, không bằng hiện tại hỏi rõ ràng, nếu không thể gây sự với hắn, ta sẽ kính trọng hắn mọi nơi mọi chỗ, hắn đánh má trái của ta, ta sẽ gờ má phải ra cho hắn nguôi giận.” Đại sư nói dối Vi Tiểu Bảo đã dạy chúng ta, khi nói dối phải bầy phần thật ba phần giả, là thành cảnh giới tối cao gạt người.

Tôi cảm thấy tôi có thể khai ban thụ đồ*.

* khai ban thụ đồ: mở lớp nhận học trò.

Thẩm Niệm Ân lắc đầu nói: “Ta nếu là vì báo ân, có thể trả lại gấp mấy lần ngân lượng, khách khí mời hắn rời đi. Ta dùng hắn, là bởi vì ta xuất thân thấp hèn, tuy rằng thạo đọc tứ thư ngũ kinh, cũng không thông thạo đạo làm quan, cũng chưa từng tương giao cùng nhóm đại quan, quý nhân. Sau khi nhậm chức, nếu không có người hiểu sâu biết rộng giúp đỡ, e rằng một hai năm mới có thể thuận lợi tiến thân. Thẩm Hồng làm thiếu gia của Thẩm gia, hắn vốn đã biết cách kết giao cùng kẻ quyền quý. Nếu hắn chịu giúp ta, ta tự nhiên như cá gặp nước, không có hắn, ta sẽ không thể tìm được ai chịu dốc lực giúp đỡ. Trước mắt, ta không rời bỏ hắn, sở dĩ ta tuy biết hắn chủ mưu lợi dụng ta, khiến cho Thẩm gia chờ thời quay lại, ta cũng không thể ngăn cản, ta cần hắn toàn lực giúp ta. Huống chi, ta cũng là người Thẩm gia.”

Tôi nghĩ nghĩ, chậm rãi nói: “Bởi vì cùng một dòng máu cho nên người mới bằng lòng tin hẳn như thế, cũng sẽ không cản trở hẳn?”

Thẩm Niệm Ân gật gật đầu.

Tôi nhìn hẳn, gần từng tiếng: “Người không biết, Thẩm Đình không thể sinh con, Thẩm Hồng do Như phụ nhân Thẩm Đình tư thông cùng người khác sinh ra. Thẩm Đình biết rõ như thế, nhưng để giữ vị trí của mình mới miễn cưỡng thừa nhận, mà Thẩm Hồng cũng biết điều này?”

Thẩm Niệm Ân hóa đá .

Hiệu quả cũng không tồi, tôi tiếp tục châm ngòi thổi gió: “Hai người phụ tử bọn họ huyết thống thế nào trong lòng đều biết rõ ràng, chẳng qua để đối ngoại bên mới giả vờ gió êm sóng lặng, bộ dáng phụ tử tử hiếu*. Quan hệ như vậy, người còn cho rằng, sau khi Thẩm gia suy tàn, Thẩm Hồng sẽ không hề oán than địa vị, vì khôi phục Thẩm gia mà khom lưng khuyu gối với người hay sao?”

*Phụ tử tử hiếu: cha hiền con hiếu thảo

Hắn trầm mặc.

Sau một lúc lâu, Thẩm Niệm Ân nắm chặt cổ tay tôi, chậm rãi hỏi: “Nếu những gì nàng nói chính là sự thật, những bí mật này, ta cũng không biết, tại sao nàng lại biết được?”

Tôi thở dài: “Người nghĩ ta làm sao để có tiền chạy khỏi Huệ phương viện, sau khi chạy trốn tới Thanh Đường mua thân phận giả, vẫn còn có tiền mua cửa hàng mở quán trà? Chỗ bạc kia, là ta vợ vét từ chỗ Thẩm Đình. Tin của ta vốn chỉ là tin vĩa hè, mang ra thử dùng một lần, không dè Thẩm Đình lại không nói hai lời, thanh toán cho ta đủ một ngàn năm trăm lượng.”

Thẩm Niệm Ân ánh mắt chớp động, một lát sau buông tôi ra, không quay đầu lại mà bỏ đi.

Tôi xoa má mỉm cười, đi đi đi đi, đi giảng co với Thẩm Hồng đi!

Quan hệ chiến hữu thân thiết của các người nếu là thật sẽ không gì phá nổi, cô nương ta cũng chỉ có chờ bị các người đánh răng rắc.

So sánh với cái đó, cũng là các người yêu nhau lắm giết nhau đau, giết bớt để bảo vệ môi trường

31. Chương 31: Không Phải Cứ Thấy Đàn Ông Khóa Thân Đã Tốt

edit: diepanhquan beta: An An & hanhmyu

Tôi chờ cả đêm, không thấy Thẩm Niệm Ân tới tìm tôi khóc lóc kể lể, mà Thẩm Hồng cũng không có then quá thành giận tới trực tiếp chém chết kẻ gây ra tai họa là tôi đây.

Bốn phía im lặng, không có chút tiếng người, dường như toàn bộ phủ tri châu đều đang ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Phòng thức khách sáo mời tôi dọn ra sài phòng (phòng chứa củi), nói là ý của Thẩm Niệm Ân.

Đây có phải là tín hiệu tôi đã ly gián thành công? Không biết. Biết đâu Thẩm Hồng đã thuyết phục Thẩm Niệm Ân, hẳn vẫn niệm chút tình cũ.

Tử Lan dẫn tôi trở về phòng, cười nói với tôi, buổi sáng Thẩm Niệm Ân không ở quý phủ, tôi có thể nhân cơ hội ngủ bù. Đuôi lông mày khóe mắt kia rõ ràng viết: nàng nghe lén được hai vợ chồng nhỏ đùa giỡn tình thú nên thật đắc ý!

Tôi hết đường chối cãi, buộc lòng phải đội lên đầu danh hiệu kẻ phá cửa.

Tôi không có thói quen mơ mộng hão huyền, Tử Lan lại cố chấp giúp tôi cởi áo khoác, lại còn cùng với vài nha hoàn đem tôi nhét vào trong giường, sau đó ép chặt một lớp chăn, rồi như hổ rình mồi mà nhìn tôi chằm chằm, nói hàu hạ tôi ngủ rồi mới rời đi.

Như vậy mà tôi có thể ngủ được mới là quý! Hết cách, tôi đành giả vờ ngủ, qua cả buổi, mới nghe thấy các nàng nhẹ chân nhẹ tay mở cửa phòng, lui ra ngoài.

A di đà phật, rốt cuộc ai là chủ nhân?

Tôi hít một hơi thật sâu, thật sự cảm giác mí mắt nặng một chút. Khi đang lơ mơ, lại nghe thấy cửa phòng mở ra kêu két két, người nọ bước chân trầm ổn, không giống như cách di chuyển thanh thoát trên mũi chân của bọn nha hoàn.

Tôi xoa mắt, chống mình ngồi dậy, ngạc nhiên khi thấy Thẩm Hồng đi vào, đóng cửa, gài khóa và đứng đưa lưng về phía cửa, tư thế giống như một ông quan.

Tôi sợ tới mức vội vàng nhảy bật lên giống như bị điện giật, thuận tay chụp lấy lớp áo khoác quần qua loa trên người, trừng hắc: “Người là tới chém chết ta?”. Cho dù không phải cũng sẽ không khác nhiều lắm!

Thẩm Hồng nhìn tôi chằm chằm, hai tay bỗng nhiên cử động, chiếc áo ngoài trên người rơi xuống đất, dáng dấp bóng bẩy trên ghẹo này, tựa như mỹ nhân trước khi tắm rửa.

Tôi ngó người ra một chút, lại lập tức nghĩ rằng cha này có thể là ngại tay áo bào rộng bất tiện, định mình trần cùng tôi đấu thể lực. Vội vàng hít sâu, thốt ra lời nói suy nghĩ cả đêm: “Ta khuyên ngươi nên suy nghĩ kỹ lại. Hiện tại ngươi còn phải dựa vào Thẩm Niệm Ân, chuyện ngươi chán ghét ta, hẳn cũng biết. Nếu ta có cái gì sơ xuất, người đầu tiên hắt hủi ngờ chính là ngươi. Nếu hai người các ngươi vì ta mà ngầm sinh ra hiềm khích, chắc hẳn ngươi cũng không mong muốn. Ta mặc dù không biết ngươi vì sao giữ ta lại, nhưng nếu như ngươi nguyện ý, chúng ta có thể ngồi xuống, cùng bàn bạc xem làm thế nào mới có thể chung sống hoà bình”.

Hắn bắt đầu tháo đai lưng.

Tôi dường như hiểu được ý tứ của hắn .

Không, không phải đâu, lão già này muốn X rồi lại X?

Người chán ghét ta như vậy, có thể “cương” nổi sao? Đừng quá miễn cưỡng a đồng chí! “Tiểu kê kê” vận vẹo mạnh mẽ quá không (chui vào) “ngọt” a!

Tôi run giọng: “Thẩm Hồng! Các cô nương bên ngoài còn nhiều mà, ngươi hà tất đến đây trêu chọc ta?”.

Hắn không nói lời nào, giống như siêu nhân bình thường, hai tay vuốt áo, lộ ra bộ ngực hoàn mỹ, lạnh lùng nhìn tôi.

Thối tha không biết xấu hổ! Trong đầu tôi tự động tiêu diệt hai tiểu thù du của hắn, hai mắt không tiêu cự mà nhìn chằm chằm mặt hắn, để phòng hắn tiến đến gần thêm một bước : “Người lập tức mặc lại y phục, đi ra ngoài ngay bây giờ, ta xem như ngươi chưa từng tới”. Thiệt thòi quá rồi, nam nhân khỏa thân đầu tiên từ khi tôi xuyên qua vậy mà chỉ là bạch trảm kê*, lại còn là một bạch trảm kê bụng đầy tâm địa gian trá!

*Bạch Trảm Kê (anh Gờ dịch là gà lạnh thái lát, sau khi đọc cách làm thì thấy giống gà luộc lạnh thái lát (_ _)) Món ăn nổi tiếng phía Nam, hình dạng bắt mắt, da vàng thịt trắng, béo mềm đẹp mắt, phi thường ngon miệng, thập phần khoái khẩu.

Sớm biết thế, khi xuyên qua nên mang theo bên mình một tá mắt chó krypton* ném về phía hắn.

* Con chó thuộc chủng Krypton trong trò world of warcraft, có hai con mắt sáng xanh lè +__+

... Hình dáng của tên này là do di truyền từ dòng họ đi, kiện hàng trước mắt tôi quả thực giống như trên người bị nộ ngư ngũ phương* không biết hại mắt mỗi một bao nhiêu.

*Nộ ngư ngũ phương: nhìn năm phía thấy đều có mũi, nói chung là nhìn vạm vỡ, rắn chắc quá mức cần thiết!

Thẩm Hồng có phần tự kỷ, mở rộng hai tay, giống như người mẩu xoay nửa vòng, cho tôi xem phía sau lưng của hắn, ngữ điệu buồn bã: “Người có thể tưởng tượng, đây đường đường là thân mình của thiếu đương gia Thẩm gia sao?”.

Hừm, chẳng lẽ còn có thể là thân thể của nam sủng Thẩm gia? Tôi tiếp tục nhìn vào không trung, không ngừng thôi miên chính mình: kiên cường chút, bạch trảm kê không là cái gì cả, hãy nhớ đến dáng người hoàn mỹ của tình nhân người! – Diệp Tô, tên hỗn đản này tới khi nào mới gửi tin tức cho tôi? ! Có thể nào hấn đối bụng đến mức chịu không nổi đem chim làm thịt ăn mất? Tới muộn một chút, lão nương sợ là không chống đỡ được!

Không không, hít sâu, thu hồi sự chú ý.

Khoan đã, cũng đừng chú ý quá, không được chú ý đến tên quái thai kia.

Thẩm Hồng không kiên nhẫn nói: “Nhìn ta! Nói cho ta biết, người nhìn thấy gì!”

Tôi nhìn thấy một người thích lộ ngực.

Hơn nữa, bạn học cuồng khoa thân à, người nên đến phòng tập thể thao, gầy giống như con gà con, lại còn không biết xấu hổ khoe khoang.

Thẩm Hồng tiếp tục thúc giục tôi, tôi không biết làm sao đành phải nhanh chóng liếc nhìn hấn một cái: “Vết sẹo”.

Từ từ, vết sẹo? Trên người thiếu đương gia Thẩm gia sao lại có thương tích chứ? Tôi vội vàng bắt chập nguy hiểm của bệnh đau mắt hột, lại ra sức xem xét vài lần.

Đây là, chẳng những có, hơn nữa tầng tầng lớp lớp, vết sẹo cũ và mới chồng chất lên nhau, trên tấm lưng gầy yếu ấy cơ hồ không có một mảnh da nào toàn vẹn.

Có thật đây là nam sủng của Thẩm gia.

Tôi nháy mắt cảm thấy chính mình vừa xuyên qua. Hấn là tiểu thụ được vạn người say đắm, tôi xứng đáng với cái danh là người phụ nữ gian ác ngăn cản hấn trên đường chạy như điên tìm nơi hạnh phúc cuối cùng.

Thẩm Hồng khẽ cười một tiếng, liền cứ thế đưa lưng về phía tôi, chậm rãi mặc quần áo: “Người đã từng gặp qua Thẩm Đình, có từng chú ý tới trong tay áo hấn có một tiểu đao chưa bao giờ rời khỏi người?”

Tôi không chú ý tới da thịt trắng lóa trước mắt, dùng sức hồi tưởng, hình như, Thẩm Đình từng dùng một thanh chủy thủ tinh xảo uy hiếp tôi?

Hấn cũng không thèm để ý đến đáp án của tôi: “Đó là tiểu đao hấn dùng để cắt chính mình. Hấn là cái đồ vô liêm sỉ, mặt mũi đẹp, nhưng lòng dạ lại hẹp hòi. Trước kia, khi thuận gió xuôi dòng vẫn còn giống người tốt, sau khi kế nghiệp hấn bận rộn xử trí chuyện Lục Lâm*, Thẩm gia lại bị họ hàng mẹ hấn tìm cách thâm tóm, cả bên trong và bên ngoài đều bị tấn công, hấn không chịu đựng được, cuối cùng mỗi ngày phải cắt trên người mình mấy đao mới thoải mái”.

*Lục Lâm vốn là tên núi Đại Đồng ở Hồ Bắc, từng là căn cứ của nghĩa quân Vương Khuông, Vương Phượng thời Hán, sau chỉ những người ở rừng núi để cướp bóc hoặc chống quan lại.

Thẩm Hồng xoay người, mở rộng vạt áo, vẽ mặt bình thản: “Sau đó hấn cảm thấy, tại sao chỉ một mình hấn chịu đựng, không công bình, mà ta lại là nguyên nhân khiến hấn thống khổ, cho nên, hấn bắt đầu đánh ta.

“Lần đầu hấn đánh ta, là bởi vì ta ham chơi, không hoàn thành xong bài tập thầy giáo giao cho. Hấn biết được, một chân đá vào ngực ta, lại dùng thước đánh ta ước chừng nửa canh giờ mới dừng lại. Lúc ấy ai cũng không dám tiến lên cứu ta, sau vẫn là di nương vì ta mời lang trung chữa trị thương tích, chỉ nói là bị kẻ thù bắt cóc đánh đập, lại dẫn dò ta không được nói lung tung với bạn bè. Lang trung nói, xương sườn của ta bị gãy một đoạn, may mắn, đoạn xương bị gãy không nằm ngay phổi.

“Ta sợ hãi, từ đó về sau, ta dụng công đọc sách, tuân thủ nghiêm ngặt hiếu kính, nhưng Thẩm Đình vẫn đánh ta. Lý do từ sách không ghi chép đầy đủ, đi cùng tỷ nữ không đủ trang trọng, trả lời hấn không nhanh, những việc như thế không phải là ít. Tới sau này, những việc nhỏ không đáng kể cũng sẽ dẫn tới một trận đòn tàn nhẫn. Vì thế ta hiểu được, mặc kệ ta cố gắng như thế nào, hấn đều đánh ta, bởi vì hấn cũng không thể khống chế được. Chuyện hấn có thể làm được, chính là trước mặt người khác cùng ta giả bộ một bộ dạng phụ tử từ tử hiếu”.

Hắn chỉ vào ngực phải của mình, nói bằng giọng mỉa mai: “Ta biết người cho rằng ta đang lừa gạt người, nhìn xem chỗ này này, mười lăm năm trôi qua, nơi này vẫn luôn lõm vào một khối. Mỗi khi chạm đến vết sẹo này trên người của ta, ta chỉ biết, đối với nỗi oán hận Thẩm Đình, ta cả đời này đều không quên được”.

Hắn sửa sang lại y phục xong, từ trên mặt đất nhật lên áo ngoài mặc vào, dầm tay về phía trước một cái, lại một cái, trong mắt hiện lên vẻ hung ác: “Đúng vậy, là bằng hữu kia của người khiến Thẩm gia hủy hoại chỉ trong chốc lát. Nhưng, người cho là hắn là từ đâu mà biết được nội dung kế ước của Thẩm gia và thương nhân buôn gỗ? Nếu không có ta âm thầm lo liệu, hắn làm sao biết được tin tức cụ thể như vậy? Hắn chỉ biết được thuyền gỗ trên núi của Thẩm gia, mà ta lại biết được quá nửa Thẩm gia”.

Tôi bị khí thế bá vương tỏa ra trên toàn thân của hắn ép lui về phía sau một bước, do dự một hồi mới hỏi hắn: “Thẩm gia thất bại, như vậy Thẩm Đình đâu?”. Bị hắn đánh chết sao? !

“Suốt ngày hôm đó chủ nợ tới cửa đòi, hắn liền treo cổ tự vẫn mà chết”. Thẩm Hồng cười cười, ánh mắt cùng giọng nói đầy mỉa mai, “Buồn cười sao? Hắn làm ra vẻ đàn ông cả đời, nhưng cái chết cuối cùng lại giống đàn bà như vậy!”.

Hắn nhìn tôi: “Không sai, ta không phải vì Thẩm gia, ta là vì chính mình. Ta hiện tại đi theo Thẩm Niệm Ân, bất quá cũng là chờ sau khi tin đồn ồn ào xung quanh lắng xuống, lại mượn tên tuổi của quan lớn tri châu, mua mấy mảnh đất, qua vài năm nữa sẽ sống bằng thân phận một Bạch Hồng”.

“Ta nói cho người biết những điều này, là muốn nói rõ, người không cần tự mình đa tình, người cũng không phải là kẻ thù của ta. Kẻ thù của ta, đã treo cổ tự vẫn mà chết rồi. Ta khuyên người thành thật chút, không nên mưu toan ly gián ta cùng Thẩm Niệm Ân. Phải biết rằng, nếu như truy đến cùng, trên tay của người cũng có máu Thẩm gia, máu của Thẩm Đình. Thẩm Niệm Ân tuy rằng lúc còn nhỏ không nơi nương tựa, lại không được cưng chiều, nhưng vài người tôi tớ ở Thẩm gia đã nuôi dưỡng hắn, luôn luôn mong hắn sống tốt. Người đoán thử xem, nếu hắn biết là người làm hại gia đình Thẩm gia tan nát, hắn sẽ như thế nào?”.

Tôi không nói gì.

Thẩm Hồng cười: “Thành thật một chút, đừng nên cố gắng lật đổ ta”.

Tình cảnh này, sao lại giống tiểu quan cùng thiếp thất tranh thủ tình cảm như vậy chứ? Tôi gật gật đầu: “Được rồi”. Các người nếu đã có tình cảm thâm hậu, ta lại gây sóng gió để tranh thủ tình cảm thực sự không phải dầm đầu vào chỗ chết sao? Đương nhiên là phải giấu nghề, rồi lại tìm cơ hội chạy thoát đi.

Thẩm Hồng gật gật đầu, đặc biệt thâm ý mà nhìn ta: “Chỉ cần người đừng vọng tưởng đối với ta làm chuyện bất lợi, người làm cái gì, ta sẽ không quản”.

Tôi không đoán được ý nghĩ của hắn. Hắn làm gì vậy, gây ông đập lưng ông sao? Dụ ta chạy trốn rồi lại đến bắt ta trở lại? Mèo đùa giỡn chuột đùa đùa như vậy, chờ chuột chạy không nổi nữa, lại một hơi nuốt vào bụng.

Tôi cười cười: “Vây đa vạy”. Quý mới tin người.

Hắn lại tựa hồ đối với lời khuyên của mình hết sức hài lòng, vừa kỳ quái cảnh cáo tôi không được nói với Thẩm Niệm Ân bí mật này, rồi mở cửa rời đi.

Tôi cảm thấy Thẩm Niệm Ân thật sự là đáng thương.

Sinh ra đã định sẵn địa vị, chung quy là khi còn nhỏ hắn bị khi dễ, trưởng thành, thật vất vả mới có được công danh để so sánh với bên mẹ, lại bị trưởng tử đích tôn của một gia tộc đã suy tàn lừa trên gạt dưới. Hắn rõ ràng chiếm thế thượng phong, trên thực tế lại bị người ta chiếm sạch sẽ từ bên trong nội bộ. Tôi thật không biết, phủ tri châu từ trên xuống dưới còn có mấy người là đem Thẩm Niệm Ân đặt ở vị trí thứ nhất.

Từ từ, hình như có chỗ nào không đúng.

Đang định nghĩ lại, bên ngoài nha hoàn bỗng nhiên cười nói: “Lão gia đã trở lại!”.

Tôi nhanh chóng ngồi trở lại trên giường, vỗ vỗ khuôn mặt, lộ ra nụ cười nhiệt tình của người bán hàng.

Lão gia người tới à, lão gia người cần cái gì, ngoại trừ tôi ra? Tôi giật được tem a!

Thẩm Niệm Ân theo gió thu tiến vào, đến bên giường ngồi xuống, dùng bàn tay to lạnh lẽo cầm lấy bàn tay của tôi, nắm ở trong tay nhẹ nhàng xoa nắn, nhìn tôi mở rộng tấm lòng mà cười: “Là ta quấy rầy nàng nghỉ ngơi sao? Là ta không đúng, đáng lẽ phải để cho nha hoàn đến trước xem thử. Nếu nàng vẫn còn mệt thì ngủ thêm một lát nữa, đợi đến giờ cơm trưa, ta lại đến gọi nàng. Cơm trưa hôm nay có món canh vịt tiềm thuốc bắc mà nàng thích nhất, nàng nhất định phải uống nhiều một chút, loại bỏ đi hàn khí”. (cái món canh này trong nguyên văn chỉ là món canh vịt có khả năng bồi bổ, là nàng diepanhquan chém gió tên canh cho hay hơn, hehe)

Tôi cười cười: “Nhìn chàng này, khí lạnh toàn thân. Ta ngủ tới trưa, bây giờ còn không thấy đói, chàng ăn trước đi, không cần chờ ta”. Hắn bỗng nhiên nhiệt tình ôn nhu như vậy, lông mao tôi dựng đứng cả lên, biểu thị chịu áp lực rất lớn.

Hắn lắc đầu: “Một người ăn rất cô quạnh, ta chờ nàng cùng ăn”.

Áp lực càng lớn.

Tôi đành phải rời giường mặc quần áo, cùng ăn cùng ngồi cùng nói chuyện phiếm với hắn.

Thẩm Niệm Ân thay tôi múc một chén canh, vừa tỉ mỉ ... vớt hết váng dầu bên trên, mới đưa đến trong tay tôi: “Húp canh trước đi, rất tốt cho sức khỏe của nàng”.

Tôi nhìn chằm chằm vào thìa canh cả buổi, đưa tay nắm lấy ngón tay của hắn. Hắn ngẩn ra, thật cẩn thận mà để thìa xuống, hai mắt ánh lên trong suốt nhìn tôi.

Tôi nhẹ giọng: “Tối hôm qua là ta nhiều lời, ta vốn không nên nhúng tay việc này. Chàng cùng Thẩm Hồng ở chung đến mức nào, chắc hẳn chàng sớm có chừng mực, ta chỉ cần làm bạn bình thường xung quanh chàng, thuận tiện giúp chàng”. Lão tử chờ thời, các người muốn giày vò nhau như thế nào thì làm, đừng hơi chút đổ hết trên người tôi là được.

Thẩm Niệm Ân nhìn tôi, ý cười từ trong ánh mắt của hắn bắt đầu dao động một chút: “Nàng nói cái gì cũng đúng”.

Rồi ba ngày sau đó, tôi ngoại trừ lúc đi ngủ ra, lúc nào cũng cùng với Thẩm Niệm Ân như hình với bóng, thất lưng hắn cũng không mỗi như, chân cũng không đau buốt, đi nha môn cũng rất hăng hái, dường như tôi còn có cái nhũ danh, gọi là cái nắp dậu. (Ý chỉ việc Thẩm Niệm Ân ở cạnh Lăng Đang chỉ để che mắt mọi người chứ không có quan hệ thật sự).

Thẩm Hồng, người vừa lòng không?

Nhưng mà thiếu đương gia Thẩm gia dùng hành động thực tế nói cho tôi biết, hắn không hài lòng.

Sáng sớm ngày thứ tư, Thẩm Hồng nổi giận đùng đùng mà đá văng cửa phòng của tôi, xoay cánh tay hung hăng cho tôi một cái cái tát.

Xoa xoa xoa, còn chưa xong sao!

32. Chương 32: Chỉ Có Một Sự Thật

edit: hangaof beta: Vịt còi & hanhmyu

Thẩm Hồng vung cánh tay, hung hăng cho tôi một bạt tai.

Một bên lỗ tai tôi đột nhiên ong ong, giống như tạp âm trong radio, toàn bộ tần số đều bị nhiễu, thanh âm sắc nhọn làm cho tôi muốn dùng ngón tay mà bịt lỗ tai lại. Nửa mặt bên trái nóng rất đau đớn, tôi theo bản năng đưa tay lên sờ mặt, nhưng giống như không phải động vào mặt của mình, mà như chạm vào một tầng cao su thật dày.

Tôi ngây người há hốc miệng, còn chưa kịp nói gì, Thẩm Niệm Ân đã chạy vọt vào, kéo Thẩm Hồng ra hét lên: “Người làm gì vậy?!”

Tôi nhất thời quên mất, thời điểm này là lúc Thẩm Niệm Ân tới tìm tôi để cùng ăn điểm tâm.

Cho dù tôi có quên, Thẩm Hồng làm sao có thể quên? Nhất định là cố ý rồi.

Hắn bị Thẩm Niệm Ân lôi ra ngoài, bịch một tiếng đụng vào cửa, che ngực ho nhẹ mấy tiếng, trong mắt đầy giận giữ: “Người nên hỏi xem nàng ta đã làm cái gì! Chính nàng đã phá đổ Thẩm gia! Nàng luôn luôn lừa người!”

Nếu không phải tôi đang vô cùng đau đớn, nhất định sẽ vỗ tay ủng hộ hắn. Người này thay đổi cảm xúc một cách chóng mặt, hoàn toàn xứng đáng là thiên vương điện ảnh đấy!

Thẩm Niệm Ân bước nhanh lên phía trước, túm vạt áo hắn, hung tợn nói: “Người nói vậy!”

Thẩm Hồng bị xiết chặt, mặt đỏ bừng, hỏn hển cười to: “Thẩm Niệm Ân, đáng đời người, bị người phụ nữ này đùa bỡn trong lòng bàn tay! Đúng, nàng vợ vét tài sản của cha ta, nhưng cha ta chưa từng cho nàng tiền! Nàng vợ vét tài sản của cha ta, cũng chỉ là đã biết rõ, Thẩm gia đến tột cùng vào giờ nào mới có tiền mặt. Đồng bọn của nàng cướp đi không chỉ 1500 lượng, mà là 8000 lượng ngân phiếu, cùng một thuyền củi! Người phải biết, Thẩm gia đã mất bao nhiêu bó củi và tiền mặt!”

Tôi cười, 8000 lượng, thì ra đường đường là Thẩm gia mà chỉ có 8000 lượng ngân phiếu.

Kẻ thù bên ngoài dễ chống, cướp trong nhà lại khó phòng!

Thẩm Hồng dậm chân, giống như Bạch Liên Hoa chịu ủy khuất mà nói: “Thẩm Niệm Ân! Người có phải là người Thẩm gia hay không! Ta đã nói với người, trên người của ta dù chưa chảy dòng máu Thẩm gia, nhưng ta cũng coi mình như người Thẩm gia. Người muốn thế nào thì mới tin ta!”

Tôi liếc mắt, cách tăng nước mắt vì bị đánh mà nhìn hai người này cãi nhau.

Thẩm Niệm Ân đã giỏi diễn kịch, Thẩm Hồng cũng không thua kém, hai người so sánh với nhau, cao thấp khó phân.

Thẩm Niệm Ân nắm lấy cổ áo hắn, gần từng chữ: “Thanh nhi sẽ không như thế. Người đừng phí sức ly gián hai ta.”

Thẩm Hồng đau đớn kêu: “Ly gián? Ta ly gián? Nếu ta muốn ly gián, tại sao còn giúp người giữ nàng lại? Tại sao còn khuyên người cưới nàng làm chính thê? Ta ly gián? Bản thân ta thà rằng sớm thấy rõ bộ mặt thật của nàng, sớm đuổi nàng đi, đỡ phải thấy người bây giờ làm việc không đàng hoàng như thế!”

Chắc chắn, thật sự là cơ tình bắn ra bốn phía!

Cứ cái tốc độ này, khó bảo đảm mấy câu nói sau, Thẩm Hồng sẽ không dậm chân lê hoa đài vũ mà tó: Thẩm Niệm Ân, ta yêu người lâu như vậy, vì sao người không chịu tiếp nhận ta?

Sau đó khóc lóc mà chạy đi.

Thử nghĩ thôi cũng đã thấy nhiệt huyết sôi trào.

... không đúng, Thẩm Hồng không thể nào yêu Thẩm Niệm Ân, nhưng hắn cứ lặp lại như vậy, ăn nói bừa bãi, là vì mục đích gì?

Hắn giữ tôi lại, rồi lại không ngại mạo hiểm mà đâm tôi một đao, vạch mặt tôi trước Thẩm Niệm Ân, lại mua chuộc thầy lang châm cho tôi một châm, để cho tôi hôn mê bất tỉnh.

Hắn biết rõ tôi vợ vét tài sản của Thẩm gia, nhưng vẫn cảnh cáo tôi không được chạy trốn, an tâm mà ở Thẩm phủ, hắn sẽ không gây phiền toái cho tôi.

Tôi bị giam trong phòng chứa củi, hắn lại trực tiếp xin Thẩm Niệm Ân đem giường và chăn lại cho tôi.

Hắn nói, hắn khuyên Thẩm Niệm Ân cưới tôi làm chính thất, nhưng xoay người một cái liền ám chỉ rằng tôi có thể chạy trốn.

Tôi hứa hẹn cùng hắn bình an vô sự, hắn lại cố ý vung tay tát tôi ngay trước mặt Thẩm Niệm Ân, đem chuyện hư hỏng gian hàng kia của Thẩm gia toàn bộ đổ lên đầu tôi.

Tôi dường như đã hiểu được ý đồ của hắn rồi.

Tôi lau miệng, bình tĩnh nói: “Niệm Ân, ta có lời muốn nói với ngươi.”

Thẩm Niệm Ân sững sốt, quay đầu nhìn tôi, giọng nói run run: “Điều hần nói là thật?”

Tôi nhếch khóe miệng: “Hai chúng ta không vừa mắt nhau, ta nói hần không đúng, hần tự nhiên cũng sẽ nói ta không đúng. Ta muốn ngươi nghe cả hai bên nói, sau đó ngươi có thể xem nên tin tưởng bên nào.”

Thẩm Niệm Ân nhìn tôi, rồi quay đầu nhìn Thẩm Hồng, rồi lại nhìn tôi, sau đó đẩy Thẩm Hồng một cái: “Ngươi đi ra ngoài trước.”

Thẩm Hồng vuốt quần áo, bi phẫn cười lạnh: “Ta cũng biết, ngươi sẽ lại tin nàng.” Dứt lời bước ra ngoài.

Ồ, giả bộ như thật vậy!

Thẩm Niệm Ân cúi thấp đầu, sau đó quay lại ý bảo tôi ngồi xuống, tự tay lấy khăn lông cho tôi lau mặt: “Ta sẽ nói với người dưới, từ nay Thẩm Hồng không được bước vào phòng ngươi nữa bước.”

Tôi lắc đầu cười khổ: “Ngươi càng muốn để cho ta yên ổn, hần sẽ càng không để yên cho ta.” Lại hỏi hần: “Lúc ta hôn mê, mỗi ngày ngươi đều đến thăm ta, làm sao kịp xử lý công vụ? Lúc ấy vì giải quyết chuyện của gia tộc, ngươi chắc cũng phải loay hoay suốt đầu mẻ trán nhỉ?”

Thẩm Niệm Ân liếc mắt: “Khi đó chỉ một lòng muốn lấy ngươi, làm sao có tâm tư nghĩ tới chuyện công vụ, mọi việc đều do Vạn Dật hầu làm chủ. Việc cần ta nhúng tay, đều bảo Thẩm Hồng thay ta nghĩ phương án giải quyết trước, ta duyệt qua rồi đóng dấu cho hần đi làm.”

Tôi quan sát hần: “Mấy ngày qua cứ như vậy sao?”

Hần vẫn như cũ không nhìn tôi: “Ngươi đã an tâm ở bên cạnh ta nên ta không có gì phải lo lắng, lại một lòng xử lý công việc, muốn làm cho tốt rồi trở về phủ với ngươi.”

Fuck, ngươi này thấy mỹ nhân vừa khóc liền bỏ bê giang sơn.

Chính tôi cũng không biết rằng mình lại có sức ảnh hưởng lớn đến vậy.

Ai, đáng đời tôi bị Thẩm Hồng lợi dụng.

Tôi thở dài một hơi: “Ngươi có biết vì sao hôm nay hần tát ta không? Không phải bởi vì ta làm suy sụp Thẩm gia, mà là bởi vì ta làm cho ngươi phân tâm.”

“Ta ở phòng chứa củi một thời gian, Thẩm Hồng liền tới tìm ta. Hần nói với ta, Thẩm Đình từ nhỏ tới giờ đều lấy việc hành hạ hần làm thú vui. Thẩm gia thất thế, hần cũng không trợ giúp, Thẩm Đình tự sát, hần chỉ cảm thấy thoải mái, cũng sẽ không trách ta. Hần bảo ta yên tâm, không cần nghĩ tới ra tay trước chiếm lợi thế mà gây phiền toái cho hần, lần đó với lần này như một trời một vực vậy. Hần không ngừng lấy lòng ta và ngươi, vừa thỉnh thoảng vì quan hệ của chúng ta mà bày mưu tính kế, không phải vì đồng cảm, cũng không phải vì nhớ tình cũ mà mang lòng áy náy, mà là muốn làm ngư ông đắc lợi.”

Tôi nói: “Ngươi và ta xung đột với nhau, ngươi sẽ không có lòng dạ nào mà làm chuyện chính sự, hần có thể đục nước béo cò, thực hiện mưu kế của hần.”

“Ngươi biết được quyền lực của quan tri châu lớn đến thế nào mà. Vì có thể mua chuộc thuộc hạ cũ, hần có thể tùy ý điều phối phủ Thanh Đường, dù người ở đâu, có lẽ chỉ một câu là có thể giải thích. Bởi vì quan hệ với Phùng Khởi Khai, đối với điền sản ở Thanh Đường không thể nào quá ít, hần nuốt hết một hai chỗ, hoặc là đem đất đai người khác thêm vào, ngươi làm sao có thể biết được? Hần không có tiền không có quyền mà đã có thể lật đổ Thẩm gia rồi, đợi đến khi có tiền có quyền, hần không dám làm chuyện lớn hơn sao?”

“Ngày đầu tiên hần cảnh cáo ta, trong tay hần nắm giữ căn cứ chính xác về thân thể của ta, hần biết rõ ngươi không thể thể cưới được ta, ngươi lại là chỗ dựa của hần, vì sao vẫn giật dây ngươi cưới ta làm chính thê? Ngoài việc có thể mượn chuyện lần này để uy hiếp ngươi, ta không nghĩ ra nguyên nhân khác.” Đường nhiên còn có thể có nguyên nhân kia, chính là tên biến thái đó thật sự yêu ngươi.

Nhưng xét thấy Thẩm Niệm Ân không có biểu cảm hài hước gì, tôi không nên tự làm mất mặt mình. Nếu như má phải lại đối xứng với má trái nữa, mặt lão nương liền biến thành đầu heo rồi.

Thẩm Niệm Ân nhú mảy không nói, tôi thấy có chút đắc ý: “Ta nói đến thế rồi. Người cũng biết, ta không đối phó với Thẩm Hồng, ta nói xấu hắn, bản thân người cũng không dám tin hoàn toàn. Nhưng có đôi khi con người đối với kẻ địch của mình mới thẳng thắn nhất. Bởi vì là quan hệ đối địch, cho nên đối thủ nói cái gì, cũng đều xem là nói xấu.

“Ta đã hết sức trung lập rồi, dựa vào điểm đáng nghi, nhưng cũng không phải một câu là có thể giải thích được. Cho dù bây giờ người không tin, cũng nên làm bộ cùng ta tranh cãi. Thứ nhất, là để hắn yên tâm, không cần vất óc nghĩ mưu kế, thứ hai, cũng là xem kế tiếp hắn muốn làm gì mà lại không ngại xung đột cùng người như vậy. Người đang ở trong cuộc, từ trước đến giờ chưa thấy bộ mặt khác của hắn, bây giờ hắn lại nói như vậy. Ta tin tưởng chỉ cần trong lòng người có nghi vấn, quan sát và tìm hiểu nhiều một chút, sẽ có thể tìm ra chân tướng sự việc.”

Tôi nhận lấy khăn trong tay hắn lau mặt, cười nói: “Một cái tát này, làm ta cảnh tỉnh, tìm ra cách giải thích hợp lý sự thay đổi thất thường của hắn, coi như là không oan uổng rồi. Cũng là hắn diễn quá đạt, nhưng lại đánh giá thấp ta rồi.”

Thẩm Niệm Ân trầm mặc một hồi, đột nhiên nâng mặt tôi lên, nhìn thật sâu vào hai mắt tôi.

Tôi nháy mắt mấy cái, thử cười dò xét: “Sao vậy?”

Hắn suy nghĩ một chút, hồi lâu mới nói: “Thanh nhi không biết chữ, lúc nhàn rỗi ta thường dạy nàng. Nhưng nàng ở trong viện, lại không có nhiều thời gian rảnh. Tổng cộng ta chỉ dạy nàng tên của ta và tên của nàng.”

Hắn đứng dậy mang giấy bút tới, nhét bút lông vào tay tôi: “Nghe nói người biết viết chữ, có thể giúp ta viết ba chữ Phàn Thanh Thanh hay không?”

Trong lòng tôi vui vẻ: rốt cục hắn cũng nhận ra tôi có điểm khác biệt so với người yêu hắn? Đại ca à, tôi chờ ngày này thật khổ cực, tâm tính thiện lương của tôi đau quá.

Chờ một chút, lúc trước hắn nói, nếu tôi không nhớ nổi chuyện Phàn Thanh Thanh, hắn muốn tôi phải như thế nào? Tự tay kết liễu tôi?

Bút lông trong tay tôi nhất thời trở nên nặng nề. Một bút hạ xuống, thân phận tất nhiên sẽ bị bại lộ, hắn liệu có giờ cao đánh khẽ mà thả tôi đi, hay là sẽ nhất thời kích động mà giết tôi.

Tôi biến thành con mèo sợ hãi, nhưng so với con vật nhỏ kia, tôi còn khổ hơn, bởi vì tôi đang phải mở chính quan tài của mình ra.

Tôi hít một hơi thật sâu, hồi lâu sau mới run rẩy hạ bút, viết ba chữ to xiêu xiêu vẹo vẹo.

Thẩm Niệm Ân lưu luyến nhìn, rồi mỉm cười nói: “Chữ vẫn xấu như vậy.”

... em gái người, đó là do lão tử không biết dùng bút lông.

Đầu ngón tay hắn chạm vào chữ “Phàn”: “Thanh nhi luôn ngại họ của mình khó viết, ta dạy vô số lần, lại đem chữ đó ra giải thích, nàng mới miễn cưỡng học xong, chẳng qua là lúc viết, luôn luôn không tự chủ mà viết chữ ở trên to hơn một chút.

“Ta cười nàng, nàng lại nói, tính mạng nàng như vậy, so sánh với chó còn không bằng, viết như vậy, coi như là khác chữ Phàn một chút. Đỡ phải dơ bẩn thanh danh lão tổ tông của nàng.”

Hắn nhìn tôi tìm tòi nghiên cứu, mặt hơi híp lại, ánh nhìn thâm trầm: “Trên chữ Phàn thiếu một chút, là người cố ý, hay là người không nhớ rõ?”

Tôi há hốc mồm, hắn cũng nhanh chóng nghiêng đầu sang chỗ khác: “Không cần phải nói. Mấy ngày nay người không nên rời khỏi phòng, mỗi ngày ta sẽ tới thăm người.”

Hắn đứng dậy định đi rồi lại dừng lại, cúi người sờ sờ mặt tôi: “Đợi ta gọi Tử Lan tới bôi thuốc cho người.”

Cho đến khi cửa đóng lại, tôi vẫn còn chưa kịp phản ứng.

Hắn muốn giữ tôi lại để so sánh, hay là giam cầm suốt đời, hoặc là... trì hoãn việc kết liễu tôi?!

Tay chân tôi lạnh như băng, im lặng nhìn trời.

33. Chương 33: Cuối Cùng Cũng Thấy Được Bình Minh

edit: Đường Mạc Linh beta: Vịt còi & hanhmyu

Thẩm Niệm Ân ra lệnh cho tôi không được ra khỏi cửa nửa bước.

Tử Lan cười như không cười, đưa thuốc cho tôi: “Cô nương thật là có phúc mà không biết hưởng, lão gia nhà chúng tôi còn trẻ, tướng mạo tốt, lại vừa nhậm chức hơn một tháng, người đến nhà cầu hôn cũng đập đổ cửa rồi. Ngài vốn lạnh lùng, không thấy có tình cảm với ai nên mới không nhận lời cầu hôn của người ta. Cô nương vốn nên đối tốt với ngài, sao lại cứ chống đối như thế?”.

Tôi lạnh lạnh liếc cô nàng: “Miệng người rảnh rồi quá thì phải, ta có thể chỉ hao sức một chút cũng khiến nó ngậm lại. Tất nhiên ta cũng có thể dùng chút thủ đoạn để người khốn khổ. Nhưng nhìn thấy người khó chịu, ta lại thấy thoải mái. Người đoán xem, ta tổng người ra khỏi phủ liệu có sao không?”.

Tử Lan lập tức ngậm miệng, một lúc sau mới lắp bắp nói: “Là nô tỳ lảm chuyện”.

Tôi hừ một tiếng, khoát khoát tay cho cô ta lui xuống.

Tử Lan đặt bình thuốc và bông băng lên bàn, cúi người rồi mới ra ngoài.

Thì ra cô ấy còn có thể hành lễ như vậy rồi mới ra ngoài, tôi còn tưởng cô ta sẽ xoay người bỏ đi luôn chứ?

Cho nên mới nói, có những người thực sự không thể kháng cự thói quen của mình như vậy. Mà nếu tôi có cười hiền hậu khuôn mẫu với cô nàng, chỉ sợ bản thân bị coi là nhu nhược, lại bị người dưới bắt nạt.

À, thì ra là lão tử có chết cũng muốn chết trong sĩ diện.

Cửa sổ hình như bị cành cây đập vào, kêu cái bộp một tiếng.

Mạc Thiên Lãnh thấp giọng nói: “Suýt, dừng vì ta mà quấy rầy Phàn cô nương! Mấy ngày trước cô nương có nói với ta muốn thay đổi chỗ hoa này, vì là hoa lão gia yêu thích nên ta không dám động vào. Lần này nhân dịp lão gia nhậm chức, đem gốc cây này trồng ở phía Bắc nhà, coi như cũng hoàn thành công việc của cô nương”.

Mấy cô trồng hoa vàng dạ trả lời, lại đưa đẩy một chút rồi mới dời đi.

Tôi cười cười.

Thế nào mà tôi lại quên mất cái người này. Cũng không biết hắn có thể gây ra sóng gió gì, nếu có thể cứu tôi ra thì tốt, mà không thì cũng đỡ nhọc tôi cả ngày lo lắng cho hắn.

Lúc cơm tối, Thẩm Niệm Ân lại tới.

Tử Lan lại càng thêm sợ hãi, hầu ăn mà mặt cứ trắng bệch, thỉnh thoảng lại liếc trộm xem sắc mặt tôi.

Tôi đuổi cô nàng xuống, tự mình cầm đũa gấp thức ăn bỏ vào bát cho Thẩm Niệm Ân, chờ hắn lên tiếng.

Mà hắn lại như muốn nói rồi thôi, cũng không động đũa, chỉ dùng bộ mặt trầm ngâm như ruộng úng nước chăm chăm nhìn tôi, dường như mượn ánh sáng do nền phản xạ, thêm ánh mắt như kính lúp muốn đốt vài lỗ trên mặt tôi.

Bị hắn nhìn như vậy, tôi tự nhiên ăn cũng không còn ngon, đành đặt đũa xuống, mỉm cười: “Hôm nay có sườn sẽ không?” Một câu thoại kinh điển.

Thẩm Niệm Ân vẫn nhìn tôi, ánh mắt thoát biến từ yêu say đắm, đến khẳng định, và sau cùng là bi thương.

Tôi bị nhìn như vậy đột nhiên lòng nặng nề, hắn có ý gì, hắn quyết định muốn giết tôi, chỉ vì hắn đã dần lòng được với các xác của Phàn Thanh Thanh này, say goodbye?

Tay tôi không khỏi run run, theo bản năng liếc ra ngoài cửa sổ.

Thẩm Niệm Ân đưa tay nắm cầm tôi, ép tôi phải nhìn hắn, lạnh giọng: “Người vẫn muốn chạy? Người không nhớ ra ta, không có cảm giác với ta, là vì, người căn bản không phải Thanh Thanh đúng không?”.

Tôi cười cười: “Từ lần đầu chúng ta gặp nhau, chẳng phải ta đã nói với người rồi đấy thôi, ta không phải họ Phàn, tên ta là Lăng Đương. Là người cứ cố chấp, biến ta thành Phàn Thanh Thanh”.

Thẩm Niệm Ân khép mắt lại, nhẹ giọng hỏi: “Diệp Tô là gì của người?”.

Tôi nghĩ hắn là mắt tôi sáng lên một cái, bởi ánh mắt hắn bỗng thắm lại, giống như hai cây đao, moi tìm lấy gan, cắt thịt róc xương, hắn cắn răng: “Các người rốt cục có quan hệ gì?”.

Tôi chần chờ một lát: “Ta cùng hắn đang tính đến chuyện chung thân đại sự”, cũng đúng mà, nhưng cái loại tình huống này, tốt nhất không nên nói với người bị ám ảnh bởi nó thì hơn.

“Hắn đi thuyền đi Nam Dương, ta đành đợi hắn ở Thanh Đường. Vì hắn hành tung bất định, đi thuyền mặc dù mạo hiểm nhưng nhiều lợi nhuận, sợ có kẻ muốn tiếp cận hắn mà bám lấy ta nên chưa từng nói với ai, nhưng cả Khuynh Vũ và Tiểu Mãn đều biết”.

Thẩm Niệm Ân cười quái dị: “Ban đầu là Lâu Vân Thiên, bây giờ lại là Diệp Tô, cả hai đều nặng tình với người. Với mỗi người người lại có bao nhiêu phần thân mật, rồi xem ai sẽ cứu người ra?”.

Tôi nhìn hắn thăm dò: “Sao người biết Diệp Tô?”, hắn tới rồi sao?

Thẩm Niệm Ân không đáp lại, càng ra sức bóp cầm tôi, hung tợn trừng mắt: “Đồ đãng phụ*! Uống công ta bảo vệ người bấy lâu, người lại không có tự trọng!”, dứt lời hung hăng ấn môi xuống.

*đãng phụ: người phụ nữ lăng lơ, phóng đãng, phóng túng, không biết giữ gìn.

Tôi kinh hãi, theo bản năng muốn cắn hắn, nhưng lại bị hắn nắm chặt cầm nên không thể thực hiện nổi, lại còn bị hắn tiến vào sâu hơn.

Đầu lưỡi ẩm ướt của hắn cuốn lấy lưỡi của tôi không ngừng, lại vươn đến tận nơi sâu nhất trong khoang miệng, dường như muốn theo đó lôi cả cái xác của Xuân Hồng cô nương ra.

Con mẹ nó hắn là ếch hay thần lằn mà lưỡi lại dài như thế!

Tôi ra sức đẩy hắn, cảm giác lợm lợm ở cổ họng càng lúc càng mãnh liệt, nhất thời không khống chế được nôn khan. – A? Nếu như tôi nôn ra thật, hắn không biết sẽ nghĩ gì?

Tôi còn đang tưởng tượng cảnh tượng kinh khủng ấy, dạ dày lại bắt đầu cuộn lên, đang chuẩn bị đón đợt hai, Thẩm Niệm Ân đã vội đẩy tôi ra. Còn tôi rằm một cái ngã xuống đất.

Tôi trợn mắt nhe răng xoa cái miệng đau điếng, một lúc sau vẫn không thể cử động được.

Cái người này xuất thân nghèo khổ, các loại việc nặng nhọc đều đã làm qua, lực tay hắn và Thẩm Hồng đương nhiên không phải hạng thường. Tôi không khỏi thấy may mắn vì hắn chỉ ném tôi xuống, nếu hắn mà cũng như Thẩm Hồng cho tôi một cái tát, chỉ sợ lúc này tôi bị điếc luôn rồi.

Thẩm Niệm Ân đỏ mặt trừng tôi, giọng khàn khàn: “Chẳng phải người nói người không phải Thanh Thanh sao? Vậy sao người... Thật là tiện nhân!”

Tôi mờ mịt: Đại ca này, tôi còn chưa nôn vào miệng huynh kia mà, sao tôi lại là tiện nhân được?

Thẩm Niệm Ân thấy tôi như vậy lại càng tức giận, đá rầm rầm vào cái ghế đáng thương: “Sao thân xác Thanh Thanh lại bị một đám phụ như người chiếm lấy cơ chứ! Hôm nay ta nhất định phải giết người, người sống chỉ bồi nhọ thanh danh của Thanh Thanh mà thôi!”.

Tôi đột nhiên hiểu ra, gơ hai tay lên kêu to: “Cái này là Thanh Thanh để lại! Ta muốn thay Thanh Thanh thủ tiết vì người nên mới học! Là Thanh Thanh! Là Thanh Thanh!” Chiêu thức Long Trảo Thủ nắm lấy “đứa nhỏ” này thực sự muốn hại chết tôi rồi!

Thẩm Niệm Ân nắm lấy cổ áo tôi, hai mắt đỏ bừng, cắn răng nhả từng chữ: “Người còn dám nói?!” , quanh người hắn lửa giận cháy bừng bừng, hình như có thể nướng được thịt tôi thì phải.

Tôi bị nướng đến đen thui, hai tay dè cổ áo cổ bình tĩnh nhìn hấn: “Ta nói thật! Người đi rồi, Xuân Hồng không có tiền tự chuộc thân, lại không trốn nổi, vì không muốn tiếp tục bán thân mà suýt nữa bị ma ma và nô bộc đánh chết. Là Diệp Tô thương cho nàng ấy, hỏi nàng ấy có muốn học phương pháp chỉ cần dùng tay là có thể thoả mãn khách không, nàng ấy đồng ý, cho nên mới sống được đến bây giờ”.

Nói xong lại sợ hấn hiểu lầm, lại vội vàng giải thích: “Diệp Tô chỉ giúp một chút thôi. Hấn dạy chữ cho nàng, lại giúp nàng luyện chữ. Từ lúc ta học cái này, chỉ dùng với hai người. Với Diệp Tô là ta tự nguyện, còn với người cũng chỉ vì Xuân Hồng thôi”, để hấn không hiểu lầm, có nói gì, có thật không cũng chẳng đáng nói nữa!

Trầm mặc...

Thẩm Niệm Ân thấp giọng sửa lại: “Là Thanh Thanh”.

Tôi vô cùng biết nghe lời: “Vì Thanh Thanh”.

Hấn chán nản ngồi dưới đất, cúi thấp đầu không nói lời nào. Trong lòng tôi cũng run rẩy không ngừng, cố gắng biến mình thành một cái bóng, hấn không thể nhìn thấy luôn cho rồi.

Trong phòng bắt đầu tối, nhưng cũng chưa thấy ai đến thấp đèn. Thẩm Niệm Ân không nói lời nào, tự nhiên tôi cũng chẳng dám mở miệng. Hai người im lặng ngồi trong bóng tối, dường như đã hoá thành tượng.

Cái mông tôi đã tê rần...

Thẩm Niệm Ân nhẹ giọng: “Thanh Thanh chết thế nào?”.

Tôi lắc đầu: “Không biết, chỉ nghe nói nàng bị Ninh ma ma ép buộc đến nghĩ không thông, tuyệt thực mà chết”.

“Nghĩ không thông?”, hấn cười mỉa, lại nhàn nhạt nói: “Là ta đã phụ nàng, thực sự không quên được...”.

Hấn thở dài thườn thượt: “Là ta phụ nàng”.

Tôi không khuyên nổi hấn, đành nói: “Không nên đau lòng vì chuyện này quá”.

Một lúc sau, tôi thực sự không nhịn được nữa, hỏi hấn: “Sao người lại biết Diệp Tô? Hấn đã tới đây?”.

“Không phải, hấn chỉ đưa sổ sách tới, về Thẩm gia”, hấn loạt soạt đứng dậy, lại kéo tôi đứng lên, thấp đèn, mặt không đổi nhìn tôi: “Hấn vì người mà uy hiếp ta? Hấn đúng là tai to mặt lớn, nhưng chẳng lẽ lại thực sự không biết, ta là tri châu, trong tay có năm nghìn quân phủ?”.

Tôi chỉ cười, không nói.

Ôi, tôi thật vui quá đi mất!

Tuy rằng cái việc uy hiếp đường đường quan tri châu này cũng hơi đáng lo, nhưng sao ngăn nổi cô nương ta thích thú.

Thẩm Niệm Ân nhìn tôi một lát, lại gục đầu xuống, khẽ thở dài: “Người không cần khẩn trương, Diệp Tô đã phái người đến đón người rồi, chắc khoảng hai ba ngày nữa là đến. Người cứ yên tâm mà ở đây, giúp ta diễn một vở kịch cho Thẩm Hồng xem”.

“Diệp Tô phái người đến đón ta?”, tôi do dự một chút, gạt đầu, “Cũng được, người cứ phân phó, ta sẽ nghe theo”.

Sao Diệp Tô không tự mình đến đón tôi? Hay là hấn vẫn đang ở Nam Dương, không kịp trở về, hay đã gặp phải chuyện gì rồi?

Nhưng mà, những điều này chỉ là việc nhỏ không đáng kể. Chỉ là tôi không nghĩ Diệp Tô lại đẩy tôi ra, để cho Thẩm Niệm Ân tin rằng Thẩm Hồng có mưu đồ khác. Mấy ngày trước tôi còn oán hấn vì lâu như vậy mà vẫn chưa có tin tức. Bây giờ nghĩ lại, hấn muốn để tôi gõ nhịp cùng năm nghìn phủ quân, thật sự là quá khó cho hấn rồi, không bằng hấn dùng kế nhử rút cũi dưới đáy nồi cho rồi.

Thẩm gia đã thua, muốn ghi lại sổ sách chi thu của Thẩm gia, tất nhiên là đã khó càng thêm khó. Hấn chỉ dùng nửa tháng đã giao cho Thẩm Niệm Ân, coi như cũng nhanh.

Tôi nghĩ như vậy, nét mặt khỏi tự động mỉm cười.

Thẩm Niệm Ân lại than: “Trước kia là ta lừa mình dối người, miệt mài theo đuổi. Bây giờ nghĩ lại, người và Thanh Thanh, căn bản là hai người khác nhau. Xin lỗi, vừa rồi là ta thất thố, ta. . . Ta cũng chỉ muốn xác định lại một chút”.

Xác định lại là thế nào, xem tôi và Thanh Thanh có tài hôn giống nhau hay không sao? Ôi ôi, thật đúng là ướt át quá đi.

Tôi nháy nháy mắt, thoải mái nhìn hân: “Những việc quái lạ này ta cũng đã trải qua, cũng rất khó tin. Huống chi người từng cùng Phàn cô nương sớm chiều bên nhau, lại cùng nàng thề nguyện ước hẹn, nhất thời không thể chấp nhận được, cũng là chuyện bình thường. Nói chung, không phải ta vô duyên vô cớ chiếm thân thể của nàng”.

Thẩm Niệm Ân nhìn tôi, ý không rõ giật giật khóe miệng: “Là như vậy sao”.

Tôi hận không thể cắn rơi đầu lưỡi mình, nhắc nhở hân cái này làm gì? Tôi chẳng lẽ lại sợ mình sống quá thọ hay sao? !

Hân còn muốn nói thêm nữa, nhưng bên ngoài lại đột nhiên phát ra tiếng ầm ĩ hét hò, Thẩm Hồng trầm giọng mừi phần chỉ huy: “Chặn cửa bắc! Chớ để một tên thích khách nào thoát!”

Trong lòng tôi chợt lạnh, nhìn Thẩm Niệm Ân: “Là người của Vạn Dật tướng quân! Nếu dả thương bọn họ, các người cứ an ổn mà sống trên núi nửa đời còn lại đi!”

Thẩm Niệm Ân liếc tôi: “Là vì người mà tới?”

Tôi lại lần nữa bị cho là kẻ không đáng tin.

Mẹ nó, các người mà thả tôi từ sớm thì những chuyện này không phải là sẽ không xảy ra hay sao!

Cho nên phụ nữ chỉ có thể gửi gắm tâm tư vào kẻ không diễn trò mà luôn cùng các nàng thâm tình vĩnh viễn không thay đổi, trong lòng hân người luôn là vị trí thứ nhất. Nếu như kẻ kia cầm trong tay sinh tử của người khác, vì nàng mà bỏ rơi các quyết sách quan trọng, thì chính nữ nhân đó làm nam nhân chịu tiếng xấu muôn đời.

Giống như Thương Trụ với vương phi Đất Kỷ, Lý Long Cơ với Dương Ngọc Hoàn, Ngô Tam Quế với Trần Viên Viên.

Nam nhân nếu có thể vỗ ngực dũng cảm nhận sai, thì chúng tôi đã sớm từ bỏ Trái Đất, đi chinh phục dải ngân hà từ lâu rồi.

Cho nên, tôi xiên, xiên chết hân.

34. Chương 34: Cùng Chuyện Cũ Cạn Chén

edit: diepanhquan beta: Vịt còi & hanhmyu

Mạc Thiên Lãnh mang theo mười mấy người che mặt xông vào, cùng với người của Thẩm phủ đình đình leng keng đánh nhau ở một chỗ.

Thẩm Hồng nở nụ cười đầy thâm ý.

Thẩm Niệm Ân liếc mắt nhìn tôi, bỗng kéo tôi đến trước mặt hân, một tay bóp yết hầu của tôi lớn tiếng: “Người của các người ở trong tay ta, các vị anh hùng nếu lập tức lui ra ngoài, bản phủ sẽ bỏ qua chuyện cũ. Nếu chư vị vẫn khăng khăng cố chấp, thì đừng oán giận bản phủ giết người diệt khẩu !”

Mấy người cầm đầu liếc mắt nhìn nhau, vẫn tiếp tục cầm đao tiến lên.

Giọng tôi khàn đi: “Chém Thẩm Hồng!” Không cần nể mặt, dù sao toàn bộ thế giới đều biết hai chúng tôi bất hòa, tôi muốn chém chết hân cũng không ai cảm thấy kỳ quái.

Thẩm Hồng lại trưng ra bộ dạng đã định liệu trước, chẳng những mặt không đổi sắc, ngược lại phát tay nói: “Bảo hộ lão gia!”

Thật là quá giả dối, lão già người không bằng hô to “Không cần lo cho ta, các người đi trước đi” ?

Hoặc là, “Vì thắng lợi, hãy đâm ta một dao” ?

Mười mấy người cầm binh khí chia làm hai đường, một đường nhằm phía tôi, một đường nhằm phía Thẩm Hồng.

Thẩm Niệm Ân siết chặt tay, thấp giọng: “Hiện tại người không thể đi. Nếu người đi rồi, ta sẽ phải trách tội Thẩm Hồng, không thể cùng hãn loại bỏ hiềm khích lúc trước. Ta đáp ứng người, chờ sự tình qua đi, sẽ đưa người đi!”

Tôi gần như không thở nổi, dường như nếu tôi lắc đầu, hãn sẽ trực tiếp bóp nát yết hầu của tôi. Tôi vội vàng liên tục gật đầu, hãn nhìn hộ vệ bên cạnh dùng tay ra hiệu, nhanh chóng lôi tôi trở về phòng, khóa nhanh then cửa.

Tôi vuốt cổ thở dốc liên tục: “Thẩm Hồng mượn cơ hội này để người và hãn quay lại như lúc trước, người không tham dự, thật là phụ hết tâm huyết của hãn.”

Thẩm Niệm Ân cười nhạt: “Ta biết ý tứ của hãn, hết sức phối hợp là tốt rồi. Nếu trong lúc vội vã hãn an bài không chu toàn, bị ta nhìn ra sơ hở, hoặc là hãn cố ý cho ta nhìn thấy được sơ hở đó thì như thế nào? Nếu hãn thích khổ nhục kể như thế, ta khiến cho hãn khổ sở thêm một chút.” Khi hãn nói chuyện lộ ra một chút răng trắng, tiểu bạch hổ nhanh chóng lộ xác thành đại sói xám.

Tôi rùng mình, yên lặng xoay đầu.

Các người đùa giỡn đi, tôi liền biến thành nước tương, không cần quá coi trọng tôi.

Thẩm Niệm Ân dặn tôi: “Đợi lát nữa ta trối người lại, áp giải đến trước mặt Thẩm Hồng diễn kịch. Diễn kịch thế nào, chắc hãn người không cần ta chỉ bảo chứ?”

Tôi gật đầu, lo lắng nói: “Người đừng diễn giả thành thật là được.”

Thẩm Niệm Ân trong mắt không cười, thản nhiên: “Ta sẽ cố gắng.”

... Tôi cảm thấy hãn không giống như muốn vậy, nói không chừng, tôi còn phải nhắc nhở hãn.

Tôi thật sự đang đùa với lửa.

Hãn mở tủ, lấy ra một cái áo khoác, sau khi tùy tiện xé vài nhát thì dùng nó trói chặt tay tôi ở phía sau, một đường lại một đường mà buộc chắc. Trói xong lại kéo, thử độ chặt lỏng, nhìn tôi giải thích: “Ta sẽ không trói quá chặt, nhưng nếu trói quá lỏng, hãn nhìn thấy sẽ biết là giả bộ.”

Tôi nói lầm bầm một tiếng, thể hiện tôi đã là cá nằm trên thớt, hãn là đao trên án, dù hãn có trói lỏng thì tôi cũng chạy không thoát.

Không nói tới việc tôi đánh không lại Thẩm Niệm Ân, mà Thẩm Hồng rõ ràng cũng đã chuẩn bị đầy đủ. Hai người, một người mong chờ tôi phối hợp diễn xuất, một người dùng tôi bày tỏ lòng trung thành, người nào cũng đều không có khả năng khiến tôi dễ dàng chạy trốn được, Mạc Thiên Lãnh lần này xem như đá trúng thiết bản rồi.

Xem ra tốt nhất vẫn là nên dụ dỗ.

Diệp thái quân thật cao tay, thật sự là cao tay!

Đại khái qua một nén nhang, tiếng đánh nhau bên ngoài dần dần ngừng, thay thế bằng tiếng bước chân hỗn loạn cùng tiếng gọi đầu hàng xen vào: “Mau! Nhanh đi mời lang trung!”

Thẩm Hồng thấp giọng: “Một đội thủ tại chỗ này, đề phòng bọn họ lại đến!”

Thẩm Niệm Ân nhướn mi nhìn tôi cười, ý bảo tôi đợi mệnh.

Một gã quần gia gõ cửa nói nhỏ: “Lão gia, kẻ trộm đã lui, chúng ta bị thương bốn, Bạch Đại tổng quản cũng bị thương. Đã yêu cầu đi mời lang trung.” Thanh âm run rẩy, chắc là kinh hồn chưa bình tĩnh lại.

Thẩm Niệm Ân kêu lên kinh ngạc, liếc nhìn tôi, hỏi hần: “Có bắt sống được kẻ nào không?”

“Kẻ trộm công phu cực cao, chúng ta lại sợ bị trúng kế diệu hổ ly sơn của chúng, cho nên vẫn chưa truy kích.”

Tôi thở dài ra một hơi, nhìn Thẩm Niệm Ân gật đầu nói tạ ơn. Hần cười, tỏ vẻ chẳng qua chỉ là thuận tay làm, sau khi hít hơi thật sâu túm lấy tôi mở cửa, thần sắc lo lắng: “Hiện tại Bạch tổng quản ở nơi nào? Dẫn ta đi gặp hần!”

Quần gia cung kính hạ thấp người, đi trước dẫn đường.

Sắc mặt của Thẩm Hồng trắng bệch, tinh thần cũng không tề chỉnh, vết thương trên ngực không sâu, nhưng vết đao kéo dài từ trái sang phải, gần như xuyên qua toàn bộ ngực, lại chảy rất nhiều máu, trông vô cùng đáng sợ.

Nửa người hần dựa trên giường, để cho nha hoàn thay hần rửa sạch miệng vết thương, thấy Thẩm Niệm Ân đến, vội vàng hạ thấp người nói: “Là tiểu nhân suy xét không chu toàn, làm kinh hoàng lão gia.”

Thẩm Niệm Ân một tay túm lấy tôi, khom lưng cầm lấy cánh tay hần, thân thiết nói: “Vết thương có nghiêm trọng không?”

Gia nhân ở một bên nói: “May mắn chưa tổn thương tới nội tạng, nếu sâu hơn một tấc nữa sẽ nguy hiểm tới tính mạng”.

Tôi nhú một bên lông mày: “Thủ pháp của kẻ cắp thật là cao cường?”

Đáng thương cho chư vị anh hùng, đã vì hần mà chịu oan ức.

Thẩm Niệm Ân nhìn thấy miệng vết thương gần như đã được rửa sạch, liền khoát tay bảo mọi người đi xuống, kéo tay Thẩm Hồng chân thành tha thiết nói: “Ta biết lần này là người của phủ tướng quân.”

Thẩm Hồng cup mắt không nói.

Thẩm Niệm Ân thở dài, cười khổ: “Thích một kẻ gây tai họa, ta biết làm thế nào đây? Dù nàng ấy có trở thành thế nào, ta đều không quên được ba năm trước đây, nàng đã đối đãi với ta ra sao... . Nếu ta từng hứa hẹn cưới nàng ấy làm chính thất, thì sẽ không nuốt lời. Nhưng ta cũng không muốn nàng ấy trở thành đương gia chủ mẫu, để nàng ấy làm mưa làm gió, vô pháp vô thiên. Ta tính toán, ít ngày nữa cưới nàng ấy làm chính thất, người hãy thay ta tìm một thứ nữ hiền đức môn đăng hộ đối khác làm bình thê, về sau thuận lợi để nàng ta trở thành đương gia. Người xem, an bài như vậy được không?”

Thẩm Hồng mỉm cười: “Niệm Ân niệm tình nghĩa, tên ngài thật sự rất đúng.” Lại nhìn tôi liếc mắt một cái, thở dài, “Nếu ngài đã nói như thế, ta còn có thể phản đối sao? Ngài nói thế nào, ta sẽ làm y như vậy.”

Tôi đảo mắt xem thường, hiện tại có quá nhiều con người mục nát, bởi vì nam nhân bất kể là tình bằng hữu chân thành tha thiết hay người lừa ta gạt thì đều mẹ nó tình cảm mãnh liệt thiêu đốt năm tháng .

Nhìn hai người này, khi nhìn nhau quả thực có thể thấy được cả bong bóng màu hồng.

Tôi cảm thấy càng ngày càng chướng mắt.

Thẩm Niệm Ân nói: “Ngày mai ta sẽ bắt tay vào chuẩn bị hôn sự, người cố gắng dưỡng thương cho tốt, mọi chuyện người không cần nhúng tay vào. Dù sao, ta cũng biết là người sẽ không chịu ngồi yên, nếu như tình thần tốt, hãy giúp ta trông coi chuyện nha môn. Gần đây công vụ thanh nhàn, sẽ không khiến người quá mệt. Nếu như có tiểu thư nhà nào thích hợp, hãy thay ta để ý một chút.”

Thẩm Hồng hiển nhiên đáp ứng, vừa giễu cợt hần: “Tháng tháng làm tân lang, mọi người nói ngài độc chiếm tình cảm, có điều người đó còn chưa đủ khiến ngài thất vọng sao.”

Thẩm Niệm Ân cười cười, quay đầu lại nhìn tôi liếc mắt một cái, mắt lộ ra vẻ bi thương: “Ta có thể làm gì đây, chuyện cũ đã rồi nhưng ta lại không buông được.”

Ở phía sau, tôi cảm thấy bực bội.

Thẩm Hồng trầm mặc sau một lúc lâu, nói: “Yên tâm, nếu hôn sự khó giải quyết, cho dù ta có phải bỏ đi thì cũng giúp ngài cho bằng được.”

Thẩm Niệm Ân cười nhạt: “Đừng có ngốc nghếch như thế, không phải chúng ta vì Vạn Dật Hầu lo liệu hôn sự sao? Trước lạ sau quen, ta thì làm gì có chuyện gì xảy ra được, người yên tâm.”

Tôi cố gắng giả bộ trưng ra nét mặt tuyệt vọng khó chịu, thế nhưng trong đầu lại không ngừng suy nghĩ: nhìn dáng vẻ tình huynh đệ sâu sắc này đi! Nếu không vừa mới thấy thần sắc như lang sói của Thẩm Niệm Ân kia, tôi còn thật sự tin bọn họ là huynh đệ nữa chứ!

Sau một lúc vừa anh tôi tôi anh, hắn mới miễn cưỡng xem như lo lắng đến thương thế của Thẩm Hồng, cùng với tôi có thể so sánh với cái bóng đèn sáng rực siêu cấp lớn, Chiêu quân gia mang theo lang trung tiến vào xử lý vết thương cho Thẩm Hồng. Thẩm Niệm Ân nhìn băng bó xong, ngồi một lát mới cáo từ rời đi.

Thẩm Niệm Ân cúi trối cho tôi, cười nhạt nói: “Thật xin lỗi, kéo dài hơn một canh giờ, làm cho tay người tự máu.”

Tôi không nói một tiếng nào, vừa xoay cổ tay vừa đưa mắt nhìn hắn.

Thẩm Niệm Ân bị tôi nhìn có chút chua xót cười: “Ta thực sự cũng muốn qua cầu rút ván. Tuy chưa thể gọi là bản lĩnh, nhưng ta đã học được khá nhiều. Thẩm Hồng mặc dù mua được không ít người, nhưng trên đời này, tiền tài chỉ có thể mua được sự trung thành ngắn ngủi, mỗi người luôn muốn tìm một chỗ dựa vững chắc. Ta chính là cái chỗ dựa vững chắc đó. Người không cần phải gấp, ở lại đây mấy ngày, đợi việc này qua đi, ta tự mình đưa người đi.”

Trong lòng tôi chấn động, “Tự mình đưa tôi đi” nói như vậy, hắn đã nói lần thứ hai. Hắn là thật tâm muốn đưa tôi rời đi, vẫn là đưa tôi...”Đi”?

Tôi biết, người của tướng quân đã thất bại, trong thời gian ngắn không có khả năng quay lại, bên Lâu Yến Phi không có động tĩnh, không biết có phải do nàng không ở Thanh Đường hay không? Tôi chỉ có duy nhất Diệp Tô để dựa vào. Trước mắt xem ra, cũng chỉ có Diệp Tô là nơi duy nhất thu được kết quả.

Tôi chỉ có thể dựa vào hắn, tin tưởng hắn thuyết phục được Thẩm Niệm Ân, cũng tin tưởng phán đoán của hắn, Thẩm Niệm Ân sẽ không giết tôi.

Thẩm Niệm Ân đem tôi giam lỏng, Tử Lan mang theo một đám nha hoàn chia làm ba ca canh gác tôi.

Khi đến phiên nàng trực, luôn vừa khéo dùng tôi để nghe được âm thanh nói chuyện lú lú, tiểu thư nhà ai đáng đáp không tôi, tiểu thư nhà ai đáng đáp không tệ, tiểu thư nhà ai thêu hoa như thật, tiểu thư nhà ai vốn có danh hiển đức. Tôi đành phải lần nữa trưng ra vẻ mặt gió lạnh mà nhìn nàng, bình thê cũng coi như là chính thê, nếu không được sủng ái cũng có thể qua tay đem bán nàng vào trong kỹ viện. Hơn nữa, không ai cho nàng chỗ dựa.

Nàng rất chân thật.

Thật đáng ghét ngu ngốc bắt nạt kẻ yếu, khi dễ một chút thì rút lại, chẳng vui vẻ gì cả!

Mấy ngày bị giam lỏng rất khó chịu, người cùng tôi đấu đá cũng không còn, bọn nha hoàn thấy tôi liền thể hiện bộ dạng điềm đạm đáng yêu tuyệt đối không lăm miệng, thật nhàm chán, tôi chỉ còn cách lấy kim thêu trên tiểu bộ rùa làm niềm vui. Mỗi ngày bắt ba con, nuôi trong hộp trang sức tự mình chơi đấu bộ rùa.

Bộ rùa càng tích trữ càng nhiều, một ngày, khi tôi đang cân nhắc huấn luyện mấy con bộ rùa đá nhau, một lưỡi dao lạnh lẽo vô thanh dán trên cổ tôi, Thẩm Hồng thở gấp thấp giọng: “Không được kêu.”

Tôi vội chậm rãi giơ cao hai tay, bày tỏ phối hợp.

Ngón tay khô gầy của Thẩm Hồng túm lấy cánh tay tôi, dùng sức bắt tôi đứng lên, khàn giọng: “Không được kêu, đi theo ta.”

Tôi bất đắc dĩ nghe theo.

Vì cái gì mà tất cả mọi người thích bắt cóc tôi chứ? Là bởi vì tôi rất phối hợp sao?

Dọc theo đường đi gia đình đều chạy trốn. Vẫn là câu nói kia, mọi người sớm biết tôi cùng Thẩm Hồng bắt hòa, lấy dao bực bách lẫn nhau và vân vân, đại khái ở trong nhận thức của bọn họ là chuyện sớm hay muộn phát sinh. Nếu thật sự phát sinh, lúc đó chỉ cần mỉm cười —— hừ, chỉ cần né tránh thì tốt rồi.

Thẩm Hồng kéo tôi xuyên qua cánh cửa qua sân, dọc theo đường đi tôi tuy rằng phối hợp, nhưng khổ nổi vì bước đi không đồng nhất mà đụng vào lưỡi dao, trên cổ nhói một chút ngứa như kim châm, dường như còn có chất lỏng chậm rãi chảy xuống, thấm ướt cổ áo.

Thẩm Hồng một chân đá văng cửa thư phòng, kéo tôi sai bước mà vọt vào. Thẩm Niệm Ân ngồi trước bàn dài, ngẩng đầu nhìn hẩn cười: “Tại hạ đợi đã lâu.”

Thẩm Hồng cứng người, một lát sau lại mang lưỡi dao hướng trên cổ tôi, giọng căm hận: “Chỉ vài ngày người hủy hoại khổ tâm của ta chỉ trong chốc lát, là ta xem thường người!”

Thẩm Niệm Ân mỉm cười: “Quá khen, quyền lực sai khiến tự nhiên.” Hẩn đẩy tờ giấy bên tay trái, bình tĩnh mà nhìn hẩn, “Thẩm Hồng giết cha đoạt vị, theo phép tắc luân thường đạo lý là điều không thể dung tha. Đây là công văn treo giải thưởng đuổi bắt hẩn, năm nghìn lượng bạc trắng. Tin rằng giá cả lúc này, đã có thể khiến vô số người động tâm. Công văn này đến nay đã đi đến Thẩm Gia Bảo, Thanh Đường to như vậy, chỉ cần là nơi mà thế lực Thẩm gia còn sót lại, quyền lực của ta có thể tới nơi đó, đã không còn nơi cho Thẩm Hồng người sống yên ổn.”

Hẩn lại duỗi tay để lại một chồng công văn bên phải: “Đây là quyển thư tịch của Bạch Hồng. Bạch Hồng thuở nhỏ phụ mẫu đều mất, không biết tính danh, được tri châu Thanh Đường Thẩm Niệm Ân sở dụng, ban cho tên Bạch Hồng. Vì Bạch Hồng bảo vệ chủ có ân, Thẩm Niệm Ân cảm kích lòng trung thành, đặc biệt trả lại khế bán thân, ban thưởng mười khoảnh ruộng tốt, cho phép hồi hương. Đây là khế ước khế đất.”

Thẩm Hồng theo dõi hẩn.

Thẩm Niệm Ân thần nhiên đón nhận ánh mắt của hẩn: “Thẩm Hồng, hay là Bạch Hồng, chính người lựa chọn.”

Sau một lúc lâu, Thẩm Hồng cười sảng sặc, trong thanh âm giống như có chứa gió sương, thở dốc gấp gáp: “Niệm Ân ơi Niệm Ân, tên của người quả thật không sai. Nhưng người nhận được cái gì? Người biết rõ tri ân tất báo, ân oán rõ ràng sẽ rơi vào hậu quả xấu, tại sao người vẫn luôn như vậy. Người biết rõ thế đời lúc này, là ác nhân sẽ thành sự thống trị, người tốt lưu danh thiên cổ, người vẫn vậy không dựa dẫm ai ngu ngốc sống qua ngày.”

Hẩn thở dốc một tiếng, nghiêng ngẫm mà nhìn chằm chằm Thẩm Niệm Ân: “Hôm nay người không giết ta, ngày sau xứng đáng bị ô nhục bao phủ, nửa đời cực khổ!”

Thẩm Niệm Ân mỉm cười: “Làm dân thường một lần, lúc này không hối hận, đủ rồi.”

Thẩm Hồng ném con dao đi, tiến lên lấy một xấp giấy tờ của Bạch Hồng bước đi đến cạnh cửa, lại quay đầu lại hướng hẩn cười: “Ta cuối cùng sẽ công thành danh toại, đến ngày nào đó, ta sẽ không giống người, niệm tình của người, dẫn sói vào nhà.”

Thẩm Niệm Ân gật gật đầu, đưa tay ra dấu xin mời.

Thẩm Hồng cười to mà đi.

Tôi nắm cổ mình ngồi dưới đất, trái tim giống như mới phản ứng, kinh hoàng không thôi.

Thẩm Niệm Ân đứng dậy đi tới, khom người đỡ tôi: “Theo giúp ta đi xem đi từ đường.”

Trong từ đường chỉ có ba khối linh vị, phía trước hai cái, một khối là “Cố cao tổ Thẩm Công hựu Danh An linh vị”, một khối là “Cố ẹ Thẩm Lưu Thị linh vị”, nước sơn trên hai khối linh vị đều có chút cũ, chỉ có khối bên cạnh màu sắc vẫn còn mới, nước sơn màu vàng sáng long lanh viết: Vong thê Thẩm Phàn Thị linh vị.

Tôi như rơi xuống hầm băng.

35. Chương 35: Khởi Đầu Mới

Trong từ đường, một bài vị mới được lập, dòng chữ “Vong thê Thẩm Phàn thị linh vị” sắc vàng le lói khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Hai chân tôi mềm nhũn, khuỷu xuống, tay chân lạnh lẽo.

Thẩm Niệm Ân bên cạnh tôi quy củ quỳ xuống: “Cha, mẹ, con trai đã đưa con dâu hai người về rồi đây, nàng trước đã chịu nhiều khổ cực, chỉ vì con đối xử không tốt với nàng. Nhưng cũng may, con tìm được nàng rồi, nàng có thể nói chuyện cùng cha mẹ trước. Hai người chờ đến khi con trăm tuổi, cả nhà chúng ta sẽ lại đoàn tụ.”

Tôi càng nghe hần nói tim càng lạnh, hai tay chống đất, cơ thể từ từ lùi lại.

Thẩm Niệm Ân bắt lấy cổ tay tôi: “Người còn không mau thay Thanh Thanh kính trà cha mẹ?”

... Ôi, hình như tôi đã phí công khuyên nhủ hần rồi thì phải.

Lệ rơi đầy mặt, người đọc sách gì mà lại thích động tay động chân, lại có đôi tay cứng như gọng kìm thế này, dùng sức một chút nữa chắc tay tôi gãy nát mất thôi.

Chạy không nổi, tôi bắt đắc dĩ quỳ xuống, dập đầu dâng hương kính trà, không khỏi mặc niệm: “Hai vị lão gia, con dâu hai người cuối cùng đã sớm xuống tiếp chuyện hai vị rồi. Hai người không tin thì cứ nhìn bộ dạng người bên cạnh đây, có chút nào vui mừng đâu? Con tính vừa tham lam lại vừa lười nhác, nói năng không biết suy nghĩ, không phải là một người vợ tốt!”

Thẩm Niệm Ân nhìn tôi kính trà xong, lấy từ trong tay áo ra một phong thư, rút ra đọc nhỏ: “Tiểu thư Lăng gia Lăng Đương, sinh ngày mùng 10 tháng 8 năm Đại Bảo thứ 48. Năm 16 tuổi gả cho Lục gia, goá trước khi cưới. Năm 17 tuổi, dặt tiểu cô Lục Khuynh Vũ rời khỏi Thanh Đường. Lục thị giữ trinh tiết, cùng nhà chồng viết ly thư, đường ai nấy đi, không can dự vào chuyện của nhau. Cùng năm đó, Lăng thị qua Lạc Hà.”

Tôi nghe xong vài câu là thôi, đây hần là hần vì tôi mà ghi chép lại.

Hần lại trải thẳng tờ giấy, đưa cho tôi: “Đây là do Mạc Thiên Lãnh tìm thấy, là do Lục Khuynh Vũ nghĩ cho người cùng ly thư kia, nàng ta muốn có xác nhận của Lục gia, ta cũng lấy thân phận tri châu xác nhận cho các người. Tại văn kiện hộ tịch chỉ sai lệch một chút, phần này lại thành có lợi. Mặt khác, Vạn Dật Hầu có văn kiện thừa nhận thân phận nghĩa muội với người, còn có thể bài, đại khái coi như tín vật đi. Đây là hần nhờ ta giữ hộ người, con dấu không có giá trị pháp lý kia bị trả về rồi, chỉ là trong bộ khoái cũng có chút sóng gió, hần đành giao lại cho ta.”

Tôi hít sâu một hơi: Nếu trước giờ giấy tờ và tín vật ở chỗ tôi, hần cũng chẳng quan tâm tôi đến thế.

Cùng gã Bạch Hồng kia, hần quả nhiên là thể nhân lưu truyền.

“Đây còn có ngân phiếu một ngàn lượng, ta cũng coi như mượn hoa dâng phật, lấy của Thẩm Hồng, bồi thường tổn thất quán trà của người.”

Hần đem công văn và ngân phiếu toàn bộ cho vào phong thư, đưa cho tôi: “Ta đã giữ mọi thứ của Thanh Thanh, từ nay về sau người chỉ là Lăng Đương.”

Tôi cứ thế nhận lấy phong thư, hạnh phúc tới hơi nhanh thì phải, tôi cảm thấy mình hơi choáng váng.

Đương tự mình vui vẻ khó mà hãm lại được, tôi nghe hần tiếp tục nói: “Hơn một tháng nay đã khiến người mệt mỏi rồi, lại còn bị thương nằm liệt giường, dính tới không ít phiền phức, hai vợ chồng ta thật có lỗi với người.”

Hần đứng ở chỗ bài vị Phàn Thanh Thanh hai bên trái phải khom mình hành lễ với tôi.

Tôi vội vàng hai tay ôm quyền: “Không dám, ta còn phải đa tạ đại nhân cho ta một thân phận mới. Có tri châu đại nhân người bảo đảm, cứ tin tưởng ta, sau này ta và Thẩm gia không còn liên quan.”

Thẩm Niệm Ân nhìn tôi thật sâu, lại rũ mắt thở dài một tiếng: “Người của Diệp Tô đã tới được hai ngày rồi, ta vẫn khách khí mời hấn chờ tại phủ nha, nhưng khổ nỗi hôm qua hấn lại doạ dẫm ta. Hấn nói Diệp Tô phái hấn tới chuyển lời với ta, nếu ta không thả người đi, chỉ sợ sau này ra đường phải cẩn thận...”

Hấn rũ mắt cười: “Xem ra vô luận là Thanh Thanh hay là người, đều khiến người ta điên đảo.

“Đợi ta mời người nọ đến gặp người.”

Tôi nhện không được hỏi hấn: “Như vậy, ngài sau đó tính làm sao? Ta muốn nói. . . Phàn cô nương nếu đã. . .”

Thẩm Niệm Ân nhẹ giọng: “Cả một đêm ta đã được mở rộng tầm mắt, báo đáp cả đời cũng không đủ. Ta dù có tốt đến mấy, vẫn bất công với nàng.”

Mở rộng tầm mắt gì đó rốt cục vẫn chỉ là cái cớ, vốn là không thể chớp mắt, người không vợ ấy mà, dễ lấy chuẩn mực ra so sánh. Tôi không khỏi buồn bã, bèn khuyên hấn: “Người thì cũng đã chết rồi, dù sao thì Phàn cô nương với ngài cũng tình sâu vô cùng, nàng khuyên ngài bỏ công danh, đó là mong muốn ngài tốt hơn. Chỉ cần trong lòng vẫn nhớ đến nàng, thì ngài cần gì phải đắn đo cơ chứ. Nếu người chết là ta, ta... nếu nửa đời còn lại Diệp Tô đau khổ, ta cũng rất cảm động, nhưng lại càng đau lòng hơn.”

Trời đất, để khuyên nhủ cái con người này, tôi cũng chỉ đành mặt dày mày dạn, tuyên bố chủ quyền ngăn hạn với Diệp Tô thôi.

Thẩm Niệm Ân cũng chỉ cười cười, thấp giọng quay đầu: “Đi thôi, ta đưa người về phòng nghỉ ngơi, xử lý vết thương trên cổ người một chút, rồi ta đi mời người kia đến.”

Tôi thở dài một hơi, theo hấn đi ra ngoài.

Tay Tử Lan run run cầm bọc kim sâm, tôi liếc một cái, tùy tiện chỉ bữa một nha hoàn khác đảm đương nhiệm vụ này, nói: “Người định mượn đao giết người à, nhưng chỉ tiếc là kỹ thuật còn non quá! Cứ ngoan ngoãn làm nha hoàn đi, đừng nghĩ đến việc không nên nghĩ, đỡ phải ngày nào đó, mạng của mình bay đi đâu cũng không biết.”

Tử Lan cắn môi nửa ngày, bỗng oà khóc chạy ra ngoài.

Ồi, trái tim thủy tinh mong manh dễ vỡ thế! Tôi cho rằng cái loại đồ chơi này chỉ có thể trong lòng kính nhà ẩm thôi.

Thẩm Niệm Ân nói: “Đây là người của Diệp Tô hôm đó...” dĩ nhiên là người quen cũ, hấn từng cứu tôi và Khuynh Vũ lúc gặp nguy ở Thẩm gia “Nha nội cấp cao” – Phong Trường Hải.

Nơi đất khách gặp lại người quen, tôi phun ra câu chào hỏi kinh điển: “Phong đại ca, chúng ta lại gặp nhau rồi!”

Phong Trường Hải cười cười chấp tay với tôi: “Cô nương làm cho ta phải đợi lâu quá, ta chỉ sợ lão Tri châu khôn kiếp không chịu thả người.” Lại thấp giọng nói, “Đề phòng có biến, chúng ta nên đi ngay lúc trời tối, các huynh đệ đều đang chờ ở dọc đường, nếu hấn có chủ động tấn công cũng chẳng làm gì được chúng ta.”

Tôi lấp bắp lấp bắp: “Các huynh đệ?... Ta lại làm phiền mọi người quá rồi.”

Phong Trường Hải cười mờ ám: “Nào có, vì tẩu tẩu cống hiến sức lực, bọn ta cầu còn không được!”

Tôi mất tự nhiên ho nhẹ một cái: “Diệp Tô... hấn giờ thế nào rồi?”

Phong Trường Hải nói: “Cô nương yên tâm, Diệp lão đại vẫn còn đang ở Nam Dương, một thời gian nữa mới về được, nên bọn ta đi giúp người một tay. Đội tàu đi biển đã mấy ngày ngược gió, chỉ sợ còn phải thêm mấy ngày nữa. Nói không chừng, đến lúc cô nương về còn kịp đi đón lão đại cũng nên.”

Tôi chỉ cười cười: “À...”

Tôi thừa nhận bản thân cũng chẳng phải loại tốt đẹp gì, lúc này còn đang nghĩ đi với bọn họ thì trốn đi lúc nào.

Nhưng vô ích, Diệp Tô còn giúp tôi một chuyện lớn như vậy, lại đang mong tôi đến được đại bản doanh của hắc ở Lạc Hà, con người nham hiểm như hắc sao có thể không cùng lúc sử dụng hai loại vũ khí lợi hại là lòng dân và ân tình để kích tôi kia chứ, rồi sau đó tôi rơi vào tay giặc...

Tôi đã không muốn bại dưới tay hắc, lại càng không muốn đến để nghe hắc nói, ‘À, nàng cự tuyệt ta là rất tốt, bên cạnh ta cũng chẳng thiếu thứ gì, gầm trời này thiếu gì hoa thơm cỏ lạ, thiếu đi một người cũng không phải không được.’

Hai loại tình huống này tôi đều không mong muốn, cho nên, tôi chỉ có thể chạy thôi.

... Tôi hắc là một người nhu nhược.

Nhưng từ cổ chí kim, phàm là những kẻ làm anh hùng đều phải chết, những kẻ sống sót thì đều vô dụng cả. Mà làm kẻ nhu nhược vô dụng thì có gì không tốt, có khi lại có thể yên ổn sống cả một đời ấy chứ.

Nửa đêm, Phong Trường Hải mang theo tôi trèo tường ra ngoài.

Hắc vác tôi nhét vào xe ngựa, vung roi thúc ngựa đi thẳng đến bến tàu. Tôi nhất thời hoảng loạn, thật giống cái lúc tôi mới thoát khỏi Hiệt Phương Viện, cánh cửa cuộc sống mới tươi đẹp sắp mở ra, thì cho dù là vết thương trên vai chưa lành cũng đều không là gì cả.

Dọc đường đi, xe cứ đến một đoạn đường, sẽ có tiếng hô ứng, chắc đây là “các vị huynh đệ” theo hộ tống trong lời của Phong Trường Hải rồi.

Ôi ôi, khoa trương quá, tôi cảm giác mình như mệnh quan triều đình không bằng.

Thanh Đường so với Thẩm gia bảo thì nhỏ hơn một chút, chúng tôi đi chỉ khoảng một chung trà thì đến bến. Bên bờ chỉ có duy nhất một chiếc thuyền lớn, trên thuyền thỉnh thoảng có người vòng ra thám thính, như đang đợi người.

Vậy thì đại khái đây là thuyền tiếp ứng, tôi thở dài một hơi, hận không thể hát vang “Ngày giải phóng là ngày mà trời trong xanh nhất”.

Phong Trường Hải vừa nói chuyện với người trên thuyền vừa mang theo tôi bước lên ván cầu lên thuyền.

Hai chân tôi vừa chạm đến sàn thuyền, đám người trên thuyền liền vây lại, vỗ tay cười: “Cuối cùng cũng đưa được người đến, chúng ta không phụ sự mong mỏi của Diệp lão đại! Chúng tôi ngày đêm bị ngài giục giã đến phát điên, giờ thấy cô nương giống như gánh nặng trong lòng được giải tỏa vậy!” Lại có người vịn vào mép thuyền không ngừng hô lên, hình như là gọi anh em lên thuyền.

Chỉ một lúc sau, liền có bốn năm người đánh xe đuổi tới, đến người gõ mõ điểm canh cũng chậm chậm lên thuyền. Trên thuyền có vài tiếng huýt sáo, cầm thang dây trong tay thả xuống, một đám người thoăn thoắt leo lên.

Mấy người lên thuyền, liền đồng loạt ngồi ở trên boong thuyền cười: “Ngồi trên thuyền đợi rõ lâu, ngài mới lên thuyền nên chắc hơi khó chịu” Lại nhảy lên vây quanh tôi quan sát một vòng, tấm tắc cười đùa: “Cô nương nhìn qua đã biết không phải tầm thường, thảo nào khiến cho Diệp lão đại nhà chúng tôi nhớ mãi không quên! Chúng tôi nhất định sẽ chờ ngày cô nương lên làm chị dâu.”

Tôi cũng cười: “Các vị đại ca hiểu lầm rồi, ta chỉ vì thiếu tiền Diệp lão đại nhà các vị, hắc sợ ta chạy mất nên mới nhớ kỹ như thế!”

Mọi người lại cười ha ha: “Chờ đến lúc cô nương thành thân với Diệp lão đại thì chia khoá rương không phải của cô à, lúc ấy thì nợ nần gì nữa?!”

Phong Trường Hải cười cười đẩy người đó ra: “Lão đại dặn dò gì mọi người quên rồi à, đi nhanh đi nhanh, mau rời bến thôi, tránh đem dài lắm mộng!”

Mọi người cười đùa chán cũng tự tản ra làm việc của mình.

Lúc này, vang lên tiếng sáo.

Phong Trường Hải quan sát kỹ, trầm giọng: “Tên Tri châu kia đuổi tới rồi, chúng ta mau đi thôi!”

Tôi cũng nhìn thấy rồi.

Thẩm Niệm Ân mặc một bộ áo màu trắng ánh trắng, nghiêng nghiêng ngồi trên đám đá ngầm vừa nổi lên, khuôn mặt tuần tú hơi cúi, gió lạnh khiến bộ tóc dài của hấn bay tán loạn.

Tôi cười cười với Phong Trường Hải: “Phong đại ca không cần lo lắng, hấn chỉ là đang tưởng nhớ người vợ đã mất thôi” Chỉ là đưa tiền nàng ấy.

Tiếng sáo của hấn so với lần trước càng u buồn hơn, dường như tôi có thể nhìn thấy màu nước biếc cùng chiếc thuyền nhỏ dần dần ố vàng, giống như màu ảm đạm trong bức ảnh chụp, dần phai nhạt đi chỉ còn hai màu đen trắng đơn điệu.

Tiếng sáo uyển chuyển mà da diết, trái tim tôi bỗng nhói lên, âm ỉ đau, phảng phất như Xuân Hồng đang trong thân thể mình, nhẹ nhàng hát điệu dân ca phía Bắc.

Tôi yên lặng nắm vạt áo, nhìn hấn với ánh mắt của Xuân Hồng.

Hết một khúc, Thẩm Niệm Ân đứng dậy, từ phía xa nhìn về chỗ tôi, vạt áo màu trắng đẹp đẽ tung bay.

Chúng tôi trầm mặc nhìn nhau một lúc, mãi đến khi người nào đó trên thuyền hét lớn, Thẩm Niệm Ân mới vội vã đi mất.

Hấn đi mà không quay đầu lại lấy một lần.

Phong Trường Hải ho nhẹ, do dự hỏi tôi: “Cô nương và vị tri châu này...?”

Tôi cười: “Có gì đâu, chỉ vì ta và người vợ đã mất của hấn rất giống nhau, nên mới bị quản gia nhà hấn dùng thủ đoạn giữ lại. Cũng may hấn không có vấn đề gì, tin rằng ta không phải người vợ đã mất của hấn sống lại.”

Phong Trường Hải thở dài nhẹ nhõm, nói: “Như vậy là tốt rồi, chúng tôi còn tưởng cô nương không muốn đi cùng chúng tôi.”

Tôi cười với hấn: “Sao thế được!”

Vì rời khỏi Thanh Đường, nên lâu rồi tôi không thấy Tiểu manh điệu của mình, tôi lại móc cái còi hiệu định gọi nó tới. Nhưng tôi lại sợ nó mà đến, lại quên đường cũ bay về.

Ai dè tôi vừa mới thổi một cái, một tiếng chim hót vui sướng vang trên đỉnh đầu mình, một chú chim nhỏ lông xù lao xuống, bay quanh tôi một vòng, lại rất tự nhiên đậu trên vai tôi.

Phong Trường Hải cười nói: “Thì ra con chim này là của cô nương, thảo nào mấy ngày trước chúng tôi huyết còi lại rơi xuống, nhưng nhất định không cho ai đụng vào. Lúc ấy chúng tôi mới biết lão đại nuôi chim, mỗi ngày đều mang đậu nành rồi gạo cho nó, cũng không ép nó vào lồng.”

Tôi yêu thương sờ mỏ nó một cái, chim nhỏ cũng không biết đã bay bao lâu, so với lần trước thì đã gãy đi bao nhiêu, lông cũng bị bẩn như bị hun khói, đầu cánh còn dính chút máu.

Ổng trúc đúng là trống không.

Lòng tôi như bị đâm một nhát, nhất thời không biết nên làm gì cho ổn, chỉ máy móc lấy ra chiếc khăn, nhìn đi nhìn lại lông của chim nhỏ, một lát sau mới hỏi Phong Trường Hải: “Lần cuối mọi người nhận được tin tức của Diệp Tô là lúc nào?”

Phong Trường Hải giật mình, cười nói: “Nhận được tin của lão đại là 20 ngày trước, sau đó đều là do cậu bạn nhỏ của cô nương truyền lại.”

Tôi hít sâu một hơi, cười khổ: “Chúng ta có thể đến Lạc Hà nhanh nhất là lúc nào?”

“Nếu xuôi gió xuôi nước thì sáu ngày.”

Tôi gật đầu: “Được.”

Không thể trốn thì tôi nhất định phải đi gặp hấn.

Sống phải thấy người, chết phải thấy xác!

36. Chương 36: Người Cũ Thân Phận Mới

edit: diepanhquan beta: MạnChâuSa & hanhmyu

Ông trời có lẽ thông cảm với tâm tình của tôi, mấy ngày kế tiếp mọi chuyện thuận lợi hiếm thấy. Bầu trời quang đãng, lại có gió thu không ngừng, thuyền lớn giương tất cả buồm, kiêu ngạo ngút trời cùng nhau đập bằng sóng gió. Nếu là đường thủy chật hẹp, đứng ở đầu thuyền có thể nhìn thấy phong cảnh hai bên bờ sông nhanh chóng lui về phía sau, giống như mình là vua của thế giới, vạn vật cùng hướng phía tôi quỳ lạy, kính cẩn nghe lời mà thối lui.

Tuy là trong lòng tôi trĩu nặng lo lắng cho Diệp Tô, nhưng vẫn không khỏi say sưa với phong cảnh vô biên này. Không khỏi bồi ngùi, thảo nào các anh hùng đều đi làm hải tặc, thủy thủ là kẻ không có một tí tế bào lãng mạn nào, lại là nghề nghiệp gian khổ nhất, năm tháng sinh tồn đã rèn luyện từng người từng người thành anh hùng.

Là nữ nhân, tôi chỉ có thể tuân theo bản năng, hướng thuyền trưởng Jack anh tuấn mà gào thét cùng sùng bái hết thấy.

Sáng sớm ngày thứ sáu, thuyền lớn cuối cùng chậm rãi cập vào bến tàu Lạc Hà, phát ra một tiếng vang nặng nề.

Liếc mắt thấy hình ảnh đầu tiên là Tiểu Mãn giống như cái cây nhỏ trên bến tàu, không đợi ván cầu lao xuống tôi đã nhảy xuống thuyền, chạy đến trước mặt đánh một phát vào vai hấn, thập phần vui mừng: “Tiểu quý, sao ngươi vẫn ở chỗ này!” Đứa nhỏ đáng ghét này trước nay luôn ăn mặc gọn gàng, mặc bộ y phục màu thâm vật áo trắng đứng, buộc đai lưng, cả người trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều, ngay lập tức biến thành bộ dạng của một tiểu đại nhân.

Tiểu Mãn nghiêng người, thản nhiên né cú đánh của tôi, gật đầu mỉm cười: “Ngươi đã đến địa bàn của ta rồi, ta đương nhiên phải tiếp đãi như chủ nhà, tránh cho ngươi ở đây gây ra tai họa, biến Lạc Hà thành long trời lở đất, khiến ta phải hao tâm tổn trí đi giải quyết hậu quả.” Nói mấy câu liền nghiêng người lộ ra nét bạo chúa đầm máu.

Tôi chớp mắt nhìn: “Chủ nhà?” Một lát sau phản ứng trở lại, dừng thẳng lông mi dầy hấn một cái, “Tên quý này! Ngươi cùng tên hỗn đản Diệp Tô kia đã biết nhau từ trước có phải không? Kể mà hấn đi tìm ở Chiêu Linh chính là ngươi có phải không? Hai người các ngươi gạt ta, cảm thấy vui lắm có phải không?”

Liên tiếp ném câu “có phải không” vào mặt hấn, Tiểu Mãn bị quả trách, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc trắng lúc đỏ, lời kéo tôi thấp giọng xin tha thứ: “Được rồi được rồi, là ta không đúng. Mọi người đều đang nhìn, ngươi cũng ít nhiều chừa cho ta chút mặt mũi, dù sao bọn họ cũng coi như là người nhà ta, nếu ta bị ngươi khi dễ trước mắt bọn họ...”

Tôi quay đầu lại liếc mắt nhìn phía sau, vài người lái thuyền đang ôm cánh tay tựa vào cạnh thuyền mỉm cười xem náo nhiệt. Thấy tôi trừng mắt, bọn họ đều vội quay đầu nhìn trời, vờ như không liên quan. Tiểu Mãn liên tục thán phục: “Mới chỉ có mấy ngày mà có vẻ như ngươi đã thành nữ lão đại của bọn họ rồi? Truyền thụ một chút kinh nghiệm đi!”

Tôi không để tâm lời hấn nói, ngược lại liếc mắt nhìn hấn: “Ngươi là công tử Bùi gia?”

“Diệp Tô tiếp nhận đội tàu và tuyến hàng từ Bùi gia”, Tiểu Mãn nói. Những người chèo thuyền kia cũng xem như là người của nhà hấn.

Tiểu Mãn nháy mắt, bắt đầu dễ nói: “Đại danh của ta là Bùi Tấn, nữ danh là Mãn Tiểu Nhi, là trưởng tử Bùi gia, trên còn có một tỷ tỷ, dưới còn có một đệ đệ, hai muội muội, Diệp Tô xem như là nửa sư phó của ta. Nếu ngươi có hiểu biết, sớm đã nhìn ra võ công hai chúng ta có nhiều điểm giống nhau.”

Hấn lắc người đỡ một quyền tập kích bất ngờ của tôi: “Hãy nghe ta nói xong đã! Ta nhìn thấy con chim nhỏ kia của ngươi thì biết ngươi cùng Diệp Tô có quan hệ không đơn giản. Sở dĩ không nói với ngươi, là vì ta vốn lên đi ra ngoài, mục đích chưa đạt được, cũng không muốn sớm bị tìm thấy mang về chịu phạt. Sau khi Diệp Tô tới tìm ngươi, ta vừa lúc gặp phải hấn, liền cầu khẩn hấn mang ta đi Chiêu Linh tìm một

người, cho nên mới có chuyện hai người chúng ta đồng thời vắng mặt. Hấn không phải trì hoãn việc trên đường, ta cũng không phải xin phép đi ra ngoài chơi.”

Việc này tôi nhớ rõ, nếu không phải hai người bọn họ giao ước cùng nhau vắng mặt, tôi và Khuyên Vũ cũng không đến mức nửa đêm chập vạt che chắn nóc nhà.

E là lúc hai người bọn họ khi trở về cùng đi đến quán trà, còn gạt tôi nói là gặp nhau trên đường.

Tôi lườm hấn một cái, trên mặt đột nhiên phỉếm hồng.

Tiểu quỷ này, rõ ràng biết Diệp Tô là ai, còn đem hết sức mình mà làm mối cho hai chúng tôi!

Tiểu Mãn, — A, hiện tại hấn là gọi Bùi Tấn, — Bùi đại thiếu gia nhìn thấy tôi cười: “Người cũng biết xấu hổ? Nghĩ đến chuyện gì mà khó mở miệng vậy?”

Tôi trừng hấn, hắng giọng hỏi: “Diệp Tô có tin tức gì không?”

Hấn nhìn về phía xe ngựa, ý bảo tôi đến gần: “Năm ngày trước hấn đã trở về, có điều bị thương. Hiện tại ta cần nói rõ với người, người có muốn gặp hấn hay không.”

Hấn đỡ tôi lên xe: “Hấn trôi trên biển vài ngày, vết thương cũng không được xử lý, chảy nhiều máu nên mắt nước, lúc mới về thần trí mơ hồ, không rõ ràng. Cũng may hiện tại đã bắt đầu bình phục, chỉ là thân thể vẫn còn suy yếu, không thể dậy được. Trên mặt cũng bị hai vết đao, bởi vì để lâu quá nên không biết sau khi lành có để lại sẹo hay không.” Hấn vừa nói vừa nhìn tôi liếc mắt một cái, “Người có để ý không?”

Tôi đá hấn một cước: “Còn gì nữa?”

“Bởi vì vết thương trên mặt khá sâu, lại kéo dài mấy ngày, bởi vậy có thể sẽ nguy hiểm đến mắt, đại phu vì để điều trị đã... quán mắt hấn lại, người gặp hấn không cần phải lo lắng, hấn không có vấn đề gì.

“Trên bụng có một vết thương sâu, có điều không nghiêm trọng, hấn đã tự mình xử lý qua, cơ bản không tổn thương đến nội tạng.”

Tôi nhướn một bên lông mày lặp lại: “Cơ bản?”

Bùi Tấn ho nhẹ một tiếng: “Bị tổn thương một chút...”

Tôi trừng mắt nhìn hấn, vẫn là chính mình tận mắt nhìn thấy mới thấy yên tâm: “Nếu không phải vì hấn có chuyện, ta đã sớm bỏ đi rồi. Người dẫn ta đi gặp hấn! Dù sao hấn hiện tại không nhìn thấy, ta sẽ không nói gì, người cũng đừng nghĩ bán đứng ta, bằng không...”

Bùi Tấn bắt đắc dĩ nói: “Ta đã biết sự lợi hại của người. Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, chuyện hai người ta không tham dự, người nói như thế nào, ta liền làm như thế.” Lại hỏi tôi, “Ngày nào hấn cũng hỏi tin tức của người, hiện giờ người tới rồi, lại có nhiều người thấy như vậy, ta nhất định không thể gạt được hấn. Ta nói chuyện của người như thế nào đây?”

Tôi ngẫm nghĩ nói: “Nói là sau khi ta rời thuyền, nghe nói hấn không có việc gì liền thừa cơ trốn rồi.”

Bùi Tấn thở dài một tiếng: “Người thật biết cách giày vò quá đi! Ta về sau nhất định phải tìm một người khác người!”

Tôi cười liếc hấn một cái: “Thế nào, tiểu thiếu gia nầy mầm xuân tâm? Có ý trung nhân rồi sao?”

Bùi Tấn rụt cổ lại, vẻ mặt xin miễn thứ cho kẻ bắt tài: “Một đám cũng không có, chờ bốn thiếu gia cảm thấy ngày nào đó cuộc sống không thú vị thì sẽ đi khiêu chiến, hiện tại miễn bàn. Người là người phiến toái, tỷ của ta...” Hấn đột nhiên im bặt, nhắc màn xe lên nhìn góc xung quanh, miễn cưỡng chuyển đề tài, “Sắp đến rồi. Tuy rằng Diệp Tô bị thương nhưng nội công thật ra không có gì tổn thất, khi người cùng ta đi vào, hấn vẫn có thể nghe được. Không bằng người đứng ở bên ngoài cửa sổ nhìn vào, tuy rằng xa một chút, nhưng vẫn có thể nghe được nội dung chúng ta nói chuyện.”

Tôi gạt đầu cười nói: “Đã biết, chỉ cần ta không bị người khác xem là kẻ nghe lén đánh ra ngoài là được.”

Bùi Tấn mừng rỡ: “Với công lực của người, tuyệt đối sẽ không đợi đến lúc bị đánh ra ngoài vì nghe lén!”

Tôi nhẹ nhàng đá hấn một cước, lầm bầm: “Ta chỉ cần giả bộ một chút trong lời nói, thì sẽ thành người hiền lành thanh khiết!” Giả thành thực nữ ai mà không biết! Chuyện gì cũng làm chậm một chút, động tác đều làm chậm một chút, nói chuyện gì đều mỉm cười mà chống đỡ là được chứ gì?

Mặc dù có thể sẽ bị biến thành người câm, phản ứng tri độn chỉ biết mỉm cười, nhưng phần lớn trong tình huống này vẫn là có thể ứng phó được.

Bùi Tấn đỡ tôi xuống xe, vừa đi vừa thấp giọng nói: “Diệp Tô hàng năm đều ở bên ngoài, Diệp lão gia cũng là người không chịu ngồi yên, mặc dù không đi thuyền, nhưng cũng rất ít khi ở nhà nghỉ ngơi tuổi già. Bởi vậy tôi ở trong nhà rất ít, phần lớn là mấy người không có sức lực, nữ quyến cũng chỉ có mấy vú già nấu cơm trồng hoa mà thôi. Lần này Diệp Tô bị thương, cha mẹ ta vốn tính toán đón hấn đến nhà ta để có điều kiện chữa trị, nhưng Diệp Tô lo lắng chuyện của người, chỉ sợ nhóm người chèo thuyền ra vào nhà ta không thuận tiện, lại làm phiền cha mẹ ta, nên cố ý ở nhà dưỡng thương. Cha mẹ ta không còn cách nào đành phải phái mấy quản gia, nha hoàn tới chiếu cố hấn.”

Diệp gia cũng không lớn, đang nói chuyện thì chúng tôi đã đi tới một tiểu viện, Bùi Tấn hướng tôi ý bảo đến nơi rồi, lại nghiêng đầu lắng nghe, nên cười nhẹ giọng nói: “Có tiếng động, Diệp lão gia đang ở bên trong, chúng ta trước tiên tránh đi.” Nói xong liền kéo theo tôi, tay chân nhẹ nhàng trốn ở phòng phía sau, đồng thời ra hiệu chon nha hoàn yên lặng rồi yên tâm lắng nghe tiếng bước chân.

Một thanh âm già nua nhưng vẫn lộ rõ vẻ mạnh mẽ hét to: “Một vết thương nhỏ như vậy liền sống dở chết dở, nữ nhân của mình vẫn bị người khác giam giữ, vậy mà ngươi vẫn còn cùng hấn bàn bạc điều kiện? ! Sao ta lại có thể sinh ra một kẻ vô dụng như ngươi!”

Tôi suýt nữa cười ra tiếng, may mắn tôi thân thủ nhanh nhẹn, vội vàng cắn nắm tay, thoát được một kiếp.

Xem ra, đây là Diệp lão gia.

Diệp Tô bất đắc dĩ nói: “Ngay cả quản gia của Thẩm gia mà cha còn không làm gì được, đối thủ của con là Tri châu lão gia, chẳng lẽ người muốn con trai mình đơn thương độc mã đi cướp người, sau đó cả hai cùng bị chém chết giữa đường?”

Oa oa, cái máng ăn này ăn nói sắc bén quá? Nói chuyện với cha mẹ mình cũng không kiêng dè?

Diệp lão vỗ cái bàn rống to: “Lúc ấy nếu không phải vì chiếu cố mẹ ngươi, ta đã sớm chém cái tên vương bát đản Thẩm Đình kia rồi chứ đâu có để hấn tiêu dao lâu như vậy?! Tên tiểu tử thói này, ngươi học Hán nhân gì đó, học thành đầu óc đều bảo thủ!”

Diệp Tô thở dài một hơi: “Cha, kiềm chế bản lĩnh cao cường của người lại, Mãn Tiểu Nhi đã tới rồi. Tiểu tử này đã đứng ở góc tường nghe được nửa ngày rồi, bây giờ để hấn nghe tiếp, người không sợ ngày mai Bùi lão gia cùng Bùi phu nhân lấy chuyện này đùa người? Việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài a!”

Diệp lão gia lập tức ngừng phát hỏa, sau một lúc lâu hừ một tiếng thật mạnh: “Ngươi chính là chuyện xấu trong nhà của lão tử! Đã truyền ra rồi còn lo gì truyền thêm lần nữa! Lão tử còn có thể diện gì đáng nói!” Dứt lời đá đồ vật trong nhà trút giận, đá cửa bỏ đi.

Diệp Tô tiếp tục thở dài: “Mãn Tiểu Nhi, ngươi không đón được Lăng Đương thì rửa cổ, chờ ta chém ngươi đi.”

Tiểu Mãn liếc mắt nhìn tôi, đẩy cửa sổ leo vào trong phòng, cố ý không đóng cửa sổ: “Ta đây rửa một nửa cổ, ngươi cũng chỉ có thể chém ta chết một nửa. Đây là chuyện không hề đơn giản.”

Diệp Tô nhìn hấn hỏi: “Thế nào?” Hấn khoác quần áo dựa nửa người trên giường, từ bả vai trở xuống đều được che kín, không thấy rõ vết thương. Tôi chỉ có thể nhìn thấy trên mắt hấn quần băng vải dày, băng kín vùng mũi cùng thái dương. Chắc vết chém trên mặt ngay tại hai vị trí này, vì thuận tiện cho việc băng bó nên băng luôn hai mắt hấn.

Tiểu Mãn nghiêng đầu cười cười, duỗi chân kéo lấy một cái ghế dựa ngồi xuống: “Nàng nhìn thấy con chim của người, nghĩ rằng người xảy ra chuyện nên đã tới rồi. Lúc ta đi đón nàng, vì muốn nàng bớt lo, liền đem tình hình của người kể cho nàng nghe. Nàng vừa nghe người gặp nạn không chết, liền thừa cơ chạy mất.”

Hắn giống như diễn tả lại bộ dạng than thở, “Ta đương nhiên đã cho người đi tìm, nhưng người cũng biết, nàng trong bụng toàn ý nghĩ xấu, muốn dựa vào mấy người trong nhà tìm được nàng, sợ là khó khăn.”

Cái gì, cái gì gọi là một bụng ý nghĩ xấu?! Tôi đây là một bụng khôn khéo! Khôn khéo!

Diệp Tô than nhẹ một tiếng: “Bắt người giữ một con khỉ là làm khó người rồi. Cũng được, hiện tại biết nàng không có việc gì, ta đã an tâm. Đợi khi thương thế lành hẳn, ta tự mình đi tìm nàng.”

Khỉ a? ! Biết ngay hẳn đánh giá tôi cũng không à.

Tiểu Mãn gật đầu: “Cần hỗ trợ gì, cứ việc nói với ta.” Lại quay đầu, nhanh như gió hướng tôi thè lưỡi.

Tôi trừng mắt một cái, đang đợi nghe tiếp, lại cảm thấy đầu vai bị cái gì cực nhanh cực nhẹ chạm một chút, nhìn xung quanh không thấy bóng người, đang muốn quay đầu lại nhìn vào buồng trong, bả vai lại bị chạm giống như lúc nãy.

Quay đầu lại, Diệp lão gia đứng ở dưới tàng cây, cầm trong tay phiến lá hướng tôi ngoắc tay.

Tôi đành phải khẽ kéo nha hoàn đứng bên cạnh, ý bảo nàng đi cùng với tôi, làm vật che chắn, đỡ phải bị Diệp Tô nghe thấy điểm bất thường ở bên ngoài. Bùi Kiệm mang người hầu đến thế mà phải tự mình chạy.

Diệp lão gia thấy tôi đi qua, xoay người từ từ đi về phía trong vườn, tôi đành phải nhắm mắt theo đuôi, vén hoa gạt liễu đi vào.

Lão gia đi rất lâu mới dừng lại, lộ rõ tâm tư, chấp tay sau lưng, cúi mặt nhìn tôi từ trên xuống dưới.

37. Chương 37: Ký Hiệp Ước Không Bình Đẳng

edit: diepanhquan beta: An An & hanhmyu

Diệp lão cúi đầu, vô cùng uy nghiêm như bao bậc cha mẹ khác mà xem xét tôi từ trên xuống dưới.

Người ngắm phong cảnh, phong cảnh cũng ngắm người. *

* Từ bài thơ (không rõ tác giả) :

“Nhĩ trạm tại ngạn thượng khán phong cảnh [Bạn đứng trên bờ ngắm phong cảnh]

Khán phong cảnh nhân tại ngạn hạ khán nhĩ [Phong cảnh cúi đầu ngắm nhìn bạn]

Minh nguyệt trang sức nhĩ song tử [Trăng sáng treo ngoài cửa sổ]

Nhĩ trang sức biệt nhân đích mộng.” [Người hóa thành một giấc mộng ảo]

Diệp lão cùng Diệp Tô có khuôn mặt giống nhau, nhưng vì Diệp Tô có một nửa huyết thống là người Hán, nên ngũ quan của hắn có vẻ nhu hòa một chút, khuôn mặt của Diệp lão tựa như đao khắc rìu đục mà thành, mỗi một đường nét trên mặt đều lồi lõm. Trên thái dương của ông đã mọc ra vài sợi tóc bạc lờm chờm, trán cùng khóe mắt cũng có nếp nhăn khắc sâu, nhưng lại không lộ ra vẻ già nua, ngược lại tăng thêm mị lực.

Tôi không khỏi liên tưởng đến nam nhân ở Italy, lúc còn trẻ là tiểu soái ca đầy nhiệt tình, khi về già là lão soái ca có ánh mắt thâm thúy, chung quy mới sinh đã là soái ca, quất ngựa lao nhanh trên đường, rung trời động đất, khiến kẻ khác chen chúc ngắm nhìn chật kín cả đường đi.

Có điều bộ dáng của Diệp lão hiện tại một chút cũng không đẹp trai, khóe miệng cụp lại, thập phần giống trâu chọi chuẩn bị cắn người.

Xù lông là thuộc tính bẩm sinh của đàn ông khi muốn đe dọa ai đó, vô luận người trẻ tuổi hay là đại thúc. Nhưng đối tượng là tôi, đối phương là cha của người yêu tôi, loại cảm giác này thật không hay lắm.

Diệp lão ho nhẹ một tiếng, bộ mặt hung dữ hỏi tôi: “Người chính là cái lục lạc* kia?” Âm thứ hai bị ông phát ra thành âm nhẹ, dường như lập tức tôi bị ông ấy làm cho nhỏ hơn mười tuổi.

*Giải thích một chút về cách gọi này, ở chương 10, Diệp Tô từng nói tên của Lăng Đương có thể liên tưởng đến âm thanh đinh đinh đang đang à cái lục lạc.

Tôi cười gật gật đầu, sửa đúng phát âm của ông: “Ta gọi là Lăng Đang, Diệp lão gia vạn phúc”. Xét thấy cách cư xử nóng nảy mới vừa rồi của ông, tôi không có đúng quy đúng củ mà dùng “Con” để xưng hô, trực tiếp dùng “Ta”, nói vậy càng phù hợp với hứng thú của ông ấy.

Diệp lão động động cằm, một lát sau ha hả cười: “Hóa ra con ta thích loại này! Cũng phải, cũng chỉ có tiểu nha đầu như ngươi mới có thể áp chế đứ đũa hỗn đản kia, xú tiểu tử mắt nhìn vẫn khá lắm”.

Choáng váng, câu nói đầu tiên đã nhìn ra tôi là hạng người gì? Cha, người tỉnh tỉnh a, đó là ảo giác! Ảo giác!

Lại nói, cho dù hai chúng tôi ở cùng một chỗ, cũng là hấn áp chế tôi a?

A, còn có Quan Âm tọa liên. (Quan Âm ngồi trên hoa sen) — thỉnh xem chương 20, tư thế Lăng Đang đè Diệp Tô xuống giường chính là điều cô muốn ám chỉ ở đây.

... Xí, cái gì tôi cũng chưa nói, các người nghe được chính là ảo giác.

Thật là ảo giác.

Tôi kiên cường cười nói: “Tính cách, thân thể của ta, nếu ngài chỉ liếc mắt một cái đã nhìn thấy, không phải ta sống uổng phí mười mấy năm sao? Chắc hẳn ngài nghe được từ chỗ Diệp Tô, mượn cớ để che đậy...”.

Diệp lão cha không kiên nhẫn mà khoát tay: “Ta biết ngươi muốn nói cái gì, kỹ nữ mà thôi, có gì nghiêm trọng. Huống chi làm kỹ nữ cũng không phải người, chuyện cũ mèm này, thì không cần nhắc lại. Ta, – Khụ, lão nhân gia ta chỉ là để ý một chút, chính là, sau này ngươi cùng hấn tốt hơn không nên có ý định mở trường dạy những tiểu thư khuê các, cũng không nên bắt hấn vứt bỏ đội tàu, cùng với người cày cấy, nuôi heo, hưởng ‘cuộc sống thái bình’. Hấn sinh ra ở trên tàu, nhất định cả đời gắn với chiếc thuyền. Nếu bắt hấn mặt hướng hoàng thổ lưng hướng lên trời, (ý nói sống quanh năm suốt tháng chỉ biết khom lưng cày cấy không ngẩng mặt lên được) so với giết hấn còn khó chịu hơn. Nếu trong lòng ngươi muốn cuộc sống như vậy, thì thừa lúc còn sớm mà hành động, cần làm gì thì làm đi, ta nhất định không đồng ý!”.

Diệp lão nói xong một tràng dài, tôi vẫn đắm chìm vào trong tính tình thẳng thắn thành khẩn của phụ tử Diệp gia không thể tự thoát ra được, một lát sau mới sững sờ mà a một tiếng, rồi sau đó kịp phản ứng, vội vàng cười nói: “Người quá lo lắng rồi. Bởi vì những lý do của ta, giữa ta và Diệp Tô sẽ không phát sinh bất cứ chuyện gì. Cho nên cũng sẽ không gây ra bất kỳ rắc rối nào giữa chúng ta về chuyện đó. Hơn nữa, nói về chuyện đi thuyền, ta cũng rất khao khát, hấn không thể hóa thân thành nam tử, tung hoành ngang dọc trên sóng dữ. Nhưng thật đáng tiếc, ta là nữ tử. Cũng thật đáng tiếc, ta không có cách nào tiếp nhận tâm ý của lệnh lang”.

Diệp lão cha trợn mắt nhìn tôi một lúc, bỗng nhiên vỗ tay cười to: “Tốt tốt, nữ tử thích đi thuyền, lần đầu tiên ta gặp trong đời! Chuyện của hai người, ta cho phép!”.

Tôi một đầu hắc tuyến: “Người phải chẳng nghe sót cái gì? Ta vừa mới nói, giữa ta và lệnh lang không có khả năng phát sinh bất cứ chuyện gì”.

Diệp lão cha ngừng cười, giả hoạt mà nhìn tôi: “Mọi vấn đề của ngươi, hấn đều có thể giải quyết. Nếu ngay cả việc nhỏ này hấn cũng không làm được, ta liền dứt khoát giết chết cái tên không có tiền đồ này, tránh hấn chỗ nào cũng làm xấu mặt ta. Ta chỉ cam đoan, nếu như hấn thoải mái với việc ngươi ở lại đây, thì với ta cũng không thành vấn đề gì!”.

Ồ, về khó đọc nên lú lười sao?

Tôi co rút khóe miệng: “Rất tốt, như vậy sau này còn gặp lại”. Mong là không có “sau này” đi.

Diệp lão cha nâng nâng cằm, hơi nâng cao âm lượng: “Hấn bị thương ngươi không lo lắng sao? Nữ nhân khác xoa bóp hấn, ngươi sẽ không ăn dấm chua ư? Nếu thương thể hấn không tốt, ngươi có thể an tâm chứ? Ngươi ở lại chăm sóc hấn đến khi vết thương lành lại, ta sẽ giấu hấn tung tích của ngươi. Nếu ngươi không đồng ý thì ngươi đi đến đâu ta liền đuổi tới đó, bất cứ lúc nào cũng có thể gọi cho hấn thư tín báo cáo hành tung của ngươi. Dù sao lão tử ta thật sự nhàn rồi, cho dù ngươi ngồi trên bồn cầu ta cũng sẽ ngồi bên ngoài. Ngươi cần nhắc đi!”.

Tôi không thể nhịn được nữa: “Nào có phụ thân nào thay con trai mình truy tìm con dâu như người! Nếu sau này ta cùng Diệp Tô thật sự thành đôi, chẳng lẽ khi gặp người khác, người đều hăng say nói rằng, con dâu là do người... ngồi chồm hổm bên ngoài bồn cầu coi chừng nên mới bắt được sao?”. Làm ơn có một chút tôn nghiêm của trưởng bối được không, như vậy rất làm khó tôi a!

Diệp lão cha đắc ý cười: “Dù sao ta cũng không xấu hổ, nếu người xấu hổ thì đừng ép ta ra tay”.

... Thực là cái gì cha dưỡng cái gì con*, so với ông ấy, Diệp Tô quả thực là người khiêm tốn a!

*Lăng Đang muốn nói: “Hổ phụ sinh hổ tử” hoặc “cha nào con nấy”.

Tôi thất bại.

Tôi bí mặt liếc mắt trừng ông ấy một cái, xoay người bước đi.

Lão gia không ngừng ở phía sau kêu to: “Uy uy, người là chọn cái nào a? Này người muốn đi đâu?”.

Tôi quay đầu lại thấp giọng: “Tìm Mãn huynh đệ cùng thông đồng tìm kế, tìm đến vài nha hoàn, ta sẽ xen lẫn vào bên trong cho đủ số!”. Suy đi nghĩ lại vẫn thấy thật lo lắng, tôi quay lại hỏi Diệp lão, “Lão gia người có thể cam đoan giữ được bí mật này sao? Ta thấy ngài thật không giống người cẩn trọng lời nói!”.

Diệp lão cha vội vàng thề thốt: “Tuyệt đối không lộ! Nếu như người bại lộ thân phận, ta tự mình đưa người đi, tuyệt đối không phản bội! Như thế nào? Đến đây đến đây, chúng ta đập tay ăn thề!”.

Tôi xì một tiếng vui vẻ, nén cười cùng lão gia đập tay ba cái, rồi hỏi: “Ngài như vậy... Diệp Tô là ngài tự tay nuôi lớn?”. Hắn có thể sống sót, thật là một kỳ tích a!

Diệp lão cha xì mặt, lại lập tức ho khan một tiếng thật lớn, chấp tay sau lưng trừng ta: “Tiểu nha đầu đừng lo chuyện bao đồng! Chúng ta đã đập tay ăn thề, nếu ngày mai người không đến, ta dù cho lên trời xuống âm phủ cũng phải tìm ra người, sau đó ta gọi xú tiểu tử đem người cướp về, giam giữ ở trong phòng, chờ có em bé lại thả người ra, xem người còn chạy được hay không!”.

Tôi đổ mồ hôi lạnh đầm đìa, lại thua tâm phục khẩu phục.

Diệp lão cha liếc tôi từ trên xuống dưới, nhú một bên lông mày: “Ánh mắt xoay chuyển lợi hại như vậy, nhất định là suy nghĩ mưu ma chước quỷ, nếu không, ta vẫn nên mười hai canh giờ trông chừng người đi!”.

Tôi bất đắc dĩ: “Người cũng đã nói rồi, Diệp Tô hiện tại bị thương, ta liền đi như vậy rất bất an. Nhưng nếu ta không đi, sẽ chỉ khiến vướng mắc giữa ta và hắn càng ngày càng sâu. Nếu như người thật sự có thể cam đoan, không nói cho hắn rằng ta ở lại, ta tự nhiên không có lý do gì để rời đi. Hơn nữa, còn chăm sóc hắn đến khi hắn khỏe lại, coi như là đáp lại một phần tình cảm của hắn, sau này ta cũng có thể yên tâm mà sống qua ngày”.

Diệp lão cha a một tiếng, trừng mắt hỏi tôi: “Ta xem người rất thích xú tiểu tử kia, hắn cũng vô cùng vừa ý người, rốt cuộc vì sao không cùng con ta một chỗ a?”

Tôi cười khổ: “Thói xấu ghê tởm của chính mình, không đáng để người bên ngoài biết”. Cái này giống như có người sợ nước, có người sợ độ cao. Đa số mọi người cảm thấy không có gì, thậm chí có người thích ngâm mình ở trong nước, hoặc là không leo lên núi, chỉ nhìn từ xa, đã cảm thấy không thoải mái, nhưng nỗi sợ hãi ấy ở trong thâm tâm mỗi người, những thứ giản dị bình thường đó giống như là con mãnh thú và dòng nước lũ, vô luận như thế nào cũng không dám bước ra một bước.

Lão hừ một tiếng, kéo kéo khóe miệng: “Lão tử ta cũng không thể việc gì cũng giúp tiểu tử thú kia làm được. Người chịu lưu lại, cho dù ta hết lòng quan tâm giúp đỡ, nhưng nếu hắn không biết nắm lấy cơ hội, ta liền...”.

“Người liền dứt khoát giết chết cái tên không có tiền đồ này, tránh hắn chỗ nào cũng làm cho người xấu mặt!” Tôi vừa bực mình vừa buồn cười bổ sung hoàn chỉnh câu nói, rồi nghiêm mặt cảnh cáo, “Nếu người lộ ra tin tức làm cho Diệp Tô biết, khiến ta phát hiện ra một chút xú nào đó không đúng, ta sẽ đem ngài đánh thuốc mê rồi bỏ chạy. Chờ ngài tỉnh lại, ta đã sớm rời khỏi Lạc Hà, xem ngài làm như thế nào truy tìm ra ta”.

Diệp lão cha lau mặt, cau mày nói lầm bầm: “Nói nhiều đến vậy mà người vẫn thờ ơ, cuối cùng vẫn tìm cách bỏ đi sao? Haizz, chỉ có nữ tử và tiểu nhân là khó nuôi, nha đầu càng thông minh càng phiền toái!”.

Tôi cười nháy mắt mấy cái: “Ngài hiện tại đối ý còn kịp”.

Diệp lão cha tức thì ngheh cổ gào to: “Không có lối nào nhìn thấy sóng gió liền lùi bước!”.

... Té ra tôi vừa trở thành sóng gió lớn?

Bùi Tấn đứng chờ ở cổng chính Diệp gia, thấy tôi liền hé miệng cười, mắt phượng lấp lánh: “Một mình đối diện với Diệp lão? Kết quả thế nào?”.

Tôi trở mặt xem thường, uể oải: “Người có thể đem đám người nhà đến đây lần nữa không? Ta sẽ trốn trong đó, thành nha hoàn nhóm lửa, chăm sóc Diệp Tô đến khi vết thương lành lại. Nói cách khác, Diệp lão nói muốn thay đứa con trai truy tìm con dâu”. Tự mình nói ra chính là thẹn thùng như vậy, tôi quả thực không dám tưởng tượng, Diệp lão cha thật muốn làm như vậy.

Nhưng tôi không thể không tin tưởng.

Xuyên qua lâu như vậy, tôi đã có da mặt dày để tỷ thí với nhiều người, duy chỉ có tự ti với hai vị lão gia nhà này.

Tác dụng của gen quả thật lớn mạnh.

Bùi Tấn cười trộm: “Đối phó với vô lại, quả nhiên vẫn là dùng biện pháp vô lại”. Vừa nhìn tôi liếc mắt một cái, khoe miệng cười toe toét lớn hơn nữa, “Diệp lão một mình ở bên ngoài chính là một hán tử thập phần đứng đắn, chỉ khi ở bên cạnh người thân liền trở thành người vô cùng không đứng đắn. Người nếu như nhìn thấy bộ dạng chỉ huy của lão khi đi thuyền, nhất định sẽ kinh ngạc rớt cằm”.

Tôi buồn bã, ỉu xìu mà thán một hơi: “Haiz”.

Nghĩ đi nghĩ lại hỏi hần: “Công phu của Diệp Tô rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại? Có thể nghe được thanh âm rất xa?”.

Bùi Tấn nói: “Nghe tiếng bước chân trong mười trượng, nói chuyện với nhau, lời nói thì thậm chí có thể nghe rõ trong ba trượng”, tà tà liếc tôi một cái, “Đối với thanh âm của người hần lại không quen thuộc sao? Người vừa mở miệng, hần đã biết là người. Người hỏi ta điều đó, sợ là không có tác dụng gì”.

Tôi liếc hần một cái, bóp cổ họng, làm ra âm lạnh lạnh của em bé: “Bùi công tử vạn phúc”. Tiếng nói của tôi cũng không cao lắm, nếu như bị bệnh thì còn hơi có chút trầm thấp hương vị gợi cảm khàn khàn, bởi vậy khi giả tiếng, càng cảm thấy tương phản thật lớn.

Bùi Tấn cả kinh rút lui ba bước lớn: “Người biết dịch dung?!”

Tôi đắc chí cười: “Không phải, thanh âm này là do ta tập luyện”. Trước kia thường xuyên dùng nó để khiến bạn cùng phòng chán ghét, mượn cái này ký kết hiệp ước không bình đẳng.

Ôi, không thể tưởng tượng được phong thủy luân phiên chuyển giao, hiện giờ là kẻ khác hưởng thụ ưu đãi tối huệ quốc*.

*Ưu đãi tối huệ quốc: (Most Favoured Nation, viết tắt là MFN) là một trong những quy chế pháp lý quan trọng trong thương mại quốc tế hiện đại. Quy chế này được coi là một trong những nguyên tắc nền tảng của hệ thống thương mại đa phương của Tổ chức Thương mại Thế giới (WTO).

Bùi Tấn chà xát cánh tay, do dự mà tới gần một chút, vừa cẩn thận nhìn chằm chằm tôi: “Ồ trước mặt ta không cần nói chuyện như vậy”.

Tôi nhìn hần cười hắc hắc: “Người cùng Diệp Tô là quan hệ thầy trò... Bình thường chẳng lẽ không có gì giấu nhau sao?”.

Bùi Tấn lập tức đầu hàng: “Người nói cái gì ta đều đáp ứng, muốn cái gì chỉ cần tới tìm ta! Người ở nơi nào làm cái gì, ta tuyệt đối sẽ không lộ ra nửa điểm trước Diệp Tô!”.

Ồ hay, cách mạng mặt trận thống nhất bước đầu thành công!

Đứa trẻ xấu xa này cũng không cho tôi đẹp mặt bao lâu, lại cười xấu xa bổ sung: “Dù sao người sớm muộn gì cũng sẽ thua trong tay của hân, ta vui vẻ xem cuộc vui, tự tiện nhúng tay, chỉ sợ sẽ dục tốc bất đạt”.

Tôi giận dữ: “Cái gì, người lúc này vẫn chưa tin ta sao? !”.

Bùi Tấn rung đùi đắc ý: “Cũng không phải, chỉ là ta là đối với Diệp Tô vô cùng tin tưởng”. Nhìn tôi liếc mắt một cái, đỡ tôi lên xe, “Ba trăm lượng bạc rỗng. Đánh cược với người chỉ trong mười ngày sẽ lộ ra khuyết điểm”.

Tôi tức giận: “Xong!”

Cái con mèo, luân gia liều mạng đây!

38. Chương 38: Cơ Bản Là Hít Thở Cũng Đau

Nếu đã chấp nhận đánh cược, bốn cô nương dù sao cũng muốn thêm mấy buổi học, hiểu biết một chút công việc thường ngày của nha hoàn. Tránh mới ngày đầu tiên đã bị tên hỗn đản Diệp Tô kia nhìn ra điểm bất thường, thua ba trăm lượng bạc chỉ là việc nhỏ, khiến Bùi Tấn cùng Diệp lão đồng loạt chê cười, mới khiến tôi không chịu được nhất.

Ai có thể tưởng tượng ra đẳng cấp nói chuyện lưu manh của lão so với tôi còn cao hơn, có thể nói rằng điều kinh dị nhất chính là câu nói sâu sắc có sức hủy diệt người tốt?

Không biết, tôi đến giờ vẫn còn mê man khi lão tuyên bố muốn nghe lên tôi thở than trong ác mộng.

Bùi Tấn coi như không phải là một tiểu quân tử bất nạt kẻ yếu, hân đáp ứng yêu cầu của tôi, dùng chiêu bài vì Diệp gia huấn luyện người mới, miễn cưỡng đem tôi xếp vào cùng với năm, sáu nha hoàn mới mua vào phủ. Tôi thân là mười bảy tuổi, đứng trong một đám nha đầu chừng mười tuổi, quả nhiên là hạc trong bầy gà. Mà Bùi Tấn đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội xem vụ náo nhiệt tuyệt hảo này, hân không lo chuyện kiểm tra người mới mà đem ghế nằm ngồi dưới tàng cây với bộ dạng thờ ơ.

Như thế nào mà giống như xung quanh bỗng nhiên toát ra thật nhiều bong bóng phần hồng?

Những nha đầu này đáng vẻ thẹn thùng cái gì a, hân chẳng qua mới mười bốn tuổi đầu, chưa đủ lông đủ cánh đâu.

Ê, dường như mấy nha đầu kia còn chưa trưởng thành.

... Là tôi già rồi.

Lão bà một tay chống thắt lưng, giọng nói đầy uy lực: “Chúng ta làm người hầu của Bùi phủ, ở trong phủ người hầu, ra ngoài là người của Bùi phủ, chính là thể diện của Bùi phủ! Cho nên chúng ta lúc nào cũng phải sạch sẽ, trên mặt đều phải nở nụ cười. Thắt lưng yêu cầu phải thẳng, đầu cúi thấp, nói chuyện ngắn gọn lưu loát, đi đường phải nhón mũi chân, không được lê đất, lết chân. Ánh mắt phải lanh lẹ, tay chân phải nhanh nhẹn, nói chuyện phải biết cân nhắc, biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói!”

Lão bà vừa nói, vừa chậm rãi liếc nhìn chúng tôi một vòng, sắc mặt đột nhiên nghiêm chỉnh: “Nếu ai nghĩ đến việc không coi ta ra gì mà làm mấy chuyện trộm cắp, đừng trách Vu thẩm ta đánh thân ra tay!”

Mọi người hoảng sợ, đều cuống quýt cúi đầu, nhẹ giọng đáp: “Nô tỳ không dám!”

Vu thẩm gật gật đầu, sắc mặt hơi giãn ra, đi vòng quanh chúng tôi vài vòng, nói: “Các người đều là người mới đến, trước hãy bắt đầu làm từ nha đầu sai vặt nhà bếp đi, qua ba hay năm tháng, sẽ chọn những ai lanh lợi đến hầu trong phòng. Ta nói những điều này chẳng qua là để thức tỉnh các người, mấy tháng này mới là lúc các người chân chính học mọi thứ, phải xem nhiều, nói ít!”

Lão bà còn nói chưa hết đã bị một tiểu cô nương lên tiếng chen ngang. Tiếng nói của tiểu cô nương trong trẻo vô cùng rõ ràng: “Vu thẩm giáo huấn rất đúng!”

Theo tiếng nói nhìn đến, là một tiểu cô nương như viên bột tròn, chừng mười tuổi. Nữ hài mắt to mũi vênh, tay áo phất hồng, dưới chân mang đôi ủng da đỏ rực, bím tóc đầy đầu, trang sức duy nhất là hai hạt đồng

châu lớn bằng ngón tay cái, phù hợp với thần sắc hào hứng, sinh động của một tiểu công chúa sống trên thảo nguyên.

Quay lại, Bù Tẩn không biết đã biến mất lúc nào.

Tôi hiểu rõ, cúi đầu đơn giản vái chào: “Bái kiến nhị tiểu thư.” Vài nha hoàn khác cũng vội vàng học theo.

Bù Tẩn nói hần có hai muội muội, một người sôi động, một người trầm tĩnh, người sôi động kia hơi lớn hơn một chút, cả ngày quần quýt lấy hần, làm hần về nhà mà giống như kẻ trộm.

Vu thẩm cũng cười nói: “Nhị tiểu thư vạn phúc!” Vừa lại gần khẽ oán trách: “Người như thế nào chạy đến nơi đây chơi? Hôm nay không phải muốn cùng phu nhân đi dâng hương sao? Mau đừng làm loạn, cẩn thận phu nhân tìm không ra người, lại đánh vào tay người!”

Tiểu cô nương xoa thắt lưng ngẩng đầu, một bộ dạng không sợ trời không sợ đất: “Nơi này ca của ta tới được, tại sao ta lại không tới được? Muốn đánh cũng là đánh bàn tay của ca ta trước!” Vừa nhìn chung quanh, đi nhanh đến chỗ tôi, ngẩng cao đầu chấp tay sau lưng, giống như lãnh đạo đạo kiểm duyệt, “Người chính là nha hoàn tặng cho Diệp đại ca? Người tên gì?”

Tôi ngồi xổm xuống nhìn thẳng nàng, mỉm cười nói: “Chính là nô tỳ, nô tỳ tên là Văn Ca, nhị tiểu thư có gì dặn dò?” Khi trả lời nàng, đương nhiên vẫn là dùng giọng nói của oa nhi.

Tiểu cô nương nhú mày, sau một lúc lâu mới bĩu môi nói: “Ta xem ngươi cũng là người thông minh, chính là... Ai, đó cũng là cha mẹ tặng, chẳng trách ngươi.” Nói xong lời kéo tôi, “Lại đây, chúng ta trò chuyện một tí.”

Tôi tự nhiên làm theo.

Tiểu cô nương đi vài bước nhảy lên trên bàn đá ngồi xuống, hướng tôi ngoắc ngoắc ngón tay, cười nói: “Được rồi, như vậy ngươi cũng không cần ngồi xổm xuống nói chuyện rồi.” Nàng tay chân vô cùng linh hoạt, như là có công phu bên người.

Tôi không khỏi cảm khái một câu, đúng là gia đình học rộng, nghe lệnh tiến lên, giống con chó cười hỏi: “Nhị tiểu thư có gì căn dặn?”

Tiểu cô nương lại nhú mày: “A... Lời nói Vu thẩm ngươi phải nhớ kỹ, sau khi tới Diệp gia rồi, nói ít, làm nhiều. Về sau ngươi trả lời ta, dùng một từ “vâng” là được rồi.”

Tôi kiềm chế cười: “Vâng”. Khẩu khí vẫn toàn là dùng giọng của trẻ con. Một hơi vẫn còn kìm nén toàn bộ trong xoang mũi, lên không được xuống cũng không xong.

Tiểu cô nương nuốt nước miếng, rồi lại xoa tay: “Đỡ cho ta phải một mình chống đỡ, ta muốn đem ngươi bồi dưỡng thành nương tử quả gia. Diệp đại ca cùng Diệp đại thúc quanh năm đều ở bên ngoài, trong nhà không có ai lo liệu quả thực là không được, ta thấy ngươi thật thông minh nhanh nhẹn, đợi khi người qua đó rồi, ngoài việc chăm chỉ tần tiện, thì việc gì cũng phải tự làm lấy, ngoài ra ta còn muốn dặn ngươi vài câu.”

Nàng uốn thẳng lưng, nghiêm mặt nói: “Thứ nhất, Diệp đại ca luôn trốn tránh ta, cả ngày dương đông kích tây, nhiều nơi ẩn nấp, thập phần không thú vị. Ngươi cũng là từ nhà chúng ta qua đó, thì phải thiên vị ta chút. Về sau ta qua Diệp gia, ngươi đều phải mở cửa bên cho ta đi, còn phải đúng lúc nói cho ta biết, Diệp đại ca trốn chỗ nào.”

Tôi gật đầu: “Vâng”. Ô tây, Diệp Tô ngươi vạn người mê ánh sáng chiếu rọi muôn đời, từ tám tuổi đến tám mươi tuổi đều giữ không được, tôi phục rồi.

Tiểu cô nương tiếp tục bóp ngón tay nói điều kiện, trên khuôn mặt dần dần lộ ra mấy điểm tức giận: “Ta còn muốn ngươi giúp ta trông coi Diệp đại ca. Nghe nói hần gần đây coi trọng một cô nương, ta từng hỏi qua hần, cô nương kia rốt cuộc bộ dạng ra sao, tính tình được không. Ngươi đoán hần nói cái gì? Hần nói, bộ dạng còn chưa trưởng thành, tính tình rất xấu, cả ngày giống như con khỉ không chịu ngồi yên.” Nàng nhảy dựng lên, chống nạnh đứng trên bàn đá, từ trên cao nhìn xuống mà trừng mắt ta lên án, “Ngươi nói, nữ nhân như vậy làm sao có thể gả cho Diệp đại ca! Ta không đồng ý! Có chết cũng không đồng ý!” Giống như giáo chủ trên lưng ngựa.

Tôi cũng muốn gào thét.

Cái gì cái gì, tôi tính tình xấu? Tôi giống hầu tử?!

Mẹ nó, tôi cũng không đồng ý, cả người đều phải hít thở không thông cũng không đồng ý!

Tiểu cô nương nghiêng răng nghiêng lợi: “Diệp đại ca hiện giờ đang bị thương, nữ nhân kia nhất định sẽ đi thăm, người thay ta nhìn ngó một chút, nếu nàng đến Diệp gia, thì sai người đến nói cho ta biết, ta nhất định đánh cho nàng một trận, làm cho nàng không dám tưởng nhớ đến Diệp đại ca nữa!”

Đánh... Đánh tôi? Tôi nhìn trời, một lúc lâu mới cắn răng trả lời: “Vâng!”

Tiểu cô nương thấy tôi đáp ứng, không khỏi cười. Vừa kéo tay tôi, thần sắc dịu đi nói: “Ta biết bảo người đáp ứng chuyện này thì có chút miễn cưỡng. Có điều ta cam đoan, ta đại náo Diệp gia như thế nào, cũng sẽ không làm liên lụy đến người, Diệp đại ca vĩnh viễn cũng sẽ không biết là người mặt báo, người tạm thời yên tâm!”

Cô nương, người với tôi quan hệ thật lớn, người muốn đánh chính là tôi hầu tử này a!

Phi, đều bị Diệp Tô làm hỏng rồi.

Tiểu cô nương an ủi vỗ vỗ mu bàn tay tôi, đưa cho tôi một tờ giấy: “Diệp đại ca cùng Diệp đại thúc đều là người nhân hạ, mặc dù không đến mức khẩu trừ người nhà, nhưng cũng không biết bố trí như thế nào. Đối bọn họ mà nói, các huynh đệ trên thuyền mới là người thật sự không thể thiếu, tôi ở trong nhà có thay đổi hơn phân nửa cũng nhìn không ra. Ta không phải dạy người hai lòng, chỉ là muốn người biết, làm như thế nào mới là thích hợp.”

Dựa vào cảm giác, tôi đoán là tám ngàn phiếu.

Khóe miệng không khỏi run rẩy, chẳng lẽ đây cũng là trời sinh sao? Nhỏ như vậy đã biết dùng tình nghĩa và uy quyền hợp lại, dùng lý gián phản gián, kẻ này tiền đồ không thể lường trước a!

Chỉ là không biết giá trị bản thân của tôi đến tột cùng là bao nhiêu? Nếu như thiếu, tôi liền làm gián điệp hai mặt, thu lợi ích hai bên.

Hừ hừ, tôi là nào bị ngập nước rồi.

Tôi run rẩy mà phối hợp cười: “vâng”

Tiểu cô nương vừa lòng: “Người quả nhiên là người cơ trí.” Vừa nói vừa đưa tay vỗ nhẹ bả vai tôi.

A, tôi có phải hay không kêu ra “ăng” một tiếng?

Nàng bỗng nhiên thần sắc cứng đờ, vội vàng dặn ta: “Chúng ta nói rồi, không cho đổi ý!” Rồi sau đó phi thân xuống dưới bàn, nhảy vào bước vào trong vườn, thoát cái đã không thấy bóng dáng.

Cùng lúc đó, phía sau tôi có một tiếng cười dễ nghe vang lên: “Toàn nhi, đem muối muối của người trói lên kiệu cho ta!”

Một giọng nói thấp rất giống Bùi Tấn đáp lại một câu vâng, nhanh chóng từ bên cạnh tôi đi sát qua. Giống như là một trận gió, tôi chỉ kịp nhìn đến bóng dáng một thiếu niên.

Tôi xoay người nói một tiếng chào: “Bái kiến Bùi phu nhân.”

Bùi Tấn không biết từ đâu chui ra, đứng ở bên cạnh tôi, cũng cười hì hì chấp tay: “Nương.”

Vị Bùi phu nhân này phải sắp bốn mươi năm mươi tuổi rồi, lại vẫn có thể khiến cho người ta thành tâm khen một câu mỹ nhân.

Bà có một đôi mắt to dường như luôn mang theo ý cười, tựa như những viên sỏi đen bóng phát ra ánh sáng trên bờ cát trắng mịn, độ tương phản sắc nét, ngay cả khóe mắt cùng những nếp nhăn mờ nhạt trên mặt khi cười giữa ấn đường cũng gần giống như những dấu vết của sóng biển để lại trên mặt cát trắng, không cảm thấy bất ngờ hay tiếc nuối, chỉ như một cảm giác rất êm ả. Chỉ cần nhìn thấy bà, trong lòng liền sinh ra cảm giác vài phần thân thiết..

Bùi phu nhân liên tục thở dài: “Năm người các người, không ai khiến ta bớt lo lắng!” Vừa nhìn xem tôi, hỏi Bùi Tấn, “Đây là ai, gương mặt sớm trưởng thành nha.”

Bùi Tấn vội chân chó mà giới thiệu: “Đây là nha hoàn hài nhi tuyển chọn muốn đưa qua Diệp gia, tuổi tuy rằng lớn chút, nhưng cũng may người vẫn còn thông minh. Hài nhi thuận theo nha hoàn của chúng ta cho nàng một tên gọi, là Văn ca.”

Tôi lại quy củ mà chào: “Phu nhân vạn phúc.”

Bùi phu nhân nháy mắt mấy cái, cười cười ngoắc tôi: “Đã là người mới, tất nhiên là có điểm khác người. Mau tới đây cho ta cẩn thận nhìn một cái.”

Bà lôi kéo tay tôi trên dưới đánh giá một phen, ý cười trong mắt càng đậm: “Nha đầu kia vừa nhìn đã thấy là một đứa bé lanh lợi, ta thấy nàng vừa mới cùng Linh nhi nói chuyện bộ dạng cũng vô cùng ăn ý, nói không chừng có thể khắc chế được muội muội tiểu bá vương này của người. Bằng không, chúng ta đem Văn ca lưu lại, tuyển một người dịu ngoan vừa ý khác đưa qua Diệp gia đi? Dù sao hai phụ tử nhà kia cũng không kén chọn.”

Bùi Tấn cười khổ nói: “Nương, mọi người đã chọn xong, đây chính là người mà Diệp lão gia tự mình lựa chọn, chỉ là ủy thác con thay lão dạy bảo nửa ngày, ngày mai phải vội vàng đưa đi qua. Chúng ta đối người như vậy không được.”

Bùi phu nhân tươi cười, ra vẻ kinh ngạc: “Ô, tên thô lỗ kia khi nào lại tự mình xem xét nha đầu? Chẳng nhẽ phòng của lão thiếu...” Vừa nói, vừa dùng đôi mắt to tròn biết nói kia từ trên xuống dưới mà đánh giá tôi, vẻ trêu chọc rất đậm.

Bùi Kiệm bất đắc dĩ: “Nương! ... Diệp đại ca không phải bị thương sao, Diệp lão gia sợ người bên đó không đủ tận tâm tận lực nên mới tự mình chọn một người vừa chịu khó vừa cẩn thận, cũng không phải là tính ỉnh!”

Bùi phu nhân oán trách mà liếc hắt một cái, khẩu khí mềm nhẹ, lời nói ra cũng không ôn hòa: “Thế nào, cái lão quái vật kia lại sợ người của nhà chúng ta không đủ cẩn thận? Định lôi hết ra trả lại sao!”

Bùi Tấn càng thêm bất đắc dĩ: “Nương...”

Tôi hắng giọng, khôi phục thanh âm ban đầu cười nói: “Phu nhân trêu hấn làm gì. Ta tên là Lăng Đương, bái kiến phu nhân.”

Có một người mẹ bộ dạng Hoàng Dung như vậy, tiểu cô nương kia quả nhiên xem như gia đình học rộng.

Bùi phu nhân lộ ra khuôn mặt kiêu như ta đã biết từ lâu, cười duỗi ngón tay chọc chọc vào trán của Bùi Tấn: “Con trai lớn rồi, đã nghĩ cách gạt nương! Còn không mau giúp đệ đệ của người bắt Linh nhi? Ta cùng Lăng cô nương trò chuyện, lát nữa đi tìm các người.”

Bùi Tấn đáp ứng một tiếng, vừa nhìn tôi liếc mắt một cái, cũng nhảy luôn vào vườn.

Bùi phu nhân lại một lần nữa từ trên xuống dưới đánh giá tôi một hồi, cười nói: “Sớm nghe nói Diệp Tô trong tim đã có người, ta còn luôn nghĩ xem đến tốt cùng là cô nương như thế nào có thể làm cho hồn tiểu tử này động tâm. Hôm nay vừa thấy mới biết được, quả nhiên là không giống bình thường.” Lại hỏi tôi, “Người đối giọng nói như vậy, là không muốn cho hấn biết?”

Tôi gật đầu cười khổ, đem chuyện Diệp lão đe dọa, dụ dỗ giản lược nói, vừa thở dài: “Cũng là trong lòng ta nguyện ý. Ta vừa không nở rời đi, vừa không muốn cho hấn biết, buộc lòng phải như vậy bịt tai trộm chuông* mà được ngày nào hay ngày đó. Có lẽ chờ hấn đã khỏe, ta liền không bận tâm nữa.”

*Bịt tai trộm chuông: Do tích có kẻ lấy được quả chuông, mang đi không nổi, bèn dùng vỏ đập vỡ để dễ mang, nào ngờ chuông không vỡ mà tiếng chuông lại vang vọng. Hấn lại sợ mọi người nghe được tiếng chuông sẽ kéo tới, bèn bịt tai lại để khỏi nghe thấy.

Bùi phu nhân trầm mặc một lúc lâu, cũng thở dài: “Người và hấn cũng coi như là một đôi ngọc bích, ta mặc dù không biết người vì sao không muốn cùng hấn ở cùng một chỗ, nhưng cự tuyệt cũng không được,

người nhất định là có nỗi khổ trong lòng. Ông trời cũng thật sự là... Ai, nếu sau này người chưa có nơi nào để đi, nếu không ngại có thể đến Diêm Thủy Am, theo giúp đại nữ nhi không nên hờn kia của ta.”

Bà lại thở dài, lông mày khẽ nhăn: “Nàng tên là Bùi Tố Ngữ, nhũ danh Huệ Nhi, bởi vì yêu một người không nên yêu, giận dữ cả nhà, bỏ đi Diêm Thủy Am tìm thanh tịnh. Tính đến bây giờ đã ở đó được nửa năm. Chúng ta sợ dồn ép quá, nàng dứt khoát cao chạy xa bay, lại thật sự là không đành lòng để nàng một mình bên ngoài... Nếu người có thể giúp ta khuyên nàng quay về, Bùi gia chúng ta chịu đại ân của người.”

Bà nhìn ta, cười cười: “Nếu như khuyên không trở lại... Ít nhất người cũng có thể tránh khỏi việc thân phận không tương xứng, đó là sự ban ân lớn nhất của ông trời đối với những nam nữ si tình các người. Diệp Tô là một hài tử tốt, ta thành tâm hy vọng hẳn có thể được điều mong muốn.”

Tôi gật gật đầu: “Lời của người ta nhớ kỹ.” Vừa cười khổ lấy ra tấm ngân phiếu mà tiểu cô nương vừa mới đưa cho tôi, một năm một mười đem nàng bán sạch sẽ, lại lên tiếng, “Đây là nhị tiểu thư đưa cho ta, ta thật sự là không có phúc hưởng thụ. Bây giờ giao lại cho người, cũng coi như là mượn hoa hiến phật rồi. Xin người thay ta giữ bí mật, chớ để cho người bên ngoài nghe.” Haiz, tay không bắt chó trắng*, tôi cũng không phải chim gù tốt.

* Tay không bắt chó trắng cái này là câu thành ngữ rồi, ý chỉ bỏ ra ít mà được nhiều đó (ta chém)

Bùi phu nhân đỡ khóc đỡ cười tiếp nhận ngân phiếu: “Đứa nhỏ này! Vẫn là vì cứng chiều quá!” Vừa cời xuống hoa tai ngọc bên hông đưa cho tôi, cười nói, “Linh nhi hối lộ người không được, ta đây làm mẹ cũng muốn thử lại. Hoa tai này luôn ở trên người ta, chưa từng rời xa, phàm là người quen biết với ta đều nhận ra. Nếu người cần, hãy đi Diêm Thủy Am, giao nó cho sư thái, bà sẽ giúp người. Dù là lộ phí hay xe ngựa đều được, ta sẽ không để cho người khác biết.”

Tôi nhận hoa tai, khẽ cười nói: “Như vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh!”

Xem đi, vẫn là gừng càng già càng cay.

39. Chương 39: Tập Luyện Không Ngừng

Diệp Tô tựa nửa người trên giường, cả người cuộn tròn trong chăn giống như một que bông, vẫn còn ngهنển cổ lên nói: “Ta không cần!” Một nửa bên mặt lộ ra vẻ ủy khuất, giống như mình là tiểu thư khuê nữ bị cưỡng bức làm tiểu thiếp cho người ta.

Ồ, hóa ra bằng vải còn có thể làm tăng lên vẻ anh tuấn bản chất sao?

Bùi Tấn cố nhịn cười khuyên hấn: “Sao lại có thể nói như vậy? Trước kia chẳng phải người luôn tìm có đem nha hoàn được tặng trả về sao. Nhưng nương ta cũng không quan tâm, tự mình chọn cho người mấy người vừa ý! Người cũng biết tính khí của mẹ ta, vì mấy nha hoàn đã bỏ đi mà thể diện của người cũng mất hết. Không bằng người cứ thu nhận họ trước, nếu thật sự không muốn dùng, tùy tiện giao mấy việc ở ngoài phòng, phung phí của trời một chút, mẹ ta cũng không thể biết đúng không?” Vừa nói vừa hướng tôi nháy mắt mấy cái.

Tôi giật giật khóe miệng xem như trả lời. Tiểu tử thói này sợ là đã hoàn toàn không cần đánh cuộc, thậm chí nghĩ làm cho tôi chịu khổ một chút bộc lộ điểm xấu một chút, hẳn mới cảm thấy phong thủy luân phiên chuyển động.

Aiz, tôi tự thấy ra vẻ đáng thương đã đủ rồi, hóa ra tôi còn hơi ít hơn kiếp trước kiếp này. Tôi tám phần là Tịnh Đàn sứ giả tân chuyển thế, vừa là heo, lại vừa đặc biệt thuần khiết ra vẻ đáng thương a!

Diệp Tô hừ nhẹ một tiếng: “Đừng lấy những lời nói dối đó đến lừa gạt ta. Nếu như ta nhận... những nha đầu quý giá này, nào dám sai họ những việc nặng như nấu nước đốn củi? Đành phải cả ngày làm như Bô Tát đang được cúng trong phòng ngoài. Bố trí thì các người khó chịu, không bố trí các người lại lải nhải. Ta không muốn chịu thêm cái tội này!”

Tôi im lặng nhìn hấn, gờ ngón tay cái bên dưới: Bộ dáng này được lắm Diệp ca ca, kiên trì tới cùng, ta xem người tốt thế nào!

Bùi Tấn thở dài một hơi: “Haiz, khi chúng ta nói những chuyện này phải chú ý kiêng dè các nàng một chút, bây giờ Văn Ca vẫn đang ở phòng ngoài...” Vừa nói vừa dùng tay ra hiệu với tôi.

Tôi biết ý, luyện thanh âm trẻ con mở miệng: “Phu nhân nhà chúng ta đã nói, nô tỳ phải toàn tâm giúp đỡ công tử và thiếu gia, tránh khỏi việc hai người các ngài cùng nhau giở thủ đoạn trốn đi, lại lừa gạt phu nhân.”

Bàn tay Diệp Tô đột nhiên nắm chặt lại chậm rãi buông ra, chắc chắn cũng thích ứng không nổi với ma âm xuyên não như vậy.

Hừ, một đám không biết thưởng thức, không có năng lực tiếp nhận, đúng là tục nhân. May các người không có xuyên qua, nếu không khi thấy xuân tình chắc máu huyết cũng chảy hết, nào còn có dịp thưởng thức tiểu nghiệt súc trên núi Ma-li.

Sau một lúc lâu, Diệp Tô mới chuyển hướng về phía Bùi Tấn, khoe miệng lộ ra mỉm cười châm chọc, tựa hồ như đang nói, chính là loại mặt hàng này?

Đúng vậy, lão nương chính là loại mặt hàng này, muốn hay không!

Bùi Tấn bắt đắc dĩ, nghiêng người vỗ vỗ bả vai hắn, kéo dài tiếng cười: “Mẹ ta cũng là để lại chút linh động thôi mà, đưa tới mười người, cũng không phải hi vọng người thu nhận toàn bộ. Người tha hồ mà chọn lựa, tuyển lấy mấy người đắc lực, cho dù đặt ở gian ngoài, cũng còn tốt hơn là trong phòng không có người? Đàn ông đâu có biết cách thay thuốc, hầu hạ người hàng ngày? Khi người khỏe thì cảm thấy không sao, bây giờ nằm một chỗ mới biết nó khác nhau thế nào. Đừng cho là mình khỏe, giữ lại vào người chờ đến khi người bình phục rồi lại trả về nhà chúng ta không phải là được rồi sao?”

Diệp Tô cười nhạo: “Ta cái gì cũng đều không nhìn thấy, đến lúc đó nếu như có người nói ta với nha hoàn nhà người không minh bạch, ta liền hết đường chối cãi.”

Ấy da, chẳng lẽ bị thương còn có thể khiến hắn lo lắng mắc chứng vọng tưởng?

Tôi nhin không được hừ nhẹ một tiếng, kìm nén sự bức tức: “Công tử không cần quá mức xem trọng chính mình. Nô tỳ chỉ là phụng mệnh phu nhân đến hầu hạ ngài cho đến khi vết thương khỏi hẳn, nô tỳ liền xem như công đức viên mãn. Cùng công tử có quan hệ gì đó cũng không phải chuyện gì tốt. Nô tỳ còn biết một câu yêu quý danh tiết, công tử không phải lo việc phóng tâm.”

Diệp Tô nghe xong lại cười, chuyển hướng Bùi Tấn, ra vẻ đứng đắn mà hỏi: “Người cảm thấy lời này có thể tin mấy phần?”

Bùi Tấn thập phần đứng đắn đáp: “Mười phần.”

Diệp Tô sững sốt, một lát sau thiết tình thực lòng mà nở nụ cười: “Người đã nói vậy, ta liền tin như vậy. Ta muốn có Văn Ca. Mấy người còn lại, người giúp ta giữ lại ba bốn người thành thật, ít nói. Như vậy chắc mẹ người vừa lòng thỏa mãn rồi chứ?”

Bùi Tấn cười nói: “Nên như thế.” Đứng dậy nhìn tôi ý bảo, “Người nghỉ ngơi cho thật tốt, ta dặn Văn Ca vài câu, đợi ổn định được những người còn lại rồi sẽ để nàng nói chuyện cùng người.”

Diệp Tô gật gật đầu, cũng không đứng dậy: “Tùy ý người.”

Bùi Tấn mang tôi ra khỏi phòng, đi nhanh đến cổng thứ hai mới đi chậm lại, nhìn tôi cười giải thích: “Người đừng ngại những lời Diệp Tô nói khi nãy. Lúc trước ta không nói với người, có điều người cũng nên dự đoán được, diện mạo hắn thế kia... không thiếu những kẻ tự tìm đến, hoặc là thừa dịp hắn ngủ liền... Ấy, hắn chính là cái gì cũng chưa làm, nhưng mà đúng như những gì hắn nói, bỗng dưng trở thành chọc ghẹo người, hết đường chối cãi. Bởi vậy, hắn hiện nay có chút thần hồn nát thần tính.”

Tôi mở to hai mắt: “Người là đang ám chỉ ta rằng hắn từng có lúc sáng sớm tỉnh dậy lại phát hiện một cô nương quần áo không chỉnh tề nằm bên cạnh?”

Bùi Tấn nhìn trời: “Nghe nói là như thế. Khi đó ta còn nhỏ, cha mẹ ta đương nhiên sẽ không để cho ta biết được rõ ràng như thế nào.”

Trong lòng tôi thực không vui: “Chuyện đó về sau giải quyết như thế nào?”

Bùi Tấn nhăn nhó một chút: “Đầu tiên là cho phép nàng làm thiếp, lại gây ông đập lưng ông, vu oan nàng không tuân thủ nữ tắc, sau đó tùy tiện kết duyên nàng với một người hầu rồi đuổi đi.”

Thần thông vượt mức a, kể này đều vượt qua ba mươi sáu kế !

Tôi không khỏi đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà tưởng tượng một chút cuộc sống bi thảm của lão bà Diệp Tô tương lai: cả ngày phải lo lắng đề phòng, bên ngoài phòng tội phạm, bên trong phòng ăn trộm, luôn luôn dùng âm mưu quỷ kế để củng cố một chút địa vị của chính mình, nói không chừng còn muốn giống như Tào Tháo mà nói, “Trong mộng đẹp giết người” ...

Yêu quý sinh mệnh, rời xa soái ca.

Tôi lau mồ hôi: “Thực nhìn không ra...” Lại trừng hấn, “Người sẽ không lừa gạt ta chứ? Ta nửa điểm cũng không nhìn ra là hấn thần hồn nát thần tính!”

Mỗi lần gặp mặt đều bị tay ta nắm cái “yếu điểm” kia, nếu như có lần nào không nắm, hấn còn chủ động yêu cầu đấy. Đây là ăn đủ nữ nhân thiếu may mắn rồi nên có hành động sao?

Vẫn là nói, nam nhi có tâm không đơn giản, chỉ vì chưa nắm được chỗ trọng yếu?

Chát, quá nặng lời rồi .

Bùi Tấn bắt đắc dĩ liếc tôi một cái: “Nhìn biểu tình của ngươi là biết ngươi không nghĩ tới chuyện gì tốt. Tình hình thực tế khi đó chính là như thế, lúc đó còn nhỏ, cũng là nghe hạ nhân lẩm nhẩm trong nhà kia buôn chuyện như vậy. Ngươi nếu như không tin, ta cũng không có cách nào. Còn về chuyện hấn và ngươi chung sống như thế nào, ta không biết, cũng không muốn biết... Được rồi, ngươi trở về đi, nhớ rõ đánh cuộc của chúng ta.”

Tôi hừ một tiếng, lại lo lắng mà truy vấn: “Ngươi không phải nói ám hiệu gì đấy chứ? Hấn vừa mới này còn nói ghét bỏ ta, trong nháy mắt đáp ứng giữ ta lại? Nhất định là ngươi phá rồi.”

Bùi Tấn híp mắt thành một đường: “Vẫn còn không chịu yên? Giữ vẻ tốt bụng nói chuyện cùng ngươi, ngươi liền nghi thần nghi quỷ, hay là ta nên dùng thái độ hung dữ nói chuyện ngươi mới cảm thấy bình thường hả? Có lòng giúp ngươi còn bị nghi lên nghi xuống, thật sự có là phạt cũng muốn phát hỏa!”

Tôi bỗng chốc nghẹn lời, không tự giác kéo dài ngữ khí phục tùng cam chịu: “Aiz ngươi đừng tức giận mà, ta chỉ là hỏi một câu...”

Bùi Tấn mỉm cười, nhìn tôi ý nói “Ta vừa nói gì nhỉ” rồi nhanh chóng xoay người lên ngựa, đi mất.

Để tôi dặm chân tại chỗ: Này, lão nương mới không phải M! Tuyệt đối không phải!

... Quay lại, liệu Diệp Tô có phát hiện ra hay không?

Tiếng nói tất nhiên không cần nói tới, trên người tôi vốn là không có trang sức gì đặc biệt, tận lực học nha hoàn cách đi điểm mũi chân mèo giống như tiêu sái pháp, ngay cả trên quần áo cũng cùng mùi địa huân của bọn nha hoàn thường dùng. Xem nhẹ thị giác cùng lời nói, có thể nói tôi đã hoàn toàn biến thành một người khác.

Nếu như hấn vẫn còn có thể phát hiện sơ hở, như vậy nguyên nhân không phải chứng vọng tưởng mà chính là giác quan thứ sáu. Nhân loại đã không thể ngăn cản hấn nữa, bắt độc đi thôi, tiểu tử.

Tôi kiểm tra lại từ trên xuống dưới một lần, hít sâu, bước từng bước nhỏ lộn xộn trở về, nhẹ nhàng gõ cửa, đợi đến khi có tiếng “vào đi” mới điểm mũi chân vào nhà.

Diệp Tô nằm nghiêng trên giường, vẫn đủ vạm vỡ phong độ, đưa tay về phía tôi: “Giúp ta đứng lên.”

Vâng, lão Phật gia.

Hấn đứng lên, non nửa sức nặng thân hấn đều đặt ở trên người tôi, tiếp tục ra lệnh: “Giúp ta đi hoa viên tản bộ.”

Tôi cắn răng: “Trên đùi công tử mới bị thương, không thể hoạt động mạnh, cũng không thể đi lại chung quanh, hay là cứ nằm trên giường tĩnh dưỡng.” Đê chết tôi rồi, cái đồ lưu manh nhà ngươi!

Diệp Tô thở hổn hển cười: “Trên đùi ta không bị thương, nhưng trên lưng không được vận động mạnh. Thầy thuốc dặn ta cố gắng đi lại, bởi vậy ta thường đi dạo trong vườn. Bình thường việc này đều là hạ nhân của nhà ta làm, nhưng nếu người đã đến đây, dù sao cũng phải phân cho người một chút công việc. Nếu người không thích thì trở về Bùi phủ đi, ta ở đây chỉ có loại việc nặng này.” Hai chữ cuối cùng toát ra sức mạnh.

Tôi hít sâu, lại hít sâu, dùng sức bả vai đẩy hẳn dậy: “Công tử cẩn thận dưới chân.” Tóm lại, không phải là đem chính mình làm gia súc sai bảo sao, tỷ tỷ ta nghĩ năm đó cũng là người từng khiêng thùng bia rượu!

Diệp Tô cúi đầu cười: “Thú vị, chúng ta còn nhiều thời gian.”

Hu hu hu, nhanh như vậy mà bắt đầu thi triển nam tính mị lực, người đứng là cuồng tự kỷ!

Bùi Tấn vẫn là gạt tôi đi? Người này rõ ràng có thủ đoạn mà, vừa mới khó chịu nói muốn trả toàn bộ nha hoàn, sợ rằng cũng chỉ là thủ đoạn lật mềm buộc chặt thôi. Nhìn hẳn toàn thân phát ra hormone mê hoặc, rõ ràng là vì nhiệm vụ gieo rắc con cháu ra toàn bộ thế giới của hẳn mà!

... Có lẽ hẳn chính là thổ không ăn cỏ gần hang, lại không chịu nổi tịch tịch, tính toán muốn làm cái không minh bạch.

Ha, như vậy ý nghĩ liền rõ ràng hơn.

Hắn gắt gao tựa lên trên vai tôi: “Văn Ca phải không? Ngày trước tới Bùi phủ, hình như chưa từng gặp qua người.”

Tôi đối đáp trôi chảy: “Tiểu nữ ở trong phòng Đại tiểu thư. Sau khi Đại tiểu thư đi Diêm Thủy Am, ngại vướng bận chúng ta nên không mang theo ai, tất cả đều giao lại cho phu nhân.” Vừa nói vừa nhẹ nhàng thở dài một hơi, tỏ vẻ chính mình thập phần bất mãn, rồi lại phải phục tùng.

Diệp Tô chỉ cười cười, hít sâu một hơi lại chậm rãi thở ra, tự nhiên thay đổi đề tài: “Mùa đông sắp bắt đầu rồi, trong vườn chỉ có thể ngửi được hương vị gỗ tùng, không khỏi nhạt nhẽo chút. Hoa cỏ của Bùi gia không phải gần đây do Thi Bá chăm sóc sao? Người thay ta hỏi một chút, nếu như hẳn có rãnh, thì chuyển đến đây mấy gốc mai vàng. Mùa đông này ta sợ là chỉ có thể ở Lạc Hà đợi. Để ý từ sớm, đỡ phải đến lúc đó bối rối.”

Tôi đỡ hẳn đi từng bước một, còn phải phân tâm lực ra đến ứng phó hẳn nói chuyện phiếm, khó tránh khỏi tả hữu thiếu hụt, ngoại trừ thanh âm cũng còn phải xuất tinh xuất lực ứng phó không sai không rời: “Tiểu nữ trước đây đi theo Đại tiểu thư, việc này cũng không rõ lắm. Nếu như công tử muốn, tiểu nữ sẽ đi hỏi giúp ngài một chút.”

Diệp Tô thở dài một hơi: “Không cần, phái người đi hỏi, không bằng ta trực tiếp tìm Mãn huynh đệ giúp ta. Thôi được rồi, xem ra tác dụng của người thật sự hữu hạn, theo giúp ta nói chuyện phiếm cũng ngại không được tự nhiên. Có điều, ta thấy người thật ra không có tâm tư gì sai lệch, về sau cứ ngủ ở gian ngoài của ta đi. Bùi gia đưa nha hoàn tới, người đều nhìn qua một chút. Thời điểm có các nàng ở bên cạnh ta, người cũng phải có mặt, đã hiểu chưa?”

Ta nghẹn ra một tiếng muỗi kêu: “Dạ” xa xa thấy Diệp lão gia lắc lư ở phía trước, thấy chúng ta lại do dự một chút, di chuyển nhanh chóng về hướng ngược lại.

Diệp Tô ngẩng đầu, đề cao thanh âm hỏi: “Cha, là người sao?”

Diệp lão chạy trốn nhanh hơn.

Tôi bắt đắc dĩ: Lão tiên sinh ta phục người rồi! Hóa ra phương pháp người che dấu bí mật chính là chạy trốn? Khó trách đứa con ngài đối với ngài thuộc như lòng bàn tay, tốt nhất là nói thẳng ra a.

Tôi không khỏi âm thầm may mắn, hiện giờ Diệp Tô không tiện đi tìm kiếm, trong khoảng thời gian ngắn là đuổi không kịp lão ngoan đồng này.

Diệp Tô ồ một tiếng, hỏi tôi: “Cha ta làm sao vậy? Trên người cha ta có bị thương hay không? Hay là trên mặt bị dán giấy?”

Tôi không nói gì nhìn trời: “Diệp lão gia trang phục chỉnh tề, trên mặt cũng sạch sẽ, thoát nhìn thật sự rất tốt.” Thực xấu hổ thay hẳn, hẳn còn có người cha uy nghiêm sao?

Diệp Tô cười cười: “Vây chắc là thua mất tiền rồi. Tóm lại không phải nhìn toàn cục, không cần để ý tới người. Quay về phòng đi, buổi tối bảo phòng bếp làm con cá, mời cha ta cùng ta ăn cơm.”

Tôi nhất nhất đáp ứng, lại đỡ hấn quay về phòng, diu hấn nằm lên trên giường, ồm ồm dặn hấn: “Người nghỉ ngơi cho khỏe, nô tỳ đến hỏi qua đám người hầu hạ ngài ngày trước, vết thương này của ngài có thể có ăn kiêng những thứ gì, mỗi ngày nấu thuốc như thế nào. Chờ đến khi hồi thỏa đáng, nô tỳ lại đi mời Diệp lão gia đến nói chuyện phiếm với ngài.” Hô, trận diễn xuất đầu tiên cuối cùng là cũng thành công chào cảm ơn rồi.

Diệp Tô gật gật đầu, chợt cười nói: “Người trừ bỏ thanh âm nói chuyện có chút quái gở, thật coi như tri kỷ đắc lực.”

Tôi trừng mắt nhìn hấn, yên lặng xòe ra ngón giữa.

Để cho bốn tóa tri kỷ đắc lực như thế hầu hạ người, ngoại trừ bà nội tôi ở ngoài, người chính là người đầu tiên, người tranh thủ vui vẻ đi thôi!

40. Chương 40: Giả Làm Thật Thì Thật Cũng Giả

Món chính buổi tối là cá thì* hấp. (món này mới...)

*Cá thì: một con cá thuộc họ herring mà dành phần lớn cuộc sống của mình trên biển, thường vào sông để đẻ trứng. Nó là một con cá thực phẩm quan trọng ở nhiều khu vực.

Tôi tuy là dân quê đây nhưng cái món này đừng nói là đã ăn, ngay cả tên cũng chỉ mới nghe trong tiểu thuyết nào đó của Trương Ái Linh.

[*] Trương Ái Linh: tác gia nổi tiếng của Trung Quốc, ngoài “Khuyên thành chi luyện” thì “Sắc Giới.” chính là tác phẩm nổi tiếng của bà.

Di Trương từng viết, cá thì có lớp vảy đẹp đẽ, mặt trên thì có đầy... phì phì phì. Bà nói, đời người có ba cái đáng hận nhất, một là hận hoa hải đường không tỏa hương thơm, hai là hận cá lăm xương, còn ba là hận tình duyên chưa thành.

Từ đó có thể thấy, di Trương của chúng ta cũng có tinh thần ăn uống lăm chứ, cái gì hoa cái gì sách vốn chỉ là nền, tinh thần ăn uống so ra vẫn còn kém xa lợi ích của thức ăn trong thực tế.

Còn cái người tự coi là sành ăn tôi đây hôm nay rốt cục cũng thấy cái món này nó tròn méo ra sao, nhưng chỉ được nhìn chứ không được ăn, đã thế còn phải nghe người ta sai bảo này nọ. Bọn họ ngồi tôi đứng, bọn họ ăn tôi nhìn.

Kiếp sống của quần chúng lao động thật chưa xót...

Vì Diệp Tô hành động bất tiện nên bàn ăn đặt ngay trong phòng hấn. Hai cha con họ Diệp mỗi người một bên, tôi đáp một tiếng nhận lệnh ngoan ngoãn đứng yên ở một góc nhỏ, thêm cơm chia thức ăn cho họ.

Diệp Tô bắt đầu nói: “Hôm nay ở vườn, sao cha thấy con thì lại tránh mặt thế? Hay là lại thua Lý thúc nhiều bạc quá?”

Diệp lão liếc mắt nhìn tôi, gật đầu như già tôi: “Đúng đúng, ta thua nhiều tiền sợ con biết”.

Tôi cẩn thận cạo vảy cá, gỡ xương.

Diệp Tô tiếp tục cung kính nở cười nhẹ nhàng ăm ắp nhìn cha mình: “Cha sợ con đến thế, chắc là thua rất nhiều rồi? Vây sao Lý thúc không dán giấy vào mặt cha nữa? Con nghe Văn Ca nói, lúc cha về mặt mày sạch sẽ, thật không giống phong cách của hai người chút nào”.

Diệp lão ho nhẹ một tiếng, “À, cái này, thì là...”. Đột nhiên ông vỗ bàn một cái, miệng hùm gan sứa, “Chúng ta đều là người lớn cả rồi, cần gì phải làm cái việc nhảm chán như thế? Con bớt quản những chuyện nhảm này, việc đứng đắn bây giờ là phải dưỡng thương cho tốt cái dãi!” Vừa nói vừa nhanh chóng liếc tôi một cái, khuôn mặt già đời chợt ửng đỏ.

À, thì ra là lão lưu manh cũng có thể thẹn cơ đấy! Khả năng này không phải dễ, tôi có thể mơ hồ nhận thấy được tương lai của kẻ bỉ nhân này, xem ra khi đó ta vẫn còn là trẻ con dễ dạy nên mới bị lão bắt nạt.

Thật là vui quá đi mất!

Tôi giả vờ không chú ý đến nội dung nói chuyện của hai người này, buồn bực đem đĩa thịt cá đã lựa sạch sẽ bỏ vào bát của Diệp Tô, rồi quay sang hỏi Diệp lão: “Lão gia ngài thích ăn phần nào, nô tỳ làm cho ngài?”.

Diệp lão cha nghe xong cuống quýt khoát tay: “Không cần không cần, vầy cá thì nhỏ, ta nuốt được hết, cứ kệ ta, để ta tự làm!”.

Vầy cá thì nhỏ, song mỡ lại dày, lúc làm cá không cần cạo vẩy, cứ bẻ nguyên con bỏ vào nồi là được. Cách làm của đầu bếp Diệp gia lại còn chu đáo hơn một chút, trước khi hấp phải chao qua dầu, hai mặt cá phải được sơ qua một chút, khiến vẩy cá xốp giòn dễ bóc, để lại mùi thơm của dầu. Nếu như ăn cả vẩy theo kiểu của Diệp lão, thì lại có một mùi vị khác.

Tôi mang thức ăn lên trước để tránh xấu mặt, lại nhờ đầu bếp chỉ dạy qua một lần, cho nên thấy Diệp lão khẳng khái đòi ăn như vậy thì cũng không miễn cưỡng, ngược lại còn lựa thêm một miếng thịt nữa giúp Diệp Tô, đánh vỡ rồi chọn phần thịt hăn thích.

Diệp lão cha dựng thẳng lông mày trừng mắt nhìn hăn: “Vừa mới nói, tiểu tử thúi con cũng không quen nuốt cả vẩy hay sao? Sao lúc này ngược lại mất hết văn nhĩ rồi?”.

Diệp Tô khiêm tốn cười: “Trước đây đúng là không đủ kiên nhẫn để tự mình làm, bây giờ có người chăm sóc rồi, con lại bày cái trò ngu xuẩn chẳng khác ngư tước mẫu đơn* ấy ra làm gì, như vậy thì thật có lỗi với mấy món mỹ vị này quá.” Về mặt hăn đặc ý hiện lên mấy chữ “Có tiện nghi mà không chiếm thì chẳng khác gì kẻ ngu ngốc”.

(1) Ngư tước mẫu đơn : con trâu ăn đóa hoa mẫu đơn, có nghĩa là con trâu không biết thưởng thức vẻ đẹp của hoa mẫu đơn, đối với nó mẫu đơn quý giá cũng chỉ đơn thuần là một loại cỏ dại, ăn vào cho no bụng là được rồi.

Tôi cảm thấy lúc này dù có nói gì cũng là tốn hơi thừa lời, đành cúi đầu, đem đồng thịt cá trước mặt biến thành Diệp Tô, lột da, rút gân, rồi cắt thành từng miếng từng miếng.

Diệp lão nhìn Diệp Tô rồi lại nhìn tôi, vẻ mặt có chút kỳ lạ, lời nói ra cũng khiến người ta cảm động: “Vầy, Văn Ca này, khom người mãi thế chắc cũng mệt rồi, mau đi lấy cái ghế ngồi xuống mà ăn”.

Tôi liếc Diệp Tô một cái, bất đắc dĩ từ chối: “Đa tạ lão gia quan tâm, nhưng lão gia và công tử dùng cơm, nô tỳ vốn đứng hầu hạ, nào dám ngồi cùng ngài? Nếu để người ngoài nhìn vào, lại chê cười nô tỳ không biết cấp bậc lễ nghĩa?”.

Diệp lão cười ha hả: “Có gì đâu nào, trong này chỉ có mỗi ba chúng ta, ai biết được mà cười nhạo người? Nào, mau lấy cái ghế mà ngồi xuống, lấy ình chén cơm đi! Chắc người chưa ăn cá thì bao giờ phải không? Hôm nay cùng lão gia ta ném thử!”.

Diệp Tô đặt đĩa xuống, thông thả ung dung: “Cha hình như đã gặp Văn Ca rồi?”.

Diệp lão ghen lời một lúc mới nói: “Không có, hôm nay ta mới thấy lần đầu!”.

Diệp Tô bí hiểm gật đầu: “Cũng phải thôi, Văn Ca vốn xinh đẹp mà, nhưng chẳng lẽ lại xinh đẹp đến thế?”.

“Người đem cha người so sánh với cái loại nào thế?” Diệp lão tức giận thối râu phì phì, chỉ tiếc nhân vật chính lại không thấy được, thực sự là lãng phí một biểu tình sinh động như vầy của lão.

“Vầy thì kỳ lạ thật”, khoé miệng Diệp Tô quỷ dị nhếch lên, “Hôm nay là lần đầu người gặp Văn Ca, lại không xem nàng như người ngoài, mà đau lòng không nỡ nhìn nàng đứng, lại kéo nàng cùng ngồi ăn, bảo con không nghi ngờ sao được. Chẳng lẽ người không giữ được khí tiết, muốn...”.

“Tiểu tử chết tiệt người!” Diệp lão ném chiếc đĩa về phía hăn, Diệp Tô nhanh chóng nghiêng người né, chiếc đĩa đập vào tường rồi “rụng” xuống, tạo ra tiếng kêu thanh thúy vui tai.

Tôi vội vàng nhặt chiếc đĩa lên, giúp Diệp lão thay một đôi đĩa sạch, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Lão gia ngài đừng kích động, lúc ăn cơm mà tức giận sẽ tổn hại sức khỏe, công tử cũng chỉ cùng ngài trêu đùa mấy câu, ngài cũng đừng tưởng thật. Cá thì quý báu như thế, sao nô tỳ dám ăn. Ngài cứ từ từ ăn, nô tỳ giúp ngài lọc thịt, ngài thưởng thức thong thả”.

Con mẹ nó tôi giả vờ thật là giỏi, không hổ danh lão bản nương đoạt kim bài ba năm liền mà!

Diệp lão hừ một tiếng, trừng mắt nhìn Diệp Tô mắng: “Tiểu tử hỗn láo, tiểu tử thúi, chỉ biết bắt nạt người khác, mặt mũi của cha người bị người làm ất hết rồi!” Lại nhìn tôi chấp tay, ý bảo tôi đừng chấp đứa con trai khốn kiếp của ông, ngàn vạn lần đừng bỏ mặc hắn.

Tôi hất cằm, ngụ ý bốn cô nương một lời nói một gói vàng.

Diệp Tô thở dài: “Thôi được rồi, con biết cha không có thói quen được người khác săn sóc, nhưng mà Văn Ca cũng chỉ là làm tròn bổn phận của mình mà thôi. Nàng còn phải ở bên con một thời gian, người nếu lần nào cũng gọi nàng cùng ngồi, sẽ có người nói nàng có thể cùng ngồi cùng ăn, quan hệ với con không rõ ràng, thế nàng biết làm sao cho phải?”. Vừa nói vừa vươn đĩa bởi bởi đĩa cá, gấp một miếng lớn đưa cho tôi, “Trước tiên mang đi hâm nóng rồi hăng ăn. Tuy là đồ lạnh nhưng vẫn còn tốt chán”.

Rồi quay sang Diệp lão, hỏi: “Người hài lòng chưa?”.

Diệp lão cười nhẹ một tiếng, coi như trả lời.

Diệp Tô cười cười, nếu không phải mắt hắn bị băng kín lại, tôi dám khẳng định nhất định sẽ thấy hắn nháy mắt ra hiệu: “Hiếm khi thấy người và Văn Ca hợp ý nhau, con thấy nàng cũng có thể bên cạnh khắc chế người, bằng không... đem nàng hầu hạ ở phòng người?”.

Lại một âm thanh thanh thúy nữa vang lên, đôi đĩa thứ hai của Diệp lão lại oanh liệt hy sinh vì nhiệm vụ. Diệp lão vỗ bàn la lớn: “Chuyện gì cũng lôi người ngoài vào là sao, nếu không phải vì...”.

Tôi nhanh chóng đưa tay cản lời nói tiếp theo của lão, giậm chân một cái giành quyền lên tiếng, giọng căm hận: “Tượng đất cũng có lúc nóng nảy đấy, Diệp công tử nếu nhìn Văn Ca không vừa mắt thì cứ cho người đuổi nô tỳ đi! Người làm việc thiện cũng đâu phải lần đầu tiên, phu nhân nhà chúng ta chắc gì đã chấp nhận một hầu gái như nô tỳ, mỗi ngày cũng bớt bị người ta đùa cợt châm chọc, đến lúc đó lại là nói nô tỳ muốn với cao, nô tỳ oan đến độ nhảy sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch!”.

Diệp lão trợn mắt há hốc mồm, nhìn tôi chằm chằm im lặng hỏi: “Giận thật à?”.

Tôi lắc đầu, nhìn ông mấp máy môi: “Là giả, người đừng nói gì cả”.

Diệp Tô thẳng nhai này thật là giảo hoạt, hắn nào phải là không vừa lòng với cha, mà là đang kích ông ấy nói thật ấy chứ! Nếu không phải tôi phản ứng nhanh, Diệp lão đã làm lộ chuyện từ lâu rồi.

Chà, nguy hiểm thật!

Diệp Tô trầm mặc một hồi, khoé miệng khẽ nhếch lên: “Là ta quá ngả ngớn, không biết giữ mồm giữ miệng đắc tội cô nương đây, mong cô không để bụng. Người nhà hai chúng ta trước giờ không có gì giấu diếm, không kiêng kỵ gì, lúc này quá vui vẻ nên không giữ đúng mực, vô tình đem cô ra nói mấy câu vui đùa, cũng không phải ta cố tình khinh bạc cô nương”.

Câu nói có phần khép nép, lại có phần tỏ ý hơi thất vọng, ý chí chiến đấu của tôi đột nhiên giảm mạnh, đành nhẹ giọng cười nói: “Cũng là nô tỳ lỗ mãng, mong công tử thứ lỗi”.

Diệp Tô run run khoé miệng, cuối cùng gượng gạo nở nụ cười, nhìn Diệp lão hỏi: “Vừa nãy cha nói, nếu không có gì?”.

Diệp lão đi đi lại lại: “... Nếu không phải con tỏ thái độ khác thường, ta cũng không đến mức thay trời hành đạo như thế”.

Diệp Tô cười tẻ nhạt: “Ồ, chắc là do không nhìn thấy nên dễ nhớ nhưng”.

Tôi im lặng thở ra một hơi, giơ ngón cái với Diệp lão cha, lần này kết quả khả quan, tốt!

Ai biết hẳn lại dễ dàng bỏ qua cho tôi như thế, khi hẳn nói muốn đi ngủ sớm, hẳn đưa cánh tay ra ý bảo tôi giúp hẳn cởi áo – tháo thắt lưng, tôi biết, vì cũng là người từng trải.

Tôi nắm tay thật chặt, bắt đầu tình trạng tự vệ cấp một: “Công tử quen mặc trung y* đi ngủ, hay là lý y*?”.

*Trung y: áo giữa.

*Lý y: áo lót.

Diệp Tô ngồi trên giường, cánh tay không chút ý tứ buông thõng, miệng cười như không: “Thay bộ này, bộ mới là bộ đặt đầu tiên trong hòm”.

Tôi khó khăn đem lực chú ý toàn thân tập trung ở hai tay trên, giúp hẳn cởi đai lưng, rồi cởi áo khoác, cố gắng không để tay mình chạm vào hẳn.

Đây thực là một điều không thể thực hiện nổi, để đảm bảo quần áo hẳn không bị rách hay nhau nhúm thành đám, vạt áo trái và vạt áo phải bên trong có tới hai sợi dây lưng. Tôi thậm chí muốn quỳ xuống xin hẳn tự cởi áo ra, bởi để cởi cái thứ này, nhất định phải dán vào người hẳn, sau đó vòng tay... nói chung là để cởi cái đám này cũng cần có tài, mà tôi lại là người gần như bất tài.

Tôi hít sâu một hơi đưa tay đến trước ngực hẳn, không nằm ngoài dự liệu là tay đụng phải ngực hẳn. Mặc dù cách một lớp vải dù mỏng nhưng tôi có thể cảm thấy bắp thịt rắn chắc của hẳn. Tôi rút tay về, một lúc sau lại vươn tay ra, chầm chậm cởi hai vạt áo trước.

Diệp Tô cúi đầu cười: “Trước đây chưa từng giúp người khác cởi áo à?”.

Tôi ghen giọng sửa chữa: “Là chưa từng giúp nam nhân cởi áo, trước giờ nô tỳ mới chỉ giúp các tiểu thư”
Muốn từ cái này bắt lấy sơ hở của ta? Quá coi thường ta rồi.

Tôi giúp hẳn cởi chỉ còn mỗi chiếc quần rộng thùng thình, đành thử thương lượng: “Công tử, hay là cái tiếp theo người tự làm được không, nô tỳ không tiện giúp”.

Diệp Tô gật đầu, tôi như tù binh lâu năm được tự do, nhanh nhẹn giúp hẳn thay áo ngủ, lại hỏi: “Không biết công tử còn gì phân phó?” Vừa nói vừa lùi lại cách hẳn đúng một sải tay, như vậy hẳn không thể làm gì được.

Tôi chỉ hỏi thế thôi chứ trong lòng đang kêu gào muốn chuồn sớm, lúc sau mới nghe hẳn thở dài: “Xem ra cô thực sự không phải... Cũng phải, sao nàng lại liều lĩnh chạy đến trước mũi ta được chứ? Với lại nàng có bao giờ ăn nói khép nép mà hầu hạ ta đâu”.

Tôi nháy nháy mắt, ra vẻ thông minh: “Công tử nói ai thế?”.

Diệp Tô vẫn đang ngây người, dường như hơi giật mình, quay đầu nhìn tôi: “Là ý trung nhân của ta”.

Mũi tôi cay cay.

Cái tên họ Bùi kia quả nhiên nói đúng rồi, số tôi đúng là bị người ta coi thường mà.

Diệp Tô khoát khoát tay, uể oải nói: “Người cũng mệt mỗi một ngày rồi, ngủ đi, gọi ai đó coi chừng là được. Ngày hôm nay... Là ta cố ý bắt nạt ngươi, sau này sẽ không như vậy nữa, xin lỗi.”

Tôi qua quýt dạ vâng một tiếng, xoay người thối đèn, cúi đầu vội vàng ra khỏi phòng.

Tôi biết rằng, bất kể tương lai có thế nào, thì tôi cũng không thể bình tĩnh rời khỏi đây nữa.

Ông trời ơi mau xuống giết tôi đi!

41. Chương 41: Đâm Vào Cửa Sổ Giấy Cũng Đau

edit: diepanhquan beta: hanhmyu

Từ đó về sau, Diệp Tô quả nhiên không còn kiếm chuyện với tôi nữa.

Cũng không cho tôi nghỉ một ngày nào.

Một canh giờ cũng không có.

Chu bóc lột!

Trong vòng mười mấy ngày, tôi không ở trong phòng hấn, thì cũng là trên đường đi đến phòng hấn. Cho dù hấn chỉ tựa vào trên giường ngẩng người, mấy canh giờ không nhúc nhích, cũng không chịu nói với tôi một tiếng “Người đi xuống đi”. Tôi hận đến nỗi hàm răng đều ngứa rồi lại đành chịu, bất quá người ta sử dụng cái quyền của chủ nhân, tôi thực sự không có tư cách gì oán giận.

An ủi duy nhất là tôi thắng Bùi Tấn ba trăm lượng bạc.

Hấn có lúc thật sự muốn nói chuyện, bên cạnh lại không có ai, thập phần hoài niệm nói với tôi về chuyện cũ.

Diệp Tô nói, lúc còn nhỏ cha hấn thường xuyên đi biển, hấn ở lại Bùi gia, cùng mấy đứa nhỏ Bùi gia chơi đùa, lên núi bắt thỏ, xuống biển bắt cá, cùng bọn gia đình chơi trốn tìm. Hai đứa bé trai bị hấn lôi kéo ngang tàng không nói, ngay cả khi đi bộ, nhị tiểu thư Bùi gia Bùi Tố Ngôn cũng đuổi sau lưng hấn, gọi hấn thành đại ca, Bùi Tấn chỉ có thể xem như “người hầu ca ca” sau đại ca. Nhiều lần khiến Bùi phu nhân vừa tức vừa cười, dạy Bùi Tố Ngôn rất lâu, mới có thể sửa được câu “người hầu ca ca”, nhưng bọn nhỏ vẫn gọi hấn là “Diệp đại ca”.

Trong lòng tôi không ngừng nói lầm bầm: đúng vậy đúng vậy, cô em chồng tiện nghi của ngài kia hiện đã biểu đạt sự bất mãn với đại tẩu tương lai, muốn liều mạng ngăn cản Diệp đại ca nhà mình gần gũi hầu tử.

Cái gì, tôi là hầu tử? Tôi thông minh hoạt bát đáng yêu như vậy.

Không đúng, tôi cũng không phải là kẻ được đề cử là đại tẩu tương lai!

Diệp Tô còn nói, Bùi gia đối với phụ tử hấn ân trọng như núi, hấn lại vô cùng thích ra khơi, bởi vậy mấy đường biển Nam Dương này, hấn cho dù liều mạng cũng phải lấy trong tay. Lần này bị thương là ngoài ý muốn, chỉ cần hấn còn ra biển thì sẽ không tránh được phiêu lưu. Nếu việc này làm cho người nhà lo lắng, hấn không thể bỏ nghề, chỉ có thể chọn đi các tuyến đường biển trong nước, tuy rằng không “đã” nhưng cũng chỉ có thể làm được đến như vậy. Mỗi khi nghĩ đến tương lai sau này, hấn không thể kiềm chế được mình, nhiều lần đi xuống Nam Dương.

Tôi tỏ vẻ đã hiểu, lại vô cùng ghen tị với chính mình.

Thằng nhãi này chưa từng nói nhiều chuyện như vậy với tôi, đề tài hấn cùng tôi thảo luận nhiều nhất đều xoay quanh chuyện ăn uống. Cho dù là cầu yêu, hấn cũng nói chính là, hấn sẽ để tôi ăn tùy uống vị. — đại khái vị trí của tôi trong lòng hấn chính là mặt hàng hạ giá, không thích hợp ngắm sao ngắm trăng từ thì từ ca phú cho tới nhân sinh triết học, càng không nói đến về kế hoạch nhân sinh sau này.

Mẹ nó, đối với một nha hoàn mà hấn còn có thể tâm sự từ tận gan ruột, còn đối với người trong lòng chính thức của hấn là bốn cô nương tôi thì vẫn loay hoay quanh ở màn bắt đầu triển khai nội dung!

Tình nào có thể chịu được chứ.

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi: tốt nhất là hấn nên bị thương đến mức tinh thần thất thường, trong lòng hư không, bằng không, tôi thật không dám cam đoan sẽ không chôn vùi hạnh phúc nửa người của hấn.

...Hừ, tôi không giúp nữa.

Hôm nay Diệp công tử nhân rồi không có việc gì, vừa muốn tiếp tục cùng tôi chia sẻ kiến thức du ngoạn khi hấn ở Thần Châu, tôi lại xuất phát từ tâm lý ghen tị không muốn nghe, không chút khách khí ngăn lại: “Công tử, đại phu đã tới”.

Hấn há miệng thở dốc, mắt tự nhiên cười cười: “Ta thật quên mất thời gian”.

Diệp Tô trầm mặc một hồi, hỏi tôi: “Nếu về sau ta chỉ nhìn được cái bóng mờ nhạt, không bao giờ... có thể đi thuyền nữa, thì ta nên làm cái gì?”

Tôi sững sốt một chút, đột nhiên nhớ tới hắc cũng từng làm đại phu đi khắp hang cùng ngõ hẻm, không khỏi nhẹ giọng hỏi hắc: “Ngài cảm thấy có gì bất thường sao?”

Diệp Tô cười cười: “Không có gì, người đi đến cửa phòng trông coi đi, đợi khi Lưu tiên sinh đến, người không cần theo vào trong này”

Tôi đáp ứng một tiếng, yên lặng lui ra ngoài.

Khuôn mặt Lưu tiên sinh giống trái khổ qua – quả mướp đắng, lông mày bất tự cụp ở trên trán, nhìn ai cũng là bộ dạng đau khổ. Tôi không biết có phải Lưu tiên sinh đau khổ vì lo lắng cho thương thể của Diệp Tô hay không, lại không trong phạm vi có thể nghe ngóng được tình hình, đành phải cúi chào qua loa sau đó để hắc vào trong, lén lút đi đến cửa sổ nhìn lén động tĩnh.

Lưu tiên sinh đưa lưng về phía tôi, thanh âm nói chuyện cực nhẹ, Diệp Tô vẫn giương khóe miệng, không nói một lời.

Lưu tiên sinh bắt tay vào đổi thuốc cho hắc, hắc lệch nghiêng đầu mới khiến Lưu tiên sinh chạm được vào băng vải trên mặt.

Qua non nửa canh giờ, Lưu tiên sinh mới lại thở dài, đứng dậy cùng Diệp Tô nói: “Cố gắng dưỡng thương... Như vậy... Bất lực...”

Trái tim tôi thất lại, hoang mang rối loạn trở lại cửa, Lưu tiên sinh vẫn là mặt khổ qua – quả mướp đắng, lông mày bất tự càng cụp, trong lòng càng rối bời, nói vài câu khách sáo đuổi hắc đi sau đó liền nhắc chân vào phòng.

Mới vừa vén rèm lên chợt nghe đến một tiếng vỡ tung vang lên, tôi theo bản năng co rụt đầu lại, thăm dò xem xét, thấy góc tường một đám thủy tinh vỡ vụn, Diệp Tô ngồi ngay ngắn ở trên giường, hai tay gắt gao nắm chặt quả đấm, cứng ngắc kê vào trên đầu gối.

Trên đôi mắt hắc chỉ có mấy tầng băng gạc hơi mỏng, qua ánh sáng có thể nhìn thấy hàng lông mi dài của hắc. Qua loa như thế, cũng giống như việc thay băng, chỉ đành nghe theo thiên mệnh thôi.

Tôi nhẹ chân đi đến bên người hắc ngồi xổm xuống, cầm tay hắc ôn nhu khuyên: “Để cho nô tỳ xem thử trên tay có bị thương hay không.”

Diệp Tô chỉ trầm mặc.

Tôi khẽ cắn môi, nhẹ giọng hỏi hắc: “Là mắt có vấn đề gì sao?”

Hắc vẫn trầm mặc.

Tôi hiểu rõ, ngực giống như đột nhiên bị ai đó hung hăng đánh một quyền, vừa đau vừa chua xót, một lúc lâu mới gian nan thở lại bình thường, nước mắt cũng không thể nhịn được, chậm rãi chảy xuống.

Tôi liều chết cắn môi dưới, tận lực không phát ra thanh âm gì.

Hắc vẫn nghe được. Diệp Tô buông nắm tay ra, sờ soạng xoa mặt của tôi, lau nước mắt cho tôi, thở dài một hơi: “Trách nhiệm của người đã hoàn thành rồi, trở về Bùi gia đi.”

Tôi cầm lấy tay hắc, nghẹn ngào thốt ra: “Chỉ cần người chưa nhìn thấy, trách nhiệm của ta vẫn còn, ta sẽ vẫn ở cùng người!” Dưới tình thế cấp bách, cũng đã quên dùng giọng trẻ con che giấu.

Lời vừa ra khỏi miệng, tôi cũng kinh hãi không thôi, cái gì, tôi nói cái gì? Tôi như thế nào lại ôm đồm trách nhiệm lớn như vậy? Nếu sau này tôi không làm được thì sao?

Không làm được nhiều như vậy, cho dù là chỉ là lời hứa suông thì đã sao? Mấu chốt là, loại cảm giác này thực con mẹ nó tốt!

Diệp Tô sững sốt, một lát sau cười khổ: “Chỉ cần ta nhìn không thấy?... Người hứa sẽ ở bên ta cả đời?”

Tôi chớp chớp mắt, cả đời liền cả đời đi, làm nha hoàn cũng không có gì ghê gớm, chẳng lẽ tôi có thể vứt bỏ hắc một mình?

Lúc trước đã giả thiết đủ loại tình huống, giờ đi đến bước đường này, tôi ngược lại an lòng.

Diệp Tô bắt đầu thay đổi: “Lăng Đang, nếu ta còn nhìn thấy được, kiểu gì ta cũng giữ nàng lại bên cạnh. Nhưng sau này, có thể ta chỉ nhìn được mờ mờ bóng dáng nàng, không phân biệt được nàng mặc hồng y hay phấn y, cũng không thể nhìn được mặt nàng, sợ rằng cả đời chỉ là kẻ tàn phế khiến nàng phải chăm sóc. “

Tôi cứng họng, sau một lúc lâu hỏi hần: “Người khi nào thì nhận ra?”

Diệp Tô cười khổ: “Mãn Tiểu Nhi rất ít khi khẳng định chuyện gì, hần đã dám nói nàng không thêm tiếp tục quan hệ cùng ta là có thể tin mười phần, lại khẳng định nàng cùng hần quan hệ không phải là đơn giản, thế nhưng ngay cả việc Thi bá chăm sóc vườn ở Búi phủ đã mất ba năm trước mà nàng cũng không biết.”

Hần kéo tôi đứng dậy, mạnh mẽ ấn tôi ngồi trên đùi hần, giờ tay xoa hai má tôi: “Một người không có liên quan, lại như thế nào sẽ vì ta mà khóc?” Vừa nói vừa chậm rãi tới gần, nhẹ nhàng hôn lên hai má tôi, lại sờ soạng lướt qua môi tôi.

Tim tôi đột nhiên đập nhanh hơn, vội đẩy hần một cái, vừa tức vừa buồn cười: “Diệp công tử, ngài ăn no ấm cật sao?”

Hần cũng nhếch miệng cười, lại nghiêm mặt hỏi tôi: “Lời nàng vừa mới nói có thật không? Chỉ cần mắt ta không tốt, nàng sẽ vẫn ở cùng ta?”

Tôi do dự, câu “Phải” kia giống như nặng ngàn cân, nặng trĩu đặt trên đầu lưỡi khiến tôi không mở miệng được, đúng là vẻ chờ mong trên mặt của Diệp Tô cùng bí ẩn trong lòng tôi khiến tôi không thể thốt ra được một chữ nào.

Sau một lúc lâu, tôi nâng mặt hần, nhẹ nhàng mà hôn lên đôi môi đầy đặn của hần.

Diệp Tô chấn động, đột nhiên ôm chặt lưng tôi, đầu lưỡi nhanh chóng mở miệng tôi, câu dẫn tôi cùng với hần quán quýt, triển miên không ngớt, động tác kịch liệt giống như không phải chỉ hôn môi, mà là muốn đem tôi nuốt vào trong bụng.

Tôi cảm thấy da đầu run lên, đại não thiếu dưỡng khí, lại nhịn không được cuồng liệt đáp lại hần, gắt gao ôm lấy cổ hần, hung hăng hút bờ môi của hần, truy đuổi đầu lưỡi hần.

Hần được cổ vũ, càng thêm ra sức hôn tôi, một tay ôm lấy thắt lưng, một tay đặt trên lưng tôi, gắt gao đem tôi dán vào người hần, giống như phải trực tiếp đem tôi ép thành một tờ giấy.

Thật lâu sau, tôi há miệng thở hổn hển đẩy hần ra, đầu óc choáng váng hoa mắt ngã vào giường, rên rỉ đầu hàng: “Không được, hôn nữa ta sẽ chết!”

Diệp Tô như bóng với hình đi lên ngăn chặn tôi, kề sát hai má tôi cười nhẹ: “Lúc này không được sao?”

Tôi nhẹ nhàng cắn hần một cái, châm chọc: “Sao ta có thể so với kẻ lãng tử tình trường như người?”

Diệp Tô tự giễu cười, dùng môi chặn lại miệng tôi, thổi vào từng đợt hơi ấm áp: “Không liên quan đến kinh nghiệm, chỉ cần chạm vào nàng, ta liền nhịn không được.”

Tôi cười hì hì, ôm sát cổ hần: “Lời hay này, có phần thưởng!”

Hần cũng không tiếp lời của tôi, xoay người nằm ở bên cạnh tôi, bàn tay to giữ khuôn mặt tôi, ngón tay thô ráp nhẹ nhàng mơn trớn miệng, mũi, mắt của tôi, lại thổi dài một tiếng: “Không nghĩ tới việc nàng sẽ đáp ứng ta trong tình cảnh này. Có lẽ là... nàng sẽ chỉ ở trong tình huống này mới đáp ứng ta?”

Tôi nhất thời nghẹn lời, hần không biết dự định của tôi, nắm tay của tôi che lên đôi mắt hần, nhẹ giọng: “Nàng đã đáp ứng ta rồi, về sau không được đổi ý. Ta sẽ dùng tất cả mọi nước cờ để giữ nàng lại. Nếu chỉ khi ta mù nàng mới có thể cùng ta, như vậy, ta nguyện cả đời không nhìn thấy.”

Trong lòng tôi xúc động, một lát sau cười vỗ vỗ mặt hần: “Đừng nói ngốc như vậy, cố gắng dưỡng thương.” Nói xong liền đứng dậy, “Cho dù Lưu tiên sinh nói không được, người khác không chắc đã khẳng định như thế. Ta sẽ xin Búi Tấn tìm cách, tìm danh y đến khám cho người.”

Diệp Tô giữ chặt tôi: “Bây giờ không vội, để cho ta ôm một lát.”

Tôi nhìn hần một hồi, ngoan ngoãn nằm trở lại.

Diệp Tô ôm chặt tôi, thở dài than vãn: “Ngày đó ở Nam Dương bị thương, ta đã cho rằng ta sẽ không còn được gặp lại nàng. Ta lúc ấy liền nghĩ... cái gì đội tàu, cái gì đường biển, cái gì kính, vì cái gì mà trong đêm cuối cùng ta lại nói với nàng chuyện đó? Ta nên chặt chẽ ôm nàng, nói với nàng ta biết nàng vốn không phải là Xuân Hồng kia, ta đã thích nàng. Ta thích tính khí mạnh mẽ của nàng, thích nhìn nàng cầu nhau nói nhiều ánh mắt rối loạn, thích bộ dạng nàng lúc chơi xấu, cũng thích lúc nàng nhìn ta, rõ ràng cực thích, lại miễn cưỡng kiềm chế ánh mắt phức tạp. Mọi cái của nàng ta đều thích, toàn bộ mọi chuyện của nàng ta đều muốn biết. Nhưng ta biết, nàng tuy rằng giả bộ bộ dáng một con cọp mẹ, kỳ thật bất quá chỉ là con thỏ nghe thấy gió thổi cỏ lay đã muốn chạy trốn chết. Ta không thể bức nàng khiến nàng tìm cách né tránh, lại không thể không bức nàng, bằng không, nàng vĩnh viễn sẽ không đưa ra lựa chọn.”

Diệp Tô cười khổ: “Ta bị nàng bức thành thợ săn. Nhưng cuối cùng, ta đã không uống phí tâm tư.”

Hắn đem tôi cố định trong lòng hắn, cọ hai má của tôi, hung tợn cảnh cáo tôi: “Đừng nghĩ lại trốn nữa.”

Tôi thở dài một hơi: “... Được.”

42. Chương 42: Toan Tính Dừng Thang Thuốc Mỹ Nhân

edit: Băng Tâm beta: mizuko & hanhmyu

Tôi vô cùng nghi vấn tình hình thị lực của Diệp Tô.

Mấy ngày nay, Diệp lão cha hình như mất tích, tìm khắp nơi không thấy tung tích. Theo các gia nhân trong nhà, chuyện như vậy vô cùng bình thường, không cần phải đi tìm. Chờ thêm dăm bữa nửa tháng, lão gia sẽ tự động chậm rì rì chui ra từ nơi nào đó, ngồi oang oang cái miệng ở gian chính, đập bàn ném bát thúc giục bọn họ mau chóng làm đồ ăn rượu nóng cho lão.

Bùi Tấn cũng không ở trong phủ, tiểu đồng lễ phép nói cho tôi biết, hai vị thiếu gia nhà bọn họ và biểu ca cùng nhau đi chơi, chuyện này đi không biết xa hay gần bao lâu, nhưng theo sự chuẩn bị trước đó có lẽ chưa được nửa tháng chưa về.

Đành tìm Bùi phu nhân, người này thế nhưng cũng bận bịu, lại nói đi am ni cô, mời tôi ngày khác quay lại.

Trùng hợp đến vậy sao?

Những người tôi quen biết mà quan tâm tới bệnh tình của Diệp Tô đều không ở đây, toàn bộ bọn họ bị người ngoài hành tinh bắt cóc hay là đang tụ tập một chỗ chơi mạng chược đến cuồng rồi?

Tôi ngày càng hoài nghi, cố ý điều chỉnh ánh sáng rọi tới mắt hắn thử xem con ngươi của hắn có phản ứng nào không, nhưng thẳng nhai này đánh chết cũng không mở to mắt, tôi lại không có cách nào nói thẳng, đành phải nín nhịn.

Một lần nhịn liền phải nhịn tới năm ngày sau khi Lưu tiên sinh đến khám lại.

Lão tiên sinh có lông mày cau thành hình chữ bát cười ha ha thông báo cho Diệp Tô, vết thương trên người hắn đã có thể tiếp xúc được với nước, nhưng lại không nói một từ nào về mắt của hắn.

Tôi kiên trì tiễn lão cả đoạn đường, ra đến cổng sau mới hỏi: “Tiên sinh có thể cho nô tỳ biết, đôi mắt của Diệp công tử có vấn đề gì hay không?”.

Lưu tiên sinh kinh ngạc nhìn ta chằm chằm: “Thanh âm của cô nương...?”.

Tôi ho nhẹ một tiếng: “Ngày trước không may mắc phong hàn, cái mũi không thông...”.

Lưu tiên sinh gật gật đầu tỏ vẻ hiểu biết, lo lắng một hồi hỏi tôi: “Cô nương đối với Diệp công tử là...?”.

Tôi chớp chớp mắt: “Nô tỳ là người của Bùi gia, theo lời dặn của phu nhân lão gia nhà chúng ta tới chăm sóc Diệp công tử. Ngày trước phu nhân nhà chúng ta nghe nói mắt của công tử tựa hồ có điểm bất thường, trong lòng khẩn trương, liền dặn bảo ta nhất định phải tham tham khẩu phong*, nếu như có chuyện gì, bà cũng biết đường mà sớm tính toán cho tốt”.

*tham tham khẩu phong: thăm dò ý tứ

Lưu tiên sinh ồ một tiếng, giảo hoạt vuốt râu dê: “Lão phu đã cử người đi Bùi phủ thông báo, cô nương phải chăng chưa biết? Cô nương không cần can dự, phu nhân lão gia nhà người đã sớm biết tình hình”. Dứt lời khom lưng chấp tay với tôi, vội vàng đi mất.

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi: Được lắm Diệp Tô, người dám gạt ta!

Hắn đã thông báo hết với Bùi gia, không nói đến Bùi phu nhân nhưng Bùi Tấn lúc này sao có thể chạy ra ngoài chơi!

Công tác tình báo không cẩn thận, tự bán mình rồi?

Tôi dậm chân một cái, vừa chậm chạp trở về vừa suy nghĩ làm sao lật tẩy cái tên bụng dạ hồng tới hồng lui kia.

Trở lại chỗ ở của Diệp Tô, đã thấy trong phòng hắn có thêm mấy chậu than cùng một cái thùng gỗ thật to. Diệp Tô chỉ mặc trung y ngồi ở trên giường, nghe tiếng tôi tiến vào, sắc mặt có chút xấu hổ: “Nàng đã về rồi?”.

Tôi nẩy ra ý hay: “Phải tắm rửa ngay sao?”.

Diệp Tô cười khổ: “Hơn mười ngày chỉ được lau qua, trên người đều có mùi hôi. Nàng nên tránh đi một chút?”.

Tôi hì hì cười nắm cằm hắn, điệu bộ đùa giỡn: “Tại sao? Lau người cho người đều là ta lau, hơn nữa chỗ trọng yếu của người ta cũng đã nắm qua, người còn nhìn lên bốn cô nương tắm rửa. Hiện tại không nhân cơ hội xem ngược lại thì ta bị lỗ to rồi”.

Diệp Tô cong ngón tay như cánh hoa lan cười duyên với tôi: “Tiểu mỹ nhân, gấp cái gì, về sau có thời gian sẽ cho nàng xem. Hiện tại trên người ta có thương tích, nếu như nàng xem rồi thất vọng thì làm sao bây giờ?”.

Tôi nâng nâng cằm: “Vết sẹo là vinh dự của nam nhân, ta không chê”. Lại cúi xuống, một tay vuốt qua vuốt lại trên bả vai hắn, ghé vào lỗ tai hắn thì thầm mập mờ: “Người không phải đã từng cam đoan sẽ cho ta ăn xương uống tủy? Bây giờ ta kiểm nghiệm hàng cũng coi như được đi?”.

Cơ thể Diệp Tô nháy mắt căng cứng như gang sắt, tôi cười thầm không thôi: đùa giỡn soái ca, vô cùng vui vẻ a!

Bất kể ánh mắt ra sao, đùa giỡn bản thân chính là lạc thú hạng nhất, còn những thứ khác, bất quá chỉ là sản phẩm phụ gia mà thôi.

Hắn cương một hồi, sắc mặt hơi hơi thay đổi, nhẹ giọng: “A”.

Mặt đỏ! Hắn vậy mà đỏ mặt!

Tôi có cảm giác thành công lớn.

Diệp Tô một lát trở lại bình thường, một phen siết chặt tôi ở trong lồng ngực hắn, cười nói: “Nếu tiểu mỹ nhân đã khẳng khẳng như vậy, chi bằng chúng ta đổi một thùng gỗ to hơn?”.

Tôi nhún nhún cằm hắn, cũng cười: “Không cần. Người tuy không nhìn thấy được nhưng vẫn có thể lần mò sờ mó được. Ta sẽ chỉ loanh quanh một chỗ, không cho người được một tắc lại muốn tiến một thước đâu”.

Diệp Tô khoa trương thở dài một hơi thả tôi ra, ừ ừ: “Đáng thương ta lúc trước chỉ nhìn được đầu cô nương đã bị nói thành là Đổng Đồ Tử nhìn lên người tắm rửa. Sớm biết rằng phải chịu ác danh như vậy, không bằng khi đó xem sạch sẽ toàn bộ, cũng đỡ phải hiện tại trong lòng ủy khuất!”.

Tôi cười mà không nói. Trong bụng thầm nghĩ, đừng có ủy khuất, chỉ cần người hôm nay chịu thẳng thắn là có cả đồng cơ hội hưởng lợi.

Đương nhiên, tôi có một cảm thụ sâu sắc và chờ mong dào dạt việc cả hai người có thể tiến tới một bước (thần thánh) kia. Tôi không hối hận hay sợ hãi, Tiểu S có bao nhiêu mộng tưởng cùng Kim Thành Vô hợp thành một, tôi cũng có bấy nhiêu giấc mộng cùng Diệp Tô kẹp vào nhau. Tuổi tâm lý của tôi đã hai mươi tám, đã vượt quá ngàn sự quái dị của người bình thường. Ở giai đoạn này, đương nhiên là tận hưởng lạc

thú trước mắt, có hoa thơm bẻ cành được liền bẻ, có trai đẹp hái được liền hái, bỏ qua cửa ải này sẽ không có cơ hội nữa.

Tôi chính là sắc nữ a.

Thùng tắm rất nhanh đầy nước, Diệp Tô được tôi dìu đỡ đứng ở cạnh thùng, tôi đưa tay muốn giúp hắn cởi thường y, lại bị hắn ngăn cản: “Không cần, ta tự mình làm”. Vừa nói vừa tự tháo đai áo, chậm rãi cởi ra, lộ ra khuôn ngực trần hoàn mỹ. Cơ bụng tám múi rõ ràng thành hình tam giác ngược dưới ánh nến hắt lên tia sáng mê người.

Tôi đột nhiên rất muốn tiến lên cắn một miếng.

Bên dưới sườn trái của hắn có một vết sẹo lớn bằng một ngón tay, bên trên đã kết vảy cứng màu nâu, chung quanh một vòng da non mới màu hồng nhạt. Tôi lấy tay khe khẽ chạm vào, ngực chưa xót.

Diệp Tô cười cười: “Đã khỏi rồi, hiện tại chỉ là hơi ngứa”.

Một lúc lâu sau tôi mới rút tay, ho nhẹ một tiếng: “Cởi quần”.

Diệp Tô chống thắt lưng cười vô赖: “Không cần”.

Tôi cười tròng mắt hắn: “A, không định rửa sạch sao? Hay là muốn ta cởi giúp người?”.

Thằng nhãi này dùng hành động thực tế trả lời ta. Hai tay hắn chống vào thành thùng, trực tiếp xoay người ngồi xuống, sau một lúc lâu đem quần ướt vắt lên cạnh thùng, vẻ mặt đắc ý: “Nhìn chung cũng không mệt lắm”.

Tôi chê cười hắn: “Ngu ngốc, nước trong thể này ta cúi đầu là nhìn được”.

Hắn cười mỉm, kéo khăn trải lên trên mặt nước.

Xì, đạo ột thước ma ột trượng a!

Người đợi đấy.

Tôi thuận tay kéo mảnh vải bịt mắt hắn xuống, thuận miệng cho hắn một lời giải thích: “Dù sao cũng không bôi thuốc, hơi nóng bay lên mảnh vải, người không khó chịu à?”.

Hắn a một tiếng, như cũ nhắm mắt lại.

Tôi không tốn hơi thừa lời, bắt đầu cởi đai lưng của chính mình.

Diệp Tô đợi một hồi, mắt nhắm hỏi ta: “Tiểu nương tử, khi nào thì kỳ lưng giúp bốn đại gia?”.

Tôi đem áo khoác vắt cạnh hắn, vừa lúc có thể cọ hắn một chút.

Diệp Tô chìa tay vuốt thấy vải dẹt, kinh hãi cười: “Nương tử là muốn tắm chung với vi phu?”.

Yếm váy cũng cởi ra, tiếp tục đặt ở trên áo khoác.

Diệp Tô đưa tay sờ soạng một chút, trấn định cười: “Nhưng mà nàng có cảm thấy trong phòng rất nóng? Oan gia, sao khi mất ta còn tốt lại không thấy nàng chủ động như vậy? Hiện tại ta nhìn không rõ, nàng lại đến quyến rũ ta”.

Tôi tiếp tục đem trung y cũng đặt ở bên trên, chỉ mặc cái yếm, chậm rãi di chuyển tới trước mặt hắn.

Diệp Tô trầm mặc .

Tôi chống khuỷu tay, thò người ra kéo khăn che mặt hắn, khàn giọng nói: “Trong phòng nóng như vậy, quần áo cũng dày như vậy, ta mặc như thế sao mà chịu được?”.

Diệp Tô yên lặng co người trong nước.

Thùng quá sâu, hắn lại co chân, tôi không nhìn rõ cái bộ vị quan trọng nhất.

Nhưng mà cũng không sao, hắn có thể thấy rõ tôi là được rồi.

Thân thể này từ khi được tôi tiếp nhận đến bây giờ, bộ ngực lớn hơn một chút, nếu như dùng sức ép vào, cũng có thể sinh ra một chút hiệu quả ba đào mãnh liệt.

Cái này là đủ rồi, khí thế quyết định hết thảy.

Tôi dẫm lên ghế kê chân, khom người thành chín mươi độ, nhẹ nhàng hôn môi hắn như gió nổi trên mặt biển, lại gặm cắn vành tai hắn lúc mạnh lúc nhẹ, khẽ cười thổi khí vào trong lỗ tai hắn: “Người là đồ ngu ngốc chỉ biết nói khoác, có phải khi ta chủ động trên chộc người, người mới có thể chạm vào ta?”.

Rầm một tiếng, bọt nước văng khắp nơi. Diệp Tô đột nhiên đứng lên, vươn tay nắm lấy vai tôi, bước ra khỏi thùng gỗ, mang tôi bước đến bên giường, ném tôi lên đó rồi lập tức cũng ướt rượt mà đè lên.

Hắn khép hờ mắt suy nghĩ, trong con người tràn ngập . (mi: oa, cái dấu vuông kia trong QT cũng có, không biết là gì. muốn khóc)

Tôi hàm hừ cầu lưng hắn, vô tình lên án: “Người quả nhiên là giả vờ! Gạt ta vui lắm phải không? Nhìn thấy ta khóc, người có phải thích thú lắm hay không?”.

Diệp Tô không để ý tới tôi, siết chặt sau gáy tôi mạnh mẽ hôn lên môi, lại thuần thực mà tiến quân thân tót, công thành đoạt đất.

Tôi cũng lười so đo những thứ khác, hai tay cài vào trong tóc ẩm ướt của hắn, dùng sức ôm hắn, hết lần này tới lần khác cắn vành môi hắn.

Hắn giống như không cảm thấy đau, ngược lại cùng tôi dây dưa càng sâu. Trong miệng hắn còn sót lại một chút chua xót của vị thuốc đông y, đầu lưỡi lại ngọt làm cho tôi mê muội. Hắn hôn giống như là thuốc phiện, mỗi lúc tăng thêm liều lớn làm cho người ta muốn càng nhiều. Hắn hôn tôi càng lâu, ngực tôi lại càng cảm thấy đau nhức, hình như là nơi đó đang ra lệnh muốn muốn muốn, lại phát không ra tiếng, chỉ có thể dùng đau đớn nhắc tỉnh tôi dục vọng của nó. Tôi chỉ hung hăng ôm hắn, để hắn ép tới tôi giống như lập tức sẽ tắt thở, mới có thể cảm thấy giảm bớt được áp lực.

Thật lâu sau, chúng tôi thở hồng hộc mà tách ra, chỉ có miếng vải dẹt duy nhất ngăn cách cả hai, cũng bởi vì tiếp xúc thân mật như thế mà trở nên ẩm ướt, dính sát vào người tôi.

Tôi không kiên nhẫn kéo cái yếm xuống, tùy ý ném xuống đất, ôm lấy cổ hắn ra lệnh: “Tiếp tục!”.

Thân thể Diệp Tô lập tức căng lên giống như đang giương cung, hắn nghe lời cúi người, môi của hai chúng tôi giống như lực hút nam châm nhanh chóng dán lại với nhau. Tay hắn không chỉ đang cầm gáy của tôi, mà lần theo cổ của tôi, chậm rãi mơn trớn đầu vai, thắt lưng, sườn, bụng, đầu gối, lại chậm rãi xoa lên trên, hết lần này tới lần khác. Tựa hồ là tướng quân kiêu ngạo, ở trên lãnh địa của hắn mà đắc ý, lại giống như thủy triều, mỗi lần đi qua đều kích khởi hoa sóng lớn hơn nữa. Tôi nhịn không được từ trong lỗ mũi hừ ra tiếng vang mập mờ, hai chân theo bản năng bám chặt ở trên lưng hắn, cảm nhận lão bằng hữu nóng bỏng đang nhô lên ở dưới thân.

Giờ này khắc này mà tôi vẫn còn có thể mơ mơ màng màng mà nghĩ, tính toán thiệt hơn cái gì, thằng nhãi này thậm chí còn không đụng tới vị trí trọng yếu của tôi cũng đã nhanh chóng khiến tôi nổ tung rồi.

Tôi cả người đều câu ở trên người hắn, dùng toàn bộ thể xác và tinh thần khẩn cầu hắn nhanh lên tiến hành bước tiếp theo.

Hắn lại nâng thân mình lên, chuyên chú mà nhìn tôi chằm chằm, tiếng nói bởi vì tình dục mà trở nên khàn khàn gợi cảm: “Đây là cơ hội duy nhất cũng như cuối cùng để nàng dừng lại”.

Tôi chớp chớp mắt: “Vì cái gì phải kêu dừng?”. Lại ôm hắn càng nhanh một chút, cười mắng, “Nhanh lên một chút, nên làm gì thì cứ làm”. Nhanh lên đem “cái gì đó” bỏ đi!

Diệp Tô nhẹ nhàng bung trên trán tôi, mỉm cười: “Tháng sau thành thân?”.

Tôi lắc đầu: “Tặng tị với nhau thì hoan nghênh, thành thân miễn bàn”.

Diệp Tô đột nhiên ngẩng đầu: “Cái gì?!” Hai mắt lập tức trở nên trấn tĩnh, thậm chí có chút phẫn nộ.

Tôi không khỏi thương tiếc thật sâu, vệt đã đến miệng rồi mà còn bay mất.

Tôi thở dài một hơi, thay cách nói, ý đồ cứu lại lần tăng tị cùng hấn thất bại này: “Ta tạm thời không muốn thành thân. Nếu người kiên trì, ta sẽ suy nghĩ, nhưng sẽ không lập tức thành thân. Ở nơi của chúng ta, nam nữ trong lúc đó cho dù có thích nhau, cũng sẽ thử sống chung trước, để xem đối phương có đúng như mình tưởng tượng như vậy hay không. Khoảng thời gian sống thử này có thể là vài tháng, có thể là hai ba năm, mỗi người mỗi khác. Ta không thể lập tức đồng ý thành thân với người, ta vẫn chưa thật hiểu biết về người”.

Hấn nghiêm mặt một hồi, xoay người lăn một bên, ánh mắt có chút lạnh: “Thế nhưng nàng có thể lập tức đồng ý cùng ta...?”

Tôi cười cười: “Đời người đặc ý nhất là hoan ái, ở nơi chúng ta sống, đối với chuyện này thấy không quan trọng giống như bên này. Huống chi trừ người ra, ta cũng sẽ không cùng người khác như vậy. Đã như thế rồi thì cũng không quan trọng việc quần quýt sớm hay muộn. Huống chi đến một ngày chúng ta... Khi ta già rồi, cô đơn ngồi trên ghế mây nhớ lại chuyện cũ trước kia, ta ít nhất còn có thể kiêu ngạo mà tuyên bố, ta đã từng thương qua một soái ca cực phẩm”.

Diệp Tô nhìn tôi chằm chằm, mặt không chút thay đổi, hiển nhiên là tức giận.

Ai, tôi vẫn là làm hỏng rồi.

Chậm rãi ngồi xuống, ôm đầu gối thấp thỏm nhìn hấn, không dám nói lời nào.

Sau một lúc lâu, hấn cười khở một tiếng, kéo tay tôi cầm “lão bằng hữu” của hấn, hỏi tôi: “Nàng chỉ thích thứ này có phải hay không?”

Tôi cảm thụ được nhiệt độ truyền đến bàn tay, nuốt một ngụm nước miếng, nhin không được dùng ánh mắt hung hăng hèn hạ, bĩ ỉu nhìn cơ ngực hấn phồng lên, bụng bằng phẳng rắn chắc, bắp đùi mạnh mẽ thon dài: “Kỳ thật cái này cái này còn có cái này... Ta đều thích.”

Diệp Tô cúi đầu cười, kéo tay của tôi ấn lên ngực hấn, chậm rãi thể hiện vẻ mặt tình ái, ý tứ hàm xúc mui phần: “Nếu đối với nàng ta chỉ có những cái đó hấp dẫn, ta đây đành phải dùng nó uy hiếp nàng. Trước khi thành thân, nàng chỉ có thể nhìn được, không ăn được”.

Lãng phí, nếu như hấn xuất hiện ở các chiến trường AV, cho dù chỉ ở khoả thân cũng dễ dàng được phong vương.

Tôi liếm liếm môi, xấu hổ cười: “Việc này... Ở chỗ chúng ta bên kia, đa số là nữ tử uy hiếp nam tử...”.

Diệp Tô lườm tôi một cái: “Ở bên kia, cũng có nhiều nữ tử giống như nàng sao?”.

Tôi thở dài: “Không phải, ta ở đâu cũng đều là vật hiếm”. Lại lưu luyến vỗ vỗ hai má hấn: “Xem ra mắt người quả thật là có vấn đề, thế mà lại để mắt tới kẻ vô lại như ta. Nếu người di tình biệt luyện, nhớ rõ phát phát từ bi, trước thỏa mãn một chút nhục dục của ta mới một cước đá ta ra khỏi cửa”.

Diệp Tô bật cười, nắm ngón tay của tôi, thập phần mờ ám khê hôn đầu ngón tay của tôi: “Ta vĩnh viễn là của nàng, tới khi nàng quyết định đem bản thân giao cho ta, nàng sẽ biết nàng đã lãng phí bao nhiêu thời gian tốt đẹp”.

Tôi rên rỉ một tiếng, oán giận: “Người quả nhiên là quả hiểu ta”. Nếu biết mỹ nhân kẻ mất cả gốc lẫn lá như thế, tôi đã sớm không thực hiện.

Hấn cười: “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng”.

Ông trời, nhược điểm của lão nương đã bị nắm chắc ngay tại hiện trường như vậy.

43. Chương 43: Rời Xa Mê Hoặc Mới Là Vương Đạo

edit: diepanhquan beta: mizuko & hanhmyu

Tôi nhìn bữa cơm trước mặt, than vắn thở dài.

Diệp Tô tay cầm sách, miệng uống trà, cũng không liếc mắt nhìn tôi một cái: “Lần này là vì giường không đủ ấm hay trong phòng đặt quá nhiều chậu than?”. Đôi môi hần đây đặn thấm nước trà lập tức lộ ra ôn nhuận mềm mại vô cùng, khiến tôi nhìn không được muốn hôn lên một cái.

Xong rồi xong rồi, lão nương hoàn toàn hồng rồi.

Sớm biết thế không bằng tôi xuyên qua thế giới Thú Nhân cho rồi. Tuy rằng các kiểu răng nanh lông tóc dày rậm khác thường, nhưng dựa leo, chuối tiêu, sầu riêng không bao giờ thiếu, hơn nữa nữ chính lấy hành động thực tế chứng minh với chúng ta rằng, một khi chấp nhận việc đó thì nhất định sẽ có xúc cảm rung động vô cùng, hoàn toàn không cần lo lắng bệnh phụ khoa cùng thận hư vân vân và vân vân các vấn đề khác của “thế tục”.

Đâu như bốn toạ, đối tượng chỉ có một, mà còn nhìn được không ăn được, chỉ tưởng tượng tư xuân cũng sắp lấy cái mạng già của tôi.

Lão chỉ muốn ăn thịt! Thịt thịt thịt!

... A, tôi không được ăn. Tôi đúng là con lừa đầu đen chẳng những gặp phải một con hổ già thân kinh bách chiến, đáng giận hơn là lão hổ này có khả năng tự chủ đến kinh người, cho dù dựng thẳng hổ tiên cả một đêm cũng sẽ nghiêm chỉnh không vượt qua Lôi Trì* một bước.

Lôi Trì: tên sông cổ ở huyện Vọng Giang tỉnh An Huy Trung Quốc.

Nêu ví dụ chứng minh, hôm kia tôi làm lại trò cũ, đùn đẩy giải thích trong phòng nhiều chậu than quá, cởi từng cái quần cái áo, hần không đợi tôi làm xong bước cuối, liền quần chắn bông trên giường bọc tôi thành cái bánh chưng, giữ tôi một đêm như thế.

Hôm qua tôi nói gối đơn cùng đêm lạnh thật khó ngủ, vô lại liều chết năn nỉ hần cùng ngủ trên một cái giường, hần đã đồng ý, sau đó thật sự chỉ ngủ mà thôi.

Tuy rằng tôi điệu bộ quấy rối kiếm cớ yêu cầu hần lật thể bài* của tôi, thậm chí dự định một lần sờ soạng thử độ dài ngắn của hần, nhưng bất đắc dĩ sức lực của hần rất lớn, vừa bắt đầu đã bị hần mạnh mẽ đè xuống, toàn bộ thân mình ép trên người tôi, ánh mắt thâm trầm hỏi: “Nàng khẳng định việc ta chủ động so với việc nàng làm loạn mà không có kinh nghiệm sẽ có cảm giác giống nhau?”.

Tôi không thể động đậy, khóc không ra nước mắt.

Bị hần đè nặng cả một đêm, chuyện này có thể rất hương diễm, cũng có thể giống tôi như bây giờ, cả người đau nhức, đầy mắt thâm đen, muốn tìm bất mãn.

Tôi lòng đầy bi thương, rũ mắt không nói. Diệp Tô không thấy tôi trả lời, vì thế buông sách, hứng thú nhìn tôi: “Lại đang nghĩ ý quỷ quái gì rồi? Tiểu oan gia, nàng không thể thẳng thắn nhận thua sao?”.

Tôi ho nhẹ một tiếng, cười mỉa: “Người nói, ta ở nhà người được một thời gian dài rồi, mỗi ngày cùng người đi đi về về, cử chỉ vừa là nha hoàn cũng chẳng phải nha hoàn, chủ nhân cũng không phải chủ nhân, tiếp tục ở lại, ta sợ sẽ gây ra lời ong tiếng ve. Tuy là giả thân phận Văn Ca nhưng lâu dài có thể có người nhận ra dung mạo ta?”.

Diệp Tô khiêu mi, ánh mắt lấp lánh: “Loại lí do thoái thác này... Là ám chỉ ta phải sớm dùng kiểu lớn tám người khiêng, chính thức cưới nàng vào cửa phải không?”.

Tôi giận dữ cười: “Không, ta là ám chỉ người phải sớm lo liệu cho ta. Ta biết người lại muốn nói không cần nhưng da mặt bốn cô nương dày cũng có mức độ. Ta không hề có ý rời bỏ người. Nhưng người bày một mâm thịt ba chỉ trước mặt ta, mỗi ngày bốn phía thơm tho ngon miệng cảm dỗ ta, lại khẳng khẳng không cho ta ăn, hành vi tra tấn vô nhân đạo vậy ai chịu nổi. Cho nên ta phải rời xa người một chút, rời xa cảm dỗ giữ cho nội tâm yên tĩnh”.

Các vị tiên sinh các vị phu nhân, tôi xin thay mặt Steve Jobs* thông báo sản phẩm quả táo mới nhất năm nay, iQuit.

*Steve Jobs: Steven Paul Jobs (24 tháng 2 năm 1955 – 5 tháng 10, 2011) là doanh nhân và nhà sáng chế người Mỹ. Ông là đồng sáng lập viên, chủ tịch và cựu tổng giám đốc điều hành của hãng Apple, là một

trong những người có ảnh hưởng lớn nhất ở ngành công nghiệp vi tính. Trước đây ông từng là tổng giám đốc điều hành của xưởng phim hoạt hình Pixar: sau đó trở thành thành viên trong ban giám đốc của công ty Walt Disney năm 2006, sau khi Disney mua lại Pixar. Ông được công nhận là điều hành sản xuất của bộ phim Toy Story (1995).

Diệp Tô nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi, vẻ mặt cũng trở nên đứng đắn: “Gả cho ta đi. Như vậy hai người chúng ta cũng không bị tra tấn”.

Tôi dờn tầm mắt mỉm cười: “Không”.

Diệp Tô mím môi: “Cho ta lời giải thích. Đừng nói hàm hồ như mấy lần trước”.

Tôi thở dài: “Oan gia, đừng làm khó ta”.

Tôi thử rút tay về, Diệp Tô lại nắm chặt dán lên ngực hần, truyền đến tiếng tim đập của hần, ánh mắt kiên định: “Nói cho ta biết, vì cái gì?”

Tôi trầm mặc, hần cũng bất động duy trì tư thế ấy, cùng tôi trầm mặc.

Thật lâu sau, tôi nói: “Người nhớ lời ta nói không, khi cha ta thiếu nợ, mẹ ta liền ném lại ta bỏ trốn, rồi sau đó cha ta cũng không quay về nhà nữa?”.

Diệp Tô gật đầu.

Tôi cười cười: “Nguyên nhân đấy. Lúc trước tiền cha ta mắc nợ cũng không nhiều, nếu tính theo tiền ở đây, đại khái cũng chỉ có khoảng hai ba trăm lượng mà thôi. Nếu bọn họ chịu đồng tâm hiệp lực, cùng lắm thì cả nhà chỉ cực khổ năm sáu năm sẽ trả được hết nợ. Nhưng mẹ ta hình như không nghĩ thế, bà nghe nói công ty cha ta đóng cửa thì bỏ chạy. Mà cha ta sau đó cũng không buồn về nhà một lần, nhìn xem vị thế tử cùng hần ân ái trước kia còn ở nhà hay không, mẹ hần cùng con gái hần sống có tốt không.

“Bà nội sợ ta hận bọn họ, nhiều lần nói với ta, bọn họ là bất đắc dĩ, rồi lấy tấm ảnh cho ta xem. Trên ảnh bọn họ ôm ta, thực sự là ký ức vừa ngọt ngào vừa hạnh phúc, nhưng lại càng làm cho lòng ta lạnh. Một đôi từng thắm thiết như vậy nhưng vì mấy trăm lượng bạc liền ly tán. Hôn nhân của hai người họ trở thành một chuyện cười”.

Tôi cười khổ: “Có lẽ ta là đứa trẻ suy nghĩ quá nhiều, lớn lên không tin vào lời nam nữ hứa hẹn khi yêu nhau. Nhìn hai người ân ái, ta sẽ chúc phúc nhưng quay lưng lại, ta nghĩ đó là bọn họ còn chưa gặp phải loại chuyện khiến họ chia tách kia”.

Tôi nhìn Diệp Tô: “Mỗi một đôi vợ chồng đều có thể gặp chuyện như vậy, hoặc đau dài hoặc đau ngắn rồi giãy vò biến thành bất hoà. Ta rất thích người, hình như thích đến... Nên ta không muốn bắt người mạo hiểm, không muốn khi người nhìn thấy vẻ mặt của ta, từ tươi cười trở thành lạnh nhạt. Ta biết người sẽ nói người không như thế, nhưng ta vừa là người khó chịu lại khổ nạn như vậy, ngày ấy tất nhiên sẽ đến. Cho nên, ta nói không”.

Diệp Tô nhìn tôi, gần từng tiếng: “Ta vĩnh viễn không làm mặt lạnh với nàng, ta vĩnh viễn không đối xử như thế với nàng. Cho dù bây giờ nàng không tin nhưng mỗi ngày ta lặp lại một lần, ngày nào đó nàng sẽ tin”.

Đương nhiên, lời nói dối lặp lại một trăm lần cũng thành chân lý, huống chi lời như thế là tôi căn bản có khuynh hướng tin tưởng. Tôi cười khổ rũ ánh mắt xuống: “Ta trời sinh đối với cái từ này vĩnh viễn không có cách chấp nhận”.

Tôi nói: “Cho dù ta hiện tại đồng ý người, trước khi thành thân, ta cũng không thể liên tục ở trong nhà người. Ta phải tìm một chỗ thanh tịnh một chút, suy nghĩ cẩn thận. Người có thể mỗi ngày tới tìm ta, cũng tránh khỏi phải ứng phó với những trò bịp bợm của ta. Như vậy đều tốt cho cả hai”.

Sau một lúc lâu, Diệp Tô buông tôi ra, thờ dài một hơi: “Có chỗ nào tốt có thể đi? Ta biết vài toà nhà, mua xong thu dọn một chút, liền có thể ở đó”.

Tôi cười: “Lúc này không cần người quan tâm, Bùi phu nhân sớm an bài cho ta nơi tốt rồi, lại còn chỉ cho ta một vị hàng xóm tốt bụng”

Mặt của Diệp Tô lập tức đen.

Tình an sư thái mặt mũi hiền lành dẫn đường đằng trước, thỉnh thoảng nghiêng đầu phía tôi mỉm cười, vẻ mặt ấy náy: “Am ni cô của chúng ta là nơi nhỏ bé, tổng cộng chỉ có mấy gian phòng khách, cô nương yêu cầu ở trong viện nhưng đã có một vị kiều khách tới trước. Bất quá cô nương là do Bùi phu nhân đưa tới, chắc cũng rất quen thuộc với vị này”. Lại liếc mắt ra phía sau xem Diệp Tô đang đen mặt, ánh mắt chần chờ, “Vị công tử này...”.

Diệp Tô chắc chắn trả lời: “Nàng là vị hôn thê sắp cưới của ta!”. Nói xong đắc ý nhìn tôi khiêu khích.

Tôi ra vẻ then thùng, trách mắng liếc mắt hắt một cái, yếu ớt thở dài một hơi: “Để sư thái chế giễu. Gia phụ vừa mới mất, tiểu nữ lẻ loi một mình, không người dựa vào, buộc lòng phải ngàn dặm xa xôi tìm vị hôn phu chỉ phúc vì hôn tương lai làm nơi nương tựa. Chỉ là ta chưa giữ tròn đạo hiếu ba năm, sao có thể đội quần áo tang xuất giá? May mắn Bùi phu nhân có tấm lòng Bồ Tát, đồng ý cho ta một nơi an thân, vì phụ thân đã mất an tâm giữ đạo hiếu”.

Thế nào, người dám nói ai là vị hôn thê của người, đây liền nói hôn kỳ tận ba năm sau, người chờ đi.

Mặt của Diệp Tô đen thành đáy nồi.

Tôi ngầm tiếp tục diễn trọn vẹn: “Tiểu nữ tử mới tới bảo địa, cùng Bùi phu nhân là tình cờ gặp gỡ, nghe ý tứ của sư thái, vị kiều khách này có quan hệ lớn với Bùi phu nhân?”.

Sư thái cười một tiếng: “A di đà phật, chính là thiên kim của Bùi phu nhân, Tổ Ngữ tiểu thư.”

Chỉ nói một câu, không thêm giải thích khác, cần phải nhớ kỹ rằng người xuất gia không thể giống như tam cô lục bà bát quái bình thường, càng không thể bát quái với người xa lạ lúc này là tôi. Bà đẩy cửa viện ra, làm tư thế mời với tôi nhưng ánh náy gật đầu với Diệp Tô: “Công tử dừng bước”.

Diệp Tô phẫn nộ đứng lại, khẩu hình uy hiếp tôi: “Các người.”

Tôi thề lưỡi chọc hắt.

Sư thái cũng không phải người nói nhiều, bà chỉ cho tôi phòng của mình, lúc nào thì có khoá buổi sớm với bữa trưa rồi mời tôi tự nhiên.

Cửa phòng của vị Bùi gia Tổ Ngữ tiểu thư kia vẫn đóng chặt, cũng không biết là nàng có ở trong phòng hay không.

Tôi dè dặt dạo một vòng trong sân sau đó ra ngoài gặp Diệp Tô, khiêu cầm trêu chọc hắt: “Thiên gia dạ sắc lương như thủy. Hà thì cộng tiền tây song chúc*?”. Đến đến đến, một khắc đáng giá ngàn vàng, trăm và tướng quân cõi chiến bào! (hai câu thơ ấy mấy nàng dịch hộ ta với)

(mi: *Ngồi trên thềm nhìn đêm thu trong như nước. Đến khi nào đốt nến nơi song cửa Tây.

Khóc với Lăng tỹ luôn. Hai câu thơ trên, câu đầu tiên lấy trong bài Thu Tịch của thơ Đỗ Mục, câu thứ hai lấy trong bài Dạ Vũ kí bắc của Lý Thương Ẩn, hoàn toàn không có họ hàng với nhau.)

Diệp Tô quay lại lý sự: “Có tin hay không ta lập tức bắt nàng thành thân?”

Tôi cười hì hì: “Ta tin người đêm nay đến hái hoa, người đến sao?”. Đúng là thừa lời, nếu hắt chịu đến tôi cũng không chuyển vào trong am ni cô này.

Diệp Tô hừ một tiếng, không để ý tới tôi.

Tôi rút khăn tay ra, ở trên mặt hắt làm dáng phát qua phát lại: “Khách quan hiện tại nên đi? Buổi tối lại đến nha”.

Diệp Tô tức giận, khuôn mặt tuần tú tối lại thành hố đen hút sạch toàn bộ ánh sáng, một lát sau lại cười rực rỡ như mặt trời: “Được, ta buổi tối lại đến, nương tử chờ ta.”

Tôi dựa cửa bán rẻ tiếng cười: “Không phải trên địa bàn của mình, chắc là có một phong vị khác đi? Tướng công cần phải nắm chắc cơ hội”.

Diệp Tô ôm thắt lưng tôi, ở trên môi tôi nhẹ nhàng cắn, ôm lấy khoe miệng cười: “Không biết bây giờ là ai không bằng lòng?”

Tôi nín thở: “Con gà có trước hay quả trứng có trước? Chuyện này phân tích không rõ, chỉ có thể nhìn xem ai lùi trước một bước.”

Diệp Tô bắt đắc dĩ mà nhìn tôi liếc mắt một cái, cúi đầu chạm chạm trán ta: “Buổi tối gặp.”

Tôi cười nhìn theo hần rời đi.

Trở lại trong viện, vừa lúc Bùi Tố Ngừ mở cửa sổ, bàn tay trắng nõn eo nhỏ nhắn, mắt to hình thoi không hữu hảo mà nhìn chăm chăm tôi: “Lời người cùng sư thái nói ta đều nghe thấy, nhờ người chuyển lời mẹ ta, ta không quay về. Cũng xin người không cần lãng phí thời gian ở trong này.” Tiểu cô nương khoảng chừng mười lăm mười sáu tuổi, da trắng mắt đen, cùng với muội muội của nàng bộ dạng có năm phần giống nhau, chỉ là nhị tiểu thư của Bùi gia vẫn còn tuổi nhỏ hồn nhiên, giữa lông mày của nàng đang có nét u buồn, làm người ta trong lòng tăng thêm thương tiếc.

Tôi không khỏi ghen tị Bùi gia thật là ghen tốt.

Tôi cười khổ: “Cô nương đừng có đuổi ta gấp, ta thật sự không quen ai, ngoại trừ nơi này, không có nơi nào để đi.”

Bùi Tố Ngừ cười lạnh một tiếng: “Thanh âm của Diệp đại ca, ta vẫn nghe ra.”

Tôi tiếp tục cười khổ: “Diệp Tô hướng ta cầu hôn, ta chưa đáp ứng.”

Tiểu cô nương vẻ mặt hoài nghi, tôi chỉ thấy nàng giải thích nghi hoặc: “A, ta thích hần hần cũng thích ta, nhưng trong lòng ta không được tự nhiên lắm, không muốn lập gia đình.”

Bùi Tố Ngừ hiển nhiên không ngờ rằng cuộc nói chuyện bỗng nhiên sẽ trở nên sâu như vậy, chần chờ một lát sau kiên cường cười nói: “Chàng đã có tình thiếp cũng có ý, nói vậy cô nương ở chỗ này cũng không lâu. Trong phòng có cờ có đàn, khi cô nương buồn, có thể tới tìm ta.”

Đây là tiếp nhận tôi, tôi nhếch miệng cười: “Ta gọi là Lăng Đang. Cầm kỳ thư họa mỗi loại thường thức phong nhã ấy, ta ngay cả da lông đều thiếu hiểu biết. Nếu người cảm thấy buồn muốn người trò chuyện, trái lại có thể tới tìm ta.”

Nàng cũng cười: “Cầm kỳ thi họa vốn là làm cho người ta càng buồn, nhưng mà một mình buồn rầu, lại không dễ dàng bỏ xuống được. Ta còn có một bản sách dạy đánh cờ chưa đánh xong, tới ngày mai, chúng ta ngồi lại, hảo hảo trò chuyện. Tin tưởng những trò bịp bợm trong bụng người, nhất định không ít.”

Tôi gật đầu: “Một lời đã định.”

Buổi tối, Diệp Tô trèo tường tới tìm tôi.

Tôi đứng ở góc tường ngửa đầu cười nhẹ: “Tương trọng tử hề. Khoái du ngã tường. Khoái chiết ngã thụ tang”*.

*(mi: =)) Hình như Lăng tỷ lại cải biên thơ thì phải. Thay chữ Khoái (nghĩa là mau mau, lẹ lẹ) bằng chữ Vô (không, chớ) sẽ được bài Tương Trọng Tử 2 trong kinh thi. Bản dịch thơ của Tạ Quang Phát: “Xin chàng nhớ, này chàng Trọng Tử/ Tường nhà em chớ có vượt ngang/ Cây dâu xin chớ bẻ quàng/...”.

Mình nôm na nghĩ bài thơ gốc có ý anh chàng Trọng Tử không nên tương tư quá vì người nhà chị gái kia quần chặt lắm, hung dữ lắm :)) Cơ mà chị Lăng thúc giục thế kia chắc là đang kích động thanh niên trẻ rồi =)))

44. Chương 44: Tư Cách Được Hoãn Hình Phạt

edit: Đường Mạc Linh

beta: hanhmyu

Diệp Tô ngồi trên đầu tường, cúi đầu nhìn tôi cười: “Thiên giai dạ sắc lương như thủy, Hà đương cộng tiến tây song chúc?”*, trực tiếp đáp lại câu đùa giỡn của tôi lúc đầu.

*myu: Diệp ca giỡn lại Lăng tỹ nha, 2 câu thơ trên của 2 bài thơ, 2 tác giả khác nhau. “Thiên nhai dạ sắc lương như thủy/Sắc đêm trời nước dịu dàng” trong bài “Thất tịch” của Đỗ Mục, còn “Hà đương cộng tiến tây song chúc/Bao giờ ở cửa sổ hướng tây, cùng nhau chong đèn” là câu thơ trong bài “Dạ vũ ký bắc” của Lý Thương Ẩn

Tôi thở dài cười: “Ta bắt đầu hoài nghi ngươi là một kẻ có thù tất báo, ta nói cái gì ngươi cũng sẽ đáp lại y nguyên. Sớm biết vậy, ngươi đổi bài “Mười tám điệu sờ”, chúng ta cùng thoả mãn”.

Diệp Tô cười nhẹ, cúi đầu đưa tay cho tôi: “Được rồi, ở đây sẽ quấy rối nơi cửa Phật thanh tịnh, chúng ta ra ngoài chơi”.

Tôi đưa tay nắm lấy, còn chưa phản ứng kịp thì đã ở trên đầu tường, lại thoát một cái, tôi và hấn đã ngồi trên lưng ngựa, tôi ngồi trước hấn ngồi sau, tôi ngồi bên sườn hấn lại nhích người, đây đúng là hình ảnh công chúa hoàng tử cưỡi ngựa tiêu chuẩn rồi.

“Hành trình sẵn mỹ nam thời xưa” cho chúng ta biết, ngồi ở phía trước ngược hướng gió, như vậy luôn luôn có cảm giác gió đập vào mặt, nôn nao, tôi im lặng ước lượng tốc độ gió và độ co bóp của dạ dày, thành khẩn kiến nghị: “Hay là để ta ngồi phía sau đi”. Như vậy tốc độ sẽ nhanh hơn, tôi còn có thể lợi dụng sờ soạng một chút, cảm nhận cảm giác người làm chủ một chút.

Diệp Tô hỏi tôi: “Nàng biết cưỡi ngựa?”

Tôi thở dài: “Không biết”, tôi mới chỉ được cưỡi ngựa non trong vườn thú, còn đây có khác gì thần thú, tôi lại càng không có tư cách để cưỡi nó.

Lòng người thật là dễ thay đổi, lúc trước vẫn vô tư nhìn sao ngẩng trăng, chỉ một thời gian đã sốt sắng đem dê đem lạc đà giao cho vợ...

Hấn vô tình bác bỏ đề nghị của tôi: “Nàng ngồi sau lỗ ngà ra đây thì sao? Ngồi phía trước, ta còn có thể coi chừng nàng”.

Tôi bất đắc dĩ: “Đại ca này, ta đã là người trưởng thành rồi đây, ngươi đừng có coi ta như đứa trẻ chưa dứt sữa chứ?”

Diệp Tô vươn đầu lên, ánh mắt liếc thật dài từ vai tới eo tôi, mím môi, ý vị sâu xa nói: “Người trưởng thành?”.

... Tôi đâm, đâm chết hấn, sao hấn có thể coi thường mị lực của tôi như thế!

Tôi giận quá hoá cười: “Ta còn không hiểu ngươi vì sao lại không đụng vào ta, thì ra là còn xem ta như đứa trẻ nên không thèm để ý? Thôi thôi, bản cô nương vẫn nên thức thơi một chút, an phận một chút vẫn hơn! Cũng tốt thôi, ta cũng thừa hiểu ngài lại đang đợi một vị nào đó thập toàn thập mỹ rơi từ trên trời xuống chứ gì!”, ngực ta phẳng người còn thích làm gì? Người có bao nhiêu đói khát thế?

Diệp Tô siết chặt thắt lưng tôi, khiến người tôi và người hấn dính sát vào nhau, dờ khóc dờ cười: “Không thèm để ý? Có để ý hay không, cô nương cứ cầm lấy “nhược điểm” của tại hạ là biết còn gì?”, tôi vô cùng nghiêm túc vươn tay phải kiểm chứng, quả nhiên nó cùng chủ nhân của nó chẳng phải hạng tốt đẹp gì.

Tôi không khỏi nhớ tới một câu nói, tôi không phải là một người háo sắc, mà cái háo sắc đứng lên lại không phải người.

Tôi đột nhiên cảm thấy ác cảm kinh khủng, mắt tự nhiên vội vàng dịch người lên, cười mỉa: “Ồ, phụ nữ đối với vóc người của mình thường không thoả mãn, cái này ngươi cũng phải hiểu chứ!”, lại cứng rắn lảng đi, “Ngươi mang ta đi đâu? Ta nghe tên họ Bùi kia nói, ở Lạc Hà có chợ đêm, có phải đêm nay không?”.

Hai cánh tay cứng như sắt của Diệp Tô cứ thế ép chặt hai bên sườn tôi khiến tôi an tâm, nhưng lời hấn nói ra lại khiến tôi vô cùng nản: “Hôm nay không phải đêm chợ, giờ này lại là thời điểm đường phố lắm thị phi, chúng ta nếu bị binh sĩ đi tuần bắt lại, chỉ còn đường ăn roi”.

Tôi không thể trừng hấn trong cái tư thế này được, đành đưa tay véo mạnh tay hấn một cái: “Đồ đáng ghét, cả năm trời không lễ không tết, lại không có gì chơi, người lại nhân lúc trời tối mang ta ra ngoài, chẳng lẽ lại muốn kiểm tra nhịp tim?”, tôi dúi kim cương thế này nhưng không dám chọc vào áo giáp sắt đâu!

Diệp Tô cúi đầu cười, ép tôi dựa vào người hấn: “Nếu ta nói, ta muốn dẫn nàng đi khắp nơi, rồi bỏ mạng nơi nào đó, nàng có muốn đi không?”.

Tôi đáp lại trôi chảy: “Đi chứ, chỉ cần người không bắt ta đi bái đường gì đó, dù có chân trời góc bể, ta đều theo người”.

Diệp Tô sững sốt một hồi, một lát sau cười nói: “Tốt, đầu tiên chúng ta đi ra bờ biển”.

Đúng là hấn dẫn tôi tới đến cạnh biển, sau đó bảo tôi xuống ngựa, nắm tay tôi cẩn thận từng li từng tí đi tới một khối đá ngầm lớn nhô lên trên, cuối cùng ôm tôi ngồi xuống.

Gió biển thực sự là một thứ kỳ quái, rõ ràng là mang theo hơi nước từ mặt biển bốc lên, mà lại khiến người ta cảm thấy lạnh và khô ráo lạ kỳ. Người ta chung quy vẫn ví biển như cha mẹ, trên thực tế nó lại giống đàn ông, giống thời gian trời trong nắng ấm, cũng có loại giống như người đàn ông mị lực lớn.

Lúc này trời không trăng, biển không dâng (đèn), những ngôi sao trên cao lại không thể phản chiếu ánh sáng của mình xuống, cho nên mặt biển và bầu trời như bị chia thành hai nửa. Một nửa được ánh sáng ngân hà chiếu rọi, phẳng phất xung quanh đám mây màu tía, nửa còn lại trầm mặc tĩnh lặng, đen như mực.

Tôi si mê nhìn chằm chằm khung cảnh trước mắt, ngây ngất hưởng thụ vẻ đẹp mà trước đây ở hiện đại khó mà thấy được.

Trở về cổ đại này cũng đã nửa năm, tôi cúi đầu nhẩm tính, công việc trước đây tối mắt tối mũi, khi đêm xuống thế này không phải đề phòng kẻ xấu thì cũng mệt mỏi muốn chết, chỉ cần nằm xuống là tôi ngủ không biết trời đất gì nữa. Ở đây hơn hai trăm đêm thế này, tôi thực sự chưa bao giờ nghĩ đến rằng mình muốn ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời sao xinh đẹp này một chút.

Đây cũng có thể coi là điều miễn phí hiếm hoi trong đời, nhưng đâu phải ai cũng có thể hưởng thụ.

Tôi ngược đầu, đặt gáy lên vai Diệp Tô, lại kéo tay hấn làm lưng ghé ở thắt lưng, nhìn lên trời sao, chợt thấy hạnh phúc mà tôi luôn tìm kiếm là lúc này đây.

Hạnh phúc là gì? Hạnh phúc chính là có một người, có lúc sẽ bắt nạt bạn một chút, nhưng sẽ luôn ở bên bạn, tự nguyện để bạn bắt nạt.

Thế xác và tâm hồn đều thả lỏng, bầu trời đầy sao giống như muôn nghìn việc quan trọng trong đời, tôi không khỏi mơ màng, tuy hai mắt vẫn mở lớn nhưng giống như đã ngủ từ lúc nào.

Không biết qua bao lâu, Diệp Tô vỗ vỗ đỉnh đầu tôi, cười nói: “Cạnh biển lạnh, chớ có ngủ, cẩn thận lại hứng gió bệnh bây giờ”, lại nâng đầu tôi lên, chỉ cho tôi nơi giao nhau của trời và biển, “Trăng lên rồi, hôm nay tuy không phải rằm, nhưng trăng cũng coi như tròn”.

Giống như chứng minh cho lời của hấn, trên mặt biển chậm rãi nhô lên một điểm sáng, những đốm sáng bạc nhuộm lên mặt nước đen một chùm sáng, điểm sáng chậm rãi lớn dần, chùm sáng kia cũng dần như loang ra. Cuối cùng điểm sáng vượt đến giới hạn của mình, dùng ánh sáng như tấm lụa mỏng màu bạc phủ lên vạn vật.

Tôi thở dài một hơi, lúc này mới phát hiện, thì ra từ này đến giờ tôi vẫn nín thở, hình như sợ sẽ dọa phải ai.

Diệp Tô nắm tay thật chặt, cười nói: “Cảm giác không tệ nhỉ?”

Tôi nhẹ giọng thở dài: “Hải thượng sinh minh nguyệt, thiên nhai cộng thử thì*. Cảnh đẹp như vậy, cũng chỉ có câu thơ này mới xứng”.

* Hải thượng sinh minh nguyệt, thiên nhai cộng thử thì: đại ý là biển sinh ra mặt trăng, trời đất kéo dài vô tận.

Diệp Tô ừ phụ họa, trầm mặc một hồi, đột nhiên mới nói: “Khi ta còn bé, cha ta thường hay ra biển, không quan tâm ta, một lần đi của ông có khi mấy tháng, có khi đến gần Tết cũng không thấy bóng dáng đâu”.

Tôi cúi đầu đặt tay lên mu bàn tay hắn, im lặng đợi hắn tiếp tục.

“Ngày ấy ta vừa mong ông về, lại vừa sợ ông sẽ trở về bởi khi ông trở về, ta thường bị đánh lên đánh xuống, ông thường đốc thúc kiểm tra việc luyện công của ta. Không những vậy, ông sẽ còn hỏi gia nhân của ta, xem lúc ông không ở bên ta có gây họa gì không. Non nửa năm cả khen ngợi và trách móc đều đến cùng nhau, chính là cái kiểu đánh một gậy thì ột quả táo, đánh thêm một gậy thì cho thêm một quả”, hắn nói đến đây, không khỏi cười, “Chỉ cần ông trở lại, ngay cả Bùi gia cũng sẽ loạn đến gà bay chó sủa, ta thì tránh, ông thì tìm loạn cả lên. Hai người chú Bùi và dì Bùi ở sau nhìn, một người cười, một người khuyên, khi thực sự không khuyên được nữa, hô một tiếng, cha ta cũng không dám gào lại, rồi ta được yên tĩnh một chút. Đến tối, ông lại lên lút trèo tường đến chỗ ta, một tay bịt miệng một tay lôi đi, lôi đến chỗ khuất, điên cuồng đánh báo thù”.

Hắn cười: “Cho dù sau này có bỏ học võ công thật, thì khinh công ta cũng vẫn rất khá”.

Hắn thở dài: “Khi cha ta trở về, ta hận đến rửa ông chết đi, nhưng khi ông đi rồi, ta lại thấy nhớ ông. Vì vậy nên gần như tối nào ta cũng đến đây ngắm trăng, nghĩ đến lúc ông trên biển, mặc kệ có làm gì... ít ra... vẫn có thể có một câu hỏi thăm ở nơi nào đó trò chuyện an ủi. Lúc đó đã nghĩ, đến khi ta trưởng thành rồi, nhất định sẽ không giống ông ấy, vô trách nhiệm để con mình lại mà ra biển, để nó lại cô đơn ngắm trăng thế này”.

Diệp Tô cười khổ: “Thế mà, ta so với ông còn vô trách nhiệm hơn”.

Hắn dường như còn muốn nói tiếp, tôi đã đi trước một bước nắm lấy cổ tay hắn: “Đối với đàn ông mà nói, biển lớn là nơi có sức hút vô cùng, cũng giống như một người phụ nữ bí ẩn, luôn khơi gợi ý muốn chinh phục từ họ. Đàn ông nhát gan sẽ không đến gần biển, đàn ông nóng nảy đi một chút đã thấy mình biết nhiều lắm rồi, cũng chỉ có những người dũng cảm nhất và bền bỉ nhất mới có thể chinh phục người con gái ấy, cả đời này quần quật”, tôi quay đầu nhìn hắn, cười khổ, “Ta cũng chẳng khuyên người từ bỏ làm gì, người cũng đâu phải muốn đi chết? Ta chỉ là đứng nói mà không đau thắt lưng thôi”*.

*Đứng nói mà không đau thắt lưng: ý là người ngoài không hiểu cảm giác của người trong cuộc.

Diệp Tô xoay người tôi lại, đối diện với hắn, ánh trăng phản chiếu trong đôi mắt ấy: “Nàng thực sự nghĩ như vậy?”.

Tôi cười bất đắc dĩ: “Là giả đấy, ta chỉ mong tương lai người có thể cùng ta nuôi dạy con, cũng như... cả đời không đặt chân lên thuyền nữa”.

Diệp Tô cười to: “Phụ xướng phụ tùy*? Vậy cũng không tệ”.

*Phụ xướng phụ tùy: giống như vợ hát chồng khen hay.

Tôi nói: “Ta nghĩ thế nào không quan trọng, quan trọng là... người nghĩ thế nào thôi. Đừng nói người thành thân xong sẽ ở yên trên bờ, chỉ riêng đi trong nội hà* người đã ngứa ngáy rồi, người đã nói với Văn Ca thế đấy! Người không chịu, nếu sau này ta có lấy người, ta cũng không muốn thấy người già cả lại như cái gối bông, bị nhốt trong cái lồng, cả nửa đời người đều tiếc nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng hưng phấn mà không thể bỏ vợ bỏ con”.

*Nội hà: khu vực sông nội địa.

“Diệp Tô, đừng tự ép bản thân, tuy rằng người thích ta, nhưng không đến nỗi có tình uống nước cũng no như thế. Ta cũng sẽ chẳng vì thích người mà từ bỏ cái ta yêu thích. Tình yêu vĩnh viễn sẽ không hơn được sự yêu thích, cũng sẽ chẳng có thứ tình cảm nào có thể cho người cảm giác ấy. Ta không muốn người vì ta mà hy sinh như thế, ta chịu không nổi”.

“Ta biết người sợ ta chạy nữa nên muốn dùng hôn nhân giữ ta lại, cho dù có muốn đi đến đâu cũng sẽ cản rằng nhện xuống. Người thích ta, ta biết chứ, người đã cố gắng vì ta và cố gắng cho ta, ta cũng biết, nhưng ta không mong người làm thế”.

Tôi nắm cằm hắn cười cười: “Cái đồ hỗn đản này, người không cần làm gì ta cũng thích người. Ta đồng ý với người, chỉ cần tình cảm của người với ta không đổi, trừ phi quá cần thiết thì ta sẽ không rời Lạc Hà nửa bước. Nếu ta có phải đi thật thì cũng sẽ nói với người một tiếng khi nào ta đi và đi đâu. Người cũng

chẳng cần vội vàng thành thân với ta làm gì, người cứ tận lực mà hưởng thụ những ngày tháng độc thân này đã, cũng nhân tiện nhìn kỹ lại ta một chút, xem xem ta có phải người người tìm kiếm không. Còn ta, trong khoảng thời gian này cũng suy nghĩ kỹ một chút, khi người không tồn tại trong cuộc sống của ta, ta phải đối phó với thời gian nhàm chán ấy thế nào nữa”, cái loại trò chơi như kiểu tranh đấu hậu cung này rõ ràng không hợp với tôi, người trong hậu cung ấy (hình như là Diệp Tô) có tầm quan trọng quá lớn, đùa thế này có chết lúc nào không biết, tôi tốt nhất không nên thử.

Diệp Tô nháy nháy mắt: “Những lời này, nàng bắt đầu nghĩ đến từ lúc nào thế?”

Tôi cười vui vẻ: “Nghĩ đến từ lâu rồi, sẽ chờ bình tới tướng đỗ, nước tới đất ngăn”.

Diệp Tô mím môi trầm mặc.

Hai tay tôi chịu không nổi cô đơn, chậm rãi bò loạn trên người hắn, nhích dần đến anh bạn nhỏ: “Đương nhiên, trong khoảng thời gian này, nếu người có cái gì... khụ, cần giải quyết, cứ tới tìm ta”, đến đây đi đến đây đi, không phải nói đàn ông thường dùng suy nghĩ của nửa thân dưới sao, mà vì sao tôi gặp gỡ cái loại này, giờ giờ phút phút đều có thể tự chủ như vậy?

Bạn học biến thái giỏi tự chủ Diệp Tô dở khóc dở cười dè móng vuốt tôi lại, nâng người tôi phi lên ngựa, nói: “Cũng đã muộn rồi, nàng mà không quay về thì hàng xóm tốt bụng của nàng sẽ nghi ngờ sự trong sạch của nàng đấy”.

Phương pháp này... lại thất bại.

Tôi hầm hừ: “Cứ nhìn đi, đợi đến lúc thương ra trận lại có lòng mà không có lực!”.

Diệp Tô xóc người tôi lên, vỗ mông tôi một cái: “Cái này không cần nàng lo lắng, sau này rồi sẽ biết, thế nào gọi là có lòng mà có lực!”.

Tôi hừ hân: “Nói không tính, dùng hành động chứng minh đi!”

Diệp Tô cúi đầu trừng tôi, vân đạm phong khinh, như mây trôi gió thổi: “Khích tướng vô dụng, ta đâu sợ ưng đội lột thổ”.

Tôi ủ rũ: “Chỉ sợ đến lúc chim ưng sổ ra, đến lượt ta có lòng mà không có lực”.

Hắn cúi đầu cười, nhẹ nhàng thổi vào tai tôi: “Nàng không cần lực, nàng chỉ cần hưởng thụ là được rồi”.

Tôi tê liệt toàn thân, lệ rơi đầy mặt.

Khi lưu manh đấu nhau, kinh nghiệm và thực lực không thể thiếu, tôi cũng chẳng cần luyện, gặp phải người tài từ trong ra ngoài như hắn, ngoại trừ chịu trận cũng chẳng làm được gì.

Diệp Tô đưa tôi về, kéo tay tôi thấp giọng: “Nhớ lời nàng vừa hứa đấy”.

Tôi ngửa đầu mỉm cười nhìn hắn: “Nhớ kỹ rằng ta thích người, sẽ không rời xa người?”.

Hắn cắn lên mu bàn tay tôi một cái, cười: “Đánh dấu”.

Tôi cười mắng: “Biết rồi, nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy, yên tâm đi!”.

Lúc này hắn mới hài lòng rời đi.

Tôi đứng bên tường lắng nghe tiếng vó ngựa của hắn xa dần, mỉm cười xoay người, lại thấy đôi mắt biết cười của Bùi Tố Ngừ: “Ta không có ý nghe trộm đâu, chỉ là hình như Diệp đại ca nhìn thấy ta gai mắt thì phải”.

45. Chương 45: Tâm Tư Của Tiểu Cô Nương

edit: Băng Tâm

beta: hanhmyu

Bùi Tố Ngừ đứng ở trong phòng, một tay vịn lên song cửa sổ, cách một chiếc bàn nhìn tôi mỉm cười: “Thật có lỗi, ta không phải cố ý nghe lén, chỉ là, hình như Diệp đại ca thật sự không có để ý đến ta.”

Mặt tôi nháy mắt nóng lên, lại lập tức khôi phục bình thường, lấy lại bình tĩnh, đi đến bên cửa sổ cười hỏi: “Buổi tối cười ngửa hít đầy một bụng gió, quả thực khó chịu, có thể quấy rầy người một lát không, pha cho ta một chén trà nóng?” Trên bàn là một bức họa được vẽ rất tỉ mỉ, do đứng ngược hướng nên nhìn không rõ lắm, chỉ có thể đại khái nhìn ra là một người nằm nghiêng, giới tính hình như là nam.

Aiz, không ngờ rằng nàng cũng có sở thích giống tôi, cảm tình của tôi với nàng lập tức tăng lên nhiều.

Bùi Tố Ngừ kéo một tấm màn trắng phủ lên bản vẽ, cười nói: “Được thôi.”

Nàng mời tôi vào cửa, sau đó lại mời tôi ngồi xuống giường, tự mình đi vào trong cầm một ấm nước nóng đi ra, sau khi dọn xong trà cụ, đem tay áo hơi kéo lên, lộ ra hai cổ tay trắng như tuyết, nhìn tôi cười: “Xin chờ một chút, nước ấm và lá trà đều đã có sẵn, một lát là xong.” Dứt lời liền hâm chén sậy cốc, nhắc cao ấm trà mà rót xuống, động tác như nước chảy mây trôi, lộ ra phong nhã thanh thản, không giống như là ra vẻ.

Tới khi nàng đem một ly trà đưa cho tôi, tôi mới bình thường trở lại, cười nói: “Ta mở quán trà mấy tháng đúng là uống công, hiện tại nhìn thấy người mới được mở mang tầm mắt, ta bất quá chỉ là một kẻ thô tục, miễn cưỡng học đòi văn vẻ người khác, cũng chỉ làm lãng phí của cải vô ích.” Lại giơ chén qua trước mũi một vòng, than một tiếng, “Ngửi mùi hương liền biết là thứ tốt, đáng tiếc ta chỉ biết là tốt, lại nói không ra lí do vì sao tốt, thật sự là hoa nhài cắm bãi phân trâu, đúng là đại sát phong cảnh. Lần sau ta đến vẫn nên chỉ cần xin một ly nước ấm là được rồi, cũng đỡ phải lãng phí trà ngon của người!”

Bùi Tố Ngừ bụng miệng cười, ngồi xuống đối diện tôi: “Ta cũng chẳng qua là có chút hiểu biết, nhưng nếu như nói chuyện này cho người am hiểu sâu về trà đạo, cũng sẽ chê cười ta bán bình dấm chua đó. Uống trà vốn chẳng qua là để thư thái, nếu là khi phẩm trà có thể thuận tiện nói ra chút môn đạo, để người bên ngoài hiểu ý đỡ chê cười, thật cũng coi như dệt hoa trên gấm. Chỉ là nếu như cứ nói ra mấy lời vô vị kiểu như không hiểu biết thì không được uống này khác, vô duyên vô cớ thành ra ca tụng quá đáng việc uống trà, đó là lẫn lộn trắng đen, ý định làm khó người. Người có thể uống mà biết là trà tốt, vậy trà này của ta cũng không tính ủy khuất, làm gì lại học người ta kinh sợ, uống một ly trà cũng làm như cúng Bò Tát vậy?”

Tôi vui mừng cười khúc khích: “Cô nương quả nhiên tính tình thật tốt.” Không khỏi lại nghĩ tới lời ngọc “Nhất bôi vi phẩm, lưỡng bôi vi ẩm, tam bôi vi ngư ẩm”*, vội vàng nói cho nàng nghe, lại thở dài, “Chính bởi vì một câu này mà ta trước sau nơm nớp lo sợ, chỉ lo mạo phạm sự tao nhã, tối hôm nay ở chỗ này của cô nương mới xem như giải nút thắt trong lòng!”

*“Nhất bôi vi phẩm, lưỡng bôi vi ẩm, tam bôi vi ngư ẩm”: Uống một chén là thưởng thức, hai chén là giải khát, ba chén là trâu bò uống.

Bùi Tố Ngừ mỉm cười: “Phẩm có lạc thú của phẩm, gia súc có hạnh phúc của gia súc, nếu mỗi người đều gò bó đồng nhất trong cùng một khung, lúc đó thiên hạ đại đồng, vậy ngày đó còn có cái gì mới mẻ, người nói xem liệu có thú vị không? Người nói vị nữ đạo sĩ tự xưng người nước ngoài này, lại vẫn cứ nhẩy không ra khỏi vòng luẩn quẩn, nhưng thật ra so với rất nhiều người nơi đây, sống càng phải câu nệ vậy.”

Tôi buông chén trà, thiết tình cười nói: “Cô nương thật sự là một người tiêu sái.” Đại gia ta thích!

Nhân lúc chúng tôi tán gẫu hợp ý, tôi lại cố uống thêm ba chén mới mang theo một bụng đầy nước cáo từ ra về.

Những ngày sau này liền có một chút nhàm chán.

Vết thương của Diệp Tô gần như đã khỏi hẳn, liền có cả đồng chuyện trên thuyền chờ hấn quan tâm, không thể mỗi ngày đến chỗ tôi phụng sự làm bạn hai mươi bốn tiếng; Bùi Tố Ngừ với tôi cũng chỉ là mới quen, da mặt tôi cũng không quá dày, ngày ngày ngồi ở chỗ nàng hơn nửa ngày mới đi. Nghĩ tới nghĩ lui, đành phải nhờ Diệp Tô chuẩn bị cho tôi một bộ văn phòng tứ bảo (bút, mực, giấy, nghiên), mấy tờ giấy bản lại đây, cô nương ta muốn luyện chữ.

Lúc trước không có công phu, mới tạm thông qua được cách dùng bút lông ngỗng, lúc này được nhàn rồi, nếu tôi không tự cố gắng, cũng không muốn rơi vào hoàn cảnh của Tiểu Bạch (bao nuôi).

Kỳ thật cẩn thận giấu lại cũng không sai, bình thường Tiểu Bạch hiện đại đều kết duyên với một bạn trai phúc hắc tổng tài, nói to “Ta nên bắt người làm sao bây giờ” cưng chiều nàng giống như em bé mà ôm ôm xoa xoa, thật sự là yêu như thế nào cũng đều không đủ.

Tuy rằng trải qua những ngày như thế này cả đời nhất định sẽ thổ huyết, nhưng mà ít nhất có thể giải quyết giai đoạn phức tạp lớn nhất của tôi hiện tại không phải sao?

Hừ, hiểu biết là đã có được thứ gì đó rồi, không cần phải nói thành lời.

Diệp Tô nghe xong yêu cầu của tôi liền cười: “Oan gia, chuyện ướm át như thế, nàng làm sao có thể để một người làm? Chờ ta mấy ngày, ta sẽ tự tay dạy nàng.”

Tôi không khỏi nhận thức rằng tôi đang ngồi ở trên đùi hắn, hắn một tay ôm cả thắt lưng tôi, một tay nắm lấy tay cầm bút của tôi, thổi ra khí nóng như có như không qua vành tai tôi: “Oan gia, nàng nếu như lại viết sai, ta sẽ đánh vào mông...”

Tôi lắc lắc mạnh đầu, vô hạn bị thương phát hiện, nhu cầu dục vọng của lão nương đã không thể kiềm chế nổi rồi, tâm lý đã đến mức biến thái rồi. Cố kìm nén ham muốn, hắn lại vài lần hấp dẫn tôi, tôi tinh thần phân liệt tự sản tự tiêu cũng không phải không có khả năng.

Có câu trong lúc nổi lên ham muốn không bùng nổ thì cũng trở nên biến thái

Cho dù tiểu vũ trụ tôi bùng nổ cũng dè không ngã Diệp Tô, nếu nói là biến thái... tôi lại không phải báu vật gì đó, một người tự biên tự diễn trong một bộ phim tình yêu cũng quá hại người không biết mỗi một.

Xuất phát từ sự lo lắng trong mắt của mọi người, tôi nghiêm túc cự tuyệt đề nghị cùng học của hắn, nghiêm túc ra lệnh cưỡng chế hắn lập tức đưa cho tôi bằng chữ mẫu cùng bút mực, nghiêm túc cảnh cáo hắn gần đây bốn cô nương khí huyết không thuận, cả tháng luôn luôn như vậy ba mươi ngày, nghiêm túc yêu cầu hắn mấy ngày gần đây đừng tới câu dẫn tôi, bốn tọa phải ở nơi Phật Quang chiếu khắp xuống tìm kiếm nội tâm an bình, tìm hiểu hắc bạch âm dương.

Diệp Tô hết lần này đến lần khác xác nhận không phải tôi đang tức giận hắn, không phải muốn nhân cơ hội để bỏ trốn, lúc sau vừa tức vừa cười mà cho tôi một nụ hôn, tôi lại thấp phần đáng xấu hổ sa vào trong đó.

Không được, bình tĩnh!

Tôi miệng niệm bát đại chú, tay chụm thành hoa sen quyết, xiêu xiêu vẹo vẹo viết xuống một hàng chữ to: Hết thấy soái ca đều là hổ giấy!

Ngoài cửa sổ có người khẽ cười một tiếng, tôi quá sợ hãi ngẩng đầu, Bùi Tấn chỉ ngón trỏ lên môi, hướng tôi làm động tác chó có lên tiếng, vô thanh vô tức xoay người vào nhà.

Tôi về tròn tờ giấy, bất đắc dĩ xoay người: “Loại cửa như thế này, ngoài việc cho người đập ra thì hắn là còn có tác dụng khác chứ?” Mang thù mà châm chọc hắn ngược đãi cánh cửa của tôi.

Bùi Tấn mặt đỏ lên, thay tôi đóng cửa sổ, nhỏ giọng: “Có thể nói giúp ta mấy câu hay không?”

Tôi dựa sát vào vách bên cạnh, cũng giả bộ hạ giọng: “Cho tỷ tỷ người? Hai tỷ đệ các người có cái gì lặng lẽ cần nói thì tự đi nói đi, làm gì cần người ngoài như ta giúp? Hơn nữa, người cũng không vô sự trèo lên tam bảo điện giả bộ, thật làm lão nương thất vọng đau khổ a!”

Bùi Tấn hừ một tiếng: “Người sớm đã bị Diệp Tô mê hoặc thần hồn điên đảo, còn hoài nghi liệu ta có tới tìm người hay không? Vừa mới viết hổ giấy cái gì đó, cũng là đang nói hắn đúng không? Nhưng mà người nằm vùng ở chỗ hắn lại không tức giận, đành phải tự mình trốn đi viết chữ cho hắn giận sao?” Lại bĩu môi, “Gần một tháng không gặp, người thế nhưng thật ra một chút tiến bộ đều không có, chung quy vẫn là xấu như vậy.”

Tôi yên lặng rơi lệ, cười khổ ha ha thỉnh giáo: “Thiếu gia, ngài là tới xin ta giúp đỡ đúng không? Vừa mở miệng liền phun một tràng tạt xấu là ai nuôi dưỡng thành vậy? Hô, không phải là ta đấy chứ?”

Bùi Tấn liếc cao liếc thấp một cái, lườm tôi: “Nghe nói người muốn ra ngoài ở, không biết là vì nguyên nhân gì, cho nên đến đây gặp mặt hỏi một chút. Nếu là Diệp Tô đối với người không tốt, ta thay người đòi lại công bằng.”

Tôi bỗng nhiên cảm thấy lòng ảm áp, không khỏi kéo tay hắn, cảm động: “Không uổng công thương người tiểu hài tử chết tiệt này!” Lại ho nhẹ một tiếng, “Không có gì, chỉ là cảm thấy dù sao ở Diệp gia danh bất chính ngôn bất thuận, không tránh được nhiều khi bị người ta đâm sau lưng, dứt khoát dọn ra ngoài, kiếm chút thanh tĩnh tự do.”

Thất lưng Bùi Tấn giống như bị chấn động: “Là nguyên nhân này?”

Tôi thản nhiên gật đầu: “Chứ còn sao nữa?” Tôi chung quy không thể nói trắng ra, là tư tình của tôi không được đáp ứng, tôi mới tức giận một mạch dọn sạch ra ngoài?

Thế diện vút đến tận nhà bà ngoại rồi.

Bùi Tấn nhìn tôi chằm chằm nghiên cứu, sau một lúc lâu mới xem như miễn cưỡng tin, gật gù đầu nói: “Sắp tới lễ mừng năm mới, ở trong am ni cô đợi chung quy cũng không phải chuyện của người như người, không bằng người đến nhà ta ở đi. Nhà chúng ta cũng khá rộng rãi, người xem như là khách của ta, cũng sẽ không ai dám nói xấu gì người. Ở Lạc Hà, ngoài Diệp Tô người cũng chỉ quen biết ta, ta không lo thì ai lo cho người? Người nếu cứ khách khí không chịu, ta liền trực tiếp trối người đem về nhà.”

Bộ dáng đáng yêu tiểu Hồn Thế Ma Vương kia, làm cho tôi nhịn không được chìa tay xoa hai má hắn, lại bị hắn dễ dàng nghiêng đầu né qua một bên, đành phải buồn bực mà thu tay lại, cười nói: “Ý tốt của người ta xin nhận. Nhưng còn gần hai tháng mới tới lễ mừng năm mới không phải sao? Ta chờ sau khi nào mùa đông tới rồi tính toán cũng không muộn... Người không phải có chuyện muốn nói với tỷ tỷ người sao?”

Bùi Tấn gật gù đầu, cười khổ: “Ta rời nhà trốn đi, chính là bởi vì đại náo âm ỉ với tỷ tỷ một trận. Lúc ấy trong lòng ta thật sự rất tức giận, liền muốn đích thân đi Chiêu Linh, thu thập những chứng cứ không tốt của người nọ, để quay trở về hung hăng cười nhạo để tỷ ấy thông suốt, hiểu ra chuyện. Ai ngờ sau khi ta đi rồi mới thấy thật ra không tức giận như vậy... Chỉ sợ là tỷ ấy vẫn còn đang tức giận, không chịu gặp ta. Người chút nữa giúp ta mang chuyện này nói với tỷ ấy, nói rằng, ta đã gặp người nọ rồi, không thể không thừa nhận, ở bên ngoài, hắn không có gì ngoài thân phận, đích thật là một người tốt, trong nhà cũng đều là những người vô cùng tốt. Nếu tỷ chịu về nhà, ta liền ủng hộ tỷ.”

Tôi gật gù đầu, hỏi hắn: “Người mỗi lần nói đến chuyện của chị người đều là muốn nói lại thôi, có thể thấy được là không muốn để cho ta biết. Người ngoài như ta, lỡ miệng thất hứa đem chuyện này ra ngoài nói, nàng sẽ cảm thấy xấu hổ. Không bằng người viết ra, ta giúp người chuyển giao là được rồi.”

Bùi Tấn có chút xấu hổ, sờ sờ mũi nói: “Ta nhờ người nhắn, thực ra cũng có ý muốn nhờ người giúp ta khuyên nhủ tỷ. Như người vừa mới nói, người là người ngoài, lại từ trước đến nay không câu nệ tiểu tiết, có lẽ trong lòng tỷ sẽ không ác cảm, càng dễ dàng cùng người thổ lộ tình cảm.”

Tôi khều khều một bên lông mi: “Không câu nệ tiểu tiết? Người là muốn nói ta thô bỉ thì có? ... được được, người không cần lo lắng đến việc trở về. Nàng có chịu nói chuyện với ta hay không, có chịu nghe ta hay không, ta không dám cam đoan, người cũng đừng ôm ảo tưởng quá lớn. Tóm lại đem ý tứ của người nói cho tỷ ấy biết, coi như là ta chuyển đi này không tệ.”

Bùi Tấn gật đầu như già tôi: “Ta tránh đi! Người đi đi, ta ở trong phòng chờ người.”

Tiểu tử thối còn gấp gáp! Tôi tức giận chìa tay đánh vào gáy hắn, hắn cuối cùng vẫn còn biết là đang cầu tôi, ngoan ngoãn cúi đầu xuống để tôi đánh một cái, tội nghiệp mà nhìn theo tôi đi ra khỏi cửa.

Tôi thuận tay cầm một bức tự, chỉnh lại quần áo, tóc, đi đến cửa phòng của Bùi Tố Ngữ, với ngón tay nhẹ nhàng gõ lên ván cửa hỏi thăm, cười nói: “Bùi cô nương, người có ở đó không?”

Bùi Tố Ngữ trả lời một tiếng, mở cửa cười nói: “Đúng là lại mang bản tô chữ đến rồi? Mau mời vào.” Từ khi tự luyện chữ tới nay, mỗi ngày tôi đều cầm chữ đến cầu nàng chỉ điểm, nàng cũng thập phần tận tâm hết sức, truyền hết kinh nghiệm cho tôi.

Tôi ừ một tiếng, đem tờ chữ kia đặt lên bàn, kéo nàng ngồi xuống, cười nói: “Không cần vội phải xem chữ gà bới kia của ta, người cũng biết, ta và đệ đệ Bùi Tấn của người cũng có một chút giao tình?”

Bùi Tố Ngữ mở to hai mắt, lắc đầu cười yếu ớt: “Ta chỉ biết hắn có bản lãnh chạy ra ngoài chơi mấy tháng, cuối cùng là bị người của Vạn Dật tướng quân phong quang quang mà đuổi về nhà, những chuyện cụ

thể thật ra không rõ ràng lắm.”

Tôi than một tiếng: “Đệ đệ ngươi lần này xa nhà, vốn là muốn đi Chiêu Linh. Mục đích của hắc chắt ngươi cũng đoán được. Nhưng mà vừa đến Thanh Đường, lộ phí hắc mang trên người đều bị kẻ cắp lừa sạch sẽ, chỉ có thể tránh ở một chỗ trong rừng đào, giả làm quỷ hù dọa người khác, ở đó hái đào, trộm bánh bao miễn cưỡng qua ngày. Cũng là cơ duyên xảo hợp, trùng hợp là ta mua lại rừng đào kia, cũng trùng hợp ta không tin nơi đó có yêu ma quỷ quái nên phá được kỹ xảo của hắc, thu hắc làm tiểu nhị, giúp đỡ công việc của ta trong quán trà.”

Bùi Tố Ngữ ấn ngực, mắt lộ ra buồn bã: “Hắc từ nhỏ đã được nuông chiều...”

Quả nhiên, dùng khổ nhục kế làm điểm khởi đầu là chiến thuật tối hữu hiệu.

Tôi cười cười: “Ta lúc ấy tự nhiên cũng chẳng hay biết gì. Đợi đến khi ta đến Lạc Hà, hắc mới nói cho ta biết, hóa ra hắc không phải Tiểu Mãn, tên là Bùi Tấn. Hắc cũng không phải vô duyên vô cớ chạy ra ngoài chơi thành ăn trộm, mà là tức giận ngươi cùng người trong nhà cãi nhau, muốn đi Chiêu Linh tận mắt gặp một lần, ngươi và người nọ đến tốt cùng như thế nào. Hắc muốn ta nói với ngươi, hắc phục rồi, hắc tin người nọ sẽ đối đãi ngươi thật tốt. Nếu ngươi chịu về nhà, hắc liền giúp đỡ ngươi, cùng nhau khuyên cha mẹ ngươi đồng ý hôn sự này.”

Bùi Tố Ngữ cúi đầu yên lặng nghe, sau một lúc lâu buồn bã cười: “Cha mẹ ta sẽ không đồng ý đâu.”

Nàng đi đến bên cạnh bàn, bày ra phía trước ta cho ta xem bức tranh được vẽ với lối vẽ tỉ mỉ.

Bức tranh đã hoàn thành toàn bộ, bản lĩnh nàng không tồi, một bút một hoa đều cực kỳ sinh động. Giữa bức tranh là một mỹ nam thân áo trắng, ngũ quan tinh xảo, đang dựa người vào giường. Lại dường như là gấm vóc hoa lệ tùy ý trải ra quanh thân rồng như ánh sáng quanh người, trên mặt mang theo thần sắc hồ hững, hai mắt hình như có tình lại giống như vô tình mà nhìn thẳng ra ngoài bức tranh.

Cặp mắt kia vô cùng phi phàm, đuôi mắt nhỏ tinh tế khê nghiêng, trong con ngươi giống như cất giấu sự bướng bỉnh của chàng thiếu niên, lại giống như cất chứa sự giả dối của yêu tinh ngàn năm, nhưng mà bên môi lại gợi lên một chút ôn nhu như có như không, tựa hồ hắc đang nhìn người đó, người đáng giá dùng toàn bộ sinh mệnh của hắc để che chở.

Tôi không khỏi bóp cổ tay thở dài, một nhân vật tựa hồ ly tinh ngàn năm như vậy, tôi lúc trước như thế nào không đi theo tới mở mang kiến thức một chút?

Nhưng mà nhìn ra được, người này tuổi đã không còn trẻ, hắc không có sức sống của loại thiếu niên mà giống như có thể nghịch thiên sửa mệnh, tuy rằng vẫn có nét tuổi trẻ, khí chất lại sớm lột xác.

Năm tháng mài giũa hắc thành một khối ngọc ôn nhuận, khiến mắt chó của tôi bỗng trở nên mù lòa.

Ánh mắt Bùi Tố Ngữ ôn nhu lưu luyến một vòng ở trên mặt hắc, lại xa cách nhìn tôi: “Người này chính là người trong lòng ta, tên là Hồ Thâm, nhân sĩ Chiêu Linh, năm nay ba mươi sáu tuổi, là... nghĩa phụ của ta”

Nàng ưỡn thẳng lưng, mặt không chút thay đổi: “Nếu ngươi cảm thấy ta loạn luân, vô liêm sỉ thì không cần phải nói lời khách sáo, cứ tự nhiên bỏ đi.”

46. Chương 46: Chuyên Gia Đàm Phán Trở Tài

edit: diepanhquan

beta: hanhmyu

Bùi Tố Ngữ giống như một người chiến sĩ ngẩng cao đầu đứng thẳng, trong ánh mắt pha lẫn sự kiên định và tuyệt vọng: “Ta đã yêu nghĩa phụ của ta, nếu ngươi cảm thấy ta không tuân theo luân thường đạo lý, vô liêm sỉ, xin mời trực tiếp xoay người bỏ đi.”

Tôi nháy mắt mấy cái, suy nghĩ cả buổi mới chợt dạ mà hồ ngôn loạn ngữ: “A... Thanh thiếu niên trong quá trình trưởng thành đều trải qua giai đoạn mê luyện người khác phái lớn tuổi bên cạnh mình...” Thứ lỗi

tôi bỗng nhiên nhảy tới kịch hiện đại, nhưng đang lúc vội vàng, tôi thật không biết nói như thế nào để xoa tan kích động bất ngờ xảy ra trên người tiểu cô nương.

Kinh ngạc? Khinh bỉ? Thật có lỗi, cái vị cha nuôi nổi tiếng trong làng giải trí cùng các mỹ nữ trong làng giải trí châu Á tiền phúc hậu kế* chỉ công vô tư, sớm đã giống như nhãn hiệu Durex* cùng đồng hành với máy ATM kiểu mập mờ mà dẫn đến liên tưởng. Có tình yêu thương của cha nuôi, cho dù chỉ là giống như loại mặt hàng tiểu thư Quách Mỹ Mỹ cũng có thể khuynh quốc khuynh thành khuynh thiên khoảng*.

*Tiền phúc hậu kế: người trước hy sinh, người sau tiếp bước.

*Durex: cái này chính là cái OK đó mấy nàng

*Quách Mỹ Mỹ: Quách Mỹ Mỹ là ca sĩ nhưng không được đánh giá cao về giọng hát. Với lợi thế chiều cao 1,63m cùng gương mặt khả ái, chân dài 9x tham gia khá nhiều hoạt động trong giới showbiz Trung Quốc. Ngoài ra cô cũng gây chú ý với những thành tích khoe khoang ô tô hạng sang, khoe hàng hiệu, khoe chồng tương lai giàu có...(Hiện ca sĩ này đang có nhiều vụ scandal).

*Thiên khoảng: những khoảng tiền dành cho việc từ thiện. (Cái nè ta đoán)

Cầm tiền của người khác để nuôi bản thân mới đúng là loại nữ nhân của thế hệ tôi khiến đại chúng cực kỳ khinh bỉ, những thứ khác thật sự chả có tí chút kích thích nào.

Huống chi lúc vị cha nuôi này của Bùi Tố Ngừ từ nhỏ đã có bộ dạng lạnh lùng kiêu ngạo, hơn nữa còn có vẻ mặt xinh đẹp động lòng người có thể đứng vào đội ngũ quý hút máu.

Haizz, nói sơ sơ vậy để quần chúng chưa biết rõ chân tướng đừng xem nhẹ vẻ bề ngoài của hần...

Nói thẳng ra là, nếu tôi là Bùi Tố Ngừ, đại khái sẽ dùng hết mọi thủ đoạn để tiện bá vương ngành thượng cung*, không đạt mục đích thì không bỏ qua.

*Bá vương ngành thượng cung: là thành ngữ xuất phát từ điển cổ về một trận giao tranh giữa Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ và Hán Cao Tổ Lưu Bang.

Nghĩa rộng của cụm từ “Bá vương ngành thượng cung” rất đơn giản, chính là... R.A.P.E

“Bá vương” chỉ những người siêu mạnh mẽ, “ngành thượng cung” tạm hiểu là “xuất ra uy lực còn mạnh hơn cung nỏ”; mà “cường cung” thì hiển nhiên sẽ bắn ra “cường tiễn”. Từ “cường tiễn” [đọc là “qiang jian”] hài âm hoàn toàn với “cưỡng gian” [aka “rape”]; mà “cưỡng gian” thời xưa là một từ đại kỵ hủ, nên cổ nhân vốn tao nhã vô biên lịch lãm vô vàn, đã dùng năm từ “bá vương ngành thượng cung” để thay thế cho hai từ “cưỡng gian”. (Cái này ta cop đó...)

Cho nên tôi tin tưởng một trăm hai mươi phần trăm, nàng cùng với cha nuôi của nàng lúc đó là tình yêu đích thực. Hormone cùng a-đrê-na-lin* đầu đảm bảo cái gì là phạm pháp hay sai lầm, sinh ra chính là **, thiên lôi địa hỏa, thế nào cũng phải đốt sạch sẽ trước đã mới có công phu nghĩ đến thứ khác.

Ai, nói đến chuyện thượng cung, tôi bỗng nhiên nhớ tới Lương Cung nhà tôi.

Adrenaline (cùng với Noradrenaline) là chất trung gian hóa học của hệ thần kinh giao cảm. Adrenaline gây tăng sức co bóp của tim, tăng nhịp tim, co mạch, tăng huyết áp, giãn khí quản...

Chỉ định điều trị: Chống co thắt khí quản, nâng nhanh huyết áp trong điều trị một số trường hợp “sốc”, hồi phục tim ở những người ngưng tim đột ngột...

Tiểu cô nương hiển nhiên không ngờ rằng trong tình huống nghiêm trọng đó mà tôi lại có thái độ như vậy nên thất thần, sững sờ một lúc lâu mới do dự mà hỏi tôi: “Người... không cảm thấy ta tiện sao?”

Sự tình có vẻ như tôi đang trong tình trạng siêu cấp hỷ diệt tôn nghiêm của tỷ tỷ cùng với những vấn đề trọng đại ở tương lai, tôi vội vàng trấn tĩnh dự niệm của mình, vân đàm phong khinh* mà hướng nàng cười cười: “Vì sao? Vì người ngưỡng mộ nghĩa phụ mình? Dù sao người cũng không định gả cho hần, chẳng qua là họa một bức tranh nhỏ về hần, tự mình trốn không gặp người thôi. Chờ ngày nào đó nghĩ thông, về nhà thuận theo cha mẹ chọn một gia đình tốt gả đi là được rồi. Ai cũng có thời trai trẻ hết sức lông bông, cần gì phải phản ứng kịch liệt?”

Vân đàm phong khinh: mây bay gió nhẹ hiu hiu

Tên Bùi Tấn hồn đản, bảo tôi đến làm chuyên gia đàm phán, thế nhưng ngay cả tư liệu quan trọng như vậy lại giấu diếm không báo, đây hẳn là hẳn cố tình muốn xem toàn bộ năng lực phản ứng của tôi đây mà?

Tôi vô cùng lo lắng, sau khi trải qua đòn cảnh tỉnh của tôi, tỷ tỷ nhà người có thể trực tiếp cắt tóc làm ni cô mất...

Bùi Tố Ngừ nhú mày: “Ta không phải nhất thời mê luyến, ta cũng không phải còn trẻ không hiểu chuyện. Những lời này ta nghe qua rất nhiều lần, nhưng trong tâm ta, ta rõ ràng hiểu được. Ta đã nhận định nếu kiếp này có lấy chồng, cũng chỉ gả ột mình hẳn.” Lúc nàng nói chuyện cằm khê nhếch, có vẻ kiêu ngạo mà kiên định.

Đây cũng không phải là tín hiệu sẵn sàng tiếp nhận đề nghị thật. Tôi thở dài: “Nhìn điệu bộ người thế này, đại khái chính là muốn làm ni cô?”

Tiểu cô nương rõ ràng do dự một chút, khóe miệng khê nhúc nhích, cơ thể cứng ngắc không nói gì.

Tôi cười cười an ủi, dò xét giữ chặt tay nàng: “Thật có lỗi, Bùi Tấn có thể vẫn cho rằng đây là chuyện riêng của người, mà ta lại là người ngoài, cho nên chưa từng nói qua với ta. Vừa rồi người bỗng nhiên nói như thế, ta có chút á khẩu, không biết nói gì.”

Tôi đỡ nàng cùng ngồi xuống giường, cái chiến thuật kia nói thế nào ta? Lấy phương pháp nổi trận lôi đình nhanh chóng nắm giữ quyền chủ động, rồi sau đó áp dụng phương pháp dụ dỗ thích hợp.

Nói phở thông, chính là đánh một gậy xong xoa một cái, lại cho thêm quả táo.

Hiện tại xoa xong rồi, tôi tự hỏi làm như thế nào để cho nàng ăn táo: “Vị nghĩa phụ này của người... haiz, thật có lỗi, ở chỗ chúng ta, ba mươi sáu tuổi kỳ thực chưa thành một lão già, hiện tại nhìn về bề ngoài của hẳn, ta càng không có biện pháp coi hẳn là trưởng bối để đối đãi. Nếu người không ngại, ta liền trực tiếp gọi hẳn Hồ công tử.” Nàng đương nhiên là không ngại.

“Vị Hồ công tử này chắc hẳn là một người rất tốt, nếu không phải như thế, Bùi phu nhân sẽ không yên tâm để hẳn làm nghĩa phụ của người, Bùi Tấn cũng sẽ không hăm hừ đến Chiêu Linh vấn tội, rồi lại hoàn toàn báai phục quay trở về.” Nói xong lại liếc mắt nhìn trên bàn, yêu nghiệt trong bức tranh kia giống như là người sống vậy, đang ôn nhu mà nhìn nàng. Tôi không khỏi kiềm chế lạnh run lên, sững sờ một lát mới miễn cưỡng nói tiếp: “Phong thái khí phách của hẳn như vậy, trong lòng người có hẳn, thật sự cũng không phải là chuyện gì ngoài dự đoán. Thế nhưng, trong lòng hẳn liệu có người không?”

Thăm rồi, không nghĩ qua là vừa đánh một gậy.

Ánh mắt Bùi Tố Ngừ buông xuống, khóe miệng lại mang theo nét cười: “Đương nhiên là có. Hẳn có ý với ta, giống như ta có tình với hẳn. Cuộc đời này của hẳn nếu như cưới vợ, cũng nhất định sẽ chỉ là ta.”

Khóe mắt tôi nhảy dựng: “Các người...” Quạ, châu châu, bướm bướm! Đừng nói với tôi là gạo đã nấu thành cơm a!

Nhìn mọi người tốc độ này, khí này phách! ... Hâm mộ ghen tị hận a!

Nàng nhìn tôi, cười khổ lắc đầu: “Ta chẳng lẽ là gốc tử, không phải chính mồm hẳn nói ra, ta làm thế nào biết? Mấy lời thề non hẹn biển này, chỉ là món ăn quý và lạ cao lương mỹ vị bên cạnh hoa củ cải điểm xuyết, có thì quả thật là đẹp mắt, không có, cũng không chút tổn hại mỹ vị của món ăn.”

Vù vù, may mắn nàng không biết tôi đang nghĩ gì.

Tôi thở dài, giọng xin lỗi: “Người thật sự là một người thông suốt, vốn không cần kẻ ngu dốt như ta nói thêm gì, nhưng ta thật sự tò mò, người thông minh như thế, sao lại tự đặt mình tình cảnh tiến thoái lưỡng nan như vậy? Nhờ việc khó không thành, người thật sự phải buông tay Hồ công tử, chẳng nhẽ không bao giờ nhìn những kẻ khác?”

Tôi nhìn nàng chăm chăm: “Ta chỉ gặp qua Bùi phu nhân một lần nhưng ấn tượng rất sâu. Lệnh đường ngoài mồm trong cứng, kì thực không giống như là người nếu bị uy hiếp sẽ thỏa hiệp nhượng bộ. Ta thấy, bà cũng rất cứng chiều người, cho nên dù người lưu lại bên ngoài lâu như vậy, cũng chưa từng cưỡng ép bắt

người trở về, hoặc là thẹn quá hóa giận cùng người cắt đứt quan hệ, hoặc là dứt khoát một chút, trực tiếp gấp gáp đem người gả đi. Dù sao ở trong mắt đa số mọi người, đại tiểu thư Bùi gia cùng nghĩa phụ của mình không minh bạch, cũng không tính là tình yêu lịch sự tao nhã gì. Không bằng thừa dịp tin đồn chưa nổi lên, liền đem ngọn lửa dập tắt.”

Bùi Tố Ngữ khẽ cười một tiếng, đứng dậy trên cao nhìn xuống nhìn tôi, trong ánh mắt chứa vô cùng dịch ý: “Hóa ra Lăng cô nương vẫn là đem ta trở thành một người không hiểu chuyện, vậy người và ta không còn gì để nói? Cha mẹ ta như thế nào, ta như thế nào, không cần người hao tâm tổn trí nhận xét. Lăng cô nương vẫn là mau mau rời đi thôi, không thì nơi ở của ta sẽ làm ô uế chân người!”

Tôi bậm tồm mắt vẫn ung dung giữa đầu nhìn nàng: “Chẳng lẽ Bùi cô nương ình là người hiểu chuyện sao? Người có biết hành vi hiện tại của người giống cái gì không? Người giống hết một tiểu hài tử xấu xí nếu không được ăn kẹo, liền nằm ở dưới đất khóc lóc om sòm. Người có bốn đệ đệ muội muội, đương nhiên biết qua loại tình huống này, phương thức xử lý nào mới là cách chính xác nhất. Thờ ơ lạnh nhạt, vừa không ồn ào cũng không trách móc, đại tiểu thư từ một mỗi sợ sệt rồi, ngoan ngoãn đến nắm lấy tay áo của người, người lại giúp nàng lau nước mắt, nói với nàng một câu lần sau không thể tái phạm. Người đem mình đặt ở vị trí của tiểu hài tử, mà không phải một người bề trên lý trí. Như vậy, người hy vọng ta, hoặc là lệnh đường dùng phương thức gì đối với người đây?”

Chắc, không nể mặt a, Bùi tiểu thư khoe khoang phong cách quý phái, hẳn là sẽ không thẹn quá hóa giận đến mức động thủ chứ?

Chẳng lẽ tôi nhanh như vậy phải tu luyện chiêu thức vô công mới, Long Trảo Thủ*?

... Vẫn là quên đi, soái ca đẹp như vậy, tội gì phải bẻ cong chính mình.

Bùi Tố Ngữ tức giận đến hai má đỏ bừng, hít sâu vài lần mới kiềm chế cắn răng nói: “Lăng cô nương, mời trở về đi.”

*Long Trảo Thủ: Đây là một trong 72 tuyệt kỹ Thiếu Lâm. Long Trảo Thủ được Không Tính thần tăng sử dụng (một trong tứ đại thần tăng của Thiếu Lâm bây giờ là Kiến Văn Trí Tính trong bộ Ý Thiên Đồ Long Ký) để đấu với Trương Vô Kỵ trên đỉnh Quang Minh. Long Trảo Thủ tổng cộng có 36 mươi sáu chiêu, yếu chỉ của nó là nhanh nhẹn độc địa, không phải biến hóa nhiều.

Tôi đứng lên, bước về phía trước, cách khoảng nửa cái đầu nhìn xuống nàng: “Bùi tiểu thư, ta không phải khinh thường người, cũng không cảm thấy tình cảm của người cùng Hồ công tử là làm trái nhân luân*, ta chỉ là cảm thấy không đáng giá thay cho cha mẹ người.

“Phụ mẫu ta là một đôi đồn mạt, ta từ nhỏ cùng bà nội sống nương tựa lẫn nhau, đối với hành vi vứt bỏ ta của bọn họ, ta khinh thường, cũng từ đó hiểu được một đạo lý, chính là cha mẹ không cần nữ nhân phải có nghĩa vụ dưỡng dục. Cha mẹ của người sinh người nuôi dưỡng người, cho người ăn ngon, không phải đợi đến lúc người trưởng thành, chỉ vì một nam nhân lại làm tổn thương tấm lòng bọn họ. Tất cả kỳ vọng của bọn họ, cũng chỉ là hy vọng người sống tốt.”

Ánh mắt Bùi Tố Ngữ lấp lánh, trầm mặc nhìn tôi.

Tôi khẽ cười một tiếng: “Đúng vậy, ta có mẹ sinh ra nhưng không có mẹ dạy dỗ, nhưng vô cùng may mắn, ta còn có bà nội. Ta hiện tại sở dĩ không có trở thành kẻ đồn mạt, chẳng qua là nhờ sự kiên trì của bà. Bởi vì bà yêu ta, cho nên ta còn tin tưởng vào sự âm áp của gia đình, ta còn mơ hồ biết được tình cảm xác thực của cha mẹ đối với nữ nhân là thế nào. Bà biết mình không thể giúp ta cả đời, cho nên sớm đã nắm lần bảy lượt xác nhận, chính mình sẽ phải cố gắng, cho dù chỉ có một mình ta, ta cũng sẽ cố gắng sống tốt. Hiện tại ta xác thực có thể nói, cho dù ta trên người không có đồng nào, không quen người nào mà lưu lạc đất khách, ta vẫn có thể dựa vào hai tay của ta để sống tốt. Người có làm được không? Người bắt quả chỉ là một đại tiểu thư mười ngón không dính nước, cho dù Hồ công tử yêu người che chở người thì thế nào? Người có thể cả đời làm con gái hán sao? Người cam tâm cả đời trốn ở phía sau hán sao? Không nói đến chuyện có thai, người nghĩ cha mẹ người có thể yên lòng khi người ở xa được sao? Cam lòng sao? Tấm lòng của cha mẹ trong thiên hạ, ta mặc dù không hiểu Bùi phu nhân, nhưng ta hiểu cha mẹ, ít nhất, là thân phận phải xứng đáng.”

Tôi hít sâu một hơi, thành bại quyết định bởi một lần hành động, nghĩa khí tử tiết liền ngay tại hôm nay: “Bằng lòng thừa nhận người yêu nghĩa phụ thì thế nào? Người cho rằng như vậy là có dũng khí, như vậy chính là tình yêu thật sự sao? Nếu như người thật sự trưởng thành, thật sự quyết định vì hấn không lấy chồng, không cần cùng nói với ta mà hãy trở về chứng tỏ với cha mẹ người, rằng người có khả năng lo cho chính mình! Không cần bọn họ lo lắng! Bằng không, người cũng chỉ đứa trẻ giẫm chân đòi kẹo mà thôi!”

Rống to lên xong, tôi lập tức cảm thấy đầu choáng váng, ù tai.

Thê thảm rồi, diễn rất nhập vai a, thân phận Mã giáo chủ.

Bùi Tố Ngữ trừng mắt nhìn tôi, đôi mắt hơi có chút hồng.

Không phải là muốn khóc chứ? Tôi do dự không biết nên tiến lên ôm, an ủi tiểu cô nương một chút, hay là tiếp tục làm ra vẻ lãnh diễm* cao quý?

*Lãnh diễm: vẻ đẹp lạnh lùng

Tôi một bên cảnh giác nhìn chằm chằm Bùi Tố Ngữ, phòng ngừa nàng bỗng nhiên sụp đổ, khóc lớn hoặc là đánh nhau, một bên vừa cẩn thận chú ý ngoài cửa sổ. Bùi Tấn cái tên bao che khuyết điểm này, nghe được ta lúc này tận tâm tận lực gào to với tỷ tỷ hấn, ai biết hấn có thể không chế được không, nhảy vào thay mặt ánh trăng tiêu diệt tôi?

Không cần a, tôi còn chưa ăn được tình nhân của tôi mà. Đến chết cũng chưa ăn được chút thịt gì, cũng quá thê lương đi?

... Tôi nói cái gì a, hormone đại gian đại ác a.

Thật lâu sau, nàng nghiêng đầu ho nhẹ một tiếng, dùng khăn tay chấm chấm mắt, tìm cái ghế ở phía sau chậm rãi ngồi xuống, hướng ta kiên cường cười nói: “Đa tạ người...” Vừa mới nói ba chữ xong, liền khóc nước nức.

Tôi vội ngồi xuống bên chân, lấy lòng nàng: “Ai ai, ta vừa mới cảm xúc kích động một chút, người đừng khóc a. Nếu không, ta kể chuyện cười cho người nghe?” Trong bụng ta toàn là chuyện cười lạnh lùng, có thể gọi là tủ lạnh, gõ gõ bụng có thể trực tiếp phun ra các loại khối băng.

Nàng dùng khăn tay che miệng mũi, một lúc lâu mới thanh thanh cổ họng, mũi hồng ngai ngừng cười: “Là ta khiến người chê cười rồi. Người nói không sai, ta đích thật là tính trẻ con. Đi ra ngoài lâu như vậy, ngoại trừ bức tức cha mẹ đã thương hấn, nhưng lại chưa từng nghĩ tới cảm nhận của bọn họ.” Nước mắt nàng cuộn cuộn mà rơi, “Ta thật sự đầu heo, cả công ơn nuôi dưỡng nhiều năm của cha mẹ cũng vứt xó một bên...”

Tôi nhẹ nhàng lắc lắc đầu gối nàng, cười: “Nhớ nhà rồi sao?” Không nhớ mới là lạ.

Cũng chỉ có thiếu nam thiếu nữ mới lựa chọn người yêu trước người nhà. Cùng người nhà cãi lộn, cùng lắm là bị đánh gãy chân, nhưng người thân cho dù thế nào cũng là người thân. Mà tôi trải qua nhân sĩ bẽ đầu sinh lý tử biệt mới biết được, không có gì mà không phải trả giá, người nhà càng cần quý trọng, bởi vì đây là tài nguyên thiên nhiên không thể tái sinh.

Ai, tôi cũng nhớ bà nội tôi.

Bùi Tố Ngữ lau khô hai má, gật gật đầu, ánh mắt lại kiên định đứng lên: “Đúng vậy ta làm cho cha mẹ người nhà vất vả lo lắng mấy tháng, khiến cho anh em lưu lạc bên ngoài, cả nhà lo lắng hãi hùng. Chuyện này, ta sẽ nhất nhất nhớ ở trong lòng. Đạo hiếu ta ghi nhớ trong lòng, nhưng hấn, ta cũng sẽ không bỏ. Hôm nay ta sẽ thu thập hành lý, trở về thuyết phục cha mẹ ta. Một năm không được, thì hai năm ba năm, ta sẽ khiến cha mẹ nhìn đến quyết tâm của ta, tin tưởng quyết định của ta.”

Tôi cười khen ngợi nàng: “Hảo cô nương.”

Hảo cô nương nhìn tôi, ánh mắt chân thành mà nóng bỏng: “Theo ta cùng nhau quay về Bùi gia đi?”

Tôi lặng một chút, cười mỉa: “Ta là người ngoài...”

Bùi Tố Ngữ vành mắt hồng cười đến ngập nước lại ý vị thâm trường: “Người ngoài? Nếu người vẫn rối rắm vì cần một thân phận, ta có vài cách để cho người lựa chọn, người có thể nghe qua từng cái?”

Thần linh a, nước mắt còn chưa có lau khô đã nghĩ tính kế đạo hữu, người là cao đồ môn hạ Xuyên kịch* sao?

*Xuyên Kịch: kịch hát Tứ Xuyên, lưu hành ở tỉnh Tứ Xuyên và một số vùng ở Quý Châu, Vân Nam, Trung Quốc

47. Chương 47: Đại Sói Xám Đội Lốt Mỹ Nhân

edit: Đường Mạc Linh

beta: hanhmyu

Bùi Tố Ngừ kiên trì muốn tôi cùng về nhà, lúc nói chuyện cái điềm đậm đáng yêu bay đi đâu mất.

Tôi cười: “Cái chuyện rũ áo bỏ đi này cần có nghị lực cùng danh tiếng, ta dùng đạo lý khuyên nhủ người, người lại biến ta thành người gì đây”.

Bùi Tố Ngừ cũng cười: “Giống như đòn cảnh tỉnh làm ân huệ cùng sống đây”.

Tôi liếc mắt, người làm được à?

Cái việc ăn nhờ ở đậu này cần da mặt có độ dày nhất định và khả năng chịu đòn tâm lý phi thường. Ngay cả nhà người yêu cũng ở lại không lâu, chẳng lẽ tôi lại không biết xấu hổ ở dài dài trong Bùi phủ? Chưa kể đến phải thận trọng trong từng lời nói cử chỉ, nghĩ kỹ rồi mới được làm, mà còn nhìn thấy giai đẹp không những không được bám theo mà còn phải ra về đoan trang không được lớn vốn xung quanh, cái này đối với tôi khác gì với đi chết, sống trong địa ngục còn phải cười hơn hử.

Tuy rằng ăn chùa ở đậu trong am ni cô này cũng không hay lắm...

Nhưng ít ra còn có thể ngây người si mê trước vẻ đẹp của người tình vân vân, ở Bùi phủ nhiều người như thế, ngay cả nằm mơ chắc tôi cũng phải tỏ vẻ cao quý ưu nhã, giống nàng công chúa ngủ trong rừng thuần khiết đến vô cùng hay sao?

Việc gì phải ngược đãi mình như thế? Không đi đâu hết.

Tôi đau khổ cười ha ha hỏi nàng ta: “Hay là người cho ta một bài hát ca tụng để trở về?”.

Tiểu cô nương thần nhiên cười: “Chúng ta có giao tình vào sinh ra tử, tình nghĩa sâu đậm như thế, ta làm sao mà nhẫn tâm ngược đãi tỷ?”

... Nghẹn chết tôi.

Bùi Tố Ngừ cuộn tròn bức họa, một lúc sau liếc mắt nhìn tôi cười: “Không nói gì là đồng ý rồi?”.

Tôi vô tình đáp lại: “Nói không lại với người, nhưng ta quả thực không muốn đi”.

Nàng ta kinh ngạc nhìn tôi: “Tỷ sợ cái gì? Bùi phủ là đầm rồng hang hổ hay núi đao biển lửa mà tỷ phải sợ? Làm gì mà phải ra về như nhà ta ăn thịt tỷ đến nơi như thế? Nhà ta ở trên núi, cũng rất rộng, tỷ lo lắng về chỗ ở hay sao? Hơn nữa, tỷ là anh em tay chân, là bạn bè của ta, ta đã theo tỷ từ am về, sao lại nhẫn tâm để tỷ ở cái nơi heo hút vắng ngắt thế này? Ta nhất định phải đưa tỷ về bằng được, nếu không người ngoài nhìn vào lại chê cười ta là người qua cầu rút ván?”.

Cô nàng kéo tay tôi cười ngượng ngùng: “Tỷ tỷ tốt, tỷ tiền Phật tiền đến tận Tây phương, cho ta và mẹ ta chút thể diện, đừng để ta đứng trước hai người mà xấu hổ chứ!”.

Viện cố, thì ra là viện cố! Cô gái nhỏ này thấy mình bị người nhà ba thúc bốn giục trở về nên thấy xấu hổ. Cùng tôi về, chí ít cũng có cái cố.

Tôi vừa tức vừa cười, liếc mắt trừng cô: “Hoá ra mình đệ đệ người mời về còn chưa đủ. Mà thôi mà thôi, tỷ đệ hai người đều tâm địa gian xảo đẩy mình, mặt thì ngây thơ, dọa ta xoay vòng vòng, ta cuối cùng cũng nhìn ra. Ta cùng người ở liền mười ngày nửa tháng gì đó, thời gian lại dài, người ta cũng đang muốn cười ta không biết lẽ độ đây”, tôi nhại lại.

Bùi Tố Ngừ ôm cánh tay tôi vui vẻ: “Tỷ tỷ nói khách sáo quá rồi. Trong am hơi thanh tịnh quá, ngày hè ở đây còn được, chứ đông đến nhìn tường trống ngói vắng lại thấy cô đơn. Tỷ cứ yên tâm ở nhà ta, nếu tỷ không quen thì chỉ ở đến qua Tết thôi, ta lại cùng tỷ tìm một chỗ ở tốt, được không?”, không đợi tôi trả lời đã thu lại dáng vẻ tươi cười, ai oán nói, “Tỷ nếu ngay cả Tết mà cũng không đồng ý, chẳng khác nào coi ta như người ngoài cả...”.

Tôi thở dài: “Ta cuối cùng cũng hiểu ra vì sao Hồ công tử nhà người ta lại bị người ăn mất rồi!”, mẹ ơi, cái kiểu làm nũng thế này, đừng nói là đàn ông, phụ nữ như tôi đây cũng địch không lại!

Bùi Tố Ngừ cười mà hai mắt cong cong, nũng nịu chán rồi mới nhớ ra hỏi đệ đệ thân yêu ở đâu, sau đó nhường cho đại thiếu gia gói ghém hành trang, lập tức trở về nhà.

Tiểu đệ đệ thân yêu rất vui vẻ theo ý tỷ tỷ mình, mặt mày hớn hở khen ngợi tôi: “Tỷ đúng là người đặc biệt! Tỷ tỷ ta tính tình thẳng thắn, tỷ làm thế nào có thể khiến cho tỷ ấy suy nghĩ vòng vo như vậy?”.

Tôi bắt đầu kể: “Tỷ tỷ người không suy nghĩ vòng vo đâu, chỉ là có kế, thực hiện kế không thành, lại muốn gả cho người trong lòng là Hồ công tử, là rất rất muốn gả ấy!”, mà cũng chẳng phải rất rất muốn, là chỉ khi núi sụp trời đất sập mới đành chia tay chàng thôi!

Thần kỳ nhất chính là chuyện nhân vật hồ tinh ngàn năm kia vẫn còn chưa chấp nhận lời hứa của giai nhân a.

Tôi nâng mi hỏi Bùi tiểu đệ: “Cái vị Hồ công tử kia ấy, hắn muốn lấy tỷ tỷ người thật à? Đừng có làm loạn một hồi rồi mới biết tất cả chẳng qua là tiểu cô nương lỗ miệng nhé”.

Bùi tiểu đệ kỳ quái nhìn tôi: “Tỷ chẳng lớn hơn tỷ tỷ ta là bao, cứ mở miệng là tiểu cô nương này tiểu cô nương nọ, tự xưng tôn mình thành người già. Ta tuyệt đối không nhầm đâu, Hồ Thắm toàn tâm toàn ý đợi tỷ tỷ ta... À mà hình như cũng chẳng coi là chờ đợi, hắn cũng chẳng ôm hy vọng gì nên đã đồng ý với cha mẹ ta không gặp tỷ ấy nữa rồi”, đại khái điều này đối với hắn cũng hơi khó chấp nhận, lúc hắn nói mấy lời này sắc mặt cổ quái vô cùng.

Tôi lại thở dài: “Thực ra mà nói, từ trước đến nay nếu chỉ là gắm vóc châu báu, xuôi gió xuôi dòng mới khiến người ta ham mê. Nếu đã trải qua sinh ly tử biệt, thì cần gì quan tâm đến thái độ của người khác nữa, nếu là chết không buông tay, cũng chỉ có thể khiến người ta than thở một câu đáng tiếc”.

Bùi thiếu gia lại hừ một tiếng: “Cũng giống như người ta uống nước, nóng lạnh tự mình biết. Nếu như trong lòng tỷ có hắn, dù có là thiên tiên hạ phàm tỷ cũng sẽ không liếc mắt, trên đời chỉ có hắn mới có thể lọt vào mắt tỷ, chạm được đến trái tim tỷ, tỷ cũng sẽ không chịu được ai gần gũi với hắn. Nếu trong lòng tỷ không có hắn, cần gì phải vì người ngoài nói này nọ mà tự làm khổ mình? Yêu là yêu, không yêu là không yêu, không thể giả tạo được”.

Tôi ngây người trừng cậu bạn nhỏ: “Lời này có chút cảm nhận người từng trải...”, chuyện gì thế này? Tiểu thiếu gia cũng biết yêu rồi, rơi vào lưới tình mất rồi?

Tiểu Bùi ho nhẹ một tiếng, tai đỏ bừng: “Tỷ đừng có đoán mò mà nói vậy, ta cũng chỉ là người ngoài tính táo thôi, hơn nữa còn bị mấy người... làm cho phiền chết, mới rút ra mấy câu ấy”, lại trừng tôi, “Nhất là tỷ, tỷ cùng Diệp đại ca tâm đầu ý hợp, lưỡng tình tương duyệt, lại không có trắc trở gì, hai người cũng nên tính chuyện tiếp theo thế nào mới phải. Huynh ấy cũng hai tư rồi, tỷ cũng gần mười tám đúng không? Tuổi này ở Lạc Hà cũng coi là già rồi, đợi hết Tết hai người cũng nên thành thân đi thôi”.

... Cái tên này thực ra là nguyệt lão đầu thai đúng không, nếu không sao cứ đi mai mối loạn lên thế?

Tôi cười cười nhìn ngang dọc nói với hắn: “Mấy hôm trước mới mua mấy bộ quần áo, hình như quên mang theo rồi, ta quay lại thu dọn một chút, người cứ đi trước cùng tỷ tỷ nói chuyện đi”.

Bùi thiếu gia mặt không đổi liếc mắt nhìn tôi: “Thích một người không phải là cứ nhìn hắn không chán mới là thích. Tỷ phải tin tưởng hắn, nguyện ý cho hắn thấy con người mình, chứ không phải vừa nói thích vừa đẩy người ta đi. Tình cảm lúc ấy có được sẽ nhạt nhanh lắm, đừng khiến Diệp đại ca chờ nữa”.

Tôi cười khổ, im lặng không nói.

Tình cảm đương nhiên là cho đi nhận lại, nhưng mỗi người lại có cách cho nhận khác nhau, tôi có thể giao tính mạng mình cho Diệp Tô, cũng vô cùng mong tôi và hắn có thể chết không rời, nhưng tôi lại không tin tình cảm Diệp Tô dành cho tôi là bất biến.

Thiên tính của đàn ông là dùng tình cảm của mình san sẻ ọi phụ nữ, đến cây bồ công anh cũng làm thế kia mà, đúng không?

Tiểu đệ họ Bùi không nói gì nữa mà gọi người tới giúp tôi thu dọn hành lý, rồi dùng hai chiếc kiệu nhỏ đưa chúng tôi lên núi.

Bùi phu nhân đã nhận được tin từ sớm, đang đứng chờ chúng tôi ở cổng chính. Bùi Tổ Ngữ vừa xuống kiệu bà đã ôm chầm lấy, hai mẹ con sờ sờ nắn nắn nhau một lúc mới nhớ ra còn có tôi đứng bên cạnh, đặc biệt kéo ân nhân đưa con gái bà về nhà là tôi đây cười nói: “Cũng may có Lăng cô nương khuyên bảo nó mới chịu về!”

Tôi cứng nhắc cười: “Đâu có, chỉ là tiện chút thôi”.

Hai vị mỹ nhân một lớn một nhỏ đều chịu buông tha cho người qua đường A đã giúp chấp vá tình mẫu tử bọn họ là tôi, thân thiết kéo tôi một mạch thẳng vào trong. Chiêm chiêm, chiêm chiêm, tôi mới nhận ra Bùi công tử đang gắng sức xông lên cứu đồng chí tôi đây.

Xin lỗi huynh đệ, tiếng ồn hơi lớn, để đệ phải chịu khổ rồi.

Đồng chí Tiểu Bùi nói: “... Đường hơi xa, dù sao cũng nên đi nghỉ, thay quần áo, thông báo cho Diệp đại ca một tin tốt. Mẹ và tỷ tỷ lâu ngày không gặp, dù sao cũng có nhiều lời muốn nói, Lăng Đang tỷ cứ giao cho con”.

Bùi phu nhân gạt đầu, áy náy cười nói: “Là ta thấy vui quá mà quên cấp bậc lễ nghĩa. Lăng cô nương sắc mặt không tốt, sợ là lần đầu tiên ngồi kiệu lên núi, có chút không quen. Phòng đã dọn dẹp xong, cứ để Tiểu Mẫn đưa cô nương đi, uống nữa chút canh mơ rồi nghỉ ngơi, tối chúng ta cùng nhau ăn cơm.”

Tôi cười nói cảm ơn, lại cùng mẹ con Bùi gia khách sáo vài câu mới cùng Bùi tiểu đệ lui xuống trước.

Tiểu đệ cười cười đỡ tôi: “Tỷ ngồi kiệu không quen nên choáng hay nghe mẹ ta nói nhiều quá mới choáng? Nhìn bộ mặt đau khổ thế này, tỷ có khác gì con khi bị buộc lại đâu!”.

Tôi khó khăn nuốt nước bọt, thẳng băng thân người rồi mới trừng hắn: “Cười cái đầu người! Lão nương ta... Ôi!”.

Tôi đã nói gì nhỉ? À, thận trọng trong lời nói việc làm. Nhà giàu ấy mà, hoa hoét đâu đâu cũng có, chạy một chút chỉ sợ lạc, cho nên tôi mới không phát hiện ra, đằng trước chúng tôi khoảng bốn năm trượng có một cái đình, trong đình lại có một ông chú cao tuổi, mà cái ông chú cao tuổi ấy rất ưa nhìn, và cái ông chú cao tuổi rất ưa nhìn ấy đang nhìn chúng tôi cười.

Mắt phượng hẹp dài, mũi cao thẳng, dưới cằm là đôi môi mỏng, tuy rằng nhìn qua có thua kém Diệp lão cha một chút, nhưng ngược lại cái khí chất, cái khí chất ấy đâu phải ai cũng có đâu.

Nếu thời gian không lấy đi của ai cái gì, chắc chắn khí chất ông chú kia là đại sát khí, hơn nữa vẻ đẹp lại giống như ủ rượu, càng lâu càng ngon.

Thúc thúc đẹp trai cầm trong tay một bình rượu trắng bằng sứ, nhìn tôi mỉm cười gạt đầu, lại đưa mắt nhìn Tiểu Bùi ý gọi lại.

Tiểu Bùi nhìn tôi, lại nhìn thúc thúc đẹp trai, giọng nói vô cùng bất mãn: “Đừng có chảy nước miếng với cha ta”.

Thì ra là Bùi lão gia...

Cũng đúng, cha mẹ đều là mỹ nhân, đương nhiên con cái sinh ra cũng phải xinh đẹp, giờ lại là trò giỏi hơn thầy, còn chúng ta... cái loại gien này chúng ta chỉ có thể bóp cổ tay thở dài, cảm thán ông trời quá thiên vị.

Tiểu Bùi lạnh lùng nhắc nhở tôi: “Lau khô nước miếng đi”.

Tôi không dám làm càn trong nhà người ta, đành cúi đầu tròng Tiểu Bù: “Sao người còn chưa đi, ngựa da hả?”, lại đẩy hẳn một cái, còn mình đứng tại chỗ mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, cố gắng ra vẻ thực nữ.

Tiểu Bù thấp giọng cười: “Thật khó nói, tỷ đứng như vậy thành ra rất dễ nhìn đấy chứ”, dứt lời liền nhẹ nhàng tiến lên, không đợi tôi trả lời. Tôi cúi đầu nhìn Bù lão gia trước mặt mình, vô cùng cung kính.

Tôi đứng tại chỗ mà chán muốn chết, muốn nhìn lên thúc thúc kia một cái, nhưng lại sợ bị phát hiện thì mất mặt phải biết, đành nhẫn nhịn nhìn đám gạch đá nham nhở dưới chân.

Tiểu Bù một lúc sau trở về, mặt thối muốn chết: “Cha ta biến tỷ thành người trong lòng ta mất rồi”.

Tôi phụt cười: “Mười bốn tuổi và mười tám tuổi?”, thế này thì non quá rồi!

Hắn tròng tôi: “Tỷ đừng có dại mà nói lời này trước mặt cha ta. Ta đã nói rõ quan hệ của tỷ và Diệp đại ca rồi, nhưng cha ta lại cố chấp gán ta và tỷ”.

Tôi hơi nóng nảy: “Cha người chẳng phải có mắt thần hay sao, tính tình thế nào?”.

Tiểu Bù dở khóc dở cười nhìn tôi: “Tỷ sợ cái gì? Ông ấy cũng đâu phải Diệp bá bá, tỷ cũng chẳng phải người trong lòng của ta”.

Ừ, cũng phải...

Tôi phần khởi xoa đầu hắn: “Bị cha nhìn thế nên buồn à?”

Tiểu Bù hừ một tiếng, đỏ mặt nghiêng đầu đi.

... Hình như là tôi nhìn nhầm, Bù lão gia vừa nhìn tôi với ánh mắt giết người thì phải?

48. Chương 48: Cùng Thúc Thúc Đẹp Trai Đàm Đạo

Dưới ánh mắt như giết người của Bù lão gia tôi từng bước đi qua, tay chân cứng ngắc cung kính thi lễ: “Bù lão gia vạn phúc.”

Vị thúc thúc đẹp trai nhìn tôi hồi lâu, áp lực trong mắt từ từ dịu xuống, hướng tôi cười nói: “Lăng cô nương? Mời ngồi.”

Tôi ngay cả nói cũng không dám nói, từ chối mãi rồi mới ngồi xuống, mông chỉ dám đặt nhẹ, thắt lưng căng thẳng, đầu cúi xuống, thần thái cung kính.

Đây không phải gặp tộc trưởng của bạn bè, mà đây đặc biệt là gặp tư lệnh quân khu a!

Bù lão gia nhìn thoáng ra ngoài, tròng mắt Bù Tấn: “Sao người còn ở chỗ này? Chẳng lẽ sợ ta ăn thịt tiểu bằng hữu của người?”

Bù Tấn sờ sờ mũi: “Nương bảo con mang Lăng Đang vào trong phòng nghỉ ngơi, nàng vừa đi kiện lên núi, có chút choáng váng.”

Mặt Bù lão gia không chút thay đổi tiếp tục tròng hắn: “Văn Thu và Văn Phong đã làm gì mà sai khiến được người? Khiến người mang đao múa kiếm tới chỗ này tìm ta!”

Bù Tấn liên tục gật đầu, cuối cùng lực bất tòng tâm liếc mắt nhìn tôi một cái, bắt đất dẫm lui ra.

Bù lão gia lấy một chén rượu đưa trước mặt tôi, rót vào chén rượu, cười nói: “Khuyến nhi rời nhà mấy tháng, được cô nương ít nhiều quan tâm, Bù Tĩnh kính cô nương một ly. Ta uống trước, cô nương tùy ý.” Dứt lời hai tay nâng chén hướng tôi, rồi sau đó một tay che, ngựa đầu uống một hơi cạn sạch.

Ồ, ngón tay thật là đẹp mắt ...

Tôi ngẩn ngơ, rồi mới cầm chén nhấp một ngụm rượu nhỏ, đặt cái chén xuống thành khẩn nói: “Bù lão gia chớ trách ta, trước kia ta không biết uống rượu, thực không biết liều lượng của mình như thế nào. Ta đoán đại khái ngài có chuyện quan trọng gì đó muốn nói với ta. Bởi vậy rượu này vẫn là không nên uống, đỡ khiến ta phải nóng đầu, hoặc là ngài đã làm cho não ta nhất thời nóng lên, vậy thì không tốt cho lắm.”

Bùi lão gia cúi đầu cười, âm thanh giống như rượu ngon lâu năm: “Cô nương tính tình kiên cường, thật ra cùng nội nhân thập phần giống nhau.” Lại giương mắt nhìn tôi: “Cô nương là người của Thẩm gia?”

Tôi do dự một chút, vẫn lựa chọn nói thật: “Ta từng lưu lại ở Thẩm gia bảo và Thanh Đường một khoảng thời gian, nhưng cũng chỉ lưu lại, không tính là người của nơi đó.”

Hắn gật đầu, ánh mắt xa xăm: “Thẩm gia cùng Bùi gia cũng xem như là có quan hệ sâu xa...”

Tôi cứng người lại, không dám nói tiếp.

Má ơi, Thất Cửu lão gia, không phải muốn đem chuyện Thẩm gia suy tàn đổ lên trên người ta chứ?

Hắn nói sâu xa là ân hay cừu? Nếu như là ân, hắn sẽ không biết rõ Diệp Tô đi tìm Thẩm gia gây phiền toái mà không ngăn lại, nhưng nếu là cừu hận... Bằng thực lực của Bùi gia, không lẽ hắn thả cho Thẩm gia kéo dài hơi tàn nhiều năm như vậy?

Đoán không ra. Bỗng cô nương hành vi giống như Vi Tiểu Bảo, âm kém dương sai giết Ngao Bái, hành trình về sau liền cùng hắn quan hệ với nhau, hoặc tốt hoặc phá hư, giống như hồ điệp vỗ cánh, hiệu ứng kéo dài không dứt.

Cũng may Bùi lão gia cũng không hỏi thêm cái gì, chỉ tự ngồi nhớ lại một lúc lâu, sau bị gã sai vặt tay cầm hộp gỗ vội vàng chạy đến thu hút sự chú ý.

Hắn mỉm cười ý bảo gã sai vặt đem hộp gỗ đặt trên bàn ở trước mặt tôi, lại mỉm cười ý bảo tôi mở ra.

Trong hộp gỗ có vài bàn tay lớn nhỏ, màu đen tuyền giống như thủy tinh bị bắn, bốc ra mùi gì đó rất ghê tởm, giống như mùi vừa đi từ trong nhà vệ sinh công cộng ra.

Bùi lão gia cười hỏi ta: “Cô nương nhìn có thấy quen thuộc?”

Quen thuộc? Mỗi lần đi toilet đều có thể ngửi thấy, lão bằng hữu a!

Nhưng đại thúc đẹp trai tựa hồ không nghĩ như vậy, ánh mắt hắn sáng ngời nhìn tôi, giống như chờ tôi đem thủy tinh biến thành kim cương.

Tôi nhìn một vòng, đột nhiên đầu óc bừng sáng: “Đây... là tạo phẩm được chế từ kính?”

Bùi lão gia cười sáng khoái: “Quả nhiên là cô nương truyền cho Diệp Tô phương pháp chế kính.”

Tôi không rõ cho nên sau một lúc do dự liền hỏi: “Nhưng có vẻ như người làm chưa dùng đúng thủ pháp? Mặc dù đã vài năm không dùng đến biện pháp này, nhưng cơ bản thao tác ta đều nhớ rõ, nếu ngại cần, ta tình nguyện vào xưởng cùng nhóm sư phó tìm tòi nghiên cứu.” Tiên phạt phải tiến tới tận Tây Phương, theo Diệp Tô về Lạc Hà đến bây giờ cũng gần hai tháng, thời gian dài như vậy, chỉ tính nguyên chuyện chu cấp cho tôi cũng không biết đã dùng đến bao nhiêu. Nếu như không giúp bọn họ có được phương pháp chế tác chính xác, tôi không chỉ giúp Diệp Tô, mà chính là giúp hắn kéo dài cừu hận.

Bùi lão gia cười lấy ra mặt kính nhỏ đẩy qua: “Được. Nếu không phải người chế kính, làm sao lại có thể nhận biết chế ra sản phẩm có bộ dáng gì? Cô nương nhìn xem, khối gương này có gần giống như trong trí nhớ của cô nương?”

Tiểu kính dùng chỉ bạc bao bên ngoài, thập phần lung linh đáng yêu, mặt kính trong suốt, phía trên cơ hồ không có tạp chất nào lắng đọng lại. Tôi xem một hồi liền trả lại cho Bùi lão gia, cười nói: “Độc nhất vô nhị, chỉ là tinh tế hơn một chút. Ở chỗ chúng ta, rất ít nhìn thấy chiếc gương xinh đẹp như vậy.”

Bùi lão gia cười đến mắt phượng toả sáng, cũng không cầm lấy: “Mặt gương này là thứ được chế ra đầu tiên, rất có ý nghĩa, cô nương lưu lại làm kỷ niệm cũng tốt. Mặt khác, nếu phương pháp chế kính là của cô nương, ngày khác người của ta sẽ đưa khế ước đến, cô nương có ba phần trong xưởng chế kính của chúng ta.”

Tôi kinh ngạc tim đập loạn lên, sau một lúc lâu mới cười nói: “Bùi lão gia khách khí, phương pháp này ở chỗ chúng ta không tính là cái gì khó khăn hay bí mật, phàm là tiểu tử trong học viện đều phải ít nhất luyện qua một lần. Nhưng ngại yên tâm, phương pháp chế kính này ta chỉ truyền cho Diệp Tô, về sau cũng không đưa cho ai khác. Mọi người nói quân tử ái tài, thủ chi có câu*, tất nhiên ta thích tiền, nhưng nếu ta

dùng cái trò chơi này để đổi lấy bạc của ngài, chỉ sợ về sau gặp người trong Bùi gia, ta không biết trốn đi đâu.”

*Thủ chi có câu: Lấy của có đạo

Ba phần! Tôi nhìn thấy Lôi Phong đi?

Tuy nói việc chia cổ phần ở hiện đại không có gì mới mẻ, bình thường cũng sẽ chiếm đến 30% cổ phần công ty, nhưng Bùi lão gia đã làm đến được tận trung tâm kỹ thuật rồi mà còn đòi đuổi theo tôi trả tiền, từ xưa đến nay, công đó chỉ đáng một phần.

Ba phần!

Cầm tiền này khẳng định đốt tay. Lão thiên thường quen thói đùa bỡn tôi, miếng bánh càng to thường thường đều đi kèm cạm bẫy càng lớn, nếu tôi muốn số tiền lúc này thì không biết về sau còn muốn đến thế nào nữa. Lần trước lừa được một ngàn năm trăm lượng – đến giờ đều mất trắng, lần này tôi vẫn là chọn thái bình, kiếm tiền sạch, hưởng an bình đi.

Huống chi, ở Lạc Hà tôi không có vốn liếng, không có căn cơ mà lại kiếm được một khoản tiền lớn, chỉ sợ không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Bùi lão gia thản nhiên cười: ” Nếu như ta ỷ vào thân phận cùng tình nghĩa chiếm chút bạc này của tiểu bối, chỉ sợ về sau ta không dám gặp người trong thiên hạ. Cô nương chớ từ chối, của người chính là của người, chúng ta không ai nợ ai, chỉ cầu mọi việc bình an”.

Bùi lão gia tựa hồ nhanh mồm nhanh miệng, dù tôi có chối từ, Bùi lão gia đều vân đạm phong khinh hóa giải đi, cuối cùng tôi phải đồng ý lấy hai phần lợi nhuận, ngày khác ký hợp đồng.

Bùi lão gia lại tự mình uống rượu, mỉm cười hướng tôi nâng chén, uống một hơi cạn sạch.

Tôi chỉ nhấp môi chút xíu rồi buông xuống, hướng lão xin lỗi cười: “Ngài là chủ nhà, cũng lại là trưởng bối, hai lần kính rượu cho ta, ta vốn không nên cự tuyệt. Chỉ là ta thực không có tử lượng, uống một ly là đùa giỡn như điên, rất xấu hổ. Hôm nay làm ngài mất hứng, thật là ta không đúng, chờ ngày khác ta chuẩn bị chu đáo, nhất định sẽ bồi lại ngài”

Bùi lão gia nói một tiếng không ngại, mỉm cười nhìn tôi: “Khinh tài trọng nghĩa, cô nương quả là có tính nam nhi, không sai!”

Trong bụng tôi xem thường, ngài coi tôi như con mèo biểu diễn tài nghệ, dù là cong móng vuốt cũng đều cảm thấy đó là dáng điệu thơ ngây khả ái!

Bùi lão gia buông chén rượu, thở dài một hơi: “Nếu người vừa ý Mãn nhi thì đúng là một đoạn lương duyên kim đồng ngọc nữ... Đáng tiếc .”

Tôi sững sốt, sau một lúc mới do dự mà cười hỏi: “Ý của ngài là... ?” Không lẽ hào quang của bốn tọa nữ chủ bây giờ mới hoàn toàn hiện ra? Từ nhỏ đến lớn người trong nhà đều muốn ném tôi ra khỏi nhà à?

Ấy dà, thật sự là ruộng xấu không có người canh, canh rồi lại có người tranh a.

Nói đi nói lại, Bùi lão gia định canh tôi là con trâu khỏe mạnh cho ruộng nhà lão sao? Nhưng con của lão vẫn thập phần tác hợp tôi cùng với Diệp Tô, hận không thể lập tức khiến tôi sinh đứa nhỏ trong chuồng ngựa a.

... Ai da, tôi là diễn kịch diễn đến nghiện, Jesus lạy chúa tôi, A Mẽ đậu hủ, chớ có oán trách

Thúc thúc đẹp trai trầm ngâm một hồi do dự nhìn tôi : “Ta có một yêu cầu quá đáng, mong rằng cô nương giúp ta một việc... . Thỉnh cô nương sau này tránh xa tiểu khuyến một chút, chớ để cho hắn có tâm niệm gì với người.”

Tôi kinh ngạc : “Ngài... Ngài đại khái đã hiểu lầm ...” Tôi cùng con ngài là thuần khiết, chúng ta ngay cả nam nữ quan hệ đều chưa nói tới a!

Bùi lão gia hít vào thật sâu, cúi mắt nhìn chằm chằm chén rượu nói: “Mấy đứa nhỏ đại khái là giống ta đi... Vợ ta lớn hơn ta mấy tuổi, lúc ấy, ta cũng phải trải qua một phen trắc trở mới có thể thỏa mãn tâm nguyện

lấy nàng làm vợ. Nay Tố Ngừ lại giống ta như đúc từ một khuôn ... Tựa hồ mấy đứa nhỏ trong nhà này đều thích người nhiều tuổi hơn mình... Tướng mạo cùng với tính cách của cô nương đều vượt trội, hiện tại ta thấy, thái độ Mãn nhi đối với cô nương có chút bất đồng. Nhưng mà vừa rồi... Cô nương còn nghĩ hần là đệ đệ bình thường nhưng Mãn nhi đã có chút không được tự nhiên.”

Hần thân nhiên: “Làm cha mẹ , hy vọng lớn nhất là con cái của mình có thể thuận buồm xuôi gió. Những gì bản thân đã trải qua, không hy vọng con mình lại phải vượt chông gai giống như thế, huống chi Diệp Tô là một hảo haid tử, tính khí quật cường, đấu tranh với hần, khuyến tử không có cơ hội.”

A a, thúc thúc đẹp trai, ngài không khỏi nghe thấy gió liền nghĩ là mưa đi? Trong lòng đứa con bảo bối của ngài, tôi chỉ là một người hầu a, vẫn là một kẻ khi bị trời liền biến thành khí, nhảy lên nhảy xuống thôi!

... Quên đi, loại sự tình này biết càng thêm rối, cái gì mà kiên trì chính không sợ tà, cơ bản đều là vốn đã muốn thành tà. Nếu đây lòng vô tư, cần gì phải khiến người ta lo lắng?

Tôi cười cười: “Lệnh công tử mặc dù đã lớn như vậy nhưng chỉ cần có người chòng ghẹo 3 chữ ‘Người trong lòng’ thì đã đổ đến tận tai, hần đối với ta có tâm tư gì chứ ngài đã nhắc nhở ta sẽ chú ý tới. Dù sao ta đã cùng Diệp Tô... có chút thân mật, tin này lọt vào tai người khác thật không dễ nghe lắm.” Lời vừa nói mới cảm thấy chói tai, tôi cùng Diệp Tô tính cái gì đâu? Quan hệ luyến ái? Giai đoạn thăm dò nhau? Mặc dù chúng tôi ở chung đã có cảm giác phu thê, nhưng không có hứa hẹn gì hết.

Vậy mới nói nói, hết thấy không lấy kết hôn làm mục đích của yêu đương đều là lưu manh đùa giỡn.

Xem ra đời này mệnh của tôi là mệnh lưu manh rồi!

Bùi lão gia ho nhẹ một tiếng, vuốt cằm nói: “Cô nương là một người thông minh, ta mặt dày mặt dạn nói lời này bất quá chỉ để cô nương thông hiểu, đừng xem Mãn nhi làm tiểu haid tử từ một mực nhượng bộ... không phải ta vô cớ buồn lo, chính là Tố Ngừ đã làm vợ ta hao tổn tâm tư, nếu như Mãn nhi cũng vì chữ tình mà uể oải mất tinh thần... Ta sợ nội tử* sẽ hao tâm tổn sức quá độ.”

*nội tử: vợ

Tôi gật đầu tỏ vẻ hiểu: “Ngài yên tâm, ta sẽ không làm cho Bùi phu nhân khó xử.”

Bùi lão gia cười: “Cô nương thông minh hiểu sự, ta tự nhiên yên tâm .”

Lại nhìn tôi: “Mới vừa rồi cô nương cùng ta thảo luận kế ước, giống như đã hiểu biết rất nhiều, chắc là gia đình cũng có tiếng học sâu hiểu rộng.”

Cái gì mà học sâu hiểu rộng, cái tôi học tập ở đại học chính là ngành kinh tế quản lý, ngay cả cái hợp đồng công ty cổ phần cũng không biết viết, bốn năm của tôi đây thật sự là ngu ngốc.

Mơ hồ nhận thấy rằng, có mấy nhà mà con gái biết được làm hợp đồng công ty cổ phần? Có mấy nhà dễ dàng tha thứ cho khuê nữ nhà mình lưu lạc bên ngoài? Ngẫm lại đôi chút thì liền biết tôi nói dối, đến lúc đó lại càng không giải quyết được vấn đề gì.

Tôi xấu hổ mở miệng: “Là thái học viện...” Thảm, làm gì có nhà thái học nào dạy cách buôn bán mà lại thu nhận nữ học sinh a?

Thanh Thanh không quay về , Diệp Tô có thể tin tưởng tôi là mượn xác hoàn hồn, nhưng bọn hần có khẳng định tôi là người bình thường hay không! Nói không chừng lấy giá chữ thập đóng đinh tôi...

Đầu to của tôi nhanh chóng nóng lên, CPU cao tốc vận chuyển, anbumin lập tức sẽ bị nóng biến thái.

Bùi lão gia lại mở miệng trước: “Anh hùng không hỏi xuất xứ, cô nương không tiện nói, ta cũng không hỏi. Nếu cô nương có hứng thú, không bằng thường đi tới quán trọ của nội tử ngồi một chút? Cho dù là tiêu phí thời gian, cũng là chuyện tốt.”

Tôi ngây người một lát, cười nói: “Ta cầu còn không được, chờ Tố Ngừ rảnh rồi, ta liền nhờ nàng đưa ta đi mở mang kiến thức.” Muốn tồn tại phải nắm được kỹ thuật của thời khắc đó, đạo lý đó tôi còn biết .

Bùi lão gia nghe tôi nói vậy thập phần vừa lòng, thỏa mãn uống rượu, hướng tôi nâng chén.

Ai, tựa hồ như lão chỉ ngồi đợi xem mèo trở tài.

49. Chương 49: Vì Vui Vẻ, Nữ Nhân Tự Minh Tạo Dung Nhan

edit: diepanhquan

beta: hanhmyu

Bùi lão gia đem những gì cần thiết nói qua một lần, liền phát tay để tôi ngồi ổn định.

Bên ngoài vườn sớm có một tiểu cô nương ánh mắt hân hoan, vui mừng khoanh tay chờ, thấy tôi đến liền cười chào đón: “Lăng cô nương vạn phúc, nô tỳ là Văn Sương, nha hoàn của đại tiểu thư, sau này sẽ theo cô nương! Cô nương dọc đường vất vả, hẳn là mệt lắm? Chúng ta trước tiên đi đến phòng của người nghỉ tạm một lát, nước tắm đã được đun nóng, cô nương nên tắm trước khi ngủ nha”

Vừa nói vừa kéo cánh tay tôi, ôn nhu giúp đỡ tôi đi về phía trước.

Tôi nhất thời cảm thấy khóa học sơ cấp về nha hoàn của mình thật sự là quá kém. Đây mới là nhân tài phục vụ hạng nhất ở cổ đại, thái độ vừa thân thiện vừa không mất đi vẻ khiêm tốn, không nói câu nào thừa, ngôn ngữ tứ chi thích hợp, thật sự là làm cho người ta không thể không phục.

Nếu lập một đoàn xuyên không trở về, chuyên làm tổ chức nghề nghiệp quản lý gia đình cao cấp của lão quân gia Anh quốc, cam đoan có thể đem cái đám chen chúc mặc áo đuôi tôm thất nghiệp một hơi.

Nữ đầy tớ mới là vua nha!

Tôi không khỏi u mê hình dung một cảnh đầm máu: nữ đầy tớ hắc y cầm trong tay cửa điện đuổi bắt lão quân gia cương thi, định thần lại thì thấy tiểu Văn Sương còn đang nháy mắt đen chờ tôi trả lời, vội cười nói: “Hiện tại đi tắm được chứ. Vừa mới ngồi một lát, trên người đã cảm thấy tỉnh táo hơn.”

Văn Sương gật đầu cười nói: “Được chứ. Thời tiết trên núi lạnh, y phục cô nương mang đến đều rất mỏng, phu nhân dặn riêng nô tỳ giúp cô nương chuẩn bị y phục mới mặc bên ngoài, đợi tắm rửa rồi liền thay vào. Phu nhân nói, đợi Minh Nhi tìm thợ may đến, giúp người lấy số đo, may thêm vài bộ đồ mới.”

Tôi cười nói: “Phu nhân thật có tâm.” Vài bộ quần áo tôi còn nhận được, nếu như làm về ta đây chối từ, thật giống như tôi không phóng khoáng.

Tắm rửa xong thay bộ đồ mới, Văn Sương lại giúp tôi quấn kiểu tóc phức tạp trên đầu, lui về phía sau vài bước nhìn tôi trong gương cười nói: “Cô nương bình thường rất xinh đẹp, xiêm y này càng làm cho cô nương giống như tiên nữ, khiến chúng tôi vừa nhìn thấy đã yêu mến.”

Tôi xấu hổ cười, đầu cũng không dám động đây, giống như trên đỉnh đầu đặt một chồng đĩa, cúi đầu một cái sẽ rớt hết chồng đĩa, tuế tuế bình an.

Văn Sương hài lòng đỡ tôi dậy đi ra bên ngoài: “Đại tiểu thư căn dặn nô tỳ, đợi cô nương chuẩn bị xong liền đi đến chỗ nàng ấy trò chuyện, cũng tiện cho đại tiểu thư giúp người chọn mấy món trang sức. Trên đầu cô nương không có trang sức, thiếu trang sức luôn làm cho người nhìn thấy đều tiếc nuối.”

Tôi cười khổ nhỏ giọng kháng nghị: “Kiểu tóc này cũng sắp làm khổ chết ta rồi, nếu như trên đầu lại cài thêm mấy cái nữa, ta sợ ta căn bản là không đi bộ được. Văn Sương tốt bụng, người giúp ta nói với đại tiểu thư nhà người, tha cho cái mạng khỉ này của ta đi!” Bùi Tấn cùng Diệp Tô đánh giá tôi khá là chính xác, tôi chính là con khỉ, cho dù ăn mặc xinh đẹp cũng là vượt trội mũ người, tự mình cảm thấy không được tự nhiên trước ánh mắt của người khác.

Văn Sương cười khanh khách: “Cô nương thật sự là thú vị, nếu cô nương là hầu tử, chúng ta đều thành đại mã hầu!” Vừa ôn nhu chỉ bảo tư thế đi đứng của tôi, như thế nào mới có thể cao quý lãnh diêm, mà không để cho cổ cứng ngắc giống như nữ quý, cuối cùng che miệng cười, “Cô nương yên tâm, đợi cài trâm trên đầu rồi, kiểu tóc này sẽ không dễ dàng rơi ra như vậy... . Đợi vào trong phòng của đại tiểu thư, nô tỳ sẽ giúp người chải đầu lại.”

Tôi đành phải ừ một tiếng đáp ứng, Văn Sương vừa lại gần tôi, nhỏ giọng nói: “Hồ công tử là thương nhân về ngọc thạch, trong phòng đại tiểu thư có không ít trang sức bạch ngọc...”

Tôi hiểu được khổ tâm của nàng, vội cười nói: “Nhìn cả người ta hôm nay, hoặc là vàng hoặc là bạc ép ở trên người, trang sức ngọc bích, sợ chỉ càng làm cho ta giống con khỉ ấy!” Bùi Tố Ngữ vừa trở về, tình cảm với Bùi phu nhân còn chưa có chuyển biến đến tình huống tốt nhất, tôi đương nhiên không thể mang trang sức Hồ công tử đưa cho nàng rêu rao khắp nơi. Cho dù Tố Ngữ nhận ra thiệt hơn cự tuyệt tôi, tôi cần gì phải tự làm mất mặt?

Một đám nha hoàn trong phủ này đều là cao thủ sát ngôn quan sắc*, tôi Lưu bà bà này phải nhanh đổi cái CPU, không thể bị sóng triều của cổ đại vỗ chết ở trên bãi biển.

*Sát ngôn quan sắc: thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt.

Bùi Tố Ngữ nghe thấy tôi đến, lập tức giống như chú chim nhỏ xuất hiện, vội kéo tay tôi nhìn một vòng, mỉm cười gật đầu nói: “Quả nhiên là người nhờ vào ăn mặc, y phục trước kia của tỷ tỷ đều rất đơn giản, không phải xanh thắm thì chính là lục, làm cho khí sắc không tốt. Nhìn xem, hôm nay ăn mặc như vậy, không phải liền sáng sủa lên sao?” Vừa dấn bên tai tôi thần bí, “Diệp đại ca vừa đến đã bị nương ta gọi lại nói chuyện trước, nhất thời không thể đến đây đâu.”

Tôi giật mình một chút, lập tức cười nói: “Chúng ta đây...” Hiện tại đi qua đi, tôi đã lâu không thấy nhân tình của ta!

Sao, hình như cái “đã lâu” này dường như chỉ có ba ngày?

Nàng vội kéo tôi vội vàng vào phòng, sai bảo nha hoàn đem ra mấy hộp trang sức, cười bướng bỉnh: “Tỷ tỷ chờ một chút, đợi lát nữa khi người trang điểm xinh đẹp rồi, chúng ta đồng loạt đến đứng trước, ta nhất định phải nhìn thử vẻ mặt của Diệp đại ca khi nhìn thấy người!” Nàng nhăn nhó cái mũi, lộ rõ sắc thái tiểu nữ nhân, “Năm đó biểu ca ta thấy trang phục lộng lẫy của biểu tẩu thì ngẩn người, hẳn đã giấu cợt biểu ca ta không ít đâu, lúc này ta nhất định phải thay biểu ca đòi lại mặt mũi!”

Tôi giật nhẹ khoe miệng: “Hắn đại khái sẽ cười to đi...” Hoặc là sẽ u oán mà nói, oan gia, người mặc xinh đẹp như vậy, là tính toán thu hậu cung sao?

Tôi luôn là kẻ bị hắn hấp dẫn. Thằng nhãi này bộ dạng đẹp như thế, nhiều năm như vậy không biết có bao nhiêu cái chiếu tự tiến cử, đừng nói là gầy hay béo, ngay cả Tần Hoài bát diễm*, Kim Lăng thập nhị thoa* đến Thiếu Lâm mười tám đồng nhân trận*, Thủy Hử một trăm lẻ tám quan tướng sợ cũng đều biết đến. Có câu là không có gì ngoài vu sơn không có mây, tôi cũng không phải người khuyh quốc khuyh thành, hẳn làm sao có thể có phản ứng gì ghê gớm chứ.

Tôi không khỏi có chút uể oải: “Người cùng vị biểu ca kia của người sợ là đều phải thất vọng.”

*Tần Hoài bát diễm: sự tích nói về 8 mỹ nữ nổi tiếng trên sông Tần Hoài. Thời Minh-Thanh phân tranh, trong thiên hạ có 8 mỹ nữ tài đức, văn hay chữ tốt, cầm kì thi họa đều tuyệt. Trước kia chỉ có 6 người, sau này thêm 2 người nữa là Liễu Như Thị và Trần Viên Viên, từ đó cái tên Tần Hoài Bát Diễm chính thức ra đời. Tám người này gồm: Phong lưu nữ hiệp Khấu Bạch Môn, Trường trai tú phật Biện Ngọc Kinh, Hiệp cốt phương tâm Cổ Mi Sanh, Diễm diễm phong trần Đồng Tiểu Uyển, Phong cốt tăng tuấn Liễu Như Thị, Hiệp can nghĩa đảm Lý Hương Quân, Khuyh quốc danh cơ Trần Viên Viên, Linh tú đa tài Mã Tương Lan

Kim Lăng thập nhị thoa: là 12 cô gái trong Hồng Lâu Mộng: Lâm Đại Ngọc, Tiết Bảo Thoa, Giả Nguyên Xuân, Giả Nghênh Xuân, Giả Thám Xuân, Giả Tích Xuân, Sử Tương Vân, Diêu Ngọc, Vương Hy Phượng, Lý Hoàn, Giả Xảo Thư, Tần Khả Thanh. Đây là 12 cô gái trong chính sách.

Gần đây Trung Quốc cũng mới ra bộ phim có tựa đề Kim Lăng thập nhị thoa, đây là bộ phim được chuyển thể từ tác phẩm cùng tên của tác giả Nghiêm Ca Linh. Cái này khác với Kim Lăng Thập nhị Thoa nhé.

Thiếu Lâm mười tám đồng nhân trận: trận pháp gồm có 18 vị La Hán. Thủy Hử một trăm lẻ tám quan tướng: hai cái này ta nghĩ mọi người ai cũng biết nhỉ.

Bùi Tố Ngữ cười khanh khách: “Tỷ tỷ rất khiêm tốn!” Vừa nói vừa cầm trâm vàng vòng bạc cắm lên đầu tôi, vừa cười, “Trên người tỷ tỷ thế nhưng lại không hề có một chút trang sức, Diệp đại ca cũng thật đáng ăn đòn. Tỷ tỷ nhìn xem thích cái gì ở chỗ ta thì cứ lấy đi. Nhà chúng ta cũng mở tiệm bán đồ trang sức, chờ mấy ngày nữa rảnh rồi, ta mang người đi vào tiệm chọn vài món thích hợp.”

Tôi cười chối từ: “Ta bình thường chỉ dùng mấy cây trâm cài trên tóc, trang sức phiền phức như vậy ta chưa bao giờ mang qua, thật sự nếu như cắm đầy trâm vàng trên đầu, ta sợ mỗi bước đi đều phải lo lắng đề phòng, e sợ sẽ rớt mất. Ta chỉ là một người nghèo, làm phiền người hao tâm tổn trí rồi.” cả nhà này đều quá nhiệt tình, vừa đưa quần áo vừa đưa trang sức, tôi rất không yên nha!

Bùi Tố Ngừ hướng tôi nháy mắt mấy cái, cười bí hiểm: “Tỷ tỷ cần gì vội vã chối từ, đợi một lát gặp Diệp đại ca, trông thấy phản ứng của huynh ấy rồi đưa ra quyết định cũng không muộn.” Vừa nói xong đã lấy ra năm sáu cây trâm dài ngắn cùng nguyên bộ khuyên tai, vòng đeo cổ đặt ở trên bàn, ra hiệu cho nha hoàn bên người, “Tất cả dừng tay, giúp Lăng tỷ tỷ chải sơ lại tóc một lần nữa, động tác nhanh một chút, đừng khiến Diệp đại ca chờ sốt ruột.”

Mấy nha hoàn cười đáp ứng một tiếng vang, đều vây xung quanh giúp đỡ, người cầm lược người cầm bột nước, vẻ mặt hưng phấn rất giống như muốn đem tôi buộc thành cái nơ con bướm bán đi.

Sao lại cảm giác kỳ quái như vậy chứ... Biệt danh của Bùi gia không phải là Huệ Phương Viện chứ?

Phía sau lưng tôi một trận tê dại, vội mở mắt, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, vứt bỏ tạp niệm, lão ni nhập định bình thường thành kính an bình.

Mọi người tập trung thu dọn củi lửa, chỉ trong chốc lát tôi liền bị các nàng hợp lực trang điểm ổn thỏa, Tố Ngừ cười mỉm kéo tôi ra sân đến tiền sảnh, thấp giọng cười nói: “Tỷ tỷ ăn mặc như vậy nhất định sẽ làm Diệp đại ca bị mê hoặc đến nỗi linh hồn cũng bay mất.”

Tôi yên lặng nhìn trời: Tiểu cô nương, tôi cảm thấy người phải thất vọng.

Trong phòng khách, Bùi phu nhân đang cùng Diệp Tô cười nói gì đó, Diệp Tô hiển nhiên có chút không yên lòng, câu được câu không mà đáp lời, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm vào chén trà trên tay, thỉnh thoảng nhìn ra ngoài cửa.

Bùi Tố Ngừ cười trộm đẩy tôi một phen: “Tỷ tỷ đứng ra đằng trước một chút, Diệp đại ca không thấy được đâu.”

Hắn nhìn thấy rồi, Diệp Tô bỗng nhiên thân thể cứng đờ, ánh mắt nhìn thẳng trên người tôi, tuy rằng vẫn đang cố gắng ngồi, nhưng cả người giống như một dây cung kéo căng.

Đều nói nữ nhân vì vui vẻ mà tự làm đẹp cho chính mình, cho tới hôm nay tôi mới cảm nhận được chân lý này, nhìn phản ứng của hắn như vậy, đừng nói đầu dây kim quang, đây người kim quang như Ai Cập hàm mộ Hậu Kim, từ bra đến đũng quần tôi đều nguyện ý.

Tôi cười nhìn hắn, chậm rãi nháy mắt mấy cái, Diệp Tô cũng đi theo tôi máy móc cười cười, đôi mắt giống như tượng gỗ, vẫn không nhúc nhích.

Lão nương chờ mong hiệu ứng vạn người mê đã lâu, mở màn tuyệt thế hào hoa phong nhã rốt cục đã đợi được! Đế ca! Người là điện người là ánh sáng người là thần thoại duy nhất, người rốt cục buông tha tôi ô ô ô.

Bùi phu nhân vỗ tay cười nói: “Đám tiểu bối các ngươi nghe ta dong dài nửa ngày, e rằng sớm đã chán ngán chết rồi, các ngươi tự đi chơi đi, đợi đến giờ cơm tối, ta cho người gọi các ngươi!”

Diệp Tô gian nan dời ánh mắt, hướng về phía Bùi phu nhân gật đầu đáp ứng một tiếng, bước nhanh đi tới giữ chặt tay tôi, hai mắt sáng lên nhìn chăm chăm tôi, yết hầu ngược lại như là bị mắc xương cá, miệng lúng túng cả nửa ngày đều nói không ra lời.

Bùi Tố Ngừ đẩy tôi một phen, nghiêng đầu cười nói: “Diệp đại ca đã lâu không gặp, Lăng cô nương trang điểm như vậy Diệp đại ca có vừa lòng không? Nếu không có chuyện gì thì ta đi giúp nương ta chuẩn bị cơm tối. Tỷ tỷ không cần giúp đỡ. Tỷ tỷ có lẽ còn chưa có đi dạo trong vườn nhà chúng ta, Diệp đại ca đưa nàng đi một chút đi!” Nói liên tục một tràng như pháo, lại cười liếc mắt Diệp Tô một cái, đưa tay ở trước mặt hắn lắc lắc, “Vai trò của ta đã xong rồi, Diệp đại ca nếu muốn cùng Lăng tỷ tỷ nói chuyện gì, thì xin tự nhiên nha?”

Diệp Tô lúc này mới như tỉnh mộng, gật đầu hướng Bùi Tố Ngừ nói tiếng đa tạ, rồi lôi kéo tôi hướng phía vườn đi nhanh.

Tôi chỉ kịp vội vàng quay đầu lại, hướng nàng cười xin lỗi.

Bùi Tố Ngừ khua tay nhỏ bé, cười đến hết sức hài lòng.

Kỳ thực, không lẽ cả nhà Bùi gia đều là Nguyệt lão đầu thai đi?

Diệp Tô gần như là đem tôi ném tới bên trong hòn non bộ, hai tay tả hữu ôm tôi, giống như hổ đói vồ mồi mãnh liệt mà ngậm chặt môi tôi, dùng sức đẩy khớp hàm tôi chen vào, gián tiếp liếm cắn, giống như Na Tra đại náo Long cung mặc sức không để ý hậu quả. Tôi không tự chủ được bám tay lên cổ hắn, đem mình dán sát trên người hắn, tùy ý hắn dư thủ dư cữu*, trước mắt biến thành màu đen, hai chân như nhũn ra.

*Dư thủ dư cữu: ta cần ta cứ lấy

Rất lâu, Diệp Tô mới thở hồng hộc rời khỏi môi tôi, trán chạm vào trán tôi, cười nhẹ: “Xem ra ta nhật được bảo bối.”

Tôi khiêu mi: “A, lúc trước ngươi nghĩ kẻ mình thích chỉ là hầu tử, hôm nay mới biết được, hầu tử cũng có thể bắt chước bộ dạng người?”

Diệp Tô bật cười, học bộ dạng cổ giả rung đùi đắc ý: “Trong đá có ngọc, nhìn bên ngoài thì chẳng biết gì. Nay đá đã mài thành ngọc, vừa thỏa mãn lại cũng rất lo lắng.”

Ồ, khí thế đủ lớn rồi, đem tôi so sánh Hoà Thị Bích*?

*Hoà Thị Bích: thanh giả tự thanh. Vào thời chiến quốc, có một người nước Sở tên là Biện Hòa dâng cho Sở Lệ Vương một viên ngọc, sau khi cho giám định đây chỉ là một hòn đá bình thường, Lệ Vương cho rằng mình đã bị Biện Hòa lừa nên phạt chặt chân trái. Đến khi Vũ Vương lên ngôi, Biện Hòa cũng dâng lên một viên ngọc, vẫn bị cho là hòn đá, phạt chặt chân trái. Đến thời Văn Vương, Biện Hòa ôm hòn ngọc đến dưới chân núi Kinh Sơn khóc ba ngày ba đêm, Văn Vương biết được chuyện này, cho thợ thủ công mài dũa, cuối cùng được một viên bảo ngọc, đặt tên là Hoà Thị Bích.

Tôi cười hi hi lần mò tiến vào trong vạt áo của hắn, cảm thụ cơ thể của hắn bị tôi đụng chạm mà trở nên căng thẳng: “Coi như ngươi thức thời. Xem ra ta về sau phải trang điểm xinh đẹp, như vậy...” Như vậy tôi mới biết là tôi được yêu. Không riêng chỉ có tôi tâm tâm niệm niệm si mê hắn, hắn cũng sẽ vì tôi mà điên cuồng.

Nhưng mấy lời này rất buồn nôn, tôi nói không được, chỉ có thể cực kỳ lưu manh mà liếm liếm môi, híp mắt ám chỉ hắn đẩy ngã tôi.

Thử một lần thôi, bổn cô nương thân thể mềm mại, tiếng nói yêu kiều, rất dễ dàng bị đẩy ngã, cam đoan để ngươi biến ta thành gạo nấu cơm, đẩy đi đẩy đi nha!

Diệp Tô ôm thắt lưng tôi đem tôi đặt trên người hắn, thanh âm khàn khàn: “Cho dù nàng chỉ mặc vải thô cài trâm cây mận gai, ta nhìn thấy nàng tâm thần cũng bị treo lên cây. Chỉ là ta không cam lòng chỉ có thể có được một phần của nàng, cho nên ta thả dây dài, câu cá lớn... Nếu nàng muốn ta, chỉ cần một ánh mắt. Muốn tánh mạng của ta, chỉ cần một câu. Nhưng ta muốn toàn bộ mọi thứ của nàng, ta muốn cùng nàng một chỗ. Vì đợi cho đến ngày đó, ta không ngại tạm thời nhẫn nại.” Hơi thở nóng bỏng của hắn thổi tới trên vành tai tôi, giống như là kíp nổ thiêu đốt, nghe răng rồi nghe răng châm đốt hỏa được trong người tôi, đem tôi nổ không còn mảnh giáp.

Tôi yếu đuối tựa vào trên bả vai hắn, sau một lúc lâu mới tìm được thanh âm của mình: “Lời này cô nương ta thích nghe. Nếu không, ngươi mỗi ngày đều tới tìm ta nói một lần?”

Hắn hung hăng chế trụ thắt lưng tôi: “Ta yêu nàng, ta là của nàng. Ta sẽ mỗi ngày nhắc nhở nàng một lần, nàng đừng nghĩ quên!”

Tôi ngửa đầu hướng hắn cười: “Vậy sao, mỗi ngày ta sẽ chờ.”

Loại cảm giác vừa chua xót vừa đau lại vô cùng thoải mái trong ngực tôi lúc này là cái gì?

Có lẽ... Cái gì mà nói cả đời, chẳng phải chỉ là một quãng rất dài của một giai đoạn thôi sao?

50. Chương 50: Tôn Đại Thánh Gặp Thần Chú Kim Cô

edit: Đường Mạc Linh

beta: Mạn Châu Sa & hanhmyu

Diệp Tô ôm tôi một lúc, sau đó mới lưu luyến xoay người hỏi tôi: “Bên cạnh nàng có nha hoàn đúng không? Để ta gọi họ đến đón nàng”.

Phải đấy, đầu tóc bù xù quần áo xộc xệch thế này người ta chỉ nhìn liếc qua cũng biết chúng tôi vừa làm gì. Nếu mặt dày ra khỏi cửa, thì có khác nào tự dùng son vẽ lên mặt hai chữ “gian tình” đâu?

Tôi cúi đầu vuốt vuốt bộ áo váy nhẵn nhúm, lại lấy khăn tay lau đồng phần son sót lại trên mặt, rút trâm ra chỉnh lại tóc tai, đến khi thấy ổn rồi mới nói: “Lúc này ta thấy trong vườn cũng không có nhiều người, tự ta về là được rồi. Ở nhà người khác làm loạn thế này không được tốt cho lắm”. Ở sau sơn giả sơn nhà người ta hẹn hò tình lang lại còn mặt dày gọi người đến thu dọn hay sao...

Chuyện này tôi làm không nổi, da mặt bản cô nương còn chưa dày được như bánh nướng ăn liền năm mươi tư tầng .

Diệp Tô ỷ vào ưu thế về chiều cao của mình, nhận lấy cây trâm giúp tôi bới lại tóc, động tác nhẹ nhàng, giọng nói ngọt ngào khó tả: “Xin lỗi, vừa rồi là ta không kiềm chế được, như thiếu niên vậy. ”

Tôi liếc mắt nhìn hắn, chọc chọc: “Chúng ta đều biết huynh sớm đã không còn là thiếu niên nữa rồi, bản cô nương miễn cưỡng đem những lời này của người để khích lệ vậy”. Cái cách chải đầu bới tóc có vẻ thuần thực đến thế, không biết trước đây đã làm cho bao nhiêu cô rồi.

Diệp Tô cười nhẹ: “Ta có thể miễn cưỡng cho rằng những phản ứng này của nàng là ghen không nhỉ?”.

Tôi nhún vai: “Không cần miễn cưỡng, ta đúng là đang ghen đây. Nhưng cũng chẳng còn cách nào, ai bảo hai chúng ta không quen nhau từ khi cưỡi trường chạy rong cơ chứ? Người cũng không thể dự kiến được sự xuất hiện của ta mà thủ thân như ngọc, ta đây cũng chẳng phải trinh nữ liệt nữ, hai ta kẻ tám lạng người nửa cân. Ta cũng chỉ cần huynh không dây dưa với tình cũ là được rồi, ta cũng chẳng so đo gì”.

Trời sinh số lượng tình thánh so với vé số xổ hạng nhất là như nhau, đàn ông ai mà chẳng đã qua vài mối tình mới biết lúc nào nên nhu lúc nào nên cương? Tôi cũng rơi vào thảm cảnh khó gặp này, cũng chẳng mong kỳ tích lại xuất hiện trên người ta. Một ngày nào đó đi dạo quanh ngân hà bỗng đứng phi thuyền hồng, tôi sẽ vì không có thói quen mang theo khăn mà khổ sở cho xem.

Diệp Tô kinh ngạc nhìn tôi cười: “Tiểu Lăng Đang nhà ta quả nhiên không giống người thường”.

Tôi nhú mày liếc hắn một cái, tên nhãi này dù có thoải mái vui vẻ thế nào cũng chẳng để cho tôi chút mặt mũi nào cả.

Nếu tôi đã nói là không truy cứu thì đương nhiên sẽ không lật lọng nhéo hắn đề ra hỏi đi hỏi lại. Tôi cũng không ép buộc phải chứng minh, dù sao thì loại chuyện hại người một nghìn hại mình tám trăm thế này không phải việc mà người thông minh như tôi nên làm.

Bản toạ chỉ cần ra vẻ không thấy chướng ngại là hắn, lấy chiếc gương Búi lão gia tặng kiểm tra lại một chút rồi mới đẩy hắn: “Bằng không huynh ra ngoài thử xem có người hay không đi?”.

Một thanh âm lạnh lạnh như tiếng chuông bạc lạnh lùng chen vào: “Diệp đại ca không cần bận tâm đâu, trừ ta ra ngoài này chẳng có ai cả”.

Tôi và Diệp Tô đồng thời đều hít sâu kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn về phía trước thì thấy nhị tiểu thư Búi gia Búi Tố Ngôn, tiểu bằng hữu nghiêng đầu ngồi trên ngọn giả sơn, mặt không đổi sắc nhìn chúng tôi.

Bản cô nương lập tức có cảm giác khổ sở như Phan Kim Liên vượt tường gặp phải Võ Tòng.

Tôi len lén trừng mắt nhìn Diệp Tô, ngẫm chỉ trích sự sơ sẩy của hắn, kết quả đã làm hồng một mầm non như tiểu bằng hữu đây.

Cũng không biết tiểu bằng hữu này từ đâu tới phần khởi xem tôi cùng Diệp Tô kịch liệt chiến đấu bằng miệng, dù sao cũng là điều mà một cô bé chừng mười tuổi khó có thể hiểu nổi.

Nhưng mà với cái sự hận thù ghê gớm của bạn nhỏ Tố Ngôn với tôi thì cô bé này nên lập tức lên tiếng ngăn cản Diệp đại ca thân yêu của mình không nên lún quá sâu mới đúng chứ nhỉ?

Tôi lúng túng liếc mắt đi, tay Diệp Tô vẫn đặt trên tay tôi, ngón tay chai sạn xoa xoa mu bàn tay tôi lấy lòng, cười đến không biết làm sao.

Dù sao đi nữa Bùi gia cũng là nơi an toàn nhất trong những khu vực xung quanh, hơn nữa hấn vừa nảy ý loạn tình mê, Bùi nhị tiểu thư thân thủ nhanh nhẹn, không phát hiện ra là điều đương nhiên.

Diệp Tô ngẩng đầu bất đắc dĩ cười: “Linh Nhi mau xuống đây”.

Bùi Tố Ngôn nghe lời nhảy xuống, dọa tôi run rẩy kêu lên cẩn thận, theo phản xạ đưa tay ra đỡ.

Tiểu cô nương nhìn tôi, giận dữ: “Với công phu của tôi thì độ cao ấy đã là gì? Không cần tỷ quan tâm!”. Giọng nói rõ là day nghiêng hơn, đại khái là thù cũ cộng thêm hận mới, thành ra tôi là kẻ vô cùng đáng ghét.

Diệp Tô dịu dàng nói: “Linh Nhi, đây là Lăng Đương tỷ tỷ, ta đã nói với muội rồi đấy, ý trung nhân của ta”, lại nhìn tôi, “Linh Nhi là muội muội của Tiểu Mãn”.

Tôi cười cười: “Bọn ta đã gặp nhau rồi, khi ta là Văn Ca ấy”.

Diệp Tô sờ sờ mũi, nhìn tôi cười: “Nếu không phải ta dùng khổ nhục kế, nàng chắc gì đã đợi ta, ai cũng không nói?”. Bên ngoài là trách mắng tôi, kì thực là giải thích cho Tố Ngôn.

Tôi rất biết phối hợp cười: “Đúng là ban đầu ta cũng muốn chạy thật, sau này... ta suy nghĩ lại”.

Bùi Tố Ngôn lại hừ một tiếng không thêm nói.

Diệp Tô thở dài: “Linh Nhi...”.

Tôi đẩy hấn một cái, nửa thật nửa đùa nhỏ giọng: “Đây là lúc mà phụ nữ cần nói chuyện, huynh về trước đi, được không?”. Tôi dù sao cũng còn muốn ở Bùi gia thêm mấy ngày, bây giờ cô bé này còn nể mặt Diệp Tô, về sau có khi sẽ dùng ánh mắt như ba ngàn sáu trăm lưỡi dao nhìn tôi, chẳng bằng cứ để hôm nay giải quyết một thể.

Nhìn nhìn, tôi vừa mới xuất hiện một chút tâm ý, ông trời đã vội mang theo một tiểu tình địch level thấp trong đám oanh oanh yến yến của hấn cho tôi thử sức.

Đề ca quả nhiên là vẫn kiên trì cho rằng ngoài tôi ra không ai có thể đem ra đùa giỡn nữa...

Tôi cũng chẳng mong chẳng muốn gì, chỉ hy vọng mình có thể hoàn thành tốt vai diễn em gái ngoan hiền là tốt rồi, người trong lòng tôi căn bản không cần phải đạt đến tiêu chuẩn 100% , nói không chừng nếu Diệp Tô lấy một công chúa, bọn tôi chỉ sợ người ta là lá ngọc cành vàng không chịu được khổ ải chứ.

Diệp Tô đỡ khóc đỡ cười nhìn tôi, rốt cục vẫn phải lui từng bước, ghé tai tôi thấp giọng: “Để cho ta chút mặt mũi”.

Tôi trừng mắt lại, lão nương cho người thể diện, vậy thể diện của lão nương thì sao?

Được rồi, tuy rằng hiện tại tôi có chút giống như uống say, có cảm giác trời không sợ đất không sợ, nhưng tôi nghĩ, tôi vẫn còn biết rõ mình muốn làm gì.

Bùi Tố Ngôn cảnh giác nhìn tôi chằm chằm: “Lăng cô nương muốn nói gì?”.

Tôi ngồi xổm xuống, mỉm cười nhìn thẳng cô bé: “Ta giống khỉ sao?”.

Tiểu cô nương không giấu được chuyện gì, vừa nghe tôi nói liền xấu hổ, lại có chút hả hê: “Sao tôi biết được, là Diệp đại ca nói đấy chứ!”. Không chút do dự đem Diệp đại ca của mình bán đi.

Tôi chống cằm cười: “Ồ, ta cũng nghĩ ta giống khỉ thật, từ tướng mạo, đến tính cách— không chịu ngồi yên, thích chuyện mới mẻ. Khi còn bé cũng thích leo lên leo xuống, lúc làm chuyện xấu tai mắt hướng tám hướng, vừa cảm giác được tiếng gió thổi là lẹ lẹ nhanh như chớp tọt lên cây. . .”

“Này!” Bùi Tố Ngôn chống nạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn giận đến đỏ bừng, “Tỷ như thế là hại người đấy?”

Tôi cười: “Hại thế nào được? Diệp đại ca nhà muội thích ta, vừa hay ta lại hay làm huynh ấy lo lắng, việc gì cũng làm theo ý mình, vậy mới nói ta giống khỉ, không thể khiến huynh ấy bớt lo một phút nào. Thế nhưng huynh ấy vẫn không trách ta, muội là cô nương thông minh, hẳn là hiểu ta đang nói gì đúng không?”.

Bùi Tố Ngôn trầm mặc không nói.

Tôi thở dài: “Tố Ngôn, muội đã lớn rồi, chúng ta có thể nói chuyện như hai người trưởng thành được không?”.

Cô bé quay đầu nhìn tôi, gương mặt khiêu khích: “Đương nhiên!”.

Vậy đấy, một điều không thể chối cãi là bé gái muốn được đối xử như phụ nữ, còn phụ nữ thì lại muốn được như bé gái.

Tôi tự điều chỉnh sắc mặt mình: “Tố Ngôn, muội không thích ta, ta không trách gì muội, ai bảo lần đầu chúng ta gặp nhau ta lại đi lừa sạch tiền của muội. Thế nhưng số bạc ấy ta không giữ, ngay sau đó ta đã đưa lại ấu thân muội, mong rằng bà có cơ hội có thể nói với muội, Linh nhi, Văn Ca chỉ là một nha hoàn tạm thời hầu hạ bên Diệp đại ca thôi”.

Tôi liếc nhìn bóng lưng Diệp Tô, hít hơi thật sâu: “Đương nhiên, đó chỉ là lúc trước, giờ ta đã nghĩ khác rồi. Ta thích Diệp đại ca nhà muội, định theo huynh ấy cả đời. Muội là muội muội mà huynh ấy yêu thương nhất, ý kiến của muội đối với huynh ấy đương nhiên quan trọng, cũng giống như ta. Nếu muội cho rằng ta không tốt, muội chỉ cần cách đích thân chọn người thích hợp thôi, hoặc là, muội cho rằng kiểu con gái như thế nào mới hợp với huynh ấy?”.

Tiểu cô nương nhìn tôi, ánh mắt mang theo chút khiêu khích: “Ngoài có thể cùng ngao du bốn biển, trong có thể thông thạo việc bếp núc, vừa có thể chồng hát vợ khen, vừa có thể vợ chồng đồng lòng cùng vui”.

... Tôi ngoài còn có thể dùng mặt trơ lừa người, trong có thể chặn gối cùng hài hoà kia! Tiểu nha đầu này thực ra đã cùng Diệp Tô lên kế hoạch sẵn đúng không?

Nhưng mà, cùng ngao du bốn biển và vân vân gì đó... Đầu tôi bắt đầu quay cuồng, não bộ hiện lên một đám diễn viên thiếu vải trong nhà hát (đương nhiên không thiếu ở cái nơi không cần thiếu) đi theo thuyền trưởng Tô lên tàu rời bến, rời khỏi sân khấu, đương nhiên không thể khiến người ta cảm động nổi .

Tôi không khỏi cười: “Giúp chồng dạy con gì đó, bây giờ ta vẫn chưa tính đến. Đồng lòng cùng vui thì ta làm được, chứ còn ngao du bốn biển... tuy rằng ta chưa ra biển lần nào, nhưng ta rất muốn thử xem, nói không chừng ta lại yêu cuộc sống trên biển cũng nên. Yêu cầu của muội tương đối hà khắc, nếu Diệp đại ca nhà muội muốn thế, ta sẽ thử cố gắng xem sao”.

Tiểu cô nương nhìn tôi lúc lâu, quay đầu nhẹ giọng nói: “Tôi chỉ đùa thôi! Nếu Diệp đại ca nhất quyết muốn thành thân cùng tỷ, tôi còn ngăn cản được à? Tranh giành như thế thật bất hạnh!”.

Tôi nhất thời thấy được ba vạch hắc tuyến chảy dài sau gáy.

Được rồi, đời này tôi bị khinh bỉ rằng quá xấu, bị khinh vì háo sắc, bị khinh vì tham tiền nhưng chưa bao giờ lại bị tổng khinh bỉ ba trăm sáu mươi độ từ trên xuống từ trái sang như hôm nay.

Cuộc này của tôi... đáng giá quá nhỉ?

Tôi nhìn cô bé, đột nhiên mở miệng: “Muội không tin cũng không sao, thế nhưng, muội phải tin vào con mắt nhìn người của Diệp đại ca muội chứ, huynh ấy không phải người tùy tiện. Nếu không, muội nghĩ việc ta làm là không tốt thì oan cho ca ca muội quá, chỉ cần có người nhắc nhở, ta sẽ cố gắng sửa chữa, chắc chắn sẽ ngoan ngoãn tiếp thu. Nào, chúng ta ngoắc tay vì lời hứa này, được không?”.

Bùi Tố Ngôn nhìn tôi hồi lâu, không tình nguyện ngoắc tay, khuôn mặt nhỏ nhắn lại lạnh lùng hung dữ, nói: “Thấy tỷ cũng có chút thành ý, tôi tạm thời bỏ qua. Tỷ nhất định phải đối tốt với Diệp đại ca đấy!... Nếu như huynh ấy đối với tỷ không tốt, tôi cũng sẽ không thiên vị, tôi sẽ giúp tỷ bắt nạt lại!”.

Tôi mừng rỡ, tùy tiện hứa hẹn: “Được, nếu như huynh ấy bắt nạt ta, ta sẽ tìm muội!”.

Bùi Tố Ngôn thoả mãn nghiêng đầu, vừa muốn nói gì thì đột nhiên nghe thấy bên ngoài có một giọng nói gọi mình: “Linh nhi, muội cùng Lăng Đương tỷ tỷ nói xong chưa?”

Sắc mặt cô bé lập tức đại biến, hoảng hốt tung mình ra khỏi giả sơn, loáng cái đã không thấy tăm hơi đâu.

Tôi chỉ còn cách đi ra, quay đầu nhìn cậu thiếu niên có vài phần tương tự Tiểu Bùi, cười nói: “Nhị thiếu gia”.

Bùi nhị thiếu gia chấp tay cười: “Lăng tỷ tỷ gọi là Bùi Tung hoặc Toàn Ca Nhi được rồi, Linh nhi lúc này đã vô lễ, làm phiền Lăng tỷ tỷ, ta đành thay nó xin lỗi tỷ”.

Tôi lập tức hoàn lễ: “Toàn Ca Nhi đệ còn chưa biết chứ Tố Ngôn tuy rằng tính tình hoạt bát, nhưng cũng rất hiểu đạo lý, cô bé còn nói, nếu ta mà bị Diệp Tô bắt nạt, sẽ thay ta lấy lại công bằng đấy!” Vừa cười vừa quay đầu lại nhìn giả sơn, “Tố Ngôn tuổi còn nhỏ, công phu lại tốt như vậy, không biết có phải là trò giỏi nhờ thầy?”.

Bùi Tung cười khỏ: “Nào có phải trò giỏi gì, chỉ là khi ta cùng ca ca luyện võ thì nàng ở bên cạnh thấy, học được mấy chiêu trông mèo vẽ hổ. Nha đầu kia suốt ngày gây sự, ta tìm nó phỉ sức, sao còn dám cho nó học võ công!”

Diệp Tô đứng bên nghiêm nghị gật đầu, tôi không khỏi mỉm cười.

Bùi Tung lại cùng chúng tôi hàn huyên vài câu, rồi tiếp tục đi tìm muội muội của mình trong đau khổ.

Diệp Tô nhìn kỹ tôi, do dự hỏi: “Vừa rồi nàng nói muốn cả đời đi cùng ta, là đùa Linh nhi, hay... hay là thật?”. Hắn hạ mắt xuống, hàng lông mi dày hơi rung động, giống như cánh bướm yếu đuối run rẩy.

Tôi bị ví dụ ác độc của mình dọa chết khiếp, quả nhiên trong tình yêu phụ nữ thích nhất nghe mấy lời buồn nôn.

Diệp Tô đợi một lúc không thấy tôi trả lời, cười khỏ: “Đúng là lừa con bé rồi?”.

Tôi nháy nháy mắt: “Ôi, ta ăn no rảnh rồi hay sao mà lại đi tìm một tiểu nữ hiệp quản mình làm gì”.

Hắn đại ra rồi một hồi, khuôn mặt tuấn tú giống đèn tiết kiệm năng lượng lại bừng sáng, cười khúc khích nhìn tôi xác nhận: “Là nghiêm túc? Nàng nghiêm túc?”.

Tôi lo lắng vỗ vỗ mặt hắn: “Thấy cái bộ dạng đàn độn này của huynh, đột nhiên ta lại thấy hối hận...”.

Hắn trừng mắt tàn bạo: “Không được! — Lúc nào thành thân?”

Tôi đảo mắt: “Đợi mấy ngày nữa đã”.

Thằng nhãi này bám rễ dai: “Mấy ngày nữa là lúc nào?”.

Tôi đặc ý nắm lấy “nhược điểm” của hắn, ngăn cản hắn quá xúc động: “Cứ xem đã, phải xem ta có thích không chứ. — Trước khi thành thân, ta phải đem toàn bộ hiểu lầm giải thích rõ ràng đã, rồi mới quyết xem rốt cuộc có lấy chồng hay không. Giống như nói huynh rất nhỏ, của huynh vô cùng nhỏ, của huynh nhỏ quá thể...”.

Diệp Tô cúi đầu thối bên tai tôi: “Oan gia, ta dù có nhỏ nàng cũng sờ rồi, nàng có muốn cái gì, hử?”

Nửa người tôi đều nhũn rồi, nhưng vẫn kiên cường bịt tai không nói.

Không sai, tôi đúng là có dự định tại một gốc cây đón gió thất cổ tự tử, thế nhưng sao tôi có thể khinh địch để bị bắt như vậy? Cho dù không quỳ gối tặng hoa hồng thì cũng phải có pháo hoa bong bóng bốn trăm bạn đội viên thiếu niên tiên phong tay cầm bó hoa nhiệt tình dào dạt hô “Hoan nghênh hoan nghênh nhiệt liệt hoan nghênh” đi kèm với hai mươi tám đợt pháo nổ ra kim tuyến lấp lánh mừng chứ!

Thôi, được rồi, nếu như nước chảy thành sông, cho dù tôi có quỳ một gối cầu hôn hắn cũng không có gì to tát. Nhưng then chốt là, hiện tại không được.

Tôi cùng hắn xác định quan hệ được nửa năm, nhưng tính kỹ ra nhưng ngày bên nhau còn chưa tới ba tháng, tôi còn chưa quyết tâm cùng nghị lực khắc phục tâm lý không sợ hãi gả cho hắn, sống cuộc sống an tâm giúp chồng dạy con, hoàn toàn phải chấp nhận rằng trong một năm hắn có hơn nửa năm sống bên

ngoài, không thể tránh khỏi lo lắng liệu có hay không một ngày nào đó hắn mang theo vết thương, hoặc trực tiếp mang theo tro cốt trở về. Với lại cũng cần xác định rằng, liệu ở bên ngoài hắn có nhất định chịu đựng được sự mê hoặc hay không, liệu có ngày nào đó hắn trở về mang theo một cô em như hoa như ngọc, sinh ra một thằng con ngày ngày ríu rít gọi cha ơi cha à, rồi tôi nhẩn nhẩn sống cùng hai con người đáng lẽ không được xuất hiện như thế?

Tôi tạm thời vẫn chưa có lòng tin về khoản này đối với hắn.

Tín nhiệm không có lớp học cấp tốc, chỉ có thể tích góp dần dần.

Lý do mà dù hắn có gấp gáp thế nào, dù tôi bị hấp dẫn ra sao đi nữa, tôi đều phải tự khắc chế mà thông thả chậm rãi bước đi, chậm rãi dẹp loạn bởi vì trái tim chai sạn của tôi đã bị chiếc tàu cao tốc này làm ất hờn rồi.

Nếu hắn nói, hắn vĩnh viễn là của tôi, sớm một câu tối một câu, đâu có gì khác nhau?

Tôi là được sủng mà kiêu rồi, nhưng tôi thực sự không hy vọng, khi trở thành vợ người ta mới nhớ ra mấy vấn đề này, lúc ấy đã quá muộn.

Diệp Tô giật tay tôi lại, dịu dàng nói: “Ta biết không thể một bước lên trời, nàng chắc như đinh đóng cột nói một câu cả đời, ta vui biết mấy. Tuy rằng ta không biết nàng sợ cái gì, nhưng ta tin rằng, chính ta sẽ khiến nàng không thấy sợ nữa”.

Một lát sau tôi giương mắt nhìn hắn: “Diệp Tô, nếu như ta muốn huynh dẫn ta cùng ra khơi, huynh có đồng ý không?”.

Hắn suy nghĩ một chút: “Mùa đông nước biển chảy ngược, không thể về Nam Dương được, đợi đến đầu hạ cuối xuân, ta sẽ sắp xếp mang nàng rời bến”.

Tôi gật đầu, tựa vào ngực hắn: “Biển rộng là nơi duy nhất ta đồng ý coi huynh là chỗ dựa của mình, ta nghĩ muốn tiếp nhận huynh, trước tiên nên thử sống chung cái đã. Tổ Ngôn không phải cũng nói, trước có thể cùng ngao du bốn biển ư? Ta cũng muốn thử xem”.

Đến ah, đến xem phiên bản mới của vua cướp biển ahhh!

Nếu như cái này ngay cả bản sao cũng có thể hoàn thành thuận lợi như bản chính, thì nhân loại cũng không thể ngăn cản tôi nữa rồi. Vậy, ... kết hôn đi!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: nam nhân tốt nhỏ là 180mm, 180mm, 180mm.....

Đến tốt cùng là nơi thần mã nhỏ mọi người đều biết oa.... ha ha

Về chuyện kết hôn, đây là nguyện vọng của Lăng Đương thôi, bây giờ là mùa đông, đợi đến đầu hạ còn năm tháng nữa.

Năm tháng có thể xảy ra rất nhiều chuyện ahhhhhh.....

51. Chương 51: Con Cóc Nhảy Trên Mu Bàn Chân

edit: Pey Oren + Bằng Tâm

beta: Mạn Châu Sa & hanhmyu

Dù sao Bùi gia là ngôi nhà thứ hai của Diệp Tô, hơn nữa bọn họ đều giống như là con dân được để ca hôn qua, xinh đẹp thiện lương lại thông minh, giống như là tinh linh vậy.

Sau buổi cơm chiều, Diệp Tô liền cáo từ xuống núi. Bùi phu nhân phái gia nhân xong, quay ra bảo tôi bồi bà tản bộ trong vườn để tiêu cơm. Tôi rất biết thức thời, nhắm mắt theo đuôi.

Bùi phu nhân sau khi dùng lời lẽ dễ hiểu, nội dung sâu sắc mà bình phẩm những ưu khuyết điểm của hoa hồng, mai vàng, rốt cuộc mỉm cười hỏi tôi: “Nghe Toàn nhi nói, hôm nay Linh nhi đã làm phiên người? Là ta quản giáo không nghiêm, đã là đại cô nương mười tuổi rồi mà còn không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, làm người khó xử rồi.”

Tôi cười đem nguyên văn những lời đã nói với Bùi Tung lặp lại một lần nữa: “Phu nhân nói quá lời, Tổ Ngôn tuy rằng thật thà hồn nhiên, nhưng vẫn phân biệt được phải trái. Nàng còn hướng ta vỗ ngực cam đoan, nếu Diệp Tô khi dễ ta, nàng sẽ ra mặt nói thay ta. Có tiểu nữ hiệp giúp ta, ta cầu còn không được, làm sao có thể khó xử.” Nghĩ nghĩ, lại chân thành nói, “Kỳ thật cũng nhờ nàng kích ta, nếu theo tính cách của ta, sẽ không nói ra được là muốn ở cùng hần cả đời ... Nhưng một khi nói ra, ngược lại thấy trong lòng kiên định hơn.” Ăn muối nhiều dễ tăng cao huyết áp, ăn đường nhiều sẽ mắc bệnh tiểu đường, khẩu vị nhẹ thì thân thể khỏe mạnh, đi ở trên đường còn có thể kéo được bảy mươi mã hoặc là đàn dương cầm đó, đi từng bước tính từng bước. Nếu Diệp Tô kia thật sự không chịu thua kém, tôi sẽ để cho hần tự mang linh kiện biến thành vật bên người.

...aiz, khẩu vị hình như càng ngày càng nặng.

Bùi phu nhân ngừng chân, vỗ nhẹ mu bàn tay tôi, bộ dáng rất vui mừng: “Người là một đứa trẻ tốt, có thể suy nghĩ chu đáo là tốt.” Trong nháy mắt thần sắc lại âm trầm, “Kỳ thực tơ hồng hai đầu nam nữ nắm, vừa môn đăng hộ đối lại yêu nhau có được bao nhiêu người?”

Tôi biết bà lại muốn nói đến chuyện Bùi Tổ Ngữ, cười nói: “Kỳ thực môn đăng hộ đối nói trắng ra chẳng qua là cái gì xứng với cái gì. Hai con người hoàn mỹ giống như hai hạt châu rất tròn, dù có cố gắng gắn vào nhau như thế nào cũng đều sẽ chệch ra. Nhưng hai nửa của hạt trân châu, tách ra xem như thế nào cũng không đẹp, ghép cùng một chỗ, lúc đó chẳng phải thập phần xinh đẹp hay sao.” Tôi chủ động ôm cánh tay của bà: “Người ngoài chỉ nhìn thấy được một mặt bên ngoài, mặt bên trong có phù hợp hay không, chỉ có tự mình mới biết.”

Bùi phu nhân đương nhiên biết tôi đang nói gì, thở dài một hơi: “Mặt bên trong không phù hợp, chỉ làm tăng thêm thống khổ.”

Tôi cười cười: “Tách ra và hợp lại đều có thống khổ, chỉ xem lựa chọn như thế nào mà thôi.” Lại vội vàng tự tìm cho chính mình một bậc thang leo xuống, đem mặt vui vào hõm vai, làm bộ dáng thẹn thùng: “Làm cho phu nhân chê cười rồi, ta không thể hạ quyết tâm buông tay, cũng chỉ có thể tự làm khổ chính mình, cứng rắn tìm hiểu lòng Diệp Tô... Phu nhân là người đã nhìn Diệp Tô lớn lên, có thể nói cho ta nghe một chút về chuyện trước đây của hần?”

Đề tài này chấm dứt, sau khi lén nói về mấy chuyện xấu hổ lúc nhỏ của Diệp Tô, liền quay ra hỏi quê hương của tôi ra sao, vì sao ba mươi sáu tuổi còn chưa tính là già, phải chăng nam nữ đều có thể đi học, vấn đề là trong thái học viện lại làm sao có thể dạy phương pháp làm kính kỳ quái như vậy. Tôi thật sâu sắc cảm nhận được những lời này nói càng nhiều tất sẽ lộ, hóa ra chỗ tốt của đại gia đình chính là nói với một người cũng như nói với cả nhà, Bùi lão gia cùng Bùi thiếu gia đều là thần bảo bên tai của bà.

Tôi chỉ mơ hồ nói, tôi là kẻ mù đường không biết vị trí cụ thể của quê hương là ở đâu, nói chung là ở bên kia núi, bên kia biển. Ở quê hương có thần y thế gia, bọn họ y thuật cao siêu tài nghệ kỹ càng, những bệnh khó chữa đều có thể chữa khỏi. Những người bệnh phải chết rất ít, đa số là mọi người ở đó sống lâu hơn người ở nơi này một chút, mọi người đều không vội thành gia lập nghiệp mà bình thường trước hai mươi tuổi đều ở trong trường học, bởi vì thời gian lên lớp quá dài, chỉ là tứ thư ngũ kinh không đủ học, nên cái gì cũng hiểu được chút ít. Đợi tới khi không cần đọc sách nữa, mới có thể tự thành thân.

Là vấn đề bàn luận điển hình của cuốn y học cứu vớt thế giới, tôi sửa tên của sách thôi mà, tên sách đã đổi thành >.

Bùi phu nhân nghe hết sức chăm chú, thậm chí còn hỏi tôi vài câu liên quan đến điều đang nói. Tôi không kịp nghĩ ra một câu nói đối hợp lý, lại sợ nàng lần sau hỏi lại, tôi không nhớ mà nói sai, đành phải đem danh từ chuyên ngành thay thành những từ dễ hiểu sau đó mới thành thực nói cho bà nghe.

Đương nhiên vấn đề có liên quan đến công nghệ cao tôi đều một mực hàm hồ cho qua chuyện, dù sao tôi cũng không hiểu.

Tôi không dã tâm chinh phục tinh tú đại hải, hơn nữa chỉ dựa trên cơ sở những thói xấu của tôi muốn đem tất cả những máy quay ra khỏi đầu cũng là mission impossible.*

*tinh tú: sao

*mission impossible : nguyên văn của tác giả.

Thăng tới lúc hoàng hôn, Bùi phu nhân mới miễn cưỡng buông tôi ra, kéo cánh tay đưa tôi đến gian phòng mới, cười nói: “Quê hương của ngươi thật thú vị, nếu có khi nào có dịp, ta có thể tận mắt chứng kiến một chút thì tốt biết bao”.

Tôi xấu hổ cười.

Cũng may Bùi phu nhân cũng không hỏi lại vấn đề này, vén lại sợi tóc mai của tôi, trong mắt ẩn chứa ý cười ôn nhu: “Đừng buồn mãi ở trong nhà, có rảnh thì cùng Huệ Vi đi ra ngoài dạo chơi một chút.”

Thật là có lỗi quá, nhìn mỹ nhân như vậy, thế mà tôi lại nghĩ tới bà nội.

Người trước kia cũng như thế, dịu dàng nhìn tôi, vén tóc cho tôi, nói liên miên muốn tôi cố gắng mà ăn, đừng nghĩ đến chuyện kiếm tiền, trời sập xuống còn có người chống đỡ.

Tôi chớp chớp mắt làm giảm cảm giác cay cay trên sống mũi, gượng cười.

Sau vài ngày này, tôi cẩn thận tuân theo ý chỉ của Bùi phu nhân, cùng Bùi Tổ Ngữ như hình với bóng, nàng chơi cờ tôi ở một bên nhìn, nàng vẽ tranh tôi ở một bên nhìn, nàng đánh đàn tôi ở bên nhìn...

Rất cuộc, Bùi đại tiểu thư bị tôi ép buộc không còn cách nào, ném sách dạy đánh cờ, cười khổ: “Tốt lắm tốt lắm, không phải ngày nào ta cũng ra ngoài cùng ngươi sao? Ta hoài nghi ngươi đã bị nương mua chuộc, mỗi ngày kéo ta đi chơi, làm ta không có thời gian tưởng nhớ người khác đi?”

Tôi hì hì cười kéo nàng đứng dậy: “Nếu ngươi chơi cùng ta thì sẽ không nhớ tới hân, ngươi cũng không cần vất vả kiên trì như thế nữa.”

Bùi Tổ Ngữ kéo tay của tôi thở dài một hơi: “Cũng là ngươi hiểu ta.”

Tôi nhìn nàng: “Cha và nương của ngươi đều hiểu ngươi nên mới không đành lòng để ngươi chịu khổ.”

Nàng cười liếc tôi một cái “Ngươi dường như muốn biết một việc gì đó của cha nương ta?”

Tôi kinh ngạc cười, giả vờ giả vịt đem lỗ tai đến gần miệng nàng làm bộ dường như hỏi nàng: “Ta đoán ngươi sẽ nói cho ta nghe?”

Bùi Tổ Ngữ cười đẩy tôi ra: “Nói cái này ở trong nhà, cha nương mà biết, không chừng sẽ lột một tầng da của ta đi? Ngươi muốn nghe, chúng ta đi tìm một chỗ, vụng trộm nói...”

Nửa canh giờ sau, cả hai đã đứng ở trên con đường cái ở Lạc Hà phồn hoa.

Tôi nhìn nàng cười: “Đi chỗ nào vụng trộm nói?”

Nàng thân ái vội vàng kéo cánh tay ta: “Đương nhiên là trên đường rồi, nhón nháo rộn ràng như vậy, ai để ý chúng ta nói chuyện gì chứ? Sau con phố này chính là tiệm trang sức nương ta mở, đợi chúng ta đi vào đó uống trà, cho ngươi chọn vài món đồ trang sức tương xứng với ngươi.”

Tôi cười: “Vừa được nghe chuyện xưa lại vừa có thưởng, tiểu nhân thật có phúc a!

Bùi Tổ Ngữ liếc mắt tôi một cái, hàm răng thật nhỏ hơi cắn môi dưới, ánh mắt kia như có một trăm một ngàn lời muốn nói nhưng rồi lại thôi.

Tôi lúc này khom lưng cúi đầu: “Tiểu thư sai bảo gì ta làm theo đó. Ta không có ý gì khác, dù trong bụng có chủ ý nhưng vẫn có thể miễn cưỡng nghe theo tiểu thư.” Nàng không phải muốn chứng minh cho cha nương nàng xem, nàng có thể sống tốt? Bùi gia là phú thương của Lạc Hà, Bùi Tổ Ngữ tuy rằng chưa lấy chồng, tiếp nhận một hai cái cửa tiệm luyện tập cũng có khả năng, tin tưởng Bùi lão gia cùng với Bùi phu nhân đều sẽ đồng ý.

Bùi phu nhân khuyên tôi lôi kéo Bùi Tổ Ngữ ra ngoài nhiều một chút, hân là vì như vậy đi.

Thật là người nào cũng thật tinh tế, người ta là nói nửa úp nửa mở, các nàng thiên bằng* bộ thủ cũng chỉ dùng ánh mắt bảo ta, đúng là một chết ta.

*thiên bằng: một bộ thủ trong tiếng Trung

Đại tiểu thư bị ta chọc cười, che miệng đánh nhẹ ta một cái: “Đừng nháo, trên đường có rất nhiều người nhìn a.”

.....Haiz, đúng là có rất nhiều người đang nhìn, có kẻ bộ dạng như không rời chúng tôi nửa bước. Tuy rằng trên đường đông người, tôi vẫn không dám mạo phạm đem Bùi đại tiểu thư không duyên cớ mất hứng phiêu lưu, vội vàng kéo nàng thấp giọng nói: “Cửa tiệm gần nhất của nhà ngươi là chỗ nào? Đi vào đó trốn trước, có người theo dõi chúng ta.”

Bùi Tố Ngừ gật đầu, kéo tôi đi nhanh, xoay người tiến vào trong một cửa hàng, quay sang phục vụ gật gật đầu rồi lên lầu.

Phục vụ trên lầu rất biết điều, nhường chỗ ngồi châm trà cho chúng tôi, ngay cả một câu cũng không hỏi.

Tôi nhìn từ cửa sổ xuống, người nọ vẫn còn chưa đi, ngẩng đầu nhìn xem chiều bài, ở dưới lầu đi đi lại lại, sau đó kêu trong điểm một gã phục vụ nói nói mấy câu.

Phục vụ lên lầu cười nói: “Ở dưới có một vị công tử tìm Xuân Hồng cô nương, hắn nói, vừa mới thấy vị cô nương kia vào quán chúng ta, bởi vì là cố nhân, cho nên muốn gặp ôn lại chuyện xưa, nhờ ta kêu một tiếng.”

Sao, hóa ra là tìm tôi!

Thấy thần sắc tôi bất động, Bùi Tố Ngừ nhíu mi lắc đầu: “Hắn coi nơi này của chúng ta là chỗ nào? Nếu hắn thật sự quen biết nàng thì ở bên ngoài chờ chút, đừng quấy nhiễu khách trong quán.”

Phục vụ gật đầu đáp, lại đi xuống trấn an nam nhân kia.

Ngực tôi có điểm khó chịu, nghĩ sẽ xuất hiện nữ nhân chanh chua quyền quý trong số những số những đóa hoa của người kia. (Sa: tình địch á?)

Rốt cuộc bóng dáng Xuân Hồng muốn theo tôi tới chừng nào đây? Một cái Thảm Niệm Ân còn chưa đủ, còn muốn bao nhiêu ân khách muốn tới tha hương hội ngộ cố nhân? Hoàn lương lại đặc biệt khó sống như vậy sao!

Không đúng, bình thường khách làng chơi làm gì chấp nhất như vậy, rõ ràng xem tôi đã biến thành cô nương gia giáo còn chỉ tên nói họ muốn tới ôn lại chuyện xưa, tôi cũng không phải là minh tinh điện ảnh đẳng cấp quốc tế hay giải thưởng yêu sách gì.

Uy hiếp? Xảo trá? Cám ơn.

Quả nhiên là tai họa ảnh hưởng đến ngàn năm ha?

Một lúc sau, phục vụ kia đi tới cười nói: “Vị công tử kia nói hắn có việc muốn cùng Xuân Hồng cô nương nói chuyện. Có điều cái tên Xuân Hồng này lại chỉ chính vị cô nương kia, vị cô nương tên Lăng Đàng, chắc là nhất thời muốn chơi đùa, còn nói nhất định phải thấy cô nương, nếu chúng ta không giúp hắn, hắn liền đi vào...”

Bùi Tố Ngừ sắc mặt xanh mét, khẽ cười: “Được lắm, hắn cũng biết đây là quán của Bùi gia ta?” Nói xong liền đứng lên.

Tôi thở dài một tiếng, đứng dậy đề vai Bùi Tố Ngừ lại: “Ta không phải Xuân Hồng, nhưng hắn có thể kêu ra tên của ta, xác thực hắn quen biết ta, có chuyện muốn nói. Ngươi đừng lo lắng, ta cùng hắn nói mấy câu tại trong quán, các ngươi vẫn có thể thấy được ta, nếu có chuyện gì ngươi vẫn xông ra kịp.”

Bùi Tố Ngừ do dự một hồi miễn cưỡng chấp nhận gật đầu dặn tôi: “Nếu có chuyện gì, thì lớn tiếng kêu lên.”

Tôi cười: “Ta hiểu.”

Loại trước binh sau lễ này thật là có uy hiếp lớn, thật là người có phong cách a.

Thằng nhãi này coi như chỉ biết sử dụng một chiêu cà rốt và cây gậy, đã vậy còn muốn vận dụng một cách xuất quỷ nhập thần: trước dùng cây gậy lớn hung hăng đập một cái, sau dùng cà rốt dăm ta. Trái phải đều là uy hiếp, chỉ có điều dăm một cách tàn nhẫn hay không tàn nhẫn chỉ là vấn đề thôi.

Tôi cùng Bùi Tố Ngừ chính là nhất thời nổi hứng ra đường phố quây, vậy mà lại còn gặp lại hần, thế nhưng hần đến Lạc Hà, thật sự là đầy đủ mà nói Hoàng Đế bạn nên tôi không chết mà thôi.

Tôi xuống lầu gọi nhân viên bán hàng, đứng ở hành lang nhìn người nọ đang tức giận phía dưới: “Bạch Hồng đâu? Hay vẫn gọi hần là Thẩm Hồng?”

Người nọ khách khí hướng tôi chấp tay: “Cô nương chờ một lát, chủ nhân sẽ đi ra chủ nhân nhà ta biết cô nương không chịu đi xa cùng người, may mắn người chỉ muốn cùng tiểu thư nói mấy câu, không làm chậm trễ thời gian của cô nương.” Lại giả vờ giả vịt nhìn trong quán, cười nói: “Cô nương cũng không muốn người khác biết?”

Tôi hừ một tiếng, lại cất bước đi xuống, không nói chuyện.

Vết thương trên xương bả vai của tôi chưa khỏi, vết sẹo màu trắng xiêu xiêu vẹo vẹo bên cạnh xương quai xanh, mặc dù không thấy rõ, nhưng cũng ảnh hưởng lớn trong cuộc sống hài hòa sau này của phu thê.

Tôi chán ghét Thẩm Hồng, giống như chán ghét con cóc vậy!

Một lúc sau, tên Thẩm Hồng làm người khác chán ghét kia đã đứng ở sau lưng tôi cười khê: “Lăng cô nương, tha hương lại gặp bạn cũ, là chuyện thật may mắn a!”

52. Chương 52: Cho Dù Là Đèn Lồng Cũng Không Giữ Được Lửa

Thanh âm hoa lệ của Thẩm Hồng khiến người ta buồn nôn: “Lăng cô nương, gặp lại cố hữu* mà lại quay lưng nói chuyện thì không phải là việc làm hiếu khách?”

*Cố hữu: bạn cũ

Tôi nhân lúc xoay người đã kéo dài khoảng cách với hần, lạnh lùng nhìn: “Bằng hữu của ta không nhiều, nhưng người tuyệt đối không có trong danh sách này.”

Chẳng qua chỉ vừa mới bắt đầu mùa đông, hần đã mặc trên người áo da thú, màu hồng của lông thú chiếu xuống khiến cho hần càng trở nên nhợt nhạt, hốc mắt cùng hai má đều hơi hơi lốm vào, trong đôi mắt đen lầy bưng lên những tia sáng hưng phấn bệnh hoạn.

Tôn tử này thật hư thành cái dạng gì a, ngay cả muốn bản thân ấm áp mà lực bất tòng tâm.

Hần vuốt tay xoa xoa huyết Thái Dương, hướng tôi cười: “Đâu đến nỗi thế, nói như nào thì cũng là có chút quen biết, tuy rằng người không nhớ rõ, nhưng chúng ta quả thật vẫn là có vài lần tình duyên mong manh ngắn ngủi.”

Không phải chứ đại ca, ngài bây giờ thành cái dạng gì, là người ép Xuân Hồng hay là Xuân Hồng bạo cục hoa của người ah?

Có thể thấy được hai trăm phần trăm là nói lung tung. Tôi tự động xem nhẹ lời nói lời kéo làm quen của hần, vẻ mặt lạnh nhạt hỏi hần: “Con gió nào đem người tới đây?”

Thẩm Hồng khiêu mi, cười khục khục: “Khách sáo, hay là thật sự quan tâm?”

Tôi giả giọng xem thường, lười cả biểu hiện bất kỳ cảm xúc gì: “Nói thật, ta khá quan tâm vấn đề người khi nào thì đi.” Còn có, khi nào thì chết.

Thẩm Hồng ho nhẹ một tiếng: “Lạc Hà là cảng lớn, ta cho dù đi rồi, cũng sẽ rất nhanh trở lại.” Hần nhìn chằm chằm tôi cười: “Người ở chỗ này, phải chăng có dự định muốn cùng họ Diệp kia thành thân?”

Tôi thở dài một hơi: “Rõ ràng biết tên hần còn gọi hần là họ Diệp, không cần biết rõ người cùng hần có thâm thù đại hận gì, chỉ cần biết rõ đầu óc người có chút vấn đề, chỉ có thể nhớ được có một chữ.” Dung lượng bộ não không bằng một đĩa nhỏ nha.

Thẩm Hồng trợn mắt nhìn tôi, trong phút chốc, thần sắc của hần trở nên cực đáng sợ, giống như ác quỷ địa ngục xuất hiện ở nhân gian, nhưng cũng chỉ trong chớp lát, hần lại cười rạng rỡ như hoa mùa xuân. Hần thực sự nên đổi nghề sang bán rở tiếng cười đi: “Chỉ là muốn thương lượng với người một chút, không có ý

gì cả. Ta đến chính là muốn nhắc nhở người, nếu muốn lập gia đình liệu có thể đáp ứng điều kiện của ta? Bí mật của người liền trở thành bí mật vĩnh viễn. Nếu như người không đồng ý, toàn bộ Lạc Hà đều sẽ biết, người Diệp Tô muốn kết hôn là một kẻ dễ tiện, ngàn người cười vạ người dễ.”

Tôi xoa cái lỗ tai, lé mắt nhìn hần: “Còn có chuyện gì mới mẻ hơn không? Người nói thì người khác sẽ tin sao, người cho rằng người là ai? Quay đi quay lại cũng chỉ có một chiêu này, người không chê phiền, nhưng ta thấy ngại ấy!” Lão nương đã đẩy so với bạch kim còn trắng hơn, người hiện tại khắp nơi nói tôi là Xuân Hồng, có người tin sao?

Hộ tịch chỉ là một tờ giấy, trên đó chẳng qua chỉ có họ tên, bao nhiêu tuổi, quê quán ở đâu. Người cầm giấy căn cước thiếu ảnh chụp đến một mực nói tôi là Xuân Hồng? Ngài vẫn là sớm nhanh chút rồi đi thôi.

Thẩm Hồng giương mắt cười, vẻ mặt kiêu mỵ nói: “Thẩm Niệm Ân cho rằng thân phận giả của người đã chết với chứng cứ ở trên tay của ta không có gì khác biệt. Diệp Tô đắm mình trong trụy lạc, đương nhiên sẽ bảo vệ người, nhưng người thì sao? Miệng lưỡi người đời có bao nhiêu khó nghe, người hẳn là có thể tưởng tượng ra? Huống chi...” Hần lui ra phía sau vài bước, lấy ra hai tờ giấy màu vàng, trên đó có rất nhiều dấu ngón tay: “Người thay đổi như thế nào, thì chung quy dấu tay vẫn không thay đổi. Trong tay của ta có biên lai mượn đồ của người lúc trước hỏi ta vay tiền, trên đó rõ ràng viết, nguyện lấy thân gán nợ, trọn đời làm nô tỳ, không được tự chuộc thân... Tờ giấy này là khế ước bán thân của người. Đúng vậy, ta đã mua lại được nó, người nếu không đáp ứng, chỉ cần ta đem tới chỗ quan phủ, ta thậm chí không cần đánh cũng thắng.”

Hần thở một hơi, đem hai tờ công văn gấp nhỏ rồi thật cẩn thận cất vào trong lồng ngực: “Cũng là ông trời hiển linh, ta vừa ra ngoài đã gặp được người. Vừa nãy ta còn rầu rĩ chưa biết thế nào để hẹn được người đi ra.”

Giọng nói của thằng nhãi này diễn xuất càng ngày càng giống Đông Hán công công, vừa biến thái vừa không giống người.

Tôi nhú mày sảng giọng: “Nhiều dấu tay như vậy, dấu tay lại rất mờ nhạt, không biết có phải do người làm giả hay không nữa.”

Thẩm Hồng đắc ý cười yếu ớt: “Người tự mình xem đi? Biên lai mượn đồ đương nhiên là thật, dấu tay trên đó của người cũng rất rõ ràng, người nghĩ rằng ta và người không nói, chuyện này cứ thế mà qua đi như vậy sao. Chắc chắn! Người không nên khờ dại như thế.”

“Về phần khế ước bán thân, đó là ta thay tình nhân cũ của người mua lại. Dùng nó cho tình nhân mới của người cũng không tính là bị thiệt. Thật là kỳ quái, lúc trước vì cái gì mà người không cho họ Diệp kia thay người chuộc thân chứ? Nếu không, cũng không đến mức khiến ta từ chỗ Ninh ma ma chiếm được tiện nghi. Có tờ khế ước bán thân này thì những gì Thẩm Niệm Ân giúp người giả tạo giấy tờ cũng chỉ là vô dụng mà thôi.”

Hần cau mày ho khan vài tiếng: “Không biết họ Diệp có thần thông quảng đại đến mức có thể đến chỗ quan phủ thay người mua chuộc? Chắc là có thể, có điều ta không hi vọng lại lỗi người về chốn trăng hoa, tuy rằng ta rất muốn. Nhưng không cần làm đến bước đó.”

Hần quần lại đám lông thú trên người mình, sau đó đem mình quần càng chặt hơn một chút, ngẩng đầu hướng lầu hai cẩn thận nhìn xung quanh Tổ Ngữ cười: “Cô nương này bộ dạng thanh tú, trên mặt nói chung cũng là một phần trời sinh khí chất cao quý, nhất định là thiên kim nhà giàu nào đó? Người đoán, nếu nàng biết thân phận của người, liệu còn có thể giống như bây giờ thân thiết nhiệt tình mà cùng người cầm tay?”

Tôi nhú mày không nói.

Hần nhìn tôi: “Diệp Tô không cần thanh danh, là bởi vì hần một năm trong có đến vài tháng đều là ở trên biển, hần không cần để ý. Người thì sao? Người trái phải đều phải ở lại Lạc Hà chờ hần, nếu toàn bộ người ở Lạc Hà đều biết người là tàn hoa bại liễu, mỗi người đối với người kính nhi viễn chi*, người có thể chịu đựng được sao? Người không phải là người hành động theo tình cảm, người cũng rất hiểu rõ đúng sai. Đối với người thức thời như người, điều kiện của ta từ trước đến nay rất công bằng. Chỉ cần người khiến họ Diệp đáp ứng dùng đội tàu của hần thay ta vận chuyển miễn phí mười lần hàng hóa, vô luận bao nhiêu, gần

hay xa. Trên đường nếu xảy ra chuyện gì, hấn phải bồi thường gấp ba lần tổn thất... Nếu không, ta mang tờ giấy này đem người lên cáo quan.”

Tên súc sinh này!

*Kính nhi viễn chi: kính trọng nhưng không gần gũi

Đi thuyền cùng với áp tải gần giống nhau, tôi chỉ hiểu biết sơ lược như thế, tiền thu được của một chuyến thuyền bằng hai đến ba lần giá hàng hóa trong đó, gặp phải vật phẩm dễ vỡ hoặc là lúc sóng gió lớn, giá cả đương nhiên là thủy trưởng thuyền cao*.

*Thủy trưởng thuyền cao: nước lên thì thuyền lên. Ý nói giá cả sẽ tăng theo đồ vật và thời gian đi thuyền

Lời nói không nghi ngờ, khoa trương, các nhóm chèo thuyền chính là dựa vào điểm lợi ấy mà bán mạng lấy tiền. Đừng nói rời bến, ngay tại việc đi lại trên sông Hắc Thủy, nhanh nhất cũng cần thời gian gần một tháng, vất vả một tháng ngay cả cái rắm cũng chưa được lợi? Nhóm người chèo thuyền này sẽ trực tiếp đem Diệp Tô nhốt trong lồng heo!

Nếu như Diệp Tô không lấy tiền của mình trả cho những người chèo thuyền, một lần hai lần, những hán tử này còn có thể đủ nghĩa khí nén giận, thế nhưng mười lần? Thẩm Hồng là một người có thái độ sai bảo đến tận cùng, có đội tàu miễn phí lại có công ty bảo hiểm Diệp Tô chịu trách nhiệm, hấn tuyệt đối sẽ có bao nhiêu thuyền thì sai khiến bấy nhiêu. Vô duyên vô cớ thành thuận nước giong thuyền, hấn lưu manh như vậy, không dám đảm bảo rằng ở chuyến cuối cùng hấn sẽ không tự mình làm ra chuyện lừa gạt tiền của.

Tôi còn nhớ rõ lần đầu tiên khi tôi lên thuyền, Liêu lão đại khí phách kia tự xưng là người tự do, không chịu nổi một chút bức bối, thái độ ngổ ngược. Nếu thuộc hạ của Diệp Tô có đến ba bốn người như vậy, đội tàu của hấn sẽ bị kẻ xấu xa tận gốc như Thẩm Hồng quấy nhiễu làm lộn xộn, rất nhanh sẽ sụp đổ.

Tôi cười lạnh một tiếng: “Tâm tư của Thẩm công tử có thất khiếu*, ta không dám cả tin.” Nói cái gì cũng không thể đáp ứng hấn, tôi trước phải ổn định hấn rồi sẽ tìm Diệp Tô nghĩ biện pháp.

Không, quan tâm sẽ bị loạn, tôi vẫn là hỏi Bùi Tấn trước đi.

*Thất khiếu: hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và cái miệng

Trường hợp xấu nhất, trước hết tôi sẽ tạm rời khỏi Lạc Hà một thời gian ngắn để cho Diệp Tô có thể chuyển tâm đối phó với hấn. Đương nhiên, trước khi tôi rời đi, tôi sẽ đem mọi chuyện từ đầu đến cuối nói cho Diệp Tô biết.

Nhưng tôi không muốn đi, quan hệ của tôi và Diệp Tô vừa mới vừa xác định, tôi không muốn vì một người hèn hạ lại phải rời khỏi hấn.

Tôi thích Lạc Hà, thích Bùi gia, tôi cũng không mong muốn làm tổn thương trái tim của Diệp Tô.

Có thể là chuyện này, e rằng nhất định sẽ có kết cục lưỡng bại câu thương*.

Tôi cắn răng, trong tưởng tượng đem cái tên Thẩm Hồng tôn tử này cào da, xé thịt.

*Lưỡng bại câu thương: hai bên cùng thiệt hại

Thẩm Hồng dùng khăn lau miệng, bỗng nhiên kéo dài giọng điệu: “Nếu mười chuyến này bình an vô sự, ta cũng chẳng muốn so đo thêm với người, khế ước bán thân cùng biên lai mượn đồ đều trả lại cho người. Nếu người không tin ta, chúng ta cũng viết biên nhận để làm chứng. Như thế có thể xem như công bằng rồi? Không công bằng cũng vậy, các người không có biện pháp cò kè mặc cả, hấn phải đáp ứng.”

Tên súc sinh này ho khan vài tiếng, tùm tùm cười nói mấy lời tổng kết: “Người cũng biết, ta từ trước đến nay không làm chuyện hại người gây bất lợi cho bản thân, nhưng báo thù thì lại là chuyện khác. Ta lúc trước từng nói, người không phải là kẻ thù của ta, lời này ta thu hồi, ngày đó ở sườn núi Thẩm Niệm Ân đuổi ta đi, chúng ta cũng đã kết thúc.”

Tôi cuối cùng nhìn thẳng hấn một cái: “Thù hận như vậy, người vẫn còn yêu thương Thẩm Niệm Ân sao?”

Thẩm Hồng ngừng cười, không tức giận chút nào: “Nếu bức ta lựa chọn giữa người và hấn... Nói với Diệp Tô hai ngày sau ở khách điểm Lạc Anh chờ ta.”

Tôi trừng mắt với hắn, rất không thiện lương mà bày ra đủ loại chuyện bất ngờ.

Thẩm Hồng cười càng vui vẻ: “Muốn tìm cách giết ta đúng không? Đừng nghĩ nữa, ta nếu dám đến, sao lại có thể không có phòng bị? Hai tờ khế bán thân, tập hồ sơ trong tay Ninh ma ma cùng quan phủ ta đều đã mua rồi, nếu người muốn lưu trữ cất kỹ, thì một phần này tặng cho người, cũng tốt, dạy cho người biết, ta không có nói sai.” Hắn thật sự đem tờ giấy trong ngực kia rút ra, dùng hai ngón tay kẹp, tự hạ thấp địa vị mà đưa tới dưới lỗ mũi của tôi, “Cố gắng so sánh một chút đi.”

Tôi đưa tay cầm lấy, gấp thành khối nhỏ nhét vào trong tay áo.

Thẩm Hồng gật đầu cười khê: “Người từ trước đến nay là một người biết khi nào thì chịu thua, đừng để ta đợi lâu quá.” Dứt lời xoay người rời đi.

Tôi đứng tại chỗ ngẩn người.

Bùi Tố Ngừ vội vàng đi ra, đến bên cạnh tôi lôi kéo tay tôi thấp giọng hỏi: “Người đó là ai? Hắn cùng người nói gì vậy?”

Tôi điều chỉnh lại sắc mặt, gương mặt cười: “Không có gì, người này ta thật sự có chút quen biết. Có điều, lúc trước vô cùng chán ghét hắn, bởi vậy hắn nói cái gì, ta đều là vào một tai ra một tai. Hiện tại ngẫm lại, thì chỉ nhớ rõ lời hắn nói, hắn đến Lạc Hà buôn bán.”

Tố Ngừ cười: “Đến Lạc Hà, mười người thì có chín người là buôn bán. Ta thấy người này cũng vô cùng không thoải mái, giống như con rắn, âm u lạnh lẽo. Hắn buôn bán cái gì, thế hắn bảo người giúp hắn cái gì?” Vừa nói vừa cẩn thận xem xét sắc mặt tôi.

Tôi lắc đầu cười nói: “Ta một nữ nhân yếu đuối, có thể có công dụng gì? Hắn nói chung chỉ là muốn khoe khoang bản thân một chút, lúc này túm lấy ta lải nhải cả buổi, nhằm chán chết đi được.”

Tố Ngừ cười gật đầu: “Người như vậy, về sau vẫn là ít để ý đi. Hắn đến làm xáo trộn, mất hết cả hứng thú, chúng ta trở về đi?”

Tôi đương nhiên gật đầu đáp ứng.

Trở về Bùi gia đã là giờ cơm trưa, Bùi lão gia có lẽ có việc không ở trong nhà ăn cơm, trên bàn chỉ có tôi, Bùi phu nhân cùng với Tố Ngừ, hai tỷ đệ Bùi Tấn.

Không biết tại sao, Bùi phu nhân cùng Bùi Tấn đều nhìn tôi mỉm cười không biết có ý gì. Nhất là Bùi phu nhân, ánh mắt tràn ngập yêu thương.

Tôi lại không ngừng nghĩ tới bà nội tôi, rồi sau đó lại nhớ đến Thẩm Hồng kia, lại nghĩ đến về sau có thể vì âm mưu của hắn mà không thể quay về Lạc Hà, lại không nhìn thấy ánh mắt này, trong lòng có chút phiền muộn. Vội vàng tránh đi ánh mắt của Bùi phu nhân, hướng Bùi Tấn nháy mắt.

Hắn lại hoàn toàn không phát hiện ra.

Tôi tức giận, khi không cần hắn tinh ranh như hầu tử chuyện gì cũng đều giấu không được, nếu trông cậy vào chủ ý hắn đưa ra, hắn thật sự trở thành nhị sư huynh!

Đợi ăn cơm xong, sau khi uống trà rồi, tôi thừa dịp mấy vị mỹ nữ không chú ý, lôi kéo Bùi Tấn thấp giọng: “Ta có chuyện muốn nói.”

Bùi Tấn chính là cười: “Trước hết nghe mẹ ta nói đã.”

Bùi phu nhân thập phần phối hợp mà mở miệng: “Lăng Đương à, trong nhà của người còn có những người khác hay không?”

Tôi vội vàng lắc đầu: “Chỉ còn một mình ta.”

Bùi phu nhân gật gật đầu, cười kéo tay ta: “Ta vừa thấy đứa nhỏ người đã cảm thấy rất hợp ý. Người là một cô nương, một mình ở bên ngoài không dễ dàng, chúng ta cũng luôn xem Diệp Tô như con trai mà yêu thương, người nha, nhất định sẽ là người của Diệp gia. Ta hôm nay bỗng nhiên nghĩ, nếu như người cũng nguyện ý, chúng ta kết nghĩa đi?”

Tôi giật mình, mãnh liệt quay đầu nhìn Bùi Tấn liếc mắt một cái, tiểu tử đáng chết này chế nhạo cười: “Sao vậy, còn cần ta đồng ý ư?”

Tôi thở dài một hơi, nhìn Bùi Tấn, lại nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên cùng tươi cười của Tổ Ngữ, cuối cùng lại nhìn ánh mắt nhu hòa của Bùi phu nhân.

Có một số việc, vẫn là từ chính miệng mình nói ra mới là tốt.

Tôi thở dài một hơi, lui về phía sau từng bước, cúi đầu: “Được phu nhân nâng đỡ, ta ban đầu vốn là.... là một kỹ nữ. Ta sẽ khiến Bùi gia hổ thẹn.”

Thẩm Hồng tên súc sinh người, một ngày nào đó tôi sẽ giết người!

53. Chương 53: Không Giả Bộ Được Thì Cứ Thừa Nhận Vậy

Tôi cúi đầu nhẹ giọng: “Trước kia, ta là một kỹ nữ”.

Giọng nói của Bùi phu nhân vẫn nhẹ nhàng như cũ: “Ta chưa từng nghe qua, kỹ nữ cũng biết cách làm kính”.

Tôi cười khỏ, ngẩng đầu hỏi bà: “Phu nhân tin lời ta nói, tin chuyện về quê hương ta ư?”.

Bùi phu nhân mỉm cười gật đầu: “Tin”.

Chỉ một chữ, nhưng trong nháy mắt tôi cảm thấy như ăn phải vĩ ca*: “Như vậy phu nhân có tin ta chưa bao giờ bán thân, do cơ duyên trùng hợp nên nhờ thân thể người khác, mượn xác hoàn hồn?”.

*Vĩ ca: () tên tiếng anh là Viagra, là một loại thuốc dành cho người yếu sinh lý nói chung, tăng cường lượng máu đến cơ quan sinh dục để kích thích... (Sa: kích thích cái gì thì các nàng biết rồi đấy. hahaa).

Bùi phu nhân gật đầu cười: “Ta tin”.

Không... không phải chứ? Chưa gì đã tin luôn rồi? Tôi thật có chút không tin nổi.

Diệp Tô tin tưởng tôi là vì quan sát đã lâu, ngoài trừ những đáp án kia ra chỉ còn đáp án này có thể miễn cưỡng giải thích việc tôi mới tới nơi này đã bất thường. Thẩm Niệm Ân tin tưởng tôi là vì hắn biết rõ tính tình Phần Thanh Thanh, tôi cùng cô ấy là hai người khác nhau hoàn toàn. Hơn nữa, tôi cảm thấy hắn thả tin Thanh Thanh đã chết còn hơn tin là cô ấy đã quên hắn, quay đi cùng người khác sánh bước bên nhau.

Thế nhưng tại sao Bùi phu nhân lại tin tôi?

Tôi và Bùi gia giao tình không tính là sâu, tuy rằng thời gian tôi và Bùi Tấn quen biết cũng coi như lâu, nhưng đại đa số thời gian tôi cố gắng làm “hình người dạ thú”, tuân theo quy luật tự nhiên, lúc ấy chỉ định phải Diệp Tô nên làm cần một chút, nhưng tôi tự nhận là vẫn còn khả năng tiếp nhận loại chuyện này của người bình thường.

Không riêng gì Bùi phu nhân, Bùi Tấn và Tổ Ngữ cũng không có nửa điểm kinh ngạc.

Ở đây có bốn người, nói chung người kinh ngạc nhất là tôi.

Loại trường hợp này khiến tôi nghĩ tới một câu thơ tục đến không thể nào thô tục hơn: “Vòng x không thể bị x lại”.

Tôi thầm thở dài, thật ra thì với cái trình độ dũng mãnh và lan truyền sự đồi trụy của tôi mà nói thì bọn họ hẳn là không chút do dự mà tin tưởng tôi xuất thân từ lầu xanh mới đúng.

Tổ Ngữ lôi kéo tay tôi cười: “Tất cả mọi người có thể thảo nhiên tin người thực ra cũng có nguyên nhân cả. Tỷ từng nói với ta, thanh thiếu niên ở giai đoạn trưởng thành đều dễ dàng nảy sinh tình cảm với người lớn tuổi hơn. Những lời này lúc đó ta căn bản nghe không hiểu, thế nhưng viết ra rồi từ từ suy nghĩ mới hiểu được ý nghĩa ẩn sâu trong đó, hơn nữa, lại có lý vô cùng”, nháy mắt nhìn tôi, “Tỷ là người tốt, thường hay khuyên nhủ người ta, nhưng cũng tương tự như câu này, nghe sơ hoàn toàn không hiểu tỷ nói cái gì, nhưng nghĩ lại mới thấy, những lời ấy đều rất đúng”.

Giọng nói của Bùi phu nhân hòa hoãn: “Đại Bảo không nhận học trò là nữ, kỹ thuật làm kính cũng chỉ mới phát triển mấy năm gần đây. Lúc đó không có điều kiện, thủy tinh để làm gương quý vô cùng, quá trình làm kính cũng nguy hiểm. Gương thủy tinh mới xuất hiện mấy năm gần đây, làm một cái mặt kính cũng rườm rà. Cho dù là bây giờ, triều đình Đại Bảo cũng không biết được phương pháp này, chỉ e là có mỗi mấy xưởng chế tạo ở vùng duyên hải mới làm được. Mà người lại nói, mấy năm trước người đã học được cách làm, bây giờ nhớ không rõ”.

Tôi nhìn Bùi Tấn một chút, tiểu tử, cái này người nói đúng không? Kiểu này có chút giống với truyện ba câu lưu truyền dân gian quá.

Tiểu Bùi ho nhẹ một tiếng, cười: “Không cần để ý tới lý do, chỉ là lời Diệp đại ca nói, ta tin hết”.

... Được rồi, nghe lời quá nhỉ, ngày nào đó tôi nhất định sẽ xui Diệp Tô bán quách hấn đi.

Bùi phu nhân nhìn tôi cười: “Anh hùng không hỏi xuất xứ, cho dù người từng lưu lạc chốn lầu xanh, đó cũng là chuyện đã qua rồi. Hiện giờ người là Lăng Đang, là người trong lòng Diệp Tô, là bạn của Mãn Ca Nhi và Huệ Nhi. Không biết người có nguyện ý làm con gái Bùi gia chúng ta hay không?”.

Ánh mắt của bà ôn nhu từ ái như vậy, a-xít pan-tô-te-nic trào lên trong mũi, tròng mắt nhói lên: “Phu nhân, không phải ta không muốn... Ta từ thanh lâu trốn tới đây, khế ước bán thân ở trong tay người khác. Hôm nay ta bị người ta uy hiếp, nói, nếu Diệp Tô không thay hấn chuyển mười chuyển hàng, hấn sẽ cáo ta lên nha môn, khiến ta thân bại danh liệt”.

Mũi tôi có chút nghẹn ngào: “Hấn đòi hỏi nhiều, muốn lợi về mình, lại muốn hại Diệp Tô. Ta không thể để cho hấn được toại nguyện, sợ dĩ trước đây ta trốn ra ngoài, là muốn Diệp Tô gọi tay chân ra đối phó với hấn, không cần lo cho ta... Thế nhưng, người nợ thủ đoạn ti tiện lại hận ta tới tận xương, có khả năng muốn hai bên đều thiệt. Đến lúc đó, toàn bộ Lạc Hà đều biết ta từng là hạng người gì, Bùi gia... không thể vì ta mà bị liên lụy”.

Tôi hít sâu một hơi, kể chuyện Thảm Đình gian xảo thế nào, gặp gỡ Thảm Niệm Ân ra sao, vạch trần Thảm Hồng nói cho bà nghe.

Sắc mặt Bùi phu nhân lạnh đi, bà thì thào lặp lại: “Thảm Hồng? Hấn là con trai trên danh nghĩa của Thảm Đình? Mẹ là Bạch Bách Hợp?”.

Tôi suy nghĩ một chút: “Chi tiết đó ta cũng không biết, nhưng nghe Diệp Tô nói, có lẽ là như vậy. Hấn từng dùng tên giả là Bạch Hồng”. Chắc là lấy họ mẹ.

Bùi phu nhân không khỏi cười nhạt: “Đối với loài ruồi bọ mà nói, không thể quá nhân từ. Người không đánh chết chúng, chúng sẽ lại hút máu người!”

Tuy đây là tình cảnh rất thê thảm, nhưng tôi không nhịn được bật cười: “Phu nhân hình dung thật là đúng”.

Bùi phu nhân cũng cười, kéo tôi ngồi sát bên người, bà ôm lấy tôi: “Thảm gia với ta cũng có chút quan hệ sâu xa. Thảm Đình... từng có bảy năm tình nghĩa phu thê với ta, sau này hấn vì một con hát tên là Bạch Bách Hợp ép ta tự động bỏ đi. Ta trở về Lạc Hà mới biết tình cảm của cha Huệ Nhi đối với ta. Sau lại bởi vì ta quên được chuyện cũ nên không muốn xen vào chuyện của Thảm gia nữa. Lúc đó trong lòng ta đúng là có chút chế giễu muốn xem Thảm Đình đến lúc nào mới có thể ngộ ra, hấn thay người khác nuôi con, thì làm sao giải quyết nổi cục diện rối rắm này của Thảm gia”.

Bà khẽ thở dài: “Không nghĩ tới lại dạy ra một Thảm Hồng tai họa như vậy”.

Tôi đương nhiên sẽ không cố giúp hấn thanh minh làm gì, hấn đã bắn thỉu lắm rồi, đâu phải chỉ cần chà chà qua lại là hết được.

Tôi thật muốn mang nước giặt đánh bay hai mươi tám loại vết bẩn cùng nước tẩy màu tẩy hấn đi. Tiếc thay cho khuôn mặt đẹp ấy. Yêu thương đồng cảm với hấn như thế, chẳng bằng xích hấn lại, ột bà mẹ khi đến dạy bảo lại từ đầu.

Có một câu này, tính cách của hấn có thể so với súc sinh.

Xem ra Bùi phu nhân muốn giúp tôi việc này, thế nhưng để tránh là do tôi tự mình đa tình, tôi nhẹ giọng thừ: “Như vậy, ta cũng cần tránh đi chút nhỉ?”.

Bùi phu nhân đột nhiên cười đầy sát khí: “Một Thảm gia nông cuồng như thế, ta thân ở Bùi gia há có thể sợ hấn? Con chưa nói với Diệp Tô đúng không? Mãn Ca Nhi, đêm nay con gọi Diệp đại ca đến, đem tình hình của Lăng Đang nói cho nó nghe, chúng ta sẽ chấp thuận yêu cầu của Bạch Hồng, chuyển hàng thì chuyển, bằng khả năng của hấn, cùng lắm là được một chuyển!”.

Tiểu Bùi nháy nháy mắt, cười hỏi bà: “Chuyện này, mẫu thân yên tâm giao cho con sao?”.

Bùi phu nhân liếc hấn: “Con cũng lớn rồi, lúc này không làm, chẳng lẽ còn đợi đến khi hai mươi tuổi mới bắt đầu học? Ta nói với cha con một tiếng, mượn giúp con thanh kiếm. Còn việc này, vì nghĩa tử con, con phải giúp ta nở mày nở mặt trước nó một chút, làm không được ấy à, cẩn thận da của con!”. Nói rồi đưa tay véo tai hấn uy hiếp.

Tôi cười, bản cô nương nhanh như vậy đã thành nghĩa tử của hấn, không khỏi trêu chọc: “Trước đây ta tự nhận đệ, đệ lại không chịu, hôm nay có phu nhân thay ta làm chủ, đệ nên biết điều mà nhận chứ hả?”.

Bùi phu nhân kéo tôi một cái, giận trách: “Còn gọi phu nhân?”.

Tôi vội vàng đổi giọng: “Nghĩa mẫu!”.

Kỳ lạ, cũng chỉ là một câu xưng hô, mũi tôi lại trào a-xít pan-tô-te-nic, mắt chảy mồ hôi.

Bùi phu nhân ôm tôi vào lòng, nhẹ giọng nói: “Con ngoan, đừng có khóc! Có chuyện gì, nghĩa mẫu sẽ thay con làm chủ”.

Nghĩa mẫu, người so với mẹ ruột con còn tốt hơn!

À nhầm, là mẹ nào cũng tốt.

Được rồi, tôi chỉ có thể học đồng chí Quách Mạt Nhược, vung tay hô to, Bùi phu nhân ôi Bùi phu nhân, người thật là cụ cổ tôi hồi sinh mà!

Buổi tối Diệp Tô đến, tôi kể lý do sao lại gặp phải Thảm Hồng, sao lại bị hấn uy hiếp, Bùi phu nhân nhận tôi làm con gái nuôi thế nào, lại lấy ra bản sao khế ước bán thân Thảm Hồng đưa cho tôi cho chàng xem.

Diệp Tô ôm tôi, vừa giận vừa gấp: “Sao không nói cho ta biết? Nếu không phải Bùi phu nhân ngăn lại, nàng lại định không từ mà đi?”.

Tôi cười nhéo khuôn mặt tuần tú của chàng: “Không đâu, trước đó ta sẽ nói cho chàng biết ta đi đâu, vì sao ta đi, đồng thời uy hiếp chàng, nếu như chàng không tới tìm ta, chàng nhất định phải chết!” Thừa dịp xung quanh không có ai, tôi lại nắm nhược điểm chàng cười hì hì uy hiếp, “... ít nhất ... một bộ phận của chàng chết chắc rồi!”.

Diệp Tô cười, chôn đầu vào hóm cổ tôi thì thào: “Nàng nghĩ như vậy là tốt rồi. Đừng lo, mấy ngày gần đây không nên làm loạn. Chuyện này, ta và Mãn Ca Nhi sẽ xử lý tốt, sẽ không để hấn có cơ hội làm càn nữa đâu”.

Tôi gật đầu: “Đương nhiên, ta đối với Mãn Ca Nhi là cảm kích, thế nhưng, chàng thay ta xuất đầu, về lý hình như không chính đáng lắm? Nếu như làm không xong, cẩn thận da của người!” Dứt lời cũng học Bùi phu nhân, vươn tay nhéo tai chàng.

Diệp Tô cười đến trăm hoa đua nở: “Ừ, nương tử giáo huấn chí phải!”

Tôi không khỏi nghi hoặc, thằng nhãi này chẳng lẽ thật sự bị tôi dạy dỗ thành M* mất rồi? Sao tôi gương nanh múa vuốt mà hấn lại vui vẻ như vậy?

*M (machosist): người cuồng bị ngược đãi, S (sadist): kẻ cuồng ngược đãi.

Nhưng tôi thực sự không có đùa cợt đâu, hấn nghĩ gì không biết.

Suy nghĩ của đàn ông chẳng khác nào mò kim đáy biển.

Sau đó vài ngày, tôi không học lễ nghĩa tiểu thư con nhà giàu, mà cùng ba tỷ muội Bùi gia quậy phá, cùng Bùi phu nhân đi dạo trong vườn, đem những chuyện mới mẻ ở hiện đại kể cho bọn họ nghe.

Tôi đương nhiên bị yêu cầu kể chuyện xưa, nhưng tứ đại danh trứ* tôi chỉ biết vài người, trước nay chưa thấy mặt mũi ra sao, đương nhiên cũng không thể nói ra sinh động như thật được. Vì vậy tôi chỉ có thể chọn mấy bộ phim kinh điển trên BTV, nói nhăng cuội, lấy tiếng cười.

*Tứ đại danh trứ: bốn vị vĩ nhân, bốn người tài, v.v....

Quả nhiên đọc sách quyết định số phận, tôi chỉ dùng tứ đại danh trứ chút ít ấy cùng “Làm người quan trọng nhất là vui vẻ” làm hư mấy bạn nhỏ.

Cô con gái nhỏ nhất của Bùi gia, bạn nhỏ Bùi Tố Niệm tám tuổi vừa thấy tôi đã vỗ tay cười: “Lăng Đương tỷ tỷ, ta muốn nghe tình ca!”

Tôi yên lặng che mặt lui lại.

Không còn mặt mũi nào mà nhìn hai vị bô lão của Bùi gia nữa...

Hơn hai mươi ngày sau, Diệp Tô mới tươi tỉnh nói cho tôi biết, Thẩm Hồng đi rồi.

Thẩm Hồng vốn là chưa cho chàng bạc đã vội xoay người đi, đem tám phần mười số tiền mua hàng hóa mừng năm mới bán ở Lạc Hà, mang số tiền đó mua kỳ trân dị ngoạn ở hải ngoại mang tới thượng du, kiếm lấy chút giá chênh lệch.

Bởi vì Diệp Tô cung cấp phục vụ miễn phí mau lẹ, vốn có thể yên tâm thoải mái đếm tiền, nhưng hấn đánh giá thấp ảnh hưởng của Bùi gia ở Lạc Hà, hấn cũng đánh giá thấp trình độ cảnh giác của thương nhân Lạc Hà.

Đến lúc hấn chuyển hàng đến Lạc Hà, căn bản không ai chịu mua.

Diệp Tô chỉ ký hợp đồng phụ trách vấn đề an toàn dọc đường vận chuyển với hấn, đến cảng rồi ký nhận thì không còn liên quan đến hấn nữa. Thẩm Hồng lại thua Diệp Tô, phải đi tìm người mua, tình nguyện lỗ vốn cũng phải đem chút tiền vốn thu hồi lại.

Nhưng cái làm hấn thất vọng là, cho dù hàng hóa bán ở giá gốc đi chăng nữa, cũng không có ai chịu mua.

Hấn thua hoàn toàn.

Hấn dĩ nhiên muốn lừa Diệp Tô, vốn định chơi xấu đem đơn kiện tới bẩm báo nha môn, thế nhưng Bùi gia có khá nhiều người tài, trước đó đã lấy khế ước trộm mất rồi.

Thẩm Hồng đương nhiên đã nghĩ đến chiêu ấy, nhưng cho dù hấn có phòng như thế nào đi nữa thì cũng không phòng nổi.

Khi ký hợp đồng cùng hấn, Diệp Tô cũng đã từng yêu cầu xem khế ước bán thân của tôi, Thẩm Hồng đương nhiên cho, mặc dù không cho phép Diệp Tô đụng vào, nhưng vẫn chàng vẫn dính được chút mùi hương lên khế ước. Bô lão gia có một bạn rần nhỏ, ông chỉ cần đứng sau chỉ huy, theo dõi một chút là có thể nghênh ngang cầm khế ước đi.

Tôi nghe xong mồ hôi lạnh nhễ nhại: “Làm phiền rần huynh rồi, khi nào rần, ta sẽ đi mời hấn một bữa thỏ vậy”. Thật đúng là toàn dân động viên!

Thế nhưng biết được Thẩm Hồng cứ thế mà rời đi, tôi luôn có cảm giác bất an mãnh liệt.

Điều này không giống với phong cách của hấn.

Diệp Tô cười: “Không cần không cần, chờ đến ngày nàng gả cho ta, mời nó chén rượu là được!”.

Tôi trừng mắt liếc chàng, ừ một tiếng: “... Thế cũng được”.

Diệp Tô há to mồm, một lát sau vuốt tai cười khúc khích: “Nàng nói gì? Ta nghe không thấy, nói lại xem nào!”.

Tôi xoay người chạy: “Ta nói, a ha ha ha đuổi ta đi”. Bản cô nương bị bà nội Quỳnh Dao xúi giục, câu tiếp là có bản lĩnh thì cần ta đi?

Diệp Tô bắt tôi lại, kéo về, giọng điệu dữ tợn: “Nói! Không nói không bỏ tay!” Mẹ nó, tôi có nên buồn trước vì cái tên có tiềm năng vũ phu này không đây? Chơi cùng chàng mà chàng lại không biết phối hợp, đúng là bi kịch.

Tôi cúi đầu cười: “Việc này... nếu chàng không có ai khác chọn...”.

Diệp Tô thổi vào tai tôi: “Một tai họa là đủ rồi, nhiều hơn nữa, ta sợ ta chịu không nổi.”

... Tôi nghĩ nhất định để ca đã nghe được cuộc đối thoại của chúng tôi, nếu không, nhất định sẽ không có sự việc tiếp theo nhỉ?

Và sau đó không lâu, có một cô gái đến tìm tôi.

54. Chương 54: Gặp Lại Tình Dịch Cũ

edit: Băng Tâm beta: hanhmyu

Bất luận như thế nào, tai họa Thẩm Hồng này tóm lại là lui tan, trên đỉnh đầu tôi lại một mảnh nắng cảnh xuân.

Đương nhiên là Diệp Tô phụ trách nắng, tôi phụ trách cảnh xuân.

Ngay cả Tổ Ngữ cũng chê cười tôi, nói rằng người người ta ta không thể phân rõ, có phải sớm thành thân thì tốt hơn không, làm gì hai bên phải chịu khổ như vậy.

Tôi chỉ đành giả thành Mông Na Lệ Toa* cười mà không nói.

*Mông Na Lệ Toa: nàng Mona Lisa

Tiểu đồng chí, vô số cách mạng tiền bối đã dạy chúng ta, đầu hũ sốt ruột không chịu được nhiệt. Yêu đương và kết hôn sao có thể gộp thành một chuyện? Yêu đương là người yêu ta yêu đều được, ta khổ cực nghĩ đến người vẫn thấy tốt, ta cực nhọc thương tâm đau lòng thấy người khóc, hốt hoảng lo sợ cho dù đây chỉ là câu nói giả tạo, còn kết hôn là ma quỷ ngoài đường đem theo cộng hành về nhà, người mặc xinh đẹp như vậy là muốn câu dẫn ai, bé con nhà chúng ta một mình cô đơn quá sinh thêm một tiểu đệ đệ đi vân vân vân vân ...

Aida... Thói quen xem nhẹ tính nết dẫn đến việc không để ý đến vai trò của từ ngữ.

Tóm lại, nếu tình yêu cuồng nhiệt là khoác lụa trắng đứng ở bờ biển thăm nghĩ cùng người đón gió như Lâm Thanh Hà, thì kết hôn chính là Cát đại gia tự mình một chân dẫm nát ghế găm dưa chuột. Diễn trò thì không ai kém ai nhưng hai người là hai phong cách hoàn toàn khác nhau, khiêu thẩm mỹ phải đến cảnh giới nhất định mới có thể cảm thấy được Cát gia thật là nhân gian tuyệt sắc.

Chỉ là tại hạ ta bắt tài chỉ dừng lại ở cảnh giới Quỳnh Dao, tuy rằng tâm vẫn hướng tới Cát đại gia, nhưng hơn cả là sự kính sợ.

Cho nên, tình yêu cuồng nhiệt thì có thể, còn kết hôn thì phải suy nghĩ lại.

Tiếp qua vài ngày chính là tết ông Táo, Bùi phu nhân chọn ngày xong xuôi để cho tôi đồng ý kết nghĩa hành đại lễ, tôi hiện tại lại không cố kỵ, đương nhiên vui vẻ đồng ý.

Bùi phu nhân tập hợp được toàn bộ tính nết của một phụ nữ trung niên cùng tiêu chuẩn của một mẫu thân đúng như ảo tưởng tốt đẹp của tôi, bà ôn nhu, xinh đẹp khiến cho tôi không thể không muốn gần gũi. Bên cạnh bà, bất giác tôi bớt đi vẻ cứng rắn của nữ lưu manh hai mươi tám tuổi, thậm chí có thể mặt dày ôm bà làm nũng, không nhẽ, một giây đã biến thành thân dây leo quấn lấy bà.

Bà chịu tiếp nhận tôi, dù là phải chịu sét đánh hay vòng kim cô tôi đều tình nguyện, không hề có ý phản đối.

Ngày tết ông Táo đó, tôi mặc quần áo mới, đi theo người Bùi gia đi vào Bùi từ đường, thành kính dâng hương liệt tổ liệt tông dâng hương.

Tôi chấp tay, yên lặng cầu khẩn.

Các vị Bùi gia già trẻ, tiếp nhận kẻ lưu manh tôi làm hậu bối là làm khó các người rồi, tôi sẽ cố gắng để không làm mất mặt Bùi gia.

Cái kia, nếu các người xem tôi coi như thuận mắt, có thể van cầu để ca đối người khác để chơi đùa thay tôi không? Kẻ tiểu nhân như tôi thật sự là không tiêu thụ được nhiều sự chú ý cùng ưu ái một lúc như vậy nha.

Tôi một lòng cúi đầu trước bài vị Bùi gia, dập đầu ba lần.

Sau khi thắp hương cho liệt tổ liệt tông xong, Bùi gia còn phải mở tiệc. Bởi vì tôi là thành viên mới mới ra lò nóng hầm hấp, đương nhiên phải ở vị trí trọng tâm. Bùi phu nhân vẽ mặt tươi cười kéo tay tôi, gặp ai liền giới thiệu người đó, nói rằng tôi là nghĩa nữ Lăng Đang mới nhận.

Rồi sau đó lại giới thiệu với tôi, đây là nghĩa huynh nào đó của Bùi lão gia, đây là nghĩa huynh nào đó của Bùi lão gia, đây là bằng hữu nào đó của Bùi lão gia, đây là nghĩa đệ nào đó của Bùi lão gia. . .

Tôi cười đến cứng cả miệng, hóa ra Bùi lão gia khi thiếu niên lại có thói quen hiệp khách, tứ hải giai huynh đệ, chỉ là nghĩa huynh nghĩa đệ đã tới mười mấy người, nghe nói đây mới chỉ là một phần nhỏ, còn những người khác do quá xa mà không kịp đến, chỉ có thể để gia đình mang lễ chúc mừng chuyện Bùi gia nhận nghĩa nữ.

Nếu đã nhận tổ tông Bùi gia rồi, huynh đệ của Bùi lão gia chính là đại gia của ta, tên của đại gia đương nhiên phải nhớ kỹ, gia quyến của đại gia đó cũng phải quen mặt. Trưởng quản trí nhớ trong não tôi bận tới mặt tối mày, chỉ sợ sẽ gọi sai tên thì lỗi của tôi thật vô cùng lớn.

An ủi duy nhất chính là sau này nếu có kẻ nào tìm đến tôi gây phiền toái, tôi có các đại gia chống lưng sẽ càng vui.

Sau khi đoàn đại gia đi ra mới chính thức đến thân thích của Bùi gia. Bùi lão gia tuy rằng không có huynh đệ ruột thịt, nhưng mà anh em bà con cùng với huynh đệ của Bùi phu nhân cũng không ít, tôi đành lại phải gọi thúc thúc đại gia một vòng, thuận tiện đem danh sách đại gia của tôi kéo thành siêu dài.

Hiện tại điều khiến tôi an ủi là chỉ có nhà Diệp Tô thực sự ít người lớn, không có bà con là điều thật tốt.

Liên tục giới thiệu cùng hàn huyên mà qua hơn nửa canh giờ vẫn còn chưa hết, đêm siêu dài của tôi vẫn chưa dừng lại được.

Rốt cục qua một vòng, Bùi phu nhân lại hướng tôi giải thích còn có một ít thân thích ví dụ như con gái nuôi của bà cùng với vợ chồng cháu trai bên ngoại vẫn còn ở bên ngoài, đến năm mới mới có thể về gặp tôi vân vân, một lúc sau bà vỗ vỗ lưng tôi về khen ngợi, ôn nhu cười nói: “Nhiều thân thích như vậy chính là phiền toái nhỉ? Bọn tiểu bối các con cứ nói chuyện cho xong đi, đợi khai tiệc sẽ gọi các người.”

Tôi liền vội cười nói: “Sao mẹ nuôi lại nói như vậy, trước đây con cô độc, muốn có thân thích đến giúp đỡ lẫn nhau cũng không thể. Hiện giờ đã có nhiều hơn một chút, được bao nhiêu trưởng bối thương yêu như vậy, chỉ có thụ sủng nhược kinh mà thôi, sao có thể phiền được.” Chỉ là một lần lượng quá lớn, có điểm không kịp hấp thụ...

Bùi phu nhân cười: “Đứa nhỏ này, miệng ngọt như vậy!” Nhẹ nhàng đẩy tôi một phen, ánh mắt dường như có chút nhấp nháy cười khê: “Chính là Diệp Tô đang sốt ruột chờ con thôi.”

Quay đầu, Diệp Tô đúng là đang đứng dưới ngọn đuốc sắp tàn nhìn tôi.

Bùi phu nhân cười một mạch: “Nhìn xem, đứa nhỏ này không chừng trong lòng đang quở trách ta độc chiếm con không tha cũng nên.”

... Mẹ nuôi, ngài trêu ghẹo như vậy làm tôi có áp lực rất lớn đó.

Lại liếc mắt một cái thần sắc ôn nhu nhìn Diệp Tô, tôi nhìn không được lại lần nữa đi theo bà nội Quỳnh Dao, nói vài câu với Bùi phu nhân xong vội vàng đi tới trước mặt nhìn hẩn cười: “Đang nghĩ gì vậy?”

Diệp Tô cúi đầu nhìn tôi, cười chậm rãi nói: “Ta đang nghĩ, hóa ra nàng còn có thể có bộ dáng của tiểu thư khuê nữ như này.”

Tôi hiên ngang: “Vô nghĩa, bốn tiểu thư khuê các mỗi ngày ở trước mắt ta lắc lư giống y như bức tranh khiến cho quả bầu cũng không thể không học theo!” Xem thường năng lực học tập của tôi? Run sợ đi phàm nhân!

Diệp Tô vẫn cười, thấp giọng báo cáo tôi: “Vừa nãy mấy huynh đệ của Bùi thúc hỏi lão, nghĩa nữ mới nhận của Bùi gia đã có nơi chốn chưa, nếu như không có, bọn họ muốn thay hồn tiểu tử nhà mình cầu thân. Bùi thúc phồng râu trềng mắt mà nói, sớm đã bị xú tiểu tử của Diệp gia kia cướp mất rồi, nếu không lão cũng đã cướp về cho đứa nhỏ của mình, nào có tới lượt bọn họ.”

Hắn lắc lắc đầu, cố ý làm ra vài phần bộ dáng kích động: “Con gái của nhà có trăm người đến cầu thân, tuy rằng chứng minh rằng ta có người vợ tốt, nhưng là tại hạ thập phần sợ hãi a! Nếu không qua năm mới chúng ta làm chuyện này luôn đi, đỡ khiến tướng công của nàng mỗi ngày lo lắng đề phòng!”

Tôi trừng hắn liếc mắt một cái, hắc hắc cười gian: “Người ta là bị hấp dẫn bởi ý niệm thôi, biết bản chất ta là Đẳng đồ tử* còn dám can đảm muốn lấy ta, phỏng chừng khách quan người là kẻ duy nhất. Ngài cứ thoải mái buông thả trái tim đi, nếu người dám can đảm thoái lui ta mới nên lo lắng đề phòng!” Nói xong ngấm ngấm bộ phận dưới eo của hắn, nháy mắt ám chỉ hắn.

*Đẳng đồ tử: kẻ háo sắc

Diệp Tô tỏ vẻ hoảng sợ, một tay ôm ngực, lã chã – chực khóc: “Oan gia, đây chính là cam đoan hạnh phúc về sau của hai ta nha, nàng nhẫn tâm như vậy sao?”

Tôi cười: “Chỗ nào mà không có nhược điểm!” Tốt xấu gì thì con gái vẫn có đồ dùng để bảo vệ sức khỏe, tôi sợ gì (myu: ý của Lăng tỷ chắc là BCS đó, hehe).

Diệp Tô bị ghen thở, hung tợn nói: “Thế nào cũng phải nhanh nhanh lấy nàng, cho nàng biết thế nào là thực vị mới không nói ra những lời không có kiến thức như vậy!”

Tôi cười càng thêm tà ác: “Ta còn sợ người không dám đó.” Vội vàng bóp mũi hắn lại!

Hắn trừng tôi một hồi, thất bại mà lắc đầu, vừa đúng lúc này có vị trưởng bối gọi hắn, Diệp Tô cao giọng đáp ứng, quay đầu lại, nhỏ giọng hấp dẫn tôi: “Đợi ngày thành thân ta sẽ khiến nàng không xuống giường được.”

Tôi hí mắt cười: “Đến ngày đó không biết ai sẽ là kẻ ngự ngường đâu”

Hắn hừ một tiếng, nhanh tay điểm điểm lên trán tôi, trong mắt mang theo ý cười: “Giả bộ.” Lại lưu luyến liếc mắt nhìn tôi một cái, lúc này mới vội vàng đi tới trước mặt trưởng bối kia, mỉm cười hàn huyên.

Ánh mắt của tôi không tự giác đuổi theo hắn, thỉnh thoảng có người chụp bả vai tôi, tôi quay đầu lại, một mỹ nữ hồng y đang ngạo nghễ nhìn tôi.

Mỹ nữ mặt mày sâu sắc, làn da trắng nõn, một đôi con ngươi có chút xanh lam, hẳn là không phải người Hán. Giữa lông mày nàng có một nét anh khí có chút giống Lâu Yến Phi, bất quá Yến Phi là vẻ đẹp trung tính, còn nàng lại hoàn toàn bộc lộ nét ngang bướng, hơn nữa theo tôi thấy, cup D của nàng phỏng chừng sẽ làm nàng thất bại hoàn toàn trong việc nữ giả nam trang.

Trong lòng tôi đột nhiên có một loại dự cảm xấu.

Nàng nói tiếng Hán giọng cứng nhắc: “Lăng Đang cô nương phải không? Có thể vừa đi vừa nói chuyện được không?”

Tôi nhìn nàng cười: “Xin hỏi người là....”

Nàng ngạo nghễ: “Na Đóa, nhân tình của Diệp Tô .”

Tôi thở dài một hơi: ” Chào, ta cũng vậy.” Quay đầu nhìn Diệp Tô, hắn cùng người khác đứng xa chỗ này rất nhiều, lại quay lưng về phía chúng tôi nên không biết được động tĩnh bên này.

Na Đóa nghiêm mặt lạnh: “Lăng cô nương sợ ta đánh người?”

Tôi không khỏi cười: “Không, không sợ. Xin mời đi theo ta.”

Bởi vì thường cùng Bùi phu nhân tản bộ nên tôi rất rành khu vườn của Bùi gia. Tôi đưa nàng đi vào con đường thông nhỏ, đến ngọn giả sơn phía sau mới dừng chân, quay đầu lại nhìn nàng cười: “Tốt lắm, nơi này không ai, Na cô nương muốn nói cái gì?”

Nhân tình!

Trong lòng tôi nửa nóng nửa lạnh đan xen nhau khiến tâm của lão bà tôi chi chít loạn. Một bên kinh sợ hét lên tên Diệp Tô hỗn đản này còn có nhân tình khác, hơn nữa nhân tình này còn là mỹ nữ có bộ ngực đặc biệt lớn, lão tử một trận liền thua hai điểm. Một bên lại mạnh mẽ không ngừng tự trấn định an ủi chính mình chớ hoảng sợ chớ hoảng sợ, thằng nhãi này chỉ ứng phó tôi đã đủ phiền toái rồi, làm sao còn có tâm trạng ứng phó người khác, cái gọi là nhân tình kia đại khái chính là kiểu bạn gái cũ.

Bạn gái cũ! Xxx!

Tên hỗn đản thế mà lại có ổ rơm bên ngoài, người cùng bạn gái cũ lang bạt giang hồ không nói, tại bữa tiệc của Bùi gia cũng dám xuất hiện, người muốn tự tìm đến cái chết hay muốn chết, có tin hay không ta làm cho duyên phận của người thành một đường thẳng tắp vô hạn? !

Trong lòng Hồng Hồ sóng nước dậy sóng, sóng sau không ngừng dồn lên sóng trước, tôi bên ngoài vẫn duy trì vẻ trấn định, tươi cười nhu hòa, ánh mắt càng nhu hòa.

Na Đóa vừa vênh cằm, ngữ điệu kỳ quái mà đặt câu hỏi: “Ta nghe nói người sắp gả cho Diệp Tô?” Biết rõ còn hỏi, Diệp Tô vừa đi nàng liền tìm đến tôi, nàng không nhìn thấy hành động giữa chúng tôi sao?

Tôi cười: “Na cô nương có ý kiến gì sao?” Tôi đặc biệt nhấn nhay, cố ý kìm nén!

Na Đóa chống nạnh: “Đại tiểu thư như người không thích hợp với Diệp Tô, miễn cưỡng ở chung một chỗ cũng không vui, ta khuyên người buông tha đi!”

Cái gì, Đại tiểu thư!

Vị này trước khi tìm đến tôi cơ bản là không thuê người điều tra tình cảm của chúng tôi sao?

Tôi nháy mắt: “Sao Na cô nương biết ta không thích hợp hẳn, người cùng Diệp Tô có quan hệ gì? Người phải biết, định nghĩa nhân tình của chúng ta không giống nhau.” Tôi nghĩ hai người chúng tôi đang ở hai thái cực, tôi thì ôn nhu còn nàng ta thì mài dao soàn soạt đòi chiếm Diệp Tô.

Na Đóa ngẩng đầu ưỡn ngực, hai luồng đại sát khí trước ngực quả thực phải phá kén mà xông ra: “Lần đầu tiên của hần là cùng ta!”

Tôi ngược lại nhẹ nhàng thở ra. Nàng chỉ nói lần đầu tiên, mà không nói gì đến lần gần nhất.

Cứ theo dã tính của nàng, nàng không giống kẻ thực chú trọng đến lần đầu tiên của mình, chọn cách này đả kích tôi, chứng minh rằng có lẽ nàng ta chỉ có cái này để mà nói đến thôi.

Tôi cười có điểm thực lòng, nhìn nàng đồng tình: “Lần đầu tiên không quá thoải mái đi? Ủy khuất người rồi.”

Na Đóa chớp chớp mắt, rõ ràng có điểm mơ hồ. Tôi bắt lấy cơ hội không ngừng cố gắng: “Hần hiện tại là của ta. Mặc kệ lần đầu tiên của hần là với ai, sau này mỗi lần của hần sẽ chỉ cùng ta. Trước đây Diệp Tô nhận được chiếu cố của cô nương, ta vô cùng cảm kích, về sau sẽ không phụ sự lo lắng của Na cô nương.”

Na Đóa trách móc: “Cái kia, người không thương hần, ta thương hần, ta có đội tàu, ta gả cho hần thì đội tàu đều cho hần!” Nàng khôi phục trấn định, lặp lại: “Ta đối xử với hần rất tốt, người không thích hợp với hần! Người không thương hần, người không ăn giấm!” (ý là ghen đó) Nàng cau mày, liều mạng biểu hiện sự ghen tuông với động tác giữa tôi và Diệp Tô vừa rồi.

Thật là ác liệt, cô nương này là nữ thuyền trưởng?

Khó trách vẻ mặt anh khí, hóa ra là từ sóng gió tôi luyện mà có.

Trong lòng tôi nổi lên sự ngưỡng mộ, đột nhiên lại có điểm thích tính cách nói thẳng thừng của nàng.

Đại khái là cảm thấy thủ đoạn của nàng không thắng nổi tôi, vì thế lập tức theo dõi thủ hạ thấp vị trí thành tiểu bang hữu?

Tôi cười cười: “Này cô nương, ta không biết ngươi có thể hiểu được hay không. Diệp Tô trước khi gặp ta, hần tự do, khi đó hần cùng ngươi từng có cái gì, đều là những ký ức tốt đẹp, ta không muốn can thiệp, ta cũng có thể hiểu được. Nhưng mà hần hiện tại là của ta, hần yêu ta, ta cũng thương hần. Nếu ngươi bây giờ chen vào giữa chúng ta, chỉ có thể làm hỏng cảm giác tốt đẹp ban đầu của hần đối với ngươi, làm cho hần chán ghét ngươi mà không thể khiến hần yêu thương lại ngươi... Na cô nương, ngươi có đội tàu, lại có bộ dạng xinh đẹp, không lo tìm không được người khác. Diệp Tô đã là của ta, mời ngươi buông tay.”

Na Đóa trong mắt xẹt qua một tia kinh hoàng: “Trước đây ta không có ở đây, hiện tại ta đã trở lại, hần chưa cưới ngươi, ta còn có cơ hội!” Nàng hít sâu một hơi, kiên định nói, “Chúng ta cạnh tranh công bình!” Câu này thập phần lưu loát, chắc là thường nói.

Tôi cười lắc đầu: “Không, Diệp Tô là của ta, hần không phải là hoa hồng lấy ra làm phần thưởng cho người thắng cuộc, hần chính là của ta, cô nương hết hy vọng đi.”

Tôi nhìn nàng khẽ cúi người: “Cô nương, chúng ta trở về đi, vườn Bùi gia phức tạp, mình ngươi sẽ không tìm thấy đường”. Đưa nàng đến chỗ này có vẻ như lòng dạ tôi hẹp hòi, nhiều khi tôi khi dễ kẻ yếu nha.

Na Đóa dậm chân một cái: “Cạnh tranh công bằng, liền như vậy định rồi!”

Hừ, ai định gì với ngươi!

Tôi không nói gì, dẫn nàng trở về, trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi mài dao.

Hừ hừ Diệp Tô, ngươi nếu dám động tâm, lão nương liền xé ngươi thành xúc tua!

55. Chương 55: Sấm Lớn Mưa Nhỏ Là Chuyện Không Thực Tế

Tôi dẫn theo nữ thuyền trưởng vừa mới trở về, đã bị vẻ mặt lo lắng của Diệp Tô chấm dứt hòa bình.

Diệp Tô cầm tay tôi, hơi dùng lực một chút kéo tôi lại gần, cúi đầu hỏi tôi: “Về rồi à? Sao rời đi cũng không nói với ta một tiếng?”. Sau đó mới nhìn họ Na Đóa, gật đầu lễ độ cười cười, rồi thấp giọng quở trách tôi, “Mới khen nàng có chút ôn lương hiền thực, ngoảnh lại nàng liền phá hủy luôn công sức của ta! Oan gia, Thẩm Hồng bây giờ còn không thấy bóng dáng, hiện tại trong vườn nhiều người như vậy, nhờ người ngoài trà trộn vào thì làm thế nào? Nếu nàng không thích, mệt, nói với ta một tiếng, ta liền đưa nàng đi nghỉ ngơi.” Giọng nói vô cùng sùng nịnh cộng thêm không hề che giấu.

Khóe miệng tôi đắc ý cong lên: nhìn xem đi, đây chính là đãi ngộ khác biệt. Mặc dù hần xem tôi thành tiểu hài tử giống như củ cà rốt thêm cây gậy lớn trên chọc, nhưng là tôi rất sáng khoái!

Cho nên nói, nữ nhân chúng ta sở dĩ vì nam nhân đấu qua đấu lại, hoàn toàn là bởi vì xú nam nhân kia vui mừng khi gặp mình, hưởng thụ những niềm vui của sự sùng nịnh. Nếu nam nhân đều tỏ thái độ rõ ràng dứt khoát, lúc đó nữ nhân cũng sẽ không hần thù lẫn nhau.

Ngàn sai vạn sai, đều là lỗi của nam nhân!

Oán khí của tôi đối với hần tiêu tán hơn phân nửa, nhìn hần còn chưa có ý định dừng lại, tôi vội vàng cười, liếc mắt nhìn Na Đóa: “Ngươi vừa rồi không phải rất bận sao? Cô nương kia thỉnh cầu ta mang nàng đi xem phong cảnh vùng sông nước Bùi gia, ta nghĩ chỉ đi một lát, không ngờ tới lại khiến ngươi sốt ruột như vậy.” Khi nói chuyện vẫn là mang theo mặt nạ thanh danh ta hiền thực hữu đức.

Diệp Tô lườm tôi trong chớp lát, trong ánh mắt dần dần hiện ra thần sắc hiểu rõ, dở khóc dở cười liếc tôi một cái, tiến lên từng bước qua loa đem tôi che ở phía sau, chít chít tràn ra quang quác cùng Na Đóa nói một loại ngôn ngữ khác.

Ai, lúc này liền nhận thức được tầm quan trọng của việc hiểu rõ tiếng nước ngoài.

Cho dù không thể hỏi đường gọi món ăn, cũng có thể nghe hiểu được I love you cùng cách tấn công, ít ra đại khái cũng hiểu được hướng đi của cuộc nói chuyện, là cách tấn công hay chỉ là lễ phép chào hỏi trường bối.

Diệp Tô đứng ở phía trước tôi, tôi nhìn không ra vẻ mặt của hắn, chỉ có thể nhìn thấy Na Đóa ngửa đầu nhìn hắn, vẻ mặt từ tự tin dần dần biến thành không thể tin, nàng phần hận trừng mắt nhìn tôi lại bị Diệp Tô che khuất ở phía sau, lại bắt đầu phần hận trừng mắt Diệp Tô.

Haiz, hắn là bị hắn cự tuyệt rồi.

Tôi lại lần nữa cảm thấy thật sáng khoái.

Âm thanh của Na Đóa càng ngày càng vội vàng, mặc dù đã khống chế âm lượng để người ngoài không thể nghe thấy, nhưng vẫn nghe được, nàng thập phần tức giận.

Thanh âm của Diệp Tô vẫn vững vàng bình tĩnh, mang theo chút cảm giác không biết làm sao.

Đột nhiên, Na Đóa tháo chiếc roi bên hông xuống, quát Diệp Tô một cái rồi che mặt chạy.

Tôi tức giận, nhảy ra nhìn chằm chằm nàng ta, rồi quay đầu lại trừng Diệp Tô: “Người muốn chết sao? Vì sao không né một roi kia của nàng ta?” Nam nhân của tôi thế nhưng bị người khác s* rồi? Thế này thì mặt mũi của lão nương để đâu!

*s: cường bạo

Diệp Tô nắm lấy bả vai tôi không cho tôi cục cựa, ôn nhu an ủi: “Không có việc gì, y phục rất dày, nàng ấy căn bản không có làm thương tổn đến ta. Theo giúp ta đi đổi bộ y phục khác?”

Tôi tức giận, không thương tổn càng không được!

Hai người các ngươi xem tôi là người chết sao, làm trò trước mặt tôi người đánh ta ta đánh người, đùa rất hay phải không? Có muốn lão nương mang thêm đến cho người áo da cùng nến nhỏ không?

Nhưng đây là ở nơi đông người, rõ ràng không phải chỗ tốt. Tôi tức giận cũng chỉ có thể tổn sức làm lá chắn cho hắn, dọc đường vẫn duy trì cử chỉ đúng mức cùng mỉm cười chậm rãi đi ra bên ngoài.

Cũng may mắn hiện tại khách khứa đều đã giới thiệu qua một vòng, ngoại trừ hắn nhìn tôi chằm chằm đề phòng, nhưng người khác đều không ai chú ý.

Sau khi ra vườn, thẳng nhái này còn quen cửa quen đường kéo một thẳng nhỏ lại dặn vài câu, hoàn toàn đem Bùi phủ trở thành nhà của chính mình.

Tôi nhìn trái phải không có ai, bắt đầu nói lầm bầm giống con muỗi: “Nàng đánh người là có ý gì? Không phải là có ám hiệu bí mật gì chứ? Ví dụ như canh ba nửa đêm gặp ở gian nhà phía tây chẳng hạn?”

Diệp Tô bật cười, lấy tay xoa bóp cổ tôi: “Ghen sao?”

Tôi hung hăng đánh hắn một khuỷa tay: “Thế nào, ghen không được à? Người tốt nhất đem mọi chuyện giải thích rõ cho ta, bằng không cẩn thận nhục điểm của người!”

Tôn tử này tiếp tục rướn người cười nhẹ: “Thật sự phải đem mọi chuyện giải thích rõ ràng?”

Tôi một mực phủ quyết: “Ta không muốn nghe!”

Nói xong chính mình cắn đầu lưỡi trước. Mẹ nó, đã nói gần đây rất mê muội bà nội Quỳnh Dao và TVB, đây là đối thoại kinh điển cỡ nào a, đây là ý tứ gì người không cần giải thích rõ ràng cho tôi nghe!

Nhưng quả thật tôi muốn biết rõ ràng sự tình từ đầu đến cuối, lại không muốn nghe chuyện tình lãng mạn của hai người.

Nếu không biết, tôi còn có thể giả vờ rộng lượng, nhưng hiện tại biết rồi, tôi không có biện pháp không nghĩ, không có biện pháp không thể so sánh.

Nam nhân đều thích cô nương ngực lớn, tôi dĩ nhiên thua ở ngay điểm xuất phát.

Sầu nào.

Tôi buồn bực theo hắn vào nhà, buồn bực nhìn thẳng nhỏ cầm y phục của Bùi lão gia đưa cho hắn, buồn bực dán mắt nhìn hắn ở trước mặt tôi hết sức phong tao cởi áo ra, tháo thắt lưng, buồn bực nói lầm bầm: “Đừng tưởng rằng lấy sắc dụ chính là dầu cao Vạn Kim, chuyện này người không giải thích rõ ràng thì chúng ta không xong đâu!”

Diệp Tô cởi bỏ y phục bị nữ thuyền trưởng đánh rách, trực tiếp nghênh đón ôm tôi ngồi ở trên giường, đem tôi đặt ở trên đùi hắn, hướng tôi nháy mắt: “Đột nhiên không muốn lập tức giải thích, ta muốn nhìn nàng vì ta ăn dấm chua một lát.”

Hứng thú tệ hại!

Tôi tốn hơi thừa lời, quen cửa quen đường nắm lấy nhược điểm của hắn, nói cười thần nhiên: “Người có thể không biết, lúc ta ghen sẽ có ham muốn phá hư tương đối mạnh, khí lực cũng khá lớn, sở trường đoạn tuyệt sự sống như tay không làm vỡ tảng đá lớn a, tay không làm vỡ miếng gạch a, tay không bẻ gãy cây trúc a...”

Diệp Tô sắc mặt nháy mắt trắng bệch: “Nương tử bớt giận, tiểu nhân nhất định biết gì nói nấy không giấu diếm bất cứ điều gì, thỉnh nương tử trước buông tha nhân tố quyết định tương lai hạnh phúc hai ta!”

Tôi hừ một tiếng, buông tay: “Người không nói rõ ràng, nương tử liền biến thành tẩu tử!” Tôi cũng sợ tôi một khi không cẩn thận gây ra tai nạn chết người.

Aiz, hoặc là sinh mệnh tương lai bị tôi nắm sau khi phần nộ, liền vĩnh viễn chết yểu.

Diệp Tô hoàn toàn không sợ câu uy hiếp này của tôi, ôm thắt lưng của tôi cười đến xuân phong ấm áp: “Nếu ta khai báo rõ ràng, có phải hay không liền lập tức gả cho ta?”

Tôi trừng hắn: “Đại ca, ta dám xuất giá sao? Hôm nay là đánh người một roi, ngày mai chính là chém người một đao, ngày mốt liền trực tiếp đem từng nhóm người đuổi về đến đây! Ai biết người bên ngoài làm ra bao nhiêu khoản nợ phong lưu!”

Diệp Tô bất đắc dĩ: “Ta cùng nàng ấy không có gì, lúc đó còn nhỏ không hiểu chuyện...”

Tôi mạnh mẽ che miệng hắn, do dự hết lần này đến lần khác, cuối cùng hiên ngang lăm liết buông tay, lấy thái bộ tiền bối cách mạng nghiêm rằng dặn hắn: “Được rồi, chết cũng phải chết một cách rõ ràng, phần thiếu nhi không thích hợp lôi ra thì dừng lại, đừng nói quá tử tử.”

Diệp Tô cười khổ: “Căn bản là không có nội dung tí mĩ... Người sắc mục* không quá coi trọng trinh tiết, hai bên đều chưa kết hôn, vì nhất thời vui vẻ làm chồng hờ vợ tạm cũng không phải là chuyện gì mới mẻ. Khi ta mười lăm tuổi cùng cha ta đi thăm thân thích bên kia qua lại, ở đó khoảng nửa năm, lâu ngày quen biết thanh niên du mục địa phương, Na Đóa là một trong số đó. Lúc ấy bọn họ... đều có kinh nghiệm, Na Đóa bởi vì xinh đẹp nhất, cho nên... ta hỏi nàng có thể dạy ta được không, sau đó... liền cùng nhau qua một đêm.”

*Người sắc mục: các dân tộc Tây Vực vào thời nhà Nguyên thống trị.

Tôi chớp mắt, hắn nói chính là người sắc mục hay là Mỹ quốc dân dân a, mười ba mười bốn tuổi tìm một bằng hữu cáo biệt tám thân xử nữ? Cách làm này sao nghe quen thuộc như vậy.

Được rồi, nếu chỉ có như vậy, cũng không có gì khó khăn để tiếp nhận.

Mấu chốt là nàng đột nhiên phải chặn ngang một cước là chuyện thế nào?

Diệp Tô tiếp tục nói: “Mấy ngày sau cha ta dẫn ta đi. Bởi vì nàng không phải lần đầu tiên, tính tình lại vô cùng mạnh mẽ, cho nên ta cũng không chịu trách nhiệm chuyện này. Ta cũng không nghĩ tới ở chỗ này có thể gặp lại nàng, nàng nói, nàng kế thừa đội tàu của cha nàng, đây là lần đầu tiên đến Lạc Hà, có lẽ cũng bị mọi người kéo đến góp vui. Nàng vừa mới nói, nhìn thấy bộ dạng trưởng thành của ta cảm thấy rất hợp khẩu vị của nàng, đối với ta nhất kiến chung tình, muốn cùng với nàng cạnh tranh công bằng. Ta giải thích ta đã cùng nàng đính hôn, theo tập quán của người Hán, đính hôn giống như thành thân. Nàng cảm thấy bị ta cự tuyệt thật mất mặt, liền đánh ta một roi.”

Tôi lé mắt nhìn hắn, học Na Đóa: “Thuyền của ta, gả cho hắn, đều cho hắn!”

Diệp Tô bật cười: “Ta cần nhiều thuyền như vậy để làm gì? Vĩ đại bất điều*. Hơn nữa, ta há vì mấy chiến thuyền thuyền sẽ ủy khuất người của chính mình?”

Vĩ đại bất điều: đuôi to khó vẫy

Cũng đúng, hẳn cũng không có thiếu thuyền, vì đội tàu mà phải cưới vợ gì gì đó, quả thật vô cùng tổn hại mặt mũi. Nhưng...

“Chuyện này kết thúc rồi?” Dựa theo phong cách cầu huyết kịch truyền hình, xuất hiện bạn gái trước xinh đẹp như thế, dù thế nào cũng sẽ khiến nam chính bị lúc lắc giữa trung hiếu, tiến thoái lưỡng nan giày vò mười mấy tập, làm trong nhà gà bay chó sủa, sau đó phồn hoa tan mất lúc này mới cảm thấy so với quá khứ đã qua vẫn là người tốt nhất.

Phi, nếu xuất hiện loại cảnh tượng này, lão tử trước tự mình lĩnh hội thuận tiện không chơi với các người.

Nhưng giải quyết tốt gọn gàng như vậy, cũng khiến cho tôi không thích ứng kịp!

Diệp Tô cười không biết làm sao: “Oan gia, nàng cho là tướng công của nàng thật sự là khắp nơi trên hoa gheo nguyệt, khắp nơi làm chuyện phiến toái?”

Tôi chớp mắt, đem ý nghĩ viết rõ ràng ở trên mặt: Chẳng lẽ không đúng?

Diệp Tô cười khổ: “Haiz, đúng là niềm tin của nàng đối với ta không cao.”

Tôi ôm cổ hần nói lầm bầm: “Cho nên ta mới phải cùng người đi ra biển một chuyến. Ta phải dọc đường điều tra một chút, xem người có trên một đảo nhỏ không tên tuổi nào đó nuôi dưỡng một đoàn hậu cung hay không!”

Tôi lòng đầy cảm phẫn, dùng hai tay ở trên người hần sờ tới sờ lui: “Nếu thật sự là như vậy, ta liền đem người trói trở về gọt thành người xấu, không thể đi đâu được, chỉ có thể ở cùng ta!”

Diệp Tô thở một hơi, dè tay tôi lại đem tôi đặt ở trên giường, ánh mắt thâm trầm: “Oan gia, ta nói cho nàng một chuyện.”

Tôi nhìn hần, khấn trương nói: “Người sẽ không thực sự nuôi dưỡng hậu cung chứ ...”

Hần bật cười, một lát sau lại nghiêm mặt: “Người sắc mực mặc dù khi độc thân theo đuổi hưởng lạc, nhưng một khi đã xác định bạn đời, sẽ tuyệt đối trung thành.”

Tôi cúi đầu, nắm trung y ít ỏi của hần, có chút chột dạ: “Ê ê, người là nửa người sắc mực thôi, người Hán còn năm thê bảy thiếp càng nhiều càng tốt ấy chứ, ta thế nào cũng phải ôm hy vọng tốt nhất cho những tính toán xấu nhất ...”

Diệp Tô cúi đầu, khẽ hôn thái dương của tôi, ánh mắt nỉ non: “Phần người Hán kia của ta là di truyền từ mẫu thân mình, cho nên, chỉ có chuyện theo một người đến cuối đời, không có chuyện năm thê bảy thiếp.”

Tôi nhếch miệng cười to: “Như vậy cũng đúng?”

Hần thoáng ngẩng đầu, ánh mắt chuyên chú nhìn môi của tôi: “Tiểu linh lăng, từ khi ta yêu nàng đến bây giờ, đã tám tháng rồi.”

Hần khéo léo cởi bỏ nút thắt trên lưng của tôi, bàn tay to như con rắn trượt vào trong y phục của tôi: “Ta kìm nén rất khó chịu...”

Tôi xì một tiếng vui vẻ: “Trước kia rốt cuộc là ai nói không cần a?” Khẳng định không phải tôi.

Hần cắn vành tai tôi, hung tợn nói: “Gả cho ta! Năm tới sẽ làm hôn sự!”

Tôi ngứa chịu không nổi, đành phải cười cò kè mặc cả: “Sau khi ra biển trở về!”

A, lại cho hần ăn viên thuốc an thần. Diệp Tô, bốn cô nương chuẩn bị gả cho người, thỉnh tung hoa đi.

Tôi đương nhiên biết, vị cha nuôi mẹ nuôi mới xuất hiện kia của tôi viện cố nhân ngày tết ông Táo mời bằng hữu thân thiết long trọng giới thiệu người con gái nuôi là tôi, ngoại trừ xác định danh tính của tôi, còn có vì Diệp Tô để xem ý tứ của tôi.

Hôm nay nữ quyền tới không ít, những người phụ nữ đã kết hôn tụ tập cùng một chỗ muốn tám nhất nhất chính là chuyện khuê nữ nhà nào gả cho con trai nhà nào là xứng đôi nhất, chuyện tình cảm của thành viên mới như tôi đây hiển nhiên là trọng điểm thảo luận của bọn họ.

Mà mẹ nuôi của tôi nhất định sẽ nói thật chuẩn xác với bọn họ, tôi đã cùng Diệp Tô định việc hôn nhân, chỉ là chưa có chọn được ngày tốt.

Dưới dư luận tầng tầng lớp lớp, tôi muốn hủy hôn cũng khó.

Kỳ thật đồng chí Diệp Tô này không tồi, ý chí cách mạng kiên định, nắm bom oanh tạc hai khối thịt phía dưới vẫn có thể duy trì bình tĩnh, tin tưởng là cán bộ đảng thật tốt, cần phải quan sát trọng dụng.

Nếu trong lúc quan sát không có lời nói tác phong trọng đại, tổ chức phê chuẩn cho hẳn sau khi nhiệm vụ ra biển kết thúc chính thức thành thành viên chính thức.

Hơn nữa thể công đạn thịt của mỹ nữ Na Đóa thật sự không thể khinh thường. Có người tranh giành thức ăn, tôi nháy mắt khấn trương.

Lúc này mà lay động bất định thái độ không rõ, thì chẳng khác nào đem chiến hữu dâng cho công sự của địch nhân, a không phải, trong chiến hào đấy a!

Diệp Tô hơi hơi nhắc thân thể, cười hân vào trán tôi: “Lần này ta có thể nghe rõ rồi.”

Tôi cũng cười: “Đúng vậy.”

Hắn hài lòng thở dài một tiếng, vuốt ve hai má của tôi: “Cuối cùng không chạy nữa.” Lại hỏi tôi, “Vì sao nhất định phải ra biển rồi mới thành thân? Nàng thật sự lo lắng ta bên ngoài nuôi dưỡng người khác?”

Tôi thở dài một hơi, đẩy ngón tay của hắn: “Thứ nhất, ta quả thực cảm thấy một chuyến trôi nổi trên biển mất mấy tháng rất nguy hiểm, hơn nữa người ở bên ngoài có thể hay không bị quyến rũ ta cũng không biết. Cùng với việc sau khi hai ta thành hôn ta ở nhà miên man suy nghĩ, không bằng ta đi theo người một chuyến mắt thấy việc thật.

“Thứ hai, ta quả thật rất muốn đi biển, ta cảm thấy đặc biệt có phẩm chất anh hùng khí khái, cho nên muốn tự đi lĩnh hội một lần. Nếu trước khi chúng ta thành thân không đi, đợi cho tới thời điểm tiệc rượu tân hôn, cha người cùng mẹ nuôi ta khẳng định không cho phép chúng ta rời xa nhà. Sau khi thành thân nửa năm, biến số càng thay đổi, ai biết lúc đó ta có thai. Sinh đứa nhỏ rồi càng không thể khắp nơi chạy loạn, này cũng không cho kia cũng không cho, sau đó ta cũng chỉ có thể bị thương ở lại Lạc Hà, ngoan ngoãn chờ người hàng năm chỉ lên bờ mấy tháng.”

Diệp Tô nghiêm túc nghe tôi nói xong, cười nhẹ: “Kỳ thật cha mẹ của Bùi thúc cũng từng đi ra biển vài năm.”

Tôi lườm hắn một cái: “Ra biển là điều quan trọng.”

Hắn rên rỉ một tiếng, thất bại nằm úp sấp quay về trên người tôi: “Liệu có phải đợi đến cuối xuân...”

Tôi ám muội vuốt ve sau cổ hắn sau, đối với hắn nháy mắt: “Ta chưa nói người phải nhịn a”

Diệp Tô nhìn tôi cười: “Vậy cung kính không bằng tuân mệnh.”

Hắn nâng gáy tôi áp sát môi tôi, vừa muốn cùng tôi xâm nhập dây dưa, chợt nghe có nha hoàn gõ cửa sổ, âm thanh giòn giã rõ ràng truyền vào: “Diệp công tử, Lăng tiểu thư, Trần lão gia đến đây, phu nhân hỏi hai người khi nào thì qua đó ra lễ?”

Diệp Tô ngẩn ra, tiện đà cười khổ, cùng tôi thì thầm: “Lần sau sẽ không bỏ qua cho nàng.”

Tôi cười: “Một lời đã định.”

Lão nương cũng không nhịn được, vội vã hơn.

56. Chương 56: Có Hứng Phấn Thế Nào Đi Nữa Cũng Phải Nhịn

edit: Đường Mạc Linh beta: hanhmyu

Diệp Tô xách tôi như xách con gà đến trước bàn trang điểm, cho tôi ngồi đằng hoàng, đè vai tôi xuống an ủi: “Không cần vội, Trần lão gia bối phận cao, lại thích cùng người ta nói chuyện phiếm, đến phiên chúng ta hành lễ cũng phải sau nửa canh giờ nữa. Ta đi gọi Văn Sương tới giúp nàng chải lại đầu”. Nói rồi định đi mở cửa.

Tôi nhanh nhẹn kéo chàng lại, ngẩng đầu nghiêng rặng nghiêng lợi uy hiếp: “Chàng sao lại luôn muốn cho nha hoàn biết ta với chàng làm chuyện xấu thế? Hôm nay ta tự chải tóc, không cần cô ta hỗ trợ”. May là chúng tôi còn chưa bắt đầu đã bị gọi ra, phấn chưa phai hết, chỉ là son trên môi bị Diệp Tô ấn đến nhoeo hết ra, nhưng chút chuyện nhỏ này sao mà làm khó được người thần thông như tôi?

Xuất phát từ chút kinh nghiệm cùng chút mục đích không thích hợp nói cho trẻ nhỏ, tôi thường mang theo một hộp son tùy thân.

Diệp Tô nhìn tôi lấy hộp son ra, cười không có ý tốt: “Nương tử chuẩn bị thật là đầy đủ quá!”. Vừa nói vừa cúi người, nhìn chằm chằm môi tôi: “Son trên môi nương tử này, cũng là thưởng cho ta ăn à?”.

Tôi ôm lấy cổ chàng, bày bộ mặt con buôn: “Chúng ta buôn bán nhỏ, sao có thể cho chàng chiếm tiện nghi? Trước giờ đều là chàng làm nheo, ta muốn bồi thường!”. Nói rồi đi tới, đầu lưỡi dạo qua một vòng trên môi chàng, nhẹ nhàng mút vào.

Diệp Tô rên rỉ một tiếng, đảo khách thành chủ.

Nụ hôn của chàng như sóng biển dập dềnh, sóng mới đè sóng cũ, liên miên không ngừng, khiến cả người tôi bủn rủn, lòng tràn đầy khiêu khích không chế từ huyết của chàng.

Diệp Tô thở hồng hộc buông tôi ra, ngón tay tiếc vuốt xoa xoa môi dưới tôi: “Trần lão cửu gia còn đang chờ, nếu không...”.

Tôi cũng thở phì phò trừng chàng: “Toàn ở trong nhà người khác động tình, ở nhà mình thì kiên trì không làm đến bước cuối cùng!”. Hắn đúng là kiểu kín đáo không thích, thích khoe mẽ!

Diệp Tô cười khở: “Nếu như nàng đáp ứng ta từ sớm, liệu ta có ở nhà người ta làm càn?”.

Tôi hừ một tiếng, quay đầu nhìn gương chằm chằm, bắt đầu chải đầu.

Diệp Tô cũng giúp đỡ tôi chỉnh chỉnh lại đằng sau, đương nhiên chưa từng làm đau tôi.

Tôi nhìn chàng, lại nghĩ đến Đoá cô nương gì gì đó, không khỏi lạnh nhạt chọc vào eo chàng: “Những kinh nghiệm này chàng học ở đâu ra?”.

Diệp Tô ngây ra một chút: “Gì?”.

Tôi hùng hổ: “Đừng có giả bộ! Lúc chàng mới vừa gặp ta đã nói với ta chàng không có ai khác, cũng nói với ta ngoại trừ Đoá cô nương của chàng thì không có ai khác làm phiền chàng, bọn họ không phải nhân tình cũng là chàng mua về, những kinh nghiệm này chàng học ở đâu ra?”.

Diệp Tô bật cười, ngồi xổm xuống sau người tôi, đầu tựa trên vai tôi, ánh mắt đẹp đẽ: “Nàng tức giận như vậy là bởi vì nàng càng ngày càng quan tâm ta, phải không?”.

Thật đáng chết, đây là tinh thần lạc quan dạng mù quáng mà! Tôi dường như nhìn thấy hình ảnh một bạn nhỏ báo cáo công việc với sếp lớn, quả nhiên đạo lý từ xưa đến nay đều vậy, lão tử bái phục.

Tôi hừ một tiếng, không nói.

Diệp Tô cọ cọ tôi lấy lòng: “Nếu như nàng muốn nghe...”.

Tôi buồn bực ồ ồ: “Ta không muốn nghe tình sử của chàng! Ta chỉ cần chàng bảo đảm, người trước của chàng sẽ không trở lại làm phiền chàng, ngoại trừ ta ra, chàng sẽ không dây dưa với ai nữa!”.

Diệp Tô dịu dàng cầm lấy tay tôi đang nắm cây trâm, mở lòng bàn tay tôi ra, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên: “Yên tâm đi ngốc tử, sẽ không có ai đến quấy rầy chúng ta đâu, ta vĩnh viễn thuộc về nàng”. Chàng ngẩng đầu nhìn tôi, trên mặt đều là ý cười, “Nàng biết không, đây là lần đầu tiên nàng giận ta, hơn nữa còn là vì tình sử của ta. Ta rất vui”.

Tôi buồn buồn rầm rì một tiếng: “Chàng có bị bệnh không đấy?”. Tự dưng không có việc gì chọc giận người ta, lại còn vui nữa chứ.

Diệp Tô che ngực, kinh ngạc: “Trời ạ nương tử, đều đã bị nàng nhìn ra rồi sao? Vì phu mắc bệnh tương tư, cả ngày cứ buồn bực không giải thích được. Chỉ khi ở bên nương tử mới có thể giảm bớt một chút, nếu cách xa nương tử, vì phu sợ đau tim mà chết mất thôi!”.

Chàng đem tay của tôi dán trên gương mặt chàng, sáng mắt lấp lại: “Nàng giận ta, ta rất vui, bởi vì ... như vậy ta mới biết được, nàng quan tâm ta. Thế nhưng sau đó ta sợ là không có cơ hội cho nàng tức giận nữa. Cho nên, nàng hãy đổi một phương thức biểu đạt khác cho ta biết, nương tử nàng quan tâm vì phu”.

Tôi cau mày: “Ta không thích chàng gọi ta là nương tử, tự xưng vì phu”.

Mặt của Diệp Tô cứng lại, cười khổ vừa muốn mở miệng đã bị tôi trách: “Chờ thành thân rồi hẵng gọi, ta muốn danh chính ngôn thuận”.

Tôi nâng cằm chàng, trịnh trọng: “Ta yêu chàng, Diệp Tô”.

Cả khuôn mặt Diệp Tô đều tỏa sáng, giống như quan âm tỏa ra ánh sáng quanh đầu: “Ta cũng yêu nàng”. Nói rồi lại gần hôn tôi.

Tôi ngăn chàng lại, nhìn hai mắt chàng nói: “Yêu với ta mà nói, không đơn giản là có thể nói ra miệng. Diệp Tô, ta yêu chàng, cho nên ta tin tưởng chàng vô điều kiện. Chàng nói chàng là của ta, ta tin, chàng nói không có người khác, ta cũng tin. Loại tín nhiệm này với ta mà nói có chút mạo hiểm, cho nên đừng làm ta thất vọng”.

Diệp Tô gật đầu: “Yêu cầu rất hợp lý”. Lại khổ não liếc mắt nhìn cửa sổ, ôm tôi thấp giọng oán giận: “Vì sao nàng lại nói lúc này? Nếu là buổi tối, ta cũng không cần khổ sở thế này”.

Tôi lại ngang ngược bắt nhược điểm của chàng, nháy mắt ra hiệu: “Ta cứ thích nhìn chàng sốt ruột đấy”. Tôi thích cười trên nỗi đau của người khác.

Nhìn hai chúng tôi này, một người thích nhìn đối phương tức giận, một người thích đối phương háo sắc, thật là cá mè một lứa, đúng là không phải người một nhà không vào cùng cửa!

Diệp Tô cười khổ buông ra, tự thay bộ đồ mới, nhìn tôi thoa lại son, vừa ra đến trước cửa lại dùng sức bế tôi: “Nếu mà có cơ hội, ta liền...”. Nói không nói hết, nhưng ánh mắt chàng nói lên tất cả.

Tôi cười híp mắt dựa sát vào chàng: “Chàng biết không? Ở chỗ của ta, phụ nữ mặc áo lót, nơi này thật không giống chút nào, gọi là tam điểm thức, nghĩa như tên, chỉ che ba chỗ quan trọng nhất...”.

Diệp Tô che mắt thấp giọng rên rỉ, lát sau mong đợi hỏi tôi: “Nàng định...”.

Tôi nháy mắt mấy cái: “Ta có thể thử một chút”. Tôi cũng muốn được thử! Rãnh ngực hút sâu, nếu lúc đầu đã thua về kích thước thì không thể đến mức thua cả chân cả giày được.

Chúng tôi lại tự kiểm tra một lần, xác định trên mặt trên người không có chỗ nào bất thường mới mở cửa ra khỏi phòng. Cách phòng vài chục bước, nha hoàn đang đợi, nhìn thấy chúng tôi vội vã chào rồi dẫn chúng tôi đến vườn hành lễ với Trần lão cửu gia.

Trần lão gia là cậu ruột của Bùi lão gia, là em trai ruột Bùi thái phu nhân. Bùi lão gia và Bùi phu nhân còn khỏe mạnh, chỉ là người già thích thanh tĩnh, bình thường đều ru rú trong nhà, hôm nay cũng chỉ ngồi một chút rồi lại trở về phòng nghỉ ngơi luôn. Chỉ có Trần lão gia là một chủ nhân thích náo nhiệt, mà người lúc nói chuyện tiếng như chuông, cũng muốn người khác lớn giọng trả lời lại.

Lão gia vui mừng kéo tay tôi rống lên: “Tốt, con gái ngoan! Nhiều tuổi rồi, sao còn chưa thành thân?”.

Tôi cũng chỉ còn cách rống lại: “Gần mười tám, đã gả cho Diệp Tô rồi!”

Lời vừa ra khỏi miệng, một vòng khách hoảng sợ nhìn tôi, duy chỉ có Diệp Tô cười như bị ngu.

May là có Tổ Ngữ thay tôi giải vây, nàng kéo Trần lão gia gọi “Cữu gia gia cữu gia gia”, lời nói dí dỏm không ngừng, chọc cho lão cữu gia cười như bị sét đánh. Mọi người rất nhanh đã quên mất chuyện tôi vừa buột miệng, đều tự chuyển hướng đến trọng tâm câu chuyện, tôi cũng mượn cơ hội trốn qua một bên, khinh bỉ nhìn Diệp Tô: “Hình như ta không nên nói ra thì phải?”.

Diệp Tô chớp mắt, nhờ tay áo che, kéo ngón tay tôi nhẹ nhàng xoa: “Ta thích nghe”.

Tôi liếc chàng: “Sự trong sạch của ta đều bị chàng huỷ hết rồi, chàng đúng là thú đột lột người, đến giờ có lột khỉ cũng khó”.

Diệp Tô cười ngu: “Ta vốn là thú mà”.

Tôi đắc ý vênh mặt: “Được rồi, đồng ý với chàng!”.

Lại nhìn chung quanh, không thấy cô nương nào áo hồng nên hỏi chàng: “Người kia của chàng đâu rồi? Mới cho chàng một roi đã chuồn rồi à?”.

Diệp Tô hơn nửa ngày mới bình tĩnh lại, một lúc lâu sau mới hiểu được tôi nói ai: “Không biết”. Lại muốn giải thích: “Cũng không lạ mấy, Bùi gia trên cơ bản là đã nắm chắc được Lạc Hà trong lưới rồi, nàng ta dù sao cũng là đội tàu mới, không thể tự ý quyết định được, dù sao cũng phải ở lại cùng bàn bạc với Bùi thúc một chút mới đi được”.

Tôi gật đầu, mắt lại trừng chàng: “Nếu cô ta ở lại Bùi phủ thật, các người chắc cũng có kha khá cơ hội đấy nhỉ? Sớm chiều gặp lại rồi vân vân...”. Tôi vẫn không yên lòng nổi, các vị vĩ nhân đều nói, luôn phải cảnh giác với viên đạn bọc đường.

Diệp Tô bật cười lắc đầu: “Ta và nàng ấy đều tự chỉ huy đội tàu của mình bốn ba khắp nơi, làm sao sớm chiều gặp lại được? Huống chi một núi không thể chứa hai hổ, trên một thuyền không thể có hai lão đại. Nàng còn nhớ lần đầu nàng lên thuyền đã gây phiền toái cho Liêu Sư không? Ông ấy và mọi người trên thuyền đều phải nghe theo ta, nhưng người chèo thuyền đều là của Thẩm Đình, dù sao ta cũng phải cho ông ta chút thể diện. Đội tàu của ta là như vậy, với đội khác rất khó hợp tác nổi”.

Thì ra còn có cả vậy nữa à?

Cảm giác có chút giống phía Đông phía Tây ấy.

Tôi như có điều suy nghĩ gật đầu: “Ồ, việc này sau này chàng phải nói cho ta nhiều hơn!”. Đừng khiến ta cái gì cũng tự suy diễn như thế chứ.

Diệp Tô lại cười: “Yên tâm đi, chúng ta còn cả đời nữa kìa, ta sẽ ngày ngày nói đến khi nàng không chịu được nữa thì thôi”.

Tôi hừ một tiếng, quay đi cười.

Những ngày đầu năm ở Lạc Hà đều cấm họp chợ, đường rộng, toàn dân có thể chạy thoải mái. Cho nên từ tiệc trưa ở Bùi gia biến thành tiệc tối, không có những vị mắc bệnh thần kinh đeo mặt nạ trắng, chỉ có sơn hào hải vị khách chủ cùng vui, có cảm giác như tiệc cưới ở hiện đại.

Giống như suy đoán của Diệp Tô, cái vị họ Đoá kia cũng không đến, cùng lắm thì lúc khai tiệc cô ta có ngó một chút rồi lại đi mất. Tôi cảm thấy rất khó hiểu, song lại thấy Bùi lão gia cùng vị khách nào đó cũng đi mất, tôi bình tĩnh lại.

Dù sao Diệp Tô cũng không đi theo họ. Chàng an vị ngồi ở bàn bên cạnh tôi, thỉnh thoảng liếc tôi một cái đầy hàm ý cùng tình ý, cũng không có cô nương nào tiến lên tìm chàng, tôi rất mừng.

Tiệc tối đến tận giờ Hợi mới xong, khách khứa lũ lượt ra về, tôi làm chủ, cũng muốn ra cửa tiễn khách, tiện thể thể hiện ý muốn họ quay lại như lẽ thường.

Vị họ Đoá kia cũng chào tôi, còn trừng mắt hoài nghi hỏi tôi: “Trước đây ngươi ở Thẩm phủ?”.

À, mới một buổi chiều đã nắm bắt thông tin thế này rồi? Tôi cười phủ nhận: “Hình như là cô nương nghe nhầm rồi, tôi là người ở Bách Nhạc”.

Nàng ta hừ một tiếng: “Vậy không biết đặc sản của Bách Nhạc là gì?”

“Lá trà”. Tôi thản nhiên nhìn nàng ta: “Cô nương không tin ta ư?”

Nàng ta bĩu môi, không hỏi tiếp, chấp tay một cái lạy rồi đi luôn.

Diệp Tô rời đi cuối cùng, mọi người lúc ấy thức thoir lủi đi, chàng giữ tôi lại ôm hôn một chút mới lưu luyến ra về.

Tôi đứng ở cửa nhìn theo chàng, đến khi bóng tối che mất hình dáng ấy tôi mới bảo một gia hoàn đóng cổng rồi về chính phòng.

Gió mạnh hắt lên, đột nhiên tôi thấy lông tóc sau gáy dựng hết lên, theo bản năng quay đầu lại nhìn xung quanh, lại đột nhiên gáy tôi tê rần, trước mắt là một màu đen bao phủ.

Lúc mất đi ý thức, tôi tự nhiên rất vui.

May là đã nói với Diệp Tô tôi yêu chàng.

57. Chương 57: Không Kinh Nghiệm Thật Có Hại

Tôi dần dần khôi phục tri giác, không biết đang ở phương nào, không biết ngày nào tháng nào, trên người một mảnh đau nhức, cái gáy sưng lên thỉnh thoảng phát đau.

Không biết có người canh giữ bên cạnh hay không, tôi không dám phát ra tiếng, cũng không dám mở to mắt. Nhưng theo tình huống ánh sáng lọt qua mí mắt thì có thể đoán được nơi này cũng không quá sáng sủa.

Đại não tôi nhanh chóng hoạt động, trước tiên xem qua toàn bộ tình hình, trong lòng không khỏi nghĩ đến quan hệ giữa Mỹ kịch Căng kịch với bọn cướp bắt cóc, thử xem có ứng dụng được chút nào vào thực tế hay không.

Suy nghĩ nửa ngày, tôi không thể không thừa nhận... con bà nó, con tin của Mỹ kịch đều bị giết chết, con tin của Căng kịch đều bị hội chứng Stockholm*, không có gì có thể tham khảo. Lão tử vừa không muốn chết lại không muốn phản bội, trong “tâm lý học tội phạm” con tin cùng bọn cướp lôi kéo làm quen trở thành bại hoại rồi cho rằng chính mình cũng là người trong sạch, phỏng chừng đối với tôi cũng vô dụng.

*Hội chứng Stockholm: là thuật ngữ mô tả một trạng thái tâm lý, trong đó người bị bắt cóc lâu ngày chuyển từ sợ hãi và căm ghét sang thông cảm và quý mến chính kẻ bắt cóc mình

Tôi cơ hồ có thể khẳng định kẻ bắt cóc là Thẩm Hồng. Đương nhiên tôi là kẻ thù của hắn. Thằng nhãi này có thù tất báo, lại hai lần bại trong tay tôi, tất nhiên sẽ hận tôi thấu xương. Hắn hiện tại không giết tôi, đại khái vẫn là muốn lợi dụng tôi để gây sức ép có lợi cho hắn, nhưng kết quả cuối cùng đối với tôi nhất định vẫn là một đường chết.

Cũng không biết hiện tại Thẩm Hồng làm việc đơn độc hay có kẻ đồng lõa.

Mặc kệ thế nào tôi cũng không thể ngồi chờ chết. Não tôi nhanh chóng hoạt động tìm biện pháp, cho dù không thể trốn cũng phải tìm cách lưu lại điểm đánh dấu cho Diệp Tô cùng Bùi gia truy tìm manh mối.

Bé tắc nửa ngày tôi vẫn không nghe thấy động tĩnh gì, nghiêng tai lắng nghe cảm thấy từ rất xa có âm thanh huyền ảo cùng tiếng thét xuyên qua tấm ván gỗ trên đỉnh đầu tôi. Rất tốt, nơi này có người.

Chọn nơi nào nhiệt để giam giữ tôi, hoặc là Thẩm Hồng là kẻ tài cao gan lớn không sợ hãi, nhận định nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, hoặc là là hắn thật sự không còn lựa chọn nào khác.

Tôi cắn răng cố gắng chuyển động cái cổ, hé mắt nhìn trái nhìn phải.

Bốn phía tối mờ mờ không nhìn thấy bóng dáng người nào, lơ mơ có thể thấy được đây là căn phòng nhỏ hẹp, xung quanh là đồ đạc lộn xộn không biết là những thứ gì. Bên trái tôi là một đoạn dây tằm, bên phải là mấy thùng gỗ lớn nhỏ đựng bia, trên thùng gỗ cũng như dây thùng còn có mùi nước biển, nơi này đại khái có quan hệ với biển.

Điều này vô nghĩa, cảng Lạc Hà lớn như vậy, đến một nửa khu vực này có liên quan với biển, tôi phải thu nhỏ phạm vi lại.

Tôi thử cử động tay chân thì lập tức cảm thấy đau đớn từ tứ chi lan đến tận trong xương cốt. Tôi nghiêng rằng cổ cử động, được vài lần thì rốt cục cũng cảm thấy đỡ khó chịu, khôi phục chút cảm giác.

Tay chân tôi đều bị trói rất chặt, dây thừng trên tay thậm chí còn bị buộc từ cổ tay đến tận mu bàn tay, chỉ có thể cử động được ba ngón tay. Trước ngực cũng có dây thừng buộc ngang qua, buộc chặt cánh tay tôi ở hai bên sườn, khiến cho hai cánh tay tôi chỉ có thể làm được dấu chữ thập trước ngực. Miệng bị nhét cái gì đó không ngậm lại được, đầu lưỡi tê dại như ăn phải hạt tiêu, có chảy nước miếng hay không tôi đã không thể cảm giác được.

Căn cứ vào độ cứng ngắc của cái miệng, hẳn là tôi đã ngồi trong này hơn sáu canh giờ rồi.

Tính lại thời gian, tôi bị đánh hôn mê mang đi khoảng gần giờ hội, sau năm sáu canh giờ, hiện tại hẳn là gần tới lúc chính Ngọ hôm sau.

Diệp Tô cùng Bùi gia hẳn là đã sớm phát hiện không thấy tôi, cho dù bọn họ phát hiện nhưng không tới, Thẩm Hồng cũng sẽ nhắc nhở bọn họ.

Không biết hẳn sẽ lợi dụng tôi đưa ra mức giá gì?

Tôi thỉnh thoảng hoạt động chân tay một chút, thông qua sự cọ sát của quần áo kiểm tra xem trên người có bị thương hay không, còn mặc lễ phục trong bữa tiệc không, quần áo có chỉnh tề không, phụ kiện trang sức trên đầu có còn hay không.

Xem xét qua một lúc, kết quả là trên người tôi không có vết thương nào, quần áo cũng ổn thỏa, tuy rằng có chút lộn xộn nhưng lớp áo lót bên trong vẫn nghiêm chỉnh cho thấy rằng tôi bị khiêng đi giống như heo mà không gặp phải kẻ đồi bại.

Các thứ trên đầu có thể vẫn còn. Vì tôi là nghĩa nữ mới được thu nhận, đi gặp người ngoài nên trang sức trên đầu cũng tương đối hoa lệ, so sánh với Cung Lợi cũng thập phần khả quan.

Nếu là kẻ thiếu tiền thì tại sao không lấy trang sức của tôi đi? Điều này thật không bình thường.

Tôi đột nhiên nghĩ đến trận gió tối qua, tôi chưa kịp nhìn thấy người đã bị đánh hôn mê mang đi.

Hay là... Bọn họ còn đang phân cao thấp, Thẩm Hồng còn chưa kịp tới?

Trong lòng tôi không ngừng suy nghĩ, mặt khác cố gắng cảm giác nút dây thừng buộc trên tay, tuy rằng cảm giác không linh mẫn cho lắm nhưng cũng nhận ra đây là nút buộc của thủy thủ, hơn nữa lại thắt nút rất đẹp.

Khi tôi theo thuyền từ Thanh Đường tới Lạc Hà, từng ở cùng đám người Phong Trường Hải vài ngày, cùng tò mò hỏi qua vài câu khi xem bọn họ bắt bắt bắt. Nút thắt của dân đi biển không dễ tháo như nút bình thường, vì thế dù ở trên đất liền họ cũng dùng nút thắt đi biển mà không buộc như bình thường.

Thẩm Hồng có đồng lõa, đồng lõa là người đi biển, khinh công của kẻ đồng lõa ít nhất so với Bùi Tổ Ngôn còn cao hơn. Hơn nữa, người nọ không phải bắt tôi vì tiền, hoặc là, chút tiền mọn trên đầu tôi không làm hắn chú ý.

Phạm vi lựa chọn này vẫn rất lớn, kẻ đồng lõa có thể chính là thủ hạ của Diệp Tô muốn ra tay cướp bóc, cũng có thể là đối thủ cạnh tranh của hắn, hoặc chính là bằng hữu của Thẩm Hồng. Thằng nhãi này tuy rằng ghê tởm, nhưng nếu hắn không mở mặt nạ của mình, sợ rằng sẽ có rất nhiều người bị hắn lừa bịp cả đời.

Tôi không nghĩ đến vấn đề kẻ đồng lõa nữa, bắt đầu đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà tưởng tượng Thẩm Hồng sẽ làm gì tôi.

Mẹ nó, tôi nghĩ mà giật mình hết hồn.

Không được! Cho dù chết cũng không thể chết ở trong tay con rệp, rất mất mặt!

Tôi giãy dụa nghĩ cách đứng lên, bắt đắc dĩ người trói tôi thật lợi hại, buộc hai cổ chân tôi vào nhau, chỉ có thể ôm chân ngồi, đứng lên cái là có thể ngã.

Tôi cố gắng đứng lên lại lập tức mất thăng bằng, ngã phịch một cái, cú ngã làm hông tôi đau điếng, đốt xương sống chính thức lên tiếng kiến nghị.

Nếu không thì lăn đi ra?

Ý này tốt nha, chỉ hy vọng trong phòng không có nhiều đồ sắc nhọn trên mặt đất.

Cứ như vậy cố gắng trong khoảng nửa canh giờ, nút thắt thủy thủ trên tay chân tôi vẫn không có dấu hiệu nào lỏng ra, tôi khát nước muốn chết, đại khái là hơi nước trong cơ thể đều theo nước miếng nổi đuôi chảy ra ngoài.

Tôi mệt mỏi tựa lên thùng gỗ, tự hỏi đến như thế nào mới có thể khiến sự tình có chút biến chuyển?

Bên ngoài truyền đến một tiếng động, hình như là thanh âm chốt mở cửa, tôi giật mình một cái, vội vàng lui về chỗ cũ, tháo một cái vòng tai xuống giấu ở trong dây thừng buộc cổ chân, làm ra vẻ mệt mỏi sợ hãi không thôi.

Xa xa trên đỉnh đầu lộ ra một khe hở, một người giơ ngọn đèn chậm rãi đi xuống, Thẩm Hồng. Có thể nói trình độ gây tai họa của thằng nhãi này giống hệt như con gián, đập mãi không chết.

Tốt lắm, tôi nhớ kỹ vị trí mở cửa.

Thanh âm Thẩm Hồng hoa lệ như trước: “Đã lâu không gặp, Lăng cô nương.”

Con bà người, lão tử nếu có thuốc diệt côn trùng sẽ sớm phun lên người mấy trăm tấn .

Hắn bưng ngọn đèn đi đến trước mặt tôi, cúi người chiếu vào mặt tôi, vừa lòng nói: “Không tồi.”

Tôi mặc kệ hắn. Thằng nhãi này không phải thuộc loại người xấu kinh điển, sẽ không nói ra đồng lõa của mình là ai, không kể chuyện lớn chuyện nhỏ cho tôi nghe..., hắn sẽ không nói với tôi nửa câu vô nghĩa.

Tôi giả vờ như không hiểu rõ tình hình hiện tại, nương theo ánh sáng của ngọn đèn thấy rõ trong phòng có cái gì.

Sọt trúc, thùng gỗ, dây thừng, lưới đánh cá. Không có vật gì bén nhọn có thể giúp tôi chặt dây thừng thuận tiện uy hiếp hắn, nơi này giống như là cái kho đựng đồ bình thường của ngư dân.

Thẩm Hồng đặt ngọn đèn xa một chút, ngồi chồm hổm từ từ lấy từng món trang sức trên đầu tôi, thuận tiện túm xuống vài lọn tóc của tôi, khiến tôi đau đớn khó chịu phải kêu lên.

Thằng nhãi này xem ra thực vừa lòng: “Cái này mà cũng đau sao? Người thật đúng là được nuông chiều từ bé nha Lăng tiểu thư!”

Hắn lấy trang sức xong bắt đầu chạm đến người tôi, tôi khẽ giãy dụa vào cái, đánh giá lực lượng chênh lệch hai bên, ước chừng khoảng cách rồi lao đầu vào mặt hắn!

Thẩm Hồng rên lên một tiếng, ngửa đầu một hồi rồi cúi xuống dữ tợn nhìn tôi, dòng máu mũi đang chảy ra.

Ô ô thật là thất sách! Cái bổ đầu của tôi không làm cho hắn ngã ngửa, chỉ có thể chạm đến mũi hắn, ngoài việc làm hắn chảy chút máu mũi thì một chút lực phá hoại đều không có.

Tai họa mọc lên như nấm! Không học được cách phòng thân thì cũng phải hiểu được mưu kế của nữ tử!

Tôi chính là một kẻ ngu ngốc!

Một đòn không trúng, tiếp theo chính là thời gian công kích của hắn. Tôi rút lui về phía sau, lấy cánh tay che mặt, chuẩn bị nghênh đón sự tức giận của hắn.

Hy vọng hắn dùng vũ khí có lực sát thương mạnh một chút, tỷ như chủy thủ hay gì đó, biết đâu ngoài ý muốn có thể mở nút buộc dây thừng, giúp tôi gia tăng một chút sức chiến đấu.

Thẩm Hồng kêu một tiếng đứng lên, tùy tay cầm đồ vật xung quanh mà đánh tôi, vừa đánh vừa mắng: “Nha đầu thối! Nha đầu thối!”. Gậy gộc tùm lum đánh trên người tôi, tôi đau đớn không ngừng, dùng tay che đầu trốn tránh.

Trong nháy mắt đã đánh hơn mười gậy, thằng nhãi này có vẻ không có ý định dừng tay. Hắn lặn qua lộn lại cũng chỉ mắng một câu, âm điệu cũng không thay đổi làm cho tôi suýt chút nữa nghĩ rằng không gian đang dừng lại, chỉ còn hành động lặp đi lặp lại của hắn, hắn là muốn đánh tôi tới thiên trường địa cửu.

Tôi không khỏi cười khổ, chậm rãi thả lỏng thân mình, ngồi phịch ở trên mặt đất.

Thẩm Hồng đại khái cũng mệt mỏi, thấy tôi suy yếu lại hung hăng đập vào bụng tôi vài cái mới ném gậy gộc, thở hào hển tiến lại sờ trên người tôi.

Đại ca, người muốn như vậy ư, thật thiếu chuyên nghiệp?

Tôi không thể nói chuyện, cũng không còn sức lực để nhúc nhích, chỉ có thể căng thẳng chịu đựng móng vuốt hằn lạnh lẽo nhom nhóp như ốc sên chạy tới chạy lui trên người, kỳ vọng ở thời khắc cuối cùng có thể tích góp từng tí một lực lượng, phé đi *** của hắn.

Thế nhưng hình như tôi hiểu sai ý đồ của hắn. Thẩm Hồng lấy từ trên người tôi xuống hai món trong thất lư: Chiếc gương nhỏ Bùi lão gia tặng tôi và chiếc còi gọi chim của Diệp Tô.

Hắn tìm qua tìm lại một lần rồi ngồi bên người tôi thở phì phò cười khê: “Người nghĩ ta có ý muốn người? Nha đầu thối! Nếu không phải người còn chút giá trị thì ta đã giết người lâu rồi!”

Tôi ngồi phịch ở trên mặt đất, không muốn để ý đến hắn.

Thật là hổ thẹn, tại sao tôi lại không nghĩ đến việc dùng miếng gương vỡ để mở dây thừng? Tuy rằng gương kính không dễ vỡ nhưng ít ra là có một đường sống.

Nhưng hiện tại thì không có cách nào.

Hắn lấy những món đồ của tôi gói lại thành một bọc rồi đứng lên, đứng một lúc rồi chậm chạp hỗn hỗn nói: “Nếu họ Diệp cùng họ Bùi chịu lấy tiền chuộc người, ta tạm tha người một cái mạng chó. Nếu bọn họ không chịu, chúng ta sẽ đồng quy vu tận. Dù sao ta cũng chỉ còn lại một cái mệnh này có thể đổi. Đừng lo lắng, người đang ở trên thuyền. Chờ một chút nữa thuyền này sẽ đi Nam Dương, đợi khi nào họ Diệp giao tiền mới quay lại. Người cảm thấy người có thể bơi về đến Lạc Hà không?”

Tôi chớp chớp mắt, nhìn hắn một cách yếu ớt, khê động ngón tay chạm vào miệng.

Thẩm Hồng cười xấu xa: “Mơ tưởng, có chiêu câu dẫn nào xuất hết ra đi, ta cũng sẽ không cho người nước hay đồ ăn, cho nên người vẫn nên cầu nguyện họ Diệp có thể nhanh trả tiền đến chuộc người đi.”

Hắn lại ngồi xổm xuống, nắm cầm tôi diều võ dương oai: “Hai lần thua lỗ trong tay người, hiện tại ta nào còn dám coi khinh người nữa? Nếu cho người nước uống, ai biết người liệu có đánh hôn mê người của ta hay không? Người phải chịu đựng đi. Muốn trách thì trách nam nhân bên cạnh người không để cho ta một con đường sống!” Dứt lời dùng sức ném tôi trên mặt đất rồi mang đồ đi.

Tôi cười lạnh, người đúng là cái con rệp, vẫn là xem thường tôi.

Đây không phải trên thuyền, nếu là ở trên thuyền, dù là thuyền lớn cũng phải có chút chao động, nhất là trong khu cảng có dòng nước dồn qua dồn lại, nếu là thuyền thì không thể vững vàng như thế này.

Tôi phải đi ra ngoài, tôi phải giết chết hắn, tôi muốn cắt hắn thành từng miếng đem cho heo ăn!

58. Chương 58: Đùa Chán Thì Phải Đi Thôi

Thẩm Hồng đánh tôi rất đau, đập tôi càng đau, nhưng tôi vẫn vô cùng cảm kích trời xanh vì mình đã động thủ.

Bất hẩn ngồi xuống đứng lên, động tác đơn giản này đã khiến hẩn thở phì phò không dừng được, cơ thể thẳng nhai này phồng chùng không tốt, khí lực đương nhiên cũng yếu. Tuy rằng hẩn dùng tinh thần ăn sữa dùng gây đập tôi, nhưng mà dựa vào ước đoán của tôi, lực đạo của hẩn chỉ khiến tôi tím người thôi.

Nếu đúng như theo lời của Thẩm Niệm Ân thì đoán chừng xương cốt của tôi đã gãy rồi

Được rồi không sao.

Tôi khê cử động, sức lực thẳng nhóc gà con dù nhỏ cũng là nam nhân, tôi bị hẩn đánh, cả người đều sưng vù dồi đình công, nhất là lúc hẩn lấy hai chân đá vào bụng tôi, thực mẹ nó lợi ích thực tế, lão nương lần đầu tiên cảm nhận được hình dạng cái ruột như thế nào.

Chờ lão tử đi ra ngoài, tôi phải đem hẩn giẫm thành hai khúc!

Tôi dựa vào tường ngồi há mồm thở dốc, bất buộc chính mình phải kìm nén sự phẫn nộ cùng sợ hãi, lấy quan điểm thứ ba của tinh thần phân liệt cẩn thận phân tích chênh lệch giữa địch ta.

Bên ngoài vẫn không có động tĩnh gì, trên đầu tôi chưa từng có người nào đi lại nói chuyện, lúc Thẩm Hồng rời đi cũng không có nói gì. Hơn nữa, nếu Thẩm Hồng còn có người giúp đỡ, hẩn nhất định sẽ đem cái kẻ cơ bắp đến trông coi tôi, dùng vũ lực uy hiếp tôi.

Tôi lẻ loi một mình, đó là một tin tức tốt.

Được rồi, bước hành động đầu tiên như vậy xác lập, tôi phải đem những hạt gai thối rửa này trong miệng móc ra.

Nếu nó vẫn ở trong miệng tôi, tôi có thể sẽ trở thành con tin đầu tiên chết vì không ngừng chảy nước miếng mà mất nước, hưởng chi, răng nanh là vũ khí duy nhất hiện tại của tôi.

Người ta là võ trang đến tận răng, tôi là dùng răng làm võ trang. Quá keo kiệt rồi.

Tôi xoay xoay cánh tay, liều mạng lấy hai ngón giữa liên tục chọc cái viên tròn trong miệng, muốn kẹ nó lòi ra. Bất đắc dĩ ngón tay cũng cùng một chỗ, miệng tôi quá nhỏ mà hạt gai quá lớn, chọc cả nửa ngày chỉ làm nó sâu thêm, đầu lưỡi chẳng những không thể giúp làm nhanh được, ngược lại vừa động vào hạt gai liền càng hướng sâu thêm trong cổ họng.

Tôi không khỏi tuyệt vọng nhớ tới lời châm ngôn được chứng minh bởi vô số tiên liệt “Không cần đem bóng đèn nhét vào miệng”, nếu hạt gai cùng bóng đèn đều cùng một kết quả, tôi phỏng chừng chỉ có thể tháo cầm mới có thể lấy ra.

Tôi tưởng tượng đến cảnh tượng thê thảm đó, chịu không được muốn khóc.

Không không, không được khóc, không có thời gian để khóc, quan trọng hơn là, tôi đã khát đến trong phổi bốc hỏa, không thể lại lãng phí nước mắt quý giá.

Tôi cố gắng quỳ trên mặt đất, cúi đầu nén ngực, dùng cánh tay khuỷu tay chống đất, đem hai ngón tay liều mạng hướng trong miệng móc ra.

A lão tiên sinh nói, cho tôi một cây đòn bẩy, tôi có thể bẩy cả địa cầu.

Tôi chỉ muốn nói, cho tôi một cái miệng rộng giống như Diêu Thần*, làm cho tôi thoát khỏi hạt gai chết tiệt này.

*Diêu Thần: diễn viên nổi tiếng của Trung Quốc với rất nhiều mệnh danh như “biểu tượng thời trang”, “Hoa đán” của làng giải trí Hoa ngữ. Diêu Thần thường xuyên là gương mặt đại diện cho các tạp chí lớn, nhỏ. Cô còn được biết đến với những cái tên như “Gái một con” và “Mỹ nhân miệng rộng”.

May mắn mặt ngoài của vật này cũng không bóng loáng, tôi lặp đi lặp lại hành động của mình, cuối cùng cũng tìm ra hai chỗ có thể làm óng tay tôi bám vào khe hở, kẹ lại lúc sau lại liều mạng kéo ra bên ngoài, chơi kiểu này rốt cục cũng có xu hướng rộng ra.

Tôi vô cùng vui sướng, vừa kiểm chế không ngừng nôn khan vừa tiếp tục móc nó, cho đến khi tôi móc đến nỗi hai ngón tay giống như bị chặt đứt, hạt gai mới rốt cục bị tôi phun ra, rơi trên mặt đất lúc sau còn nghịch ngợm xoay quanh một vòng.

Tôi nhẹ nhàng thở ra, vận động quai hàm, lúc này mới cảm giác được lợi vô cùng đau đớn, răng miệng giống như đều có chút lỏng, lấy tay chống đỡ thân thể, khuỷu tay cùng đầu gối đều đã cứng lại vì đau, động một chút giống như bị kim đâm rất khó chịu. Trên vạt áo trước dính đầy nước miếng, tỏa ra mùi axit thối, tóc tán loạn rơi xuống, lại bị nước miếng bên miệng dính vào trên mặt, khẽ cử động liền giống như có con nhện bàn ti động cổ chấp lời kéo tôi, ghê tởm, tôi hận không thể lập tức đem chính mình ném vào trong nước.

Tĩnh táo lại, thở ra, hít vào.

Chờ cảm giác vo ve vì thiếu máu trong đầu chậm rãi yếu đi, tôi bắt đầu nghiên cứu làm thế nào cởi bỏ dây thừng ở tay chân.

Thủy thủ kết có rất nhiều loại tác dụng, có khi có thể tùy ý điều chỉnh dây thừng phụ trợ, có lúc có thể tiếp nhận sức kéo thật lớn, càng kéo càng căng, nhưng chỉ cần tìm một mối dây đúng, kéo một cái là có thể tháo ra.

Tôi chỉ có thể chuẩn bị cho điều tồi tệ nhất.

Tầng hầm không có ánh sáng, tôi nhìn không rõ hướng đi của nút thắt, chỉ có thể dùng miệng môi chậm rãi cảm nhận.

Quên mất là ai đã nói với tôi, trong cơ thể người, đầu lưỡi cảm nhận độ nhạy thô ráp cao nhất, sau đó là ngón tay, môi. Bất quá tôi hiện tại ngoài miệng kết một lớp da khô thật dày, cảm nhận bị giảm xuống vài bậc.

Tình hình như thế, tôi cũng không muốn cùng dây thừng thân mật tiếp xúc sâu hơn.

Chiều dài nút thắt có chút giống nút Trung Quốc, vòng tròn giống như mụn cơm lớn, giống như bút lông không hề có kẽ hở. Tôi thử lấy răng cắn kéo một cái thử xem, dây thừng không thấy buông lỏng, nhưng răng của tôi lại mỗi nhử muốn rụng, giống như chỉ cần cắn thêm một cái, chúng sẽ giống như có đòn bẩy cùng giống gió rủ nhau ra ngoài hết, không còn quan hệ gì với tôi.

Tôi thở dài một hơi, bắt đầu không ngừng chuyển động cổ tay, đồng thời sử dụng răng cắn, đem tay áo bị trói cùng chỗ chậm rãi rút ra.

Tôi không hi vọng vào cái nút cứ như vậy bị tôi làm lỏng ra. Nút thủy thủ siết chặt một chút không quan hệ, ít nhất dây thừng có thể dài hơn một chút, làm cho phạm vi hoạt của cổ tay rộng một ít.

Da trên cổ tay đau rát, tôi cắn răng tiếp tục.

Hiện tại không phải lúc yếu ớt, thời gian càng kéo dài, tôi càng không có sức lực đấu cùng Thẩm Hồng. Chẳng lẽ tôi phải chờ cho chính mình biến thành xác ướp, lại dùng pháp khí phong phú của thầy tu đả đảo hắn? Nói không chừng người ta dùng một cái chân hắc lư liền ném tôi ngã rồi.

Phi, lúc này mà còn có tâm tình xuyên qua, tôi thực đặc biệt gặp nguy không loạn a.

Tôi không biết mất bao lâu đấu tranh trong bóng tối, thời gian dường như đối với tôi đã không còn ý nghĩa. Nếu tôi đoán không sai, Thẩm Hồng sẽ không vội vã lại đây tìm tôi. Hắn biết Diệp Tô cùng Bùi gia sẽ theo dõi hắn, hơn nữa, hắn cũng sẽ không quản sống chết của tôi.

Lúc Thẩm Hồng quay lại, nhất định sẽ giết chết tôi.

Ôm nhận thức này, ý chí mưu sinh của tôi vô cùng tăng vọt, ngay cả đau đớn cùng giày vò do đói khát đều có thể tạm thời xem nhẹ, toàn tâm toàn ý ma sát dây thừng trên tay.

Cuối cùng, dây thừng cũng tuột khỏi cổ tay, hai tay của tôi có thể cùng một chỗ tự do hoạt động.

Tôi lại bắt chước làm theo với dây thừng trên chân, móng tay ngón trỏ và ngón giữa dường như muốn bong ra, tôi chỉ có thể thay phiên dùng ngón thay khác, thật vất vả mới đem hai chân đan chéo thành bộ dạng ngang hàng.

Cảm tạ trời xanh!

Tôi nhảy nhót trên mặt đất trong hầm sờ soạn tìm được băng ghế, còn dây thừng, gậy gộc Thẩm Hồng dùng để đánh tôi kiểu gì cũng tìm không thấy.

Thằng nhãi này thông minh như vậy, tất cả gây gộc đều lấy đi hết? Thật đúng là có khôn hơn một chút nha!

Cửa hầm đương nhiên đã khóa chặt ở bên ngoài, tôi cẩn thận đẩy thử, lại đánh vài cái, bên ngoài quả nhiên một chút động tĩnh đều không có.

Thẩm Hồng không ở đây, hầm đương nhiên là khóa, phòng ở trên hầm hẳn là cũng khóa. Tôi dựa vào âm thanh lúc trước nghe được phán đoán, nơi này ban ngày hẳn là rất náo nhiệt.

Không phải phổ biến vì trên đường không có nhiều âm thanh thét to.

Đây chắc là bến tàu nhỏ, hoặc là nơi nào đó tương tự như vậy. Bởi vì nhiều người hỗn tạp, Thẩm Hồng có thể mượn cơ hội này để trốn những kẻ theo dõi, đi vào chỗ nào đó rồi lại thông qua cửa ngách linh tinh chuyển tới nơi này.

Mặc kệ trước kia người cùng hắc hợp tác trối tôi lại là ai, người kia hẳn là cũng không tham dự, cả sự việc chỉ còn lại có mình Thẩm Hồng. Hoặc là nói, hẳn vì muốn đảm bảo thành công nên không dám cho ai khác ngoài hắc tiếp xúc với tôi.

Tôi thở hổn hển nghĩ lại, nếu tôi là Thẩm Hồng, tôi muốn tự mình giết một người quỷ kế đa đoan, tôi sẽ phòng bị như thế nào?

Đầu tiên, sau khi tôi mở cửa hầm, sẽ không lập tức đi xuống mà sẽ cầm đao đứng cửa thủ một lát, nếu bên trong có người đi lên, tôi sẽ thừa dịp hắc còn chưa có thích ứng ánh sáng trong nháy mắt xuống tay.

Nếu không có gì động tĩnh, tôi sẽ ở cửa dùng đèn soi vào bên trong, cho đến khi tôi xác nhận hắc vẫn còn ở một chỗ, tôi mới có thể chậm rãi đi xuống cầu thang.

Nhưng khi hắc lần đầu tiên tới tìm tôi cũng không đứng ở cửa lâu. Có lẽ là xem nhẹ tôi, có lẽ là tin cậy kẻ trối tôi.

Tóm lại, đây là cơ hội tôi có thể lợi dụng.

Cũng may cái váy tôi mặc cùng áo là kiểu tách rời từ trên xuống dưới.

Tôi ngo ngoay cởi bỏ đai lưng, cởi váy ngoài, nhặt những đồ vật hỗn tạp không để mắt tới trong thùng gỗ ở đằng sau trong phòng, đem váy phủ lên, cố ý kéo ra một chút lộ đầu bên ngoài.

Từ tấm ván ép bên trên xuống đến cầu thang dưới đất có một khe hở, tôi vừa vặn có thể trốn ở bên trong.

Trong tay tôi cầm vũ khí bằng ghế đệ nhất bài danh Bách Hiểu Sinh* Bình Khí Phổ*, ẩn mình trong góc tối, chờ đợi một khắc kia người chết ta mất mạng.

*Bách Hiểu Sinh: một nhân vật rất được trọng vọng của võ lâm đương đại (trong tác phẩm Tiểu Lý phi đao), một nhân vật được coi là thông thái nhất trong võ lâm, kẻ đã bỏ gần hết cuộc đời để nghiên cứu võ học và có một tác phẩm thuộc hàng để lại cho con cháu ngàn đời sau, cuốn Bình Khí Phổ

*Bình Khí Phổ: tương truyền đó là cuốn sách nghiên cứu về võ lâm đương đại và lựa chọn ra các cao thủ và các món binh khí lợi hại nhất xếp theo thứ tự từ thấp đến cao. Cuốn Bình Khí Phổ này xếp hạng tổng cộng 72 cao thủ... Đối với tất cả các cao thủ vang danh giang hồ được co mặt trong cuốn sách này là một vinh dự không chỉ riêng mình mà còn cho cả môn phái, dòng họ bởi vì tính chất phổ thông của nó, hề nhắc đến Bách Hiểu Sinh là nhắc đến Bình Khí Phổ

Lão tử rất đói.

Nếu hắc tới bây giờ, tôi không ngại ăn thịt hắc lột da hắc, cùng lắm thì sau này tiêm một mũi vắc xin phòng bệnh chó dại.

Dạ dày của tôi bắt đầu còn gào khóc kêu to, chờ thêm đại khái cách hai bữa cơm như vậy, nó cũng lười nhắc nhở tôi, dứt khoát cùng phổi thiêu đốt thanh xuân, cháy sạch, toàn bộ lồng ngực tôi đều nóng rực, tinh thần ngược lại bởi vậy mà vô cùng phấn khởi.

Tôi hiện tại nhìn cái gì cũng đều giống thức ăn.

Vấn đề là tôi hiện tại cái gì cũng đều nhìn không ra.

Tôi chờ lại chờ, đứng một lát một lát rồi đổi tư thế đợi, đứng nhiều liền ngồi chồm hổm trong chốc lát.

Đừng nói với tôi là dùng băng ghế để ngồi, khi hần mở cửa hầm, có thể nghe thấy tiếng băng ghế ma xát trên mặt đất sao?

Có lẽ qua một thế kỷ lâu như vậy, khi tôi cảm thấy tôi đã chờ thành thi thể nữ lâu lan, cửa hầm kết một tiếng, mở ra.

May mắn là tôi đang đứng.

Tôi nín thở ngưng thần, giờ băng ghế chờ hần xuống dưới.

Cảm tạ đế ca, thăng nhãi này thật sự gấp gáp, không đợi lâu lắm liền giờ ngọn đèn ở cửa hai bên rơi xuống, tôi một bên nháy mắt thích ứng ánh sáng bất ngờ chiếu tới, một bên bắt động thanh sắc rụt lui cánh tay, phòng ngừa hần chiếu ánh sáng đến tôi.

Thẩm Hồng một tay ôm ngực, một tay giờ ngọn đèn xuống dưới.

Tôi hết sức chăm chú theo dõi bước chân của hần, chờ hần đi đến gần, giờ cánh tay lên cao cuối cùng nện xuống thật mạnh.

Ầm một tiếng, ngón tay tôi bị chấn động, suýt nữa cầm không được cái ghế. Thẩm Hồng chỉ có lung lay một chút, ném ngọn đèn ổn định thân mình, tru tiếng sói, nhanh chóng xoay người hướng tôi bỏ nhào tới.

Tôi vội vàng ngồi xổm xuống, cuộn thành quả cầu hướng hần lăn tới, Thẩm Hồng quả nhiên không ngờ tới đầu pháp vô lại như vậy, bị vấp vào tôi một cái lão đảo, nhưng lập tức lại không ngừng chửi bậy: “Nha đầu thối!”

Trên lưng tôi chợt lạnh, rồi sau đó liền nóng rất phát đau.

Hần hình như bị tôi làm tức điên rồi, bắt chước động tác đánh đàn dương cầm liên tục không ngừng múa đao xuống phía dưới, tôi tránh trái tránh phải, giờ tay chống đỡ đao của hần.

Ngọn đèn đổ trên mặt đất, dầu hắt ra phía sau lưng tôi sau đó bốc cháy rất nhanh, có lẽ là ánh sáng mãnh liệt so với bóng tối khiến cho hần không thấy rõ vị trí của tôi, chỉ có thể híp mắt càng không ngừng múa đao. Tôi thấy cơ hội đã đến nhắc tay nghênh đón, dây thừng trên cổ tay bị chém đứt hơn phân nửa, cánh tay tôi cũng bởi vậy vinh dự bị thương, kèm theo một mảnh máu đỏ tươi.

Đau đớn kích thích a-đrê-na-lin trong người tăng nhanh, có thể khiến người trong khoảng thời gian ngắn bùng nổ thể lực, thiêu đốt vũ trụ nhỏ.

Cho nên bây giờ tôi luôn bị người đánh cho gần chết mới thiêu đốt.

Thẩm Hồng hiển nhiên là không biết chuyện này, hần chính là ý mình trong tay có đao, càng không ngừng đuổi theo tôi chém, miệng như trước là lặp đi lặp lại mắng ba chữ: “Nha đầu thối!”

Tôi ngồi dưới đất, dây thừng trên cổ chân chưa bị chém đứt, nhất thời không đứng dậy được, chỉ có thể một tay chống đỡ đầu một tay mù quáng mà nhắc qua, trong lòng không ngừng cầu nguyện: Xuân Hồng cô nương, thỉnh người cháy đi!

Xuân Hồng giống như nghe được lời khẩn cầu của tôi, tay của tôi hung hăng nắm xuống. Thẩm Hồng hừ hừ một tiếng, bản tính nam nhân khiến cho hần kim lòng không được làm ra động tác khom lưng hợp chân, tôi thấy đúng thời cơ, nhảy dựng lên, hai tay mở to bỏ nhào vào trên người hần, cản cổ tay hần đoạt lấy đoản kiếm, thay đổi đầu nhọn đao dùng sức cắm ở trên mặt hần.

Đầu nhọn đao ở trên mũi hần xẹt qua, chui vào trong mắt hần.

Tôi minh mẫn nghe thấy tiếng phù phù, sau đó cái gì đó giống như máu tươi pha lẫn với mủ bắn tung tóe trên mặt tôi, có một số đồ vật tròn tròn bắn vào trên trán tôi, lại theo hai má tôi chậm rãi rơi xuống dưới, rơi xuống miệng của tôi.

Tôi theo bản năng nuốt một chút, mặn a, có chút đắng.

Thẩm Hồng điên cuồng không thôi, hai tay thành móng vuốt, cuồng loạn túm lấy mặt của tôi, tóc của tôi cùng tay của tôi.

Diệp Tô nói, nếu phải tự sát, thử dùng dao phay, cắt một đao ngay cổ, rất nhanh sẽ chết .

Tôi chết lặng rút đoản kiếm ra, ở bên gáy hấn đâm một đao thật sâu, rút ra, lại một đao.

Thẩm Hồng la hét không thôi, bắt lấy cổ tôi, hai tay giống như kim sắt liều mạng ép xuống.

Tôi rõ ràng không thở nổi, không còn nghĩ ngợi gì nữa, chỉ máy móc hai tay cầm lấy đoản kiếm, một lần lại một lần đâm vào vùng gần cổ hấn.

Máu của Thẩm Hồng giống như suối phun không ngừng hắt đến trên mặt tôi, rơi xuống miệng tôi, tôi liền nuốt một chút, sau đó rút đao, lại cắm vào.

Tôi không biết đã đâm bao nhiêu đao, tôi chỉ là cho rằng như vậy an toàn nhất.

Cuối cùng, tay hấn chậm rãi buông cổ tôi ra, vô lực rơi xuống, rơi trên đất. Tôi không thể suy nghĩ, chỉ biết rút đao, đâm vào, lại rút đao, đâm vào.

Ánh lửa đèn dầu dần tắt, cách một mảnh huyết quang, tôi cuối cùng có thể thấy rõ mặt Thẩm Hồng, giống như một viên thịt bằm, trắng, hồng, vàng xen lẫn cùng nhau, cả đầu đều bị máu của chính mình nhuộm thành đỏ sẫm.

Tôi đột nhiên cảm thấy trên người không còn sức lực, ngực đau, cảm thấy trong bóng tối phía sau có một con nhíp hồn quái lòng ngay thẳng tâm niệm niệm cấp cho tôi một cái hôn tuyệt vọng. Tôi lạnh rét không có sức lực không có hy vọng, nhưng vẫn giãy dụa chặt đứt dây thừng trên chân, cầm lấy đoản kiếm nghiêng ngả lao đảo trèo lên cái thang, cơ hồ là dùng cả tứ chi để bò ra khỏi hầm.

Cho dù là chết, tôi cũng không muốn chết trong bóng tối, cùng chết một chỗ với Thẩm Hồng.

Trong phòng không có ai, tôi run rẩy nhìn một vòng, tìm được cửa lớn dốc sức đi ra, nhưng then cửa như thế nào cũng đẩy không được.

Tôi chịu không được sụp đổ hết lên, dùng đoản kiếm chém lung tung một mạch, đến khi cảm thấy cả người đau nhức mới hơi ổn định tâm thần, đẩy then gài cửa té ra ngoài.

Đó là một tiểu viện cũ nát, bây giờ có lẽ là buổi sáng, bên ngoài chính là tiếng người ồn ào.

Tôi cầm lấy đoản kiếm chạm vào cửa viện, lao đảo đi ra đường. Bị ánh sáng chiếu trên đỉnh đầu mãnh liệt, tôi rốt cuộc không chịu nổi, hai chân mềm nhũn, ngồi chồm hổm trên mặt đất.

Dần dần có người vây xem, lại không ai dám tiến lên hỏi một câu.

Có thể hay không? Tôi có thể tưởng tượng bộ dạng tôi ra sao, đại khái, giống khối đậu hủ máu cỡ lớn đi.

Đợi rất lâu, cuối cùng có một nam nhân do dự tiến lên, thử thăm dò hỏi: “Cô nương, người...”

Tôi mím môi, buột miệng nói ra: “Ta là Lăng Đương, nghĩa nữ Bùi gia, xin báo tin cho người của Bùi gia, ta ở chỗ này.”

Người nọ không ngớt lời đáp ứng: “Được được, cô nương xin đợi một khắc.”

Được, tôi chờ.

Người nọ đi rồi, một hồi lại có người tiến lên, tôi lặp lại lời ban nãy, người thứ hai cũng đi rồi.

Có tiếng vó ngựa, tôi biết là ai đến đây, nhưng tôi không động đậy được.

Diệp Tô xuống ngựa, chạy tới trước mặt tôi, cẩn thận dùng áo choàng bọc tôi, hai tay ôm tôi giống như ôm trẻ con, một giọt nước rơi trên mặt tôi, sau đó lại một giọt: “Tiểu linh lăng, ta đến đây, đừng sợ.”

Tôi chậm chạp giương mắt, không có tiêu cự nhìn hấn: “Diệp Tô, ta giết người.”

59. Chương 59: Tâm Lý Bất Ổn

Diệp Tô ôm tôi, cẩn thận gạt tóc dính trên mặt tôi, bọc kín tôi trong áo choàng rồi mới đứng dậy.

Tôi nói: “Diệp Tô, ta giết người”.

Động tác của chàng vẫn nhanh nhẹn như thế, giọng nói chàng vẫn dịu dàng như nói với trẻ nhỏ: “Xuyt, đều đã qua rồi, chúng ta về nhà thôi”.

Tôi cầm lấy tay chàng, chậm rãi lặp lại: “Diệp Tô, ta giết Thẩm Hồng rồi. Với lại, đầu chỉ là một đao. Phiền chàng cho người gọi mục đầu* tới, ta nghĩ, có một số việc, nếu như bây giờ không nói, sau này sợ sẽ không dám nhớ lại nữa”. Tôi mệt mỏi không muốn nhúc nhích, nhưng tinh thần cũng không tốt chút nào, đây giống như một trò chơi, tôi qua cửa, giết boss, phần thưởng được lên cấp, được vật phẩm,...

*Mục đầu: người của nha môn có nhiệm vụ bắt người.

Tất cả đều như một trò chơi, không thật.

Tôi bấm ngón tay vào lòng bàn tay chàng: “Nghe ta đi, cho người gọi mục đầu tới”.

Chàng dừng lại, ngẩng đầu huýt vài tiếng sáo, nghe được hồi âm mới cúi xuống nói: “Được rồi, không sao, không phải sợ”. Cách một lớp áo choàng chàng vẫn xoa xoa chân tay tôi, tôi bấy giờ mới biết, cơ thể tôi này giờ vẫn run lên từng hồi.

Tôi nuốt nước bọt mới thấy miệng mình khô khốc: “Ta muốn uống nước. Dừng dừng lại giữa đường, đưa ta trở lại viện, chàng, có lẽ cũng nên... nhìn qua...”. Liệu chàng có thể chịu đựng được bà vợ giỏi làm bánh chảo ư? Hơn nữa, còn là loại nhân thật.

Nói là một chuyện, làm lại là một chuyện khác. Ngày nào mà chẳng có người nói muốn đào mả mười tám đời người khác lên, nhưng cái việc đào mộ ấy, có khi cả triệu triệu năm qua chẳng có mấy ai làm.

Tôi đúng là có nói muốn lột da bóc xương người khác, nhưng tôi thực sự không muốn làm, nếu có ngày tôi uống máu Thẩm Hồng thật thì chắc ăn gì cũng có cảm giác như đang ăn hân.

Tôi vừa nghĩ đã buồn nôn, nhưng chỉ là ho hắng vài cái, song lại ảnh hưởng đến dạ dày, làm tôi càng thêm khó chịu.

Diệp Tô vỗ nhẹ lưng tôi: “Chúng ta tìm chỗ khác chờ bọn họ”.

Tôi miễn cưỡng nhếch miệng: “Không cần, ta giết hân ở nơi ấy, nó đối với ta cũng chẳng lạ lắm gì, hơn nữa có chàng ở đây.” Tôi vững vàng cầm lấy tay chàng, “Ta muốn uống nước, thêm chút muối, cả ngày nay ta chưa uống gì rồi”.

Tôi cũng không ngờ, sau khi giết người tôi vẫn có thể bình tĩnh như thế, lại còn có thời gian suy nghĩ cái khác.

Tôi thấy mình cũng biến thái thật.

Và nhờ có ngài đây, để ca.

Diệp Tô lại huýt vài tiếng sáo, ôm tôi vào trong viện. Một lát sau, có người đến, hai người thấp giọng thì thầm, đã đi mời đầu mục, Bùi lão gia và Bùi đại thiếu gia cũng đang đến đây rồi, lũ đồng bọn của Thẩm Hồng cũng đã bị trói áp giải đến nha môn. Kiệu và xe ngựa cũng đã chuẩn bị xong, không biết Lăng tiểu thư bị thương ra sao, cho nên hân tự thuê phòng ở nhà trọ gần đó, để phòng trường hợp bất trắc.

Diệp Tô lại kêu hân mang nước và vài bông đến, cùng những đồ dùng cơ bản. Chàng làm ướt khăn rồi lau mặt cho tôi.

Tôi cầm cốc nước uống một ngụm, thỉnh thoảng lại nhấp một ngụm, cơ thể lại run rẩy dữ dội hơn: “Diệp Tô, trước khi đầu mục tới, ta nghĩ chàng nên đi xem Thẩm Hồng một chút”.

Diệp Tô siết tay tôi, hơi thở nặng nề: “Nếu có thời gian, ta cũng chẳng ngại đi tặng hân thêm vài đao nữa, nhưng hiện tại ta không thể bỏ nàng lại được”. Chàng vừa nói, một hạt nước rơi xuống đầu tôi.

Tôi ngẩng đầu: “Chàng khóc?”.

Diệp Tô hít sâu một hơi, tì cằm trên trán tôi, giọng nghẹn ngào: “Ta suýt chút nữa đã mất nàng rồi”.

Chàng nói: “Xin lỗi, ta đã không bảo vệ được nàng”.

Tôi cười: “Chàng cũng đâu phải thần”. Sau đó mới nhớ hỏi chàng, “Ta bị bắt cóc đã bao lâu rồi?”.

“Hai ngày hai đêm, hôm nay là hai lăm tháng chạp”.

Tôi gật đầu: Lúc ấy là hai mươi ba tháng chạp, tôi bị bắt cóc vào đêm ấy, Thẩm Hồng lấy đồ trên người tôi, một ngày một đêm sau mới đưa thông báo cho Bùi gia và Diệp Tô, hắn tới giết tôi thì bị giết lại.

Tuy chỉ mới hai ngày mà thôi, nhưng tôi lại cảm giác như đã qua hai mươi ngày rồi.

Mà hắn gấp cái gì không biết, nếu đợi vài ngày nữa, tôi tự chết đói, hắn cũng đỡ tốn sức.

Hơn nữa, đảng nào cũng là lấy đồ của Bùi gia, e là hắn muốn đánh nhanh thắng nhanh. Lạc Hà lớn như vậy, Bùi gia và Diệp Tô dù có thần thông thể nào đi nữa cũng không thể tìm ra tôi chỉ trong một ngày một đêm được, huống chi, Thẩm Hồng trước giờ đâu phải ngu.

Hắn chỉ đánh giá thấp tôi thôi.

Hay là hắn cảm thấy, phụ nữ dù có thông minh thể nào cũng ngu xuẩn như nhau, đều thua hắn một phần vạn?

Đúng là con heo.

Diệp Tô lau khô máu trên tay tôi, kéo vải bông muốn băng bó vết thương cho tôi, tôi cau mày động động cổ tay: “Để chút nữa, ta vừa mới cởi dây”. Nghĩ đến sợi dây, tôi lại nói, “Thẩm Hồng không làm một mình. Người bắt ta công phu rất cao, ta hôn mê nên không thấy được mặt hắn. Vết dây thừng trên cổ tay ta giống thân thủ của thủy thủ”.

Diệp Tô nhẹ nhàng gật đầu, mắt đỏ ngầu, miệng mím lại, xong lại thả lỏng. Tôi tựa vào người chàng, mệt mỏi: “Nếu chàng còn xin lỗi, ta không cần chàng nữa”. Nói giỡn mà thôi. Đến khi chàng nhìn thấy thi thể Thẩm Hồng, không biết ai mới không cần ai nữa.

Người của nha môn rất nhanh đã đến giải quyết hậu quả, lúc thi thể Thẩm Hồng bọc lại được mang tới, Diệp Tô dúi mặt tôi vào ngực chàng, ngực chàng phập phồng dữ dội.

Một đầu mục họ Lưu được phái tới hỏi tôi, nhưng cậu ta chỉ như đi dạo qua sân khấu một chút thôi, cứ khen tôi mạnh mẽ không khác gì đấng mày râu, tôi không khỏi buồn cười.

Đúng rồi, tôi có thua gì ai, cũng chỉ là bà cô bán bánh nhân thịt người thôi mà.

Thế nhưng mặt tôi lại cứng ngắc, cười không nổi. Cả khuôn mặt tôi lạnh đi, miễn cưỡng chỉ chớp mắt được, muốn làm động tác có độ khó cao, xin thứ lỗi, tôi lực bất tòng tâm.

Tôi thở dài một hơi, chà đi chà lại trong lòng Diệp Tô.

Diệp Tô vẫn ôm tôi thật chặt.

Giải quyết xong nguyên nhân cái chết của Thẩm Hồng, tôi bị Diệp Tô mang về Bùi gia. Cả Bùi phủ đều đứng chờ ở cửa, thấy tôi bị ôm đến, liền nhắm mắt theo đuôi nhẹ giọng hỏi Diệp Tô vài câu, ánh mắt dính vào người tôi.

Lão tử tôi thật phở phơ ghê gớm mà.

... Nhưng tôi vẫn cười không nổi.

Mà thôi, quên đi, tôi vừa mới giết người, nếu như hiện tại thần sắc như thường chuyện trò vui vẻ, có khi người ta còn sợ hơn nữa kìa.

Đại phu đã đến đứng bên ngoài. Diệp Tô lên tiếng chào hỏi, vào nhà đặt tôi lên giường, vừa muốn đứng dậy đã bị tôi kéo lại, tôi rũ mắt, nhẹ giọng khẩn cầu: “Ôm ta đi”. Đừng... để tôi một mình nữa.

Diệp Tô ngồi sau tôi, cho tôi dựa vào ngực chàng, nha hoàn giúp tôi thay xiêm áo, kiểm tra vết thương kỹ càng rồi mới gọi đại phu vào bắt mạch lấy thuốc cho tôi.

Đại phu nói gì tôi cũng không nghe thấy, bên giường tôi bao người vây kín, bọn họ hỏi tôi cái gì tôi cũng không biết, tôi chỉ biết là Diệp Tô vẫn ở đằng sau tôi, tôi không cô độc nữa.

Nghĩa mẫu ngồi ở mép giường, mắt đỏ hoe miễn cưỡng vui cười nắm tay tôi.

Mũi tôi xót, cũng bắt đầu rấm rứt khóc, sau đó đột nhiên vươn người nôn ra.

Lão tử hai ngày nay còn chưa ăn gì, cho nên chẳng nôn ra được thứ gì. Chắc là do bụng rỗng mà còn uống nước nên mới thế. Cổ họng như bị hun đến khó chịu, vết thương trên người đồng loạt nhói lên, giống như nhịp tim tôi giật giật. Tôi bỗng thấy uất vô cùng, vừa nôn vừa khóc lớn.

Diệp Tô nhẹ nhàng nâng trán tôi, bàn tay cũng dịu dàng xoa lưng tôi.

Nôn oẹ chán rồi, tôi lúng túng lau miệng, ôm nghĩa mẫu khóc lớn: “Nghĩa mẫu, con giết người rồi! Con giết Thẩm Hồng rồi, lại chém hấn rất nhiều nhất nữa chứ!”.

Nghĩa mẫu nghẹn ngào không ngừng an ủi tôi: “Con ngoan, khổ cho con rồi, ta không trách con, hấn bị trừng phạt là đúng!”.

Đúng, chính ta cũng an ủi mình như thế. Huống chi tình huống lúc đó, nếu không phải hấn chết thì là ta chết, việc làm của tôi coi như phòng vệ chính đáng.

Thế nhưng tôi khắc chế không nổi suy nghĩ Thẩm Hồng mất con mất trái, nghĩ đến hấn máu thịt lẫn lộn, ngay cả gân cổ cũng phồng ra, nghĩ đến hấn đầu tiên sẽ tìm tôi báo thù trước tiên, sau đó ghé vào bên giường nôn khan.

Có thể biết trước, người này sẽ trở thành chủ đề duy nhất ám ảnh tôi. Hấn thực sự là ngay cả chết cũng muốn giết tôi.

Có khi oán niệm hấn còn nhiều hơn nữa, bắt đầu từ Thẩm gia, mỗi lần thấy tôi hấn càng hận tôi hơn, lần cuối cùng thấy tôi, đến cả mạng cũng bị tôi mang đi, nhưng tôi vẫn hận hấn.

Nếu tôi thắng thì sao? Tôi thà không bao giờ gặp phải hấn, hấn cứ làm người xấu của hấn, tôi tự do tự tại làm lưu manh của tôi.

Bây giờ, tôi không thể trở lại làm lưu manh được nữa.

Nghĩa mẫu và những người khác lại nói cái gì, tôi đều nghe không vào, cũng không biết bọn họ ngồi bao lâu. Đại khái lâu đến mức nha hoàn bưng thuốc lên cho tôi, lại cẩn thận giúp tôi mặc quần áo tử tế, đỡ tôi nằm xuống.

Thoắt cái chàng đã định đi, tôi cố chấp kéo tay Diệp Tô: “Đừng đi”.

Chàng chậm rãi cười, trong ánh mắt không có một chút ánh sáng: “Ta sẽ không đi nữa”.

Chàng ôm tôi, cẩn thận để tôi dựa lên người chàng, cho tôi uống nước, ăn cháo, uống thuốc, lại uống nước thêm lần nữa.

Tôi không nhịn được hỏi chàng: “Ta rất đáng sợ phải không?”.

Diệp Tô cười khổ lắc đầu: “Nếu như là ta, e là Thẩm Hồng còn thảm hơn nữa”.

Tôi gật đầu, đôi mắt đại ra: “Tuy rằng ta muốn hấn chết, nhưng không hy vọng hấn chết trong tay ta, ta chịu không nổi”.

Đừng oán tôi dối trá. Trước đây người Phật gia không phải cũng ăn thịt tam tịnh* hay sao, nho gia nói quân tử không xuống bếp, đều là nhắm mắt làm ngơ cảnh thái bình giả tạo. Lợi gì cũng ham, song xoay người một cái đã đem mình làm thánh nhân.

* thịt tam tịnh: Phật giáo cũng không giải thích cụ thể. Nói chung không phải tự sát (không tự mình sát sinh), không dạy người khác giết (không để người khác vì mình muốn mà giết), không nghe người ta giết

(không nghe tiếng động vật kêu lúc bị giết) lấy thịt, là thịt tam tinh. Phật tử lúc đầu có thể ăn thịt tam tinh, sau lại bị giả môn đất đại Đường cổ hạn chế, rồi từ đó thành ăn chay.

Vận khí tôi không tốt như vậy, tôi chỉ có thể tự mình ra tay thôi.

Tôi cũng không rộng lượng làm đại hiệp cứu người, làm không được thì coi mạng người như cỏ rác, cho nên, tôi không thể làm gì khác hơn là cho Thẩm Hồng làm gánh nặng trong lòng, tự xử mình bị tù chung thân.

Tôi sao lại tới bước này?

Diệp Tô nhẹ nhàng bảo tôi: “Ngủ đi, ta sẽ bên cạnh nàng”.

Tôi ôm lấy cổ chàng: “Nằm cùng ta”.

Chàng làm theo.

Tôi dựa đầu trên ngực chàng, thử thăm dò nhắm mắt lại, cố gắng quên đi cảnh máu me trước mắt: “Chàng nói chuyện với ta đi? Nói cái gì cũng được, chỉ cần khiến ta biết chàng bên cạnh ta, chỉ cần đừng khiến ta nghĩ về Thẩm Hồng”.

Chàng né vết thương trên người tôi, ôm tôi thật chặt, bắt đầu kể lại chuyện khi chàng còn bé, khi thiếu niên, chàng còn kể, cảm giác hưng phấn khi lần đầu đi thuyền...

Chàng vẫn tiếp tục nói, thanh âm dần dần trở nên khàn khàn.

Tôi nhắm mắt lại không nói.

Tôi biết, chàng cũng không ngủ được, chàng mệt rồi, cũng cần nghỉ ngơi.

Tôi biết chàng xấu hổ, nhưng tôi cũng không biết nên nói gì.

Tôi nghĩ, mặc kệ có bao nhiêu lý do, mặc kệ lý trí nói cho ta thế nào, chàng cũng đau khổ, tôi không thể trách cứ gì chàng

Dù tôi có tự lập như thế nào đi nữa, cũng muốn có một bờ vai thay tôi che gió che mưa, khiến cho tôi có thể như một người nhu nhược chỉ biết nép vào lòng người ấy, chỉ cần nắm bắt tiếng nói kêu to vài tiếng, tự khắc sẽ có dũng sĩ vì nàng ra tay đấu ác long.

Tôi không muốn lần nào cũng đều phải tự mình dựa vào chính mình, lẻ loi đối mặt với sợ hãi.

Lúc tôi cần chàng nhất, sao chàng không bên tôi?

60. Chương 60: Năm Mới - Không Khí Mới

Tôi nhất định nằm trên giường ngênh đón năm mới đầu tiên sau khi tôi xuyên qua.

Đếm ở trên người tôi tổng cộng có mười ba vết dao chém, non nửa cái thân mình đều bị bao lại giống như xác ướp hù dọa người khác. Những vết không đếm được, có lớn nhỏ sâu cạn không đồng nhất ứ đọng thành đường màu đen, tay chân cọ sát trên dây thừng ra một vòng thịt màu hồng, trên mặt và trên cổ bị móng tay Thẩm Hồng cào xước ra vô số vết máu, còn có tôi tự làm bậy, không biết khi nào thì cào mất móng tay ở hai ngón giữa.

Vẫn may là Thẩm Hồng đá hai chân của tôi không đến mức để lại tật gì.

Lần đầu tiên khi soi gương, tôi chuẩn bị thời gian chùng một chén trà mới dám nhìn thẳng. Trong gương người nọ trông thật dữ tợn, vết cào trên mặt giống hệt tác phẩm mỹ thuật tạo hình hiện đại. Nhất là trên cổ, Thẩm Hồng để lại một ấn ngón tay biến thành màu đen, tôi sẽ có thể thấy rõ từng vết vân tay.

Tôi chỉ chỉ cổ, hỏi Diệp Tô: “Cục u màu đen này khi nào thì có thể hết? Nếu như phải mất vài ngày, phiền chàng bằng nó lại giúp ta một chút?” Nhìn nó thật sự rất giống tín vật của đảo quốc quý, tôi thừa nhận không được, vẫn là nhầm mắt làm ngơ đi.

Diệp Tô nhìn tôi một hồi, sau đó trầm mặc gật đầu.

Nghĩa mẫu thường đến thăm tôi. Ở trong lòng bà tôi thực an tâm, bất giác nhớ tới bà nội. Chúng tôi thường không nói gì, tôi chỉ lẳng lặng ghé vào lòng bà, để bà chậm rãi vuốt tóc. Khi bà đi, thường sẽ dặn Diệp Tô cẩn thận chăm sóc tôi, nhắc tôi không phải nghĩ ngợi gì, chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt.

Diệp Tô mỗi đêm đều ôm tôi ngủ. Nhưng tôi lại giống như là người chết, trước kia thì phải cố gắng kiềm chế với hân, không được động tay động chân, còn bây giờ thì cuộn mình ở trong lòng hân, tùy ý hân gặt gao mà ôm tôi, giống như phải thông qua tiếp xúc, đem toàn bộ nhiệt độ trên người truyền cho tôi.

Tôi lo lắng, trong mắt đầy sợ hãi, nếu tôi về sau đều chỉ có thể như cái xác không hồn mà sống, thà rằng để Thẩm Hồng trực tiếp chém chết còn hơn.

Loại tình huống chân không chạm đất này, tôi may mắn gặp được hai lần trong cuộc sống ngắn ngủi của tôi, không thể không thừa nhận Để ca đặc biệt ưu ái tôi, cuối cùng yêu mến cho tôi thêm vài nhiệm vụ, tăng lên giá trị kinh nghiệm của tôi.

Lần trước tất nhiên sau khi hoàn trả khoản nợ, cả người l lâng lâng giống như uống say, nhưng lần này so với lần trước còn hồng bét hơn.

Lần này, tôi dường như không ngừng đau quặn bụng dưới, không thì lại là đau đầu.

Chỉ là thời gian ba bốn ngày mà thôi, tôi lại cảm thấy giống như đã trải qua cả một đời.

Tính từ ngày tôi trở về, năm ngày sau chính là ba mươi tết. Về chuyện an bài lễ mừng năm mới, tôi đã sớm cùng nghĩa mẫu trò chuyện, tôi không chịu nổi ồn ào, càng có nhiều người tôi càng buồn nôn. Bà vô cùng thông cảm, vỗ nhẹ lưng tôi, không bắt tôi phải miễn cưỡng tham dự yến hội của Bùi gia.

Diệp Tô nghe xong, thử khuyên tôi: “Thật ra nàng...”

Tôi thở dài một hơi: “Ta biết, thật ra ta chỉ bị ngoại thương, đi lại không có gì trở ngại, người bình thường cũng sẽ không đến mức buồn nôn. Ta chỉ là muốn yên lặng một chút, ta không muốn ai nhìn thấy ta cũng lộ ra vẻ chú ý hay đồng tình, hỏi thăm hay chiếu cố ta, ta cũng không muốn làm mất đi hứng thú đón năm mới của người khác. Vừa qua năm mới, bắt họ phải nhìn bộ mặt mướp đắng của ta thì quả thật không tốt lành gì”. Sợ rằng họ sẽ đem tôi cúng thất tuần mất.

Tôi nhìn Diệp Tô: “Nếu Diệp lão gia đã trở lại, chàng cũng nên qua bên nhà đi? Chúng ta bên kia tuy rằng cũng làm lễ mừng năm mới, nhưng mà không khí cũng không quá náo nhiệt, tới giờ tỵ, lại đây giúp ta đốt pháo là được.”

Diệp Tô vuốt tóc mai của tôi, ôn nhu cười: “Cha ta năm nay ở lại Mạc Bắc uống dương thang (canh dê), ta sẽ không đến. Về sau, ta với nàng cùng đón lễ mừng năm mới.”

Tôi gật gật đầu, không nói gì.

Buổi sáng năm mới, Tổ Ngữ cùng Bùi Tấn tới thăm tôi, thuận tiện chúc tết luôn. Đang nói chuyện phiếm, tiểu nha đầu Tổ Ngữ này muốn nói gì đó lại thôi, vừa muốn mở miệng lại bị Bùi Tấn nháy mắt ngăn lại, tôi làm bộ không biết, chỉ nghe bọn họ nói chuyện phiếm.

Ngoài việc không cười nổi, mọi biểu hiện của tôi đều bình thường.

Đưa tiễn hai tỷ đệ bọn họ đi rồi, Diệp Tô lại ôm tôi nói: “Hãy chờ thêm một chút thời gian nữa, mọi chuyện sẽ ổn, không nên gấp gáp.”

Tôi nói: “Được.”

Trong tưởng tượng, tôi đang không ngừng rơi xuống.

Màn đêm rất nhanh buông xuống, Diệp Tô cùng tôi ở trong phòng ăn một chút cơm tất niên.

Diệp Tô hít sâu một hơi, ngẩng đầu cười nhìn tôi: “Hai chúng ta cùng nhau đón giao thừa, năm mới nàng có nguyện vọng gì không?”

Tôi vừa định lắc đầu, thấy đôi mắt đen của hắn có chút mơ hồ như sương khói lại có chút không đành lòng, vì thế chống đầu nghĩ nghĩ: “Nguyện vọng tuy rằng không có, nhưng nếu chỉ có chúng ta với nhau, vậy thì chàng cùng ta lên núi, ngắm đèn của vạn nhà đi.”

Đã năm ngày, rốt cục Diệp Tô cũng thực lòng nở nụ cười: “Được!”

Hắn gọi nha hoàn tới thay quần áo cho tôi, đặc biệt dặn dò nha hoàn mặc cho tôi dày dày một chút rồi đi ra ngoài, đợi đến lúc tôi mặc giống như gấu chó xong mới ôm tôi nhảy qua cửa sổ, vừa nhảy vừa giải thích: “Đằng trước có nhiều người, nếu đi ra lại phải đứng lại hàn huyên nửa ngày.”

Tôi ôm cổ hắn, thản nhiên nói: “Oan gia, chàng dẫn ta đi chân trời góc biển đều được.” Đây là câu nói đùa trong buổi tối đầu tiên chúng tôi đi chơi với nhau, ngày đó, Diệp Tô mang tôi tới bờ biển.

Diệp Tô cúi đầu nhìn tôi, nét tươi cười có một tia khổ: “Nếu vậy hôm nay chúng ta đi chân trời.”

Bờ biển Lạc Hà dựa vào núi, Bùi gia tuy rằng xây nhà ở trên núi, nhưng nếu tính toán độ cao, ngọn núi kia chỉ có thể xem như gò đất. Khi Diệp Tô mang tôi tới đỉnh núi, tôi mới biết được cảm giác từ trên cao ngắm nhìn những ngọn núi nhỏ phía dưới là như thế nào.

Tất cả các ngọn đèn dầu ở Lạc Hà đều nở rộ dưới chân của chúng tôi.

Diệp Tô ôm tôi vào trong ngực, lưng tôi áp vào ngực hắn, hắn cất tiếng nói, tôi cảm thấy chấn động mơ hồ: “Đẹp không?”

Tôi gật gật đầu: “Ánh sao cùng ánh đèn hòa lẫn, ở nơi của chúng ta, rất khó có thể nhìn thấy cảnh đẹp như vậy.” Ánh sáng của ngọn đèn luôn là giọng khách át giọng chủ.

Diệp Tô ôm chặt tôi: “Hôm nay là lần đầu tiên chúng ta cùng nhau đón năm mới, về sau chúng ta sẽ mang theo con của chúng ta, cháu của chúng ta cùng nhau trải qua mấy chục cái năm mới.”

Hắn dừng một lát, dường như lập lời thề, tiếp tục nói: “Về sau, ta sẽ mãi mãi ở bên cạnh nàng, sẽ không bao giờ để loại chuyện như vậy xảy ra nữa.”

Tôi xoay người, vuốt ve khuôn mặt hắn: “Chàng không nên suy nghĩ nhiều, suốt mấy ngày nay chiếu cố ta, chàng không có được một giấc ngủ nào trọn vẹn, ta biết.” Ban đêm tôi vì mơ thấy màn máu thịt mơ hồ kia mà giật mình tỉnh giấc, sau đó cảm thấy cả trong họng lẫn trong mắt đều đau nhức, Diệp Tô giống như chưa từng ngủ, nhẹ nhàng ôm lấy tôi, vuốt ve sau lưng tôi, thì thào an ủi, kể cho tôi nghe rất nhiều chuyện thú vị.

Diệp Tô cười khổ: “Ta không có năng lực giúp cho nàng vui vẻ, ít nhất, chuyện ta có thể làm được là luôn ở bên cạnh nàng.”

Tôi không nói gì thở dài một hơi: “Mặc dù, ở đêm trừ tịch - đêm 30 lại nói những chuyện thương cảm như vậy, nhưng mà ta nghĩ, ta cần biết khi ta bị nhốt, ở bên ngoài đã phát sinh chuyện gì.” Hãy cho tôi biết các người đã cố gắng nghĩ biện pháp cứu tôi, hãy cho tôi biết tôi không phải chỉ có một mình.

Diệp Tô gật gật đầu: “Văn Sương đợi một canh giờ không thấy nàng trở về, liền đi gọi Tố Ngừ và Bùi phu nhân tới nơi đó tìm xem, lại hỏi gã sai vặt thủ vệ có phải ta đã mang nàng đi hay không. Cho đến khi tìm khắp những nơi có thể tìm, sau đó Bùi gia phái người tới chỗ ta hỏi qua mới biết nàng đã thật sự mất tích. Chúng ta không dám lộ ra, còn bí mật lục soát khắp cả Lạc Hà, lại cho canh phòng ở cửa thành, vừa mới khẳng định nàng vẫn còn ở Lạc Hà thì Thẩm Hồng đã cho người mang tin đến.

“Hắn vòng vo qua vài người, người này nhận lệnh mang đồ giao cho người khác, người khác lại giao cho người kế tiếp rồi mới đến tay Bùi gia. Sau khi chúng ta nhận được thư, không biết hắn trốn ở chỗ nào. Hắn đòi ba nghìn hai trăm hai mươi lăm, khi nào nhận được bạc sẽ đem một phong thư do nàng tự tay viết giao cho tên lính thủ thành, đổi lấy cơ hội ra khỏi thành, nội dung thư nói rằng nàng còn sống. Chờ đến khi chúng ta cầm được lá thư của nàng, giao bảy ngàn hai cho hắn, hắn cầm được tiền rồi mới có thể nói cho chúng ta biết nàng ở đâu.”

Tôi gật gật đầu: “Các người đoán được Thẩm Hồng ít nhất phải đòi ba nghìn lượng bạc, sau khi cầm bạc rồi hẳn nhất định sẽ tìm đến ta, dù là muốn giết ta đi nữa hẳn cũng vẫn sẽ phải đến vì muốn ta tự tay viết thư. Thời gian cấp bách, các người phải trả tiền, sau đó tìm tung tích hẳn, phải không?”

Diệp Tô gật đầu, hít một hơi thật sâu: “Hẳn tìm được một người rất giống hẳn, khi ta đuổi theo hẳn luôn có những kẻ khác quấy rối, ta đã chọn sai người.” Trong mắt hẳn tất cả đều là hối hận.

Tôi vui mặt càng sâu vào trong ngực hẳn: “Không trách chàng được, mò kim đáy bể, hẳn lại đã chuẩn bị chu toàn mọi chuyện.” Không thể trách các người, hình thức trò chơi quyết định hết thấy.

Có lẽ tôi không nên oán giận việc khi tôi gặp chuyện không may hẳn đã ở đâu. Tôi nên sớm hiểu rằng, cuộc đời tôi quá mức gồ ghề, mưa bom bão đạn. Cho dù hẳn thay tôi chặn được 99% thì một phần trăm kia thừa dịp hẳn không chú ý mà tóm lấy tôi.

Hẳn lại không hề oán hận nửa câu mà thay tôi thu thập cục diện rối rắm, tôi còn có tư cách gì oán giận hẳn không đủ nhanh không đủ tốt?

Tôi gắt gao ôm hẳn: “Diệp Tô, mang ta về nhà, trở về nhà chàng.”

Diệp Tô cúi đầu cọ cọ cái trán của tôi, ôm tôi xuống núi.

Trong phòng hẳn đã mấy ngày không có người ở, chậu than vừa mới đốt lên, còn có một chút lạnh.

Tôi cởi từng cái quần áo, Diệp Tô có chút chân tay luống cuống: “Tiểu Lăng Đang, nàng...”

Tôi giật chiếc áo lót ra bỏ nhào vào trên người hẳn: “Lần đầu tiên với chàng nhưng lại là cơ thể đầy thương tích cùng khuôn mặt như quả mướp đắng, chàng có mất hứng thú với ta không?”

Diệp Tô đón được tôi, tôi vì lạnh mà hơi hơi phát run: “Ta muốn quên đi một màn kia, ta muốn trở lại như trước kia. Diệp Tô, ta nghĩ chàng là liều thuốc tốt nhất của ta.”

Tôi thất thanh khóc rống: “Ta muốn khóc muốn cười, ta không muốn như thế này, ta rất sợ hãi!”

Diệp Tô than nhẹ một tiếng, tìm được môi của tôi, hôn tôi. Tôi một bên nức nở một bên hung tợn mà gặm cắn hẳn, sau đó lại khóc lớn.

Tại sao có thể như vậy?

Hẳn đem tôi đặt ở trên giường, kéo chăn ôm lấy tôi, ôn nhu mà hôn nước mắt trên mặt tôi. Tôi nhắm mắt lại, vẫn không ngừng rơi lệ.

Bờ môi của hẳn hơi chút rời ra một hồi, sau đó cả người trần trụi dán lại trên người tôi, ôm lấy tôi, đầu lưỡi gọt mở môi của tôi, triển miên chiếm lấy: “Nàng bây giờ còn chưa chịu thừa nhận ta, có điều, chúng ta có thể làm chuyện khác.”

Tôi còn đang rơi lệ: “Được.”

Hẳn cởi bỏ băng vải che đầy dấu tay trên cổ tôi, nhẹ nhàng liếm liếm, thỉnh thoảng mút vào một chút, cho đến khi nghe thấy tôi rên rỉ, mới ngẩng đầu, khẽ hôn khoeo mắt của tôi: “Hẳn sẽ không bao giờ thương tổn nàng được nữa, ta sẽ mãi ở bên cạnh nàng.”

Tôi lung tung lau nước mắt trên mặt, khóc thút tha thút thít đáp: “Chàng còn muốn ta sao!”

Diệp Tô chậm rãi cúi xuống, hôn lên từng nơi bầm tím trên người tôi, dùng dấu vết của hẳn che đi vết thương, tôi một bên khóc một bên tiếp nhận, cảm nhận nỗi sợ hãi trong lòng dần dần bị vui thích che khuất.

Tôi rốt cục chậm rãi thả lỏng.

Trong lòng tôi buông lỏng, dần dần chìm vào mộng đẹp.

Vào lúc ban đêm, tôi không có mơ thấy Thẩm Hồng, cũng không có mơ thấy máu tươi cùng chạy trốn.

Khi tôi tỉnh lại, mặt trời đã lên cao tới đỉnh đầu. Tôi ghé vào trên người Diệp Tô, hẳn từ từ nhắm hai mắt gắt gao ôm chặt thắt lưng tôi, mi tâm giãn ra, tướng ngũ giống như đứa trẻ.

Tôi thường thức khuôn mặt hấn một hồi, cúi đầu chạm vào môi hấn một cái, ôm lấy khoe miệng chờ hấn tỉnh lại.

Lông mi hấn thật dài chớp chớp vài cái, chậm rãi mở to mắt, tôi ho nhẹ một tiếng, tiếp tục cong miệng cười: “Năm mới vui vẻ, Diệp Tô.” Mấy ngày nay, vất vả cho chàng rồi.

Diệp Tô chớp chớp mắt nhìn tôi chăm chăm, ý cười trong mắt không ngừng mở rộng.

Tôi hạ khoe miệng, xoa mặt đầu hàng: “Cho ta một chút thời gian, hiện tại khẳng định ta cười so với khóc còn khó coi hơn.” Bất kể ai trên mặt có nhiều vết cào như vậy, có cười rộ lên cũng không thể xinh đẹp giống thiên tiên.

Hấn cười: “Được.”

Tôi chĩa chĩa bằng vải trên người: “Tiên sinh, khi nào thì có thể làm đến bước cuối cùng?”

Hấn tiếp tục cười: “Mười ngày sau đổi được.”

Tôi gật gật đầu, lại hôn hấn một miếng: “Vậy sẽ chờ tiên sinh xuất mã vị thuốc hay này lần nữa rồi.”

Tay Diệp Tô nắm chặt thắt lưng tôi, cười đến có chút ngốc: “Ta cam tâm tình nguyện.”

61. Chương 61: Tổng Kết Bài Học Kinh Nghiệm

Chúng tôi nằm ôm nhau một lát sau đó Diệp Tô mới lưu luyến đứng dậy mặc quần áo, dùng chân quần tôi thành cái bánh rán trái cây rồi hôn lên trán tôi, dịu dàng dặn dò: “Ta đi bảo nha hoàn đến thay quần áo cho nàng, nhân tiện dọn phòng bếp nhóm lửa nấu chút cháo mang tới đây.”

Tôi lười biếng: “Ta tự mình mặc quần áo, chàng chỉ cần phụ trách cho ta ăn no là tốt rồi.”

Diệp Tô mỉm cười, cúi đầu khẽ cắn lỗ tai tôi: “Ăn đậu hủ của nàng xong, tinh thần quả thật tốt lên rất nhiều.”

Tôi liếc hấn một cái, cố gắng giả bộ cười, hiển nhiên lần này đã thành thực hơn rồi.

Diệp Tô giúp tôi đem mấy bộ quần áo bên người bỏ vào trong chăn làm ấm, hôn tôi một cái rồi mới đi ra ngoài.

Chờ quần áo đều được ủ ấm, tôi mới chậm rãi mặc chỉnh tề, xuống giường mở cửa sổ để làm giảm bớt không khí ngột ngạt tích lũy ở trong phòng do chậu than đốt suốt một đêm.

Trong vườn bỗng có bóng người màu hồng thoáng qua.

Tôi lấy lại bình tĩnh, theo bản năng đứng sát vào tường, nín thở nhìn ra bên ngoài.

Là Na Đóa, còn có Diệp Tô.

Hai vị cao thủ võ lâm nhảy lên nhảy xuống, hoàn toàn không coi lực vạn vật hấp dẫn của Ngưu lão tiên sinh* ra gì. Diệp Tô truy đuổi còn Na Đóa tháo chạy, đều là những người có thân thủ cao cường, bay trong không trung mà cứ như hai đóa hoa đang bay vậy, lại còn bày ra cái dáng vẻ tình cảm vợ chồng mặn nồng, thật là làm cho người bên cạnh ghen tị chết.

*Ngưu lão tiên sinh: Newton

Na Đóa đạp trên hòn non bộ, mượn lực quay trở lại cùng Diệp Tô giao thủ, nàng ta dùng roi Diệp Tô dùng tay không, Diệp Tô lại chiếm thế áp đảo. Hấn tránh thoát được một roi, trực tiếp tiến lên ôm lấy thắt lưng Na Đóa, dùng roi của nàng ta trói chặt cổ tay nàng ta, đem nàng ta đặt trên vai khiêng, xoay người bước đi.

Hai bóng người hợp lại làm một rồi rất nhanh biến mất.

Tôi đóng cửa sổ, yên lặng tính thời gian, đợi qua một nén nhang, chợt bắt đầu cười ha hả không ngớt, âm thanh to khàn thô mà kỳ dị.

Diệp gia cũng không lớn, trực xuất một người không cần nhiều thời gian như vậy.

Khóc cũng thế mà cười cũng vậy, lúc bắt đầu thì dễ dàng nhưng không phải muốn nín là có thể nín. Không hiểu sao tôi lại bật cười, cười cho đến khi khàn cả giọng, cười ra nước mắt, cười đến nỗi toàn bộ không khí trong phổi bị đè ép đi ra ngoài mới miễn cưỡng ngừng, thở hổn hển. Tôi vô lực ngã ngổ trên mặt đất, đè tay lên trái tim đang đập liên hồi, thở dồn dập, sau khi trở lại bình thường mới nghe thấy tiểu nha hoàn ở bên ngoài không ngừng gõ cửa: “Lăng tiểu thư, người không sao chứ?”

Tôi lau nước mắt, ho khan vài tiếng rồi quay về phía nàng: “Không có việc gì, thiếu gia nhà người đâu?”

Tiểu nha đầu trả lời rất trôi chảy: “Thiếu gia bảo nô tỳ nói với người, thiếu gia đi ra ngoài một chút, nửa canh giờ sau sẽ trở lại. Nếu người cảm thấy đói bụng thì ăn cháo trước.”

Tôi như ngã xuống hầm băng, lại vẫn phải cười trả lời một tiếng đã biết. Ngồi trên mặt đất một lúc lâu tôi mới có sức mà chậm rãi leo lên ghế, tay run rẩy, sờ soạng chải đầu ỉnh.

Nửa canh giờ, có thể làm rất nhiều chuyện.

Giờ khắc này, Thẩm Hồng lại không phải là trọng điểm khiến tôi quan tâm, trong lòng tôi lặp đi lặp lại một câu, nếu Diệp Tô cùng Na Đóa thật sự có gì đó, tôi nên làm sao bây giờ?

Trong phút chốc ngàn vạn từ chen vào trong óc, làm cho tôi không ngừng nôn khan.

Cách một canh giờ Diệp Tô mới trở về. Có lẽ là nghi nhân thâm phủ*, tôi cảm thấy đáy mắt hắn có một chút chột dạ.

*nghi nhân thâm phủ: (nghi ngờ kẻ trộm rìu) xưa có tiều phu đánh mất rìu, nhìn ai cũng nghĩ là kẻ trộm rìu của mình. Ở đây dùng “nghi nhân thâm phủ” ý chỉ Lăng Đang nghĩ Diệp Tô có lỗi với mình nên mới cảm thấy rằng Diệp Tô đang chột dạ.

Tôi cười đưa tay kéo hắn: “Đi đâu, sao lâu như vậy? Ta vẫn chờ chàng.” Xem ra tôi tiến bộ cũng thật thần tốc, nhanh như vậy đã có thể cười nói như thường.

Mắt Diệp Tô sáng lên, cúi người khẽ hôn khoe môi tôi: “Nàng cười thật là đẹp. Ta đến Bùi gia một chuyến, chúc tết vài vị trưởng bối, bị giữ lại nói vài câu cho nên mới về trễ.”

Tôi gật gật đầu, không chút để ý: “Cứ thế mà đi sao? Tay không chúc tết, cố tình bỏ qua tiền lì xì sao?”

Diệp Tô ngập ngừng một chút mới cười nói: “Giữa đường cùng mấy huynh đệ trong đội tàu tụ họp, lúc sau mới đi. Mà cho dù ta không mang lễ vật cũng không sao, Bùi thúc và Bùi di sẽ không trách tội.”

Tôi vẫn luôn biết rằng Diệp Tô không phải là người giỏi nói dối, nhưng hắn giỏi giấu diếm.

Hắn quả thật đã đến Bùi gia, quả thật cùng huynh đệ trong đội tàu gặp mặt, có lẽ còn mang theo Na Đóa, hoặc có lẽ Na Đóa có sự sắp xếp khác.

Về phần Na Đóa kia, hắn không muốn cho tôi biết.

Tôi không thể giữ được vẻ tươi cười được nữa, khuôn mặt cứng ngắc lại. Che môi chậm rãi hạ ánh mắt, sau một lúc lâu mở miệng thăm dò: “Ta vừa mới nghĩ, có lẽ ta quay về Bùi gia sẽ tốt hơn, dù sao ta vẫn là con gái chưa xuất giá.”

Diệp Tô trầm mặc một hồi, xoay người khẽ hôn tôi: “Buổi tối ta sẽ đưa nàng trở về, yên tâm, ta sẽ đi cùng nàng.”

Tôi theo dõi ánh mắt hắn, nhẹn không được lại nói: “Đi bây giờ đi!”

Hắn cười nhìn tôi: “Oan gia, nàng nhanh như vậy đã chán ghét ta rồi sao? Ta sẽ khóc đó.”

Tôi cười cười: “Là ta sợ chàng chán ghét ta rồi đi tìm người khác.” Ví dụ như bạn gái cũ xinh đẹp kia của người.

Diệp Tô đem tôi ôm ở trên đùi hần: “Ngốc ạ! Ta sao có thể như thế chứ.” Hần dứt cho tôi ăn một ngụm cháo, bỗngưng bày ra bộ dáng đột nhiên tỉnh ngộ, “Hôm nay còn chưa có nói! Tiểu Linh Đang, ta yêu nàng, ta là người của nàng”.

Hần cọ cọ bên tai tôi, nhẹ giọng cười: “Mười ngày sau, ta sẽ cố gắng chứng minh điều này với nàng.”

Giọng nói của hần chân thành tha thiết, đáng vẻ tươi cười nhiệt tình, trong lời nói tràn đầy sự chờ mong.

Tôi tin tưởng, câu yêu tôi kia của hần là thật lòng.

Chỗ hỏng trong lòng miễn cưỡng vì lời nói của hần mà được lấp đầy, nhưng vẫn đau từng trận. Tôi vô tri vô giác theo tay hần húp vài muỗng cháo, mới nhớ tới nhận lấy thìa: “Tay của ta không thành vấn đề, đừng coi ta như tiểu hài tử.” Cho dù yêu tôi, cũng không nên biến tôi thành tiểu hài tử, cái gì cũng gạt tôi.

Tôi một húp từng ngụm từng ngụm một, khéo miệng chậm rãi buông xuống.

Nói cho tôi biết thì thế nào chứ? Tôi có quyền phản đối nàng ta tới gặp hần, hay là có khả năng giúp đỡ việc làm ăn của hần sao?

Thân là con sâu gạo lấy đầu ra tư cách trách người khác đem bản thân thành món đồ chơi.

Sau cơm chiều, Diệp Tô dẫn tôi về Bùi gia.

Tôi tới phòng Tổ Ngữ tìm nàng, nàng ta rõ ràng vui mừng vì tôi vừa sang năm mới đã đến tìm.

Tùy tiện nói vài câu may mắn, tôi liền đi vào nội dung chính: “Năm mới có kế hoạch gì không?”

Tổ Ngữ cười liếc mắt nhìn tôi: “Nương cho phép muội qua năm tiếp nhận việc buôn bán ở Tiễn Hồng Các. Tiễn Hồng Các là phường thêu do nương cùng tỷ muội của nàng mở, hầu như ở Lạc Hà hàng thêu mà các tiểu thư dùng đều là từ Tiễn Hồng Các. Hàng thêu của nhà ta vừa sáng bóng vừa đẹp, lại không phai màu, không dám nói toàn bộ Đại Bảo, ít nhất trên dưới Hắc Thủy cũng không ai sánh kịp.”

A, liên quan đến cơ mật gia tộc, tôi không thích hợp để biết.

Tôi gạt đầu: “Cũng không thể chỉ biết dựa vào gia sản của gia đình mà an nhàn hưởng thụ đúng không! Đây là mẹ nuôi muốn trước phải rèn luyện tính tình của muội, đợi muội biết làm thế nào để quản lý người khác, trong tay lại có phương thức hàng thêu, ít nhất khi muội sống bên ngoài cũng không lo lắng.”

Tổ Ngữ hé miệng cười, thân mật kéo cánh tay tôi: “Muội cũng nghĩ như vậy. Đợi qua năm, tỷ tỷ cũng đến giúp muội đi. Đây là lần đầu tiên muội tham gia vào chuyện trong nhà, trong lòng rất lo lắng.” Nói xong chớp chớp mắt, sau đó lại tự mình ỉm rǔ bác bỏ lời mình nói, “Tỷ sắp thành thân rồi, e là suy nghĩ trong lòng không thanh thoi như vậy. Nếu như hao phí tinh thần quá nhiều, sợ rằng Diệp đại ca sẽ oán trách muội đó.”

Tôi trầm mặc một hồi, cũng cười: “Tiễn Hồng Các đều có các nàng dâu trông coi thành thạo rồi, chỉ cần khiêm tốn học hỏi, có việc gì có thể làm khó được tiểu thư Tổ Ngữ trong sáng, thông minh của chúng ta chứ? Ta đi theo thật không thích hợp, không khéo khiến cho người sau lưng ta bàn tán. Ta nghĩ, chờ ra tháng giêng cùng mẹ nuôi bàn bạc, ta muốn tự mình buôn bán.”

Tổ Ngữ kinh ngạc nhìn tôi: “Tự mình buôn bán? Việc này hay đó, tỷ tỷ có thể có ý tưởng gì rồi?”

Tôi nhún nhún vai: “Đương nhiên vẫn là đồ từ nhà muội làm rồi. Có điều, ta tính toán, trước tiên phải tìm người làm giúp ta mấy vật phòng thân, tỷ như, bên trong hương cổ cầu tròn lẫn với mè được , trong cây trân châu hoa chứa cơ quan...” Lão nương phải trang bị đến tận răng.

Về mặt Tổ Ngữ có chút lúng túng, nàng ngập ngừng ôm lấy thắt lưng tôi: “Tỷ tỷ...”

Tôi dễ dàng cười cười: “Đề phòng một chút thôi. Dựa vào cá tính âm ỉ này của ta, Thẩm Hồng mặc dù đã chết, khó tránh khỏi về sau còn có thể xuất hiện thêm một Triệu Hồng, Lý Hồng tìm ta gây phiền toái, có thể có cái phòng bị luôn là chuyện tốt, tránh cho việc ta lại tay không tác sát làm khổ. Lại nói, loại đồ phòng thân này, cô nương nhà khác e là cũng cần phải có”.

Tổ Ngữ thấp giọng khuyên tôi: “Không phải còn có Diệp đại ca sao? Tỷ tỷ suy nghĩ nhiều quá rồi”.

Tôi thở dài, bỗng nhiên rất muốn tìm ai đó tâm sự: “Hôm nay, ta đã suy nghĩ rất nhiều.”

Tổ Ngừ ôm lấy bả vai tôi, hơi thấp đầu xuống lắng nghe.

Tôi miễn cưỡng cười vẽ theo các đường nét trên tay mình: “Có lẽ là mới trước đây trên vai luôn có khoản nợ đánh bạc đè ép, ta có thói quen chỉ nhìn cuộc sống trước mắt, không dám đối với tương lai có bất kỳ kế hoạch gì. Sau khi trả hết nợ rồi vẫn như cũ, chỉ cần trong tay có chút tiền, về nhà có cơm ăn, có giường để ngủ, ta đã thỏa mãn rồi, cũng không muốn theo đuổi gì nhiều, bởi vì không có động lực.

“Ta chỉ sẽ vì trả nợ mà liều mạng làm việc, vì muốn thoát khỏi kỹ viện mà liều mạng nghĩ biện pháp thậm chí bí quá hoá liều vợ vét tài sản của Thẩm Đình, vì ở Thanh Đường dừng chân mà tích cực mở khách điểm giao du rộng rãi, vì muốn trốn thoát Thẩm Hồng cùng Thẩm Niệm Ân mà bày ra dáng vẻ chủ động ra trận liên tiếp.

Khi cuộc sống an nhàn, ta liền chĩnh đốn suy nghĩ, cứ được ngày nào hay ngày ấy vậy, đối với chuyện tình cảm cũng thế. Diệp Tô tiếp cận ta rất mãnh liệt, ta liền lui về sau từng bước, sau đó lại khẳng khái giữ nguyên, cho đến khi hấn làm ta cảm động”.

Tôi thở dài: “Có lẽ chính bởi vì tâm lý chỉ cần đạt tiêu chuẩn này, mới khiến cho ta thậm hại không chịu nổi. Ta luôn đợi nước đến chân mới nhảy, từ trước đến nay không hề lo trước tính sau. Cũng bởi vì cuộc sống của ta chỉ có sáu phần, cho nên chỉ cần có người xen vào, cuộc sống của ta liền biến thành không đạt đúng tiêu chuẩn mà ta đặt ra.”

Tôi đột nhiên tỉnh ngộ, hướng Tổ Ngừ cười xin lỗi: “Đạt tiêu chuẩn cùng sáu phần là. . .”

Tổ Ngừ nắm lấy tay tôi: “Khác nhau giữa sáu và mười, muối có thể hiểu.”

Tôi gật đầu: “Đúng vậy. Cuộc sống sáu phần tuy rằng khá tốt, nhưng là ta đã nhận đủ rồi vì một chút sóng gió mà phải sống những ngày tháng nghèo khổ. Ngày lành tháng tốt ai không nghĩ tới chứ? Ta phải bảo đảm cho những ngày tháng bình yên của ta không bị người khác làm phiền.” Tôi không thể lại dựa vào lòng tốt và tình cảm của người khác để vượt qua khó khăn.

Tôi phải trở nên kiên cường, mạnh mẽ, tôi không muốn để cho người khác từ trên đầu tôi đọc thành lời “Hàng hóa này hoàn toàn không có lực phòng ngự”. Thà rằng oán giận ông trời lúc nào cũng cho tôi khởi đầu, không bằng ngấm lại ông trời tại sao lại cho rằng tôi có tình tiêu khiển đến vậy?

Nếu như người đánh hạt đậu gốc ghéech một quyền thì có thể đổi lấy biểu hiện nhăn nhó xấu xí trên phun dưới nhảy. Nhưng người tuyệt đối sẽ không cả gan đứng trước Arnold Alois Schwarzenegger* mà giờ nắm đấm, cho dù hấn không đánh trả lại người, khuôn mặt không biểu cảm của hấn cũng sẽ khiến người vô cùng thất bại, hoài nghi sức lực của bản thân không đủ.

Tôi chính là hạt đậu gốc ghéech.

Arnold Alois Schwarzenegger (1947) là vận động viên thể dục thể hình, diễn viên điện ảnh và cũng là chính khách Cộng hòa người Mỹ gốc Áo làm thống đốc California thứ 38.

Tôi tin tưởng, Diệp Tô vẫn yêu tôi. Nhưng hôm nay hấn lựa chọn giúp người phụ nữ trước đây của hấn giấu diếm, mặc kệ là xuất phát từ ích lợi hay là vấn đề tình cảm đều đủ để chứng minh quyết tâm đã bắt đầu dao động.

Tôi có thể chịu đói, có thể chịu được nỗi đau thể xác, nhưng tôi nhất định không thể chịu đựng người đàn ông thuộc về tôi bị người phụ nữ khác nhúng chàm.

Một lần sinh ly tử biệt đủ để cho con người nhìn thấu rõ mọi chuyện, tôi thấy rõ cuộc sống không kiên cường dễ dàng bị đổ vỡ của tôi, cũng thấy rõ lưu luyến của tôi đối với Diệp Tô.

Tôi yêu Diệp Tô, tôi không thể không có hấn.

Gánh nặng một mình bảo vệ bản thân như ngọc giao cho nam nhân là không thực tế, vì hấn, tôi chỉ có thể gặp thần giết thần, gặp phật giết phật, đem tất cả những người phụ nữ phạm đến tôi giết từ khi còn trong nôi.

Hấn chính là động lực để tôi hướng về phía trước.

Huống chi, Bùi gia nhận tôi làm con gái nuôi, không phải chỉ vì thấy tôi hiền hòa, thương hại tôi bơ vơ. Qua hai tháng sống chung, tôi nếu không vì Bùi gia mang lại chút lợi ích kinh tế thì không thể nào cho qua được.

Nhưng việc này không thể nào nói trực tiếp với Tổ Ngữ được. Tổ Ngữ vì im lặng của tôi trong thời gian dài mà cẩn thận đánh giá tôi: “Tỷ có phải cùng Diệp đại ca...”

Tôi nhìn nàng một cái, thản nhiên hỏi: “Sao lại hỏi như vậy? Muội thì biết gì rồi?”

Tổ Ngữ không được tự nhiên cười cười, trốn tránh không đáp: “Tỷ tỷ bị thương chưa khỏi, không nên suy nghĩ nhiều quá. Đợi đến ngày mai muội hỏi ý của nương, nếu nương đáp ứng, muội cũng rất muốn đến góp vui, muốn mở mang kiến thức từ những thứ mới mẻ mà tỷ mang đến.”

Tôi cười: “Tất nhiên là được.” Xác định phải chính xác. Tôi là vai phụ bồi thái tử đọc sách, thái tử tốt tôi mới có thể tốt, không có người phối hợp diễn tự mình làm một mình.

Tổ Ngữ biết giữa tôi và Diệp Tô có vấn đề, có lẽ, nàng cũng biết Na Đóa.

Na Đóa, đừng ép tôi đem cô xếp vào danh sách những kẻ thù địch.

62. Chương 62: Nỗ Lực Tiến Đến Mục Tiêu Nữ Chủ Vạn Năng

Diệp Tô cùng tôi đến gặp bác nuôi, nhân tiện gia tăng tình cảm thân thiết giữa đôi bên.

Bác nuôi họ Đinh tên Mặc, được mệnh danh là Lỗ Ban* tái thế, tuy nhiên, bản thân ông ấy lại không hề nghĩ như vậy. Bác khiêm tốn nói: “Tổ tiên ta từ khi khai sơn lập nghiệp, ta tính nghìn năm về đây cũng không ai có thể vượt qua được.”

Ồ, hóa ra ông ấy thích biệt hiệu “Trại Lỗ Ban” này.

Vừa hay, tôi cũng thích Trại Điều Thuyền và Trại Tây Thi, mọi người đều như nhau.

Tôi thích kẻ nông công cuồng.

Bác nuôi nông công cuồng của tôi mặt mũi hiền lành hỏi tôi cần làm món đồ chơi gì, trong lời nói còn kèm theo giọng điệu như đang dỗ dành trẻ con.

*Lỗ Ban (khoảng 507 TCN – 444 TCN), họ Công Thâu, tên Ban, còn được gọi là Công Thâu Tử, Công Thâu Bàn, Ban Thâu, Lỗ Ban. Ông là thợ thủ công nổi tiếng cuối thời Xuân Thu trong lịch sử Trung Quốc, người nước Lỗ, được người đời sau tôn là sư tổ của nghề thủ công ở Trung Quốc. Lỗ Ban có những phát minh hữu ích về máy móc, đồ gỗ, thủ công mỹ nghệ, theo truyền thuyết thì những công cụ như cưa, đục, bào, xẻng, ... đều do ông phát minh.

Diệp Tô liếc mắt nhìn tôi một cái, cười nói chen vào: “Làm phiền Đinh thúc đi một chuyến, trong lòng tiểu bối bọn ta cũng vô cùng áy náy. Chỉ có nha đầu này mưu mô nhiều, nói chuyện lại thiên mã hành không*, dù sao vẫn khiến cho người ta tìm không ra manh mối. Tỷ như cái hướng dẫn chế tạo kính lặn trước ta mang về, chính là nàng cho ta, Đinh thúc cũng biết ta kể lại đến bao nhiêu lần. Lần này không thể nói được đành phải làm phiền ngài tự thân xuất mã, cũng tránh khỏi chúng ta hiểu sai ý, chậm trễ thời gian thì không tốt.”

Không hổ là nhân tình của tôi, Diệp Tô ngoài mặt là công khai trách mắng tôi, bên trong lại âm thầm giúp tôi giữ chỗ.

*Thiên mã hành không: hào phóng, không câu thúc.

Quả nhiên, ông bác nông công cuồng của tôi nghe xong những lời này, lập tức hơi chấn chỉnh tư thái, mắt sáng lên hỏi tôi có cái gì cần hắn hỗ trợ không.

Tôi cũng không nói trước với Diệp Tô là hôm nay Đinh thúc sẽ đến tìm tôi. Ngoài việc sợ hấn phản đối, khiến kế hoạch của tôi chết từ trong trứng nước, cũng là muốn nhìn thử thái độ của hấn ra sao. Sẽ không nghe tôi phân trần, thay tôi chịu lỗi sau đó oán trách tôi gây chuyện, hay là sẽ để lại mặt mũi cho tôi trước, sau đó lạng lẽ phía sau giúp tôi xử lý mọi việc.

Không nghĩ tới, thái độ của hấn ta còn tốt hơn so với tưởng tượng của tôi.

Tôi cười tủm tỉm nắm lấy tay Diệp Tô, dùng móng tay gãi lòng bàn tay hấn.

Diệp Tô dễ dàng nắm lấy ngón tay tôi, hơi nhéo một chút liền buông ra.

Không còn gì phải nghi ngờ, hấn ủng hộ ý kiến của tôi.

Tâm tình tôi rất tốt, nhìn ông bác nông cuồng thật lòng cười: “Chất nữ bảo người đến là muốn làm phiền người giúp ta làm hai món đồ. Hình ta đã vẽ xong rồi, chỉ là chất nữ không có sở trường về màu vẽ, có vài chỗ thật không biết nên thể hiện như thế nào cho phù hợp nên đành phải làm phiền người phải đi đến đây một chuyến, để cho chất nữ nói tỉ mỉ với người”. Nói xong mở cuộn tranh trên tay ra.

Một cái là bom cay, một cái là một con dao Thụy Sĩ dài.

Bom cay vẫn là nhận từ gợi ý “thông thiên đế quốc” của lão quái, trong điện ảnh có thể so với thuốc nổ hương cỏ thơm của thần khí phương đông không ngừng cuốn hút tôi, chẳng qua người ta là cầm lựu đạn, có lẽ trước khi dùng muốn chứng minh. Loại mặt hàng đánh nhỏ, âm thanh nhỏ này của tôi, có lẽ tương đối ổn thỏa so với sức mãnh liệt khác.

Nói đến bom cay, không thể không nhắc đến chương trình hóa học ở đại học của tôi.

*Thông thiên đế quốc: là bộ phim hành động, trinh thám, cổ trang về Địch Nhân Kiệt – một nhân vật lịch sử xuất chúng trong điện ảnh và sử sách Trung Quốc.

Năm đó thành phần chủ yếu và tác dụng nguyên lý của bom cay chính là bổ sung hơi cay khi xuất hiện, nhưng trước khi đánh dấu trọng điểm kỳ thi cuối kỳ, đồng chí giảng viên đi lại không bình thường kia lại đem một phần nội dung thi bắt buộc cần phải vẽ ra, bởi vậy chúng tôi buộc phải liều chết liều sống học thuộc lòng.

Tại hạ vô cùng hoài nghi, thời điểm trong biên chế cục giáo dục viết tài liệu giảng dạy hóa học, phải chăng đã suy nghĩ đến nhu cầu của nhân sĩ xuyên qua? Cái gì chế tạo thủ ngân kính a, lấy ra cà-phê-in a, vứt bỏ pin khô thu hồi sử dụng a...

Khó trách lúc trước có một câu khẩu hiệu tên là học tốt lý hoá, đi khắp thiên hạ đều không sợ.

Há chỉ là đi khắp thiên hạ, đi khắp trên dưới năm nghìn năm đều có thể kiếm cơm ăn.

Quay lại chủ đề chính, mục đích chính của bom cay chính là làm mù mắt loại người mắt chó, bởi vậy có hai tác dụng là gây ra tia chớp và thúc giục tuyến lệ. Phần tia chớp bình thường dựa vào ánh sáng trắng khi đốt cháy ma-giê (Mg) sinh ra, đồ chơi này chi phí đắt đỏ không nói, hiện tại cũng không có người có thể tinh chế ra được, cho nên tôi không cần lo lắng. Mà bộ phận thúc giục tuyến lệ kia tương đối đa dạng hóa, dĩ nhiên đơn giản nhất là ớt và tiêu tự nhiên, kết hợp với chất nổ khiến hơi cay tỏa ra.

Đặt ở trong hương huân cầu, kết cấu vô cùng đơn giản: bỏ vào tầng dưới cùng của quả cầu chất liệu phát nổ, bên trên nén bột ớt cùng phần hồ tiêu linh tinh, bên ngoài dùng một lớp hương cao hồ, khi cần dùng chỉ cần mở ra huân cầu lấy ra lõi bên trong hướng trên mặt đất một phát, phịch một tiếng tôi liền biến thành Ninja.

Lợi ích khi dùng hương huân cầu là chỉ cần có thứ giữ cho vật bên trong đảm bảo xoay ngang, không cần lo lắng thuốc nổ vì vô ý va chạm mà nổ mạnh.

Bác nuôi chắc chắc lưỡi, nhìn chăm chăm vào bức tranh tôi vẽ dường như có chút đắm chiêu gặt đầu: “Thật ra là đồ vật tốt.” Nhưng mà nhìn nét mặt, rõ ràng là không đạt đến điểm G.

Tôi cười cười, mở ra bản vẽ con dao Thụy Sĩ dài.

Phẩm bài dao Thụy Sĩ dài tồn tại đã lâu, sản phẩm phân bố khắp nơi trên thế giới. Mặc dù tôi mua không nổi, nhưng cũng nên vì quê hương mà đóng góp chút sức lực.

Nghe nói dao Thụy Sĩ dài loại lớn có thể lắp vào mấy chục loại công cụ, tôi không cần nhiều như vậy, ví dụ như khi cạy mở hộp hoặc là loại tẩy rửa răng đồ vật này nó ở đây thật sự không có công dụng gì. Đại khái thường dùng nhất chính là dao nhỏ, kéo, cái cưa, cái giũa, cái khoan. Tôi thường dùng chính là dao nhỏ, kéo, cái giũa cùng nhiều móc.

Tôi dựa theo ngoại hình của dao Thụy Sĩ dài tiêu chuẩn vẽ ra mẫu, lại phân biệt hình thức biểu thị chỗ khớp xương lò xo, cùng với các loại hình dạng cơ bản và công dụng của cu li, chỉ vào bản vẽ đem các loại công cụ từng cái giải thích cho bác nuôi nghe.

Bác nuôi cau mày xoa xoa cằm, hình như có chút đắn đo.

Diệp Tô từ khi tôi tự mình giải thích bom cay vẫn luôn cúi mặt không nói, tôi biết trong lòng hẳn nghĩ cái gì, lại vẫn là cầm ngón tay hẳn, mỉm cười nhìn hẳn, ánh mắt dò hỏi.

Diệp Tô quay về phía tôi cười an ủi, nhẹ nhàng phủ lên bàn tay tôi.

Bác nuôi ngẩng đầu, ánh mắt rốt cục trở nên trịnh trọng: “Nha đầu a, đây là chính người nghĩ ra sao?”

Tôi lắc đầu cười yếu ớt: “Chất nữ không dám nhận công lao này. Đây là đồ vật vô cùng phổ biến ở chỗ bọn ta, vì công cụ này gần giống như một cái cây xù xì, không làm người khác chú ý, so với dao, roi, và nhiều thứ khác dễ dàng mang theo, cho nên con người thường mang theo khi đi ra bên ngoài, cơ bản đều mang theo một cái.”

Bác nuôi bĩu môi, cười lặp lại: “Không làm người khác chú ý? Loại gỗ xù xì này ai cũng chưa thấy qua, sợ là ngay từ đầu cũng rất khiến người khác chú ý. Dù sao cũng phải nghĩ đến biện pháp, làm thành đồ vật khác mới tốt.”

Diệp Tô suy nghĩ: “Làm thành ngọc bội được không? Loại đồ vật nhỏ này chỉ cần một chỗ thích hợp là được, nếu là hoa tai, làm mấy cái rãnh giấu vào bên trong là xong, hơn nữa, nếu ngọc bội không đáng giá, người khác thường cũng sẽ không trộm mất.”

Tôi vui vẻ đồng ý. Diệp Tô xem ra với tôi đã nghĩ ra các kiểu dáng dao Thụy Sĩ dài trước một bước, là tôi đàn độn hay là hẳn quá thông minh?

Tôi nhéo nhéo bàn tay hẳn, ý khen ngợi.

Bác nuôi liên tục gật đầu nói tuyệt vời, còn muốn tôi chỉ ra mấy món đồ có thể hợp thành một, giảm bớt số lượng lại tăng thêm chức năng, đợi hẳn nghĩ ra phương pháp cải tiến rồi cho người đem sơ đồ phác thảo tới cho tôi xem.

Hắn vừa nói vừa cúi đầu nhìn bản vẽ, sau một lúc lâu chỉ vào chỗ tiếp nối lò xo ở các khớp xương, “Loại lò xo này đã đơn giản lại thực dụng, tuy rằng nơi này không dùng được, nhưng nếu là dùng trên đồ vật khác, hiệu quả hẳn là càng tốt. Chẳng qua là việc chế tác... sợ là phải tốn khá nhiều thời gian.”

Tôi thấy hẳn có hứng thú, lại ở bên cạnh vẽ mấy kiểu lò xo đơn giản giải thích. Lò xo hình xoắn ốc tiêu chuẩn xác thực khó với chế tác, nhưng mà nếu ông bác nuôi ngông cuồng của tôi muốn, hẳn là luôn có biện pháp giải quyết.

Bác nuôi vừa nghe vừa gật đầu, mừng đến vò đầu bứt tai, suy nghĩ một lát lại ấp a ấp úng hỏi tôi: “Lăng Đương a, món đồ chơi này của con ta thấy rất hay, nếu con nguyện ý, chúng ta lập kế ước, ta thu tiền lời nha? Mỗi cái con hai phần lợi nhuận, con thấy thế nào?” Khi hẳn nói chuyện ánh mắt có chút lóe ra, nói vậy mục đích không hẳn cái này.

Tôi ngẫm nghĩ, cười nói: “Bác làm mỗi nhất định là việc tốt. Người bằng lòng giúp chất nữ, chất nữ vui mừng còn không kịp. E rằng chỉ sợ vật nhỏ này chi phí rất cao, cho dù có người quả thật cần, cũng không nhất định sẽ mua. Chất nữ sợ làm hại người, không bằng chờ đồ vật này làm ra, chúng ta lại cố gắng nghiên cứu, người thấy như thế được không? Nếu bác cảm thấy bức vẽ lò xo của chất nữ còn dùng được thì cứ việc cầm dùng, nếu như làm ra đồ vật gì mới, gọi chất nữ xem mở mắt là được, người không cần khách khí.”

Trước ném ra quả táo đến cho tôi nếm thử ngon ngọt, chẳng qua là muốn danh chính ngôn thuận đàm luận chuyện phía sau mà thôi. Tôi hiểu biết như thế, lò xo cho dù là tôi ngon ngọt hiểu kính trọng bối, cũng lợi đối với việc thiết lập quan hệ hữu nghị hợp tác lâu dài trong tương lai đúng không?

Đợi cung kính đưa tiễn bác nuôi sau, tôi xoay người liền nhảy đến trong lòng Diệp Tô, nhỏ giọng giải thích: “Lúc trước không cùng chàng thương lượng, là ta không đúng.”

Không, tôi là cố ý.

Lúc trước khi tôi mở quán trà, hẳn với tôi còn chưa có quan hệ thân mật gì, hết thấy mọi việc của tôi, hẳn không có quyền hỏi đến. Nhưng lúc ấy hẳn cũng đã nói qua, hy vọng tôi có thể chia sẻ mọi việc với hẳn, để hẳn chăm sóc tôi.

Cho nên hiện tại hẳn đến tốt cùng đối với việc tôi buôn bán vẫn phản đối hay là muốn giúp đỡ, tôi hoàn toàn không biết rõ, chỉ có thể dựa vào cơ hội này xem phản ứng của hẳn. Nếu hẳn không muốn, tôi dù sao cũng có cái cớ chắn, hai người không cần mức âm ỉ đến bế tắc.

Diệp Tô vỗ vỗ lưng tôi, cười nói: “Nếu hai đồ vật khác nhau này có thể làm cho nàng an tâm, ta đương nhiên là vui vẻ tán thành. Chỉ có điều, ta cũng chân thành hy vọng, hai món đồ chơi nhỏ này của nàng mãi mãi không bao giờ sử dụng đến mới tốt. Sau này hãy nói trước với ta một tiếng, đừng giống như hôm nay, làm ta trở tay không kịp là được.”

Hắn cúi đầu, dùng trán chạm trán của tôi, ánh mắt ôn nhu: “Ta hy vọng nàng vui vẻ, hy vọng nàng vô lo vô nghĩ. Nhưng cũng sợ nàng buồn, sợ nàng quá mức cật sức làm mệt chính mình. Cho nên nàng làm cái gì, ta mặc dù đều sẽ giúp đỡ, nhưng cũng hy vọng nàng có thể trước tiên nói với ta một tiếng, đừng để cho ta lo lắng.”

Tôi dùng sức ôm lấy hẳn: “Diệp Tô, ta yêu chàng.”

Diệp Tô cười nháy nháy mắt: “Ồ, đây có phải là muốn nói câu trả lời của ta thực làm cho nàng vừa lòng không?”

Tôi cũng cười, đầu tựa vào trước ngực hẳn, một tay ở trên ngực hẳn vẽ vòng vòng: “Không phải, đây là muốn nói, ta nghĩ hiểu ý của chàng.”

Tôi ôm lấy cổ hẳn kéo xuống, kề sát vào đôi môi ấm áp của hẳn nhẹ nhàng hôn, thành thật thẳng thắn: “Hôm nay quán chàng, khiến cho Mãn Kha Nhi giúp ta đem Đinh đại gia mời đến nói chuyện, chính là sợ chàng nghi ngờ, cho là ta không tín nhiệm sự bảo hộ của chàng, cũng sợ chàng không muốn để cho ta chạm vào mấy đồ chơi này. Hiện tại ta hoàn toàn yên tâm, về sau ta làm cái gì, đều sẽ cùng chàng thương lượng trước, nghe thử ý kiến của chàng.”

Tôi ngửa đầu, nhìn chăm chú vào mắt hẳn: “Ta yêu chàng, tin tưởng chàng, cho nên muốn đem hết thấy mọi chuyện đều nói cho chàng nghe. Ta nghĩ phải đứng chung một chỗ với chàng, ta tuy là muốn chàng có thể nắm lấy tay ta lúc ta gặp khó khăn, nhưng ta không hy vọng chàng luôn luôn nhắm mắt theo đuôi che chắn phía trước cho ta. Ta hy vọng có một ngày, chàng cũng có thể hoàn toàn tin tưởng vào ý kiến của ta, nguyện ý nói cho ta biết mọi chuyện khó khăn để chúng ta cùng nhau tìm biện pháp giải quyết.”

Diệp Tô sững sốt một hồi, vừa muốn mở miệng lại bị tôi trách móc, tôi cười nói: “Ta biết, có một số việc chàng nghĩ không muốn cho ta biết. Có lẽ là cảm thấy không cần thiết, có lẽ là nghĩ muốn bảo vệ ta. Ta tin tưởng phán đoán của chàng, nhưng mà chàng phải biết rằng, ta hy vọng ta có năng lực giúp chàng, ta không hy vọng trở thành gánh nặng của chàng.”

Chuyện của Na Đóa, vẫn là một trở ngại trong lòng tôi. Sau khi tôi hỏi qua Bùi Tấn, Tổ Ngữ, cũng từng hỏi qua cha nuôi, mẹ nuôi về Na Đóa trong lúc nói chuyện phiếm, nhưng đều bị bọn họ không dấu vết chuyển đề tài.

Liên tưởng đến thủy thủ trời tôi cùng câu hỏi kỳ quái của Na Đóa khi cáo từ, tôi cơ bản có thể khẳng định, là gốc đại tỷ này nghe lời Thẩm Hồng trời tôi lại.

Nếu suy nghĩ của tôi là chính xác, vị muội ngực to này nhất định là hồi nhỏ bị ngâm trong nước quá lâu, trừ bỏ bộ ngực phát triển giống như mọc nhĩ, trong óc cũng có thể nuôi cá voi.

Đủ thấy ngực lớn không có não là chân lý chính xác, hừ.

Nhưng mà tôi lại không nghe thấy một chút tin tức gì sau đó. Bù lại đến tột cùng là xử lý chuyện này như thế nào, là nói với mọi người trên thuyền không nhắc chuyện cũ, hay là dùng thủ đoạn lôi đình giết một người răn trăm người?

Mặc kệ là kết quả ra sao, nếu Diệp Tô chịu giải thích cặn kẽ với tôi, tôi đại khái đều có thể hiểu đồng ý, đáng ghét là hắn áp chế không thử nói với tôi.

Diệp Tô sửng sốt một chút, hỏi tôi: “Nàng làm mấy chuyện này, không phải bởi vì bản thân mình thích, mà là bởi vì ta sao?”

Cần gì phải hỏi nhiều như vậy? Càng nói tiếp vấn đề này sẽ lại càng xấu hổ. Tôi thu dọn đứng dậy thể hiện sự bất mãn với hắn, khắc khắc cười xoa tay, làm động tác chọc cười: “Có phải thế này không, ta nghĩ trưởng thành làm một thể hệ nữ ma đầu mới, đem chàng nhốt vào trong hậu cung, trước hiếp sau hiếp, hiếp rồi lại hiếp, hiếp cho đến khi chàng có công mài sắt, có ngày nên kim mới thôi!” (Trong bản gốc là gian dâm, nhưng mình thấy để thế thì nó tục quá, nên mình chuyển sang dùng từ hiếp, vừa nhẹ lại mang tính vui, không nặng)

Trên đầu Diệp Tô thành công rơi xuống mấy vạch đen, hắn chịu đựng cười ôm lấy tôi: “Đáng ghét, nàng chờ mong như vậy, người ta cũng nên cố khổ trương a!”

Tôi lé mắt nhìn hắn, hừ một tiếng quay đầu.

Diệp Tô cười nhẹ, thổi khí bên tai tôi: “Oan gia, nhẹ chút, nàng lại bắt lấy nhược điểm của ta.”

63. Chương 63: Sống Trong Sự Dày Vò

Do trong lòng ấp ủ một số chuyện cho nên những ngày này trôi qua tôi cũng không cảm thấy nhàm chán. Có những chuyện khác thu hút sự chú ý, Thẩm Hồng dần dần cũng ít xuất hiện trong giấc mơ của tôi hơn.

Đương nhiên còn có Diệp Tô bảo vệ bên người, yêu ma quỷ quái cũng khó có cơ hội đến gần tôi.

Trong nháy mắt đã đến tháng giêng. Trong mười mấy ngày nay, tôi chạy đôn chạy đáo gần như là chẳng có giây phút nào nhàn rỗi, bất cứ ý tưởng cầu huyết nào cũng nghĩ tới. Tới ngày mừng hai tháng hai Long đài đầu*, tôi bấm đầu ngón tay tính toán, bốn cô nương có lẽ sắp thành công chuyển mình thành nữ chủ vận năng rồi. Tuy rằng vẫn chỉ là người tham mưu, nhưng tốt xấu gì cũng đã bắt, cấu, cào không ít bạc vào tay. La Mã cũng không phải chỉ có một ngày mà đã xây thành, tôi đây cũng không vội.

*Long đài đầu: ngày rỗng ngắt đầu, người Trung Quốc cho rằng ngày này sẽ bắt đầu may mắn cho cả năm

Diệp Tô nhắc nhở tôi không nên tham gia vào lĩnh vực nguy hiểm, tôi đương nhiên ngoan ngoãn nghe theo.

Nói đùa sao! Tôi chỉ muốn cuộc sống được yên ổn chứ không phải muốn làm cho bản thân chết nhanh hơn. Hơn nữa, nếu như tôi có năng lực làm ra vũ khí có tính sát thương quy mô lớn, đem cả thế giới này ra đùa bốn dưới cơn mưa máu gió tanh, tôi đây ở thế kỷ hai mươi mốt cũng đã đạp đất thành ma, há còn có thể tầm thường đến nay ư?

Trước kia xuyên qua là sự nhầm lẫn ngớ ngẩn, đến khi xuyên qua rồi không có lý nào lại có thể khoe khoang hò hét đùa rằng bản thân có thể xoay chuyển địa cầu. Đừng có coi cổ nhân đều là kẻ ngốc, những trí tuệ này cũng không phải là của tôi mà là do tôi đạo văn mới có.

Nói cách khác, tôi chưa hẳn có thể tự mình làm được.

Con người quý ở chỗ tự biết mình biết người, cho dù đạo văn cũng không nên quá phạm, đùa quá chớn sẽ gặp nhiều phiền toái.

Bởi vậy, tôi chỉ nói cho nghĩa mẫu sáng kiến dùng băng vệ sinh, uội muội Tổ Ngữ lý luận Trường Vĩ, cũng nói cho Suất thúc thúc, Bùi lão gia phương pháp phán định kết cấu và tiêu cự của kính lúp, kính viễn vọng cùng kính hiển vi. Kính mắt tôi vốn cũng muốn nói cho bọn họ, có điều bốn cô nương cũng không phải là nhân sĩ chuyên nghiệp, không biết đồng cự cùng phương pháp số ghi trắc định, nói lung tung chỉ sợ lại làm hại người đeo bị cận nặng. Để tích âm đức, tôi vẫn là không nên làm chuyện đuối lý như thế này thì hơn.

Kỳ lạ, tôi có thể gọi là nghĩa mẫu và muội muội mà không hề cảm thấy áp lực, nhưng lại không quen gọi cha nuôi.

Có lẽ là do trong lòng vẫn là nhớ tới bạn học Mỹ Mỹ.

Ngoài việc ở ngoài ký hiệp ước dao dài Thụy Sĩ và bom cay với bác nuôi “Trại Lỗ Ban” ra, tôi còn cùng hai vợ chồng Bùi gia phân biệt một chút sản phẩm kỹ thuật độc quyền ghi vào khế ước, cộng thêm hiệp ước làm ngân kính trước kia, tính qua loa, tôi đã nắm chắc trong tay năm nghìn lượng giá bán, mà mỗi lần vừa tỉnh dậy, giá cả đều sẽ cao hơn một chút.

Đột nhiên có một loại cảm giác giống như trở thành Bill Gates

Không biết khi nào thì mới có thể đạt tới cảnh giới “Trời lạnh như vậy khiến cho Vương thị phá sản đây”.

Na Đóa gần đây vẫn không hề có tin tức, do mùa đông biển đóng băng nên Diệp Tô luôn ở bên cạnh tôi. Chính vì thế mà tôi có thể khẳng định hẳn không lên đi gặp bạn gái cũ hoặc là cấp dưới của bạn gái cũ. Tôi không khỏi nhẹ nhõm thở dài một hơi.

Có lẽ, câu nói khổ tận cam lai là thật.

Chỉ có một điều duy nhất tôi thấy không thoải mái chính là Diệp Tô ỷ vào năng lực phục hồi của bản thân tôi mà có ý nghĩ không đứng đắn với tôi, khiến cho tôi hy vọng không đâu.

Hắn từng nói, sau khi đổi thuốc sẽ không ảnh hưởng đến chúng tôi bala bala, nhưng mà đại phu chính quy cực kỳ trách nhiệm đã nói cho tôi biết, tôi còn phải đợi thêm ít nhất nửa tháng mới có thể hành động như thường, nếu tôi không muốn băng bản thân thành cái thùng ô doa thì những thứ vận động mạnh vân vân, vẫn cứ là bỏ đi.

Tính toán thế này cho dù tới đầu tuần tháng hai, dự hỏa vô tận của tôi đây trong lúc chờ đợi đã bay lên cao tới mức trước nay chưa từng thấy.

Tôi đương nhiên còn chưa biết cảm giác bị ăn tới tận xương là như thế nào, cũng không phải căn cứ vào lý do tất cả mọi người là người trưởng thành rồi cần định kỳ giải quyết một chút. Diệp Tô trong khoảng thời gian này lại cố kị tình trạng cơ thể của tôi, cũng không cố ý hấp dẫn tôi. Hắn tuy rằng một ngày mười hai canh giờ đều ở cùng tôi, nhưng chúng tôi lại hạn chế chỉ dừng lại ở giới hạn hôn nhẹ hay ôm một cái thôi, cách thức hôn sâu tiêu chuẩn không đến vài lần. Nếu cứng rắn mà nói, dự hỏa của tôi ngày càng thiên về tình cảm.

Tuy rằng tôi yêu Diệp Tô, nhưng tận sâu trong nội tâm luôn luôn có một nỗi lo lắng không nói thành lời, giống như trong chớp mắt hoặc là tôi chỉ cần đi sai một bước, hẳn sẽ không cánh mà bay. Tuy rằng lý trí nhắc nhở tôi sự thật đều không phải là như thế, nhưng trong tiềm thức lại không ngừng nói cho tôi, xung quanh khối thịt béo Diệp Tô này còn nhiều cạp mẹ đang nhìn chằm chằm.

Cho nên tôi hy vọng có thể thông qua phương thức trao đổi gần gũi nhất, làm tan đi sự lo lắng bất an trong lòng tôi. Thế xác và tinh thần thỏa mãn, tự nhiên sẽ không còn nghĩ đông nghĩ tây nữa.

Tôi cầm lấy quần áo vạt áo của Diệp Tô, vô cùng chân thành mà khẩn cầu: “Anh hùng, xin hãy cướp sắc!”

Diệp Tô bất đắc dĩ mà tránh đi nhiệt tình của tôi, nắm lấy tay tôi càng thêm thành khẩn: “Oan gia, cầu bị cướp!”

... Nhìn nhau không nói gì, chỉ có lệ ngàn dòng.

Tôi duỗi cánh tay cho hắn xem: “Vết thương gần như đã khỏi hẳn, hơn nữa, có thể rất kịch liệt hay sao?” Động tác trong bức tranh Tình yêu Đảo quốc từ trước đến nay vẫn chưa bao giờ xuất hiện ở bên ngoài, ngài nghĩ muốn đánh lửa hay là muốn vận động?

Diệp Tô ý vị thâm trường nhìn tôi, sau một lúc lâu đưa ra kết luận: “Thực kịch liệt.”

Long bàn tay thô ráp của hắn chậm rãi che phủ trên mu bàn tay tôi: “Đừng xem nhẹ ta, cũng đừng xem nhẹ chính nàng.”

Tôi không chịu thua kém mà mặt đỏ .

Hôm nay lần đầu tiên ném thử mùi vị đau khổ vì thất bại.

Sau khi ăn cơm tối xong, tôi vẫn chưa từ bỏ ý định, nắm lấy tay Diệp Tô chớp chớp mắt ngằm ra hiệu: “Dù sao ngày mai cũng phải thay thuốc, không bằng chàng giúp ta nhìn một chút xem sao.”

Diệp Tô đứng lên lại ngồi xuống, trong mắt ánh lên ý cười, khuôn mặt mang biểu cảm của một người cha đối với đứa con nhỏ dù khóc nháo đến cỡ nào cũng dung túng, nuông chiều.

Về mặt đó rõ ràng tạo thành một câu đối “ Nhậm nhĩ dục hải thao thiên, ngã tự bất động như sơn”* (Dù người có gấp đến độ biển cuộn cuộn ngút trời thì ta vẫn đứng yên như núi)

Hoành phi sẽ là “Biệt tử tự mai”* (dồn nén, nhịn đến phát điên, phát hờn)

... Haiza, cứ mãi ứ máu rồi sẽ phát điên, tôi cũng là vì muốn tốt cho hắn thôi.

Tôi chớp chớp mắt, nhỏ giọng nói: “Đoán một tư thế, bốn chữ, hai chữ đầu tiên là tục danh của một vị Bồ Tát, chữ thứ ba là một động tác, chữ thứ tư là một loại hoa.”

Diệp Tô bật cười: “Không được. Không có khả năng chỉ dùng một tư thế.”

Tôi lại một lần nữa không chịu thua kém mà đỏ mặt.

Lần thứ hai ném mùi vị thất bại.

Vì thế đành phải gơ cờ ra hàng, ngồi xổm xuống góc sáng sửa than vãn: kinh nghiệm quyết định hết thảy, sức tưởng tượng là thứ phá hư phòng ngự tốt nhất. Hắn chỉ cần nói một câu đã có thể khiến tôi nói ra tất cả “xuân cung đồ” trong đầu ra.

Thằng nhãi này để tôi tự mình oán hận một lúc, lại dịu dàng mà tới khuyên bảo: “Ngày mai đại phu đến đổi thuốc, nếu như tất cả đều tốt hẳn là sẽ không có gì ngăn cản rồi. Đến lúc đó, dù nàng muốn gì ta cũng đồng ý.”

Ta bày ra bộ mặt đau khổ: “Nếu vẫn không thành thì sao?”

Diệp Tô cười cười: “Vậy chỉ có thể đợi thêm chút nữa.”

Hắn ngồi xổm xuống cạnh tôi, đưa tay vuốt ve hai má tôi: “Nàng khó chịu, ta còn khó chịu hơn nàng, cho nên đừng quấy rầy ta .”

... Đúng vậy, trăm ngàn năm qua chỉ có một Liễu Hạ Huệ, nam nhân từ khi sinh ra đã dễ xúc động, tôi cố tình quấy rầy hắn như vậy quả thực không phúc hậu chút nào.

Tôi thở dài một hơi, hỏi lại hắn: “Ngày mai ư?”

Diệp Tô gật đầu cười khổ: “Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì là ngày mai. Ai bảo tiểu hồn đản nàng hồi phục chậm như vậy.”

Tôi trừng mắt nhìn hắn sau đó gọi nha hoàn vào giúp tôi rửa mặt chải đầu thay quần áo, chuẩn bị lên giường ngủ.

Diệp Tô cũng phải rời đi.

Hắn phải chờ tới khi tất cả mọi người ngủ say mới có thể lén ở đây cùng tôi, đến trước khi trời sáng lại phải trở về phòng mình. Tới sáng sớm lại ăn mặc chỉnh tề, làm bộ như một sau đêm ngủ ngon mới đến chỗ tôi.

La Mật Âu* không phải ai muốn diễn cũng có thể tùy tiện diễn, tâm huyết dâng trào diễn cũng chỉ có thể diễn trong một ngày, còn giống như Diệp Tô kiên trì một tháng hàng đêm đều phải diễn như thế thì quả thực là rất giỏi nha.

*La Mât Âu: Romeo

Một người đàn ông tốt như thế, tôi sao có thể buông tay? Tất nhiên là phải thề sống chết bảo vệ chủ quyền ngay cả thần thánh cũng không thể xâm phạm.

Ngày kế, đại phu thiên hô vạn hoán đến khám bệnh tại nhà.

Diệp Tô ở chỗ tôi cho đến khi bị Bùi lão gia gọi gấp tới phòng khách, chắc là có chuyện muốn nói, chỉ còn Văn Sương giúp tôi xắn tay áo để lộ ra vết thương, tiện cho đại phu đổi thuốc.

Cũng may lúc ấy Thẩm Hồng chém lung tung, tôi lại một mặt che chở, vết thương phần lớn tập trung ở tay chân, thay thuốc và những thứ khác cũng không có gì phiền toái.

Đại phu cẩn thận giúp tôi tháo băng vải, bỏ thuốc đắp trên vết thương xuống rồi quan sát một hồi, sau đó giương mi cười nói: “Chỗ bị thương đã đóng vảy, hằng ngày đi lại đã không còn vấn đề gì, nếu là mùa hè không rịt thuốc cũng được. Nhưng mùa đông quần áo rất nặng, không may cọ vào lớp da non cũng không tốt. Ta giúp cô nường đắp thuốc lên, cẩn thận bồi dưỡng, đợi iện vết thương mau chóng kết đóng vảy.”

Tôi cười gật đầu nói cảm ơn: “Làm phiền tiên sinh.” Trong đầu hoan hô nhảy nhót, tôi cuối cùng cũng có thể khai trai* rồi!

*khai trai: tín đồ Phật giáo hoặc tín đồ của các tôn giáo khác bắt đầu ăn mặn sau khi hết thời kỳ ăn chay. Khai trai ở đây nghĩa là tỳ có thể XXOO rồi đó.

Đại phu bị tôi nụ cười của tôi dọa cho sợ hãi, nhanh chóng bôi thuốc cho tôi, thay đổi băng vải. Sau khi dặn dò Văn Sương vài câu cho có lệ liền mang theo cái hòm thuốc vội vàng bỏ đi.

Tôi bất chấp Văn Sương còn ở trong phòng, hưng phấn mà xoay một vòng, một lát sau thật sự kiềm chế không được, nhảy ra chỗ hàng mẫu kính viễn vọng mới làm cho bác nuôi mấy ngày hôm trước hướng ngoài cửa sổ nhìn xung quanh.

Theo cửa sổ hướng ra phía ngoài, cách cả vườn miển cường cũng có thể nhìn đến cửa sổ phòng khách, phía trước chỉ có thể nhìn thấy kích cỡ bằng ngón tay cái, hiện tại tôi cũng chỉ là người bình thường, tình hình đương nhiên không giống với trước đây rồi.

Độ sáng của rèm cửa sổ không tồi, cửa sổ so với những phòng khác cũng lớn hơn, tôi nhìn thấy lơ mơ thân ảnh ba người bên trong, dựa vào hình hai người gần nhất hẳn là Diệp Tô cùng Bùi lão gia, người xa hơn một chút, hẳn là vị khách nào đó.

Tôi xem một hồi, ba người đều không có ý định nhúc nhích, không khỏi cảm thấy vô vị, vì thế khê dờ ổng kính xem hôm nay đi theo bên người Bùi lão gia là ai.

Quả nhiên vẫn là Vũ Kiếm, tiểu tử canh giữ chính ở bên ngoài, cùng một kẻ làm cho người ta vừa thấy liền liên tưởng đến tên bán xiên thịt dê, nói chuyện phiếm câu được câu không. Hai người không biết nói gì đó, Vũ Kiếm dùng tay ra hiệu “đi theo ta”, tên bán xiên thịt dê cười gật đầu, đi theo phía sau hắn.

Không phải là muốn đi WC chứ.

Đang định phi lễ chớ nhìn, tên bán xiên thịt dê đột nhiên để tay ra phía sau Vũ Kiếm, không đợi tôi kịp phản ứng, Vũ Kiếm đã mềm nhũn rồi ngã xuống. Tên bán xiên thịt dê chìa tay tiếp được hắn đặt ở trên mặt đất, nhìn trái nhìn phải, nhanh chóng theo khác nhảy lên.

Này, chẳng lẽ Diệp Tô thật sự là môn thần sao, hắn vừa rời khỏi thì xảy ra sự cố!

Tôi vội vàng ném kính viễn vọng, hai ngón tay để trên ở miệng, dùng sức huýt sáo. Mấy ngày hôm trước nhân rồi đến mức tay chân đau nhức, tôi từng quần quít lấy Diệp Tô bắt hắn dạy tôi hệ thống tín hiệu ngôn ngữ của loài chim. Có điều tôi tài trí có hạn, lưỡi cũng không thật linh mẫn, thổi ra tiếng huýt sáo không giống tiếng chim kêu mà lại giống như đang thúc giục người khác đi tiểu. Diệp Tô cười ngất, bởi vậy còn miển cường dạy tôi hai câu điệu ngữ, một câu là “Diệp Tô ta yêu ngươi”, một câu là “Oan gia tới cứu ta”. Hy vọng tôi dưới tình thế cấp bách không làm sai.

Tiếng huýt sáo đi qua hỗn âm, thanh âm vô cùng to lớn, Văn Sương bị hoảng sợ, vội vàng hỏi tôi: “Tiểu thư, làm sao vậy?”

Thảm, tên bán xiên thịt dê rõ ràng cũng nghe thấy, hấn đứng thẳng dậy liếc nhìn tôi, đột nhiên nhắm phía tôi chạy vội đến, khí thế kinh người.

Không phải lại muốn tấn công tôi chứ?

Tôi nhìn chằm chằm tên bán xiên thịt dê xua loạn tay về phía sau: “Đi báo cho Mãn huynh đệ!” lại luống cuống lục lọi trong ngăn kéo.

Bom cay lúc trước bác nuôi làm tặng tôi đâu rồi?

Tên bán xiên thịt dê càng ngày càng gần, vẻ mặt hung ác nhất định phải bắt được tôi.

Tôi thử sẵn trong tay bom cay, trong lòng cũng cảm thấy bình tĩnh hơn.

Trong tay có vật phòng thân tốt, lúc ra tay sẽ chẳng có kỵ điều gì.

Bộ mặt của tên bán xiên thịt dê càng đến gần, tiếng hét lo lắng của Diệp Tô mơ hồ truyền đến tai tôi: “Lăng Đang, ném đi!”

Tôi theo bản năng ném bom cay vào mặt tên bán xiên thịt dê, sau đó lập tức ngồi thụp xuống ngay tại chỗ.

64. Chương 64: Bị Khủng Hoảng Niềm Tin

Tôi theo bản năng đem bom cay ném vào mặt tên bán xiên thịt dê, nhanh chóng ngồi chồm hổm ôm đầu.

Ngoài cửa sổ đầu tiên là vang lên một tiếng kêu rên, sau đó là tiếng nổ tung không quá lớn, tiếp theo là tiếng kêu thảm thiết không dứt, làm người ta khiếp sợ.

Tôi rút đầu lại không dám nhúc nhích. Đang do dự có nên gạt bỏ mọi nguy hiểm đứng dậy nhìn qua một chút hay không, đột nhiên cảm thấy trên lưng ầm ập, là Diệp Tô cởi áo khoác của hấn ôm trùm lên người tôi, che khuất tầm mắt của tôi, dịu dàng nói: “Không sao đâu!”

Hấn đem mặt tôi sít sao dán vào ngực hấn, miệng không ngừng nói khẽ an ủi, nhất định không cho tôi đứng dậy.

Tôi ngoan ngoãn dán trên người hấn: “Người nọ thế nào?” Đã chết chưa?

“Sau lưng bị ta chém một đao, trên mặt lại bị viên đạn của nòng nện vào chính giữa, đương nhiên sẽ không dễ chịu. Nhưng đều không phải là vết thương trí mạng, chỉ là nhìn thấy làm cho người ta sợ hãi một chút.” Hấn cười khẽ, “Chờ sau khi chúng ta “chăm sóc” cho hấn xong, rồi mức nước cho hấn rửa mặt”

Tôi thở dài một hơi sau đó không ngừng đẩy hấn: “Chàng vẫn nên giúp hấn rửa trước đi, bột ớt dính trên miệng vết thương, thực sự là đau đến mức như chịu cực hình.” Trên miệng vết thương rải bột ớt, quả thực là trên cả đài ngọc cấp bậc vip nha.

Tên bán xiên thịt dê nháy mắt biến thành rắc ớt xiên thịt dê, không thể không cảm khái phong thủy luân phiên chuyển giao.

... Kết, năng lực chống trả của tôi quả nhiên đã nâng cao rất nhiều, ngay giữa tiếng kêu gào thê lương mà lại có thể nghĩ ra trò đùa lý thú tẻ nhạt như vậy.

Diệp Tô chỉ ôm tôi: “Yên tâm, bên ngoài có Mãn Kha Nhi và Bùi thúc trông coi, không xảy ra tình trạng hỗn loạn gì. Người nọ cũng chỉ dựa vào việc lén đánh bắt ngỗng, nếu lâu như vậy còn có thể làm cho hấn gây ra sóng gió, thể diện của Bùi gia cũng không còn.”

Hấn nói không sai, tiếng kêu thảm thiết rất nhanh biến mất ở bên ngoài, tuy rằng tôi có thể nghe được tiếng y phục và tiếng bước chân, nhưng tất cả mọi người đều ăn ý không mở miệng.

Tôi thở hổn hển trong chốc lát, cười thầm dò: “Cũng là do hấn xui xẻo đụng phải ta. Chỉ tiếc bom cay mà bác nuôi làm cho bị ta dùng thành tảng đá như vậy, thật lãng phí lãng phí ahhh!”

Diệp Tô cười một tiếng phụ họa, không nói gì.

Tôi đành phải làm rõ một chút: “Người này đến đây làm gì? Còn có một người chúng ta đã gặp ở phòng khách phải không? Hắn hiểu rõ tình hình sao?”

Diệp Tô mơ hồ nói: “Trước kia chỉ là nghe Bùi thúc nói qua, người đến là người lái chính của đội tàu Nam Dương Mạt Gia, hy vọng có thể kết nối cùng đường thủy chúng ta, lưu thông hàng hóa buôn bán từ đất liền đến viễn dương. Nhưng hiện nay bọn họ đột nhiên trở mặt, sợ là có ẩn tình khác, ta cũng không suy đoán được điều gì, chung quy chờ hỏi rõ ràng mới đưa ra tính toán được.” Lại dựa vào thân thể của tôi, khiến tôi đối diện với hắn, bộ dạng vô cùng mất hứng, “Gặp người như vậy, đương nhiên là có thể trốn liên trốn, cố gắng hết sức khiến hắn không chú ý tới để tránh bị tai họa ập tới. Huống chi nàng ở trong phòng hắn ở bên ngoài, nếu nàng không lên tiếng, hắn sao có thể đi về hướng nàng được? Tiểu tổ tông, nàng hạ quyết tâm muốn sớm hù chết ta để tìm nam nhân khác sao?”

Tôi hơi yên tâm một chút, vội cười ngây ngô nhận sai: “Không phải là do nhìn thấy hắn hành hung, nhất thời khản trương sao... Hơn nữa ta cũng chưa bị tổn hại gì mà. Bom cay của Can đại gia quả nhiên rất mạnh, ta nghe tiếng, sợ là thuốc nổ đặt quá nhiều...” Liệu có phá hết mặt hoa đào nở không?

Diệp Tô bất đắc dĩ nói: “Đừng chuyển hướng đề tài! Đồng ý với ta, sau này không được ra mặt, ngoan ngoãn ẩn núp đợi ta tìm nàng, hiểu không?”

Tôi le lưỡi: “Được rồi, ta sẽ cố gắng hết sức.” Người ta đã tìm tới cửa, dù sao vẫn không thể mặc hắn gõ chong mạt bảy tám lần, chờ các người phát hiện rồi nói sau? Lần sau hắn cầm đao tới thì sao?

Diệp Tô vẫn không vừa lòng, dựng thẳng lông mi trừng tôi: “Sẽ cố gắng hết sức sao?”

Tôi cười đùa cợt nhả với hắn, tranh luận: “Ái chà, có đôi khi thật sự là tới tìm ta, không ra mặt không được, ai kêu ta trời sinh bộ dạng dễ chú ý như vậy chứ?” Vừa nói vừa cầm đóa phù dung đúng chuẩn tỷ tỷ tạo hình, đáng tiếc hai chúng tôi vẫn còn ngồi chồm hổm, trực tiếp uốn éo thể này làm cho tôi ngã ngồi trên mặt đất.

Diệp Tô bị tôi chọc cười, một bên lắc đầu bất đắc dĩ thở dài một bên giúp tôi ngồi trên ghế, rót chén trà nóng nhìn chăm chăm tôi uống hết: “Coi như ta bắt buộc nàng đi, gặp nguy hiểm, cố gắng hết sức trốn.”

Tôi đương nhiên vô cùng liên tục nể mặt gạt đầu, trong lòng đã có chút uể oải.

Tôi cũng không biết tôi làm sao nữa, tư tưởng giống như phân liệt thành hai nửa, một bên hy vọng hắn giống như bộ dạng lão gà mái luôn luôn giữ lông che chở tôi, một bên lại hy vọng hắn có thể sau sự việc này khen tôi một câu tốt, đem tôi trở thành chiến hữu tốt có thể ủy thác sinh tử.

Đại khái, một nửa là nam nhân, một nửa là nữ nhân đi.

Tôi chớp chớp mắt, hỏi hắn: “Người kia với chàng và cha nuôi ở cùng một chỗ...?”

Diệp Tô nhìn tôi liếc mắt một cái: “Đương nhiên là tên nghe thấy huyết sáo của nàng đã bị ta đánh hôn mê. Nếu không hắn bày mưu đặt kế, thủ hạ của hắn cũng sẽ không ở Bùi phủ giương oai.” Rõ ràng không muốn nhiều lời.

Hai tay tôi đan chéo trước ngực làm thành hình chim cút, vẻ mặt sùng bái ám chỉ hắn nhiều lời một chút.

Diệp Tô chỉ cười vờ vờ phía sau lưng tôi: “Đừng nháo, làm bộ nhăn nhó!”

Ai, vẫn là không chịu nói gì a, buồn bực.

Vừa mới hưng phấn vì thành công đánh úp quân địch thế mà đều bị hắn đánh thái cực quyền* làm mất hết cả hứng, ngực tôi càng ngày càng cảm thấy buồn phiền đến hoảng sợ, lại không thể nói rõ, đành phải cùng hắn câu được câu không nói chuyện phiếm, ánh mắt không ngừng chú ý đến động tĩnh bên ngoài.

* Đánh thái cực quyền chính là lấy nhu khắc cương, nói Diệp Tô đánh thái cực quyền ý chỉ Diệp Tô nhẹ nhàng mà tránh đi đề tài này không muốn nói đến.

Một lát sau, Bùi Tấn tự mình đến gọi hắn.

Hắn đứng ở cửa cũng không vội vã tiến vào, chỉ có lông mày hơi nhíu lại nhẹ giọng hỏi: “Diệp đại ca?”

Diệp Tô hướng phía hấn gật gật đầu sau đó nhìn tôi, tôi vội vàng vỗ ngực cam đoan: “Ta không sao, nhanh trở về thỏa mãn lòng hiếu kỳ của ta là được rồi!”

Diệp Tô bật cười, duỗi tay chạm vào chóp mũi tôi: “Có cái gì hay mà muốn nghe chứ. Lại càng không phải là cái đồ vật gì dễ chơi.” Đứng dậy hỏi Bùi Tấn, “Người ở đâu?”

“Phía sau núi.”

Diệp Tô trả lời một tiếng, lại thấp giọng dặn hấn: “Lăng Đang vừa mới bị hoảng sợ, người giúp ta cùng nàng trò chuyện, đừng để cho nàng suy nghĩ lung tung.”

Bùi Tấn hiểu rõ gật gật đầu.

Có chút kỳ lạ.

Lời này hình như là cố ý nói cho tôi nghe, để giải thích vì sao Bùi Tấn ở lại. Dù sao trong Bùi phủ vừa mới có thích khách, bộ dạng tràn đầy sức chiến đấu của Bùi Tấn như vậy hẳn là nên dẫn người đi kiểm tra xung quanh mới đúng, sao lại ở chỗ này “Muốn cùng tôi giải sầu”, cảm giác có chút giống như lấy pháo cao xạ đánh muỗi.

Trừ phi là thay thế Diệp Tô, tạm thời bảo hộ tôi.

Tôi ngẫm nghĩ, cố ý làm ra bộ dáng cảm hờn nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ.

Bùi Tấn ngồi đối diện với tôi, tự mình rót chén trà, nhìn tôi cười hì hì: “Không cần rõ ràng như vậy chứ? Đối với Diệp đại ca về mặt luôn mang ý cười, trước mặt ta lại trở ra vẻ mặt lạnh băng? Haiz, đừng nói rằng người căn bản không muốn thấy ta.”

Tôi cười lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn hấn: “Người nói, cái nữ nhân kia tại sao vẫn chưa từ bỏ ý định chứ?”

Bùi Tấn ngẩn người, ra vẻ trấn tĩnh hỏi lại tôi: “Nữ nhân nào?”

Tôi hừ một tiếng: “Đừng giả vờ nữa, ngoài Na Đóa ra còn có thể là ai? Nàng lần trước giúp Thẩm Hồng cướp ta đi, ta còn có thể nghĩ vì nàng nhất thời xúc động, không đủ tỉnh táo để suy nghĩ. Nhưng mọi chuyện sau này lại được tính toán như thế, nàng một chút cũng không thể tiến bộ ư.”

Bùi Tấn vội ho một tiếng, xấu hổ nói: “Người đều biết cả rồi sao?”

Tôi ôm tay, dựa lưng vào ghế, vô thanh vô thức theo dõi hấn.

Bùi Tấn cup mắt xoay chén trà, sau một lúc lâu cười khổ mở miệng: “Na gia ở Nam Dương cũng coi như là thương hiệu nổi tiếng, chúng ta không nhìn mặt hòa thượng cũng phải nhìn mặt phật. Ngoại trừ đội tàu của nàng nhập hải cảng, không cùng Na gia buôn bán cũng không phải cái gì khó trừng phạt, ai biết nàng lại cảm thấy là chúng ta thiếu nàng...”

Tôi yên lặng đợi đoạn sau của hấn, Bùi Tấn lại nhanh chóng nhìn tôi một cái, không muốn nhiều lời: “Chuyện của nàng ta đã có Diệp đại ca xử lý, người cố gắng dưỡng thương, đừng suy nghĩ lung tung.”

Quả nhiên là hướng về phía tôi.

Ngữ khí của tôi không tự giác thay đổi: “Không suy nghĩ lung tung? Người ta đã giẫm trên mặt ta rồi, còn bảo ta đừng suy nghĩ lung tung?” Không phải bất hòa với việc buôn bán của Na gia sao, hôm nay hai người họ xảy ra chuyện gì?

Nữ nhân kia chắc là có bệnh, coi tôi là sinh thần cương* hay là cái gì*? Cướp hết lần này đến lần khác, thổ phỉ cũng không làm chuyện mua bán lỗ vốn như vậy.

*Sinh thần cương: sinh = sống, thần = dâng, cương = đồ đặc. Sinh thần cương là đồ quý đem dâng mừng thọ.

Bùi Tấn cẩn thận đánh giá tôi: “Hai người hôm nay quả thật không phải là người của Na gia, tại chúng ta không đề phòng...” Hấn nhếch miệng, “Sau này thủ vệ trong Bùi phủ sẽ tăng cường, người cứ yên tâm, về sau những chuyện như vậy sẽ không xảy ra nữa.” Sau đó im lặng không nói gì.

Tôi thở dài một hơi, giúp Bùi Tấn rót thêm ly trà, cũng không nói gì nữa.

Nửa canh giờ sau Diệp Tô trở lại, Bùi Tấn nói là muốn đem người trong Bùi phủ điều tra lại lần nữa, liền cáo từ.

Tôi bóp cằm nhìn Diệp Tô, làm ra bộ dáng tò mò: “Rốt cuộc là người nào? Bọn họ vì ai mà đến? Mục đích là gì?”

Diệp Tô cười thối mũi tôi: “Nhiều câu hỏi như vậy, thực là gần đây nàng đã quá buồn chán rồi? Quả thực là người của đội tàu Nam Dương Mạt gia. Có điều bọn họ tới lần này, làm thông nội địa đường thủy là thứ yếu, chủ yếu là muốn chúng ta rời bến trấn giữ bọn hải tặc ở quần đảo Nam Dương. Nhưng mà đừng nói hiện tại nước biển đang chảy ngược dòng, cho dù là xuôi dòng, cũng không có dựa vào một chút nghĩa khí, hợp lại thành cách làm lưỡng bại câu thương*. Bọn họ biết chúng ta không có khả năng đáp ứng, cho nên liền lấy việc binh làm nước cờ nguy hiểm, muốn đánh cướp người đe dọa. Không nghĩ tới đúng lúc đó, nàng lại tới cửa.”

Tôi cười cười, nghĩ một chút vẫn hỏi: “Thật sự chỉ là nghĩ muốn tùy tiện bắt người sao?”

*Lưỡng bại câu thương: hai hổ cắn nhau, con què con bị thương.

Diệp Tô chớp chớp mắt, hết cách cười: “Oan gia, bọn họ ở Nam Dương, không nhanh như vậy đã biết được Bùi gia vừa mới nhận một con gái nuôi thanh khiết, thông minh, quốc sắc thiên hương.”

Nhưng là nếu Na Đóa trở lại Nam Dương, không chừng đã nói.

Tôi không biết nàng rải tin tức gì, tóm lại đối với tôi không có lợi.

Tôi nhìn hắn một lát, nhẹ giọng: “Diệp Tô, phương pháp bảo vệ ta có rất nhiều loại, không cho ta biết tình hình thực tế, chắc chắn là hạ hạ sách.”

Diệp Tô chỉ cười: “Tiểu tử tông, không phải đã nói cho nàng nghe hết rồi sao?”

Tôi lặng lẽ nhìn hắn: “Ta muốn biết tất cả.”

Ánh mắt Diệp Tô mập mờ, sau một lúc lâu trầm mặc vẫn lắc đầu: “Nàng đã biết tất cả rồi.”

“Phải không?” Tôi cười khổ một tiếng, đứng dậy nói, “Chàng rất lâu rồi không ngủ ngon giấc, đêm nay ta đến chỗ Tổ Ngữ qua đêm. Chàng mệt mỏi lâu như vậy, hôm nay lại bận nửa ngày, buổi tối cố gắng nghỉ ngơi một chút đi.”

Tầm mắt Diệp Tô giằng co ở trên mặt tôi, một lát sau nhẹ nhàng gạt đầu: “Cũng tốt, Mãn Kha Nhi ở ngay cách vách phòng các nàng, phòng của ta cách các nàng cũng không xa, có chuyện gì huyết sáo gọi ta.”

Tôi đứng một hồi, dùng tay xoa hai má hắn, ngực chua xót: “Ta luôn luôn chờ chàng mở miệng, hiện tại cũng vậy. Ta hy vọng chàng có thể tin tưởng ta, nói cho ta biết tất cả.” Đừng cho tôi giống như người ngu ngốc, vĩnh viễn là người cuối cùng biết đến người kia.

Diệp Tô áp lên tay tôi cười khổ: “Nàng còn muốn ta nói cái gì đây? Ta đã nói tất cả rồi.”

Tôi nhẹ nhàng thở dài, thu tay lại: “Chàng có muốn tiễn ta đến phòng của Tổ Ngữ hay không?”

65. Chương 65: Chiến Tranh Lạnh Giữa Mỹ Và Liên Xô

Diệp Tô muốn đích thân đưa tôi vào trong phòng Tổ Ngữ.

Tôi nói, hay là ở bên ngoài thôi, dạo này trong phòng rất nóng, trên đầu sắp mọc cỏ linh chi rồi.

Hôm nay trời đầy mây, cả bầu trời đều là một mảnh xanh xám. Mặc dù không xem là lạnh, nhưng thỉnh thoảng có gió tây ẩm ướt mát lạnh thổi tới khiến lông tơ dựng ngược lên, quả thực không phải là thời tiết tốt để đi dạo.

Diệp Tô nắm tay tôi chậm rãi đi, cả hành lang dài chỉ có hai người chúng tôi. Tôi cúi đầu nhìn chăm chăm vết khâu, sau một lúc lâu hỏi hần: “Diệp Tô, thật sự khó nói đến như thế sao? Chàng đến tột cùng là đang lo lắng chuyện gì?”

Hần dường như không nghe thấy, chỉ dịu dàng dẫn tôi: “Hai tỷ muội các nàng không nên tán gẫu quá khuya, buổi tối ta sẽ kêu Văn Sương mang đến cho nàng một chén trà an thần. Nếu gặp ác mộng, không cần lo lắng, cứ đến phòng tìm ta”.

Tôi thở dài một hơi: “Chàng hần cũng biết, ta không phải là người thích làm phiền đến cùng. Nếu là tình thế bức bách không thể không nhẫn nại, có một kết quả tương đối, ta cũng không phải không thể tiếp nhận. Ta đã sớm hiểu được, câu nói “nồi nào úp vung nấy” chẳng qua chỉ có thể lừa được trẻ nhỏ. Lúc này quyết đoán cái gì, là việc ông trời phụ trách. Chàng hay Bùi gia, phía sau còn có rất nhiều người. Các người phải bận khoản rất nhiều, không cần phải chịu trách nhiệm với ta như vậy. Cho nên chàng yên tâm, ta sẽ không xử trí theo cảm tính, cũng sẽ không cáu kỉnh mà chỉ cần chàng chịu giải thích cho ta nghe”.

Nói cho tôi biết, rốt cuộc là loại phiền phức gì tìm đến tôi.

Nếu là Na Đóa thì thành thật nói với tôi, hần cũng đã cố gắng hết sức rồi, nha đầu kia là dạng phụ nữ xinh đẹp nhưng không có não lại có khả năng gây rối đến kinh người. Chỉ cần nói cho tôi biết, hần đã dùng biện pháp phòng ngự gì rồi, có trừng phạt nàng ta hay không, nàng ta phản ứng như thế nào?

Nếu là người khác, do Na Đóa hay người có quan hệ với hần tìm đến tôi, cũng thành thật nói cho tôi biết, để cho tôi biết tôi nên đề phòng người nào, đừng để cho tôi trông gà hoá cuốc ngây ngô đi uống trà với kẻ thù.

Con người luôn sợ hãi những nguy hiểm không biết trước, cho nên hãy nói cho tôi biết tình hình thực tế.

Tay của Diệp Tô vì lời nói của tôi mà càng lạnh hơn, hần nắm chặt tay của tôi, cho đến khi tôi nhịn không được hít không khí mới đột nhiên buông ra, dừng bước chân cúi mắt cười gượng: “Chuyện gì nàng nên biết, ta đều đã nói. Ta cam đoan chỉ cần có ta ở đây, sẽ không có người nào động tới một ngón tay của nàng”.

Tôi nhìn hần: “Diệp Tô, chàng quyết tâm không nói với ta phải không?”

Nụ cười của Diệp Tô càng trở nên miễn cưỡng: “Ta thật sự không có gì có thể nói”.

Tôi nói: “Chàng nên biết, cho dù chàng không nói, ta cũng sẽ tìm hiểu xung quanh, tự mình suy đoán ra. Ta hỏi chàng, chính là bởi vì ta muốn chính miệng chàng nói với ta”.

Hần chậm rãi gật đầu: “Ta biết”.

Tôi nói: “Cho dù chàng không nói, ta cũng sẽ hỏi người khác. — hoặc là chàng cho rằng, người bên cạnh đều sẽ không nói cho ta biết?”

Diệp Tô thở dài một tiếng, trên mặt tràn đầy mỏi mệt: “Tiểu Linh Đang, cho ta một chút thời gian, chờ mọi chuyện lắng xuống ta nhất định sẽ nói hết mọi chuyện cho nàng biết. Hiện tại ta chỉ có thể nói, ta yêu nàng, vĩnh viễn thuộc về nàng”.

Hần gần như khấn cầu nhìn tôi: “Cho ta một chút thời gian”.

Tôi nhìn hần một lát, nắm tay hần tiếp tục đi về phía trước: “Thời gian của ta không đáng giá, nếu muốn, chàng cứ lấy đi. Chỉ là chàng phải nhớ kỹ, ta không muốn mãi mãi không hay biết gì”.

Sau một lúc lâu hần mới nói: “Ta luôn một lòng một dạ với nàng, ta hoàn toàn không có gút mắc tình cảm gì với người khác, ta chưa từng làm ra chuyện gì bất lợi với nàng, ta sẽ dùng toàn bộ khả năng để bảo vệ nàng”.

Tôi cười khổ gật đầu: “Ta tin”.

Nhất thời trầm mặc.

Tôi giẫy khởi tay hần, cũng không quay đầu lại đi nhanh vài bước: “Nếu chàng vội cứ đi trước, Tổ Ngữ sớm đã muốn kéo ta vào trong cửa hàng xem thử, chẳng qua là vết thương còn chưa khỏi hần mới trì hoãn”.

Mấy ngày nay ta tự tìm chút việc làm, chàng cũng có thể chuyên tâm xử lý chuyện của mình!”. Ba chữ cuối cùng, tôi cố tình nhấn mạnh.

Diệp Tô ở phía sau tôi cúi đầu dặn: “Đừng cậy mạnh, đừng tự mình khiến bản thân mệt mỏi... Trời còn lạnh, khi ra khỏi nhà nhớ mặc nhiều xiêm y hơn một chút”.

Tôi cúi đầu, bước chân vội vàng trở về.

Tuy rằng không nghe thấy tiếng bước chân của Diệp Tô, nhưng tôi biết, hẳn đợi tôi vào trong phòng Tổ Ngữ mới xoay người rời đi.

Tổ Ngữ kinh ngạc đứng dậy nghênh đón tôi, lại đưa cho tôi một lò sưởi ấp tay, nhỏ giọng hỏi: “Nghe nói giữa trưa trong vườn có kẻ trộm, trùng hợp bị tỷ tỷ nhìn thấy, tỷ tỷ là vì chuyện này mà còn lo lắng sao?”

Tôi kéo kéo khóe miệng, cố gắng làm vẻ mặt tươi cười: “Không có”.

Nàng chớp chớp mắt: “Muội thấy sắc mặt Diệp đại ca cũng không tốt, hai người cãi nhau sao? Nếu có chuyện, không ngại nói uội muội nghe, không phải có câu “ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê” sao.”

Tôi vô lực cười cười: “Muội muội tốt, đừng hỏi nữa”. Tôi cũng không rõ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Trên đầu quần sịp sắt còn có hai con cái lỗ, nói thẳng ra chỉ là một tấm thép, không có chỗ chui vào cũng chẳng có chỗ chui ra. Bản thân tôi còn chẳng biết rõ ràng, làm sai có thể kể cho người khác?

Tổ Ngữ đương nhiên không nghe theo, vì thế xua tay để cho nha hoàn lui ra, ôm bả vai tôi ngồi ở trên giường dịu dàng khuyên nhủ.

Tôi bị khuyên đành chịu, vừa pha trò vừa nói đơn giản: “Kỳ thật chẳng qua là do tiêu chuẩn bất đồng, hẳn nói hẳn yêu thật mệt mỏi, thực tế oán thầm tỷ vô tình vô sỉ cố tình gây sự, không nên biết nhiều chuyện”.

Tổ Ngữ lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ: “Không phải...”

Tôi bị phản ứng của nàng chọc cười: “Xấu hổ quá, nhất thời xúc động cùng phần nộ, buột miệng nói ra”. Dù sao cũng là một cô nương chưa lấy chồng, còn chưa quen đem tình yêu sáng chói của người ta treo ngoài cửa miệng.

Tổ Ngữ sau một lúc lâu nói: “Muội biết tỷ tỷ gần đây không vui, nhưng Diệp đại ca cũng không phải là người vân đạm phong khinh*. Nhìn thấy người mình yêu bị thương, loại thống khổ cùng ân hận trong lòng này muội có thể hiểu. Hận không thể lấy thân mình thay thế, lại hối hận chính mình vì sao không nghĩ nhiều một chút, làm nhiều một chút”.

*Vân đạm phong khinh: điềm nhiên, đạm mạc như mây, như gió

Nàng thở dài một hơi: “Muội từng nói với tỷ tỷ, cha muội từng vì chuyện của muội mà hung hăng đánh Hồ Thấm một trận. Muội chính mắt thấy chàng người đầy máu tươi lại vẫn bất động không né, cảm giác đó... giống như mình đang ở địa ngục vậy, hối hận đã để cho cha mẹ biết tâm ý của muội... cũng từ một khắc đó, muội mới hiểu, chàng cũng không phải thần thánh, cũng không phải tất cả mọi thứ muội yêu cầu, chàng đều có thể giúp muội giải quyết, cũng có việc khiến chàng sợ hãi”. Nàng nhếch môi, trong mắt hơi ngấn lệ, chắc hẳn lại nhớ tới cảnh tượng lúc ấy.

Tôi ôm lấy nàng nhẹ nhàng đung đưa, Tổ Ngữ lấy khăn tay ra che miệng mũi sau một lúc lâu, mới nhìn tôi miễn cưỡng cười nói: “Đáng lẽ là muội an ủi tỷ tỷ, lại khiến tỷ tỷ phải an ủi muội. Muội chẳng qua chỉ muốn nói với tỷ tỷ, tuy rằng muội không biết kết quả, nhưng mà suy bụng ta ra bụng người, Diệp đại ca hẳn là cũng có lúc hối hận sợ hãi, chỉ là không muốn để tỷ biết”.

Thật không, nam nhân đều không chịu ở trước mặt nữ nhân đánh mất mặt mũi ư?

Mặt mũi rất quan trọng sao? Soái ca dù đẹp trai cũng phải ăn uống cũng phải có quá trình tiêu hóa thức ăn, cho dù không thấy bộ dáng đẹp trai của hẳn, tôi chẳng lẽ không thể tự mình tưởng tượng?

Trong lòng tôi buồn bực, lại không muốn nói thêm gì nữa, đành phải gật đầu qua loa: “Vì hẳn cái gì cũng không chịu nói, tỷ nghĩ cái gì cũng đều là vô ích. Cảm xúc của muội muội hôm nay không tốt lại cùng nghĩa mẩu nói đến chuyện Hồ công tử sao?”. Bình thường nàng cũng không dễ dàng rơi lệ như vậy.

Tổ Ngừ cười gượng: “Thật ra không có, chỉ là nương muốn muối ngày mai cùng một vị công tử Lưu gia nói chuyện riêng kinh doanh lớn ở Tú Tuyền Phường. Kỳ thật Tú Tuyền Phường muối mới tiếp nhận, nếu phải nói chuyện chắc chắn có nhiều chỗ không hiểu, nương không phải không biết điều này”. Ý ở trong lời nói, nói chuyện buôn bán là giả, làm quen mới là thật.

Tôi cười cười: “Hôm nay đại phu vội tới thay thuốc cho tỷ, nói vết thương trên người tỷ tỷ đã không có vấn đề gì. Vừa định nhờ muối muối mang tỷ đi ra ngoài hít thở không khí một chút, nhưng giờ muối muối có việc, cũng không tiện rồi”.

Tổ Ngừ mắt sáng lên: “Tỷ tỷ từ trước đến nay nói chuyện khéo léo, trước kia đã từng làm buôn bán, ngày mai có thể đi cùng muối một lần, coi như là an ủi muối muối được không?”

Tôi buông tay nhún vai: “Nếu như nghĩa mẫu và Diệp Tô không dị nghị, tỷ cầu còn không được”. Cấu kỉnh không thể làm chậm trễ đại sự, nếu mục tiêu thật sự là tôi, tôi lên lút cùng Tổ Ngừ chạy ra ngoài, sẽ làm hại nàng, như vậy lỗi của tôi rất lớn.

Tôi là nữ nhân thấu hiểu đạo lý, cũng là nữ nhân hiểu chuyện a!

...

Quên đi, châm chọc khiêu khích không phải là bạch được ở Vân Nam, tôi đã cố gắng hóa buồn bực thành tức giận, nhưng tâm tình vẫn buồn bực đến ghê gớm. Tôi vẫn ngoan ngoãn ở trong trạng thái chờ đợi, trước mặt người không liên quan trêu đùa hung ác, nói bóng nói gió, thật sự là một hành vi rất đần độn cũng rất không biết điều, lão nương cho dù tức điên người cũng không không thể làm.

Cứ như vậy chờ cho tới giờ cơm tối, chúng tôi và nghĩa mẫu cùng ăn tiệc, giữa bữa tiệc dường như Tổ Ngừ tỏ vẻ muốn mang tôi đi cùng, biểu tình của nghĩa mẫu tuy có chút khó chịu, nhưng vẫn mỉm cười đáp ứng, cũng dặn Tổ Ngừ chớ khiến tôi mệt.

Buổi tối Diệp Tô đến phòng Tổ Ngừ ngồi một lát, nói rõ hần sẽ sắp xếp vài người tới giúp đỡ chúng tôi, bảo đảm an toàn cho chúng tôi.

Tôi tạm thời coi như không thấy hần, cứ quán quít lấy bọn nha hoàn của Tổ Ngừ học thêu.

Chọc em gái người, bốn tọa chân chính muốn học thêu bộ sưu tập hoa hướng dương

Diệp Tô và Tổ Ngừ nói xong dăm ba câu dặn dò, lại đi tới xoa bóp cái gáy của tôi, khẽ dặn: “Buổi tối đừng làm mấy chuyện này, sẽ ảnh hưởng đến mắt”.

Tôi thở dài một hơi, đặt khung thêu hoa xuống không nói lời nào.

Thân thiết, chúng ta đang có chiến tranh lạnh phải không? Ngài nếu cái gì cũng không muốn nói với tôi, thì dứt khoát cái gì cũng đừng nói, đừng cứ dùng mật ngọt chết ruồi này làm phá vỡ chiến tuyến của tôi!

Diệp Tô đứng ở bên cạnh tôi một lát, thấy tôi không có ý định cùng hần nói chuyện, cười khổ một tiếng rồi đi.

Tổ Ngừ ngồi xuống bên cạnh tôi: “Diệp đại ca nhất định có nỗi khổ tâm”.

Tôi rất cục nịnh không được: “Nhiều mới mẻ a, hần nếu không khổ tâm cần gì phải gạt ta? Ta cũng không biết, khổ tâm này rốt cuộc khổ thành cái dạng gì, hần mới có thể thà rằng ta trở mặt cũng không nói ra một chữ!”

Rõng xong lại lập tức giải thích: “Xin lỗi, ta không phải cố ý to tiếng với muối”.

Tổ Ngừ không để bụng cười cười: “Người nhà không phải chỉ dùng để to tiếng sao? Khó chịu ở trong lòng cũng không tốt cho sức khỏe. Chúng ta đi ngủ sớm, ngày mai chỉ có thể toàn bộ dựa vào tỷ tỷ giúp muối chống đỡ!”

Tôi cười đáp ứng, suy nghĩ lại đem bom cay bác nuôi cho tôi đưa cho nàng mấy viên: “Tỷ cũng không biết kẻ trộm hôm nay rốt cuộc có phải nhằm vào tỷ hay không, có điều cần thận một chút vẫn hơn. Bên trong viên đạn này có hỏa dược lại có ớt bột, lúc ném ra, cần thận đừng đứng ở cuối chiều gió”.

Tổ Ngừ hào phóng nhận lấy, cười nói: “Nếu có ai dám gây phiền toái cho tỷ tỷ, đó mới là kẻ đần độn”.

Tôi cười cười.

Sợ có chuyện, tôi đã cẩn thận làm việc, tự mình võ trang chính mình; sợ tôi sợ hãi, không nói cho tôi biết cũng không thể gia tăng dũng khí của tôi. Cho nên Diệp Tô, người đến tột cùng đang sợ cái gì?

66. Chương 66: Không Giữ Được Uy Tín Là Vấn Đề Lớn

Vị Lưu công tử kia dĩ nhiên là dễ nhìn, là kiểu người nho nhã sáng lạn.

Tôi che giấu nội tâm u ám, thể hiện mình là một cô gái trong sáng tự nhiên.

Vị tiểu soái ca kia không ngừng nhìn tôi rồi lại nhìn Tổ Ngữ, bộ dạng thập phần mất tự nhiên. Tổ Ngữ thì vô cùng thoải mái, đem tình hình của Tú Tuyền Phường nói xong liền lễ phép hỏi tiểu soái ca có thấy hứng thú gì không.

Tôi kín đáo dùng ánh mắt hỏi Tổ Ngữ, nhìn tiểu soái ca này có bộ dạng nào hứng thú không?

Nếu mà có thì cần gì tôi ở chỗ này xử lý rắc rối, các người cứ chậm rãi tán gẫu, tôi ở bên ngoài phơi nắng nghỉ ngơi.

Haiz, tiểu nha đầu vậy mà không nhìn ra.

Sau đó, đứa nhỏ trong cửa hàng dâng lên mấy quyển sổ cùng hàng mẫu của Tú Tuyền Phường, nói là để tiểu soái ca mang về nghiên cứu. Lưu soái ca đỏ mặt tiếp nhận, lại chân thành tha thiết nói rằng tuy thường xuyên đến Lạc Hà nhưng vẫn hy vọng được hai vị tiểu thư tiếp đón, cùng hẳn đi Tịnh Hải lâu ăn hải sản.

Tịnh Hải lâu là một tòa cao lầu sát biển, tầng dưới là bếp nấu nướng, tầng trên có tầm nhìn ra biển rất xa. Chính vì có vị trí thuận lợi như vậy nên ngư dân đánh bắt được hải sản ngon nhất thường mang qua bán cho tòa lầu này trước. Bởi vậy, chỉ cần đến Lạc Hà là mọi người đều biết ăn hải sản ở Tịnh Hải lâu.

Tổ Ngữ vừa muốn từ chối, tôi đã bước lên trước, hai mắt tỏa sáng nhìn nàng, bày tỏ ý thập phần muốn đi, vì thế nàng chỉ có thể cười mà không nói gì.

Vị Lưu soái ca kia rất cao hứng, trước tiên kêu thuộc hạ đi đặt chỗ, tiếp đó chăm chú dặn đầu bếp chọn mẻ tôm cá sò hên thượng hạng, chờ đến khi mọi chuyện được sắp đặt xong xuôi mới đưa tôi và Tổ Ngữ lên ngựa, tự tay hắn đánh xe, lòng bàn chân như dẫm lên lò xo không ngừng nảy nhót.

Xe chạy lọc cọc, ngựa hí vang, Tổ Ngữ thấp giọng nén giận bảo tôi: “Nếu tỷ tỷ muốn ăn hải sản thì sao không làm ở nhà, vừa sạch sẽ lại hợp khẩu vị, việc gì phải mất thời gian đi ra ngoài?”

Tôi cười thâm ý sâu sắc: “Muội muội hiểu rõ mà, không cần giả bộ hồ đồ”

Tổ Ngữ thở dài: “Tỷ tỷ không phải không biết, trong lòng ta sớm đã không còn chỗ cho người khác”

Tôi gật đầu: “Ta biết, nhưng nghĩa mẫu thì lại không hiểu điều đó. Nếu muội về sớm, tất nhiên nghĩa mẫu không bằng lòng, sẽ cho rằng muội vẫn còn giữ tính khí trẻ con gây chuyện, sẽ oán trách Hồ công tử đã làm hỏng khuê nữ như muội. Cho dù muội có nói gì, nghĩa mẫu cũng chỉ xem như là giận dữ nhất thời mà không coi đó là sự thật”.

Tổ Ngữ trầm mặc một hồi: “Ý kia của tỷ tỷ là muốn ta phải cư xử thế nào?”

Tôi cười: “Đương nhiên là vui vẻ nhìn xem tính tình của Lưu công tử nha. Ta thấy hắn có vẻ không tồi, bình thường trông tuấn tú lịch sự, bộ dạng thập phần thành thật, đúng lễ nghĩa, hẳn là tương xứng với – đừng gấp, để ta nói hết đã. Muội coi như biết được ý muốn làm ăn của bọn họ, đồng ý giải quyết vụ lấy chồng, chờ đến lúc về khi nghĩa mẫu hỏi mọi chuyện thế nào, muội cứ nói đúng tình hình thực tế, ưu điểm khuyết điểm đều đặt cả trên bàn. Đợi đến khi nương cao hứng, muội hãy chậm rãi nói rõ suy nghĩ của mình, rằng tột cùng trong lòng muội muốn gì, muội vì cái gì mà không thể buông tay với Hồ công tử”.

Tổ Ngữ hiểu ý cười: “Rút củi dưới đáy nồi?”*

Rút củi dưới đáy nồi là 1 trong 36 kế mang ý nghĩa: đánh tiêu hao hậu cần để làm quân địch dần phải thua. Tôi cao hứng vỗ tay: “Đúng là trẻ nhỏ dễ dạy. Đứa nhỏ, đến xách giày cho ta đi, lão phu sẽ truyền cho người bộ Thái công binh pháp. Nếu không thích, ta còn có Như Lai thần chú, đảm bảo không hay không dạy”.

*Thái công binh pháp: là một tác phẩm binh pháp tương truyền do Khương Tử Nha đầu đời nhà Chu sáng tác. Đây được coi là một trong những bộ binh pháp đầu tiên của Trung Quốc cổ đại và là một trong bảy bộ binh pháp kinh điển của Trung Quốc.

Tổ Ngữ cười lớn, lấy khăn đội lên mặt tôi: “Tỷ tỷ càng ngày càng không biết điều!”

Tôi nhô đầu dưới cái khăn kêu lớn: “Ồi đúng là qua cầu rút ván. Đợi lát nữa ta nhất định sẽ đòi bốn phần hải sâm bào ngư, ăn cho chết các người”.

Tổ Ngữ hừ một tiếng, ra vẻ không sao cả: “Bệnh hay quên của tỷ tỷ đúng là gớm thật, lần này là Lưu công tử mời khách”

Tôi cười hắc hắc: “Nếu muối thay đổi suy nghĩ, hẳn không phải là muối phu tương lai của ta sao, đều là người một nhà!”

Tổ Ngữ chớp chớp mắt, một lát sau mới phản ứng lại, trừng tôi: “Tỷ tỷ rốt cuộc là đứng phía ta hay phía cha nương ta đây?”

Tôi nhún vai: “Đứng ở trung gian a!” Nói liên tục rất không dễ dàng nha, sir!

Tôi dụi dụi mặt mũi, lấy lại một chút vẻ đứng đắn, kéo tay nàng đóng vai tỷ tỷ tâm giao: “Nhân duyên trời định, không phải ai cũng có vận may cùng người yêu đầu tiên gắn bó tới khi bạc đầu. Huống chi từ nhỏ đến lớn muối đều được nuôi dưỡng trong khuê phòng, chưa biết chuyện đời. Nói không ngoa, muối mới chỉ gặp được một nam nhân là đã thấy hẳn là trội hơn cả, dù nói cho bất kỳ ai nghe cũng đều cảm thấy lựa chọn lúc này của muối chưa phải là thật sự lý trí.

“Cho nên một mặt ta vừa không dám ngăn trở, phá hoại nhân duyên của muối, cũng không hẳn hoàn toàn giúp đỡ muối, làm cho cha nương muối đau lòng. Bất quá, nếu muối thật sự tin tưởng vào tình cảm của mình, cũng sẽ không sợ tiếp xúc với người khác. Cho dù là phải lùi từng bước, đừng làm cho cha nương muối phải quá bận lòng, cũng là để từ từ cho họ thấy tâm ý của muối không dễ dàng thay đổi như vậy”.

Đương nhiên, thay đổi cũng không có gì là xấu.

Tổ Ngữ trầm mặc một lúc, cuối cùng gật đầu: “Ta nghe theo lời tỷ”.

Tôi yên tâm cười, vỗ vỗ bàn tay nàng, đòi phần thưởng vì hao tổn nước bọt: “Mấy câu nói đáng giá đó, liệu muối có phải dùng bào ngư vì cá tôm hùm cua bể hồi lộ ta không?”

Tổ Ngữ cười dài, lắc đầu: “Trên người tỷ vẫn còn vết thương, không thể ăn nhiều hải sản”.

... Đúng là tiểu gian thương.

Tôi buồn bực ngồi trên ghế tán gẫu uống nước, trên mặt bàn đồ rực của hấp cách thủy cùng trứng tôm trắng nõn với mùi hương thật hấp dẫn, Tổ Ngữ lại chỉ cho phép tôi ăn cá cùng uống canh vệt.

Lão tử tuyệt đối là bị trả thù!

Tôi tức giận dùng cả tâm tư chửi mắng nàng, trong khi Lưu soái ca bị sắc đẹp của nàng thu mất hồn, cười một cách ngây ngốc.

Tôi dùng ánh mắt gửi đi thông điệp: Huynh đệ, nữ nhân này tuyệt đối không phù hợp với người, người vẫn nên trốn nhanh đi.

Lưu soái ca nhìn sòng mắt của tôi bất giác bừng tỉnh, vội vàng thay đổi cách nói chuyện với Tổ Ngữ, thấy nàng mỉm cười thì lại dại ra một lúc. Tôi không khỏi bóp cổ tay thở dài, thập phần không phúc hậu nghĩ tới hình ảnh con chó săn sàng xoay quanh cái đuôi của mình chỉ vì miếng bánh trên tay chủ nhân.

Đang trong cảnh ca múa thái bình, đột nhiên có tiếng bước chân lên lầu, nhìn ra đúng là Bùi Tấn.

Hắn nhìn mọi người gật đầu chào hỏi: “Thật là khéo, tiểu đệ ở ngay phòng bên cạnh uống rượu cùng vài vị ca ca, không nghĩ là hai tỷ tỷ lại ở đây, vị ca ca này là...”

Lưu công tử vội vàng đứng dậy, xưng danh với Bùi Tấn, ra vẻ nho nhã khen ngợi vài câu rồi khách sáo mời Bùi Tấn cùng ngồi ăn chung. Bùi Tấn xua tay cười nói: “Lưu ca ca không cần khách khí, tiểu đệ vẫn còn mấy vị ca ca đang chờ bên kia. Ta đến nhân tiện nói với tỷ tỷ mấy câu, vừa lúc huynh đệ lại đang nói chuyện phiếm, nhất thời nghĩ không ra là thật sự làm phiền!”

Lưu công tử cười cười tỏ vẻ thấu hiểu, nâng tay làm động tác mời.

Tôi bị Bùi Tấn xách xuống dưới lầu. Tên tiểu thiếu gia này có điểm kỳ quái, tránh cửa sổ, lại dặn tiểu nhị buông màn trúc che toàn bộ tầng lầu mà chúng tôi ngồi ăn cơm.

Tôi nhẹ giọng hỏi hắn: “Tổ Ngữ có nguy hiểm không?”

Bùi Tấn liếc mắt một cái nhìn tôi: “Tỷ thật đúng là Bò Tát, vẫn còn sức lực quan tâm đến người khác?”

Tôi nhất thời tắc nghẹn, nhin không được nhìn hắn: “Bồ Tát cái gì? Bồ Tát gì mà chính mình còn không biết là đang ở trong nhà hay trong miếu!” Cái gì cũng không nói với tôi mà vẫn còn để ý à?

Bùi Tấn đen mặt liếc tôi một cái, chấp tay sau đít nhìn ra cửa sổ, bộ dạng thâm trầm.

Bộ dạng này thật không giống như là phản ứng có lửa cháy đến nơi a!

Tôi sờ sờ vết khâu huân hương cầu trên thắt lưng, theo ánh mắt của hắn nhìn ra phía ngoài, không thấy một bóng dáng nào, đành phải tìm chuyện để nói: “Người ở cùng chỗ với Diệp Tô?”

Bùi Tấn khoái chí gật đầu: “Còn có mấy lái tàu Nam Dương nữa”

Tôi hừ một tiếng, xú tiểu tử vênh váo, nói chuyện nhưng vẫn quay lưng lại với tôi. Nơi này không có camera nhe, ngài làm sao lại học tính xấu của TVB cứ phải đứng nhìn trời sao ngoài cửa sổ khi nói chuyện?

Tiểu thiếu gia thở dài: “Hôm qua tỷ của ta nhắc ta lưu ý một chút, tỷ cùng Diệp đại ca giận dữ cái gì vậy?” Thanh âm của hắn có chút trầm xuống: “Có phải vì hắn không nói cho tỷ tình hình thực tế? Như vậy nếu bây giờ ta nói tất cả mọi chuyện với tỷ, tỷ có thành thật nói hết cho ta biết xem tỷ sẽ nghĩ như thế nào, làm như thế nào không?”

Tôi nghĩ nghĩ, cười nói: “Hợp lý”

Bùi Tấn vòng vo chín mươi độ, dựa vai vào song cửa: “Nam Dương có một đầu linh hải tặc rất mạnh, gọi là Liệt Hải vương. Hắn thống lĩnh tất cả hải tặc của Nam Dương, cũng chen chân vào việc làm ăn trên đất liền, chính là một tên rất khó chơi”.

Tôi nhớ lại: “Lúc trước Diệp Tô nói phải mang đồ đến Nam Dương để chuộc lại mấy người thợ làm kính, chính là làm việc với tên kia?”

Bùi Tấn gật đầu, vừa nhìn ra ngoài cửa sổ: “Đại khái địa bàn của hắn rất lớn nên trạng thái gần đây của hắn có chút khó chịu khi một số tiểu đầu mục có vẻ kiêu ngạo bắt đầu công khai phản kháng mệnh lệnh của hắn, không phân biệt tốt xấu mà cướp đi đội tàu lương thực khiến Nam Dương hỗn loạn. Đội tàu lớn bên kia không đến, đội tàu hoàng bảo bên này cũng không xuống. Mấy vị lái thuyền Nam Dương bị kẹt ở giữa không biết làm thế nào nên tìm đến muốn nhờ Diệp đại ca rồi bên trợ giúp, trong ngoài giáp công. Bọn họ hứa hẹn đưa ra điều kiện hết sức hậu hĩnh”

Tôi cười lạnh một tiếng: “Điều kiện có hậu hĩnh cũng phải có mệnh hưởng, những kẻ này thực ra là đang tìm kẻ chết thay chúng thôi?” Bộ dạng bị thương khi trở về của Diệp Tô lúc trước tôi vẫn còn nhớ rất rõ, hắn không thể mạo hiểm thêm lần nữa. “Diệp Tô không đáp ứng?”

Hắn liếc ta một cái: “Diệp đại ca đương nhiên không chịu, nhưng mấy người kia cũng lớn hòng đương nhiên cũng không chịu lép vế.

“Lại thêm phúc khí của cô nương Na Đóa kia, hiện tại tất cả đội tàu Nam Dương đều biết tỷ là tử huyệt của Diệp Tô, cho nên bọn họ uy hiếp nếu Diệp Tô không ra biển, họ liền trừ khử tỷ”

Tôi thật bất đắc dĩ: “Bọn họ coi ta quá trọng yếu đi?” Tôi hồ đồ thế nào mà đột nhiên lại trở thành bia ngắm?

Bùi Tấn chỉ ra ngoài cửa sổ: “Na gia là dương đầu lĩnh của Nam Dương, Na Đóa sau khi bị chúng ta trục xuất về Nam Dương có để lại lời nhắn rằng, nếu Diệp Tô cưới nàng, toàn bộ đội tàu Nam Dương đều dưới quyền điều khiển của Diệp gia, tùy ý Diệp gia sai đâu đánh đó. Hơn nữa, bất kể lúc nào Diệp Tô đến Nam Dương, cho dù có đối địch với ai thì cũng tuyệt đối an toàn ở Nam Dương”.

Giọng tôi vọt lên cao ba thước: “Cái gì? Diệp Tô nói như thế nào?”

Bùi Tấn bất đắc dĩ khinh miệt liếc tôi một cái: “Tỷ là ngốc thật hay giả vờ ngu? Diệp đại ca như thế nào mà lại đi cưới kẻ khác? Na Đóa kia chỉ si tình một phía, Diệp đại ca tất nhiên sẽ không động tâm”

Tôi thở hổn hển trong chốc lát rồi cường bạo áp đảo hắn: “VẬY vì cái gì mà hắn không nói cho ta biết?” Liệu có phải trong lòng vẫn có tình ý hay không? Loại chuyện này chẳng lẽ cứ bưng bít thì có thể cho rằng không tồn tại hay sao?

Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh ở thời điểm đỉnh ước đã giúp nàng chiếm được Nhật Nguyệt thần giáo, khiến Lệnh Hồ Xung tinh thần phơi phới. Lực lượng quần chúng không phải dễ dàng chiến thắng như vậy sao? Đến lúc người không cần, liệu có còn già mồm cãi láo phụ lòng tốt của người khác được chẳng!

Như vậy vị trí vai diễn của tôi ở đâu? Đương nhiên chỉ là kẻ chỉ biết nín thở khóc lóc suốt suốt Nhạc Linh San, ai nấy đều cảm thấy chương mắt lại không có giá trị.

Bùi Tấn nhướng mi: “Trên cơ bản chính là như vậy. Tỷ hãy thành thật nói cho ta biết, tỷ sẽ làm thế nào?”

Tôi choáng váng một trận: “Này...” Vấn đề lớn như vậy nên xuống đầu, dù sao ngài cũng phải cho tôi thời gian phản ứng nha!

Hắn chậm rãi nói: “Nếu hiện tại rời bến, tình trạng thập phần nguy hiểm, nhưng nếu Diệp đại ca từ chối, cuộc sống kế tiếp của tỷ sẽ là nghênh đón từng đám từng đám thích khách. Dù sao với bọn chúng mà nói, trái phải đều hỗn loạn trên dưới, không bằng đánh cược một phen”

Tôi tiếp tục say xe: “Này...”

Bùi Tấn tiếp tục thêm củi lửa: “Bỏ đi yếu tố tình cảm, tính đến phương diện lợi ích, hai cách lựa chọn cũng là có được có mất: Nếu hiện tại rời bến, chúng ta có thể nắm được đường biển trong lòng bàn tay; Nếu chờ sóng êm bể lặng mới đi, đừng nói là đường biển mới, ngay cả đường biển cũ cũng phải mở lại lần nữa, đều không xuôi chèo mát mái”

Tôi vừa định mở miệng, Bùi Tấn lại lạnh lùng nhắc nhở: “Diệp đại ca một khi đã ra đến vùng biển xa tức là vượt ra ngoài tầm tay của chúng ta, chỉ có Na Đóa mới đảm bảo an toàn được cho Diệp đại ca, điều kiện chỉ là một giấy hôn thú”.

Tôi nổi giận: “Nói đi nói lại, ý của người chính là muốn ta rời khỏi Diệp Tô?” Người là ma vương đầu thai hay rắn độc vườn địa đàng đây?

Tiểu ma vương thở dài một hơi: “Trừ bỏ lựa chọn này, không lẽ tỷ còn biện pháp nào khác?”

Tôi tức giận đến phát run, thanh âm cũng run rẩy theo: “Diệp Tô bảo người đến nói với ta có phải không? Các người chính là đang chờ ta tự bỏ đi phải không? Đúng vậy, ta không còn lựa chọn nào khác, bởi vì ta yêu Diệp Tô, ta không nỡ để hắn xảy ra chuyện, người đã nhìn thấu điểm này nên mới đến đây khuyên ta buông tay phải không?” Mắt tôi như hai vôi vùi nước.

Thật là dọa người đi, bị người ta ghét bỏ như vậy mà vẫn không thể tiêu sái bỏ đi được.

Tôi đột nhiên cảm thấy chính mình trở thành kẻ bị chê cười, thì ra mấy ngày nay tôi tự giả bộ vẽ ra bộ dạng kiên cường, hóa ra chỉ là tự mình đa tình. Kỳ thật Diệp Tô đã sớm an bài kết cục của chúng tôi, tôi chỉ cần phối hợp một cách đơn giản là được.

Tiểu ma vương đưa cho tôi chiếc khăn tay, tiếp tục thở dài: “Hôm nay hai người lái thuyền đến mời Diệp đại ca đi nghe Phong Lâu Nhất tự, trên đường đi đột nhiên chỉ vào các người bên này nói, mặc dù Tịnh Hải lâu có Diệp đại ca bảo vệ nhưng bọn họ cũng không thiếu người. Vô luận Diệp đại ca có đưa tới bao nhiêu

người đi nữa, bọn họ cũng liều mạng không kể sống chết, cho dù dùng một trăm đổi một, bọn họ cũng vẫn có lời. Huống hồ càng nhiều người, càng không thể chú ý đến an toàn của tỷ được. Diệp đại ca bị uy hiếp, bắt đắc dĩ đã đáp ứng bọn họ cuối tháng rời bến”

Tôi không nhìn cái khăn, dùng tay áo chùi đại lên mặt cười lạnh: “Vì an nguy của tình nhân cũ mà đáp ứng chấp nhận mạo hiểm, đúng là một quyết định vĩ đại nha! Như vậy có phải muốn ta nhanh chóng tạo ra khoảng trống để các người có thể vô cùng náo nhiệt bàn bạc chuyện hôn sự?”

Bùi Tấn nhú mày nhìn tôi: “Đây có thực là phản ứng của tỷ không?”

Tôi oán hận: “Thiếu gia, ngài mong muốn ta có phản ứng như thế nào?”

Bùi Tấn lạnh mặt: “Ta đem toàn bộ tình hình thực tế nói cho tỷ là vì áp chế, khi buộc Diệp đại ca phải nói ra bản khoản của hắn, ta cũng tưởng chỉ là chuyện bé xé ra to, xem ra Diệp đại ca đúng là quá hiểu tỷ”

Hắn trừng mắt nhìn tôi: “Diệp đại ca cái gì cũng không nói cho tỷ, chính là sợ tỷ không từ mà biệt, cùng hắn trời nam đất bắc vĩnh viễn không gặp! Tỷ bắt quả mới chỉ nghe một câu nói của ta liền phủ định đi toàn bộ tình cảm của hắn, rốt cục tỷ có tin tưởng hắn hay không? Ta thấy quả thật không xứng đáng với Diệp đại ca”

Tôi mơ hồ: “... Cái, cái gì?”

Bùi Tấn lạnh giọng lặp lại: “Diệp đại ca tuyệt đối không đáp ứng điều kiện của Na Đóa. Hắn không nói cho tỷ chính là sợ tỷ tự mình quyết định, vụng trộm bỏ đi”

“Đúng như vậy sao?” Tôi thực sự không yên, giống như đám một quyền vào khoảng không, một lúc lâu sau mới mở miệng: “Ta...”

Tôi nghĩ tôi định nói làm sao tôi phải rời bỏ hắn, nhưng sau khi phần nộ qua đi, cẩn thận suy nghĩ lại, nếu tôi không muốn trở thành áp lực cho Diệp Tô, tạm thời trốn đi cũng không phải là phương pháp tồi. Dù sao Bùi gia cũng không vững chắc như sắt thép, hai lần tôi bị tập kích đã nói lên điều này.

Tôi nói: “Cho dù ta quyết định đi nơi khác tránh đầu sóng ngọn gió, cũng không phải vĩnh viễn rời xa hắn, hơn nữa ta cũng sẽ nói cho hắn ta đi chỗ nào”.

Bùi Tấn cười lạnh: “Lần này là đi thu thập hải tặc, lần sau là mở tuyến đường mới an toàn, lần sau nữa là phù trợ cho chúa biển mới, tỷ vĩnh viễn là sự uy hiếp của Diệp đại ca. Bọn họ đã có thể gây áp lực một lần, sẽ có lần thứ hai, thứ ba, huống chi ngay cả việc tỷ tham lam muốn đến ăn tại Tịnh Hải lâu cũng nắm được thì chẳng lẽ lại không biết tỷ trốn chỗ nào?”

Tôi ngập ngừng: “Vậy... vậy nếu hắn nói rõ ràng với ta, ta sẽ ngoan ngoãn ở lại Bùi gia...”

“Thật không?”

Bùi Tấn nhìn tôi: “Tỷ sẽ cam tâm chịu ngồi yên trong nhà, không bước chân ra khỏi cửa lớn? Nếu tỷ cam tâm thì tỷ đã đáp ứng Lâu Vân Thiên rồi phải không? Huống chi chỉ vì Diệp đại ca mà tỷ bị bắt phải ở trong nhà một thời gian dài, tỷ sẽ không trách hắn sao?”

“Lâm trận không chịu lùi bước, tỷ đã muốn làm rất nhiều thứ. Giữa tự do cùng cảm tình, Diệp đại ca không có chút chắc chắn nào đối với lựa chọn của tỷ, bởi vậy hắn không dám nói cái gì. Huống chi bây giờ còn có Na Đóa chằm ngồi thổi gió bên ngoài, cho dù tỷ không oán hận, lại không dám đảm bảo tỷ sẽ nghĩ như vậy, sợ tỷ nghĩ chủ động buông tay, đưa hai tay dâng hắn cho Na Đóa là kết cục tốt nhất – Nhưng mà hiện tại, nói hay không đã không còn quan trọng, dù sao hắn cũng muốn rời bến, với tính tình của tỷ, đại khái trước khi hắn kịp trở về, tỷ đã muốn tuyên bố với hắn cắt áo đoạn tình, không từ mà biệt”.

Tôi nghiêm mặt, nhưng không có cách nào phản bác lại.

Cho dù tôi nói không phải như vậy, hắn sẽ tin sao?

Lần đầu Diệp Tô thổ lộ với tôi, tôi đã nói không muốn bị trói buộc.

Diệp Tô ngàn dặm xa xôi đem tôi từ bên người Thẩm Niệm Ân đến Lạc Hà, nếu hắn không bị thương, tôi nhất định giữa đường rời đi, ý định của tôi cả Bùi Tấn và hắn đều nắm rõ.

Diệp Tô bị thương, tôi cũng chỉ hứa hẹn chiếu cố đến khi hai mắt của hắn khỏi hẳn, sau đó sẽ đi.

Diệp Tô lần đầu tiên hướng tôi cầu hôn, tôi nói, quan hệ với nhau thì được, cưới hỏi thì thôi đi.

Thẩm Hồng uy hiếp tôi, ý nghĩ đầu tiên của tôi không phải là thương lượng cùng hắn, mà là rời khỏi Lạc Hà.

Tôi không khỏi cười khở, trước đây không giữ được chữ tín, khó trách Diệp Tô không dám tin tưởng tôi. Hắn căn cứ vào tác phong của tôi, sau khi nói tình hình thực tế cho tôi biết, đại khái tôi sẽ lời ngon tiếng ngọt khiến cho hắn yên tâm, rồi thừa dịp hắn không để ý, để lại một phong thư, tìm đến một nơi khác.

Cho dù trong kế hoạch chạy trốn chết tiệt của mình, sau khi quyết định không dễ dàng buông tay, tôi cũng không nói rõ cho hắn quyết định của mình. Tôi nghĩ rằng hắn không cần vì dù sao chúng tôi cũng đã lên kế hoạch thành thân.

Mẹ nó, hóa ra thề non hẹn biển là như vậy đó.

Bùi Tấn nói: “Tỷ làm vậy là tốt cho Diệp đại ca, ai cũng hiểu điều đó, nhưng tỷ có thói quen tự mình quyết định, cho là làm như vậy tốt cho hắn trong khi chưa chắc hắn đã muốn như vậy – tỷ mất tích hai ba ngày, Diệp đại ca suýt nữa phát điên. Khi Thẩm Hồng mang đồ vật của tỷ đến, lúc nào hắn cũng có thể phun ra một đồng máu, ta phải thay hắn băng bó.

“Cái mà Diệp đại ca sợ nhất, chính là sẽ không còn được gặp lại tỷ. Mà tỷ lại một lần nữa cho rằng việc mai danh ẩn tích là một lựa chọn tốt, cho nên hắn không dám lộ ra nửa điểm. Tỷ cảm thấy hắn ích kỷ cũng được, độc đoán cũng được, nhưng hắn thật sự đã khuynh đảo tất cả lính bảo an trong thành này để bảo vệ tỷ”.

Bùi Tấn thản nhiên đứng dậy từ biệt: “Cái gì cần nói ta đã nói hết rồi, cuối tháng tới, Diệp đại ca nhất định phải rời bến. Tỷ nghĩ thế nào thì nghĩ, đừng để cho những gì Diệp đại ca đã trả giá trở thành chuyện cười. Trước khi đưa ra quyết định gì, tỷ cũng nên nghĩ đến cảm nhận của hắn”.

Hắn thừa hơi tổn sức: “Tỷ dám không từ mà biệt, ta sẽ tự mình bắt trời tỷ về, đánh cho hôn mê bất tỉnh đường thành thân cùng Diệp đại ca. Dem gạo nấu thành cơm!”

67. Chương 67: Uy Hiếp Bị Uy Hiếp Lại

Bùi Tấn nói xong, phúi đi phúi lại đến mức không còn hạt bụi nào trên vai, chuẩn bị phẩy tay áo bỏ đi.

Tôi vội vàng gọi hắn lại: “Ta nói ta sẽ không rời khỏi Diệp Tô, ngươi tin không?”

Tiểu thiếu gia quay đầu lại nhìn tôi một cái, phụng phịu: “Ta tin hay không tin thì có gì khác biệt chứ?”

Tôi cực kỳ lưu manh, chà xát tay cười mỉa: “Đương nhiên có khác biệt, tiểu mỹ nhân ngươi có chịu giúp ta hay không!”

Về mặt của Bùi Tấn chẳng khác nào nuốt phải một con ruồi: “Tỷ không phải gần đây chỉ thấy được một mình Diệp đại ca là nam nhân, không chịu cô đơn, cho nên muốn lấy việc trêu chọc ta làm niềm vui đấy chứ?”

... Đây, tiểu tử ngươi hơi sắc bén quá đi?

Nói đi nói lại, nên hủy diệt tiểu thiếu gia hay lợi dụng mặt mũi của người quen? Tôi bắt hắn thả bò câu của Diệp Tô, đảm đương vai trò vệ sĩ theo giúp tôi đi vào trong phân xưởng của Đình đại gia trộm đồ cả nửa ngày.

Vào ban đêm, Tổ Ngữ cùng nghĩa mẫu ngồi bàn luận như thế nào mới là nam nhân tốt, sôi nổi trao đổi, đưa ra một vài đề cử sau đó lại vui vẻ đánh giá từng người một. Đối mặt với vẻ khiêm tốn thỉnh giáo của Tổ Ngữ, nghĩa mẫu rất nhiệt tình giải đáp từng vấn đề mà nàng đưa ra.

Nếu hai người bọn họ đã chuẩn bị tâm sự suốt đêm, tôi đương nhiên thức thoir nhường chỗ, quay về phòng mình ngủ.

Trở về phòng tôi liền dẫn dò Văn Sương đi báo với Diệp Tô tối nay tôi ngủ ở đâu, tránh việc hấn không tìm thấy người lại sốt ruột, sau đó bảo nàng muốn làm gì thì làm, tốt nhất là đi vào phòng mình tìm mộng đẹp, tôi bên này nhất định không cần nàng.

Hết cách với tiểu nha đầu quá mức tận trung với công việc này, nói cái gì cũng muốn ở bên ngoài phòng trông coi, tôi không lay chuyển được nàng, đành phải gọi nàng giúp tôi châm lửa rồi pha ấm trà, liền đuổi nàng đi ra gian ngoài nghỉ ngơi.

Tôi uống mấy viên thuốc mà Can đại gia tặng, lại rắc một chút bột phấn trong lò than, nghiêng đầu chú ý động tĩnh bên ngoài.

Đại khái qua một chén trà nhỏ, mới nghe thấy Văn Sương mệ mĩ ngáp một cái, sau đó không có bất kỳ tiếng động gì nữa, có lẽ là đã ngã đầu ở trên giường.

Tôi rón ra rón rén đi ra ngoài, giúp Văn Sương cởi giày chỉnh lại tư thế rồi đắp chăn cho nàng, sau đó nhón chân quay về phòng mở cửa sổ phân tán mùi hương, ngồi ở trên giường chờ con mồi thứ hai của tôi xuất hiện.

Giờ sừ, Diệp Tô vội vội vàng vàng đẩy cửa nhảy vào trong, vừa nhìn thấy tôi đã cất tiếng thở dài, nhìn chung quanh, lại thở một hơi.

Chờ hơi thở của hấn gần như toàn bộ thở ra, tôi mới nâng nâng cổ tay, cười hì hì: “Diệp Tô, tiếp chiêu!” Lời còn chưa dứt, một cây ám tiễn rít bay về phía hấn.

Đương nhiên, hơi trật một chút.

Diệp Tô nghiêng mình tránh thoát, cau mày hỏi tôi: “Nàng lại chơi trò gì...” Chưa nói xong, đã bị tôi tung khói trắng lên trên mặt, sau đó trong lúc mê muội lại bị động tác nhanh như hổ đói vò mồi của tôi đẩy xuống mặt đất.

Tôi cười ở trên người hấn, đắc ý dào dạt: “Nếu chỉ là một tiểu lâu la bản lĩnh thấp, tại hiệp thứ nhất chàng đã bị ta quật ngã! — lớp khói trắng vừa mới phun trên mặt chàng vốn dĩ ta định cho vôi bột, nhưng chúng ta tốt xấu gì cũng là người trong nhà, sao có thể ra tay tàn ác, cho nên chỉ là bột nước bình thường.”

Sau đó trực tiếp dùng trà lạnh trên bàn hắt vào mặt hấn: “Trong phòng còn có mê hương còn sót lại, không muốn bị hôn mê, đành phải chịu một bát nước của ta.”

Diệp Tô lau bột nước trên mặt, bắt đắc dĩ vịn vào thắt lưng của tôi làm bộ đứng dậy, miệng không tình nguyện xin khoan dung: “Tiểu tử tông, ta nhận thua còn không được sao?”

Tôi vội vã nằm sấp trên người hấn đè hấn: “Đừng nóng vội đứng lên, tư thế này có lợi cho cuộc nói chuyện kế tiếp của chúng ta, tránh chàng trở mặt.”

Diệp Tô đỡ khóc đỡ cười nằm trở lại, cánh tay để ở sau gáy, lót đầu nhìn tôi: “Oan gia, không phải ngày hôm qua nàng còn mặt lạnh không thêm để ý đến ta sao, sao hôm nay lại thay đổi thái độ thế này? Ta đã bỏ lỡ chuyện gì sao?”

Tôi cười tủm tỉm kéo cao tay áo, cho hấn xem món đồ chơi mới của tôi: “Đinh gia cho ta ám tiễn, ấn vào cơ quan có thể bắn liền ba phát, cũng có thể lấp thêm thuốc súng hỏa dược ở bên trong. Có điều thuốc súng không thể dùng trong mùa hè, hỏa dược bị nóng sẽ dễ dàng khiến cho chính bản thân mình bị nổ.”

Nói xong lại tiếp tục kéo cao hơn một đoạn, lộ ra cái bao được buộc chặt bên sườn cánh tay: “Vài loại đan dược có sẵn, chỉ cần không phải ăn thạch tín, hấn là đều có thể chống đỡ được đến khi đại phu tới cứu.”

Sau đó là cổ tay trái: “Chỗ khớp của vòng tay có cái châm, phía trên có thể chứa độc hoặc là mê dược, nhưng ta sợ đâm chính mình, nên chưa bỏ gì vào cả.”

Lại vén váy lên để lộ chân: “Đoản kiếm.”

Tiếp đến chỉ vào ngọc bội và túi hương bên hông: “Hai cái này chàng đều biết rồi.”

Tôi đặc ý: “Cho ta một ít thời gian nữa, ta có thể trang bị đến tận răng.” Hiện tại phần lớn mấy thứ này đều là đồ vật có sẵn trong xưởng Can đại gia, nếu như có thể thiết kế thêm một số món đồ khác thì việc ngăn cản một đám hồng nhan của người không còn là giấc mộng nữa rồi.

Một trang bị tốt đương nhiên là phải đảm bảo có thể nâng cao sức chiến đấu, mục tiêu của bốn cô nương là mở ra một thế hệ mới a.

Diệp Tô thở dài một tiếng, trên mặt không có một chút tươi cười: “Mãn Kha Nhi đã nói tất cả với nàng, cho nên nàng muốn chứng minh với ta rằng nàng có thể bảo hộ chính mình sao? Tiểu Linh Đang, nàng đây là... cưỡng bức phải không?”

Tôi ra vẻ khó hiểu: “Cái gì? Chàng muốn bội tình bạc nghĩa?”. Rõ ràng không chiếm được tín nhiệm, chính mình còn bị cắn ngược lại một cái, tôi quả nhiên là kẻ hỗn đản.

Tôi bóp cổ hắn, bộ dạng dữ tợn: “Diệp Tô nghe đây, ta đã chấm chàng, cho dù là mỹ nữ ngực to hay là của hồi môn là cả đội tàu, chàng nếu dám động tâm, ta liền giết chết chàng! Từ nay về sau, chàng đi đến đâu ta liền theo tới đó, lên trời xuống đất ta đều đi theo. Muốn gặp gỡ mỹ nhân sao? Chàng tốt nhất nên từ bỏ ý nghĩ này đi!”

Diệp Tô đột nhiên ngồi lên, ôm lấy tôi, hai mắt trong suốt sáng lên: “Thật sự?”

Hai tay tôi nắm lấy khuôn mặt tuấn tú của hắn không chút nào thương tiếc lôi sang hai bên: “Vô nghĩa, Ngay cả quỷ môn quan ta cũng đã từng dạo qua một vòng chẳng lẽ hiện tại bản thân muốn cái gì ta cũng không biết sao? Có gì so được với thứ có thể vĩnh viễn giữ lại bên người, chàng cứ đợi bị ta khi dễ cả đời đi!”

Sau khi tức giận gào thét xong lại rũ mắt khẽ nhận lỗi: “Cái kia, thật ngại quá, trước kia khiến chàng lo lắng... Nếu không thì sau này mỗi ngày đều nói câu “ta là của chàng”, để bồi đắp. Hay là...”

Còn chưa nói xong, Diệp Tô đột nhiên chế trụ gáy tôi, đôi môi hắn ở trên môi tôi sau khi trần trọc một vòng, liền thuận thực cuốn lấy đầu lưỡi dây dưa không dứt.

Tôi đương nhiên phải thừa dịp này thể hiện lòng tấm lòng mình, hai tay lại dùng sức, đem hắn đè trên mặt đất, dán sát vào hắn sau đó lại cắn mút giày vò đôi môi xinh đẹp của hắn.

Sau một lúc lâu chúng tôi mới thở dốc mà tách ra, Diệp Tô cười nói thêm: “Không cần giải thích, có điều phương pháp bổ cứu* quả thật vô cùng hấp dẫn, đồng ý giải quyết như thế nhé!”

*Bổ cứu: dùng các biện pháp để uốn nắn, sửa chữa, xoay chuyển tình hình bất lợi

Tôi nhăn nhăn mũi, đánh xà tuyền côn thượng*: “Có điều, ta còn bức bội chàng không nói rõ ràng cho ta biết, ngay cả thử nói một lần cũng không có. Coi như bồi thường, chàng phải đáp ứng ta một chuyện”.

*Đánh xà tuyền côn thượng: đánh rắn tùy gậy, đại ý là phải tùy theo đối phương như thế nào để tìm cách đánh trả.

Diệp Tô lưỡi biếng nói: “Trước tiên viết ra bản giá, được hay không lại thảo luận.”

Tôi xoay con người trong chớp mắt: “Chỉ cần ta mở miệng yêu cầu, chàng phải cho ta theo cùng, không được đổi ý.”

Diệp Tô chớp mắt: “Trừ bỏ lần rời bên này, thì có thể”.

... Gian thương.

Tôi lại bóp cổ hắn, khiêu mi: “Diệp đại hiệp, vừa rồi là chàng thua trong tay tiểu nữ tử không phải sao?”

Diệp Tô thở dài: “Ta sẽ không ra tay với nàng, nhưng người khác thì không nói được.”

Tôi trầm mặc một hồi: “Diệp Tô, ta biết chuyện Thẩm Hồng tạo thành ảnh hưởng rất lớn với chàng, chàng không hy vọng ta lại xảy ra chuyện, mọi chuyện xảy ra ngày hôm ấy ta vẫn không thể nào buông xuôi được. Nhưng là, mặc kệ ta về sau lựa chọn cuộc sống thế nào, ảnh hưởng của hắn đối với ta trước sau vẫn tồn tại. Mà ta nếu lựa chọn cùng chàng một chỗ, ta tất nhiên không thể trải qua cuộc sống tiểu thư khuê các, huống chi ta cũng không thích cuộc sống như vậy.”

Tôi nhìn hắn: “Biện pháp tốt nhất phòng ngừa té ngã, đương nhiên là học tập lại cách đi đường, nhưng là từ nay về sau mất đi lạc thú hành tẩu cùng chạy trốn. Chàng lo lắng cho an nguy của ta, ta thực cảm kích, nhưng phương pháp giải quyết cũng không phải chỉ có một loại. Đem ta bảo vệ thỏa đáng tất nhiên là tốt, nhưng mà vỏ ốc sên một khi bị phá hủy, chàng cũng biết chuyện gì sẽ xảy ra. Tất cả việc bảo vệ ngoài thân cũng sẽ không cần thận, chỉ cần làm, nhất định sẽ có chỗ sơ suất xảy ra. Dù chàng có cố gắng như thế nào cũng không có thể hoàn toàn tránh khỏi. Hơn nữa, ta cũng không thích cuộc sống bên trong vỏ ốc.”

Diệp Tô cười khổ, nắm cánh tay tôi đem ám tiễn tháo ra: “Cao thủ sẽ không dễ dàng để nàng gây thương tích, còn có thể bị phản kháng của nàng chọc giận, đến lúc đó nàng sẽ càng nguy hiểm.”

Tôi khiêu mi: “Như vậy, ta nên làm một kẻ vô dụng khóc suốt suốt sao? Tin tưởng ta Diệp Tô, ta còn chưa ngốc đến mức không biết lúc nào cần phải tỏ ra yếu thế. Đừng nghĩ rằng ta một chút cũng không đánh trả được.”

“Ta biết, những mảnh lời lừa dối này chàng không coi là gì. Nhưng mà chàng có thể dạy ta! Dạy ta như thế nào phòng vệ, như thế nào quan sát, như thế nào liên lạc cùng người của chàng. Thụ nhân lấy ngư không bằng thụ nhân lấy như*, phương pháp tốt nhất đối phó với uy hiếp không phải bỏ mặc, mà là nói cho người uy hiếp người, uy hiếp của hắn căn bản không có tác dụng.”

*Thụ nhân lấy ngư không bằng thụ nhân lấy như: Trả lời sẵn cho người khác đáp án không bằng dạy cho họ cách làm ra đáp án.

Diệp Tô trầm mặc một lúc sau đó mỉm cười, một tay cởi xuống y phục ở chân của tôi, vứt sang một bên phát ra âm thanh gợn gợn: “Ta rất nguyện ý dạy nàng, nhưng lần rời bến này rất nguy hiểm, nàng không thể đi theo, ta không thể có thời gian chú ý đến nàng được.”

Tôi đánh giá hắn một lát: “Chàng đi lần này liệu có phải là có ý nghĩ toàn quân bị diệt chứ?”

Diệp Tô bật cười: “Sao lại nghĩ như vậy?”

“Vậy được rồi. Ta có thể cải trang thành nam nhân đi theo bên cạnh chàng, trên thuyền chàng sẽ không phải không có một cái chức quan văn chứ? Mặc kệ là phòng thu chi hay là công văn hoặc là giúp chàng kiểm kê kho để hàng hoá chuyên chở, ta đều có thể đảm nhiệm. Nói không tốt, cho dù thủ hạ của chàng đều lo lắng, ta cũng có thể cam đoan đến làm đến hơi thở cuối cùng.”

Diệp Tô tiếp tục lắc đầu: “Không được, ta không thể cho phép nàng có chuyện gì.”

Tôi thở dài lại thở dài: “Diệp Tô, hôm nay Mãn Kha Nhi phê bình ta lúc nào cũng tự mình quyết định.”

Hắn không nói chuyện, nhưng lộ ra vẻ mặt cổ quái: “Ta thực đồng ý cách nói này”.

Tôi trừng mắt, liếc hắn một cái, tiếp tục ăn nói khấp nép: “Ta biết sai liền sửa, ta cam đoan, sau này làm bất cứ chuyện gì cũng sẽ thương lượng với chàng. Nhưng việc uy hiếp vẫn không thể thiếu được. Ta không muốn ở Lạc Hà lo lắng đề phòng mà chờ tin tức của chàng, chàng cũng biết trí tưởng tượng của ta rất phong phú, chỉ cần tưởng tượng cảnh chàng bị cực hình sẽ tra tấn ta sẽ chết. Ta nhất định phải đi theo chàng, nếu chàng không đáp ứng, ta sẽ tùy tiện chọn một con thuyền đi theo. Cho nên nếu chàng không nhìn thấy ta, không cần giả thiết ta bị miễn cưỡng ở lại Lạc Hà, ta nhất định đã xen lẫn trong đội tàu của chàng, đến lúc đó chuyện khiến chàng lo lắng không phải chỉ có an nguy của ta, mà còn có vấn đề ta bị người một nhà vạch trần.”

Tôi thành khẩn nói: “Ta biết khư khư cố chấp là ta không đúng, chỉ cần chàng đáp ứng ta chuyện này, chàng nói cái gì ta đều làm theo.”

Diệp Tô lâu lâu: “Nàng cho rằng, nếu Mãn Kha Nhi ngăn cản nàng, nàng có thể thuận lợi trà trộn vào đội tàu sao?”

“Không thể.” Quả thật, tôi biết điều đó, “Nhưng hắn có thể cam đoan khoảng thời gian chàng rời đi luôn có thể nhìn thấy ta, không để cho ta có cơ hội chạy trốn sao?”

Diệp Tô nghĩ nghĩ, cảm thấy phiền muộn: “... Không thể.”

Tôi cười vỗ vỗ hắn mặt: “Tin người khác không bằng tin chính mình?”

Diệp Tô thở dài: “Ta không có lý do gì để phản bác nàng, nàng thắng rồi.”

Tôi gãi gãi cằm: “Chàng nể tình ta biết cách làm ra ngân kính, phát minh ra kính lúp, kính viễn vọng cùng kính hiển vi, hàng tích trữ trong bụng so với cửa hàng tạp hoá còn nhiều hơn, ta chính là một châu báu. Nếu một khi ta bị bắt, ai không tiếc giết ta? – chỉ có điều khi chàng cứu ta ra thì khó khăn một chút, đề phòng người ta diệt khẩu.”

Lại trừng hăn: “Bị Na Đóa bắt lại là vấn đề khác, chàng hăn là sẽ không kém như vậy chứ?”

Diệp Tô rên rỉ một tiếng, buồn bực: “Nàng không phải nói là biết sai liền sửa sao, nàng căn bản là không muốn sửa.”

Tôi cười mỉm an ủi hăn: “Mang theo ta bên người, chàng cũng có thể đề phòng bọn họ có ý đồ bắt ta để uy hiếp chàng.”

Diệp Tô nhìn tôi liếc mắt một cái, mặt không chút thay đổi: “Đúng vậy, bọn họ không cần uy hiếp ta, nàng uy hiếp ta.”

Đây xem như đã thỏa thuận, tôi cúi đầu hôn nhẹ hai má hăn, lại giải thích: “Cuối cùng cũng có một lần tự mình quyết định.”

Diệp Tô nghiêng đầu thở dài: “Không dám hy vọng xa vời.”

Được rồi được rồi, mâu thuẫn nội bộ nhân dân đương nhiên phải do nội bộ nhân dân giải quyết, hướng chỉ biện pháp giải quyết tôi chờ mong đã lâu. Tôi nhìn hăn ý vị thâm trường mà cười, chậm rãi cởi bỏ đai lưng: “Những mảnh khố mới trên người ta không phải hoàn toàn vì chính bản thân ta, còn có là vì chàng chuẩn bị.” Vừa nói vừa cởi y phục, lộ ra vùng ngực không che đậy cùng với đai lưng, chậm rãi áp sát trên người hăn, “Đại phu ngày hôm qua đã nói, ta có thể khai trai, như vậy đêm nay...”

Tôi liếm liếm môi: “Vậy hôm nay: ta là của chàng.”

Diệp Tô hít sâu một hơi, một tay ôm lấy tôi nhanh chóng đứng dậy khóa cửa, sau đó tiến hành lưu loát một loạt các động tác trên giường, đề tôi giọng khàn khàn: “Mê hương của nàng hiệu lực như thế nào?”

Tôi nở nụ cười trên môi: “Nghe nói, sét đánh ngang tai cũng không tỉnh được.”

68. Chương 68: Tác Chiến Tại Sân Nhà Và Tác Chiến Tại Sân Khách

Càng đến khi đạt được như mong ước lại càng cảm thấy sợ hãi, giống như khi Adam và Eva cuối cùng cũng vượt qua muôn vàn khó khăn trèo lên được cây táo, tôi lúc này có chút sợ hãi.

Mặc dù đã có chuẩn bị trước, cũng biết là chuyện gì sẽ xảy ra, nhưng có lẽ là những lần kết thúc giữa chừng trước đây quá nhiều, tôi sợ lần này lại giống như thế, đồng thời nghĩ đến việc có thể thuận lợi làm đến bước cuối cùng mà rồi rầm không biết nên làm thế nào cho phải.

Diệp Tô đè trên người tôi, ôm bả vai tôi, vừa liếm cắn vành tai tôi vừa nhẹ giọng nỉ non: “Thả lỏng đi, mọi việc cứ giao cho ta”. Thằng nhãi này là Đẩu Chiến Thắng Phật sao, có thể nhìn ra được tôi đang hồi hộp.

Tôi hít một hơi thật sâu, trong đầu không ngừng phát ra tiếng chuông cảnh báo: không được thua, người không thể thua trận. Thân là nữ lưu manh của thế kỷ hai mươi mốt đã xem qua vô số tranh ảnh, nếu lần đầu tiên thử nghiệm yêu đương chỉ biết nhăn lông mày nhắm chặt mắt thấp giọng rên rỉ, vậy thì sau này tôi sao còn có thể nói tôi là người tài giỏi chứ.

Nhân dịp dừng khí còn chưa hết sạch, tôi ấn bả vai hăn đem hăn đặt ngược lại trên giường, ngồi trên bụng hăn, lộ ra nửa vai, sóng mắt giàn giụa: “Trận đầu đương nhiên giao cho chàng, còn về phần đoạn làm nóng giao phải cho ta.”

Diệp Tô nhếch môi cười, một tay gối lên sau đầu, hưng trí nhìn tôi: “Làm nóng như thế nào?”

Tôi giúp hăn cởi áo ngoài, lại chậm rãi đem đai lưng đã nói lỏng của tôi cởi xuống, hơi nghiêng người, học kỹ thuật của những kỹ nữ trong phim Nhật Bản, hai tay nắm lấy vạt áo, khiến ấy lớp quần áo theo bả vai tôi từng chút trượt xuống.

... Sự thật chứng minh, lý tưởng cùng với hiện thực luôn luôn bị phân cách bởi rãnh biển Mariana. Trong tình cảnh nóng bỏng này mà duỗi tay tới trước ngực cởi từng lớp áo một chẳng khác nào đại sát phong cảnh. Chỉ có điều kết quả của việc mạnh mẽ cởi ra chính là... cổ áo không đủ lớn, vướng ở trên vai.

Nên xem như không có việc gì xảy ra hay là tiếp tục cởi?

Về mặt của tôi có chút cứng ngắt, tạm dừng một lúc vẫn không nghĩ ra cách giải quyết, chỉ có thể nhỏ giọng xin Diệp Tô giúp đỡ: “Hay là chàng biểu diễn một chút thú tính của mình nhé, giúp ta kéo xuống một chút, được không?”

Thằng nhãi này không phụ sự mong đợi của mọi người, cười một tràng.

Nhân lúc hần cười đến híp cả mắt lại tôi nhanh chóng sờ tay vào ngực, giải quyết vấn đề y phục một cách nhanh chóng nhất, sau đó kéo cao vạt váy áo lộ ra một bên chân trần, dùng giọng nói khàn khàn khêu gợi : “Oan gia, nhìn ta.”

Ánh đèn dầu chiếu trên cửa sổ nhỏ như hạt đậu, quần áo của tôi cởi xuống một nửa, lộ ra hơn phân nửa áo ngực cùng với khe ngực như có như không, một chân hơi cong lên, nghiêng người về phía hần, liếc mắt nhìn hần.

Quả thực tôi không biết tư thế thực sự là như thế nào, nhưng cứ dựa theo cảnh ái tình của Nhật Bản có lẽ cũng dọa được một số người.

Diệp Tô thò tay xoa nắn cổ chân của tôi, giọng điệu oán trách: “Oan gia, hiện tại bên ngoài còn lạnh như thế, đến tiết khổ mà nàng cũng không mặc. Nhìn thử xem, chân đông cứng hết cả rồi, nếu lại mắc bệnh thì làm sao bây giờ”.

Đại ca à! Ngài có chút tình cảm được hay không ? Lúc này thảo luận loại đề tài này thực làm cho người ta nổi giận!

Chẳng lẽ ngài cũng chỉ là chỉ biết nói mồm?

Hơn nữa, không biết người chân lạnh khiếp trước đều là thiên sứ gãy cánh sao? Mặc chiếc quần nhỏ rồi ai còn muốn mặc thêm tiểu khổ chẳng có chút phong cách nào chứ. Lúc cởi ra thực rất giết chết phong cảnh, đúng không nào!

Tôi cố gắng nhịn xuống xúc động muốn cắn hần, một tay thủ sẵn rìu vấy lại kéo lên, lộ ra dây với nút thắt hông gợi cảm, giả vờ ngây thơ: “Ai nói không có? Ta có mặc tiết khổ nha, chẳng qua là mang kiểu dáng hiện đại nên chàng không nhận ra.”

Không phải tôi cố ý khêu gợi như vậy, thật sự là do không có dây cao su, nếu như không muốn chỉ cần động một cái đã tụt xuống, chỉ có thể dùng dây thắt nơ.

Diệp Tô vẫn như thế, dù tôi bận tới mắt vẫn ung dung nằm nhìn. Chỉ thò tay giúp tôi đem vạt áo sửa sang lại một chút để chỉ hở ra đầu gối, lại thuận tiện trượt xuống cổ chân tôi, mỉm cười nhìn tôi: “Đừng để bị cảm lạnh.” Vừa nói, vừa dùng bàn tay thô ráp che phủ cổ chân của tôi, lại chạm rãi hướng phía trên trượt đến cẳng chân, sau đó là đầu gối, sau đó lại hướng lên trên...

Da đầu tôi một trận run lên, thân mình mềm nhũn ngã xuống người hần, hai tay ôm lấy cổ hần.

Diệp Tô ngồi xuống, chịu đựng tám móng vuốt cá của tôi tựa như cào bởi hần, một tay ôm tôi, nhẹ nhàng vuốt ve đầu vai của tôi, một tay thông thả mà che phủ đùi tôi, không hề có ý định dừng lại.

Hần nhẹ nhàng liếm vành tai của tôi: “Ta nghĩ ta đã đủ nóng, nhưng nàng vẫn còn lạnh.”

Tay hần vỗ về chân tôi đột nhiên hướng về phía trước nắm lấy eo của tôi, dẫn đường khiến tôi mắc kẹt ở vị trí hoàn toàn mới.

Tôi lập tức nóng lên.

Lão bằng hữu tay phải* của tôi đang trong trạng thái phấn chấn nhất, cách trung y của hần và mảnh vải bên trong đáng thương trên người tôi, nhiệt độ nóng lên trong hạ khổ của tôi.

*Lão bằng hữu tay phải: phụ nữ dùng tay phải để giải quyết vấn đề sinh lý.

Cái gọi là gỗ ghề tào ra hứng thú, có lẽ chính là tình trạng lúc này.

Tôi hiện tại hẳn là giống như một cái nhiệt kế lộn ngược, đầu to dĩ nhiên đổ lên, tay chân ngược lại bởi vì khăn trương mà trở nên lạnh lẽo.

Sau khi Diệp Tô giúp tôi chỉnh lại vị trí, bàn tay ấm áp lại lần nữa trượt xuống, miết mài tiếp tục ma sát làn da chân lạnh lẽo của tôi. Nơi hai tay hắn đi qua, làn da của tôi đều lâm vào trạng thái mê muội, chờ bàn tay thông thả lướt qua, mới chậm rãi thức tỉnh, lại gào khóc thảm thiết kêu to không đủ không đủ, còn muốn còn muốn.

Ngực của tôi vì hắn gãi không đúng chỗ ngứa mà đau nhức không thôi, không khỏi phát điên mà than nhẹ một tiếng, gắt gao ôm cổ hắn thở hổn hển, ra lệnh hắn: “Ta nghĩ đã đủ nóng, chúng ta nhanh lên bước vào chủ đề chính đề được không?” Vừa nói, vừa nhẹ nhàng di chuyển eo bụng ma sát lão bằng hữu của tôi.

Diệp Tô dùng đầu lưỡi liếm theo xương quai xanh của tôi, cười nhẹ: “Đừng có gấp, còn chưa đủ nóng.”

Hắn động thân một cái đem tôi đặt ở dưới thân, dùng ngực nóng bỏng dán vào tôi, nghiêng đầu hôn lên cổ tôi, lại từ xương quai xanh thẳng tắp xuống phía dưới, dùng răng cắn vùng gần ngực rồi nhẹ nhàng di chuyển, “Đừng nói gì cả, tất cả giao cho ta.”

Tôi kêu lên một tiếng đau đớn, hai tay buông hắn ra chụp ở trên giường, không suy nghĩ, nắm khăn trải giường.

Không có cách nào hình dung đây là loại cảm giác gì, chỉ biết là từ trước ngực kia có chút nẩy lên, đau, ngứa, tê tê, dần dần từ từ cảm giác như điện chạy nhanh chóng truyền khắp toàn thân, lại chậm rãi hội tụ ở bụng dưới. Giống như thủy triều lên xuống, sóng này chưa tan sóng khác lại ập tới. Tôi hoàn toàn mất đi năng lực suy xét, không cảm giác được tay hắn chỗ nào, môi hắn ở đâu, chỉ cảm thấy nóng trong người muốn hòa tan hết.

Hai chân của tôi vô thức vòng quanh người hắn, hít thở dồn dập, nhưng vẫn cảm thấy thiếu không khí, trước mắt biến thành màu đen, ngay cả luồng khí thở ra hít vào cũng khiến cho răng của tôi mỗi đến tê dại.

Ngón tay hắn trượt xuống bụng dưới của tôi, nhẹ nhàng vân vê ở chỗ nào đó không biết tên.

Tôi kìm nén khe rên một tiếng, thân mình lập tức căng cứng, một lát mới chậm rãi buông lỏng, tê liệt ở trên giường nhìn chằm chằm cây xà nhà thờ hồng hộc.

Con em hắn, trên người tôi còn có nút kẹp thần kỳ như vậy? Tôi tại sao cũng không biết?

Diệp Tô ngồi dậy dán sát vào môi của tôi, vừa nhẹ nhàng hôn vừa cười nhẹ: “Đã nóng rồi.”

Sau đó ôm tôi động thân một cái.

Tôi lại khe rên một tiếng, đầu ngón chân không tự giác kéo căng ra, vội vàng thở ra, hít vào, lại thở ra, lại hít vào.

Đợi sau khi từ từ thích ứng với loại cảm giác xa lạ này, tôi mới kịp hồi hận.

Sao lại giống như sinh em bé vậy?

Tôi chớp chớp mắt, dùng chút năng lực suy nghĩ còn sót lại chọn một chút tiếng rên. Ngôn ngữ cùng nội dung trên giường, rồi sau đó lấy giọng rên to: “r...o...o...m...” Đầu năm nay, khi người kêu to nếu không có dấu chấm lửng quãng lớn, người ta cũng không biết người là đang làm cảnh cảm trẻ em!

Diệp Tô cười hi hi, hung hăng đánh đầu tôi một cái, tôi lập tức thở hock vì kinh ngạc, giống như điện giật: “Ha ha...”

Hắn vừa lòng cười, cúi đầu dùng chóp mũi ẩm ướt mồ hôi cọ cọ tôi, nghiêm khắc trừng phạt khe cắn trên bả vai tôi: “Cho ta phản ứng chân thật.” Vừa nói vừa tăng nhanh tốc độ.

Trong cơ thể vừa ngứa vừa nóng, chỉ có luật động của hắn có thể miễn cưỡng giảm bớt, nhưng vẫn cảm thấy không đủ. Tôi cũng không còn bận tâm để xem xét làm thế nào để hét lên đến nỗi tiêu hồn thoát tục, chỉ biết gian nan thở ra hít vào, lại nhịn không được gắt gao ôm cổ hắn, nhỏ giọng khẩn cầu: “Nhanh một chút”.

Hắn giống như được lắp đặt trang bị chạy bằng điện Tiểu Mã đạt đến bình thường càng lúc càng nhanh, tôi ngay cả thở cũng trở nên đứt quãng, trong đầu trống rỗng.

Diệp Tô thở hổn hển ra lệnh: “Nói nàng yêu ta!”

Tôi đang chịu chấn động bức bách, nói chuyện đương nhiên không thuận tiện: “Ta ách ách ách yêu a a a chàng...” Lại thét chói tai, “A!...”

Đái dầm a!

... Có thể không phải đái dầm, chỉ có điều ai quản nhiều như vậy.

Diệp Tô lại dùng tần số cao kiên trì một hồi, sau đó toàn thân sít chặt bất động một lát, tiếp tục động tác chậm rãi đặt tôi ở trên người, chế trụ cánh tay tôi, thở dài: “Ta cũng yêu nàng, Tiểu Linh Đang.”

Tôi nằm trong lòng hắn, ngực thở dốc trong chốc lát, kết hợp chớp chớp mắt nhìn hắn, thành thật khen ngợi: “Đại hiệp quả nhiên công phụ lợi hại!” Lại buông tay mở chân làm nũng, “Ai u, chân ta đau.”

Diệp Tô vòng quanh bả vai của tôi, hơi khởi động thân mình giúp tôi mát xa cẳng chân, lại cúi đầu khẽ liếm môi của tôi, bá đạo tuyên bố: “Nàng vĩnh viễn là của ta.”

Tôi lười biếng phụ họa: “Ừ, ta vĩnh viễn là của chàng.” Đã trải qua giao lưu kịch liệt như vậy, về sau ai còn có thể thỏa mãn tôi? Đương nhiên vĩnh viễn là kẻ hỗn đản nhà người.

Hắn mở môi cười, đứng dậy nhanh chóng mặc áo khoác vào, sau khi giúp tôi đem y phục khép lại xong, xả chần quần tôi thành hình dạng cái bánh rán trái cây, lại dùng áo ngoài bao lấy hai người chúng tôi, nhìn tôi ánh mắt tỏa ra ánh sáng xanh: “Đến nhà của ta.”

Tôi kỳ quái hỏi: “Không phải còn phân chia chủ nhà sân khách chứ?”

Diệp Tô hiển nhiên nghe không hiểu, sững sốt một chút hỏi lại tôi: “Nàng muốn ở chỗ này tắm rửa thay quần áo sao?”

Tôi liên tục lắc đầu: “Nhà chàng, nhà chàng.”

Diệp Tô vừa lòng gật đầu, đơn giản làm một chút công tác giải quyết tốt hậu quả trên giường, liền ôm tôi trở mình nhảy qua cửa sổ.

Tôi nhìn chung quanh: “Đã nói thủ vệ của Bùi gia lơ lỏng mà, một cái đỉnh núi lớn như vậy căn bản phòng thủ không được, đừng phải cao thủ giống như vậy liền như vào chỗ không người, đi vào đi ra cũng không gặp phải ai. Nếu chàng không dạy ta chút kỹ thuật nữ tử phòng thân, ta khẳng định còn phải gặp chuyện không may!”

Diệp Tô vỗ vỗ cái mông tôn quý của tôi: “Ngày mai sẽ dạy nàng. Nếu như ngày mai nàng còn có khí lực”.

Tôi lập tức ngậm miệng không lên tiếng, sau một lúc lâu lại tiến gần hỏi hắn: “Cái kia, buổi sáng ngày mai, chàng xác định còn có khí lực ôm ta trở về?”

Diệp Tô mỉm cười cắn tôi một ngụm: “Nói có lý, như vậy, trận tiếp theo nàng tới đi”.

Tôi vui vẻ ra mặt: “Được! Được!” Cuối cùng đợi cơ hội lý luận thay đổi thực tiễn!

Diệp Tô hừ một tiếng, lại cắn tôi: “Oan gia, nàng vui vẻ như vậy khiến cho ta nghi ngờ năng lực của bản thân. Ta nuốt lời, cho nên, nàng tiếp tục chịu đựng.”

Tôi vẻ mặt đau khổ: “Không cần a, để cho ta thử xem thôi...”. Suy nghĩ lại kẻ tai hại nói nhỏ, “Kỳ thật ta nghĩ chính là... Như vậy như vậy... Đây ta không chủ động cũng không được a!”

Hắn thở hắt vì kinh ngạc, ôm chặt tôi rồi đột nhiên gia tốc.

Ban đêm, trận chung kết NBA vang lên kèn lệnh, đội náo nhiệt cùng đội hỏa tiễn đội triển khai cuộc đua gay cấn.

Đội náo nhiệt bởi vì mới lên chiến trường, kinh nghiệm không đủ, thua đội hỏa tiễn sân nhà giàu kinh nghiệm. Sau khi tắm rửa sơ qua, nghỉ ngơi, đội náo nhiệt vận dụng lý luận tri thức phong phúc, hưởng sân

khách không hao phí binh sĩ và vũ khí, hung hăng chèn ép nhuệ khí đội hỏa tiễn. Nhưng mà đội hỏa tiễn càng đánh càng hăng, không để ý mệt mỏi, nhanh chóng triển khai trận chiến cướp đoạt lần thứ ba. Toàn bộ chiến thuật đường lối tiếp cận đội náo nhiệt dùng khỏe ứng mệt đánh cho trở tay không kịp, vô lực ứng đối, toàn đội bởi vì thế tiến công mãnh liệt la khóc không thôi, hoàn toàn không có cách thành quân, đành phải giương cờ đầu hàng.

Thi đấu một nửa, đội náo nhiệt đã lộ rõ trạng thái mệt mỏi, đội hỏa tiễn lại vẫn hưng trí ngẩng cao, không để ý đội náo nhiệt thỉnh cầu bỏ cuộc, lại bắt đầu tiến hành trận đấu thứ tư. Bản thân đội náo nhiệt không muốn đấu tiếp, lại vì kỹ xảo cao siêu của đội hỏa tiễn mà lại sinh ra ý chí chiến đấu, mặc dù thủy chung áp dụng thủ thế, lại vẫn dựa vào cổ vắn to lớn đem điểm số chênh lệch bảo trì trong phạm vi có thể tiếp nhận, cuối cùng kiên trì đến khi trận đấu chấm dứt.

Bởi vì đội náo nhiệt giảm sút ý nghĩ kiên quyết, bản thi đấu quán quân cuối cùng là đội hỏa tiễn.

Nhưng đội náo nhiệt tin chắc, khiếm khuyết của mình chính là kinh nghiệm mà thôi! Một ngày nào đó, nàng nhất định có thể áp đảo đội hỏa tiễn, đoạt được vòng nguyệt quế!

69. Chương 69

Diệp Tô bế tôi lên trên giường, xoa đến mức cả khuôn mặt tôi nóng bừng, dịu dàng nói: “Ngủ đi, chờ trời sáng ta lại đến đón nàng”.

Tôi kéo ngón tay hắn: “Hiện tại cách hừng đông còn bao lâu?”

Diệp Tô nhìn xem sắc trời: “Còn gần một nửa canh giờ nữa”.

Tôi lôi kéo hắn làm nũng: “Vậy thì cùng ta nằm một lát. Nào, đến ôm ta đi!”

Diệp Tô mỉm cười, cởi áo khoác tiến vào trong ổ chăn, vươn cánh tay ôm lấy tôi, nghiêng đầu hôn lên thái dương của tôi, vừa lòng thở dài một tiếng: “Chỉ mong mỗi ngày mỗi đêm đều được như thế này”.

Tôi ngẩng đầu nhìn hắn, nhếch miệng cười ngây ngô: “Nhất quyết không được như thế, tướng công, ngài như lang như hổ, nếu như hàng đêm sênh ca, tiểu nữ quả thật không chịu nổi”. Thật sự, nơi chúng tôi tiếp xúc thân mật hiện tại còn có một chút đau rát. Chính bởi thế mà tôi còn đang thắc mắc không biết ngày mai có thể đi lại bình thường hay không.

Miệt mài là ma quỷ.

Càng buồn bực hơn chính là Diệp Tô hoàn toàn không có vẻ gì là mệt mỏi, vừa mới còn ôm tôi kiểu công chúa trở về, tôi cơ hồ hoài nghi hắn tinh thông thái bổ thuật.

Tôi trở thân mình, nửa người đặt ở trên người hắn rầm rì: “Ôi thắt lưng của ta đau quá, lại còn mỏi nữa, ta không xong rồi...”

Diệp Tô cười nhẹ ra tiếng, lồng ngực hơi hơi rung: “Oan gia, rõ ràng chín mươi chín phần trăm đều là ta vận động, sao nàng lại mệt đến mức này?”. Tuy miệng thì nói như thế nhưng bàn tay to lớn lại đặt bên hông tôi, cách lớp vải mỏng nhẹ nhàng xoa bóp.

Tôi hừ một tiếng: “ Chẳng qua đó là do lần đầu tiên, nếu cho ta thời gian nhất định sẽ không như thế.” Vừa nói chuyện, vừa có qua có lại mới toại lòng nhau, một tay mò vào trong vạt áo hắn, đụng đến làn da nhẵn bóng của hắn, lại dọc theo đường vân cơ bụng của hắn chậm rãi trượt xuống.

Diệp Tô bộ dạng uể oải nói: “Nàng còn chưa ăn đủ à? Muốn tiếp một lần nữa không?” Hắn nắm tay tôi ấn đến nơi riêng tư của hắn, “Ta vẫn còn thừa tinh lực”.

Tôi mặt đỏ tai hồng cắn hắn một cái: “Đừng câu dẫn ta, ta có lòng nhưng lại không có sức”. Nói xong còn chế nhạo hắn, “Bận rộn cả đêm, bây giờ vẫn còn dư lực sao? Ngài đây chính là ba năm không khai trương, đến khi khai trương liền khai trương ba năm sao?”

Hắn xoay người đề lên tôi, trong mắt mang theo ý cười: “Liên tục khai trương cũng là có thể, tại hạ cầu còn không được, chỉ là xem cô nương có chịu phối hợp hay không”.

Uy, có thần công hộ thể cũng không đến mức kiêu ngạo như vậy chứ.

Tôi cười đầy hân: “Lại ăn no rửng mỡ rồi. Bảo bối nhà ta nhàn rồi không có việc gì sờ, liền giám định chàng cũng là lẽ thường, chàng đừng nghĩ nhiều”.

Diệp Tô bật cười, cúi đầu khẽ cắn chóp mũi tôi, trong ánh mắt mang theo ý cảnh cáo: “Oan gia, sờ lung tung sẽ xảy ra vấn đề. Từ hôm nay trở đi, ta cũng sẽ không kìm nén nữa”. Ngữ khí tà ác làm cho tôi bất giác nhớ tới cuốn tiểu thuyết ngôn tình cầu huyết “Bạn đang đùa với lửa”.

Tôi vội vàng buông tay ra, nghĩ nghĩ lại u oán lên án: “Đáng tiếc, hai ta từ khi vừa thấy mặt đã bắt đầu nắm nhược điểm, thật vất vả tu thành chính quả, giờ lại không cho bắt, cầu, cào...” Loại sở thích kỳ lạ này, muốn từ bỏ cũng rất không dễ dàng.

Diệp Tô bắt đắc dĩ thở dài, xoay người nằm xuống, chủ động cầm lấy tay tôi, cả người mang dáng vẻ gan dạ chết cũng không sợ: “Cô nương cứ tùy ý, tại hạ chịu đựng là được”. Nhịn trong chốc lát lại mỉm cười oán giận: “Thú vui nơi khuê phòng nhà người khác đều là hương hoa mi điều hòa, chúng ta lại không giống người thường, chỉ sợ là từ xưa đến nay, từ nay về sau cũng không có ai giống”.

Tôi cười gian: “Đây là muốn nhắc nhở chàng, nhược điểm của chàng ở trong tay ta. Về lâu về dài, chàng ở sau lưng ta muốn làm chuyện xấu, cẩn thận cái hông của chàng...”.

Diệp Tô cười ha ha: “Nói không lại được nàng”.

Chúng tôi lại nằm ôm nhau một lát, đợi cho sắc trời dần dần sáng, Diệp Tô liền trở về phòng thu dọn chuẩn bị. Qua hơn nửa canh giờ, tôi mới nghe thấy tiếng Văn Sương bên ngoài lẩm nhẩm thu xếp. Chờ nàng mặc chỉnh tề, tay chân nhẹ nhàng tiến vào gọi tôi, giúp tôi chải đầu mặc quần áo.

Trong lòng tôi nước mắt ai oán ào ào chảy, rõ ràng là người hầu nâng dậy mềm mại vô lực, còn phải miễn cưỡng làm ra vẻ chính mình ngủ bị sỏi cổ tứ chi cứng ngắc. Yêu đương vụng trộm quả thật không phải là việc tốt để làm.

Văn Sương còn không tìm không phổi mà phóng đại: “Tiểu thư vừa thức dậy, trên mặt mềm giống như có thể bóp ra nước, không phải là ngủ không ngon chứ? Có lẽ vẫn là bị thương chưa khỏe hẳn! Tiểu thư hôm nay cố gắng nghỉ ngơi thật tốt, phạm là có việc, nô tỳ đều giúp người chối từ.”

Tôi đương nhiên gơ hai tay hai chân đồng ý, cố tình xem nhẹ câu nói phóng đại của nàng ta.

Điểm tâm vừa mới ăn xong, Diệp Tô đã tới tìm tôi, tôi cau mày đặt đầu trên vai hắn, thấp giọng làm nũng: “Không muốn cử động”.

Cái dáng vẻ đắc ý kia của hắn, nếu có cái đuôi nhất định đã sớm giơ thẳng lên trời rồi. Diệp Tô ôm lấy tôi ngồi lên đùi, mở cửa sổ chỉ ra bên ngoài: “Sớm đã biết nàng hôm nay nhất định không còn sức lực làm chuyện gì. — nhìn bên ngoài có người nào không?”

Cửa sổ này tầm nhìn rất tốt, mở mắt nhìn ra non nửa cái vườn đều có thể thu hết vào đáy mắt. Gần đầu xuân, mấy gã sai vặt ăn mặc đang trong vườn bận việc xới đất cắt cành, đối diện phòng ngủ có mấy người dưới mái hiên bận việc sửa chữa chậu than, còn có hai người quét tước hành lang gấp khúc, vừa nói cười vừa tay chân lanh lẹ chậm rãi quét.

Tôi gật gật đầu: “Thấy, tổng cộng chín người”.

Diệp Tô cười cười, đặt tôi đứng ở trên mặt đất, sau đó duỗi tay xoa thắt lưng tôi: “Trong chín người có một người là ta an bài đến xem động tĩnh bên này, nàng nếu có thể chỉ ra là người nào, phần hôm nay, xem như dạy xong rồi”.

Tôi bĩu môi: “Đại hiệp, ngài không phải làm cho có lệ đấy chứ? Rõ ràng là cái người cắt cành, mặc đồ lam”.

Diệp Tô khiêu lỏng mi: “Lý do?”

“Lúc mới mở cửa sổ, mấy người ở gần đều ngẩng đầu nhìn chúng ta liếc mắt một cái, thấy không có động tĩnh gì khác mới tiếp tục làm việc, chỉ có hần vẫn chuyên chú việc đang làm. Nhưng phản ứng này, miễn cưỡng nói hần là chuyên tâm, thật cũng có thể giải thích thông suốt. Chân chính làm cho ta xác định, là mặt hần rất đen, trên mũi có dấu da bị tróc lưu lại”. Đang mùa đông, phơi nắng đen như vậy, chỉ có thể là bởi vì đi biển.

Tôi kéo ghế qua chậm rãi ngồi xuống, chống đầu giải thích: “Lúc trước ta rất thích xem điều tra theo dõi, dùng tích ly gián phản gián, lâu ngày cũng biết được chút ảo diệu trong đó. Chỉ có điều cũng nhờ chàng nói, ta mới có thể nhớ tới quan sát, hơn nữa bằng hữu này của chàng hẳn là cũng không quen đóng đờ như vậy, nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, có thể làm thành như vậy đã rất không tệ”. Điện ảnh Hong Kong và kịch truyền hình nhiều ảnh thích chụp cảnh sát cùng hắc đạo, xem hơn sớm có thể tự học không cần thầy.

Diệp Tô vươn người ra hôn nhẹ tôi, ánh mắt lộ vẻ thưởng thức: “Thì ra ta đã coi thường tiểu Linh Đang nhà chúng ta rồi. Xem ra ta chỉ cần dạy nàng chút công phu ứng phó bức thiết, thì sẽ rất khó có người chiếm được tiện nghi từ tay nàng.”

Tôi kiêu ngạo chống nạnh cười to: “Đó là đương nhiên! Ta vốn là người thông minh mà.”

Vừa dứt lời, ngoài cửa liền có người không để cho tôi mặt mũi mà cất tiếng cười, tôi quay đầu trừng mắt người tới, nghe rằng mỉm cười: “Diệp Tô, vị công tử này lạ mặt thật, có lẽ là đến tìm người chẳng? Các người từ từ tán gẫu, ta sẽ không quấy rầy”. Vừa nói vừa nâng chung trà lên, chậm rãi uống.

Tôi là nói không quấy rầy, nhưng đây là phòng của tôi, khuê phòng tiểu thư chưa xuất giá, các người dám không biết xấu hổ mà bảo ta nhường chỗ sao.

Nhanh tìm chỗ nào mát mẻ mà đi thôi.

Người vừa tới lại cười một tiếng, không hề để một chút mặt mũi nào cho tôi, cất bước tiến lên phía trước, chấp tay nói: “Lăng tiểu thư, tại hạ Đinh Dương, gia phụ Đinh Mặc, hơn nữa hai người chúng ta còn có thể gọi là họ hàng”.

Thì ra là con của bác nuôi! Tôi đứng dậy hoàn lễ, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá hần. Bác nuôi là mặt chữ quốc mày rậm mắt nhỏ, vị biểu ca nuôi này là mặt trướng ngỗng mày kiếm mắt phượng, làn da ngăm đen đốt tay thô to, không giống như người làm kỹ thuật, trước kia cũng chưa từng nhìn thấy ở chỗ bác nuôi.

Diệp Tô cười giải thích: “Đinh Dương không quan tâm việc ở xưởng, lại nhanh nhẹn linh hoạt cho nên từ khi mười lăm tuổi liền đi theo cha ta chạy thuyền, đến nay đã được sáu năm. Nói không ngoa, chỉ cần trong đội tàu có hần, dù sóng gió to, hay vùng biển cạn cũng không sợ”.

Đánh giá quá cao! Tôi vội cười nói: “Thì ra như thế, ta quả thực là có mắt mà không nhìn thấy Thái Sơn!”

Đinh Dương xua tay cười nói: “Lăng tiểu thư đừng khách khí, nếu tiểu thư có nề mặt mũi Diệp đại ca, nhường chỗ bàn bạc cho bọn ta, ta liền vô cùng cảm kích!”

Tôi giật nhẹ khóe miệng: “Các người cứ từ từ nói chuyện”. Sau đó chịu đựng cơn đau đứng lên, chuẩn bị đi đến giường, làm ra bộ dáng phi lễ chớ nhìn.

Diệp Tô giữ chặt tôi cười nói: “Đừng làm quá, đều là người một nhà, nàng cho dù hiện tại không quản, sau này có thể nhẫn nại không hỏi ta sao?” Lại quay đầu hướng Đinh Dương giải thích, “Người cũng biết đây là vợ chưa cưới của ta. Nàng lần này cũng muốn theo ta rời bến, hành trình của chúng ta cũng không thể không nói cho nàng biết, đỡ cho nha đầu kia không nhẹ không nặng, lại gây chuyện cho ta”.

Tôi liếc hần một cái, rất nề mặt không hề rảnh.

Đinh Dương cười: “Cũng chỉ có Diệp đại ca có thể thuần phục được giao long đáy nước”.

... Đều đừng ngăn cản tôi, tôi phải chém chết nha!

Anh chàng này vậy mà vẫn không chịu yên, lại cười hi hi nhìn tôi: “Mấy ngày gần đây, khuê danh Lăng tiểu thư cứ luôn trong miệng cha ta, tai ta nghe thành chai rồi, hiện giờ thấy người thật, cuối cùng được thỏa mãn lòng mong ước”.

Tôi cũng chấp tay: “Không dám nhận. Chỉ là làm mấy món đồ chơi trêu chọc người, không nghĩ tới lại làm cho Đình gia quan tâm như thế”.

Đình Dương kịch liệt gạt đầu: “Ta chính là cảm thấy như vậy, bằng không cũng không chạy đi thuyền trốn tránh cha ta”.

Hắn nếu châm chọc thật còn miễn, thế nhưng người ta vẻ mặt thành khẩn chính trực, tôi đành phải đem một ngụm máu sắp trào ra nuốt trở lại, yên lặng oán thầm Đình gia đem từ năng lực thần kỳ, trí tuệ từ trên xuống dưới đều chi cạn kiệt sạch sẽ, để lại cho Đình Dương cơ thể bấp thịch và trực giác.

Đình Dương lấy bản đồ biển trải ra ở trên bàn tôi, chỉ mấy chỗ cho Diệp Tô xem: “Nếu theo đường biển đã mở mà chúng ta quen đi, thì thời tiết hiện tại không thích hợp, hải lưu cùng hướng gió đều ngược chiều, hành trình vốn nửa tháng phải ba tháng mới có thể hoàn thành, nếu như trên đường gặp phải hải tặc, càng không thể thoát thân. Ta đã cẩn thận xem xét bản đồ, chọn ra hai tuyến đường an toàn khác.

“Một cái là về phía đông vượt qua eo biển Hồng Chiếu, kịp lúc hải lưu từ nam chí bắc xuôi một dòng vào mùa đông, xuyên qua eo biển Việt Nam thuộc nước Việt Nam sau đó tiến vào Nam Hải. Đường biển này an toàn nhất, chẳng qua có hai tệ nạn. Một là eo biển Việt Nam nước cạn đường hẹp, thuyền viễn dương lớn nhất của chúng ta không qua được, nếu lựa chọn con đường này, chỉ có thể dùng thuyền nhiều buồm thể tích nhỏ, nhẹ, ít thấm nước, nhưng nếu đánh nhau với cướp biển, e là bị thiệt hại nặng nề. Hai là vùng hải vực này bởi vì chiến tranh giữa triều đình với cường đạo mấy tháng trước rất không an ninh, quốc vương Việt Nam bởi vậy rất không nguyện ý cấp giấy thông hành ược đường biển này, lại thêm những đảo nhỏ lân cận chắc chắn có thuyền ẩn nấp sau chiến tranh còn sống sót, chúng ta chỉ sợ chưa tới Nam Hải, đã phải tróc trước một lớp da”.

Nói xong lại chỉ về phía tây: “Bên này còn có một hải lưu có thể mượn lực, thẳng hướng tây đến đảo Vệ, lại chuyển hướng nam. Tuyến đường này an toàn, bình thường yên ổn không có sóng gió, thuyền lớn cũng đi được, chỉ là nghe nói, sào huyệt của Liệt hải vương ngay tại một hòn đảo ở vùng phụ cận này. Chỉ có điều nếu lời đồn đại này là thật, như vậy con đường này hẳn là cũng đã không đi được”.

Đình Dương ngẩng đầu nhìn Diệp Tô: “Nghe nói, người tài giỏi đắc lực Phong Sào dưới trướng Liệt hải vương đã làm phản, phá sạch sẽ đảo nhỏ của Liệt hải vương, Liệt hải vương cũng bởi vậy không rõ tung tích”.

Diệp Tô nhìn chằm chằm bản đồ: “Tin tức có đáng tin không?”

Đình Dương gạt đầu: “Chắc chắn sáu phần”.

Diệp Tô trầm tư một hồi, đột nhiên quay đầu hỏi tôi: “Nàng nói, chúng ta nên chọn tuyến đường nào?”

Tôi buông tay nói: “Đường nào cũng đều nguy hiểm, nhưng ta tình nguyện đi hướng đông, dùng thuyền nhỏ vượt eo biển. Ít nhất ta biết, đường này ta nên làm gì để ứng đối”.

Đình Dương liếc mắt nhìn tôi: “Ta đề nghị đi hướng tây*. Chúng ta vốn chính vì vùng biển của Liệt hải vương xuất phát, cho dù gặp phải hải tặc cũng là tình thế cưỡng ép, chi bằng thừa dịp lúc này nhất cổ tác khí* tiêu diệt sạch sẽ. Đỡ phải thuận buồm xuôi gió xuôi dòng, khiến các huynh đệ sinh ra tư tưởng lười biếng. Huống chi, đường biển này nếu đoạt được, về sau có thể chuyên dụng đi thuyền lớn”.

Tôi nhìn hắn, lại nhìn Diệp Tô.

Diệp Tô hướng tôi cổ vũ cười: “Cứ nói đừng ngại”.

(Tác giả viết là hướng đông, nhưng như vậy thì không logic, ở trên tác giả viết 2 hướng đông và hướng tây, hướng đông thì Lăng Đương đã chọn nên Đình Dương sẽ là hướng tây, mình cũng xem lại rồi.)

*Nhất cổ tác khí: một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm (“Tả Truyện” Trang Công thập niên: ‘phu chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt’. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc)

Tôi nói: “Chúng ta đi thuyền dù sao cũng là vì kiếm tiền, eo biển Việt Nam có nước Việt Nam làm chủ, cho dù hải tặc càn rỡ như thế nào cũng phải để mặt mũi cho người đứng đầu một quốc gia. Chúng ta nếu

nhân cơ hội làm thông tuyến đường này, cho dù thế nào đi nữa cũng đạt được kết quả như ý, ngược lại so với việc tranh giành địa bàn của hải tặc thì dễ dàng hơn. Hơn nữa, vùng hải vực rộng lớn như vậy, chúng ta cũng không thể nào phái người tới canh giữ lâu dài, hôm nay đoạt được ngày mai có thể đã đánh mất, không đáng giá”.

Diệp Tô cười ha ha, vỗ vỗ bả vai Đinh Dương: “Người a, dù sao vẫn là không đủ tham lam”.

Tôi ngó hần nói lầm bầm, trong lòng nói hần tham hay không tôi không biết, tiểu tử người ngựa da tôi hiểu.

Đinh Dương thần nhiên cười cười: “Lăng tiểu thư nói cũng có lý”.

Hần thu hồi bản đồ, hướng Diệp Tô gật gật đầu: “Hôm nay không quấy rầy hai người nữa. Diệp đại ca nếu đã quyết định, hôm nay ta phải nói cùng các huynh đệ, rồi bên phải chuẩn bị đồ đạc, rồi trở về cùng ngài thảo luận chuyện kế tiếp”.

Diệp Tô cười cười: “Không vội. Vài lá đồ còn đang chờ ở Nam Dương, đảm bảo không cho phép bọn họ muốn ngư ông đắc lợi. Đệ chỉ cần gọi các huynh đệ trước đem đồ dùng sinh hoạt bình thường chuẩn bị lên là được, về vấn đề đường biển để ta suy nghĩ tiếp”.

Đinh Dương gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, lại vỗ vỗ đầu, cười nói với tôi: “Thiếu chút nữa đã quên, Diệp lão gia đã trở lại, nhờ ta nói với tiểu thư. Lão gia nói, đứa con kia của lão có gặp hay không không sao cả, lão phải cùng con dâu tương lai gặp mặt trước, có chuyện quan trọng để nói”.

70. Chương 70: Tiểu Chủ Nhân Họ Đông Phương Khuê Danh Bất Bại

Đinh Dương cùng Diệp Tô quyết định thời gian và địa điểm gặp gỡ Diệp lão xong liền cáo từ, trước khi đi còn đặc biệt cường điệu một chút, nói hôm nay những gì đã nói cùng Diệp Tô, hần nữa chữ cũng sẽ không tiết lộ cho người khác biết.

Tôi biết hần hơn phân nửa là nói cho tôi nghe, vì để bày tỏ lòng cảm kích giống như người địa phương, tôi đứng dậy chào hần.

Diệp Tô đưa hần ra đến cửa phòng, trở về liền ôm tôi ra về u oán: “Nàng nói trên đời có người cha như vậy sao, có con dâu là quên ngay đứa con ruột này, ngay cả gặp mặt cũng không tình nguyện như vậy”.

Tôi nghiêng người liếc hần một cái: “Diệp lão đại, ngài đừng giả vờ yếu ớt với ta, lệnh tôn lần này lạng lẹ trở về, sợ là có kế hoạch âm thầm trợ giúp ngài một tay. Ngài không cảm kích cũng được, lại còn ở chỗ ta khoe mẽ làm bộ làm tịch.”

Diệp Tô cười hì hì, chạm đầu hôn tôi một cái: “Vợ ta quả thật thông minh sáng láng, không chuyện gì giấu được nàng”. Lại làm ra vẻ mặt lão già: “Cha ta cuối cùng cũng không đi chơi nữa, còn biết trở về giúp ta một phen.”

... Đây, có chút nhầm vai diễn hay không a? Rốt cuộc ai là tuổi nhỏ không hiểu chuyện?

Quan thanh liêm khó đoạn tuyệt việc nhà, tôi không bình luận gì đối với vị trí của đôi phụ tử này, ngược lại còn bắt hần tìm giúp tôi mấy bộ quần áo hơi cũ của mấy kẻ sai vặt. Diệp Tô kinh ngạc cười: “Ta biết nàng có lẽ sẽ nảy sinh ý nghĩ cải nam trang, nhưng loại chuyện này không phải chỉ dùng một bộ quần áo là có thể làm giả được, nếu không cẩn thận sẽ làm cho người ta cảnh giác nghi ngờ. Chỉ bằng nàng cứ thoải mái đi theo bên ta, dù sao dưới mắt của ta thì cũng không có kẻ nào có đủ can đảm động vào một sợi lông tơ của nàng”.

Tôi nắm cánh tay hần cười nói: “Ta không phải không tin chàng, chỉ là không muốn phiền toái. Hôm nay Đinh Dương nghe nói ta muốn đi theo, quả thật không phản đối, nhưng như thế không có nghĩa là toàn bộ huynh đệ của chàng đều sẽ không nghi ngờ lung tung. Lần rời bến này vốn là mang ý nghĩa tìm đường sinh kế, chuyện quan trọng như vậy mà lại chỉ vì việc chàng mang theo nữ nhân khiến mọi người bất mãn thì sẽ không tốt. Ta còn nhớ rõ Liễu Đại sau lưng nói chàng như thế nào”.

Tôi chấp tay sau lưng, làm ra thần sắc người người oán trách, cố gắng mở rộng đường kính lỗ mũi: “Huynh đệ chúng ta ở chỗ này chăm chỉ làm việc, hần lại đi tầm hoa vấn liễu?”

Diệp Tô không có biện pháp, xoa xoa sau gáy tôi cười nói: “Đều nghe lời nàng, nương tử thiên tuế!”

Tôi ung dung tao nhã nâng nâng ngón tay, hất mặt ra lệnh: “Lúc này mới ngoan, còn không mau giúp bản cung tìm quần áo đi.”

Lúc Diệp Tô rời đi còn quay trở lại xiêu xiêu vẹo vẹo hướng tôi làm đại lễ.

Ồi, có thể sáng khoái chết tôi mất.

Kỳ thật nữ giả nam trang nói dễ cũng không dễ, mà nói khó thì cũng không khó. Theo hướng dẫn mặc nam trang của hạng ba mô hình phim truyền hình, từ lý luận đến nhìn thấy, nguyên tắc cơ bản vẫn là từ trong ra ngoài đều phải là đồ của nam. Nhưng thời gian gấp gáp, tôi sẽ không quá cố chấp. Dù sao ngực của bốn tọa cũng không lớn, bụng trói chặt một chút, quần áo bên ngoài nói lỏng một chút là có thể lừa gạt được rồi.

Cằm của tôi vẫn còn nhọn, khuôn mặt hơi gầy, là hình dạng xen giữa mặt trái xoan cùng trứng ngỗng, đây là kết quả của một tháng ăn được uống được, môi hồng răng trắng, giả nam quả thực không có tính thuyết phục. Bất quá giải quyết như vậy cũng tốt, trong quai hàm của tôi nhét hai cục bông, ở xương gò má cùng trên môi vẩy một ít bột phấn đậu tương, lông mi tô đậm uy vũ một chút, có nhìn thấy cũng chỉ là một gã sai vặt thanh tú.

Có điều có cục bông bên trong miệng, chỉ cần khê động chút là chảy nước miếng, tôi đành phải liên tục phun nước miếng, cố gắng mở rộng miệng, không để đầu lưỡi chạm vào chúng.

Cải trang bước đầu đều ổn thỏa, tôi ôm thất lưng bước từng bước nhỏ nhích tí một đến trước mặt Diệp Tô, trên mặt nở nụ cười nịnh nọt lạnh lợi, bắt chước giọng nói phù phiếm lại vang dội mà mấy gã sai vặt hay dùng gọi hân: “Gia, tiểu nhân là Võ Tụ, là Lãng tiểu thư chỉ đến hầu hạ ngài. Hiện tại sắc mặt tiểu nhân hơi kém một chút, đợi đến khi ở trên thuyền phơi nắng khoảng mười ngày nữa tháng, liền hồng hào trở lại. Người xem, tiểu nhân có thích hợp không?”

Diệp Tô ngay lập tức phun một miệng nước trà trên mặt đất.

Tôi lấy tay áo ân cần giúp hân lau chùi quần áo: “Gia ngài làm sao vậy, tiểu nhân nếu không đứng chỗ nào, ngài nói một tiếng là được, tự mình sắc như vậy sao được!” Oa cách cách, tôi thật sự là ác thú vị.

Diệp Tô thở dốc lấy bình tĩnh, ôm chầm tôi đỡ khóc đỡ cười: “Trước là Văn Ca, hiện tại lại là Võ Tụ, tiếp theo là ai? Phúc thúc quản gia sao?”

Tôi cười hì hì cuộn tròn trong lòng hân: “Chàng nếu chịu hạ mình thơm miệng lão quản gia đây nấp nhần, ta sẽ tình nguyện thử nghiệm”. Bất kể mùi gì bên ngoài, đây mới là thực sự tình ái nha!

Diệp Tô nghiêng đầu mặc sức tưởng tượng một chút cái hình ảnh kia, sau đó đề nghị con đường cải trang của tôi xin mời dừng ở đây đi.

Ai, uyên thâm quá ít người hiểu, người phạm tục như ngươi làm sao hiểu thế nào là nghệ sĩ chứ?

Lúc tôi ăn cơm trưa còn lén lút đem hai cục bông trong miệng móc ra ném xuống, đợi sau khi ăn xong súc miệng nhắm rượu lại nhét cái mới vào. Đây tớ Diệp Tô này lại nhân cơ hội cười nhạo tôi một phen: “Chúng ta rời bến lần này, cũng không phải là chuyện đi mười ngày nữa tháng, tiểu ca định tính toán mang theo nửa thuyền bông đi cùng sao?”

Tôi hừ một tiếng, không để ý tới hân, nghiêm túc cảnh cáo: “Chàng xấu hổ ta cũng chịu thôi, lát nữa gặp cha chàng, không được phép khai ta ra.”

Hân xoa xoa trên mặt tôi véo một cái dài ra như má trẻ con, cười đến vô cùng xảo trá: “Nàng yên tâm, ta cũng rất tò mò.” Vừa vắn cằm trúng cục bông.

Này này, không cho chơi đùa như vậy!

Diệp Tô lôi kéo tôi ngồi lên kiệu Bùi gia xuống núi, lại chỉ huy kiệu phu bảy rẽ tám quẹo, quẹo thẳng cho đến khi nghe được tiếng người ồn ào ở hậu viện tẩu quán mới kêu một tiếng dừng, hạ kiệu sửa sang lại quần áo, bước lên lầu.

Tôi vội vàng chạy bước nhỏ đuổi theo, khi hắn dừng lại trước cửa phòng thì nhanh chóng vượt lên phía trước, khom lưng kéo rèm, cúi đầu làm ra bộ dạng cung kính hiểu biết.

Diễn trò thì phải diễn trọn vẹn.

Diệp Tô còn chưa có vào cửa, Diệp lão cha đã ném một cái chung rượu tới: “Vợ người đâu?! Đừng nói với ta là lại để cho nàng trốn thoát!”.

Hắn nghiêng người né tránh, không biết nói sao: “Cha, để cho ta vào cửa đã rồi nói sau”.

Diệp lão cha lại ném một cái chung rượu tới, tiếp tục rít gào: “Không có con dâu cũng đừng tới gặp ta!”

Diệp Tô bất động thanh sắc nhìn tôi liếc mắt một cái, tôi vội cúi đầu, hắn đành phải tiếp tục miễn cưỡng: “Chúc phụ thân năm mới cát tường, mọi sự như ý, thân thể khoẻ mạnh, thuận buồm xuôi gió”. Vừa chúc lão may mắn trong năm mới, thuận tiện châm chọc lão lễ mừng năm mới không trở về nhà.

Diệp lão cha bắt đầu đập cái bàn: “Nói nhiều lời vô nghĩa như vậy để làm gì, ta hỏi người, con dâu giống như hầu tử kia của ta đâu?! Ta vừa đi liền gây trò, uống phí ta một phen vất vả tâm sức! Thằng con bất tài!”

...Haiza, tôi đã cáo biệt giới hầu tử thật nhiều tháng!

Diệp Tô đem tôi đẩy lên đằng trước, bắt đắ dĩ nói: “Ngay tại trước mắt người đó”.

Tôi nuốt xuống oán khí, cười đùa tí tởm cúi chào: “Cung chúc Diệp lão gia năm mới cát tường, mọi sự như ý!”

Diệp lão cha ngơ ngác một lát, nhìn chằm chằm tôi một lúc lâu lại ngẩng đầu trừng Diệp Tô: “Đây là... Lăng Đàng?”.

Lão gia tử, ngài kỳ thật là mắt mù sao? Tôi đành phải đứng thẳng, khôi phục thanh âm bình thường bắt đắ dĩ thừa nhận: “Ta thay đổi quần áo cái là ngài không nhận ra ta luôn, lão già ngài thật đúng là quý nhân hay quên!”

Diệp lão cha xem xét tôi nửa ngày, gật đầu lăm bầm lăm bầu: “Như vậy a, ta đây ngược lại thật yên tâm”.

Quả nhiên, tôi nhướn mi sáng tỏ.

Cho dù Đinh Dương cam đoan rằng không nói với bất cứ ai, nhất định sẽ thông báo Diệp lão cha một tiếng, nói tôi lần này muốn đi theo Diệp Tô rời bến. Diệp lão cha tuy rằng cảm thấy tôi không can thiệp chuyện Diệp Tô rời bến là điều đáng khen, nhưng lão cũng không cho rằng việc tôi kiên quyết đòi đi theo là phẩm cách hiếm thấy. Nếu lão có thể cam đoan mười hai canh giờ luôn nhìn thấy thôi, Diệp Tô hẳn sẽ không cần nhằn, miễn cưỡng để tôi ở Lạc Hà chờ hắn trở về.

Một thân võ nghệ của Diệp lão cha không phải khoác lác nhưng thật sự rất khó phân biệt được sự khác nhau giữa đứa trẻ bảy tuổi với mười tuổi, lão cũng không nhìn thấy tôi trước và sau khi võ trang có gì bất đồng. Huống chi, nếu như tôi dùng ám tiễn công kích lão nhằm chứng minh năng lực tự bảo vệ của mình, khả năng lão sẽ càng xem thường nhiều hơn. Dùng lý lẽ với lão cũng không phải là ý kiến hay, Lúc gấp rút này, tôi chỉ có thể chọn phương pháp giả nam trang để cho lão thấy, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, tôi ở trên thuyền, so với ở trên bờ sẽ an toàn hơn.

Diệp lão cha sờ sờ râu, hương về phía tôi đoán: “Vốn ta có một chuyện muốn nói, sau khi gặp Đinh Dương biến thành hai chuyện, hiện tại lại thành một chuyện, người hiểu không?”

Tôi gật đầu cười nói: “Hiểu”. Chiến lược nam trang đã thành công, haha.

Ai cũng không ngờ, Diệp lão cha như thế nào có thể không rõ, huynh đệ cả đội tàu chính là hộ vệ mọi lúc của tôi.

Diệp lão cha cũng gật đầu mỉm cười: “Chuyện còn lại cũng đơn giản, sáng hôm nay, nha hoàn của đại a đầu Bùi gia ở bến tàu lén lút tìm tới thuyền Hắc Thủy. Mặc dù ta không thỏa mãn tâm nguyện của Tổ Ngự, nhưng nếu như con nhỏ này cứ tìm đến bến tàu, sớm hay muộn sẽ làm cha mẹ nó biết, đến lúc đó hai bên

lại đại náo một hồi sẽ không tốt lắm. Người trước tiên nên hỗ trợ khuyên nhủ, đừng làm cho lão nhân ta đây khó xử”.

Lại tự mình rót một chén rượu, cầm lấy uống một hơi cạn sạch, nhìn chằm chằm chén rượu khẽ lên tiếng: “Hiên ngang đi ra thì cũng hiên ngang quay về. Lạc Hà có ta trông coi, người yên tâm đi đi!”

Diệp Tô tiến lên, hai tay bưng lên chén rượu, trịnh trọng nói: “Xin vâng theo lời phụ thân dạy bảo”. Sau đó cũng uống một hơi cạn sạch.

Diệp lão cha tự rót tự uống, không ngừng thở dài: “Tại sao ta lại nuôi ra đứa con cứng nhắc như vậy!”

Tôi nhin không được ho khan vài tiếng.

Gần đây tôi hơi cảm lạnh, không muốn che dấu cười trộm, thật sự.

Diệp Tô bắt đắc dĩ nhìn tôi liếc mắt một cái, lại đứng một lát, hỏi Diệp lão cha: “Người còn muốn nói chuyện gì?”

Diệp lão cha bưng bầu rượu ngẫm nghĩ: “À, có. Tối tối hôm qua ta nhìn thấy một người trong đội thuyền của người cùng người của Nam Dương lén lút gặp mặt, không biết nói gì đó. Trời quá tối, ta chỉ nhìn thấy sơ qua, chỉ biết là người trên thuyền của người nhưng không rõ là ai. Ta đoán bọn chúng định làm chuyện xấu, người phải chú ý. Tiểu tử Đinh Dương này có thể tin tưởng được, trừ người này ra, còn có hai huynh đệ Phong gia cũng là những kẻ can đảm can trọng, những người còn lại ít nhiều để phòng một chút!”

Diệp Tô đáp ứng một tiếng, Diệp lão cha không đợi hắn nói gì nữa liền liên tục phát tay: “Được rồi ta không phản đối, ta xem ra người cũng không có gì nói. Đi sớm về sớm, trở về liền thành thân, sau đó lập tức sinh cho ta mười tám tôn tử mập mạp để chơi đùa!”

Diệp Tô cười nói: “Đó là đương nhiên”.

Mười tám? Đầu tôi đầy hắc tuyến, không dám cùng với trưởng bối lỗ mãng, đành phải trừng Diệp Tô một cái.

Diệp lão cha lại phát tay: “Chia tay ở đây, tranh thủ thời gian nên làm gì thì làm đi”.

Thật đúng là hiệu suất cao a, từ khi chúng tôi đi vào rồi đi ra, thời gian chưa đến một nén nhang.

Nếu đương kim lãnh đạo đều có tài bản lĩnh như Diệp lão cha, nhân viên công vụ đoàn thể cũng sẽ không có nhiều người bị mắng như vậy.

Diệp Tô lôi kéo tôi lên kiệu, vừa xoa xoa eo của tôi vừa cảm khái: “Trộm được nửa ngày nhàn rồi, ta muốn hôm nay có thể cùng nàng xem mặt trời lặn, mọi việc xảy ra không như dự đoán, việc này nói việc kia, vất vả cho nương tử rồi”.

Tôi ngả vào trên vai hắn, nhếch mép nhe răng run rẩy: “Không được rồi, quá chua a!”

Diệp Tô cười, ôm tôi ngồi trên đùi hắn, dùng khăn lau khô bột phấn đậu tương trên mặt tôi: “Nàng cũng đừng nghe cha ta nói mà sốt ruột. Nàng không phải đã nói, gần đây quan hệ giữa Tổ Ngữ cùng Bùi nương cũng không tệ lắm, làm sao mà vô cớ nổi lên ý định đi Chiêu Linh tìm người? Sợ là tiểu cô nương nhất thời húng khởi, hối thử một chút đã”.

Tôi cười nói: “Có hay không, tóm lại phải chờ ta hỏi qua nàng rồi nói sau. Tổ Ngữ không phải người không hiểu chuyện, nếu nàng thật sự muốn tới Chiêu Linh, sợ là thực sự có lý do gì đó”.

Diệp Tô chà chà môi tôi: “Nhất thời nhiều chuyện xảy ra như vậy, ngàn vạn lần đừng chính mình chống đỡ. Cần ta làm cái gì, cứ việc sai khiến ta.”

Tôi khẽ cắn môi hắn: “Sắc. Tình cảm mát xa được hay không?”

Trở về Bùi gia, tôi vội vàng đổi quần áo liền đi tìm Tổ Ngữ, sau khi đuổi mọi người ra liền đi thẳng vào vấn đề: “Nghe nói muội sáng nay sai người đến bến tàu hỏi thăm thuyền xuôi ngược dòng Hắc Thủy lên phía trên?”

Tổ Ngừ chớp chớp mắt, cười nói: “Muội còn cho rằng hôm qua Diệp đại ca vội vàng lừa gạt tỷ tỷ, tất nhiên không rảnh bận tâm chuyện khác, hiện tại xem ra, thì ra muội đánh giá sai rồi.”

Nàng thấp giọng: “Chẳng qua là muội phòng ngừa chu đáo, chuẩn bị cho đến khi không thể lùi sẽ đi Chiêu Linh tìm hấn.”

Tôi ngạc nhiên nói: “Tại sao? Tối hôm qua cùng nghĩa mẫu nói chuyện không thoải mái à?”

Tổ Ngừ lắc đầu, thở dài một hơi: “Nương tuy rằng giống như thỏa hiệp một chút, cũng đáp ứng muội sẽ không định việc hôn nhân khi muội không đồng ý, nhưng muội biết nương muội thâm hậu. Tuy rằng từ trước đến nay nương luôn luôn êm dịu từ từ, nhưng khi đã quyết định chuyện gì, tám đầu trâu cũng không kéo được. Muội sắp qua sinh nhật mười bảy tuổi, đến tuổi này rồi, ở Lạc Hà cũng không xem là nhỏ, nên không thể bình tĩnh được. Muội sợ đến lúc đó bị nương thúc giục mạnh mẽ, trốn không được mà phải xuất giá.”

Tầm mắt nàng hơi rũ xuống, ngữ khí lại kiên định: “Cùng với ủy ủy khuất khuất gả đi, chẳng thà đi trước một bước, đi Chiêu Linh hỏi một chút ý tứ của hấn. Muội cũng không tin, muội vứt bỏ tất cả tìm hấn như vậy, hấn sẽ không cần muội.”

Tôi ôm lấy nàng nhẹ giọng dỗ dành: “Tỷ biết muội chịu áp lực rất lớn, nhưng nếu đi như vậy thật sự là hạ sách. Hơn nữa Bùi gia nắm giữ bảy tám phần đường thủy ở Lạc Hà, muội buổi sáng sai người đến bến tàu hỏi thăm, tỷ giữa trưa đã biết, muội căn bản không có khả năng âm thầm không một tiếng động rời đi. Cho dù muội thuận lợi tới Chiêu Linh, muội chẳng lẽ hy vọng Hồ công tử trong tình huống lui không thể lui uội một lời hứa hẹn cả đời sao? Còn nữa, muội một mình tìm đến, về sau làm thế nào ở chung cùng người Hồ gia? Bị cha mẹ chồng biệt đãi, cũng không phải là chuyện tốt.”

Tôi lại nắm thật chặt cánh tay, nói chậm lại: “Còn nữa, muội có thể cam đoan sau này sẽ không thấy áy náy, ân hận đối với cha mẹ? Nghĩa phụ cùng nghĩa mẫu thương muội bao nhiêu, muội không phải không biết.”

Tổ Ngừ khẽ cắn môi dưới, có chút do dự.

Tôi ôm nàng ôn nhu nói: “Hai ta quen biết mặc dù ngắn, nhưng tỷ thật lòng xem muội là muội muội ruột thịt mà yêu thương. Tỷ không hy vọng nghĩa phụ nghĩa mẫu từ nay về sau buồn bực cả đời, cũng không hy vọng muội tuy rằng có thể cùng người trong lòng bên nhau đến đầu bạc nhưng trong lòng lúc nào cũng có vướng mắc. Coi như là cho tỷ cái mặt mũi, ở trước mặt tỷ, cùng nghĩa phụ nghĩa mẫu bình tĩnh nói chuyện, rút củi dưới đáy nồi cũng được, lá mặt lá trái cũng được, ngàn vạn lần đừng nhất thời xúc động.”

Tổ Ngừ suy nghĩ lại, sau một lúc lâu cuối cùng gật đầu: “Muội đáp ứng tỷ tỷ, sẽ không nhất thời xúc động, nhưng là nếu muốn ép buộc muội xuất giá, muội không thể chấp nhận.”

Tôi cười nói: “Có những lời này của muội là được rồi. Nếu như nghĩa mẫu bức hôn, tin tưởng có những lời này của muội, cũng có thể kéo dài được mấy tháng.”

Chiến tranh gia đình là chặng đường dài, tôi hiện tại không có thời gian xen vào, chỉ có thể gửi hy vọng rằng hai vị mỹ nữ hãy cho nhau thêm thời gian.

Tổ Ngừ lôi kéo tay tôi, nghiêm túc nói: “Tỷ tỷ đi lần này sợ là có nhiều nguy hiểm, nếu như gặp phải chuyện gì, vạn lần mong tỷ tỷ nhớ rõ một câu, tiền tài là vật ngoài thân, đường thủy đánh mất còn có thể mở lại, quan trọng nhất là, tỷ cùng Diệp đại ca có thể bình an trở về.”

Tôi vỗ vỗ khuôn mặt tròn của nàng, hắc hắc cười nói: “Tự nhiên nói mấy chuyện không may, nên đánh cái miệng! Yên tâm đi, có Diệp đại ca muội trấn giữ, sẽ không xảy ra chuyện gì lớn. Muội chỉ cần an tâm chờ tin tốt lành của chúng ta là được!”

Nhân phẩm bốn cô nương tích lũy lâu như vậy, cái gì vứt bỏ cũng đã vứt bỏ, cái gì khắc sâu cũng đã khắc sâu, có lẽ đều là chút lòng thành.

Hải tặc vương, tôi đến đây!

Cuối tháng, trời sáng khí trong, gió mát ẩm áp dễ chịu, đội tàu giương buồm nhổ neo, hướng về phía biển dùng tốc độ cao nhất tiến lên.

71. Chương 71

Tôi sớm đã nghe nói, để có thể thuận lợi đi qua eo biển Việt Nam chật hẹp, tất cả đội tàu rời bến lần này đều là thuyền nhỏ.

Nhưng tôi không biết gọi là thuyền nhỏ mà cũng có thể chấn động như thế.

Tôi gần như không cảm nhận được về chiều dài và khoảng cách, nhưng theo phỏng đoán của tôi, đứng trên boong tàu thử làm thí nghiệm, nếu cao khoảng 50 thước thì các bậc thang cùng móc neo, cột buồm sẽ không có nhiều như vậy.

Tôi ngược lên nhìn mặt biển lấp lánh đằng xa, rồi thu tầm nhìn trong phạm vi gần ngắm cảnh xung quanh, sự hưng phấn trong tôi giống như bung giãn ra.

Oa oa, giống hệt như Ngọc Trai Đen* nha.

Hơn nữa là hai mươi ba chiến thuyền trên châu đen, thật là tầm tãc.

*Ngọc Trai Đen là tên chiếc thuyền của thuyền trưởng Jack Sparow trong phim Cướp biển vùng Caribbean

Diệp Tô đang bận bịu với vai diễn đại ca dẫn đầu, tạm thời không đếm xỉa tới tôi. Hắn chấp tay sau lưng, vừng vàng đứng ở trên boong tàu, không bị mây may ảnh hưởng do nhỏ neo, giống như tảng đá chắc chắn vậy. Tôi nghĩ rằng hắn ghen tuông nên quyết định để vị hôn thê làm gã sai vặt, quy củ đứng ở phía sau hắn cách nhau khoảng một bước. Con mắt tôi ra sức muốn thoát khỏi tầm nhìn, tận lực đem toàn bộ cảnh tượng bao la hùng vĩ như vậy cất vào đáy mắt.

Vài người đến báo cáo tin tức số người trên những thuyền khác sẽ thừa dịp lúc xoay người bí mật liếc mắt đánh giá tôi, nụ cười trong ánh mắt kia rõ ràng sáng tỏ, bọn họ đem tôi trở thành vợ chưa cưới đã định của Diệp Tô, hay là họ Na công năng kia đã gắn định vị toàn cầu?

Nếu bọn họ biết người Diệp Tô mang theo chính là bản tôn, sẽ nghĩ như thế nào đây?

Tôi không khỏi cười trộm, thừa dịp lúc chỉ có hai người thấp giọng chế nhạo hắn: “Ta vẫn chưa xuất giá, danh hiệu vợ của chàng cũng đã truyền khắp ngũ hồ tứ hải, có phải cảm thấy thật mất mặt hay không?” Thật đúng là ngũ hồ tứ hải, lần rời bến này, chỉ sợ ngay cả bạn bè quốc tế đều có thể sơ lược biết một chút “Dật văn”.

Diệp Tô chẳng hề để ý nói: “Bọn họ hâm mộ còn không kịp.”

Tôi trở mình xem thường, thích, lừa ai a. Đã là chịu đựng thì có kẻ nào không nghĩ đến cách phản công.

Hắn giống như biết tôi không tin, lại đơn giản giải thích: “Có thể làm cho nữ nhân của chính mình không hề cố kỵ mà yêu cầu điểm mấu chốt, rõ ràng chứng tỏ ta đã làm quá tốt. Bọn họ nên hỏi ta lấy kinh nghiệm.”

Trong lòng tôi âm ập, vội che dấu mà cười mắng: “Lời này chàng nên nói vào buổi tối, như vậy ta mới có thể trực tiếp bỏ nhào về phía chàng, dùng hành động để cho thấy ta thực vừa lòng.”

Diệp Tô cười nhẹ, nhanh chóng quay đầu lại cho tôi một ánh mắt nghịch ngợm mà ý vị thâm trường: “Buổi tối có lời muốn nói vào buổi tối.”

... Hồn dân, tôi hiện tại muốn nghe.

Bởi vì câu ám chỉ này của hắn, tôi cả ngày liên rĩ mất suy nghĩ cùng chính mình hoang tưởng trận đấu của tiểu quái thú, đợi khi tôi phản ứng lại mới phát hiện, tinh thần náo nhiệt ban đầu trên thuyền đã không còn. Thuyền viên thực hiện nhiệm vụ của mình, sắp xếp lại tầm nhìn, nếu không thì là vừa lau chùi vũ khí vừa nói cười. Tôi dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, nội dung nói cười tất nhiên chính là vợ lão Đại lú lo lú lo lú lo, cơ sở ngầm của vợ phái tới lú lo lú lo lú lo lú lo, sợ vợ lú lo lú lo lú lo lú lo.

Diệp Tô ý bảo tôi cùng hắn quay về khoang thuyền, tôi hoàn toàn nghĩ đến thời gian còn lại là thế giới hai người liếc mắt đưa tình, không nghĩ tới mở cửa ra mới biết được chính mình nhầm lẫn thái quá: trong

phòng sớm đã có mấy người lái chính có uy tín danh dự ngồi chờ hẵn, thấy tôi mở cửa liền đồng loạt đứng lên, kẻ xung đột với tôi Liêu Sư cũng ở bên trong. Tôi sưng sốt một chút liền vội vàng khom mình hành lễ, nghiêng thân mình để cho Diệp Tô đi vào, nhẹ nhàng đóng cửa phòng canh giữ ở bên ngoài.

Tình thế xấu, bọn họ đến khi nào? Sẽ không phải giống như người vượt trên núi Thái Sơn cầm dây thừng phóng tới chứ?

Tôi tưởng tượng một chút tình huống Liêu Sư vẻ mặt nghiêm túc mà hô khẩu hiệu Thái Sơn ngâm nga hò dô ta, tỏ vẻ ghê tởm vô cùng.

Gần như khi trong nháy mắt lúc tôi đóng cửa, Liêu Sư liền bắt đầu phun hỏa: “Diệp Tô, hiện tại thuyền cũng ra khơi người cũng đủ cả, người cuối cùng nên ấy lão đầu chúng ta một cái công đạo đi? Chúng ta là tin người, mới đi theo người một chuyến liều chết này, nhưng tin tưởng cũng có mức độ, cứ không thể chờ đao kề trên cổ, người phải nói rõ ngọn ngành đi?” Giọng thật lớn, cho dù tôi cách một cánh cửa thật dày, vẫn có thể nghe rõ rành mạch.

Tôi không khỏi có chút lo lắng khi tôi cùng Diệp Tô vận động hài hòa vào buổi tối, xem ra cần chú ý đến tiếng động.

Kết, tôi nghĩ đi đâu vậy?

Đúng rồi, vị Liêu đại này thật đúng là tính tình nóng nảy, tuy rằng không ngu ngốc, nhưng chính là không giấu được, lần này sợ là bị người sai khiến, chọn hẵn làm vai phản diện, người khác đóng vai mặt đỏ* và cố chấp.

*đóng vai mặt đỏ: đóng vai trung nghĩa

Quả nhiên mặt đỏ nói chuyện: “Liêu lão đệ đừng nóng vội, Diệp đại không cùng chúng ta nói rõ, chẳng qua là sợ tai vách mạch rừng, khi gặp nhau nói chuyện bị mấy tên Nam Dương kia tới nghe lén đi, cũng không phải là không tín nhiệm mấy lão già chúng ta. Nếu hiện tại thuyền đã khởi hành, Diệp đại tự nhiên sẽ nói rõ ràng, chúng ta đừng nóng vội thúc giục hẵn”. Người này thanh âm hùng hậu, đại khái là ở trên thuyền đợi rất lâu, cho dù là lúc tâm bình khí âm lượng cũng không nhỏ, dê-xi-ben cùng xì xì trong lời nói lớn giống nhau.

Tôi âm thầm cấp cho thanh âm này một cái biệt hiệu: nham hiểm.

Một thanh âm khác hừ một tiếng: “Hai vị ca ca là nói như thế là thế nào? Chúng ta đến, bắt quá là muốn biết A Tô bước tiếp theo là nên đi như thế nào, tránh việc vô tình phá hủy đại sự, thế nào lại thành chuyện tin hay không tin? A Tô từ trước đến nay không phải đứa nhỏ chuyên quyền độc đoán, hẵn làm việc kia không cùng chúng ta thông báo trước, ai cũng không nói, tự nhiên có tính toán của riêng hẵn. Mấy lão già chúng ta nhìn hẵn lớn lên, lại từ trước đến nay cùng hẵn ở chung trên thuyền, lúc này đột nhiên nói cái gì tin không tin, không khỏi rất xem thường A Tô, rất xem thường bản thân!”

Nhìn một cái, đây mới gọi là trung thần đây, tôi yên lặng ghi nhớ giọng hẵn, chờ nghe hẵn nói chuyện tiếp.

Trong phòng tổng cộng có bốn người, còn có một người không nói chuyện.

Trầm mặc một hồi, Diệp Tô mỉm cười mở miệng: “Các vị thúc thúc nói phải, ta quả thật là có chút lo lắng, cũng không phải không tin mấy vị thúc thúc, mà là...”

Tôi liếc nhìn bốn phía, một thanh niên chèo thuyền tới tới lui lui kiểm tra nút thắt dây thừng trên thuyền, hai người như là được mấy người lái thuyền chính nhà mình mang đến ngồi trên bậc thềm phụ cận hỗ trợ, nói nói cười cười mà lau chùi bội đao của mình, thấy tôi nhìn lại đây, người nọ ngẩng đầu mặt hướng về phía tôi cười, lộ ra một loạt răng Tiểu Bạch, tôi cũng cười một cái.

Trầm mặc một hồi, trung thần trầm ngâm nói: “Như thế, ngược lại thật ra khó làm.”

Giọng nói người thứ tư đơn giản nói: “Ta sẽ không dẫn người lên trên thuyền”. Xem ra Diệp Tô đang nói chuyện ma quỷ bên trong.

Mặt đỏ không phụ họa: “Không mang theo người lên trên thuyền cũng có thể giải quyết, chúng ta hiện tại đi về hướng đông, rõ ràng là muốn đi qua hai eo biển Hoàn Chiếu cùng Việt Nam để đến Nam Dương,

phía đông có thể nhờ vào hải lưu, đường biển chúng ta đã phong tỏa, nói hay không nói có gì khác nhau. Cùng lắm thì ngày đêm đề phòng, chúng ta có kính viễn vọng, thật ra so với bọn hắc ta chiếm rất nhiều tiện nghi”.

Diệp Tô cười nói: “Qua eo biển Việt Nam rồi lúc đó chính là đại dương mênh mông ngàn dặm, chúng ta lại không vội, không cần phải đi dọc theo hải lưu. Chỉ là hai vùng nước hải lưu chật hẹp và nông, một khi gặp sóng gió chỉ sợ sẽ có tổn thất, nghe nói gần đây lại có tàn quân hải tặc thường lui tới, chúng ta phải căng hết buồm nhanh chóng rời đi mới ổn.”

Bốn người đều lên tiếng đồng ý, tôi làm bộ như bộ dạng phơi nắng, không ngừng hí mắt nhìn động tĩnh ba người trước mắt.

Ba người dường như tỉnh ngủ. Người thanh niên thắt nút dây thừng kiểm tra xong một bên lại lách người đến phía đối diện kiểm tra bên kia, hai người tùy tùng dùng vải thô thấm ướt đầu lau chùi chùi bội đao của mình sáng bóng, lại lấy tay làm đao, người tới ta tới chiêu tới đỡ chiêu, chơi đùa đến khi thể ngắt trời.

Hai tôn tử này là ai mang đến a? Thật sự là thể hiện đầy đủ sự đoàn kết khẩn trương nghiêm túc hoạt bát a.

Diệp Tô cùng bốn vị nguyên lão lại liên thay đổi hoàn cảnh thảo luận vài câu về đội hình và cách bố trí đội tàu, thuyền bè của tàn quân hải tặc chính là loại hình gì, nên làm thế nào ứng đối vân vân, qua nửa canh giờ, tôi mới nghe thấy mấy người nói vài lời khách sáo cáo từ.

Cơ bản đều là mặt đỏ nói, ba người khác trầm mặc.

Cửa mở, tôi vội vàng vọt đến bên cạnh, làm ra bộ dạng cúi đầu kính cẩn tiễn đưa, Diệp Tô đứng ở cửa nhìn theo, hai vị hỗ trợ vội vàng đứng dậy, chia nhau đuổi kịp Liêu Sư cùng một người mặt chữ điền râu quai nón, từng người giẫm lên ván cầu đến thuyền đối diện, lại từ thuyền đối diện trở về thuyền của mình.

Diệp Tô đứng ở cửa một lát, hướng tôi ngoắc ngoắc tay, tôi biết điều khom người, đi theo phía sau hắc vào phòng.

Diệp Tô khóa kỹ cửa, ôm tôi đi vào bên trong ngồi xuống, bàn tay to ở sau thắt lưng tôi nhẹ nhàng ma sát, khí nóng phun trên cổ tôi: “Đứng khom lưng có mỏi không?”

Tôi lườm hắc một cái: “Ta cũng không phải là búp bê.” Nhưng mà nhịn không được cười ra tiếng.

Cảm giác tình yêu cuồng nhiệt thật tốt, câu nói này có thể làm cho người ta cười giống như kẻ ngốc, so với việc tự mình chúc say khướt còn đơn giản mà hiệu suất cao hơn, lại tuyệt đối không có tác dụng phụ.

Tôi đem mặt chôn ở trên vai hắc cười trộm một lát, hỏi hắc: “Bốn vị nguyên lão đó liệu có liên hệ với Nam Dương không?”

Diệp Tô lắc đầu: “Hắc là không. Ngô Viễn, chính là vị trầm mặc nhất, hắc là huynh đệ kết bái của cha ta, lúc trước ta có thể hoàn toàn nắm giữ đội tàu, hơn phân nửa nhờ vào hắc dốc hết sức giúp đỡ. Phùng Chính là người khéo đưa đẩy cần đề phòng nhất, nhưng thuyền trên tay hắc lại ít nhất, người cũng không nhiều, bởi vậy hắc càng không muốn chính mình bị tổn thất, thuận tiện có thể chiếm tiện nghi liền chiếm chút ít. Nhạc thúc gọi ta là A Tô, Nhạc Trường Trị, vài năm gần đây cũng không rời bến, lần này có lẽ là xem trọng mặt mũi của cha ta mới lại rời núi, trợ giúp ta một tay.”

Tôi gật gật đầu, đem danh hiệu vừa mới đặt đổi thành tên, mặt đỏ là Phùng Chính, trung thần là Nhạc thúc, Ngô Viễn là người thứ tư. Lại hỏi hắc: “Liêu Sư kia thì sao?”

Diệp Tô nói: “Vết thương cũ của hắc vô cùng nhiều, hai ba năm tới e rằng cũng không thể miễn cưỡng chống đỡ, mà hắc không có con cái, nếu không có người nối nghiệp, thuyền trên tay hắc sẽ bị Bùi gia thu hồi, phân cho người lái chính khác, hoặc là tìm người đáng tin cậy của chính mình”.

Tôi chớp chớp mắt, mới phản ứng: “Đội tàu đều là của Bùi gia?”

Diệp Tô nhìn tôi cười: “Đương nhiên cũng có phần của mình, ta có mười lăm chiếc thuyền, nhưng người khác cũng không có nhiều như vậy, hơn phân nửa vẫn là dùng thuyền của Bùi gia, đóng tiền thuê hằng năm.”

Mười lăm chiếc! Tôi thở một hơi, nắm chặt quần áo hần: “Nói mau nói mau, thuyền nào là của chúng ta, thuyền nào là của người khác!” Lần này sẽ không phải là mang hết mười lăm chiếc đi chứ? Đứa nhỏ này hần là sẽ không ngu như vậy đi?

Diệp Tô cười đến mặt mày cong cong: “Bảy chiếc tàu lớn ở dưới Nam Dương, năm thuyền nhỏ ở trong sông, lần này chỉ có ba chiếc thuyền phù hợp với yêu cầu, cái chúng ta đang ngồi này là một.” Lại khẽ cắn vành tai tôi, “Yên tâm, gia sản “của chúng ta” sẽ không một lần hết sạch. Cho dù có, không nói “chúng ta” còn có đất vườn cùng đất đai, chỉ cần ngân phiếu trong ngân hàng tư nhân cũng đủ để “chúng ta” không phải lo lắng cho cuộc sống.”

Thằng nhãi này cố ý giỡn tôi, mỗi lần nói hai chữ “chúng ta” đều cố ý tăng thêm ngữ khí, tôi trừng hần một cái, nhất thời không biết nói cái gì cho phải.

Còn chưa xuất giá liền mưu toan gia sản người ta, phản ứng của người bình thường hần là sợ tôi tính toán tiền tài, thừa lúc hần sơ sẩy mà đòi ký hợp đồng tiền hôn nhân gì gì đó sao? Nhưng hần lại nói rõ ràng mọi thứ, làm tôi không biết nên tiếp nhận như thế nào.

Của người đều là của ta, của ta vẫn là của ta? Lời nói quá không biết xấu hổ này, cho dù là đùa giỡn tôi cũng ngại nói.

Diệp Tô xoa bóp sau gáy tôi, cười hướng lỗ tai tôi thổi khí: “Thẹn thùng cái gì? Hết thấy của ta đều là của nàng, nàng khẳng định như thế, ta cao hứng còn không kịp. Nếu không sợ dọa nàng chạy mất, ta sớm đã đem chìa khóa riêng, con dấu tất cả đều giao cho nàng”.

Hần cọ cọ trán tôi, bàn tay to bên hông không an phận hướng lên trên: “Từ “chúng ta” này, ta chờ thật lâu”. Tiếng hần trở nên khàn khàn mà hấp dẫn, “Sẽ không có người đến tìm ta nữa, cơm chiều chúng ta ở trong phòng ăn, cho nên...”

Hần cởi bỏ cái nút trước ngực tôi, vừa tìm cách nới lỏng mảnh vải quần ngực vừa một tay ôm tôi đặt trên giường, nhanh chóng đè lên, ánh mắt cuồng dã: “Ta không đợi đến buổi tối được”.

Hần nhanh chóng cởi bỏ quần áo trên người hai chúng tôi, bỏ những thứ vô trang có thể tổn thương đến hần trên người tôi xuống, chờ hần cởi trung y của mình, hai chân tôi đã quen thuộc mà quần quanh thắt lưng hần, lại thấp giọng cảnh cáo hần: “Kiềm chế một chút, mấy ngày này tương đối nguy hiểm”. Hưởng thụ lạc thú là một chuyện, nháo đến nỗi mang thai liền rất bi thảm.

Diệp Tô ngừng một chút, nhưng lại lập tức phủ người đè tôi, có chút mất hứng: “Được”.

Tôi kéo kéo tai hần, cười: “Uy, chẳng lẽ chàng cảm thấy ta chưa xuất giá mà ôm một cái bánh bao chạy đi khắp nơi là chuyện tốt sao?”

Hần trầm mặc một lát, mới không tình nguyện thừa nhận: “Không phải.”

Tôi cắn một cái trên ngực hần: “Vậy là chàng vẫn sợ ta chạy trốn, hần dẫn!” Miệng tôi cắn thịt hần, mơ hồ không nhẹ lên tiếng, “Phạt chàng hầu hạ ta đến vừa lòng mới thôi!”

Diệp Tô nhẹ nhàng hít không khí, buộc chặt cánh tay ôm lấy tôi, dùng đầu lưỡi vẽ quanh vành tai tôi: “Tuân mệnh, nương tử thiên tuế!”

Lấy màu sắc, khẩu vị làm cội nguồn. Tình hình mát-xa đương nhiên sẽ không qua loa chấm dứt, sau khi ăn xong điểm tâm là tới món chính, sau bữa ăn chính qua còn có món điểm tâm ngọt nóng hổi, một bữa cơm lớn xong, cơm chiều của chúng tôi đã nguội lạnh.

Tôi lười biếng nằm ở trên giường, thoải mái nhận cơm phục vụ, lại trêu chọc một phen anh tuấn của tôi. Để lộ ra chuyên chúc phục vụ sinh: “Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi, Tòng thử quân vương bất tảo triều”*. Đương nhiên, hần là một kẻ hại nước hại dân.

*Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi, Tòng thử quân vương bất tảo triều: Đây là hai câu thơ trong bài Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị.

Đêm xuân vẫn vùn có ngằn,

Ngai rồng từ đấy chậm phần vua ra. (Đây là bản dịch của Tần Đà)

Mặt trời lên vội, đêm xuân ngắn,

Từ đây nhà vua nhăng thị trào. (Đây là bản dịch của Trịnh Nguyên)

Trường hận ca kể về mối tình giữa Đường Minh Tông (Đường Minh Hoàng) và Dương Quý Phi. Hai câu thơ này nằm trong đoạn thứ nhất miêu tả những ân sủng mà Đường Minh Tông dành cho Dương Quý Phi với những yến tiệc thâu đêm suốt sáng, như một giấc mơ kéo dài từ ngày này sang ngày khác. Hậu quả là nhà vua không còn quan tâm đến triều chính, mặc cho loạn thần và người nhà của Dương Quý Phi lộng hành.

Diệp Tô mỉm cười, nằm xuống bên cạnh, ôm lấy tôi: “Đêm xuân phải hưởng thụ, việc chính đáng cũng cần xử lý. Ăn cơm xong rồi, ta định đi ra ngoài một chuyến, có thể phải bên ngoài đến hết đêm, nàng không thể đi cùng”

Tôi chớp chớp mắt: “Buổi tối sao?”

Diệp Tô gật đầu: “Buổi tối mới là thời gian tốt nhất để làm việc”.

Tôi tỉnh táo tinh thần một chút, sau khi cấp bách biểu đạt dự định đi theo bên hắn, liền vội vàng dùng trà nóng giải quyết vấn đề cái bụng, lại đem chính mình trang bị đến tận răng, lấy thêm vài bộ y phục, cuối cùng từ trong hộp nữ trang tôi trộm mạng lên thuyền lấy ra một cái kính viễn vọng một ống.

Diệp Tô kinh ngạc nhìn tôi liếc mắt một cái: “Vì sao nàng còn mang theo một bộ?” Lần này rời bến, mỗi chiến thuyền đều được phân mấy cái kính viễn vọng dùng để nhìn xa, các vị lái đò chính cũng mang theo một cái kính viễn vọng tùy thân, thuận tiện quan sát bất cứ lúc nào, tôi lại mang, hình như có chút dư.

Tôi lườm hắn một cái, đem kính viễn vọng đưa cho hắn: “Số ghi trên cái này so với mấy cái trên thuyền đều cao. Nếu trên thuyền có quỷ bên trong, chúng ta đương nhiên phải đề phòng chút”.

Diệp Tô cười hôn tôi một cái: “Vợ ta giỏi quá.”

Tôi ngẩng đầu ưỡn ngực: “Đương nhiên, thiên hạ đệ nhất!”

Hắn phì cười, dùng chóp mũi vô cùng thân thiết cọ cái gáy của tôi, thiết tình thực lòng đề nghị: “Nếu không, chúng ta lại...?”

Tôi thờ tay bắt lấy nhược điểm của hắn: “Để dành bữa khuya hoặc là bữa sáng đi.”

Diệp Tô kêu lên một tiếng đau đớn, vuốt cái mũi vẻ mặt thất bại.

Tôi cười nhẹ, véo véo cái mũi vĩnh viễn đầy tính co giãn của hắn, bàn tay lưu luyến quên trả lời: “Hoàng quyền ấu phụ, ngoại tôn quảng hàn”*. Cùng hắn chơi đố chữ, khen ngợi tiểu thí của hắn thật sự là á hụ, cái mũi tuyệt diệu cũng chỉ đến mức đó.

*Hoàng quyền ấu phụ, ngoại tôn quảng hàn: không biết tác giả có viết sai ko nữa, vì search google nó lại ra câu HOÀNG QUYỀN, ẬU PHỤ, NGOẠI TÔN, TÊ CỬU. “Hoàng quyền” nghĩa là “tơ vàng”, tức là “sắc ty”. Chữ “sắc” với “Ty” là chữ “Tuyệt”. “Ấu Phụ” là con gái nhỏ, tức là “Thiếu nữ”. Chữ “Thiếu” nối với chữ “Nữ” là chữ “Diệu”. “Ngoại Tôn” là “cháu ngoại”, là con người con gái, tức là “Nữ Tử”. Chữ “Nữ” chấp với chữ “Tử” là chữ “Hảo”. “Tê Cửu” là cõi già hành, là đồ chịu cay, tức “Thụ Tân”. Chữ “Thụ” nối với chữ “Tân” là chữ “Từ”. Vậy nghĩa tám chữ đó là: “TUYỆT DIỆU HẢO TỪ”. Nó là gì cũng chả hiểu nữa

Diệp Tô chớp chớp mắt, cúi đầu hung tợn hôn tôi: “Chúng ta nếu không đi ra ngoài, ta chỉ có thể cưỡng bức nàng.”

Tôi nhanh chóng chuồn đến cạnh cửa, mở cửa phía trước ra lại hướng hắn ám chỉ nháy mắt: “Chàng là không có biện pháp cưỡng bức ta.”

Diệp Tô lấy tay đặt trên trán rên rỉ một tiếng, theo hướng mở cửa phía trước, bóng mờ theo ánh trăng đầu hạ nhanh chóng chuồn đi, tôi theo sát sau đó.

Huỳnh đệ quan sát trên đài trên cao nhìn xuống, rõ ràng là nhìn đến chúng tôi, sau khi sửng sốt liền cứng ngắc quay lưng lại đi. Tôi thấp giọng hỏi Diệp Tô: “Xác định là người một nhà?”

Diệp Tô gật đầu: “Là huỳnh đệ Đinh Dương.”

Tôi từ một tiếng, cùng hắt bí mật xuống đuôi thuyền, trốn ở dưới mạn thuyền, xuyên qua khe hở lan can quan sát tình hình thuyền bè còn lại.

Vì hết sức lợi dụng dòng hải lưu cùng hướng gió, lại thêm đề phòng để nghênh địch bất cứ lúc nào, đội tàu xếp thành hình tương tự như con chim nhạn, nhưng trên tổng thể lại càng giống như cánh chim, đầu thuyền nằm ở mũi nhọn, thuyền còn lại toàn bộ sắp một bên.

Nhưng thật ra thuận tiện cho việc quan sát.

Diệp Tô lẳng lặng chờ đợi, hai mắt nhìn đội tàu trầm mặc, thấp giọng bảo tôi: “Hôm nay ta đã nói với bốn vị trưởng bối mở ra lộ tuyến ban đầu, kẻ nội gián kia nếu đủ cơ trí, nhất định đã nắm được tổng thể. Buổi sáng ngày mai chúng ta có thể đi qua eo biển Hoàng Chiếu, Vua của nước Việt Nam từ trước đến nay không thích lãnh hải của mình có chiến sự, nếu có người muốn gây phiền toái, tất nhiên ngày sẽ giải quyết. Bởi vậy, kiểu gì đêm nay bọn họ cũng phải liên lạc để xác nhận xem đến ngày mai nên nhẫn nại hay chiến.”

Tôi gật đầu tỏ vẻ đồng ý, suy nghĩ lại hỏi hần: “Hôm nay hai tùy tùng ở ngoài cửa trông coi...” Rõ ràng các vị chủ nhân này còn thân mật như vậy, có điểm khác thường.

Diệp Tô nói: “Hai người vốn là huynh đệ cùng cha khác mẹ, nhưng một người đi theo Liêu Sư, một người đi theo Nhạc thúc, cảm tình không tẻ, đều là một cao thủ đi thuyền. Nếu ta đoán không sai, bọn họ hẳn là có hiềm nghi rất lớn. Chỉ là không biết đến tột cùng là ai đến truyền tin tức, là bọn hần, hay là có kẻ khác.”

Tôi cũng hiểu được. Tôi lại hỏi hần: “Nếu bọn họ cũng giống như chàng, cũng dùng chim để gửi thư từ qua lại? Chúng ta cách xa như vậy, làm sao biết được?” Kính viễn vọng này của tôi cũng không phải là Cáp Bọt bài.

Diệp Tô cười cười: “Ta đã sớm phòng bị. Không cho phép mang vật còn sống lên thuyền, trên thuyền cũng sơn lại một lần nữa. Có thể dùng chim để đưa tin đều không ngửi được mùi hương, cho dù có thể miễn cưỡng mang lên thuyền, cũng sẽ bởi vì mùi mà mất phương hướng, không thể làm bất cứ việc gì.”

Thằng nhãi này, liều chết tán phét mà xảo quyết!

Tôi đang muốn khen ngợi hần vài câu, đột nhiên cảm thấy được có cái gì cực nhỏ chột lóe, vội vàng gọi hần: “Có đèn!”

Diệp Tô đương nhiên cũng thấy được, hần hiệu chỉnh kính viễn vọng, dán mắt vào con thuyền có ánh sáng.

Chiếc thuyền này có lẽ là đài quan sát cao, có ánh lửa rất yếu chột lóe, Ngay sau đó lại là chột lóe. Thời gian phát sáng lần này tương đối lâu, sau đó là hồng quang, hồng quang xuất hiện ngắn ngủi hai lần, lúc sau liên liên tục sáng lên. Tôi đếm mạch đập, cho đến khi mười lần tim đập lúc sau mới đột nhiên tắt.

Tôi liếc mắt nhìn Diệp Tô, hần vẫn giữ kính viễn vọng, cho đến khi thời gian một chén trà nhỏ trôi qua, hần mới dời kính đồng, thở dài một hơi: “Thuyền của Nhạc thúc!”

Tôi khoác cánh tay hần: “Nhìn thấy tín hiệu phản hồi không?”

Diệp Tô gật đầu: “Thấy được, là thuyền tam bản, cũng dùng khói lửa làm tín hiệu”. Lại cười lạnh một tiếng, “Bọn họ thật ra không ngu ngốc, nếu bị bắt, nhiều lắm cũng chỉ là sai lầm đốt lửa sáng, lại có thể mượn cơ thức đêm nâng cao tinh thần.”

Tôi dùng cái trán nhẹ nhàng cọ hần: “Dù sao thấy cũng tốt hơn là không thấy, tóm lại có phương hướng rồi.”

Diệp Tô cười khỏ: “Ta tình nguyện không thấy.”

Tôi đồng ý hơi gật đầu. Nếu không, ít nhất giải thích nguồn tin tức bọn họ không đúng lúc, truyền lại không đủ nhanh chóng, cũng gián tiếp xóa bỏ hiềm nghi trên người bốn vị trưởng lão như có như không.

Công việc của người lái chính thật đúng là phí sức lao động, chẳng những phải dẫn dắt toàn bộ thuyền viên, còn phải thận trọng đề phòng tạo phản, thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn cùng dụ dỗ đều tiến hành đồng thời. Làm không đúng một chút, nhóm nguyên lão liền hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang tìm tới cửa vãn tội thảo phạt, may mắn không cho người ta cơ hội chối từ.

Làm nam nhân đã khó, làm nam nhân ra khơi càng khó, làm nam nhân ra khơi còn phải kiêm nhiệm thủ lĩnh lại khó càng thêm khó.

Tôi không khỏi có chút đau lòng, vì thế một tay sau lưng hấn nhẹ nhàng vỗ vỗ, thử hỏi hấn: “Tướng công nếu không chê ta thủ pháp kém, trở về để ta giúp chàng mát xa một chút nha?”

Diệp Tô cảm kích ôm bả vai tôi: “Vây đa tạ nương tử”.

Tôi cười: “Vây chúng ta nhanh chóng trở về, nói không chừng huynh đệ trên đài quan sát đã bắt đầu hoài nghi định lực của chàng.”

72. Chương 72

Ngày thứ hai, đội tàu thuận lợi đi qua eo biển rộng lớn, lúc sau tuyến đường thủy liền chuyển hướng qua hướng Đông Nam, một đường hướng về phía eo biển Việt Nam đón gió lướt sóng, nhanh chóng tiến về Nam Dương.

Thật sự mà nói, chỗ ở của quốc vương nước Việt Nam gọi là “Vương đảo”.

Tôi cười nhạt không có ý kiến gì đối với danh tự này, nơi càng đơn sơ thì hơi thở của quan lại càng nặng, quả thực đã thành một cái chân lý. Cho nên tôi dám dùng bất kỳ vật gì đánh cuộc ngoại trừ nhược điểm của Diệp Tô, nhất định lúc này cung điện của Việt Nam vương có thể so sánh với Thái Cơ Lăng* càng hoa lệ hơn rất nhiều.

*Thái Cơ Lăng: đền Taj Mahal của Ấn Độ, một trong bảy kỳ quan thế giới

Không phải tôi khoa trương, Việt Nam tuyệt đối không phải là một nước giàu có và sung túc hay có diện tích lãnh thổ mênh mông, nếu như cố gắng mà nói, đem phân chia thành tỉnh thì cũng có chút gượng ép. Từ hải đồ mà xem, tình hình thực tế của Việt Nam cũng có chút tương đồng với Indonesia – “Quốc gia nghìn đảo”: khu vực nhiệt đới, năng suất sản xuất không cao, cư dân địa phương sống nhờ vào biển. Chặng qua số lượng quần đảo không rõ ràng bằng Indonesia, tôi nhìn rồi nhầm lẫn nghĩ lấy hải đồ đếm các điểm đen nhỏ giống như cái mặt rỗ, xác định cũng không đến hai mươi cái, bất quá cũng giống như đồng đất nhỏ, vì quá nhiều nên không có biện pháp vẽ ra.

Nghe nói, có vài đảo nhỏ có thủy triều lên xuống có thể lộ ra đá ngầm, nguy hiểm như “thủy lôi”, những thuyền bè chưa quen thuộc đường đi nghe mà biến sắc. Vì vậy mọi người đều biết, đi qua eo biển Việt Nam, nhất định phải ra giá ở người bản xứ quen thuộc đường thủy dẫn đi. Vì vậy sự tồn tại của đá ngầm này đối với Việt Nam mà nói đại khái cũng cùng một cái đạo lý “núi này là ta mở”.

Dĩ nhiên, có Đinh Dương ở đây kinh phí lần này chúng tôi có thể tiết kiệm được.

Có được kính viễn vọng, muốn nhân cơ hội đi cướp người cũng không dễ, đội tàu ở Việt Nam trong hải vực linh hoạt đi tới đi lui như vào chỗ không người. Song quá thuận lợi khó tránh khỏi để cho tôi có chút lo lắng, rốt cục không nhịn được hỏi Diệp Tô: “Không phải chàng muốn cùng Việt Nam Vương bàn chuyện làm ăn? Chưa nói chuyện làm ăn mà đã nhòm ngó con đường tiền tài của hấn thì không tốt lắm đâu “

Cảnh tượng này, có chút giống một nhân viên của cơ quan chính phủ vào thời điểm hắt cằm hỏi tôi lệ phí đâu, tôi lại lấy ra tấm thẻ thông hành đa năng, dùng lỗ mũi nói cho bọn hấn biết, lão tử đây có chuẩn bị mà đến, mọi việc không cần người.

Khiêu khích, khiêu khích trắng trợn a.

Diệp Tô vuốt cái mũi tôi, ôn nhu hỏi ngược lại: “Nếu như ngay cả đá ngầm mà ta cũng không tránh khỏi thì hấn làm sao cùng ta bàn chuyện làm ăn?”

Cũng phải, trên biển là nơi thi hành luật rừng, kẻ nào lợi hại sẽ giành quyền chủ động. Mà đối với Việt Nam Vương kia phải chịu đủ mọi chiến thuật tâm lý, bị giành mất thế chủ động rõ ràng không phải là khởi đầu hữu nghị, ngựa quen đường cũ mà đi vào lãnh địa của hấn, có thể coi đó là một đả kích không nhỏ.

Hình như tôi đã từng nói, Việt Nam Vương gần đây rất phiền muộn?

Hải tặc cùng thủy quân triều đình ở hải vực Việt Nam đánh nhau, cách đây bốn năm tháng không phải là tin gì mới. Dù sao mặt biển mênh mông như vậy, đánh không nổi thì lẩn trốn, chờ bọn hắc đánh xong rồi quay về là được. Thế nhưng không nghĩ rằng trong băng hải tặc lại có nội chiến, thủy quân triều đình cũng không phải là trên dưới một lòng, hai bên âm ỉ chia rẽ. Kết quả chính là thủy quân không đi, hải tặc cũng không trở về, tàn quân của hai phe vẫn tiếp tục ở trên biển Việt Nam đánh du kích, chưa kể đến việc rảnh rỗi liền tập kích nhóm thương nhân, hai bên phối hợp tạo thành vô gian đạo, chưa nhắm phát nào trượt.

Việt Nam chỉ là một nước nhỏ, có đường biển nhỏ, thủy quân triều đình phụng chỉ dẹp loạn phiên quân, đương nhiên phải cung cấp cho hắc đồ ăn đồ uống, mà đối với hải tặc của Liệt Hải Vương cũng không dám đắc tội, đại khái có thể so sánh với Đồng Trắc và Lữ Bố cùng nhau giành Điều Thuyền.

Bất quá Điều Thuyền này thảm hại hơn, lỗ vốn mà hai bên vẫn không bàn bạc tốt.

Diệp Tô nói, nước Việt Nam một nửa nguồn thu vào nhờ vào xuống biển tìm châu ngọc, ra biển đánh cá, một nửa còn lại dựa vào phí bảo hộ tàu đi qua lại cùng với phí dẫn đường. Thế nhưng khoản thu này trên căn bản đều bị hắc bạch lưỡng đạo cướp mất địa bàn, dùng vũ lực liều mạng cũng không giành được. Mấy tháng vừa rồi phải nói ngân khố của Việt Nam Vương đã hao tổn không ít, nổi oan ức có thể so với Đậu Nga* và Dương Bạch Lao**. Nếu như hiện tại Diệp Tô có thể đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, dĩ nhiên hắc hiểu được có qua có lại mới vừa lòng nhau.

* Đậu Nga: là nhân vật trong tác phẩm “Nổi oan Đậu Nga cảm động đất trời” của tác giả Quan Hán Khanh, là người phụ nữ trẻ bị người hãm hại mà chết oan. Trước khi chết nàng thề rằng nếu nàng bị oan thì máu tươi sẽ phun lên tám lụa, mùa hạ sẽ có tuyết rơi, khắp vùng hạn hán ba năm khiến trời đất cảm động làm ba lời thề đều được thực hiện. Sau này cha nàng làm quan to, xét lại vụ án và báo cừu rửa hận cho nàng.

**Dương Bạch Lao: Dương Bạch Lao () và con gái Hỷ Nhi () là những nông dân nghèo làm thuê cho địa chủ Hoàng Thế Nhân () mà quanh năm chẳng đủ ăn, chẳng đủ tiền nộp tô, dẫn đến mắc nợ không gì trả nổi cho hắc. Dùng đủ mọi âm mưu, ngay trước Tết Nguyên đán, Hoàng Thế Nhân đã bắt Hỷ Nhi mang về để trừ nợ, mặc dù cô đã có người yêu là Đại Xuân (). Không thể cứu được Hỷ Nhi, đau xót quá, Dương Bạch Lao đã tự vẫn chết, còn Đại Xuân bỏ quê hương đi tìm Cách mạng. Hỷ Nhi rơi vào tay Hoàng Thế Nhân, bị lăng nhục, bị hãm hiếp...Cô đã bỏ trốn được khỏi nhà hắc, lên ẩn náu, sống như một con thú hoang trong hang động, rừng núi. Tại đó, tóc của cô gái trẻ đã từ xanh trở thành bạc trắng.

Tôi cẩn thận đưa ra ý kiến: “Có nên giúp Việt Nam Vương giải quyết vài cái chuyện náo nhiệt để bày tỏ thành ý cùng với thực lực của ta?”

Diệp Tô suy nghĩ một chút: “Hải tặc cùng thủy quân đánh nhau đã lâu, mối quan hệ không rõ ràng lắm, có thể Việt Nam cũng không phải là hoàn toàn trung lập, hay là chúng ta không nên ôm cái cái phiên toái này thì tốt hơn. Huống chi chúng ta chủ yếu tới để làm ăn, có lẽ ban đầu Việt Nam Vương chẳng qua hy vọng có thể miễn cưỡng ký hiệp ước, sau đó lấy tiền đặt cọc để cố gắng sống được qua giai đoạn khó khăn, nếu để cho hắc thấy một khả năng khác, có lẽ sẽ tăng giá, nhân cơ hội yêu cầu chúng ta thay hắc dọn dẹp hải vực.”

Ô, cũng phải, không nên đem hết lá bài lộ ra ngoài. Đối với Việt Nam Vương, hiển nhiên không cần dùng mồi nhử cá rồi.

Tôi nhìn Diệp Tô một cái, học theo nắm cái mũi hắc: “Thật ra chàng đã sớm suy nghĩ đến khả năng này phải không?” Hắc có thể nói một cách đơn giản: Không cần phải... hoặc là nói đội tàu nếu không phải vạn bất đắc dĩ sẽ không dùng đến vũ lực. Nhưng hắc lựa chọn suy nghĩ thật kỹ rồi nói cho tôi biết nguyên nhân, để cho tôi thấy đề nghị của mình cũng không phải là trẻ con, hắc tôn trọng ý nghĩ của tôi, nguyện ý nói cho tôi biết lý do.

Được tôn trọng cảm giác thật tốt.

Diệp Tô cười cười đem tôi ngồi lên trên đùi hắc thành thật khai báo: “Lúc trước ta quả thật không muốn dùng vũ lực, sau khi nàng nói, ta suy nghĩ cẩn thận quyết định duy trì nguyên dạng.” Hắc dùng chóp mũi cọ cọ vào cổ tôi: “Bất quá ta toan tính muốn giải thích với nàng, trước nàng vẫn không cho ta cơ hội như vậy.” Thằng nhãi này vẫn còn ghi hận chuyện tôi bắt buộc hắc phải mang tôi cùng đi biển.

Hắn ôm lấy tôi, cười híp mắt hướng trên giường: “Sáng sớm ngày mai sẽ tiến vào hải vực của nước Việt Nam, không biết phải mất mấy ngày mới xử lý xong các việc, sau khi lên bờ ta không có cách nào muốn nàng. Nói vậy, liệu nương tử có nên thực hiện nghĩa vụ cho vi phu ăn no?”

Tôi trầm tư một hồi rồi gơ tay đầu hàng: “Chàng thuyết phục được ta rồi.”

Diệp Tô mỉm cười, nhanh chóng cởi y phục tôi xuống: “Đa tạ nương tử thành toàn.”

Tôi không biết khái niệm cho hắn ăn no là cái gì, bất quá nghĩ rằng chỉ cần chia đều liều lượng trung bình công việc của ba ngày tới là được.

Đội hiệu lực của Adrenaline cùng hormone từ từ giảm xuống tôi mới phát hiện, từ phần cổ của bốn tọa trở xuống đều hoàn toàn bại công.

Mặc dù quá trình vẫn tốt đẹp và điên cuồng như cũ, hơn nữa đồng chí Diệp sau khi hoàn thành nhiệm vụ đã hết sức phục vụ, bưng cơm nước xoa bóp thư giãn gân cốt, nhưng nếu tôi có thể lựa chọn lại lần nữa...tôi chỉ muốn ba lần trước là được rồi

Đến tột cùng mấy lần thì... Khụ! Xin mời không nên dùng những con số phức tạp để tra tấn tinh thần của kẻ mơ hồ.

Cái giá của sự miệt mài này là tôi không có thần công hộ thể, giống như đứa nhỏ phải nằm ở trên giường suốt một ngày. Chờ sau khi tôi nén đau nhức mà đứng dậy thì Diệp Tô cho tôi biết, hắn cùng mấy nhân vật chủ yếu trong đội tàu được mời tới Vương đảo tham gia yến tiệc, là người hầu như hình với bóng của hắn, tôi có nghĩa vụ phải đi cùng hắn.

Trên mặt hắn có vẻ lúng túng, hắn còn cái gì đó mà hắn vẫn chưa nói ra.

Dĩ nhiên tôi không thể vì đau nhức nho nhỏ mà bỏ lỡ tiết mục quan trọng như thế, cho nên lập tức rời giường thay y phục, đeo mặt nạ gã sai vặt lên xong, đem toàn bộ kho vũ khí trên người kiểm tra lại một lần.

Mặc dù yến tiệc không nhất định sẽ có phiền toái gì, nhưng cẩn thận còn hơn năm vạn thuyền, cẩn thận một chút sẽ không sao.

Vừa bước lên Vương đảo một khắc, tôi lập tức hiểu được vì sao Diệp Tô lúng túng: Đứng trên bến tàu kia chính là một lão đầu toàn thân lấp lánh ánh kim, chính là Việt Nam Vương rồi, phía sau hắn ngoại trừ một loạt cận vệ khôi ngô còn có khoảng hai mươi đến ba mươi mỹ nữ nửa thân trần trụi, đại khái đạt trình độ mấy cô em nhảy múa thoát y của Hawaii.

Việt Nam Vương nhiệt tình giang hai tay về phía Diệp Tô: “Hoan nghênh người tới, khách tôn quý của ta!”

Các cô em phía sau hắn giống như bắt được tín hiệu, cười lộ ra hàm răng trắng nhỏ, giống như sóng thủy triều hướng về phía bờ là các nam nhân. Mà nhìn trong đám nam nhân kia, kẻ tốt nhất chính là Diệp Tô. Không gian nhỏ hẹp bên người hắn lập tức chen kín đầy bánh bao, tôi bị đẩy một cái lão đảo, phải từng bước lùi lại phía sau, cách muôn sông nghìn núi trừng mắt nhìn hắn: Người dám động vào một chút, tối nay ta ép khô người.

Coi như Diệp Tô là đồng chí được thử thách tốt, mắt nhìn thẳng, hướng về phía Việt Nam Vương bày tỏ sự thân thiết hữu hảo, cũng chân thành biểu đạt tâm nguyện muốn mượn đường khẩn cấp, Việt Nam Vương cười lớn vỗ bờ vai của hắn: “Nghe danh tiếng Thuyền Vương Diệp Tô đã lâu, hôm nay vừa thấy quả nhiên là danh bất hư truyền, anh hùng xuất thiếu niên!”

Phụt, Thuyền Vương? !

Lời này đương nhiên có khuếch đại một chút, nhưng tôi nghe rất thoải mái. Hình tượng Việt Nam Vương mạ vàng kia trong chốc lát trở nên thuận mắt rất nhiều.

Diệp Tô cười thần nhiên tiếp nhận, hoàn toàn không tỏ ra bộ dạng xấu hổ vì nói quá sự thật.

Fuck, chẳng lẽ tôi thật sự gã ột Thuyền Vương? Nhất thời cảm thấy áp lực thật to lớn.

Thoáng một cái, Việt Nam Vương đã tiến vào khâu cuối cùng: “Không vội! Làm ăn luôn là phải chờ ăn uống no đủ mới có thể nói, thuận tiện...” Hắn cười lớn, con mắt hướng về phía Diệp Tô nháy nháy, dùng ánh mắt biểu đạt lời không muốn nói.

Tôi nhìn chăm chăm vào Diệp Tô, cảm thấy có chỗ kỳ quái, không hiểu vì sao thấy lo lắng.

Diệp Tô cười nói: “Tâm ý của ngài ta xin nhận, bất quá ngài vẫn chưa biết ta đã đính hôn rồi.” Giọng hắn hơi trầm thấp, âm thanh vẫn khoáng trá như cũ, “Nếu như ngài có thể thông cảm, thì từ ta hết sức cảm kích ngài.” Thế nhưng hắn lại quang minh chính đại thừa nhận hắn sợ thê tử.

Chân tôi mềm nhũn. Hiện tại tôi muốn làm một việc duy nhất đó là kéo Diệp Tô về thuyền ôm ôm ấp ấp, mấy lần cũng được.

Việt Nam Vương cười ha ha, sau khi cười, đáy mắt không khỏi hiện ra mấy phần tán thưởng, nắm bả vai Diệp Tô liên tục lay động: “Tốt! Tốt!” nói mấy chữ “tốt” xong hắn liền kéo cánh tay Diệp Tô, hướng về phía hoàng cung lấp lánh ánh vàng cùng đi tới.

Đám cô em ban đầu vây quanh hắn, nhìn mấy lần xong buồn bực chấp nhận đi qua chỗ người khác. Chọn xong mục tiêu, nhóm mỹ nữ Hawaii hôn nhẹ rồi kéo cánh tay bọn hắn, dùng bộ ngực đầy ắp của mình đẩy bọn hắn đi vào hoàng cung, đội hình rất chỉnh tề.

Có thể thấy được các vị mỹ nữ đây tiếp khách rất có tố chất chuyên nghiệp cùng giác ngộ chính trị, chính là để vượt qua thử thách

Tôi mừng rỡ không có vị mỹ nữ nào đến đây đưa với tôi, bước chân vô thanh vô tức đến bên Diệp Tô, tận lực sắm vai nhân vật người hầu. Chẳng qua ở thời điểm tôi sắp sửa qua cửa lớn của hoàng cung thì thị vệ gác cổng đột nhiên tiến lên một bước chặn lại đường tôi.

Tôi thức thời lui về phía sau một bước, ngửa mặt cười hỏi: “Không cho phép tùy tùng vào hay sao? Như vậy thì ta chờ ở cửa là được.” Vừa nói vừa quay đầu lại hướng Đinh Dương một cái ánh mắt, ý bảo hắn đi vào cùng Diệp Tô nói một tiếng, đừng làm cho hắn sốt ruột.

Đinh Dương hắt mấy muội muội ngực lớn bên cạnh ra, xông về trước mấy bước giống như chuẩn bị vì tôi mà lên tiếng.

Tôi vội vàng lui về phía sau một bước, vừa lúc che phía trước Đinh Dương, hướng thị vệ cười nói: “Nếu như đứng chờ ở cửa không được thì ta đây trở về trên thuyền chính, cũng không có ý định làm cho hai vị đại ca đây khó xử.” Chắc, đáng tiếc còn tưởng có thể xem chuyện thú vị gì chứ.

Chẳng qua là thanh âm của tôi có chút lớn, hộ vệ nào đó của Việt Nam Vương quay đầu lại nhìn thoáng qua, cơ hồ không có do dự liền đi tới cười nói: “Diệp công tử là khách quý, chúng ta nào có đạo lý cản khách bên ngoài” vừa hướng tôi gật đầu, “Xin lỗi.”

Hai người hầu lập tức lui trở về tại chỗ, sắc mặt không thay đổi, thật giống như là người máy.

Tôi lấy thái độ của gã sai vặt ra thể hiện, vừa cúi đầu khom lưng về phía người kia nói tạ ơn vừa thừa dịp hung hăng xem xét hắn mấy lần.

Mới hơn ba mươi tuổi, bả vai rộng thân hình cao ráo, làn da đen bóng, sắc mặt tự tại tự nhiên giống như cái gì cũng không để vào mắt.

Không, hắn giống như cố gắng tạo nặn ra bộ dáng chuyên nghiệp, nhưng trong đôi mắt trong lúc lơ đãng toát ra khí chất lười biếng làm cho tôi nhớ đến một người.

Jack Sparrow*!

* Jack Sparrow: thuyền trưởng tàu Black Pearl trong bộ phim “Pirates of the Caribbean” do diễn viên nổi tiếng Johnny Depp thủ vai

Nhất định nào tôi hỏng rồi.

Người nọ hẳn là cũng đang đánh giá tôi, nhưng cũng không nói gì liền xoay người đuổi theo bước chân của Việt Nam Vương, chen vào đội ngũ hộ vệ cao lớn.

Nhưng khi hắn đi trở về vị trí của mình, hai người bên cạnh dường như cùng lúc cứng người chạm bả vai hắn, đây có phải là một tín hiệu không tự nhiên?

Nhưng là, tại sao không được tự nhiên? Bởi vì hắn ở cùng đồng bọn không tốt hay là võ công hắn quá cao hay là hắn thích nam nhân?

Được rồi được rồi, cái kia chỉ là suy đoán theo ý thích cá nhân của tôi thôi.

Tôi như có điều suy nghĩ lại liếc mắt nhìn người nọ, dường như mộng du đi tới phía sau chỗ Diệp Tô.

Diệp Tô thừa dịp Việt Nam Vương vỗ tay ý bảo mang thức ăn lên, quay đầu đưa cho tôi một cái ánh mắt hỏi thăm. Tôi nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo không có chuyện gì phát sinh, vừa không nhìn được tò mò, ngẩng đầu nhìn thoáng qua người nọ.

Thế nhưng hắn đã đang nhìn tôi, trên mặt lộ chút đăm chiêu, sau đó ánh mắt lại nhắm vào chúng tôi, ánh mắt hắn cũng không dời đi mà khóe môi còn khẽ nở một nụ cười nghịch ngợm.

Hâyda, một nam nhân hơn ba mươi mà còn nghịch ngợm?

Không phải thần kinh tôi có vấn đề mà là chính hắn mới có vấn đề.

Tôi đoán trúng phóc.

73. Chương 73: Thuyền Trưởng Sparrow

Cứ cách một lúc, nam nhân có ánh mắt xảo trá kia lại ý tứ sâu xa liếc tôi một cái, đa số thời gian tôi đều không bắt được hắn, nhưng thật sau gáy tôi bèn nhạy nhắc nhở tôi, tầm mắt người này lại rơi xuống trên người tôi.

Đây tuyệt đối không phải cái thể nghiệm gì tuyệt vời, ánh mắt hắn có một loại áp lực vô hình, chỉ cần hắn nhìn thấy tôi, tôi liền giống như ác mộng dường như không thở được. Tôi hoài nghi nếu ánh mắt hắn tràn ngập sát khí như lời đồn, có phải hay không sẽ trực tiếp đem người đánh chết trên bờ cát.

Lại tiếp tục như thế, tiệc tối còn chưa có chấm dứt tôi đã bị hắn nhìn chết.

Việc gì phải bận tâm chứ, không có tướng mạo của Vệ Giới* còn muốn giả mạo kiểu chết Vệ Giới này, một chút lợi lộc cũng không gặp may, tôi oan uổng biết bao nhiêu a!

*Vệ Giới: Người đời Tần, người đẹp văn hay, sống đến 27 tuổi thì mất

Không được, tôi phải phản kích.

Tôi hít sâu một hơi, thừa dịp lúc chân còn chưa có yếu đi nhanh chóng ngẩng đầu, trực tiếp nhìn chằm chằm hắn.

Trực giác của nam nhân kia so với tưởng tượng của tôi còn đáng sợ hơn, hắn gần như lập tức trong chớp mắt đón nhận ánh mắt của tôi, tôi kiềm chế hô hấp cùng sợ hãi, cố gắng hết sức đem nghi ngờ dùng ánh mắt truyền ra ngoài.

Nam nhân kia rõ ràng đã hiểu, hắn lại cười, ánh mắt lung lay đi xuống, trượt xuống trước ngực tôi, tầm mắt nhẹ nhàng hướng phía Diệp Tô, lại nhanh chóng quay về nhìn tôi, cười mà không nói.

Lưng của tôi lập tức căng thẳng, lông tơ toàn thân đều nhảy múa, hắn là ám chỉ thân phận của tôi! Hắn biết tôi là nữ nhân của Diệp Tô!

Lại nghĩ đến biểu hiện vừa rồi của Diệp Tô, hắn cho phép tôi cải dạng nam trang đi theo bên người, vì tôi cự tuyệt mấy cô em nửa thân trần, hơn nữa, trước mặt mọi người thần nhiên thừa nhận hắn sợ vợ.

Được lắm, xem ra hắn biết địa vị của tôi ở trong lòng Diệp Tô là gì.

Nếu như tai mắt hắn nhiều, hắn sẽ biết toàn bộ chuyện phát sinh ở Lạc Hà sao?

Tôi đoán hắn không biết, lông tuyến* của Việt Nam tất yếu không thể với xa như vậy. Nhưng là chuyện hải tặc cùng đội tàu ở Nam Dương tranh đoạt đường biển, hắn nhất định biết được, bởi vì Việt Nam cần

những tin tức này để phán đoán hướng đi của hải tặc cùng thủy quân. Cho nên hẳn hẳn là biết, Diệp Tô vì cái gì giương buồm xuất phát sẽ ở thời điểm rối loạn này, lại vì cái gì sẽ đột nhiên cùng Việt Nam đàm phán điều kiện, tranh thủ một đường biển ổn định.

*Lông tuyền: cơ quan cảm giác của động vật bậc thấp như thủy tức, mọc bên miệng, hình dạng sợi hoặc ống tay, có thể dùng để bắt mồi – ý nói gián điệp

Nếu tôi đoán không sai, ít nhất tôi còn có một chút ưu thế, chính là hẳn sẽ cho rằng Diệp Tô yên tâm để tôi đi theo, là bởi vì cho rằng tôi có thể tự bảo vệ mình, thậm chí có khả năng ở lúc khủng hoảng có thể làm ra cái gì đó kì diệu.

...Tại sao tôi đột nhiên cảm thấy hồ thẹn như vậy?

Tôi nhếch môi, hướng hẳn mỉm cười, sau đó quay đầu không nhìn hẳn.

Không thành kế* sao, đùa, chính là tim đập. Tôi càng tỏ ra không cần, hẳn càng không rõ con bài chưa lật của tôi. Tôi giống như ngồi xuống trên chiếu bài, cầm lá bài không thành cặp hù dọa tay bài lão luyện cầm đôi lão A.

*Không thành kế: Một câu chuyện trong tiểu thuyết “Tam Quốc Diễn Nghĩa”. Sau khi tướng nước Thục là Mã túc bị thất thủ, Tư Mã Ý (tướng nước Ngụy) đem quân đến vây ép thành, Gia Cát Lượng ở toang các cổng thành, một mình điềm tĩnh ngồi trên mặt thành gảy đàn. Tư Mã Ý hoài nghi bên trong thành đã được mai phục chu đáo nên đã ra lệnh rút quân về. về sau, khi nói đến “Không Thành Kế” là ý muốn ám chỉ thực lực yếu nhưng qua mặt được đối phương.

Lông mao trên cổ tôi nói cho tôi biết, hẳn vẫn còn nhìn tôi.

Nhìn cái đầu người a, lại nhìn tôi tôi cũng sẽ không uống sạch người!

Tôi vừa yên lặng lưu ý động tĩnh chung quanh, vừa biểu hiện ra bộ dạng thoải mái tự tại dưới ánh mắt áp lực của hẳn, trong lòng đặt ra câu hỏi hời hợt, hẳn xuất phát từ mục đích gì để khiến tôi phải chú ý?

Uy hiếp sao? Không giống, vẻ mặt của hẳn rất lơ là, ánh mắt rất nghịch ngợm, giống như chỉ là đã biết được một cái bát quái mà đắc chí, nhưng nếu tôi đem hẳn biến thành loại tam cô lục bà* kia, như vậy trong đầu tôi khẳng định không chỉ đơn giản là đang một chiếc dép lê, ít nhất phải trôi cái xô pha.

*Tam cô lục bà: chỉ những người phụ nữ làm nghề bất chính, lừa đảo. Ba cô trong đó có ni cô, đạo cô, cô đồng. Sáu bà gồm bà mối, bà lang, mẹ mìn, chủ nhà chứa... Còn có ý nghĩa bà tám, nhiều chuyện

Có lẽ là ánh mắt hẳn dừng ở trên người tôi quá lâu, Diệp Tô rõ ràng cảm thấy lãnh địa của mình bị xâm phạm, hẳn mạnh mẽ quay đầu đối diện với ánh mắt của nam nhân kia, không nhìn thấy rõ nhưng cảm giác tóc hai người dựng thẳng lên, giống như hai con báo cong người bị ngăn cách bởi ao rượu rừng thịt chuẩn bị tư thế, tùy thời đều có thể lao ra cắn xé theo kiểu người chết ta sống.

Tôi cảnh giác chạy xe không tiêu cự, chú ý động tĩnh người chung quanh. Một chọi một là phong cách cao bồi phương tây, tôi không tin nam nhân kia sẽ trở tài anh hùng, có lẽ hẳn sớm đã nghĩ xong rồi, muốn mượn trận Hồng Môn Yến này đem đội tàu nhét vào trong túi, nhưng là Diệp Tô sẽ khiến cho hẳn biết, ý tưởng của hẳn quá đơn giản, đôi lúc quá ngây thơ.

Bọn thị vệ không có phản ứng gì, Đinh Dương cùng mấy người còn lại cũng nhếch môi bắt đầu trạng thái đề phòng, Việt Nam Vương hiển nhiên đã chú ý tới tương tác giữa hai người, thế nhưng hẳn giả vờ như không nhìn thấy, dường như hứng thú say mê với chén rượu của đối thủ, lại đột nhiên vô cùng vừa lòng với thức ăn trên bàn, cúi đầu liên tiếp gắp vài đĩa, tinh tế thưởng thức lại to tiếng khen thưởng, vô cùng làm ra vẻ tiếp đón mọi người ăn ngon uống ngon chơi vui.

Nhưng đồng thời làm ra vẻ diễn kịch, hẳn lại nhanh chóng nhìn thoáng qua Diệp Tô, trong ánh mắt không có ý địch gì, thật giống như mang theo vài phần mong đợi.

Hẳn sẽ không phải hy vọng Diệp Tô thắng lợi tại trận đấu trước mắt chứ?

Lão ngài đừng nói giỡn chứ, nam nhân của tôi lại không phải là hoa anh đào để bán.

Bất quá, điều này ít nhất giải thích một chuyện, nam nhân kia không phải người của hắn, có thể đến từ hải tặc cũng có thể đến từ thủy quân, bởi vì Việt Nam Vương tựa hồ có chút sợ hắn, cấp bách nghĩ cách muốn thoát khỏi hắn.

Tôi đột nhiên nghĩ tới một cái có thể xảy ra, sau đó sợ tới mức tay chân lạnh lẽo, lòng bàn tay toát mồ hôi, hao phí sức lực thật lớn mới nhẫn nại được phản ứng bản năng nắm chặt nắm tay, tránh việc phát ra âm hiệu nhằm lẫn gây rối loạn. May mắn kiềm chế được, nếu lỡ tay khiến nhột điểm của Diệp Tô thức giấc, tôi làm sao chịu nổi.

Nam nhân kia đột nhiên thay đổi ánh mắt nhìn về phía tôi, cười khê chớp mắt.

Chớp mắt muội người a!

Là kẻ địch xin mời ngài có chút tự giác của kẻ địch được không, đều là đại nam nhân hơn ba mươi rồi, tùy thời tùy chỗ dốc sức trăm họ thực dễ dàng khiến cho người xem phản cảm có được hay không?

Tôi liếc mắt trừng hắn một cái, nam nhân kia tựa hồ có chút ngoài ý muốn, lại nháy nháy mắt, sau đó bật cười. Chỉ là một động tác quay đầu đơn giản, khí chất trên người hắn lại lập tức từ bốn cột lột xác thành thận trọng từ lời nói đến việc làm, giống như hắn từ khi sinh ra liền có một linh hồn cùng ý chí kiên cường giống nhau cứng rắn mà ngoan cố, vẻ hoạt bát mới vừa rồi bất quá là ảo giác của tôi.

Tôi nhất thời lại nghĩ tới Johnny Depp*, một nửa là vì thuyền trưởng Jack Sparrow*, một nửa là vì tính khí thay đổi của thằng nhãi này.

Không phải thật sự là xuyên qua đây chứ? Cường bức tôi đi.

*Johnny Depp: là diễn viên người Mỹ từng hai lần được đề cử giải Oscar, nổi tiếng nhất với các vai diễn Jack Sparrow trong bộ ba phim Cướp biển vùng Caribe.

*Jack Sparrow: Thuyền trưởng Jack Sparrow là một nhân vật tưởng tượng trong loạt sản phẩm nhượng quyền thương mại của Walt Disney có tên là Cướp biển vùng Caribbean.

Tôi nhìn thử Diệp Tô, hắn đã hướng Việt Nam Vương nâng chén thăm hỏi, tôi không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, nhưng dựa theo bóng dáng cùng trình độ thả lỏng bắp thịt của hắn để phân tích, tư thái hắn hiện tại thực nhẹ nhàng. Ít nhất, là làm bộ như thực nhẹ nhàng.

Tôi bất đắc dĩ nhún vai, tiếp tục nhìn thẳng nam nhân kia, đề phòng hắn hướng về ai đó ra ám hiệu.

Nhưng mà nam nhân kia lại giống như lão tăng nhập định, ánh mắt tuy rằng mở to, tâm tư lại giống như sớm đã bay đến một chỗ khác trên địa cầu, hai mắt vô thần cơ thể cứng ngắc, nói hắn là tiêu bản hắn là cũng có người tin.

Kỳ quái.

Tôi thấp thỏm đứng suốt cả buổi tiệc, đến khi hoàng hôn, Việt Nam Vương thịnh tình mời Diệp Tô ở lại trong hoàng cung nghỉ ngơi, Diệp Tô thể nhưng lại đáp ứng, cũng khẩn cầu Việt Nam Vương cho phép hắn có một chỗ ở bên tàu để lấy chỗ đậu cho đội tàu.

Lấy khẩu khí của hắn, lần mượn bến tàu này đại khái sẽ không phải là tạm thời, hắn tựa hồ đánh giá có thể thuê lâu dài.

Việt Nam Vương rõ ràng là biết điểm này, nhưng hắn vẫn cực kỳ hào sảng mở ra hải đồ, chỉ điểm một chỗ đậu bên ngoài nhưng lại cùng vương đảo có địa phương liên thông thủy lộ rộng lớn, cũng ra lệnh cho kẻ dưới mở thuyền phía trước dẫn đường.

Diệp Tô cực kỳ lễ phép nói tạ ơn, đưa hải đồ cho Đinh Dương nghiên cứu, thời gian hơi có chút lâu.

Thừa dịp Diệp Tô hướng Đinh Dương chỉ điểm lộ trình hải đồ, nam nhân kia vô thanh vô tức mà lên đến phía sau tôi, lười biếng cười nói: “Nói cho hắn, hắn muốn làm cái gì cứ việc làm, nhưng ta cuối cùng sẽ lợi dụng thích đáng.”

Tôi cả kinh, đột nhiên quay đầu lại, người nọ đã về tới phía sau Việt Nam Vương, hơn nữa duy trì một bộ mặt bài tú-lơ-khơ.

Haiza, tôi gặp quý a .

Diệp Tô trở về bên cạnh tôi, bắt kịp ánh mắt tôi.

Hắn vẫn trầm mặc đến khi tiến vào phòng mà Việt Nam Vương an bài, đóng cửa lại, xem xét xung quanh một lúc sau mới ngưng trọng nói với tôi: “Người nọ là Hành Liệt.” Liệt hải vương trong truyền thuyết.

Tôi thở dài một hơi: “Quả nhiên!”. Lại đem những hiểu biết của tôi về Hành Liệt lặp lại cho hắn nghe, rồi sau đó khẩn cấp hỏi hắn, “Lúc trước ở dưới Nam Dương chàng đã từng gặp qua hắn phải không? Lần này vì sao không lập tức nhận ra? Hắn dịch dung sao? Hắn ở lại Việt Nam là bị đuổi hay vẫn còn có âm mưu khác? Hắn có thể gây bất lợi với chúng ta hay không? Chàng sai Đinh Dương đi làm chuyện gì?”

Diệp Tô dở khóc dở cười không thể ngăn lại những câu hỏi liên tiếp của tôi, trả lời: “Phải, hắn dịch dung, nếu không phải hắn cố ý để cho ta phát hiện, ta sẽ không chú ý. Xem ra nội chiến trong hải tặc so với tưởng tượng của ta càng nghiêm trọng, thực lực của hắn hiện giờ sợ là không đủ để chống lại, hắn đến Việt Nam hẳn là chờ đợi một cơ hội, nói không chừng, hắn chính là đang đợi ta.”

Diệp Tô lo lắng một chút: “Ta sai Đinh Dương đi thăm dò một việc. Hôm nay ở trong này nhìn thấy hắn, thực là ngoài ý muốn, tin tức ta có được thì hẳn phải là đang ở trong đám tàn quân của Nam Dương mà không phải là trốn ở đây. Cho nên trước khi Đinh Dương trở về, ta sẽ không dễ dàng đưa ra quyết định gì. Bất quá ta có thể khẳng định một chút, Hành Liệt hoàn toàn không cần phải ... đối với chúng ta xuống tay. Hiện tại hắn cần nhất chính là một đối tác, chứ không phải một kẻ thù.”

Hắn ôm lấy tôi, cẩn thận nhìn ngắm tỉ mỉ tôi: “Nhưng sói chung quy vẫn là sói, đáp ứng ta, nàng sẽ không làm việc gì thiếu suy nghĩ?”

Tôi bật cười: “Ta cũng không ngốc.”

Hắn cười dùng môi cọ cọ trán tôi, thấp giọng lẩm bẩm: “Đúng vậy, nàng là vợ thông minh nhất của ta.” Lại vuốt ve sau cổ tôi, “Đói bụng rồi phải không? Đợi một lát ta gọi người mang chút thức ăn tới, trong tiệc tối ta cũng không thể không ăn chút gì, bọn họ sẽ hoài nghi.”

Tôi cười nói: “Kỳ thật ta có thể đến phòng bếp ăn đầy một bụng, thuận tiện còn có thể hỏi thăm một chút, hướng gần hoàng cung nhất đi như thế nào, vì sao Việt Nam Vương lại bao che Hành Liệt.”

Diệp Tô cảnh cáo nhìn tôi liếc mắt một cái: “Nàng nghĩ cũng đừng nghĩ đến!”

Tôi nổi giận: “Chẳng lẽ để chàng hầu hạ gã sai vặt này?” Như thế tất cả mọi người sẽ nhìn ra tôi có vấn đề sao?

Diệp Tô thở dài một hơi: “Kỳ thật ta đã nghĩ qua để cho nàng theo Đinh Dương rời đi, nhưng là ta sợ Hành Liệt phái người đuổi theo nàng, ngược lại bắt nàng đến uy hiếp ta, cho nên ta chỉ có thể đem nàng trói tại bên người.” Hắn ôm tôi nhẹ nhàng lay động, cau mày làm nũng, “Nương tử thiên tuế, nàng nên thương xót tiểu nhân, đừng làm trái tim nhỏ bé ít được luyện tập của tiểu nhân nhảy loạn được không!”

Trong mắt hắn rõ ràng viết hai chữ lo lắng, tôi lập tức lại nghĩ đến Bùi Tấn nói hắn nhận được cái hộp Thảm Hồng đưa đến thiếu chút nữa không kiểm chế được, ngực không khỏi đau một trận, vội vàng nắm lấy cổ tay hắn thỏa hiệp: “Chàng nói gì ta đều nghe theo là được, tuyệt đối là cực kỳ ngoan.” Vừa cười hi hi ngất lời, vênh môi tranh công, “Cực kỳ ngoan nên có thưởng phải hay không?”. Đột nhiên cảm thấy gáy tê rần.

Tôi chưa kịp nghĩ lại đã bị xoay người nâng tay, bấm tay bắn ra một ám tiễn.

Diệp Tô ôm tôi nhanh chóng vịn người đem tôi che ở phía sau, tôi núp ở phía sau hắn chặt vật thăm dò, nhìn thấy một nam nhân anh tuấn mỉm cười thưởng thức ám tiễn: “Tiểu mèo hoang móng vuốt còn rất lợi hại.” Lại nghịch ngợm hướng tôi nháy mắt mấy cái.

Thăm rồi, nhìn thấy bộ mặt đích thực của đầu lĩnh hải tặc, liệu có bị giết người diệt khẩu hay không?

74. Chương 74: Ngồi Xuống Đàm Phán

edit: diepanhquan

beta: hanhmyu

Hành Liệt nhìn Diệp Tô đánh giá tôi: “Tiểu mèo hoang móng vuốt cũng rất lợi hại”. Lại bày ra tư thái thĩnh giáo, “Nữ nhân dữ tợn như vậy, người áp chế được sao?”

Diệp Tô mỉm cười, ý chỉ: “Cũng đành vậy.”

Hành Liệt nhún nhún vai, kéo ghế bành thành thực ngồi xuống, cả người tà tà ngồi phịch dựa vào lưng ghế: “Ta thích nữ nhân có tính tình mãnh mẽ, nhưng không có nghĩa là ta sẽ thích nữ nhân hơi một tý liền đem ta chọc thành lỗ thủng.” Sau đó lại hướng ta nháy mắt: “Huống chi lại là nữ nhân đã có quyền sở hữu”.

Diệp Tô ho nhẹ một tiếng, hướng bên trái di từng bước che chở cho tôi, hỏi hần: “Liệt Hải vương đương oai ở Nam Dương hạ mình đến Việt Nam, cuối cùng không phải chỉ là để tính toán chiếm mấy tiểu đảo, bảo dưỡng tuổi già chứ?”

Hành Liệt thoải mái thả lỏng cơ thể, lười biếng: “Đương nhiên là chờ người đến, cùng với người đàm phán điều kiện. Nói gì thì cũng đều là lão bằng hữu, dựa vào giao tình ngày trước giữa chúng ta, người nên nguyên ý cùng ta ngồi xuống nói chuyện”.

Diệp Tô a một tiếng kéo dài: “Các hạ có phải nhận lầm người rồi hay không? Để ta xem thử, chúng ta trừ bỏ đánh cướp cùng loại trừ nhau, cũng không có giao tình gì khác đáng nói”.

Tôi lướt qua đầu vai rộng lớn của Diệp Tô hung hăng trừng mắt nhìn Hành Liệt một cái, thời khắc chuẩn bị lại bắn hần một tiễn.

Hỗn đản, tôi được Diệp Tô nhắc nhở mới nhớ đến, vết thương trên bụng cùng trên mặt Diệp Tô không phải là do chính hần ban tặng sao!

Hành Liệt liếc mắt nhìn tôi một cái, giống như tiểu hài tử phát hiện món đồ chơi thú vị nở nụ cười: “Ô, nữ nhân của người tính toán báo thù cho người đấy”. Lại kéo cao tay áo, chỉ vào vết sẹo trên cánh tay phải, một đường con rết dữ tợn, nhìn tôi chậm rãi giải thích: “Đừng nóng giận, nam nhân của người cũng khiến ta sống không dễ chịu. Nếu không phải vì vết thương này, ta cũng không đến mức phải chạy đến Việt Nam trốn tránh.”

Diệp Tô để tay sau lưng an ủi vỗ vỗ tôi, giọng điệu mang ý cười: “Đúng vậy, ta tự hào vì có thể khiến Liệt Hải vương bị thương nặng”.

Tôi cẩn thận đánh giá một chút độ rộng cùng chiều dài vết sẹo kia, sau đó sâu sắc cảm nhận được rằng cho dù hần là Đông Phương Bất Bại hay Độc Cô Cầu Bại, cánh tay hần cũng nhất định sẽ mất ít nhất một tháng không động đậy. Có lẽ thủ hạ của hần chính là thừa dịp khoảng thời gian quý giá này xóa sạch quyền hành của hần, buộc hần mai danh ẩn tích lưu vong bên ngoài. Nhưng là... tôi lại nhìn hần vài lần, trong mắt Hành Liệt không những không có oán hận không cam lòng, ngược lại còn có chút hưng phấn thưởng thức kỳ phùng địch thủ.

Thưởng thức địch nhân của mình có đạo pháp chuẩn xác, xuống tay tàn nhẫn, có thực lực đem hần băm thành nhân bánh sủi cảo sao? Người này đầu óc bị hỏng rồi?

Không chỉ bộ não của hần bị hỏng, từ mức độ căng thẳng trên cơ thể cùng nụ cười chân thành trên mặt Diệp Tô, xem ra, ý tưởng của hần cũng giống nhau không kém.

Có thể thấy được nam nhân đều là kẻ điên.

Tôi trở mình xem thường, ngón tay cầm cơ quan ám tiễn cẩn thận lui ra phía sau, cho đến khi lưng dán sát vào vách tường.

Thanh âm ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ vách tường cho tôi biết, bức tường này rất dày, khả năng có người phá tường vào giết tôi trở tay không kịp không lớn.

Vì thế tôi dựa vào vách tường cánh tay kê nâng, đương nhiên nhắm ngay Hành Liệt, cho dù hấn hành động nhanh chóng đến nỗi tôi không kịp nhắm đầu hấn, tôi cũng có thể nhắm bụng hấn, sau đó độc trên mũi tên sẽ giúp tôi giải quyết tất cả vấn đề sau đó.

Chỉ cần hấn động đến nam nhân của tôi, tôi liền nhất định sẽ bắn hấn thành con nhím.

Hành Liệt nhìn thấy tôi cười hì hì, chống cằm nghiêng ngẫm liếc mắt một cái lại liếc mắt một cái, Diệp Tô hơi hơi không vừa lòng: “Có gì phải làm sao?”

Hành Liệt xách một hộp thức ăn đặt lên bàn: “Thấy nữ nhân của người đứng cả buổi, chưa ăn chút gì, vì thế đặc biệt mang chút thức ăn tới đây, xem như bày tỏ ý tốt, cũng để tránh nàng lại dùng độc tiễn bắn ta.”

Tôi cười nhạt một tiếng: “Nếu ta không tin người, ta như thế nào sẽ ăn thức ăn của người?”

Hành Liệt làm ra vẻ suy nghĩ: “Bởi vì... nam nhân của người tin tưởng ta?”

Diệp Tô quay đầu lại nhìn tôi cười: “Đúng vậy, ta tin tưởng hấn. Đường đường là Liệt Hải vương sẽ không làm ra mấy chuyện ti tiện hạ độc trong thức ăn”.

Nam nhân đều là bệnh thần kinh!

Tôi thăm mắng một câu, không tình nguyện hướng Hành Liệt gật gật đầu: “Như vậy làm phiền. Bất quá ta cũng không muốn bắt chúc chu công nhổ ra nhai lại, bởi vậy vẫn là chờ ngài đi rồi, ta mới chậm rãi hưởng thụ đi.”

Hành Liệt chống đầu cười cười, trong ánh mắt biểu thị vẻ hoài niệm: “Làm sao bây giờ, ta tựa hồ yêu thương nữ nhân của người”.

Diệp Tô nhếch môi, trên mặt nhăn nhó: “Lần sau người nói như thế nữa, cho dù là vui đùa, ta cũng sẽ rút đao đánh.”

Hành Liệt không thú vị nhún nhún vai: “Được rồi, nói chính sự”. Hấn chuyển tư thế ngồi từ mười điểm hai mươi điều chỉnh tới mười một điểm hai mươi lăm: “Phong Sào cùng Hoàng Nghĩa phản bội, cho dù ta có ý ẩn lui cũng không thể ngồi xem hai người kiêu ngạo, mà đối thủ chủ yếu ở Nam Dương lần này của người chính là hai người này. Chúng ta có cùng kẻ thù. Người liên hợp với đội tàu Nam Dương giúp ta giải quyết hai người này, ta giúp người làm thiệt hại nặng các đội tàu Nam Dương khác, bảo đảm đường biển của người không mất, cả bên trong lẫn bên ngoài.”

Diệp Tô nhíu mày: “Đường biển Nam Dương nếu không có đội tàu địa phương giúp đỡ quản lý, ta cũng không thể chắc chắn sẽ nắm được trong tay. Vấn đề này, ta càng có khuynh hướng đàm phán mà không phải dùng sức để giải quyết. Lại nói, quan thanh liêm khó đoạn tuyệt việc nhà, hải tặc các người đến tột cùng ai chính ai tà, ta không rõ ràng lắm, cũng không muốn nhúng tay vào”.

Hành Liệt cười: “Thật không? Đội tàu Nam Dương có thể không nói cái gì nghĩa khí hoặc tín nhiệm, hướng chi Na gia ở Nam Dương...” Hấn lắc đầu, ngược lại nói: “Hải tặc đã không còn là hải tặc ngày xưa, gần mười năm nay ta công việc bù đầu bù cổ, từ lâu đã ở trên đất liền tích trữ một chút sản nghiệp để các huynh đệ có nơi dưỡng lão. Nhưng mà Phong Sào cùng Hoàng Nghĩa rất tàn nhẫn, bọn họ quyết không cho phép hải tặc lên bờ, tiết lộ hành tung của bọn họ chính là bí mật. Không loại bỏ hai người bọn họ, các huynh đệ về sau sẽ không thể an tâm. Chỉ cần người đáp ứng hợp tác, tàn quân hải tặc tuần tra ở Việt Nam đều sẽ nghe lệnh của người”.

Diệp Tô lắc đầu thở dài: “Tha cho ta đi, những kẻ tàn nhẫn này của người, ta có thể không áp chế được.” Hấn đi đến trước mặt Hành Liệt, cũng kéo ghế dựa ngồi xuống, nhìn chằm chằm ánh mắt Hành Liệt nói một hồi: “Người đã muốn thoái lui, cũng không cần xen vào cục diện rối rắm này nữa, dựa vào thân thủ của người, ai có thể làm khó được người? Muốn ta hợp tác cùng với người, tin tưởng người, người phải nói nguyên nhân thật sự.”

Hành Liệt trầm mặc một lúc lâu, thở dài một tiếng: “Người hấn là đã biết.”

Diệp Tô ngả người trên ghế, mím môi cười: “Liệt Hải vương gần đây đem nữ nhân trở thành đồ chơi, sẽ bởi vì một nữ nhân vứt bỏ gia nghiệp to như vậy, rửa tay chậu vàng*?”

*“Rửa tay chậu vàng” hoặc “rửa tay gác kiếm”: nghi thức của giới giang hồ, khi một người muốn rời bỏ võ lâm

Hành Liệt giương mắt nhìn hần, chậm rãi lặp lại: “Người hần là đã biết.”

Diệp Tô cũng trầm mặc một hồi, thở dài: “Đúng vậy, ta đã biết.” Hần quay đầu nhìn tới liếc mắt một cái, dùng ánh mắt nói hần yêu tôi.

Tôi chớp chớp mắt, quay về phía hần nói một câu không thành tiếng: Buổi tối ép khô người, trong lòng tức giận kinh khủng.

Ban ngày, đều là đàn ông cao lớn thô kệch, nói chuyện cần người tới ta đi cũng cần phải sắc bén thế sao? Tôi không phải là người nhân từ chạy bằng hơi tâm động đâu! Đơn giản tỏ vẻ ta yêu thích một cô nương nhưng là nghề nghiệp của ta trói buộc bắt ta kết hôn vì quyền lợi nên ta hiện tại cần người giúp ta đánh bắt ngờ, diệt trừ những kẻ trở mặt khiến cho bọn chúng lộn xộn để cho ta yên tâm cùng muội tử của ta tay trong tay bôn tẩu ngắm tà dương, như thế có chút khó khăn không?

Có phải nam nhân đều cho rằng đứng trên được nữ nhân là thành tích, yêu một nữ nhân chính là vết nhơ?

Tôi sáng tỏ liếc mắt nhìn Hành Liệt một cái, quyết định hoàn toàn khinh thường hần ta từ nhân cách.

Diệp Tô hỏi hần: “Phong Sào cùng Hoàng Nghĩa có bao nhiêu người? Hiện tại ở đâu?”

Hành Liệt từ trong ngực lấy ra hải đồ, chỉ vào vị trí: “Luôn ở nơi này đối phó cùng người Hoa gia Nam Dương, đội tàu Na gia thường thường đến gõ một hồi chiêng trống, nhưng hần là còn chờ viện quân của người. Hoa gia bởi vậy đối với Na gia vô cùng bất mãn, chỉ là căn cứ vào hoạ ngoại xâm mới tạm thời nén giận, bất quá gần đây cũng là thấy hải tặc liên trồn, không chịu cùng hai người Phong, Hoàng chính diện giao chiến.”

Hần lại ở nơi nào đó vẽ một vòng: “Nơi này đá ngầm san sát, còn có nhiều lốc xoáy, nếu người có thể thuyết phục Na gia tạm thời bỏ qua khối đảo nhỏ này, đem Phong, Hoàng dẫn đến chỗ này, lại tiến hành vây đánh, nhất định làm ít mà công lớn.”

Hành Liệt nói: “Thuyền của ta có thể lẫn vào trong đội tàu hải tặc trong ứng ngoài hợp, cũng có thể đi đường vòng phía sau, trợ giúp người một tay. Chỉ cần đợi xem người điều khiển như thế nào.” Hần nhìn Diệp Tô: “Ta sẽ điều mười chiến thuyền cho người, khoang lái đều là tâm phúc của ta, kỷ luật nghiêm minh tuyệt không hai lời. Nhưng ta có một điều kiện, sau khi xong mọi chuyện, cho bọn họ một con đường sống”.

Diệp Tô gật đầu: “Đương nhiên.”

Hai người lại thương lượng một chút chi tiết chiến lược chiến thuật, cư xử giống như đã đàm phán ổn thỏa, Diệp Tô đột nhiên hỏi hần: “Trong đội tàu của ta có người của người không?”

Hành Liệt cười cười: “Đương nhiên là có, nhưng tối hôm trước số thư tín gửi đi không phải người của ta. Nếu người muốn hỏi chuyện này.”

Diệp Tô cười lạnh một tiếng: “Nói như thế, chính là người của Na gia?”

Hành Liệt lười biếng cuốn lại hải đồ: “Không biết. Có điều tin hay không tùy người, Na Đóa dùng giá cả mua mạng nữ nhân của người, nàng đối với đội tàu của người cùng người của người chắc chắn có quan hệ.” Hần buồn cười: “Xác thực nữ nhân này không có đầu óc nhưng cái khó là nàng ta không hết hy vọng, nàng nói muốn cái gì, sẽ không từ thủ đoạn cướp về. Huống chi lưu lại người, đối với Na gia chính là như hổ thêm cánh nha thuyền vương Diệp Tô.”

Diệp Tô không để ý tới trêu chọc của hần: “Nàng mua chuộc ai?”

Hành Liệt nhún nhún vai: “Gần đây Na gia chỉ một khoản tiền đáng kể mà không rõ tung tích, Na Đóa bắt đầu chuẩn bị chuyện thành thân, mua một lượng lớn vải đỏ cùng vải trắng, tân trang lại cũng như xây dựng thêm bến tàu cùng xưởng tàu. Nữ nhân này tính toán đồng thời chuẩn bị tang lễ cho nữ nhân của người cùng hôn sự của nàng, quá nóng vội, lú lo.”

Biết rõ không nên giận chó đánh mèo, tôi vẫn hung hăng trừng mắt liếc Diệp Tô.

Diệp Tô trầm mặc không nói, Hành Liệt nghiêng đầu cười xấu xa: “Nam Dương xem như là địa bàn của Na gia, người yên tâm mang theo nữ nhân của người đi để mạo hiểm sao? Người ta không giống ta, khinh thường dùng thủ đoạn bẩn thỉu. Bọn họ nếu là thật muốn giết chết nữ nhân của người, người nhất định ứng phó rất mệt.”

Tôi nhin không được cười lạnh: “Cho dù Na Đóa không dùng nhiều tiền mua tính mạng ta, người cũng sẽ không buông tha ta đi? Bởi vì người đối với Diệp Tô không hoàn toàn yên tâm, người cần một người làm con tin, khiến hần đối với người nói gì nghe vậy!”

Hành Liệt nhìn tôi liếc mắt một cái, hướng về phía Diệp Tô cười khổ: “Vì sao chúng ta đều không chịu yêu một nữ nhân đàn độn?”

Diệp Tô cũng cười: “Có lẽ, là bởi vì nhiệt tình yêu thương khiêu chiến?”

Hần trầm mặc một lúc lâu, ngẩng đầu hướng Hành Liệt nói: “Để ta suy nghĩ lại.”

Hành Liệt gật đầu, đứng lên mở cửa dẫn vào một thiếu niên. Thiếu niên kia khoảng mười lăm sáu tuổi, cũng mặc trang phục và đạo cụ của gã sai vặt, cao xấp xỉ tôi: “Hần là đứa nhỏ ta thu dưỡng, thân thủ không tồi, độc bình thường đều nhận ra được. Người nếu quyết định để nữ nhân của người lưu lại thì nên đem hần theo, thay mặt đối đảo.”

Diệp Tô nói: “Ta hỏi ý kiến của nàng một chút.”

Hành Liệt cười: “Ta hiểu.” Sau đó mang theo người rời đi.

Diệp Tô quay đầu nhìn tôi một lát, đi tới cúi đầu sờ hai má của tôi, tôi ngẩng đầu theo dõi ánh mắt hần, cười khổ một tiếng: “Chàng đã quyết định rồi có phải hay không?”

Diệp Tô gật gật đầu, chậm rãi nói: “Ta không thể để nàng mạo hiểm.” Hần cúi đầu đem tôi kéo vào trong lòng, thanh âm có chút vô lực: “Ta sợ.”

Tôi thở dài một tiếng, chuyện Thẩm Hồng ảnh hưởng đối với Diệp Tô có lẽ so với tôi càng sâu sắc hơn. Từ khi rời bến đến nay, hần lúc nào cũng luôn luôn đem tôi cột vào bên người, sau khi biết rõ trong đội tàu có nội gian, hần lại càng không cho tôi một mình hành động. Tôi là kẻ ngu ngốc nhớ ăn không nhớ có, hần không phải như thế, hần vẫn lo lắng an nguy của tôi, mà hiện tại Hành Liệt nói tin tình báo cho hần biết khiến hần càng sợ hãi.

Tôi ôm thắt lưng hần, đem mặt chôn ở trước ngực hần, náo loạn ngực hần một hồi mới mở miệng hỏi: “Chàng tin hần sao?”

Hần gật gật đầu: “Tin.”

Có lẽ đây là cái gọi là anh hùng tiếc anh hùng. Tôi cũng tin tưởng, Hành Liệt là một nam nhân nhất ngôn cửu đỉnh, chỉ cần hần đáp ứng, hần sẽ đem hết toàn lực bảo vệ bình yên cho tôi.

Tôi hỏi hần: “Khi nào chàng trở về tìm ta?”

Diệp Tô suy nghĩ một chút: “Nhiều nhất là hai tháng.”

Tôi gật đầu, nhìn hần nghiêm mặt: “Được, tính từ ngày chàng lên thuyền rời đi, sáu mươi ngày sau nếu chàng không xuất hiện trước mặt, ta liền nhất định sẽ đi tìm chàng. Phá vỡ cũng được, giết người cũng xong, ta cho dù chết, hồn cũng sẽ theo gió tìm chàng.”

Trái tim Diệp Tô ở đầu ngón tay tôi đập rất kịch liệt, hần suy yếu kháng nghị: “Chuyện trên biển ai cũng không nói trước được, nếu gặp phải sóng gió sẽ trì hoãn một hai ngày?”

Tôi nắm lấy vạt áo trước của hần trừng mắt: “Diệp Tô! Ta đáp ứng chàng ở lại bên người một nam nhân nguy hiểm như vậy, đơn giản là tín nhiệm chàng, thương chàng. Nhưng chàng sẽ không hy vọng làm cho ta phải trải qua một lần nữa cảm giác như của chàng khi nhận được cái hộp Thẩm Hồng đưa tới?”

Diệp Tô sửng sốt một lát, nghiêm túc nói: “Được, sáu mươi ngày. Ta cho dù bơi trong nước, cũng sẽ trong vòng sáu mươi ngày đứng trước mặt nàng.”

Tôi gật gật đầu, tay phải trượt xuống, cách quần áo ít ỏi của hấn chuẩn xác nắm lấy nhược điểm của hấn, nghiêng rằng nghiêng lợi: “Còn có, chàng dám chạm vào Na Đóa một chút thì biết tay ta!”

Diệp Tô bật cười, đầu dong đưa tựa như trống lắc: “Không dám không dám! Nó vĩnh viễn là của nàng.” Hấn hai tay ôm lấy thắt lưng tôi nâng lên, dùng ưu điểm bộc phát đón lấy sở hử của tôi, không tha hỏi: “Có phải chúng ta nên nghỉ ngơi ở đây?”

Tôi cắn răng một cái một dặm chân: “Liều mình bồi quân tử!”

75. Chương 75: Một Nửa Là Tình Thánh, Một Nửa Là Ác Ôn

beta: Mạn Châu Sa & hanhmyu

Sáng sớm hôm sau, Diệp Tô sẽ mang đội tàu rời đi.

Trên bến tàu, tôi lôi kéo hấn nhẹ giọng dặn dò: “Phải biết tự chăm sóc bản thân, nếu chàng dám để bản thân bị thương, ta sẽ cắn chết chàng.”

Diệp Tô cười khổ: “Ta tất nhiên không dám.”

Hành Liệt đứng ở một bên, không ngừng huýt sáo: “Ta còn tưởng rằng nàng ta và người sau khi ở cùng một chỗ sẽ trở nên dịu dàng, không nghĩ tới lại càng trở nên hung dữ. Huynh đệ, người rút cuộc đang âm mưu cái gì hả?”

Chúng ta sao lại có thể thích loại tình thú này cơ chứ! Tôi quay đầu lại lườm hấn một cái, rồi nhẹ giọng hỏi Diệp Tô: “Chàng thật sự tin tưởng hấn sao? Ta thấy hấn chưa chắc chịu ở Việt Nam chờ chàng trở về.”

Hành Liệt lưỡi biếng nói tiếp: “Không cần đoán, hỏi trực tiếp ta đi. Đúng vậy, ta không định ở lại Việt Nam. Chờ đội tàu của người xuyên qua eo biển, ta liền theo hướng Tây thẳng xuống Nam Dương, sau đó trốn đi.”

Tôi và Diệp Tô cùng nhau trừng mắt hấn, Diệp Tô nhướn lông mi hỏi hấn: “Người còn chuyện gì chưa nói nữa?” Ngừ khí nhu hòa lại tràn đầy nghiêm túc rất giống nhân viên chính phủ khi thẩm vấn: “Thẳng thắn khai báo sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị”

Hành Liệt nhảm chán ngoáy ngoáy lỗ tai: “Che mắt mọi người thôi, ở lâu tại Việt Nam không phải kế tốt, chưa chắc đã ngăn được có kẻ mong lấy được đầu của ta đi nộp cho Phong Sào, Hoàng Nghĩa. Vì người phụ nữ của người, ta cũng phải cẩn thận không phải hay sao? Yên tâm, ta đã nói là ta xếp cơ sở ngầm ở trong đội tàu của người, không cần biết ta đi tới đâu, người và người phụ nữ của người cũng sẽ không mất liên hệ. Hơn nữa, ta phải nuôi một con mèo hoang nhỏ làm gì chứ? Thay người chiếu cố hai tháng, phỏng chừng đã muốn lấy cái mạng già của ta rồi.”

Tôi nhếch khóe miệng cười với hấn: “Ngài khách khí rồi.” Ai muốn mạng của ai còn chưa biết đâu.

Diệp Tô ẩn bả vai tôi, nhìn chằm chằm Hành Liệt trầm giọng nói: “Hành Liệt, tuy rằng ta tin tưởng người, nhưng ta không tin người bên cạnh người. Cho nên, người phải dùng tính mạng người phụ nữ của người ra cam đoan với ta, Lăng Đương sẽ bình an vô sự. Nếu người không làm được, bất luận chân trời góc biển ta cũng sẽ tìm được nàng ta, sau đó dùng phương pháp độc ác nhất tra tấn nàng ta. Có thể ta không ra tay được, nhưng sẽ có kẻ thay ta ra tay. Dù cho cả đời, ta cũng không bỏ qua cho người phụ nữ của người, người hiểu chưa?”

Soạt, bắt đầu nói lời ác độc rồi, làm tốt lắm thân ái của ta!

Hành Liệt trầm mặc trong chốc lát, thở dài một hơi: “Người đây là bức ta dùng sinh mệnh để bảo vệ nàng sao. Ta sẽ không để người thất vọng.”

Diệp Tô gật gật đầu: “Đa tạ.”

Hành Liệt cười khỏ: “Là ta đa tạ người mới đúng.”

Hai vị đại ca trịnh trọng bàn giao tôi cùng quyền sở hữu con thuyền, tôi đứng ở chỗ cao của bến tàu nhìn theo Diệp Tô, cho đến khi bóng dáng đội tàu biến mất mờ mịt phía chân trời, mới thu hồi tầm mắt.

Hành Liệt búng búng tay: “Trở về đi, ta có lời muốn nói với người.”

Tôi nhin không được xùy một tiếng: “Ta sẽ ngoan ngoãn nghe lời, người nói cái gì ta làm cái đó, không nên nghe sẽ không nghe, không nên hỏi sẽ không hỏi, nếu người cho rằng ta ngay cả xem cũng không nên xem, ta sẽ làm bộ mình là người mù.” Con tin của lão đại xã hội đen có cái gì đâu cơ chứ? Chẳng qua là cảnh cáo tôi tốt nhất nói những lời dễ nghe, ít gây phiền toái, ít tự cho là đúng.

Tôi cũng không phải kẻ ngốc, với loại người hay đùa giỡn như hắn sẽ thay đổi ý định rất nhanh. Nếu Diệp Tô đã thay tôi uy hiếp hắn, tôi không thể nghĩ ra nguyên nhân nào khác khiến tôi phải thường xuyên xuất hiện trước mặt hắn, đứng nơi đầu sóng ngọn gió.

Hành Liệt bật cười: “A, ta cũng không nghĩ sẽ bắt người phải làm như vậy.” Hắn đưa tay giữ chặt bả vai tôi, nhẹ giọng dặn dò: “Đừng giãy dụa. Từ giờ trở đi, thân phận của người là người phụ nữ của ta.”

Tôi nhanh chóng liếc hắn một cái: “Giả vờ cho ai xem? Giả vờ tới trình độ nào?” Mơ mộng hão huyền làm Mã Lệ Tô* vạn người say mê, tôi cho tới bây giờ chưa làm qua, Hành Liệt cũng không có vẻ là kẻ thối nát tới mức vợ của bạn cũng không khách khí mà ức hiếp, tôi cho rằng chỉ có một nguyên nhân có thể giải thích là, hắn muốn đem tôi lợi dụng làm kẻ trá hình, ví dụ như dùng tôi làm tấm gỗ hấp dẫn hỏa lực hay gì đó.

*Mã Lệ Tô: Mary Sue – một nữ nhân vật fanfiction hoàn hảo, luôn xinh đẹp, thông minh

Thật sự là người vừa đi trà liền lạnh a.

Hành Liệt cười cười, không cho tôi phân trần đem tôi đi về phía hoàng cung: “Hỏi nhiều như vậy làm gì, người không phải vừa mới nói phải ngoan ngoãn phối hợp hay sao?”

Tôi bị bức đến bật cười: “Ngài cũng không phải mới nói qua, ngài không muốn bắt ta phải làm như vậy sao? Ngoan ngoãn nghe lời, không nghe không hỏi là tố chất cơ bản của con tin, nhưng rõ ràng yêu cầu của người không đơn giản chỉ như vậy. Nếu người không giải thích rõ, khó đảm bảo được rằng ta sẽ tự quyết, khả năng phát huy sẽ vượt xa người thường hoặc thất thường một chút, trong lúc vô tình phá hủy chuyện của người, tính là tại người hay vẫn tính là tại ta?”

Hành Liệt trầm mặc một hồi, bất đắc dĩ lắc đầu thở dài: “Ta thật thương cảm cho Diệp Tô.”

Tôi lập tức vặn lại hắn: “Ta còn thương cảm cho người phụ nữ của người hơn cơ! Không danh không phận, không nói tới việc mỗi ngày phải lo lắng an nguy của người, còn phải trốn đông trốn tây, để tránh bản thân bị người khác bắt đi uy hiếp người. Cho dù hai việc đều xử lý tốt, ngoan ngoãn ở nơi nào đó an toàn chờ người đi tìm nàng ta, người còn trốn ở đây ôm người phụ nữ của kẻ khác diễn trò.”

Hành Liệt xì một tiếng: “Người sao có thể khẳng định nàng ấy thích ta ở bên cạnh.”

Tôi nhìn hắn liếc mắt một cái: “Là người một mình tình nguyện?” Không phải chứ, đường đường Liệt Hải Vương, khuôn mặt đẹp trai, dáng người cực phẩm, lại đơn phương sao? Lão già ngài cũng quá hữu tình đi.

Hành Liệt mỉm cười: “Tất nhiên không phải. Là do nàng không muốn gặp ta.”

Tôi đảo tròn mắt: “Người đánh nàng? Bị nàng bắt gặp thông dâm với kẻ khác ở trên giường? Giết người thân của nàng? Hay là làm chuyện không thể tha thứ với nàng?” Chuyện này có thể nghĩ tới.

Hành Liệt duy trì nụ cười khỏ, chậm rãi lắc đầu: “Đều không phải, chỉ là nàng không thể chấp nhận việc ta làm, nàng hy vọng ta già từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, nhưng ta lại không thể rút lui.” Tầm mắt hắn thản nhiên đảo qua những người qua đường giáp ất bính đình* “Chưa từng nhìn qua việc làm một vị đế vương sẽ chết một cách thanh thản sao? Mặc kệ ta có lưu luyến vị trí này hay không, Nhâm Hải Vương tiếp theo sẽ tìm giết ta, diệt trừ hậu hoạn, tự mở đường treo cờ cho chính mình.”

*Giáp ất bính đình : A B C D

Rõ ràng là những lời rắm thối, bị hấn nói ra lại làm cho người ta tin phục, tôi nghĩ mình nhất định đã mắc phải hội chứng Stockholm của con tin rồi, chỉ trong thời gian một nén nhang đã không thể nào sinh ra phản cảm với hấn.

Có điều tôi vẫn là chưa thấy qua tình yêu của hấn: “Ngài anh minh thần võ như vậy, loại chiêu số giả chết gửi hồn người sống, không cần ta nhắc nhở ngài chứ? Hơn nữa, đại ca, người là hải tặc nha, nàng nói không muốn gặp người, người liền chấp nhận? Nghe lời như vậy, người làm cách nào có thể đốt giết đánh cướp đây? Nàng nói “không” người liền quần quít lấy nàng a, trăm con chim trong rừng không bằng một con chim trong tay, mặc kệ nữ nhân ngoài miệng nói cái gì, trong lòng đều là hy vọng người giống thuốc cao bôi trên da chó dán chặt lấy nàng.” Vừa nói vừa nhin không được nghiêng rằng nghiêng lợi, con chim tình yêu của ta vừa mới bị hấn đuổi đi, Hành Liệt chết tiệt.

Hành Liệt cười tùm tùm phá dài diễn của ta: “Hay là, chính là ngược lại, người dán chặt lấy hấn?”

Tôi thần nhiên gật đầu: “Núi không đi theo ta, ta phải đi theo núi. Thể diện hay gì đó không nằm trong phạm vi lo lắng của ta, chỉ cần ta muốn, khóc lóc om sòm đòi sống chết thì có gì không được. Diệp Tô sẽ không xem thường ta, ngược lại sẽ bởi vì ta để ý hấn mà vui vẻ.”

Hành Liệt cười to, sau đó từ từ thở dài: “Ta bắt đầu hâm mộ Diệp Tô .”

... Nay, trận doanh của ngài cũng chuyển biến quá nhanh rồi?

Hấn đem tôi mang vào giữa phòng, nhét vào bình phong phía sau dặn: “Quần áo đều đã có sẵn, sau khi thay đồ nữ trang, chúng ta liền lên thuyền rời đi.”

Tôi chống cự: “Người không nói rõ ràng, vì sao ta phải nghe lời người?”

Hành Liệt ôm tay, lười nhác dựa ở trên tường: “Với ta mà nói, người giúp ta nguy trang thay nàng. Ta bên người có thêm nữ nhân như hình với bóng, những kẻ mưu toan xuống tay với nàng sẽ điều tra lại, một là phủ nhận người là nàng ấy, hoặc là, nàng ấy có phải đã thất sủng hay không. Người tìm nàng ấy sẽ chậm lại, nàng sẽ lợi dụng trong khoảng thời gian này làm xong chuyện nàng muốn làm. Với người mà nói, người có thể danh chính ngôn thuận mà đặt dưới sự bảo hộ của ta, chỉ cần người cùng ta như hình với bóng, ai cũng không thể chiếm được người nửa điểm. Hơn nữa, không khách khí mà nói, người mặc áo liền quần lừa người thường còn được, người của ta liếc mắt một cái sẽ phát hiện, người là nữ giả nam.”

Tôi bĩu môi: “Người là hành gia, nghe lời người. Bất quá có thể cho ta chút thể diện hay không, ra bên ngoài chờ.” Lúc này võ lâm cao thủ trước mặt chỉ cách một tấm bình phong nói tôi cởi áo ra, tháo thắt lưng, tôi thật sự là không có chút cảm giác an toàn nào.

Hành Liệt cười tùm tùm: “Không được, người buổi tối còn phải ngủ cùng giường với ta, cho nên ta cho rằng, người nên chậm rãi thích ứng sự tồn tại của ta, như thế mới không có cảnh muôn vạn lỗ thủng trên người ta.”

Tôi cứng ngắc cười cười: “Người nhìn người thật thập phần chuẩn xác a.”

Hành Liệt lười biếng vươn hai ngón tay làm cái đại khái là thủ thế cảm kích: “Đa tạ khích lệ.”

Ai, người đang dưới mái hiên a.

Chui vào bình phong phía sau lấy quần áo ở trên người so thử, tuy nhỏ nhưng vô cùng thích hợp, xem ra ánh mắt của thằng nhãi này cũng rất chuẩn xác. Tôi lại thăm dò xem vị trí của hấn, một bên dựng thẳng lỗ tai một bên nhanh chóng thay quần áo, các thứ vũ khí trên người mang theo như cũ, món vũ khí tổng hợp mã tấu như dao Thụy Sĩ phải tháo xuống theo đại lưng, rồi đến váy, mặc dù có chút bất tiện nhưng cũng không đến mức nghiêm trọng lắm.

Tôi đẩy bình phong ra, ho nhẹ một tiếng chỉ trích hấn: “Người chưa chuẩn bị hài cho ta.” Tiểu thư nũng nịu đòi gãi sai vật đòi giày vải, là người đều biết nói không quá bình thường.

Hành Liệt ngoái đầu nhìn lại cười, chìa chìa ghế bành: “Lại đây ngồi xuống.”

Hấn ở trước mặt tôi ngồi xổm xuống, từ trong ngực lấy ra hai chiếc giày thêu, tháo tất ra khỏi chân tôi, cẩn thận thay tất và giày thêu. Có thể hình dung quảng cáo băng vệ sinh như thế nào, đại khái là có thể hình

dung đôi giày thêu này như thế. Nhẹ nhàng, khéo léo, về phần có thể lên xe đạp ngựa hay không tôi đoán là có thể nhưng sẽ không ai nhận ra.

Tôi vẽ mặt gian tà lắc lắc mũi chân: “Ngài là muốn làm cho ta ở trong phòng, khổng ra nổi cửa lớn hay sao?”

Hành Liệt ngẩng đầu hướng tôi nhe răng mỉm cười: “Người muốn đi giày bó tới Nam Dương? Cho dù người không để đi, ta có thể ôm người.”

Haiza, đồ lưu manh!

Tôi rút hai chân trong tay hắn về, mặt không chút thay đổi: “Như thế này cũng là kiểu cho ta làm quen một chút cách người sủng nịnh nữ nhân?” Thực hăm hại cha, lòng tơ của tôi dựng hết cả lên.

Hành Liệt tán thưởng chớp chớp mắt: “Đúng vậy, ta đối với nữ nhân từ trước đến nay quan tâm đầy đủ, nhất là nữ nhân ta yêu, ta sẽ đem nàng cưng chiều ở trong lòng bàn tay.” Đại thúc, ưu nhạc mỹ thực hẳn là thỉnh ngài đi làm người phát ngôn, ngài so với Chu Kiệt Luân cũng có sức thuyết phục.

Tôi yên lặng lên lông tơ đang dựng đứng: “Ách, ha ha, ha ha... Diễn trò không phải trường hợp nào cũng phải diễn chứ, ta cũng không phải con hát. Người dù sao cũng phải cho ta cái danh sách, ta nên đề phòng ai?”

Hắn đứng lên nhìn tôi: “Mọi người. Những người ta có thể tin tưởng đã đi theo bị Diệp Tô, những kẻ còn lại, ngoài ta ra, người đều phải đề phòng.”

Tôi rên rỉ một tiếng: “Nhiệm vụ gian khổ như thế, lão già ngài thực để mắt tới ta.”

Hành Liệt bình tĩnh nhìn tôi: “Không phải sao? Ta tin tưởng Diệp Tô, nếu không phải ta cần người, người căn bản không có lý do lưu lại. Về phần người có thể nói A Đóa hay không, theo ta một chút quan hệ đều không có.”

Hắn rời khỏi tôi: “Dùng dùng ám tiễn hoặc là mê dược đối phó ta, giữ lại vài thứ kia, về sau sẽ có thời điểm người cần dùng tới. Chờ lên thuyền, ta sẽ nói cho người ai có thể lợi dụng, ai phải rời xa. Từ hôm nay trở đi trong vòng hai tháng, người phải cùng ta đứng chung một chỗ, cho nên không cần làm chuyện gì ngu xuẩn khiến ta phải hao phí thời gian cùng tinh lực không cần thiết đến bảo hộ người.”

Tôi trừng mắt hắn: “Ở trong mắt người, có phải người được chia làm hai loại, có thể lợi dụng và không có giá trị lợi dụng?”

Hành Liệt cúi đầu mỉm cười, vẻ mặt ôn nhu tới mức có thể nổi trên mặt nước: “Còn có một loại, chính là nữ nhân ta yêu. Có điều đáng tiếc, người không phải loại này.”

Hô, tôi đây an tâm rồi.

76. Chương 76: Bắt Kẻ Trộm Thuyền

edit: diepanhquan

beta: Mạn Châu Sa & hanhmyu

Cả đoạn đường tôi được Hành Liệt xách trở lại bến tàu, chân không chạm đất, chuẩn bị lên thuyền. Quốc vương nước Việt Nam nhắm mắt theo đuôi theo sát ở phía sau hắn biểu diễn màn kịch “Mười tám lần đưa tiễn”*, hai lão nước mắt như mưa tựa hồ như tình cảm rất chân thành thấm thiết.

*“Mười tám lần đưa tiễn” : Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài lúc chia tay nhau, người này đưa tiễn người kia, người kia lại đưa tiễn người này, tổng cộng đến mười tám lần. Ở đây ý chỉ sự lưu luyến, không muốn chia li.

Ồ, hẳn không giống với kẻ biết diễn kịch tốt như vậy!

Hành Liệt ném tôi xuống, thân thiết vỗ bả vai tiểu lão đầu: “Mấy ngày này đa tạ đại ca chu đáo chiêu đãi, đệ ghi tạc trong lòng, không biết làm thế nào báo đáp...” Lưỡi cũng thật là dẻo, Quốc vương nước Việt nhìn cũng đã hơn sáu mươi, đủ tuổi làm ông nội hần, còn xưng hô huynh đệ, đúng là không biết xấu hổ.

Tiểu lão đầu vẻ mặt đau khổ nghe hần nói nhảm, ánh mắt thỉnh thoảng hướng trên mặt biển quan sát một vòng.

Đây là... chờ cứu binh sao?

Hành Liệt ra vẻ không biết, vừa dùng tiếng địa phương lẫn tiếng cổ điển nói nhảm, còn mang vẻ mặt trịnh trọng nhiệt tình như thật sự có tình cảm, nhưng nhìn vào ánh mắt mập mờ của hần liền biết, thằng nhãi này vô cùng hưởng thụ tâm tình dồn nén đau khổ của Quốc vương nước Việt Nam, dễ chịu đến nỗi tưởng chừng như sắp run bắn lên.

Rì rầm, làm việc ác quả nhiên thú vị.

Ngay lúc hần nói nhảm, một con thuyền buồm từ một hòn đảo nhỏ phía sau chậm rãi hiện ra, theo gió vượt sóng thẳng tắp hướng đến bến tàu, vua nước Việt chấn động, ánh mắt vừa chờ mong vừa lo lắng nhìn chăm chú vào con thuyền.

Tôi cũng bị hiếu kỳ, vì thế theo Việt Vương đồng loạt chăm chú nhìn con thuyền buồm, thấy chiếc thuyền nặng nề cập bờ thả neo, cách một lúc lâu mới trông thấy người đi ra, đặt một miếng ván đi lên bến tàu. Lại qua thời gian một chén trà nhỏ mới nhìn thấy hai người vạm vỡ, một trước một sau mang theo vị tiểu lão thái thái quần áo chỉnh tề đi lên bến tàu.

Vua nước Việt lập tức vùng khỏi bàn tay to của Hành Liệt, vài bước đi ôm lấy tiểu lão thái thái, kích động đến nỗi giọng nói trở nên run rẩy, âm lượng cũng không tự giác phóng đại: “Khanh khanh! Dọa nàng rồi? Nàng có bị thương không, bọn họ có đối xử tốt với nàng không?... Nhìn nàng, sắc mặt kém như vậy, còn gầy đi rất nhiều!”

Trông mắt tại hạ sắp rớt ra ngoài rồi.

Không nghĩ tới Vua nước Việt lại si tình như thế, tôi càng không nghĩ tới Hành Liệt lại là tình nhân vinh quang đi tìm chỗ chết.

Thật đúng là món ăn ngon hiếm nhất trong ngày, khó trách đường đường là Liệt Hải Vương bởi vì không chịu nổi cảnh vợ chồng trời nam đất bắc mà tâm lý biến thái, tận sức lập kế hoạch bắt cóc con tin phổ cập đến từng đôi uyên ương.

Tiểu lão thái thái an ủi vỗ nhẹ lưng hần: “Thiếp không sao, bọn họ đối đãi với thiếp rất tốt, cũng không có ủy khuất thiếp chuyện gì, chỉ là cả ngày ở trên biển, có chút ăn không ngon miệng.”

Lão thái thái an ủi hần trong chốc lát, động tác tao nhã mà bóc miếng thuốc cao trên người Vua nước Nam ra (diep: đúng nguyên bản phải là thuốc cao bôi trên da chó, nhưng ta thấy để thế thì nó thế nào ý, dù sao cũng là vua Việt Nam nha), quay đầu hướng Hành Liệt hơi hơi hạ thấp người, thái độ không thân thiết mà cao quý: “Nếu lão thân đã được thả ra, có lẽ chính là vì tiên sinh muốn rời khỏi Việt Nam, muốn tìm chỗ khác cư trú. Lão thân cảm kích tiên sinh đã tận tâm đối đãi ta, nhưng lão thân không thể không thay đức vua chúng ta nhắc nhở tiên sinh một câu, sau này khi thuyền tiên sinh tiến vào bên trong Việt Nam, sợ là phải càng thêm cẩn thận đề phòng.”

Hành Liệt lộ ra nụ cười như sói: “Đa tạ Vương phi nhắc nhở.” Hần giống như cũng bị chính lời nói khách sáo vừa rồi của mình biến thành có chút chán ghét, cho nên một câu công đạo cũng không nói với Vương phi, liền mang theo tôi lên thuyền.

Hơn mười người tùy tùng cải trang thành thị vệ theo hỗ trợ Vua Việt Nam, lưu loát dỡ mũ sắt, áo giáp xuống, lúc sau đều xuất hiện trên thuyền lớn, thét to nhổ neo khai thuyền.

Hành Liệt cũng không vào khoang lái, hần mang theo tôi đứng ở đuôi thuyền, mỉm cười hướng vợ chồng Nam Việt Vương phất tay tạm biệt, mặt Vua Việt Nam biểu lộ chán ghét, giống như hận không thể phun nước bọt lên vẻ bộ mặt kinh đào tuyết bay của hần. Hành Liệt thần nhiên chịu đựng, cho đến khi không

nhìn thấy hai vợ chồng họ, đột nhiên vươn tay ôm chầm thắt lưng tôi, ở bên tai tôi thấp giọng: “Ta sau này gọi người là Phi Nhi, nhớ rõ tên này.”

Tôi bĩu môi: “Phi Nhi là tên của người trong lòng người, hay là tên người tự đặt ra?”

Hành Liệt buông tôi ra, cười mà không nói. Tôi cười: “Thì ra là tên của người trong lòng người. Ta trông có giống nàng ấy không? Ta còn tưởng người thích loại đầy đặn một chút.” Ít nhất là cực đầy đặn. Có ngực có hông, nam nhân Việt càng thích muội muội ngực to, gien trở lại nguyên trạng quyết định khu vực phản ứng hoá học.

Hai tay hấn chống đỡ trên mạn thuyền, lười biếng liếc mắt nhìn tôi một cái: “Nàng cao hơn người, không có om sòm, huyền ảo, không biết sống chết như người, tính tình so với tảng đá còn kiên cường, còn biết quyền cước công phu, người bình thường khó có thể lợi dụng được nàng cái gì. Nếu hai người các người có chỗ nào giống nhau, đại khái chính là bộ ngực.” Hấn ác độc đánh giá trên người của tôi, “Giả làm nam nhân nhưng thật ra lại gặp may mắn.”

Tôi xuy một tiếng: “Ngực bình thường người còn yêu sâu sắc như vậy, có thể thấy được là chân thành.” Biết rõ hấn xấu hổ còn nhắc tới tình cảm chính mình, tôi còn là dùng sự chân thành kích thích hấn, đủ có thể chứng minh hấn nhìn người tương đối chuẩn xác, bốn tọa chính là không biết sống chết.

Dù sao hấn cũng không dám đánh tôi, không nhân cơ hội nói cái gì chọc tức hấn thì sao có thể an ủi linh hồn cẩn thận yếu ớt của tôi? Tôi cũng không phải là chiến sĩ cách mạng giai cấp vô sản vĩ đại gì, không làm được chuyện quên mình vì người, cam tâm tình nguyện thay nữ nhân của hấn hấp dẫn hỏa lực.

Hành Liệt mặt căng cứng lại không nói lời nào, tôi đoán tâm tình của hấn hiện giờ có lẽ giống như “Rầm không phải do ta đánh.”

Ai u, thích.

Đến giờ cơm chiều, bốn người có vẻ là hải tặc thâm niên ngồi trước mặt Hành Liệt vây quanh cái bàn dài, vô cùng náo nhiệt, mồm to ăn thịt chén lớn uống rượu, tôi làm bình hoa tân tiền nhiệm, đành phải về mặt nhận nhạo lại nghiêm túc ngồi bên cạnh Hành Liệt, một bên bới cơm một bên yên lặng phỏng đoán tính cách nhân vật.

Trên bàn cơm có sáu người, cái vị mũi cao thâm bất mẫn sâu sắc nhìn tôi chằm chằm, tựa hồ bị tôi chiếm vị trí.

Hành Liệt đại nhân không phải là cả nam nữ đều xơi đấy chứ?

Tôi cẩn thận ngắm bốn vị hấn tử một vòng, cho rằng Hành Liệt tuy rằng diện mạo gợi cảm một thân đầy thịt, nhưng hàm lượng nguyên tố trong quặng thần thánh của Liệt Hải Vương không thể xâm phạm, hấn cho dù lại thích ngực bình thường cũng không có cách nào xuống tay với mấy tên này. Về phần mấy người bọn họ có ảo tưởng với lão đại của mình hay không, tôi cũng không biết.

Cái người râu quai nón tự xưng là Hách Lai kia có lẽ là ngại không khí trên bàn quá mức nặng nề, buông cái chén nháy mắt với Hành Liệt: “Đại ca, mới bỏ đi một người phụ nữ không khác gì đàn ông, lại thông đồng với một con gà còm sao? Khẩu vị của ngài gần đây biến hóa lớn quá nhỉ!”

Trước mặt nữ nhân lão đại mà dám bình luận, đầu óc hàng hóa này chẳng lẽ bị cương thi ăn rồi? Tôi không khỏi ngưng mi liếc hấn một cái, Hách Lai cười càng vui sướng: “Tính tình xem ra rất mãnh liệt!”

Được, cho dù hấn không phải nằm vùng cũng tất nhiên sẽ chết, tự làm bậy không thể sống.

Nụ cười của Hành Liệt chưa chạm đến mắt: “Đổi khẩu vị.”

Một người gầy khác có chút khó chịu: “Đại ca, chúng ta đang trốn Phong Sào cùng Hoàng Nghĩa hai kẻ phản đồ, ngài vẫn nên hành động cẩn thận một chút.” Rõ ràng ý chỉ tôi có thể là kẻ nằm vùng, ngữ khí cũng không khiêm tốn.

Hấn gọi là gì nhỉ? À, Nguyên Túc.

Hành Liệt ngã lưng vào ghế dựa, một tay thưởng thức chén rượu, híp mắt nhìn bốn người, trên bàn lập tức trầm mặc xuống.

Hành Liệt lộ ra một loại biểu tình giống sói, bỗng nhiên kéo tôi vào trong ngực hắn: “Phi Nhi là nữ nhân của ta, nàng sẽ không phản bội ta. Nếu thực sự có một ngày như vậy, ta sẽ tự mình giết nàng!”

Ồ, vẻ mặt bốn vị kia không khác gì cái băng màu.

Hành Liệt lại mỉm cười tặng kèm bốn người một quả mị hoặc cuồng quyền, rồi sau đó trực tiếp đem tôi kẹp nách mang đi: “Không có việc gì đừng tới phiền ta.”

... Dám hỏi, đây là tiêu chuẩn ăn no rồi nghĩ đến việc làm ấm sao?

Hắn mang theo tôi mạnh mẽ đập văng cánh cửa, đem tôi ném lên trên giường sau lại làm ra cái động tác nhanh như hổ đói vô mồi, tôi vội vã nâng lên cánh tay nhắm, ám chỉ hắn nếu không thành thật liền cho hắn một phát xuyên thủng.

Hành Liệt không chút nào để ý nhào đầu về phía trước, áp đến trên người tôi ở bên tai tôi thấp giọng: “Không nghĩ là ta sẽ làm thật chứ, kêu lên.”

Tôi chớp chớp mắt tỏ vẻ nhất định phối hợp tổ chức làm việc, thấp giọng hỏi hắn: “Phong cách gì, mạnh mẽ hay là thẹn thùng?”

Hành Liệt bật cười: “Ừm, trước thẹn thùng rồi mạnh mẽ.” Vừa nói vừa ở trên lưng tôi uy hiếp véo một cái, “Kêu!”

Tôi nhanh chóng hừ ra vài tiếng thở dốc dày đặc, sau một lát, thở dốc chậm rãi dài hơn thêm ồ ồ, lại đuối dần đến rên rỉ, ở khoảng cách hai tiếng rên rỉ không quên thấp giọng dặn hắn: “Người xem thời gian không đủ rồi thì nói cho ta để ta còn dừng lại.” Sau đó tiếp tục, dùng âm điệu uyển chuyển biểu đạt khắc sâu nội hàm đau đớn cùng khoái hoạt.

Hành Liệt đè nặng tôi lấy tay che mặt, cơ hồ cười đến chết.

Phi, cô nãi nãi lúc làm bài thi hộ quả thực thương thật đạn cũng chưa nhận nhạo như vậy đâu, lão ngài thật đúng là không biết chừng!

Xem ra Hành Liệt đối với năng lực của chính mình vẫn là tiêu chuẩn cao, nghiêm khắc yêu cầu, tôi ước chừng kêu nửa canh giờ hắn vẫn là không cho tiến vào giai đoạn kết thúc, tôi bị ép tới khó chịu, đành phải nhường hắn: “Ừm, nhanh lên, a... Mau...”

Hành Liệt tà ác nhìn tôi, sau một lúc lâu mới chớp chớp mắt: “Không sai biệt lắm.”

Tôi hưng phấn mà hét lên một tiếng, đem hắn từ trên người tôi đập xuống.

Đương nhiên là hắn chính mình phối hợp, tôi đoán động này hạng cao thủ.

Hắn ở bên cạnh tôi ngửa mặt nằm xuống, cười nhẹ nói: “Đa tạ.”

Tôi ho khan một tiếng, lười nói chuyện. Kêu trên giường cũng là một việc tốn sức, càng đừng nói tôi không có thói quen này.

Hành Liệt nằm một lát, thấp giọng giải thích: “Ta đã lâu rồi không chạm qua nữ nhân, đột nhiên bên người xuất hiện một người, chung quy sẽ khiến người ta hoài nghi, bọn họ tất nhiên sẽ nghe đến cuối cùng.”

Tôi ân một tiếng tỏ vẻ đã hiểu, kéo dài trong chốc lát lại hỏi hắn: “Không phải mỗi ngày đều phải la như vậy chứ?” Thầy thuốc, cho tôi mở chút giọng ngọt ngào quý giá!

Hành Liệt chế nhạo cười: “Chẳng lẽ Diệp Tô vài ngày mới đến một lần?”

Tôi che khuất mặt rầu rĩ: “Thứ nhất, Diệp Tô hẳn là so với người tuổi trẻ khí thịnh, thứ hai, ta không muốn cùng người thảo luận chuyện này.” Bốn cô nương lại không pha lộn giới giải trí, không cần thiết đem sinh hoạt cá nhân lộ thành mấy G cũng phải phô bày ra bên ngoài.

Hành Liệt khẽ cười một tiếng, cam đoan với tôi: “Chỉ tại ta cho rằng có người sẽ đến vách tường nghe lén.”

Hắn đợi trong chốc lát, hỏi tôi: “Người không muốn hỏi ta chuyện gì sao?”

Tôi suy nghĩ: “Cái vị mà vì ta không chịu ngồi trên bàn kia có phải là người thân tín duy nhất người lưu lại, hay hẳn là kẻ đặc biệt biết xem ánh mắt?”

Hành Liệt nói: “Bạc Tồn, đặc biệt biết xem ánh mắt. Lúc ăn cơm, hẳn chủ động yêu cầu được phụ trách theo dõi tuần phòng.”

Tôi thở ra một hơi: “Hải tặc không giống như trong tưởng tượng của ta, bọn họ giống như có thể tùy thời nghi ngờ xử lý người?” Tôi còn tưởng rằng chống đối lão Đại sẽ bị đe dọa ba đao sáu động, không nghĩ tới lại có thể dân chủ thế này. Bọn họ nếu làm ra chuyện hai năm bầu lại nhiệm kỳ mới tuyển trợ lý và văn viên, tôi thật sự cũng không kinh ngạc chút nào.

Hắn gật đầu đồng ý: “Đúng vậy, cường giả vi vương*. Bọn họ đi theo ta, chẳng qua là tin tưởng ta có thể chuyển bại thành thắng.”

*Cường giả vi vương: kẻ mạnh làm vua

Hắn tỉ mỉ nói về năm người với tôi: “Hách Lai người đã gặp qua, dũng mãnh có thừa cẩn thận không đủ, dễ dàng bị người lợi dụng. Nguyên Túc có đầu óc, nhưng cùng các huynh đệ ở chung cũng không tốt. Mũi ắt thâm gọi là Tập Á Nhĩ, là huynh đệ kết bái với Bạc Tồn, ngoại trừ tiền ra, không có gì có thể lọt vào mắt hắn. Còn lại một người là Na Thanh Huy, bà con xa thân thích của Na gia, là cọng cỏ ở đầu tường, bên nào có thể giữ mạng thì đứng ở bên đó.”

Hắn dừng một chút: “Bạc Tồn cùng mọi người ở chung cũng không tệ, không lạnh không nóng giống như nước, ta hoài nghi hắn nhất.”

Tôi gật gù: “Người tính toán làm sao bây giờ?” Dù sao cũng phải có cái mục tiêu, là một lòng chạy đi hay là mười bước giết một người?

Hành Liệt chống đầu suy nghĩ, bên môi lại nổi lên một ý cười nghịch ngợm: “Đi từng bước xem từng bước, bọn họ tính toán chơi đùa như thế nào, ta liền cùng bọn họ chơi như thế đấy.”

Tôi liếc mắt nhìn hắn, nhin không được hỏi: “Người bao nhiêu tuổi?”

Hắn khặc khặc cười: “Ba mươi hai. Hay là ở trong mắt người, ta đã già đến nỗi không thể chơi đùa?”

Tôi chân thành: “Ngài tính trẻ con còn chưa hết, đúng là đáng quý, tại hạ bội phục. Tiểu nhân chỉ hy vọng ngài chơi cứ chơi, đừng đùa đến mức nổi giận, nhớ rõ để lại một cái mạng nhỏ là được”. Các người nội đấu không có quan hệ gì với tôi, tôi chỉ muốn ngoan ngoãn chờ Diệp Tô trở về đón tôi.

Hành Liệt hiển nhiên nghe ra ý ngầm của tôi, hắn cười nhạo một tiếng, ngồi xuống cúi đầu nhìn tôi: “Người và Diệp Tô đã thành thân chưa?”

Tôi cũng ngồi xuống, xê dịch về phía sau, phòng bị nhìn hắn: “Trở về sẽ tổ chức.”

Hắn cảm khái thở dài: “Nắm tay nhau đến đầu bạc không dễ dàng, tựa như vợ chồng vua nước Việt Nam, trải qua mấy mươi năm rồi, vẫn ân ái như vậy, nói không hâm mộ là giả.”

Ha ha, hải tặc ngài đột nhiên nổi lên lòng trắc ẩn là muốn nháo loại nào? Tinh thần phân liệt sao?

Hành Liệt cúi đầu, đột nhiên không đầu không đuôi nói một câu: “Ta hối hận đã khiến cho nàng ấy mang thai đứa nhỏ.”

Ách, nữ nhân của hắn mang thai? Khó trách hắn khổ tâm như thế muốn tiến hành giúp nàng tranh thủ thời gian, có phải sắp sinh rồi hay không?

Ách, xú nam nhân.

Tôi vẫn cho rằng, nếu ngay cả lúc nữ nhân sinh con mà nam nhân không có mặt, mặc kệ bởi vì lý do gì, hẳn vĩnh viễn đừng bao giờ xuất hiện nữa.

Nữ nhân sinh con vốn chính là một canh bạc, dùng tính mạng chính mình đánh cược cả cuộc đời, tình yêu của nàng để có thể tiếp diễn một sinh mạng mới. Nữ nhân vì sao mà chịu để một đứa nhỏ ký sinh trong thân thể nàng đến mười tháng, hấp thu dinh dưỡng của nàng, làm cho nàng chịu đựng tra tấn nôn nghén đau bụng khi sinh, chẳng phải chỉ vì để con đến trên đời sao? Đừng tìm tôi nói tình thương của mẹ là thiên

tính và vân vân, đó là sống chung lâu dài mới có gì đó, ngay từ đầu nàng bằng lòng mạo hiểm như vậy, còn không phải bởi vì yêu cha đứa nhỏ sao.

Cho nên đừng nói là sinh mệnh nguy hiểm hay tình thế bức bách, cái mà nữ nhân mạo hiểm lớn nhất chính là cắt da xẻ thịt, đem giọt máu từ trong bụng nuôi lớn đưa ra ngoài, ngay cả chuyện yêu cầu nam nhân có mặt quan tâm, chăm sóc trong toàn bộ hành trình này lại là quá phận sao?

Hành Liệt cười khở: “Không nên vào lúc này, đứa nhỏ có thể sẽ hại chết nàng.”

Hiện tại nói này có ích lợi gì, người nha lúc trước nên học tập đội bóng đá quốc gia, nhịn xuống một bước cuối cùng.

Ngữ khí của tôi chắc hẳn không tốt lắm: “Sớm biết nhiều chuyện như thế, đó là dũng khí của người, cho dù biết rõ có mạo hiểm nàng cũng sẽ không buông tay. Người thà ở đây cảm thán, chẳng bằng suy nghĩ như thế nào mau chóng đem cục diện rối rắm này giải quyết, sớm một chút trở về cùng nàng, đỡ phải bỏ qua nhiều thứ!”

Hành Liệt nhắm mắt, tuy rằng không nói gì, nhưng đại khái là đồng ý lời tôi nói.

Tôi thở dài một hơi, rên sất khi còn nóng: “Người rốt cuộc có tính toán gì không? Giả chết, hay là trầm thảo trừ căn*?”

*Trầm thảo trừ căn: nhổ cỏ nhổ tận gốc.

Thằng nhãi này làm bộ như không nghe thấy, đột nhiên chuyển hướng sang tôi, cười đến vô cùng tà ác: “Đã quên nói với người, tối hôm qua ta ngủ ở cách vách các người, cho nên thanh âm các người, ta đều nghe được rõ ràng rành mạch. Vì sao không muốn đứa nhỏ của hẳn? Các người dù sao cũng sắp thành thân, ta xem người cũng không phải là người để ý thời gian.”

Chết tiệt, bị nghe lén! Tôi nhất thời khí huyết lên não, lắp bắp gượng: “Không, không liên quan đến chuyện của người!”

Hành Liệt mỉm cười: “Đi, chúng ta đây qua vài ngày lại thảo luận vấn đề này.”

Hắn tung chăn ném tới bên chân tôi: “Không muốn nói chuyện thì ngủ đi, lúc ta rời đi, sẽ đánh thức người.”

77. Chương 77: Chuyện Xưa Khó Quên

edit: diepanhquan

beta: Mạn Châu Sa & hanhmyu

Tôi thật sự quá mệt rồi, vừa kéo chăn lên được một phần ba người đã ngủ như chết, khi gần thức giấc lại nằm mơ, mơ bị người ta trói chặt như cái bánh chưng đặt ở một vách núi cao thăm tối, một gương mặt mơ hồ không ngừng đẩy tôi xuống phía dưới vách núi. Tôi muốn giãy giụa mà không được, muốn dừng lại cũng không được, lăn qua lăn lại một lúc lâu mới có thể tỉnh dậy, đầu đầy mồ hôi, rồi sau đó phát hiện tôi bị quấn chặt cứng trong chăn.

Tôi trừng mắt nhìn Hành Liệt đang ngồi cạnh bàn khắc một khối gỗ: “Người sợ ta bỏ chạy hay sợ ta bị lạnh cóng?”

Dưới ngọn đèn, Hành Liệt cẩn thận khắc một khối gỗ, sau một lúc lâu mới thổi thổi vụn gỗ trả lời tôi: “Ai kêu người ngủ không ngoan ngoan? Ta vừa mới nằm xuống bên cạnh người, tay người liền sờ qua, còn hướng đến chỗ dễ “nổi lửa” mà sờ. Ta cũng không chắc có thể nhẫn nại, người muốn bị ta quấn lại hay muốn bị ta “làm thịt”?”

Tôi cảm thấy đuối lý. Mẹ nó, từ trước đến nay đi chung với Diệp Tô như hình với bóng, quên mất công phu tay kinh người đến mức nào. Tôi đành ăn nói khập nhệ, thừa nhận sai lầm: “Đương nhiên là nên quấn lại,

như thế mới tốt... Nhưng lần sau ngài có thể trối để coi một chút không? Ta bị ép tới mức thở không nổi rồi”.

Hành Liệt mặt không chút biến sắc liếc tôi một cái: “Buổi tối nếu người còn ngủ kiểu như vậy, thần tiên cũng không cứu được người”. Ngụ ý, khi hấn tỉnh là thời điểm tôi có thể mộng du như thế, khi hấn đang ngủ tôi phải tự bảo trì cảnh giác. Nghe ra cũng có vẻ là cách an bài hợp lý.

Thừa dịp Hành Liệt không nhìn tôi, tôi vội kiểm tra qua cái túi bên người, hấn quay đầu liếc mắt một cái: “Miếng ngọc kia của người là cái gì?”.

Tôi tháo xuống đưa cho hấn: “Một món đồ nhỏ, nếu lưu lạc đến nơi hoang dã nào đó, có lẽ cũng có thể dùng được, Diệp Tô cũng có một cái”.

Hấn tháo cái nhíp ra, thanh đao nhỏ kéo đến xem xét một lượt, ngay cả cả kính lúp tận bên trong cũng bị hấn nhìn ra, hỏi tôi: “Cái này có tác dụng gì?”.

Tôi đem kính lúp chiếu dưới ánh mặt trời, làm mẫu cho hấn xem: “Nếu cái đánh lửa bị ướt, có thể dùng cái này để tạo ra lửa”.

Hành Liệt nhìn chăm chú một lúc, cười nói: “Cái này tặng cho ta được không?”. Ánh mắt hấn trong suốt, sáng rõ, giống như tiểu hài tử thấy được món đồ chơi mới vậy.

Tôi do dự một chút nói: “Người thần công cái thế, dùng chi mấy thứ này? Nếu ta một mình lưu lạc nơi hoang đảo sẽ là phiền toái lớn, có thể gặp sói đói, ngài không thể ngay cả những món đồ phòng thân của ta cũng lấy đấy chứ?”.

Hấn lăm lè liếc tôi một cái, đem túi trả lại cho tôi, ngữ khí châm chọc: “Nếu người thực gặp phải sói đói, còn có thể tính toán dùng con dao nhỏ này phóng vào mắt nó sao?”.

Tôi nhận lại cái túi, đeo trên lưng: “Mọi việc khó nói. Nói không chừng ta còn phải tự mình đi tìm Diệp Tô, chuẩn bị nhiều một chút cũng không tồi”. Hấn không biết nhiều chuyện, ví dụ như vòng cổ tôi đang đeo là kim chỉ nam mini, nhấn một cái là mở ra như cánh con bọ rùa, lộ ra kim đồng hồ bên trong.

Hành Liệt cười cười, giọng nói mang vẻ khẳng định cất tiếng: “Ồ, người không tin bất luận kẻ nào sao?”.

Tôi liếc hấn một cái sắc nhọn: “Ai nói như vậy, ta tin tưởng Diệp Tô”.

Hành Liệt nghĩ nghĩ, gật gật đầu: “Lúc đó người ở cùng Diệp Tô, người còn tin tưởng một người. Ta vốn nghĩ người còn tin tưởng chính mình, ai ngờ có lẽ là ta sai lầm, ngay cả chính mình người cũng không tin”.

Hả? Tôi nghi ngờ nhìn theo hấn: “Ngài không phải muốn dạy ta cách làm người chứ?”.

Hành Liệt hạ mắt tiếp tục khắc khối gỗ, thần thái bình thản như cao tăng đắc đạo: “Chính ta còn chưa hiểu được cuộc sống của mình, sao lại có thể dạy người. Chẳng qua là nhìn người cùng ta có điểm giống nhau, nhất thời cảm khái”. Hấn nhướng mắt, nhìn chăm chăm vào tay của tôi, cười: “Cho dù hoàn lương còn không đổi được thói quen sờ nam nhân, người thật cũng không nên tin tưởng chính mình”.

Hấn nói một cách nhẹ nhàng, băng quơ, tôi lại như nghe thấy như tiếng sấm nổ, sao hấn lại biết?! Chẳng lẽ lúc trước hấn cũng là khách hàng quen của tôi?

Tôi cẩn thận quan sát hấn: “Lúc trước người biết ta sao? Nói chung là khoảng một năm trước ta bị đụng phải đầu, chuyện trước kia đều không nhớ, cho dù người nhận ra ta, ta cũng không liên quan gì đến người. Mọi chuyện trong quá khứ xem như đã chết, hiện tại ta là Lăng Đương”.

Hành Liệt nhẹ nhàng thổi bay vụn gỗ: “Đừng khấn trương, ta chưa từng chạm qua người, chẳng qua lúc trước có gặp qua người một lần. Theo cách nói của người, người hấn là không muốn nhớ lại những việc trước đó”.

Lúc tôi còn ở Huê Phương Viện thuộc Thẩm gia bảo, hấn gặp qua tôi lúc nào? Tôi không khỏi chau chân mày: “Người là một tên hải tặc, lên bờ thì thôi, còn đi Hắc Thủy thượng du?”. Đi chỗ đó làm gì? Aizz tôm hùm, cá muối chán rồi muốn đổi khẩu vị sao?.

Hành Liệt nhìn tôi cười nhe răng: “Tốt nhất người đừng hỏi”. Hắn làm tư thế như là muốn giết tôi diệt khẩu, tôi vừa rồi là mắt bị mù mới cảm thấy hắn giống thế ngoại cao nhân.

Tôi bĩu môi, không dám nói tiếp nữa. Hắn tiếp tục khắc gỗ. Qua thời gian khoảng một nén nhang, hắn đột nhiên hỏi tôi: “Người biết làm túi lưới không?”.

Tôi nghĩ nghĩ rồi nói: “Ta biết làm mấy kiểu đơn giản, không quen tay lắm”. Lúc trước ở trong nhà Bùi Tấn dưỡng thương, bởi vì quá rảnh rồi tôi cũng học làm qua mấy kiểu.

Hắn đem mộc bài đã khắc xong đưa cho tôi, nói: “Làm cho ta một cái túi lưới để mang trên người.... Lúc trước ta thấy nàng đã làm một cái giống vậy”, ta nghe mà cứ mơ hồ.

Cái mộc bài đó không biết làm bằng gỗ gì, cầm rất nặng tay, mùi hương lại rất dễ chịu. Trên mộc bài là hình điêu khắc mây bay hoặc nước chảy, đường cong cẩn thận mà thanh thoát, sinh động, dường như chớp mắt một cái, cành hoa bên trong sẽ bay đến trên tay tôi. Tôi thử dùng móng tay cào nhẹ, mặt mộc bài không lưu lại chút dấu vết, thêm một chút lực nữa, móng tay còn thoáng thấy đau đau.

Hành Liệt cười: “Đây là gỗ lục đàn, tính chất tinh mịn, có thể thay thế đồng thiếc”.

Có thể thay thế đồng thiếc! Mới vừa rồi lão nhân gia ngài còn khắc như khắc cao su đất sét mà, chẳng lẽ là tôi hoa mắt sao? Tôi không khỏi nhìn đôi tay hắn cúi đầu kính ngưỡng, lại liên tưởng tới khi hắn bẻ xương cốt tôi cũng giống như bẻ mì ăn liền, liền giả bộ tươi tỉnh. Haizz, hiện tại làm một đứa bé biết nghe lời vẫn còn kịp chứ?

Hành Liệt lấy tay chỉ, nói với tôi: “Làm túi lưới đi. Để ta xem người làm một chút”. Tôi gật đầu liên tục. Chờ làm xong túi lưới, hắn ra vẻ như một nghệ nhân cao thâm lấy lại kiểm tra một phen, tỏ vẻ tay nghề cũng khá, sau đó lấy tay buộc vào đai lưng của ta, ân cần dặn: “Mộc bài này khi nào người cũng phải đeo bên người, có lúc nó có thể cứu người một mạng đấy!”. Tôi lo sợ nhìn hắn: “Ngài chu đáo như thế, có kế hoạch gì vậy?”. Đây là hắn cho tôi một cái mộc bài như “trăm đích thân có mặt” sao?

Xí, có gì đặc biệt hơn người, trong túi của tôi còn giấu kim bài của chính Vạn Dật tướng quân. Không phải tôi kỳ thị địa vị nhưng trộm nghĩ, ai cũng sẽ cho rằng kim bài của tướng quân như thế nào cũng phải hơn mộc bài của thủ lĩnh cướp biển một chút chứ.

Hành Liệt cười, khéo léo chuyển hướng đề tài: “Nàng từng nói hy vọng một ngày kia ta có thể buông tất cả thế sự, mang theo nàng đi ẩn cư trên một hòn đảo nhỏ, cho dù làm một đôi vợ chồng hoang dã cũng tốt. Đánh cá hái quả, mặt trời mọc làm việc, mặt trời lặn đi nghỉ, nếu không cầm đầu hải tặc cũng là thủy sư. Lúc ấy ta không nói gì nhưng trong lòng cũng từng suy nghĩ như vậy”.

Hắn cười khỏ một tiếng: “Ta thậm chí đã tìm được một chỗ thích hợp, là một hòn đảo nhỏ, đánh dấu sẵn trên hải đồ, nơi đó có dòng suối, cây cối, có chim muông, thú rừng, cá lội tung tăng, cảnh đẹp không giống nhân gian”.

Tôi không phụ lòng hắn, nói theo: “Nếu nơi đó tốt như vậy, người có thể nói nữ nhân của trốn đến đó chờ người đến. So với ở bên ngoài chạy đông trốn tây tốt hơn rất nhiều”.

Hành Liệt cười cổ quái: “Trốn đông trốn tây? Nàng nếu chịu trốn đông trốn tây, ta cũng sẽ không mệt mỏi như vậy”. Hắn giúp tôi buộc chặt mộc bài, lại thuận tay đùa nghịch ngọc bội của tôi, nheo mắt tiếp tục: “Nàng nói đúng, ai cũng không thể trốn cả đời, cuối cùng mọi người đều phải được đối xử công bằng”.

Tôi ừ một tiếng, lời vừa muốn nói “Người tìm đâu ra công bằng” lại nuốt xuống. Người này bỏ qua không tính toán làm cho tôi hiểu rõ. Không biết hắn rốt cuộc có ý tưởng gì, tôi chỉ lo làm con tin theo đúng tiêu chuẩn, đỡ lo hắn nhất thời buồn bực, thực đem tôi ra đánh ột trận.

Đã không muốn chết, không ai lại muốn da thịt mình chịu khổ cả!

Hành Liệt đợi một lúc lâu không thấy tôi nói gì, vì thế ngẩng đầu nhìn tôi cười vui vẻ: “Rốt cuộc cũng học cách ngoan ngoãn. Yên tâm, nếu ta đã nghĩ ra để người làm gì, nhất định sẽ nói rõ cho người phải làm thế nào, không để người ù ù cạc cạc đâu”.

... Đại ca, ngài đích thị là kẻ “chẳng hay biết gì” y hệt như xác ướp! Đó là toàn thân quấn chặt, mang mặt nạ vàng, nhốt vào trong quan tài, còn đặc biệt để dưới đáy Kim Tự Tháp. Chưa nói kiểu móng lung như

thế này khác nào “chẳng hay biết gì”. Tôi buồn bực.

Hành Liệt xoa bóp sau gáy tôi, ngón tay lưu luyến hồi lâu chỗ động mạch, làm tôi không khỏi toàn thân cứng đờ. “Hôm nay ta muốn qua thuyền khác nhìn xem, Bạc Tồn sẽ giúp ta theo dõi người, hẩn lập tức thức thời, tuyệt sẽ không coi người ra gì. Nhưng là người phải giúp ta nhìn xem mỗi ngày hẩn làm gì”. Hẩn đẩy cửa ra, chỉ cho tôi xem đội tàu: “Chiến thuyền đen kia chính là thuyền của hẩn, bên cạnh là hai chiến thuyền của Tập Á Nhĩ, cái buồm xám kia là của Na Thanh Huy, Nguyên Túc cùng Hách Lai cùng nhau quản ba chiến thuyền nhỏ còn lại”. Hẩn liếc mắt nhìn tôi một cái, “cho dù Bạc Tồn không làm gì, tất nhiên hẩn cũng sẽ nghĩ rằng ta đã biết được gì đó. Hẩn rất thức thời, hẩn là người biết phải làm như thế nào mới là tốt nhất”.

Tôi nhướng một bên mắt, ý tứ này, hướng dẫn tôi làm mật thám cho Hành Liệt?

Hành Liệt vỗ vỗ cái đầu đang to ra của tôi: “Đúng là một tiểu cô nương thông minh, chỉ có điều ở trước mặt hẩn ta, tốt nhất là đừng tỏ ra quá thông minh”.

Tôi xuy một tiếng: “Mức độ khó khăn cao như vậy, một khi ta sai lầm, bị hại chết thì sao?”.

Hành Liệt liếc mắt nhìn tôi một cái: “Việc sống chết của người ta không quản, nhưng người nghĩ rằng ta sẽ không để ý đến bảo bối của Diệp Tô sao? Người không phải rất tin tưởng hẩn sao?”.

Ai, hẩn lấy lời nói của tôi để bịt miệng tôi, thực phiền. Tôi liếc mắt nhìn hẩn một cái rồi cúi đầu chơi với một bài.

Hành Liệt cười nói: “Khi nào gặp Diệp Tô, đem một bài này cho hẩn xem, hẩn sẽ biết ta đối xử với người không tệ”.

Hành Liệt ngồi phịch ở ghế trên, ra vẻ lười nhác, biểu tình như muốn nói: “Đừng cố làm gì, ta không tin người. Ta chỉ tin tưởng sự sắp xếp của chính mình, cùng tình cảm của nàng với ta”. Hẩn liếc mắt nhìn tôi: “Chúng ta cùng là một dạng người. Cho nên ta không phải trẻ con, người cũng không phải. Không liên quan đến việc Diệp Tô có ở nhà hay không, là người đối với chính bản thân mình không tin tưởng”.

Tôi hừ lạnh một tiếng: “Sao người biết?”.

Hành Liệt cười to: “Ta không biết, ta chỉ suy từ chính bản thân mình mà ra”.

78. Chương 78: Làm Sủi Cảo Hay Là Luyện Cầu

edit: Pey

beta: hanhmyu

Ước chừng khoảng năm sáu ngày sau, Bạc Tồn phụng chỉ đến canh chừng tôi.

Hẩn khoảng ba mươi tuổi trở xuống, dáng người cực cao, bờ vai rộng, nước da lúa mạch. Mặc dù ngũ quan coi như trưởng thành, nhưng ánh mắt luôn nhú lại có chút đắm chiều, khóe miệng nhếch lên theo thói quen, thoáng nhìn tưởng như đang tắm gió xuân, nhưng nhìn lâu sẽ giống nửa đêm nhìn thấy con người mất đang đi chuyển trong bức chân dung, chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy lông tóc dựng đứng.

Bạc Tồn tựa vào cửa sổ, câu nói câu không nói chuyện phiếm với tôi: “Cô nương họ gì?”

Tôi cười giả dối: “Bạc đại ca để mắt đến ta, có thể gọi ta là Phi Nhi, nếu cảm thấy gọi không quen thì gọi ta là cô nương là được rồi, dù sao trên thuyền này có mình ta là nữ nhi, kiểu gì cũng không thể coi là huynh đệ.”

Bạc Tồn chớp mắt, khóe miệng nhếch lên một chút: “Phi Nhi cô nương nói chuyện thật thú vị.”

Tôi cười ha hả: “Quá khen.”

Sau hồi im lặng, ước chừng một nén nhang sau Bạc Tồn vươn cổ nhìn xa ngoài cửa sổ trên thuyền nói: “Cô nương biết hiện tại lão đại đang làm gì không?”

Tôi liếc mắt một cái: “Người có biết được Việt Nam Vương trên đảo kia đang làm gì với cô nương ngực bự không?”

Bạc Tồn bật cười: “Cô nương thật hài hước!” hần ngừng một chút, thấy tôi không giống như kiểu lạt mềm buộc chặt, đành mở lá bài tẩy của mình ra,” Lão đại đang ở thuyền bên cạnh chúng ta, trên cửa có treo mảnh trúc.”

Tôi chống đầu nhướng mi nhìn: “Ừa, rồi sao?”

Bạc Tồn không đáp, ngón tay thon dài hơi hệt như chuồn chuồn lướt trên mặt nước dẫn tầm mắt của tôi hướng ra một nơi ngoài cửa sổ.

Khoảng thời gian một nén nhang, có ba người lục tục đi vào trong phòng, một lúc sau lại đi ra, giống như là bưng trà đưa nước, hoặc chỉ là vì chuyện nhỏ như lái thuyền hướng gió mà đi thỉnh giáo hần, thoạt nhìn cũng hết sức thần nhiên.

Phô trương gây sự chú ý đến như vậy, chẳng lẽ hần không sợ người khác biết rồi đề phòng?

Bạc Tồn chăm chú nhìn tôi, khóe miệng vẫn mang theo nét tươi cười: “Cô nương có nghĩ tới điều đó? Lão đại ta tâm tư kín đáo, tuyệt đối sẽ không làm chuyện sơ hở như vậy. Duy nhất có thể giải thích đó là chính hần muốn Phong với Hoàng cảm thấy, trên tay hần còn thể lực khác mà bọn họ không biết. Cái gọi là phô trương thanh thế, mục đích lớn nhất là không cần đánh mà vẫn thu phục được binh.”

Hần đột nhiên chuyển đề tài: “Thế nhưng Phong, Hoàng chưa chắc đã nghĩ tới điểm này, cho nên lão đại còn có thể lợi dụng bọn họ diễn vở giấu đầu hở đuôi. Trên thực tế, hần quả thật còn có tài sản khổng lồ chưa để lộ ra, nhưng hần không muốn làm cho bọn họ có phòng bị. Cô nương có cho là liệu lão đại có muốn thua keo này bày keo khác không?”

Tôi học ánh mắt lười biếng của Hành Liệt, từ từ liếc hần một cái: “Không biết.” Cả hai đều có bản lĩnh lừa gạt nhau, kéo cái người ngoài như tôi làm chi? Tôi nhân tiện đổ thêm xì dầu.

Bạc Tồn cười cười nhìn ngoài cửa sổ: “Ta chưa bao giờ biết hai chữ trung thành được viết như thế nào, ta ở lại bởi vì ta tin Liệt Hải vương vẫn là Liệt Hải vương, Phong Sào cùng Hoàng Nghĩa là hai gã ngu xuẩn mới tính chuyện bày kế với lão Đại.”

Hần quay đầu nhìn tôi, chân thành nói: “Cô nương đi theo lão đại thời gian còn ít, lời này vốn là ta không nên nói, nhưng cô nương là người thú vị như vậy, bỗng dưng phải gánh việc này thật đáng tiếc, Liệt Hải vương không phải là người hồ đồ, hần làm gì cũng cẩn thận tính toán, lợi dụng mọi người, bao gồm cả nữ nhân của hần. Mà đã bị hần lợi dụng thì cho dù biết rõ lòng dạ của hần nhưng vẫn cam tâm tình nguyện.”

Tôi cười mờ ám: “Trong lòng ta đã rõ, hiện tại hần không phải đang lợi dụng ta sao? Nữ nhân không chỉ có giá trị lợi dụng như vậy chứ?” Tôi cố gắng chuyển đề tài, dẫn dắt hần ít chú ý đến chuyện này mà chuyển hướng đến ý đã nói phía trên.

Bạc Tồn nhún nhún vai: “Cô nương muốn giả bộ thì tại hạ sẽ phụng bồi. Tuy nhiên phiền cô nương nói với lão đại một tiếng, con người ta tuyệt đối không thích rước phiền toái vào người, chuyện nào không nên biết tuyệt đối không nên biết.”

Hần tự cho là vậy rồi thở dài một hơi: “Một nửa sự phiền lòng trên đời này đều do ai cũng không yên phận, ai cũng muốn thể hiện. Thật ra việc gì phải như vậy, ta tin tưởng lão đại, khi hần đã cảm thấy chán thì cho dù dùng đao kẻ cổ cũng không thể xoay chuyển tâm ý của hần.”

Ánh mắt hần giống như lưỡi dao lướt qua mặt tôi, tôi cố ý để lộ một bài bên hông. “Lão Đại nói cô là Phi Nhi cô nương thì chính là Phi Nhi cô nương. Nhưng cô nương phải nhớ, tự mình suy nghĩ, khi lão Đại đã chơi chán sẽ không có chút nhân từ nào”.

Tôi hừ một tiếng: “Không biết ai sẽ chán ghét ai trước, Bạc đại ca có vẻ coi thường ta. Không sai, Hành Liệt chỉ có thể lợi dụng ta ở trên giường một chút, nhưng cho dù hần có xem nhẹ ta cũng không dám đối

với ta có chút bất lợi nào”. Trời đất chứng giám, vì nội dung kịch bản cần phải bóp méo một chút phương thức diễn đạt nhưng những gì tôi nói đều là sự thật.

Bạc Tồn nháy mắt, nhìn tôi từ trên xuống dưới, ý đồ muốn tìm ra dấu vết lừa gạt nào không. Tôi thản nhiên nhìn lại hắn, Bạc Tồn đột nhiên cười một tiếng: “Nếu cô nương đã nói vậy thì phiên cô nương khi nào cảm thấy chán ghét, hãy nghĩ một chút đến tại hạ”.

Tôi gật đầu, cười híp mắt: “Câu này không cần nói cho Hành Liệt biết chứ?”

Bạc Tồn lắc đầu, thành khẩn nói: “Có một mỹ nhân mà không phải bận tâm là một điều tốt, nhưng giữa mỹ nhân và giang sơn, ta vẫn chọn giang sơn”.

Ách, khẩu khí ghê gớm thật. Ngài tựa hồ đã quên ngài hiện tại chỉ có một cái thuyền sao?

Tôi nheo mắt đánh giá hắn, thập phần không coi điều này là thật.

Trong ánh mắt Bạc Tồn lộ ra vài phần thấu hiểu, hòa nhã cười: “Phi Nhi sẽ không cho rằng ta lúc nào cũng mang theo bảo bối đi ra ngoài chứ?”

... Ách, tôi nghe ra được hai ý nghĩa trong từ ngữ của hắn, ý hắn là muốn cho tôi nghĩ đến cái nghĩa thứ hai sao?

Dựa vào cái gì a! Lão nương lại bị quấy nhiễu tình dục!

Tôi bị hắn nhìn đến mức sau lưng tê dại, vội vàng vung tay lên: “Nếu có chuyện này xảy ra, ngài đừng có gọi tên ta. ” Cái gì chứ, dám trắng trợn đùa giỡn lão đại, có phải là muốn chết nhanh hay không?

Bạc Tồn hơi tiếc nuối gật đầu đáp ứng: “Đáng tiếc. Thật ra là có chuyện: Nam Yên là người của ta, Na Thanh Huy cùng Na gia có liên hệ, người hầu Tiểu Lưu bên cạnh Tập Á Nhĩ là đệ đệ của tiểu thiếp Phong Sào. Na Thanh Huy muốn lôi kéo ta về Na gia nên đưa cho ta cái này. ” Hắn móc ra một phong thư đưa cho tôi rồi đứng dậy đi ra gần cửa, tựa lưng vào tường, “Ta đã nói ra tất cả, lão Đại muốn ta làm gì, chỉ cần nói với Nam Yên, ta nhất định toàn lực ứng phó.”

Sau đó không nói gì nữa, phăng phất như lão tăng nhập định.

Cái gì gọi là lộ chân tướng! Thượng bất chính hạ tắc loạn, lão Đại thích chờ thời, bọn tiểu đệ liền rối rít noi theo.

Nửa đêm Hành Liệt trở về phòng, tôi còn chưa kịp đem những lời Bạc Tồn nói cho hắn biết, hắn đã giành nói trước: “Diệp Tô đã đến Nam Dương, nếu đúng như kế hoạch đã nói... qua ba đến năm ngày nữa là hắn có thể đem toàn bộ đội tàu của Phong, Hoàng vây vào vùng nước xoáy. Đến lúc đó, bọn hắn khó lòng chạy thoát.”

Tôi nhìn thẳng vào hắn: “Liệu Diệp Tô có rơi vào vùng nước xoáy không?”

Hành Liệt miễn cưỡng nói: “Nếu khẳng định là không, người tất nhiên sẽ không ít, có điều mục đích của hắn là vây hãm người khác nên sẽ dành tình một lối thoát. Người đừng quan tâm vớ vẩn như vậy, vẫn là nên nghĩ xem lúc nào thì sinh đứa nhỏ đi.”

... Nếu như tôi là nhân vật trong tranh châm biếm mà nói..., hiện tại trên đầu tôi sẽ có hắc tuyến, đại khái giống như nhân vật của Trinh Tử* cô nương đi.

*Trinh Tử: tác giả chuyên viết chuyện ngôn tình

Ta rối rắm nhìn hắn: “Cho dù ngài có là cha ta, đứa nhỏ ta sinh ra cũng mang họ Diệp, ngài gấp gáp như vậy để làm chi. ” Thật là vua chưa vội thái giám đã vội.

Hành Liệt nháy mắt làm tôi sợ: “Hắn năm này tháng nọ đi lại trên biển, nếu vạn nhất có chuyện gì xảy ra, người khỏe mạnh như vậy nên để lại cho hắn một chút huyết mạch nối dõi tông đường, ngày sau cũng coi như có một kỷ thác.”

Tôi hừ một tiếng: “Không hổ là Liệt Hải vương, những lời như thế cũng phun ra được. ” Uất ức tràn đầy mà không thể nói lên được, cảm giác vô lực này mẹ nó cũng y như kịch truyền hình có thể ganh đua dài ngắn.

Hành Liệt nhíu lông mày: “Vậy người nói đi, tại sao không muốn sinh con?”

Tôi nhìn hấn một cách kỳ quái: “Ta với Diệp Tô trở về thì sẽ thành thân, cần gì phải gấp gáp vào lúc này?”

Hành Liệt cười: “Chờ các người thành thân xong, người thật sự muốn sinh ngay một đứa nhỏ cho Diệp Tô?”

Tôi ngăn người một chút: “Vẫn còn phải xem ý tứ của ông trời. ” Nói thật, tâm lý của tôi đối với trường hợp sinh con máu chảy đầm đìa này có chút mâu thuẫn, còn nói sau này có một hoặc vài tiểu hồn dẫn đeo bám, không để yên cho tôi làm được việc gì, trong lòng thầm than vãn.

Hướng chi, nếu như cái di truyền này có thật như lời nói... tôi quả là một người mẹ kiểu mẫu.

Hành Liệt từ từ lộ ra nụ cười như lang sói: “Trong lòng người có bí mật.” đột nhiên hấn đè xương bả vai tôi, đá văng cửa bước nhanh ra ngoài, đem tôi đến bên cạnh mép thuyền, đem tôi treo lơ lửng ở ngoài, “Muốn lợi nước sao?”

Đúng là chó chết... cho dù tôi là quán quân môn bơi lội thì cũng bó tay trong biển lớn thế này khi không có phao! Tôi trừng mắt hấn: “Gió êm sóng lặng thì chỉ có thể chống đỡ được khoảng một nén nhang, còn hôm nay khí trời thế này ... chắc chắn sẽ chìm.”

Hôm nay gió lớn, thuyền ở trên ngọn sóng có chút bập bênh. Tôi sợ hấn mất thăng bằng sẽ đánh rơi tôi xuống biển, liền vội vươn tay nắm cánh tay hấn. Nhưng hấn điểm huyệt đạo của tôi làm cả người tôi vô lực. Cố gắng nhúc nhích đầu ngón tay thì có thể được nhưng để túm được hấn để mình không rơi xuống nước thì đã vượt ngoài khả năng của tôi.

Tôi chỉ có thể mở miệng cầu xin: “Thời tiết này không thích hợp để nói giỡn, chúng ta có thể ngồi xuống từ từ nói chuyện không được sao? Tiểu nhân nhất định tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn*!”

*Tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn: không biết thì sẽ không nói, nếu biết sẽ nói hết toàn bộ.

Hành Liệt cười dài nói: “Quay về để cho người có tâm tư biên soạn lời nói dối? Ta không cho đó là một ý kiến hay. Không bằng như vậy, ta hỏi một câu, người đáp một câu, người trả lời làm cho ta hài lòng, ta liền ôm người trở về.”

Tôi thở gấp kêu to: “Hành Liệt! Nói giỡn cũng có giới hạn! Cái gì cũng không nói thì tại sao lại muốn giết ta! Đừng quên rằng người đã hứa với Diệp Tô!”

Cánh tay Hành Liệt đột nhiên không hề báo trước buông xuống, nghe tôi thét một tiếng chói tai lại duỗi thẳng ra: “Tuy ta đã hứa là không lấy tính mạng người, nhưng Diệp Tô không nói là không được hù dọa người. Ta có thể ném người xuống nước rồi kéo người lên lại, thuận tiện xem công phu của ta có bị thụt lùi không. Lúc trước ta từng thử qua chuyện thả người trên không rơi xuống nước rồi bắt trở lại, chẳng qua là ta dùng hơi quá sức, người nọ bị ta xiết đến hôn mê, một lúc sau mới tỉnh dậy. Aiza, lần đó thuyền cũng tương đối cao.”

Tôi bị hù dọa đến sắp khóc: “Người muốn hỏi cái gì thì hỏi đi! ” dù sao tôi cũng không biết chuyện gì quan trọng.

Hành Liệt chậm rãi nói: “Kính nguyệt của người lúc nào tới ?”

... Tôi quỳnh quáng: “Mười đến mười lăm.” Hôm nay ngày sáu, hấn chỉ cần kiên nhẫn đợi mấy ngày nữa là không cần phải hỏi đến tôi.

Hấn a một tiếng, tiếp tục hỏi: “Chu kỳ cố định chứ?”

Trong lòng tôi thầm đếm mười tám đời tổ tông hấn ra thăm hỏi một lần: “Không hơn một ngày.”

“Trước kia người có từng sinh bệnh hay đã uống qua loại thuốc bắc gì?”

Tôi do dự một chút: “Thời điểm mừng năm mới có bị thương, thoa thuốc ngoài da cùng uống một ít thuốc.”

“Bị cái gì đã thương? Bị thương ngoài da hay là nội thương?”

Tôi tức giận: “Bị chém!” dựa theo quy luật, tiếp theo có phải hấn hỏi tôi có bị lấy nhiễm qua đường máu không? Chẳng lẽ muốn tôi hiến máu?”

Hành Liệt đột nhiên chuyển qua chuyện khác: “Phụ thân Diệp Tô hiện ở nơi nào?”

Tôi cả kinh: “Ta làm sao biết! Hành tung hấn xuất quỷ nhập thần.”

Hai tay Hành Liệt lại thấp xuống mấy tấc: “Lần cuối cùng thấy hấn là lúc nào, ở đâu?”

Tôi nhanh chóng nói: “Giao thừa, ở Lạc Hà!” Hiện tại đã tháng năm rồi, cách lâu như vậy, tin tức này của tôi chẳng có giá trị gì.

Hành Liệt mặt không thay đổi rút về một tay, chỉ dùng tay phải nắm lấy cổ áo tôi, đem tôi treo ngược ở ngoài thuyền: “Hấn ở Mạc Bắc đón giao thừa, người nói dối.”

Tôi bị hấn làm cho hoảng sợ kêu to: “Không phải ngày hai tháng hai mừng năm mới! Tháng giêng hấn đã trở về!”

Rốt cuộc Hành Liệt hài lòng gật đầu, kéo tôi ôm vào trong ngực, vỗ vào lưng tôi như dỗ trẻ con: “Ngoan, người nhìn xem, sớm nghe lời như vậy không phải tốt sao? Hừ người thành như vậy ta cũng đau lòng a.”

Tôi bị hấn làm cho nước mắt tèm lem, hận không thể dùng cửa điện cắt hấn thành từng khúc bỏ đầy bốn túi du lịch.

Hành Liệt ôm tôi trở về phòng, dường như cái người dịu dàng với kẻ đe dọa vừa rồi là anh em sinh đôi: “Nào, đừng khóc, sau này ta không hù dọa người thế nữa, có được không?”

Tôi không nhịn được mà run rẩy, nhìn hấn hết như quái vật vậy.

Hành Liệt cười khở một tiếng, thấp giọng giải thích: “Hôm nay Bạc Tồn đùa giỡn người, có phải hay không?”

Tôi kinh ngạc nhìn hấn, chuyện này tôi không nói cho hấn nghe mà hấn đã biết?

Hành Liệt nhún vai: “Ta sẽ không cho phép người khác động vào nữ nhân của ta. Người sai ở chỗ là không tát cho hấn một cái, lúc ấy người không có động thủ, bây giờ ta cho người chịu một chút đau khổ, chứng minh ta hết sức quan tâm tới người. Yên tâm, hấn cũng sẽ không sống yên ổn, ba mươi mấy gậy, coi như là giáo huấn cho hấn, không nên cố gắng khiêu khích ta.”

Tôi sợ run cả người, nhìn hấn nói lời thật lòng: “Hành Liệt, người là ma quỷ.”

Hành Liệt chớp mắt, nghịch ngợm cười: “Nếu như vậy thì ta rất vinh hạnh.”

Tôi thấp giọng nói: “Ta nhận thua. Sau này, cái gì ta cũng không hỏi, người bảo ta làm cái gì ta liền làm cái đó, tuyệt đối không chất vấn.”

Hành Liệt cười lau nước mắt cho tôi: “Ngoan. Ngủ một lát đi, buổi tối ta gọi người.”

79. Chương 79: Ngả Bài

edit: diepanhquan

beta: Mạn Châu Sa & hanhmyu

Từ lúc Hành Liệt coi tôi là người yêu, sau đó biểu diễn tuyệt kỹ một tay xách người, chúng tôi đã tương kính như bằng ba mươi ngày.

Trong ba mươi ngày này, Hành Liệt nói cái gì tôi làm cái ấy, người khác nói với tôi cái gì tôi đều nói lại chi tiết với hấn, ngay cả ngữ khí động tác đều hận không thể mô phỏng lại hoàn toàn. Dưới chính sách ngoại giao áp bức và lắng nghe, tôi đây quả thật so với Pinocchio còn giống một con rối hơn, người ta nói dối sẽ dài mũi, tôi nói dối gan lại lớn thêm.

Quá đáng sợ.

Nhưng trong lòng tôi rất rõ ràng, tôi có cẩn thận như thế nào, tên hồn đản Hành Liệt này cũng sẽ không vì tôi diễm dạm đáng yêu mà nảy sinh một chút lòng trắc ẩn nào cả. Tôi đoán, nếu nữ nhân của hần muốn ăn một chút thịt mềm trên đầu quả tim của phụ nữ, hần nhất định sẽ không chút do dự đem tôi mổ bụng moi tim, sau khi cắt được thứ tốt lại khâu trở về như cũ, sau đó nói dối Diệp Tô mọi chuyện đều tốt.

Cho nên mỗi đêm tôi đều cầu nguyện tôi còn có thể nhìn thấy ánh mắt trời vào ngày mai, ngày mai có thể nhìn thấy Diệp Tô.

Tôi càng ngày càng nhớ hần, cũng càng ngày càng lo lắng cho hần.

Hôm nay, Hành Liệt cuối cùng cũng mang đến chút tin tức của Diệp Tô. Hần cười tủm tỉm nói cho tôi biết, Diệp Tô đã đem đội tàu của hai người Phong Sào, Hoàng Liệt bức tới địa điểm Hành Liệt chỉ điểm, tại chỗ lốc xoáy, gần như toàn quân của đội tàu đều bị diệt. Diệp Tô không chiến mà khuất phục binh sĩ, trước mặt các đội tàu ở Nam Dương lấy được mặt mũi. Hiện giờ Diệp Tô phải tức khắc trở về địa điểm xuất phát, các nhà bắt đắc dĩ muốn lôi kéo Diệp Tô đều biết không nên rên rỉ khi còn nóng, lập tức cùng hần đàm phán rõ ràng về đường biển không thuộc quyền sở hữu của Nam Dương, bởi vậy sợ là phải ở lại Nam Dương lãng phí mười ngày nửa tháng mới có thể trở về.

Hành Liệt tuy rằng cười, nhưng đáy mắt lộ ra hứng thú vui sướng cười trên nỗi đau của người khác: “Người đoán xem, Na Đóa có thể nhân cơ hội này dụ dỗ Diệp Tô, gạo nấu thành cơm hay không?”

Tôi không cần nghĩ ngợi: “Nhất định sẽ.” Gạo nấu thành cơm không nhất định, nhưng Na Đóa nhất định sẽ dùng hết sức lực mà ném thử.

Hành Liệt khiêu khiêu lông mi, lại hỏi: “Người không lo lắng Diệp Tô sao?”

Tôi cười cười: “Ta lo lắng an toàn của hần, nhưng ta không lo lắng lòng của hần.”

Hành Liệt kinh ngạc nhìn tôi: “Nếu Diệp Tô trúng phải xuân dược một loại bồng môn tả đạo gì gì đó, bắt đắc dĩ xảy ra quan hệ với Na Đóa, khiến Na Đóa mang thai thì sao?”

Tôi suy nghĩ: “Nếu hần yêu ta, cho dù toàn bộ thế giới đều cản trở hai chúng ta cùng một chỗ, hần cũng sẽ lựa chọn ta. Nếu hần không thương ta, cho dù không có khó khăn như vậy, hần cũng sẽ tự mình viện cớ rời đi. Nhưng ta thực sự khẳng định, Diệp Tô yêu ta. Cho nên, ngài không cần phí lời.”

Hành Liệt hí mắt bén nhọn nhìn chăm chăm tôi, tựa hồ cho rằng tôi châm chọc hần không ở cùng một chỗ với người phụ nữ của hần.

Trên thực tế tôi quả thật chủ định như thế.

Một lúc lâu hần mới thay đổi ánh mắt, gõ gõ cái bàn, giống như lăm bầm lâu bầu nói: “Những đồ chơi nhỏ này của người, có lẽ rất nhanh sẽ có đất dụng võ rồi.” Sau đó cất bước đi.

Vì câu nói của hần mà tôi cảm thấy vô cùng lo lắng, thừa dịp không có ai, lấy kho vũ khí trên người kiểm tra lại một lần. Bởi lần trước hần uy hiếp muốn ném tôi xuống biển, sau khi tắm rửa, tôi đã thay đổi toàn bộ quần áo, đem tất cả các cơ quan vũ khí buộc trên người một cách chặt nhất. Nếu có thể, tôi thật muốn sự muốn mang một cái phao cứu sinh.

Nhưng sau khi nói ra mấy câu uy hiếp này hần lại không thấy tăm hơi, tôi ngây ngốc đợi cả một ngày, đến chạng vạng, mới thấy Nam Yên gõ cửa đi vào, cung kính mời tôi: “Ra sảnh trước nói chuyện”.

Lời người này vừa nói ra tôi liền biết không đúng, nhưng không làm sao được, người trên thuyền tôi có thể đánh lại một người nhưng đánh không lại một đám, hơn nữa hiện tại hối hận vì sao mang đi ám tiễn ba cạnh mà không phải loại lê hoa châm mưa to có tính sát thương quy mô lớn. Phóng chừng cũng không còn kịp, tôi đành phải đi từng bước tính từng bước.

Trong sảnh trước, Hành Liệt cùng năm đại hộ pháp đều đã tới, Bạc Tồn mỉm cười gật đầu với tôi, Na Thanh Huy cúi đầu không nhìn tôi, ba người còn lại cũng chưa từng cho tôi mặt mũi gì, một đám giống như tôi làm bắn tổ tiên bọn họ.

Hành Liệt thấy tôi đến, vươn tay về phía tôi, giống như gọi con chó: “Lại đây.”

Tôi ngoan ngoãn đi tới, theo ánh mắt hắn đem tay đặt trong lòng bàn tay đang mở ra của hắn.

Đãi ngộ này thật không khác gì đãi ngộ với chó nuôi.

Hành Liệt lôi kéo tay tôi, ấn tôi ngồi trên đùi hắn, tự tay đưa chung trà của hắn tới bên miệng tôi: “Sợ rồi sao? Uống một ngụm trà cho đỡ sợ.” Lại quay sang ba người mặt đen thán nhiên nói, “Chỉ cần nàng vẫn là nữ nhân của ta, các người phải cung kính đối đãi với nàng. Đừng bày ra sắc mặt dọa người, ta cũng không bỏ được đâu.”

Tôi bị khẩu khí buồn nôn của hắn dọa tới mức cả người rùng mình, không biết trong hồ lô của hắn chứa thuốc gì. Hành Liệt dường như sờ thắt lưng tôi cảnh cáo, lại dịu dàng nói: “Uống trà.”

Tôi đành phải uống một ngụm.

Hách Lai đột nhiên vỗ bàn, ánh mắt trừng so với chuông đồng còn lớn hơn: “Lão Đại! Nếu người không nở xuống tay, vậy thì giao kỹ nữ này cho ta xử trí! Bảo đảm xử lý xong mẹ nàng cũng nhận không ra!”

Tôi phun ra toàn bộ trà trong miệng.

Chỉ nghe một tiếng giòn tan của bàn tay đánh trên da thịt, đầu Hách Lai đã nghiêng một bên, lật về phía tên Na choai choai, trên mặt thỉnh linh nổi lên năm dấu tay thật sâu. Hành Liệt thu hồi tay, dường như không có việc gì giải thích: “Làm ảnh hưởng đến Phi Nhi uống trà rồi”. Lại đem chung trà đưa tới bên miệng tôi, “Uống thêm một ngụm thuận khí nào!”

Vội vã muốn tôi uống trà như vậy, trong nước trà này ... có phải có cái gì hay không? Tôi cau mày đẩy chung trà, thấp giọng nói: “Không uống, ta sợ chưa bị nước biển nhấn chìm, đã bị nước trà sặc chết rồi.”

Hành Liệt cúi đầu cười, không khuyên tôi nữa, buông chung trà phải phải ngón tay: “Thanh Huy?”

Na Thanh Huy giống như bị hoảng sợ, thân mình run lên mới hạ thấp người nhìn Hành Liệt, sau khi nhận được ánh mắt sắc lạnh, thanh thanh cổ họng, thấp giọng nói: “Lưu Ai, nữ danh Phi Nhi, là cháu gái chi thứ hai của chi tộc Na gia bên ngoài, cùng Na gia... thường lui tới.” Hắn từ trong ngực lấy ra tờ giấy trải ở trên bàn, giấy cực nhỏ chữ nhỏ nhìn không rõ ràng, nhưng thật ra cái con dấu đỏ rực kia có chút nhìn quen mắt, khá giống một phần ngọc bội của tôi.

Tôi cố nhìn xem, mẹ nó, chính là một phần ngọc bội của tôi.

Thì ra trong vở diễn này, tôi vẫn là vai chính!

Không cần phải nói, tất cả đều là sự sắp xếp của Hành Liệt. Chỉ có hắn mới có thể thần không biết quỷ không hay từ trên người tôi lấy đi ngọc bội đóng xuống cái “bằng chứng” buồn cười kia, cũng chỉ có hắn có khả năng khiến cho Na Thanh Huy này bỏ xuống cổ ky, xuất đầu công kích tôi- kẻ mang danh nghĩa “nữ nhân của Hành Liệt”.

Tôi nhìn chằm chằm tờ giấy kia không nói lời nào.

Hách Lai lại vỗ bàn: “Mẹ nó, nói chuyện! Nói, tại sao người phản bội lão Đại!”

Phi, vấn đề trình độ ngu ngốc này vượt qua cả phóng viên Thiên Chiêu. Ngài sao không hỏi tôi từ trong đường hầm đi ra cảm giác tốt không? Nếu như tôi thật sự là cháu gái của ai kia, đứng về phía người trong nhà là lẽ đương nhiên. Còn nếu như tôi bị oan uổng, ngài hỏi tôi có tác dụng gì!

Tôi mở mở mí mắt, vẫn nhìn chằm chằm tờ giấy kia.

Chữ viết tay nhìn tốt hơn so với tôi.

Bạc Tồn mỉm cười ngăn cản hắn: “Hách huynh đừng vội nóng giận, ta thấy Phi Nhi cô nương chưa hẳn như lời Na huynh nói, là gian tế của Na gia. Có lẽ là Na gia biết Phi Nhi cô nương ở chỗ chúng ta, sợ cô nương tiết lộ bí mật Na gia, giành trước một chiêu kế phản gián cũng nói không chừng. Na huynh không ngại đọc nội dung tờ giấy này, sau đó giải thích làm thế nào có được tờ giấy này, chúng ta cũng dễ dàng phân tích, để tránh người ta nói chúng ta đổ oan cho người tốt.”

Nói như vậy, ba vị mặt đen thần khí đều đồng loạt nhất trí, nhất tề nhìn Na Thanh Huy, chờ hắn mở miệng. Na Thanh Huy bị mọi người nhìn đến từ hồng chuyển sang trắng, lắp bắp nhìn chăm chăm tờ giấy, chỉ là không nói lời nào.

Hành Liệt lười biếng chỉ Bạc Tồn: “Người tới đọc.”

Bạc Tồn cầm lấy tờ giấy: “Thanh Thanh tử khâm, ở Hà Chi Châu, gọi là người kia, nên vợ nên chồng...”

Nếu trong miệng tôi có trà, tôi nhất định sẽ phun lần nữa.

Na Thanh Huy vội vàng nói: “Đây là ám hiệu với Na gia, ta...” Sau đó liền không lên tiếng.

Hành Liệt chống đầu cười tủm tỉm nhìn về phía hắn: “Người thế nào?”

Na Thanh Huy nhìn Hành Liệt liếc mắt một cái, ấp úng: “Ta...không biết ám hiệu giải thế nào, có điều ta đoán, có lẽ đó là ước hẹn trong một quyển Kinh Thi, chỉ mấy câu đầu tiên có ý nghĩa gì, bên kia nhận được lúc sau phải đi tìm câu thơ đối ứng, liền biết chúng ta bên này làm việc thế nào.” Nói xong lại vẽ rằn thêm chân bổ sung một câu, “ Trước lúc rời nhà ta ngẫu nhiên nghe nói qua một chút sơ sơ, lúc này nhìn thấy, cho nên đoán như thế.”

Hành Liệt chậm rãi gật đầu: “Ồ... Ta còn tưởng, là người cũng dùng ám hiệu như vậy, chẳng qua người cùng Na gia ước hẹn không phải Kinh Thi mà là Li Tao*.”

Na Thanh Huy sắc mặt đại biến.

*Li Tao: một tác phẩm thơ của Khuất Nguyên.

Nam Yên đứng lúc tiến lên, đem một hộp gỗ đặt ở trước mặt Na Thanh Huy, mở ra, là cạnh góc mấy tờ giấy bị đốt còn lại, lò mờ có thể thấy được câu chữ viết trên đó.

Hành Liệt cười nhìn hắn: “Ta đã sớm thấy kỳ quái, người vì sao thích viết phỏng theo Li Tao như vậy, hơn nữa trong mỗi tờ giấy bị đốt, chung quy có hai đến ba loại mực. Ta đoán, mực viết ở trên đầu câu, đại biểu cần ý tứ câu nào, gã sai vật đợi giúp người xử lý trang giấy, liền truyền từng tờ từng tờ ra ngoài?”

Hắn phỉ phỉ tro bụi vốn không có trên người, chậm rãi nói: “Nếu Phong, Hoàng hai người đã chết, ta cũng không cần tên nội gián như người. Giết hắn.”

Bạc Tồn không chút do dự rút đao, bạch quang lướt qua, một hàng huyết nóng hắt ở trên mặt tôi, lại chậm rãi theo hai má nhỏ xuống vạt áo trước.

Hành Liệt lôi kéo tôi ngã vào trên người hắn, dùng tay áo lau mặt cho tôi, thản nhiên oán trách Bạc Tồn: “Để ý một chút, tiểu Phi Nhi của ta còn chưa từng thấy máu, người muốn hù chết nàng sao?”

Tôi run rẩy thân mình không nói nên lời, mẹ ôi, lão nương thật sự là bị hù chết.

Nhiều máu như vậy phun trên mặt tôi, tôi lại nghĩ tới Thẩm Hồng sụp một bên hốc mắt.

Tôi hít thở thật sâu, cố gắng nhịn xuống cảm giác buồn nôn. Đứng, đứng ở lúc này nhớ tới hắn, còn có chuyện trọng yếu hơn phải lo lắng.

Hành Liệt lại đem chung trà đưa tới trước mặt tôi, dùng giọng điệu dỗ trẻ nhỏ để nói với tôi: “Uống chút trà cho đỡ sợ.”

Tôi đang cầm chén trà nhấp một ngụm, miệng ngậm cứng đờ, chỉ dính chút nước ở môi.

Hành Liệt buông chén trà, một tay che phủ sau thắt lưng của tôi, thấp giọng giải thích: “Na Thanh Huy luôn liên lạc với Na gia, bí mật đem hành tung của ta báo cho Chư đội tàu ở Nam Dương. Cũng may mắn hắn làm cho bọn họ tin tưởng ta sẽ không bán tâm đại nghĩa, đi giúp hai kẻ phản đồ Phong Hoàng, khiến cho bọn hắn yên tâm vây quét, giúp ta xử lý hai cái đinh trong mắt.”

Tay hắn nắm thật chặt: “Cái đinh trong mắt nếu đã nhổ đi, loại phản đồ này cũng không còn chỗ dùng. Ta sợ hắn có được tin tức chuẩn bị, vì thế đặc biệt giả tạo chứng cứ, làm cho hắn ở trước mặt chỉ ra và xác nhận người, dạy hắn yên tâm. Hiện tại, hắn thật là yên tâm.”

Hành Liệt nắm chặt cổ tôi, trên mặt hiện lên nét dịu dàng: “Người nhất định là nghĩ như vậy, Phi Nhi tốt của ta.”

Tôi ngừng thở, sững sờ nhìn hấn, dùng ánh mắt hỏi vì sao.

Hành Liệt cười lộ ra hàm răng trắng: “Khi xuống dưới gặp hai kẻ Phong, Hoàng, nhớ rõ thay ta cảm ơn bọn họ tặng ngươi lại đây. Ngươi thật sự là báu vật, cho ta rất nhiều khoái hoạt.” Ngón tay hấn chậm rãi nắm chặt, máu tôi sau gáy bị chặn không thể đi lên, mặt phồng lên, cổ co rụt lại giống như sắp nổ tung.

Hai tay tôi níu lấy ngón tay hấn gắt gao theo dõi hấn, nhắc nhở ước định của hấn cùng Diệp Tô, không nên đùa với lửa.

Hồi lâu, Hành Liệt rút cục cũng buông tay để tôi thở dốc, khe khẽ thở dài: “Cả đời này ta chưa bao giờ tự tay lấy đi tính mạng nữ nhân, huống chi Phi Nhi cùng ta mấy đêm vợ chồng, cũng không phải hoàn toàn vô tình.”

Tập Á Nhĩ nặng nề tiếp lời: “Lão Đại, ta nguyện ý thay ngài.”

Hành Liệt cười liếc hấn một cái: “Vì một chút tiền đồ này mà ngươi cũng ra tay với nữ nhân?” Lại vỗ vỗ khuôn mặt tôi, cười nói, “Thôi thôi, nữ nhân của ta, vẫn là chết trên tay ta tốt nhất.”

Hấn một phen túm lấy tóc tôi trực tiếp xách tôi kéo ra ngoài, không biết là bởi vì thiếu dưỡng khí hay là bất ngờ vì lời nói của hấn, tôi không hề cảm thấy đau.

Sau một tháng, Hành Liệt lại kéo tôi tới tường bên cạnh mạn thuyền, bốn người còn lại cũng theo đi ra, xa xa ở phía sau nhìn tới.

Hành Liệt kéo tôi, đem xương hông của tôi đập vào thành bên cạnh mạn thuyền, ép buộc tôi nhìn mặt biển. Tôi đỡ lấy thành mạn thuyền mở lớn miệng hít thở, quay đầu khiêu lông mi nhìn hấn: “Đường đường Liệt Hải vương mà cũng chỉ có một loại phương pháp tra tấn người này sao?”

Hành Liệt nhếch miệng cười, quay đầu bức tôi nhìn xuống phía dưới, trên mặt biển lơ mơ có thể thấy được mấy bóng đen khổng lồ, vòng quanh đuôi thuyền không ngừng lui tới lui tuần tra quanh quẩn.

Tôi luống cuống: “Hành Liệt! Chẳng lẽ lúc này muốn ta nhắc nhở ngươi thủ ước hay sao!”

Hành Liệt lộ vẻ sảo thâm cười: “Đừng hoảng hốt, oan gia. Ngươi chính đi tìm cái chết trước một bước, ta sẽ đi theo phía sau ngươi.” Hấn rút chủy thủ, cắt một vết ở trên vai tôi, đầu tiên tôi chỉ cảm thấy ngứa ngứa, lạnh lạnh, sau một lúc lâu mới cảm thấy đau, nhức.

Máu tươi từ đầu vai tôi trực tiếp chảy xuống hòa lẫn vào biển, bóng đen lập tức nhảy lên mặt biển thưởng thức. Là cá mập!

Hành Liệt cười khàng khặc: “Bên trong nước trà có chất hấp dẫn cá mập, đoán được ngươi không chịu uống, cho nên ta bổ thêm liều cũng đủ. Kỳ thật, kết quả này thật cũng sạch sẽ, có phải hay không? Sống vì Liệt Hải vương, chết cũng như vậy, nói chung cũng đáng chết trong biển, táng thân trong bụng cá.”

Tôi liều mạng giả dụ: “Hành Liệt! Ngươi điên thì điên một mình đi, hà cớ gì kéo theo ta!”

Hành Liệt đè lại tôi, thanh âm tuy nhẹ, cũng không mang cảm tình gì: “Bởi vì ngươi biết quá nhiều chuyện. Diệp Tô thông minh sẽ đoán được nàng ở đâu, phương pháp giải quyết duy nhất, chính là tất cả mọi người cùng chết sạch sẽ. Ta chết, nàng liền an toàn. Ta chết, Diệp Tô cũng sẽ không trách ta là không bảo hộ ngươi chu toàn.”

Hấn nắm bả vai tôi mạnh mẽ xoay người, nhẹ giọng hỏi: “Muốn một cái chết thoải mái không?”

Tôi rút cục hồng mắt, một bên khóc một bên mắng: “Ngươi tên hỗn đản này! Súc sinh! Ma quỷ!”

Hành Liệt cười tùy ý: “Nói nhiều lần rồi, chỉ có điều vẫn phải cảm ơn lời đánh giá của ngươi.” Hấn đột nhiên cúi đầu hôn tôi, thừa dịp tôi chưa chuẩn bị cạy răng tôi, đầu lưỡi ở trong miệng tôi thế mạnh như nước.

Ngón tay hấn giống như kim sắt bình thường nắm chặt cằm tôi không cho tôi cắn, miệng chạm miệng, mũi che lại mũi của tôi.

Tôi lại cảm thấy hít thở không thông, theo bản năng nuốt xuống, rầm rầm một tiếng, tựa hồ có cái thứ gì bị tôi nuốt xuống theo nước miếng.

Hành Liệt tà ác cười: “Ta xem như đối đãi với ngươi không tệ, không đành lòng để ngươi trước khi chết bị tra tấn, ban thưởng ngươi một viên thuốc độc.”

Tôi khóc đến run rẩy: “Muốn chết ngươi chết đi! Ta muốn sống!”

Hành Liệt ha hả cười nhẹ, ở bên tai tôi nhẹ giọng nói: “Ta đã cho ngươi cơ hội sống, chỉ cần ngươi đáp ứng cùng Diệp Tô sinh một đứa nhỏ. Nhưng là ngươi cự tuyệt, cho nên, kế hoạch có thay đổi.”

Hắn nâng hai chân tôi lên, đem tôi ném vào trong biển.

80. Chương 80: Sinh Ra Ở Cửa Tử

beta: Mạn Châu Sa & hanhmyu

Đầu tôi chúi xuống đất bị Hành Liệt vớt ra khỏi thuyền. Nói một cách chính xác là tư thế hai chân chống lên trời, lưng quay về xuống biển, hoàn toàn không hề có chút sáng tạo nào rơi xuống. Tuy không thể nhìn thấy mặt biển mà mình đang nhanh chóng tiếp cận nhưng với chút tri thức vật lý đáng thương nhắc tôi biết rằng thể trọng và gia tốc không cho tôi thời gian để suy nghĩ, đừng mơ tới chuyện điều chỉnh lại tư thế. Vì vậy, phản ứng duy nhất của tôi chẳng qua chỉ là khi lưng đụng phải mặt nước thì nhanh chóng nín thở, dùng tốc nhanh như báo không ngừng chìm xuống dưới, bình tĩnh đợi tỷ trọng của nước muối đẩy mình lên mặt nước.

Tôi lấy làm mừng rằng tỷ trọng cơ thể người nhẹ hơn một chút so với tỷ trọng của nước biển, hơn nữa thể trọng của tôi cũng không đến nỗi bị trời và người căm ghét, thêm vào đó các vị huynh đệ cá mập đang bồi hồi quanh quẩn dưới đáy thuyền cũng coi như biết giữ mình thủ lễ, hiểu được đạo lý không công kích người đang chìm nổi giữa dòng, thêm vào đó... tóm lại, đúng vào lúc dùng hết ngum không khí cuối cùng thì tôi nổi lên mặt nước.

Có lẽ tất cả những bất hạnh gặp phải lúc trước đều được bù đắp tại thời khắc này, ngay cách tôi không xa là một mảng ván gỗ vỡ dài cỡ một người đang lập lờ chìm nổi. Không cần suy nghĩ gì, tôi vội vàng bơi qua túm lấy nó, rồi cố nén từng cơn buồn nôn lẫn hoa đầu chống mặt mà ra sức đập chân, chạt vật gỗ dao găm vẫn giấu bên trong hài cầm chắc trong tay, tay trái vẫn bám chặt lấy tấm gỗ.

Làm xong tất cả những việc này, lòng tôi thư thả hơn một chút, cảm thấy cổ họng có thứ nước chua chua muốn vọt ra ngoài, sau đó không kiềm chế được mà ọc hết ra. Mùi vị trong khoang miệng không ngừng dụ dỗ tôi ới thêm lần nữa. Tôi lau miệng cố nén cảm giác buồn nôn, lúc này mới phát hiện được dịch thể tôi nôn trên mặt ván gỗ là màu đỏ.

Tôi nôn ra máu!

Lúc cơ thể đập vào nước biển hẳn là đã làm tổn thương đến nội tạng của tôi. Ngay lúc này, cảm giác buồn nôn cùng với việc cơ thể đau tới choáng váng khiến tôi thấy vị thần chấn động nào cũng không thể bỏ qua sự tồn tại của tôi.

Tiếng ù trong tai lớn tới nỗi dường như toàn bộ các dải tần khác đều đang bị nhiễu, tưởng như tôi đã lọt vào một thế giới chỉ toàn các mảnh gốm sứ. Tai không nghe được gì, trước mắt chỉ thấy dải màu 7 sắc lòe loẹt, nhìn vật gì cũng không chuẩn xác. Thính lực không tốt, tôi càng không có khả năng nghe ra được tiếng cá mập quẫy nước trong dòng âm thanh ầm ĩ đó, cho dù nghe thấy cũng đã quá muộn.

Quan trọng nhất là thính giác và thị giác đã rời xa tôi rồi, đầu tôi cũng ong ongđòi bãi công, chỉ cần hơi tập trung sức lực một chút là đầu đau tưởng lên. Với tình trạng hiện tại của tôi cho dù cá mập tiên sinh có chịu cho tôi một con đường sống thì sau đó độc tính phát tác cũng sẽ lấy mạng của tôi.

Nói đi cũng phải nói lại, cho dù cá mập có ăn kiêng hay độc được đã hết hạn sử dụng, giữa biển cả mịt mờ này, phần đất liền gần tôi nhất chính là mảnh đất bên dưới chân, mẹ biển cả cuối cùng cũng sẽ đem tôi ngâm thành một đồng thịt nát bầy hầy mà thôi. Chết là điều chắc chắn, quan trọng là chết sớm hay chết muộn.

Tôi cầm dao găm, nghĩ lan man. Cuộc đời này của tôi cũng coi như đáng giá, trả được hết nợ, mua được phòng, xuyên qua thế giới khác, trốn được cảnh phải làm kỹ nữ, mở được một cửa hàng rất tốt, yêu được một tình lang đáng yêu, cũng từng học máu, cũng từng giết lưu manh, nhưng rốt cuộc vẫn không vượt qua được số mệnh, đầu không lại vua biển.

Không phải là tôi quá vô năng mà là địch nhân quá giảo hoạt.

Trên thế giới này người chết có rất nhiều, chẳng qua chết oan chết uổng mà vẫn thần nhiên được như tôi hẳn vẫn là số ít. Tôi cầm mũi dao lên trên tấm ván gỗ, tay phải vẫn gắt gao cầm chặt chuôi dao duy trì cân bằng, hai chân đạp nước một cách máy móc, đem những tiếng tạp âm chói gắt trong tai coi như chương trình buổi chiều thứ ba của đài phát thanh.

Hiện tại đã gần đến tháng sáu, tuy thời tiết hôm nay không tệ, ánh mặt trời chiếu rọi khắp mọi nơi nhưng nước biển vẫn lạnh lẽo, ngâm quá lâu chắc chắn sẽ bị chuột rút. Cho nên tôi hẳn là không cần phải lo đến chuyện mình sẽ chết vì đói, sau khi bị chuột rút, không thể bơi, ván gỗ cũng khó mà chịu nổi sức nặng của một người, đến cuối cùng tôi cũng sẽ bị chết đuối.

À, quên mất còn vụ độc được rách việc này nữa.

Cũng không biết độc được Hành Liệt cho tôi ăn lúc nào mới phát tác. Nghe nói độc được càng phát tác chậm càng đáng sợ, đến lúc này mà tôi còn chưa chết hẳn loại độc được đó phải đạt được đến cấp độ làm người ta thủng bụng nát ruột nhỉ? Nếu như thật sự đau đớn tới vậy, không bằng tôi tự cho động mạch cổ của mình một nhát dao. Vậy mới nói cái chuyện báo ứng thật là huyền diệu. Ngày xưa tôi giết Thẩm Hồng như thế nào, hiện tại tôi cũng nên tự giết mình như thế ha... Khoan nào, Hành Liệt không phải nói hẳn cũng muốn chết sao? Hẳn đi đâu chết rồi?

Tôi cố sống cố chết duy mắt, qua một thời gian rất lâu mới dần cảm thấy cảnh vật trước mắt rõ ràng hơn một chút, âm thanh quấy nhiễu khiến người ta bức bối trong tai cũng yếu đi chút. Nhưng mà, những tiếng ong ong vừa mới giảm xuống thì ngay sau đó tiếng ầm ầm vang chiếm lấy màng nhĩ của tôi. Loại tiếng gầm rú này cực quen thuộc, rất giống hiệu ứng âm thanh trong các phim điện ảnh hạng hai, chỉ có điều hiệu quả 3D chỗ này tốt hơn nhiều. Sau mỗi tiếng gào lớn, mặt biển sẽ lập tức cuộn trào lên, thỉnh thoảng lại vút xuống một ít đồ vật rất kỳ quái, tỷ như gỗ vụn, đinh đồng, mảnh gỗ v.v.. Bởi vậy, khi một mảnh gỗ đập thẳng vào đầu tôi, tôi dường như được Phật tổ đánh đòn cảnh tỉnh, rất là tỉnh táo, cả đầu quanh đi quẩn lại chỉ phọt ra được hai câu.

Câu thứ nhất, đập má.

Câu thứ hai, hóa ra ván gỗ đập vào đầu là như vậy.

Sau đó, không có sau đó.

Tôi bị người ta bạt tai mà tỉnh lại. Phương thức tiếp đãi long trọng này làm cho tôi lập tức đưa ra phán đoán: Tôi làm quá nhiều việc ác, sau khi chết bị đưa đến địa ngục bạt tai. Sau đó, bởi vì tôi cùng lúc khinh nhờn Phật tổ lẫn đại thần chấn động não mà phản kháng không được nôn khan, chẳng qua cũng chẳng ỏi ra được thứ gì đáng coi là vật chất, cổ họng bị dịch dạ dày thiêu đốt đến khó chịu.

Một bàn tay to dẹt nâng trán tôi, một bàn tay khác vỗ vỗ lưng tôi từng chút từng chút một, giọng nói của chủ nhân bàn tay to tuy nhẹ nhàng nhưng khó giấu được lo lắng: “Đầu còn đau không?”

Tôi theo bản năng quay đầu lại nhìn cái hình dáng mơ hồ kia, không ngoài dự liệu lại dẫn đến một trận nôn khan, đành phải vừa nôn vừa hỏi: “Người là ai?”

Người nọ rõ ràng sững sốt một chút, giơ tay quơ quơ trước mặt tôi, sau đó ôm chặt lấy tôi: “Tiểu Linh Đang?”

Tôi không thể tin nổi: “Diệp Tô?” Nói như vậy, tôi đã chết rồi? Được lên thiên đường rồi sao?

Diệp Tô cố hết sức giữ giọng nói nhẹ nhàng: “Oan gia, nàng bị làm sao vậy?” Có lẽ hẳn cũng không mong tôi trả lời, một bên hỏi một bên kéo cổ tay tôi sang, bắt mạch cho tôi, lại nhẹ nhàng dè trán tôi, hỏi tôi có chóng mặt không, có đau hay không. Tôi tựa lên người hẳn, vết thương trên vai đã được hẳn băng bó cẩn thận, thế nhưng chỉ cần động một cái là có thể cảm thấy một dòng chất lỏng ấm nóng từ miệng vết thương trào ra, đau đến mức tôi nhe răng nhếch miệng: “Bị Hành Liệt từ trên thuyền ném thẳng xuống biển. Chắc là lúc rơi xuống nước bị tổn thương ở đầu, lỗ tai lại bị nước vào. Hiện tại không nhìn rõ, còn có chút ù tai, cho nên không nhận ra được chàng”.

Diệp Tô nhìn, nghe, hỏi, sờ một lượt xong xuôi rồi mới thở dài ra một hơi, bón cho tôi một viên thuốc: “Còn may, không đáng ngại, nghỉ ngơi vài hôm là khỏi”.

Hắn lại hỏi tôi: “Hành Liệt có cho nàng thứ gì hay không”, vừa hỏi vừa ôm hai chân tôi vào trong tay không ngừng xoa nắn, giúp tôi lưu thông máu.

Tôi chậm chọc cười lạnh một tiếng: “Kiểu như một viên độc dược?” Tay chân tôi hết đông lạnh, đã có tri giác.

Diệp Tô sững sốt, lại bắt mạch cho tôi, còn lật cả mi mắt tôi nhìn hồi lâu, kết luận một cách bán tín bán nghi: “Nàng không trúng độc”.

Tôi tiêu hóa tin tức này một hồi mới kịp phản ứng lại bị tên khốn kia lừa.

Đồ khốn, vậy hẳn đã cho tôi ăn cái gì vậy? Chẳng lẽ lại là bi đất chà xát từ trên người mà có sao?

Diệp Tô lại hỏi tôi: “Hành Liệt có đưa cho nàng vật gì không?”

Tôi ôm lấy đầu: “Ta đang nghĩ, chỉ có điều đầu đau muốn chết, chàng cho ta chút thời gian”.

Diệp Tô đáp ứng một tiếng, đặt tôi lên trên đùi, hay tai dịu dàng giúp tôi xoa bóp trán, trong giọng nói lộ ra sự đau lòng: “Đỉnh đầu sưng một cục lớn, oan gia, nàng dùng đầu đập hạch đào hay sao?”

Tôi vui vẻ xì ra một tiếng lại lập tức ai u ai du kêu to nửa ngày, nhe răng nhếch miệng kể với hẳn cảm giác khốn khổ lúc bị tấm ván gỗ từ trên trời đập thẳng xuống, hỏi hẳn: “Làm thế nào chàng tìm được ta? Chàng đến đây lúc nào?”

Diệp Tô đáp: “Tất nhiên là Hành Liệt báo tin cho ta đến đón nàng. Hẳn nói hẳn sẽ kiếm lý do ném nàng xuống biển, đến lúc đó bọn hẳn có nội chiến, không ai rảnh hơi chú ý đến hành tung của nàng, ta liền nhân cơ hội này đến mang nàng đi. Một ngày trước ta đã bám theo đội thuyền của bọn họ, thế nhưng sợ họ phát hiện, không dám đến quá gần. Hôm nay cũng nhờ nghe được tiếng pháo nổ mới biết thời cơ đến rồi”.

Tôi hỏi: “Tiếng pháo? Nội chiến?”

Diệp Tô xét đến tình trạng trí lực của tôi lúc này, chậm rãi giải thích từng câu từng chữ một: “Ta chỉ thấy đội thuyền của Hành Liệt chia thành hai phe bắn lẫn nhau, đến tột cùng ai thuộc phe nào thì không rõ lắm. Tóm lại Hành Liệt tính toán tốt, hẳn nói trước nội chiến sẽ đem nàng ném xuống biển. May là ông trời thương, ta không phí nhiều công sức, vừa đến là lập tức tìm thấy nàng”.

Tôi sờ sờ tay chân, không thiếu chiếc nào, ngay cả răng cũng không mất một chiếc, không khỏi lấy làm lạ: “Trong biển có cá mập hả?”

Diệp Tô đáp: “Có, chẳng qua là người rơi xuống nước rất nhiều, thịt trên người nàng lại không đủ, đại khái là bọn nó không chịu cổ được tới nàng đi.” Lời tuy nói như vậy nhưng giọng nói khẩn trương căng thẳng, ắt là vẫn đang còn nghĩ đến mà thấy sợ.

Tôi vỗ vỗ cánh tay rắn như đá tảng của hẳn, coi như là an ủi.

Diệp Tô trầm mặc hồi lâu mới thở dài một hơi: “Cũng may hết thấy đều nằm trong kế hoạch. Hành Liệt không đưa cho nàng thứ gì giống như hải đồ sao? Thuyền của chúng ta quá nhỏ, sóng yên gió lặng còn dễ nhưng hoàn cảnh này không thể duy trì để trở về Lạc Hà. Hành Liệt kêu chúng ta đến một hòn đảo nhỏ gần đây ẩn núp một thời gian, nói không đến một tháng sẽ có người đến tiếp ứng chúng ta. Hẳn còn bảo hải đồ chỉ phương hướng đã giao cho nàng”.

Tôi thấp giọng đáp: “Để ta nghĩ lại.”

Hành Liệt nói hắn muốn đem nữ nhân của hắn đến một hòn đảo hoang sinh sống hưởng thụ. Ngay cả đảo hoang hắn cũng tìm ra rồi, là một Đào Hoa Nguyên* trước nay chưa từng bị đánh dấu trên bản đồ. Hành Liệt còn nói hắn từng tặng cho nữ nhân của hắn một khối thẻ bài, vì vậy, hắn cũng cho tôi một khối mộc bài giống y hệt. Hắn còn nói muốn tôi khi gặp được Diệp Tô thì đưa thẻ bài gỗ cho hắn, hắn sẽ biết Hành Liệt không dối xử tệ bạc với tôi.

*Đào Hoa Nguyên: chỉ một nơi phong cảnh đẹp, yên bình.

Tôi sờ soạng tóm lấy khối mộc bài buộc trên lưng đưa cho hắn xem: “Thứ gọi là hải đồ hắn là món đồ chơi này đi, chẳng có thể nhìn ra con đường nào sao?”

Tổng thiết kế sư của nhân dân dạy chúng ta rằng thực tế chính là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý. Chân lý trên thẻ bài trải qua sự kiểm nghiệm của Diệp Tô đích xác là một phần bản đồ biển nằm trong phạm vi cục bộ, chẳng qua phải trang bị các tiêu chuẩn bản đồ biển để xem: Các họa tiết mây nước trên mộc bài đại biểu cho hải lưu phụ cận, các cuộn sóng bắn tung tóe lại đại biểu cho định vị đá ngầm, về phần chữ “Liệt” Hán tự duy nhất được khắc ở vị trí đặt tỷ lệ vàng trên mộc bài hắn là vị trí chính xác của đảo.

Tục ngữ nói đuổi núi làm chết ngựa* biến rộng mênh mông so với núi xa càng thêm đáng sợ. Cho dù các vị trí của đá ngầm, vị trí tiểu đảo đã có thể xác định, chúng tôi vẫn phải chèo thuyền hai ngày hai đêm mới có thể miễn cưỡng dùng kính viễn vọng nhìn thấy hình dáng của hòn đảo nhỏ.

*Đuổi núi làm chết ngựa: nguyên văn “truy sơn bào tử mã” – một câu tục ngữ ám chỉ những việc nhìn thì tưởng dễ làm nhưng lúc bắt tay vào rồi mới biết là khó khăn, giống như từ xa nhìn thấy núi tưởng dễ dàng đến gần, đến lúc lên cưỡi ngựa tìm đến núi ngựa chạy mệt đến chết mà vẫn chưa đến nơi.

Trong hai ngày này, các triệu chứng vầng đầu, ù tai, hoa mắt của tôi cơ bản đã khỏi hẳn. Bởi vì tôi nhìn thấy rất rõ ràng con thuyền chúng tôi đi chỉ là một thuyền đánh cá nho nhỏ, ba cột buồm, chiều dài cũng chỉ có ba bốn trượng. Đúng như Diệp Tô nói, gió êm sóng lặng còn tạm được, thứ đồ chơi này căn bản không thể đủ sức để trở về Lạc Hà.

Tôi hỏi hắn vì sao không để cho đội thuyền của mình đến tiếp đón chúng tôi. Diệp Tô không ngừng cười khở: “Các đội tàu của Hành Liệt và Nam Dương đánh nhau không ngừng nghỉ. Nếu ta dám lộ liễu tiếp cận đội tàu của Hành Liệt, không đánh nhau mà vẫn an toàn ra về, e rằng người Nam Dương sẽ lập tức lấy đó làm cớ đem ta đuổi tận giết tuyệt.”

Còn không phải sao, vắt chanh bỏ vỏ, tôi vừa mới trải qua một trận thật giả khó phân, hiện tại cũng không muốn mạo hiểm nữa, hay hơn hết vẫn là giấu tài, tạm tránh đầu sóng ngọn gió.

Diệp Tô chuẩn bị đầy đủ thực phẩm và nước ngọt. Dưới sự tắm rửa ăn ngon uống tốt, nội thương của tôi đã không còn gì trở ngại, chỉ là miệng vết thương trên vai vẫn không thể khép lại, hệt như “chị đèn đỏ mỗi tháng”, qua một đoạn thời gian lại sồn ra một chút máu, số lượng không lớn, không đủ để ảnh hưởng đến sự khôi phục thân thể. Diệp Tô hết cách, chỉ đành mỗi tối giúp tôi thay một miếng vải dài hơn kiểu dùng cho ban đêm. Mới hai ngày, không chỉ là vải chuyền dùng cho băng bó mà ngay cả quần áo sạch của Diệp Tô cũng bị xé đi một nửa song “chị đèn đỏ” của tôi vẫn không hề có ý dịu đi.

Cũng may chỗ chúng tôi là vùng cận nhiệt đới, coi như chỉ mặc bộ quần áo mới của hoàng đế cũng sẽ không bị cảm lạnh.

Tôi không khỏi mất kiên nhẫn: “Có phải Hành Liệt vẫn động chân động tay gì đó với ta không? Ta cứ luôn cảm thấy hắn không phải là người tốt”.

Diệp Tô dở khóc dở cười nhìn tôi một cái: “Hắn tất nhiên không phải người tốt, chỉ có điều là một kẻ xấu biết giữ chữ tín thôi.”

Tôi nhớ lại hàng đồng hành vi xấu xa của tên này, ôm cục tức giữ im lặng.

Giữa trưa ngày thứ ba, thuyền nhỏ cuối cùng cũng đi vào phạm vi bãi cạn của Đào Hoa Nguyên. Khi nước biển chỉ ngập đến thắt lưng, Diệp Tô nhảy xuống thuyền, nắm dây thừng ở đầu mũi kéo con thuyền lên trên bờ cát, sau khi đón tôi rời thuyền, lại kéo thuyền vào dưới gốc cây, dùng cành lá che kín lại, dặn tôi ở chỗ này đợi, còn hắn tự mình đi một vòng quanh đảo, tìm xem có khói lửa của con người hay không.

Ngón tay tôi thủ sẵn ám tiễn, lười biếng ngồi trên bờ cát, tiếng sóng biển vỗ vào cát trắng tựa như thôi miên. Quần áo vốn bị ướt nhanh chóng được mặt trời hong khô chỉ để lại chút vệt muối trắng bóng. Ánh mặt trời ấm áp dễ chịu chiếu lên khắp người tôi, giống như chiếc chăn lông của chiếc giường cực kỳ nhẹ, dịu dàng bay bổng đắp lên người, làm cho tôi mơ mơ màng màng buồn ngủ, lại giống như làm nảy sinh một chút suy nghĩ khác biệt.

Sau khoảng một nén nhang, Diệp Tô từ phía bên kia đảo đi ra, hần đến ngồi bên cạnh tôi, nhìn tôi cười khoe hàng răng trắng, vẻ mặt thư thái lần đầu tiên xuất hiện sau mấy ngày qua: “Trên đảo không có ai, trong rừng có hai nguồn nước sạch, xem ra cũng không có thú dữ, quả nhiên là một chốn Niết Bàn.”

Tôi hăm hừ một tiếng đáp lại, vứt bỏ dải lưng ám tiễn, bắt đầu cởi quần áo, cau mày oán giận: “Bộ quần áo này ta đã mặc ba ngày, còn để nó ở trên người ta ba ngày nữa, ta sẽ phát điên”. Tôi vẫn mặc bộ quần áo Diệp Tô thay cho tôi. Mấy ngày nay ở trên biển phải lo lắng đề phòng, quần áo tất nhiên không nằm trong phạm vi suy nghĩ.

Diệp Tô ngồi trên bờ cát, cười tủm tỉm xem tôi cởi áo tháo thắt lưng, dằn dò: “Cẩn thận chỗ bị thương, muốn ta hỗ trợ hay không?”

Hắn vừa nói xong một câu, tôi đã cởi đến chỉ còn sót mỗi nội y. Tôi lấy một loại khí thể của các nữ chiến binh Amazon đứng lên giặt phăng chút vải cuối cùng, bước qua, nhanh chóng đẩy ngã Diệp Tô, cười ở trên người hắn, đè bả vai hắn, cúi đầu nhìn hắn. Diệp Tô có chút kinh ngạc lại có điểm như đã dự kiến được từ trước: “Oan gia, nàng muốn làm gì?”

Tôi liếm liếm môi, giọng khàn khàn, ánh mắt chuyên chú: “Đột nhiên ta rất muốn. Cho ta.”

81. Chương 81: Vẫn Bị Tính Kế

edit: Pey

beta: hanhmyu

Hai tay tôi xoa vào nhau quay về phía Diệp Tô cầu hoan.

Nếu hiện tại có cái gương ở trước mặt để cho tôi soi, đại khái sẽ nhìn thấy hai con mắt của tôi lóe ra ánh sáng giống như chó sói đói, cho dù ai bị nhìn một cái ánh mắt như thế, đại khái đều có cảm giác mình như miếng thịt cá nư trước miệng sói.

Miêu tả như vậy cũng không phải là khoa trương, ngay cả Diệp Tô can đảm thận trọng như vậy cũng bị ánh mắt của tôi làm cho giặt mình hết hồn, hần sửng sốt một chút mới chìa tay ôm tôi chuẩn bị đứng dậy: “Trong rừng cây có một nơi gần giống với thác nước, nước ấm, dưới đáy chủ yếu là đá cuội, rất thích hợp để tắm rửa.”

Hắn vừa mới đứng dậy đã bị tôi một lần nữa nhấn trở về trên cát, giặt xuống túi nước treo bên hông hắn xuống, mờ ám cự tuyệt: “Không kịp nữa rồi.” Nói xong liền cởi vạt áo hắn, chưa kịp lột bỏ đai lưng đã nhanh chóng xả quần của hắn xuống, lộ ra cái công cụ gây án, bắt đầu tẩy trừ chương ngại vật.

Tôi hơi nường về phía sau tạo ra một khoảng không gian, dùng răng mở nút dây túi nước sôi, vốc một chút nước trong tay tùy tiện rửa qua loa vài lần, không đợi hắn có được cảm giác đã vội vàng vàng ngồi lên người hắn.

Mẹ nó, không vào được

Tôi tức giận thấp giọng chửi, đỡ lấy tiểu đệ của hắn ở cửa cọ tới cọ lui, từ đầu đến cuối cũng không vào được, đành liếm liếm môi, nhìn hắn chăm chăm, lửa nóng lan khắp người: “Tìm cách cho ta đi vào!”

Diệp Tô bất đắc dĩ cử động người, lập tức bị tôi lật lại áp đảo: “Nằm nằm thẳng xuống! Giúp ta nắm tay là được!”

Hắn buộc phải lộ vẻ mặt ủy khuất hỗ trợ bàn tay của tôi: “Oan gia, làm sao đột nhiên lại gấp gáp như vậy? Nơi này...”

Tôi cấp tốc ngồi xuống, cái gì hắn này hắn nọ tất cả đều nuốt ngược trở lại.

Aida, đau chết mất.

Nhưng đau cũng phải làm. Không biết tại sao, trong lòng tôi luôn có cảm giác hoang đường rằng không làm thì sẽ chết, cho nên chỉ nghỉ ngơi một giây đã cần rằng nhanh chóng luật động, hai tay nín vạt áo hắn há mồm thở dốc, động tác ngày càng cuồng dã tựa như cưỡi một con ngựa hoang. Hơn nữa đoán chừng theo như tốc độ lẫn tần suất của tôi, ắt hẳn có thể giành vị trí quán quân vô địch.

Diệp Tô chế trụ hai chân tôi, ánh mắt càng ngày càng sáng, công cụ gây án kia càng ngày càng nóng: “Ta tới!”

Tôi dùng ánh mắt hung ác cự tuyệt hắn. Thế nhưng thể lực của tôi không tốt lắm, chỉ trong chớp lát, hai chân cũng bởi vì tốc độ vượt qua khả năng mà khẽ run, cho nên tôi từ tiên phong anh dũng thiện chiến liền biến thân thành vũ nữ múa cột, vừa ở trên người hắn vận vẹo vừa lên tiếng hỏi hắn: “Hơn một tháng rồi, nhớ tới ta không? Còn ta ngày nào cũng muốn như vậy mà hành hạ chàng...”

Diệp Tô mím môi đứng dậy, ôm cổ tôi, gần như điên cuồng mút môi tôi, làm tôi thét chói tai không thôi, rất nhanh liền đạt tới đỉnh.

Hắn cũng mau chóng vận động, được một lúc thì nhấc người tôi lên muốn rút ra, tôi vội vàng dùng hai chân gắt gao chế trụ eo hắn, khẽ rên: “Cứ như vậy! Đừng ra!” Vừa nói vừa kẹp chặt hắn.

Diệp Tô sửng sốt, vừa nhanh chóng làm hai lần rồi ôm tôi nằm bất động.

Tôi thở hổn hển đặt cằm lên bả vai hắn nghỉ ngơi, lắng lắng nghe tiếng hai trái tim từ đập cuồng loạn đến khi yên ả, cánh tay Diệp Tô xiết chặt ngang hông tôi, lười biếng nhắc nhở: “Oan gia, mặc y phục vào, ta đem nàng đi tắm rửa.”

Tôi cũng lười biếng thấp giọng đáp một tiếng. Nhưng ánh mặt trời ấm áp khiến cả người tôi thấy dễ chịu, không muốn mặc lại cái y phục bị ngâm nước biển thành cứng ngắc kia, cho nên ôm cổ hắn làm nũng: “Cứ để như vậy đi, ta cũng không lạnh, dù sao cái đảo lớn như thế, cũng chỉ có chàng nhìn thấy thôi.”

Diệp Tô hơi ngửa ra sau, bàn tay thô ráp vuốt ve trên dưới thắt lưng tôi, mỉm cười: “Oan gia, chính vì chỉ có mình ta, nàng mới nguy hiểm. Nàng không biết bản thân mình rất mê người sao?”

Tôi suy nghĩ một chút về tình huống bây giờ: tôi không một mảnh vải và đang ngồi trên người của Diệp Tô mặc y phục chỉnh tề, hơn nữa còn bộ phận nào đó của chúng tôi vẫn chưa tách ra, mà cái công cụ gây án kia của hắn đang bồng bồng phản ứng, hy vọng có thể đáp ứng yêu cầu của chúng, làm thêm lần nữa.

Tôi chớp chớp mắt vài cái: “Trong nước vẫn có thể vừa đi vừa ...”

Diệp Tô thế nhưng lại đỏ mặt.

Đại khái là vin vào duyên cớ của sự chia ly sau đêm tân hôn, hôm nay tôi đặc biệt uy mãnh không kiêng kị, giống như muốn đem ba ngày trên thuyền dồn vào cùng một lúc.

Tôi cười cười kéo lỗ tai Diệp Tô: “Trong nước? Chờ một chút để ta đi xuống...”

Diệp Tô không đợi tôi bày trò liền nhanh chóng đè hông tôi lại, sau đó lấy cái tư thế đó mà đứng dậy, sải bước vào khu rừng, nghiêng rằng nghiêng lợi: “Nàng thấy lạnh cũng đừng có mà hối hận!”

Tôi cười hì hì, cúi đầu cắn vành tai hắn, tiếp tục ném củi vào lửa: “Chàng cũng đâu để cho ta bị lạnh.”

Diệp Tô cúi đầu nhìn tôi, nghiêm túc gật đầu phụ họa: “Nàng nói rất đúng.”

Đúng cái đầu người, thẳng nhóc này quả thật là cây búa hình người biết di động, khi hắn đặt tôi vào trong nước, lạnh hay không đã không phải là vấn đề, mà là khí huyết sôi trào, lão tử muốn nổ tung!

Diệp Tô nhanh chóng cởi y phục vốn ướt nhẹp vứt ở một bên, một bên gặm cắn bả vai tôi một bên lấy tay xoa nắn mềm mại trước ngực tôi, thế mà vẫn còn thời gian để mở miệng: “Nói nàng yêu ta.”

Tôi lập tức mở miệng: “Ta yêu....ách a...a...a a chàng a...a a.” Vậy đại khái đây cũng trở thành tiết mục truyền thống rồi, lần nào hắn cũng muốn tôi dùng âm thanh mập mờ cùng với các tần số nói những lời này, thật không biết mệt mỏi.

Diệp Tô nhanh chóng đáp lại tôi: “Ta cũng yêu nàng, Tiểu Linh Đương.” còn nói “Khi về liền thành thân!”

Tôi tức giận nện vào người hắn: “Không này này nọ nọ đâu. Chàng dám.....a.....a.....bội tình bạc nghĩa?” vừa cắn môi hắn, “Chuyên tâm lại một chút cho ta!”

Lúc này Diệp Tô mới ngậm miệng, hết sức chuyên chú vùi đầu tận lực làm.

Lần này chúng tôi làm thật lâu, lâu đến nỗi tôi đã leo lên Everest lần hai cùng chụp hình lưu niệm với quốc kỳ, cuối cùng Diệp Tô mới lên đỉnh. Khi hắn chuẩn bị lui ra, tôi lần nữa áp chặt vào người hắn, cắn lỗ tai thì thầm đầu độc hắn: “Để cho ta hoàn toàn cảm nhận chàng...”

Diệp Tô nghe được câu này, lập tức tước vũ khí đầu hàng.

Có thể thấy được bộ dạng tiểu bạch vẫn có đất dụng võ, hiệu quả không tồi.

Đôi bên sau khi đại chiến xong, cả người tôi bủn rủn gục vào ngực Diệp Tô, tùy ý để hắn như có như không trêu chọc giúp tôi làm sạch, thoải mái mà ngủ.

Khi sắp tiến vào mộng đẹp, Diệp Tô vuốt ve bả vai đánh thức tôi, dẫn đo: “Vì sao hôm nay nàng lại không để ta ra ngoài? Nếu tính sai ngày thì...” Câu nói tính sai ngày ý rằng hôm nay là kỷ nguy hiểm của tôi.

Ngoài lần đầu tiên, sau đó tôi hết sức cẩn thận, chỉ cần không chắc chắn thì vẫn yêu cầu Diệp Tô ở bước cuối cùng phải đi ra ngoài, tuyệt đối không làm cái gì không chắc chắn.

Chính là hôm nay sao?

Tôi ngẩn người, trong đầu có một ý tưởng chạy xẹt qua, nhưng mà muốn bắt lấy thì đã không còn tung tích gì. Tôi đành hậm hờ trả lời hắn: “Nhất thời xúc động đi.”

Diệp Tô quay mặt tôi qua, cẩn thận nhìn tôi, muốn hỏi cái gì đó nhưng cuối cùng lại thôi, ngược lại dùng ngón tay thô ráp chỉ vào hai điểm không được che đậy của tôi, thấp giọng hỏi: “Còn có thể tiếp tục không?”

Tôi do dự một chút, lý trí hùng hực giơ về mặt thuần khiết nói tôi sử dụng tiết kiệm mới được lâu dài, từ từ chậm chậm thôi, thể xác thì gào khóc thảm thiết, quay về phía tôi liên hồi kêu phải phải phải, tôi chỉ dao động trong phút chốc liền xấu hổ mà nghiêng về phía to mồm: “Chàng tới đi, ta có chút mệt.”

Rõ ràng đã làm qua hai lần rồi thế mà tay của Diệp Tô vẫn như mang theo điện, đụng đến đâu là tôi run run bị kích thích chỗ đó, hắn lại còn chờ vờ đùa nghịch, tôi chịu không nổi uốn éo vặn vẹo: “Có thể, có thể”.

Diệp Tô không để ý đến tôi, hai tay vẫn ở trên người tôi đốt dục hỏa, chờ tôi kêu đến độ không còn sức lực, hắn mới tiến vào, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang không giống như đang vận động nhẹ nhàng mà như vượt qua trường giang cùng quỹ đánh giáp lá cà.

Cái chuyện tốt này vẫn là tiện nghi cho người trong nhà, tôi không vào địa ngục thì ai vào.

Một lúc sau, một lần nữa Diệp Tô đặt tôi thành tư thế quỳ, từ phía sau tiến vào, bàn tay to không nặng không nhẹ vỗ mông tôi một chút, âm thanh khàn khàn hỏi tôi: “Yêu ta không?”

Tôi ghen ngào quay mặt về hắn: “Vô nghĩa!” Thất lưng lão tử muốn đứt ra luôn a! Không thương người thì ai chịu làm cái tư thế hại người như thế này!

Hắn lại vỗ tôi một cái: “Nói!”

Tôi nói theo: “Ta yêu chàng!”

“Yêu ai?” Lại thêm một cái nữa.

Tôi kêu to một tiếng: “Lăng Đương yêu Diệp Tô!”

Tôi nghĩ đại khái cho dù tôi có tiềm ẩn thuộc tính M* đi chăng nữa, bị hấn đánh như thế cũng không kiềm chế được mà khóc lớn, vừa khóc vừa đá ra sau: “Hỗn đản! Hỗn đản!”

*M (Masochism): khổ dâm. Người khổ dâm chỉ có khoái cảm tình dục cực độ khi bị người khác hành hạ, làm đau đớn như bị đánh đập hay chửi rủa

Diệp Tô mặc kệ tôi đá hấn, hung hăng tiến vào tôi vài cái mới ghé vào người tôi, xoay mặt tôi đối diện với mặt hấn, một tay giữ thắt lưng tôi một tay đan vào bàn tay tôi nói: “Ta cũng yêu nàng. Nàng phải nhớ kỹ, mặc kệ xảy ra sự việc gì, chúng ta cũng ở chung một chỗ.”

Tôi mở to mắt quan sát, không nói lời nào, quá là cường bạo đi. Sau một hồi kích thích, khó tránh khỏi có chút tê tê.

Thế nhưng hình như đầu óc trì độn của tôi dần dần tỉnh táo lại.

Diệp Tô vừa tỉnh té hôn hai má tôi vừa lặp lại lời nói lúc nãy: “Chỉ cần nàng ở bên cạnh ta, cái khác không còn quan trọng.”

Đột nhiên tôi ngồi xuống mắng to: “Mẹ nó!” Lại hung hăng đâm hấn: “Fuck! Fuck! Son of bitch!”

Dĩ nhiên Diệp Tô không biết tôi đang nói cái gì, bắt quá hấn không ngần ngại quan sát đoán ý qua lời nói và sắc mặt. Diệp Tô ngồi xuống ôm tôi, mềm mỏng an ủi tôi nửa ngày, mới nhẹ giọng hỏi: “Làm sao vậy?” Nhưng tôi có cảm giác câu hỏi này của hấn thực ra là hấn đang thở phào nhẹ nhõm một hơi, vì thế tôi càng chần chừ hấn vừa mới suy nghĩ ra cái gì.

Tôi trừng hấn liếc mắt một cái, quay về hấn phản kích: “Chàng nói vậy là có ý gì? Chàng nghĩ rằng ta và chàng là thế nào?”

Đúng như tôi dự kiến, Diệp Tô cứng người lại, ánh mắt vừa lóe lên định nói đã bị tôi cướp mất: “Chàng không chịu được việc ta có bị kẻ khác chạm qua hay không à? Cho dù chàng không chịu được thì cũng không phải không biết tính tình của ta, nếu ta thật sự bị thiệt thòi, ta sẽ nhẫn nhịn không nói ra sao? Chính ta sẽ thiên hấn ba trăm lẻ mấy lần!”

Diệp Tô bị tôi giáo huấn, đôi mắt hấn chợt lóe lên ánh sáng, giống hệt như con chó to đầu bị chủ nhân mắng, tôi mới gào được vài câu thì hấn đã không nhịn được, hứ dài một tiếng, hai tay tôi tóm lấy mặt hấn tức giận: “Vẫn sợ ta bỏ chạy à? Chàng đối với ta không có tin tưởng như vậy sao?”

Khóe miệng Diệp Tô nhanh chóng cong lên, lập tức ôm lấy tôi hôn đến khi tôi không ngừng nện vào người hấn, hấn mới lưu luyến không rời buông ra, ánh mắt sáng long lanh đề nghị: “... Lần nữa?”

Tôi giận dữ: “Nói đến việc này liền ta liền tức giận!”

Diệp Tô mờ mịt: “Cái gì?”

Tôi lại phải giải thích từ đầu, khoa tay múa chân hơn nửa ngày mới miễn cưỡng nói rõ ràng suy đoán của tôi.

Cái tên Hành Liệt hỗn đản đó đã sớm lên kế hoạch hết thảy, hấn dùng cái gì đó tương tự như thảo dược trị độc của rắn, làm cho cá mập ngừng thấy máu của tôi liền e sợ. Hấn cho tôi một nhát trên vai như vậy đương nhiên muốn thấy công hiệu của thuốc, để khỏi tôi vừa rơi xuống nước đã bị nhóm cá mập ăn sạch.

Nếu hấn muốn kim thiên thoát xác* như trong lời nói, đại khái tất cả nhân chứng đều bị cá mập ăn hết mới tốt? Mà đương nhiên tôi lại không thể vùi thân trong bụng cá, một miếng cũng không được, khỏi phải đến khi Diệp Tô ký nhận thấy hàng hóa có tổn hại, đối chiếu tổn hại trên người tôi mà cho nữ nhân của hấn vài phát trên người.

* kim thiên thoát xác: Một trong 36 kế sách của Trung Quốc: Ve sầu lột xác, sử dụng bộ dạng mới để làm quân địch bất ngờ trở tay không kịp

Mà Hành Liệt cho tôi uống viên thuốc kia dĩ nhiên không phải độc dược mà là xuân dược. Có lẽ là loại thuốc có công dụng chậm, vì thế, Diệp Tô mới nhìn không ra.

Nói thực mà nói, nếu không phải hôm nay tôi bộc phát, tình cảm đột nhiên phát triển kịch liệt bất chấp hậu quả thì cả tôi cũng nhìn ra có cái gì đó không đúng.

Không biết nên đánh giá như thế nào về hành vi của Hành Liệt đối với tôi, là vô sỉ hay là đa mưu túc trí. Nói không khoa trương chứ nếu không có xuân dược, liệu tôi có tự tại cho đến bây giờ hay không. Ngay từ đầu tôi đã bị hắc đâm cho chảy máu, lại ngâm trong nước lạnh lẽo tới nửa ngày, ít nhiều xuân dược cũng đốt lửa có hiệu lực nên cho dù tôi mang theo vết thương chảy máu, lại thần trí không rõ ràng, ngâm nước lâu như vậy mà không bị chuột rút chết chìm.

Bất quá dược này thuộc tính cũng quá bá đạo, trong tiểu thuyết sản phẩm cùng loại một khi ngâm trong nước lạnh không nhiều thì ít cũng mất đi tác dụng, ai ngờ lại bộc phát về sau.

Có lẽ vì xuân dược lưu thông trong máu cùng với công lực quá mạnh mẽ, miệng vết thương không thể khép lại.

Thực ra, trên thuyền tôi có ý nghĩ muốn dè Diệp Tô xuống rồi nhưng bởi vì lúc ấy thần kinh tôi quá căng thẳng không dám thả lỏng một giây nào, cho nên cũng không cảm thấy có cái gì không đúng, chỉ có điều cứ đến buổi tối lại mộng xuân. Trong mơ cố gắng tra tấn người, hôm nay ở trên đảo, một chút trầm tĩnh lại, lập tức ăn no ấm cật, nghĩ đến dục vọng.

Sau khi nghe tôi giải thích rõ ràng, tôi chạm lên vết thương ở trên vai, hỏi Diệp Tô: “Nếu ta đoán không sai, miệng vết thương hiện đã không chảy máu nữa?”

Diệp Tô vén vạt áo xem xét một chút: “Cũng không hẳn là đã hết, để ta nấu một nồi nước sôi thay băng, đổi một lần dược nữa cho nàng thì đại khái là tốt rồi”.

Tôi tức giận bất bình: “Một vòng lại một vòng, hẳn có thể tính kế thật sát nha. Đúng rồi, vì sao mà lúc nào hẳn cũng tâm tâm niệm niệm muốn ta sinh đứa nhỏ cho chàng? Các người có quan hệ huyết thống sao?”

Diệp Tô chớp chớp mắt vài cái: “Theo sự hiểu biết của ta đối với cha, cái này không có khả năng.”

Tôi cũng nghĩ thế. Cái tên Hành Liệt kia vì cái gì lại coi trọng việc sinh con của hai chúng tôi đến thế? Quả thật là có ý đồ hay chỉ đơn thuần là làm cho tôi bối rối rồi thuận tiện tung hỏa mù?

Đang nghĩ ngợi thì bàn tay to của Diệp Tô nhẹ nhàng đặt trên bụng của tôi dẫn đo nói: “Tiểu Linh Đang, vừa rồi chúng ta làm tới bốn lần.”

Tôi ừ một tiếng: “Ta biết.”

Diệp Tô nói: “Bốn lần đều vào bên trong.”

Tôi xấu hổ lấy tay che mặt, một lúc sau, da mặt dày của tôi hạ thấp xuống: “Việc này chúng ta đều biết vậy thì nói chuyện con luôn đi.”

Diệp Tô kéo cánh tay tôi xuống, nhìn vào mắt tôi nói: “Nàng có nguyện ý sinh cho ta một đứa nhỏ không?”

82. Chương 82: Âm Thầm Kết Hôn

edit: diepanhquan

beta: hanhmyu

Diệp Tô vô cùng đứng đắn hỏi tôi: “Nàng có nguyện ý sinh con cho ta không?”

Tôi sửng sốt một chút mới mạnh mẽ cười nói: “Nói dối tông đường là trách nhiệm của người làm thê tử, điểm ấy ta rất hiểu. Còn chuyện sinh mấy, khi nào thì sinh, thì phải xem lão thiên an bài như thế nào thôi, chuyện này ta cũng không đoán trước được.”

Diệp Tô vẫn như cũ nhìn chằm chằm vào mắt tôi: “Ta là hỏi, nàng nguyện ý sao?”

Tôi trừng mắt hăn: “Không hiểu à.”

Tôi vừa mới không phải đã nói rồi sao? Sinh đẻ do mệnh, mấy đứa do trời, tôi không tan thời như vậy kéo hăn trở thành gia tộc độc đinh. Hơn nữa, tôi nếu dám không sinh, đừng nói bố chồng lưu manh của tôi nhảu mặt heo ăn lão hổ, mà ngay cả cha nuôi, mẹ nuôi, muội muội nuôi, đệ đệ nuôi cũng sẽ không bỏ qua cho tôi.

Huống chi, lấy cường độ lao động cùng lượng lao động chúng tôi vừa làm, hiện tại lại nói có nguyên ý hay không, chỉ sợ đã muộn rồi.

Diệp Tô chơi đùa tóc tôi chậm rãi nói: “Ta cảm thấy... nàng giống như có chút sợ hãi.”

A, đã bị nhìn thấy hết sao?

Chán ghét, có loại cảm giác bí mật gì đều không giấu được a.

Cho nên nói, nữ nhân có thể là loài sinh vật trên địa cầu không có cách gì lấy lòng nhất. Khi bạn đòi cao lớn, uy mãnh, khí phách tử tử bên cạnh thì hiềm nghi người ta không đủ cẩn thận săn sóc, cẩn thận quan tâm lại ngại người ta dồn đại trước mặt không thể biết trước, khi người ta thật sự có thể từ trong một ánh mắt một biểu hiện của người nhìn ra tâm ý lay động của người, liền vừa khóc hô phải độc lập phải tự do.

Có điều nam nhân càng yếu, bọn họ càng thích so sánh, đòi hỏi yêu cầu khác nhau ở mỗi đối tượng khác nhau, càng nhiều lựa chọn càng thích thú. Mà nữ nhân mẫu mực chỉ thích thắt cổ trên một thân cây, phàn nàn hay oán giận, chỉ cần không phải là vấn đề gì trọng đại thì kiểu gì cũng có thể chịu đựng được.

A, hình như nghĩ nhiều qua thì phải.

Diệp Tô vò vò đầu tôi gọi hồn: “Thất thần sao?”

Tôi hổ thẹn thừa nhận sai lầm: “A, xin lỗi.”

Diệp Tô cười cười, đưa qua đưa lại cánh tay tôi nhẹ giọng nói: “Nếu nàng thật sự không muốn, ta biết một loại thủ pháp mát xa huyết, có thể...” Phía sau đừng không nói, chỉ dùng một loại ánh mắt “Người hiểu được” nhìn tôi.

... Tôi đặt câu hỏi, xem như là “Đồ vật gì đó trong người người ta đã dùng nội lực bức ra” phiên bản tương tự khác không?

Tôi sợ hăn tưởng thật vận công điểm huyết bức cái đồ vật bất tiện nào đó ra, vội vàng xua tay làm sáng tỏ hiểu lầm: “Quả thật là có chút sợ, nhưng cũng không thể bởi vì ngại thở mà bỏ thức ăn đúng phải không? Nếu hiện tại đã có, cũng là ý trời. Nếu sau này hăn khi dễ ta, lại khi dễ chàng là được”. Vừa nói vừa nhe răng nhếch miệng như quỷ dạ xoa, tổn hơi thừa lời soạn soạn phóng lời kiên quyết, “Tiểu nhi, con tin ở trong tay ta, nếu chàng dám không theo ta, cùng lắm thì chúng ta ngọc nát đá tan!”

Diệp Tô cười thành ánh mặt trời, hướng về phía tôi buồn cười vãi lạy: “Đại vương tha mạng! Đại vương còn không biết sự gan dạ của tiểu nhân thế nào sao? Cho dù Đại vương trên tay không có con tin, tiểu nhân cũng không dám một chút ngỗ nghịch với Đại vương!” Hăn chìa tay ôm lấy tôi, cạo cằm trên đỉnh đầu tôi ôn nhu, “Đại vương nói hướng đông, tiểu nhân liền đi hướng đông, Đại vương nói khi nào cướp con tin, chúng ta khi đó liền động thủ”.

Tôi đau khổ nói: “A, Đại vương đây nói cũng không tính.” Nhìn cái mâu của hăn cùng lá chắn của tôi so sánh cái nào lợi hại.

Diệp Tô cẩn thận nhìn tôi: “Nếu như sợ đau, ta thật sự không có biện pháp gì. Có điều mẹ của Mãn Kha Nhi là người phương bắc, hiểu biết không ít phương thuốc truyền miệng của người phương bắc. Khi Bùi di sinh đẻ đã không còn trẻ, nàng vẫn có thể thuận thuận sinh ra một cặp nữ nhi, công lao đều là nhờ Cố di dốc lòng điều trị, có Cố di ở đây, khó sanh gì gì đó, đều không sợ.”

Thế nhưng còn có thầy thuốc tư nhân khoa phụ sản! Tôi thở dài một hơi, cười nói: “A, lo lắng một nửa đã không còn.”

Diệp Tô hơi hơi khiêu mi: “Một nửa khác kia thì thế nào?”

Tôi gãi gãi đầu, xấu hổ ngấm ngón tay hồi lâu mới hỏi hần: “Diệp Tô, ta vẫn không không biết xấu hổ hỏi chàng, ta... chàng cũng biết ta là chiếm đoạt thân thể này, chuyện trước kia cũng không rõ ràng, Xuân Hồng trước lại là... chuyện kia...” Nữ tử phong trần trong kịch truyền hình không phải thường xuyên sẽ nghĩ muốn tránh thai sao? Như là uống thuốc a hút thuốc phiện a..., ai biết Xuân Hồng có làm chuyện như vậy hay không?

Diệp Tô cười lộ ra hàm răng trắng: “Đừng lo lắng, nàng rất khỏe mạnh.”

Tôi lại thở dài một hơi.

Diệp Tô cẩn thận liếc mắt nhìn tôi, lấy tay xoa bóp hai má tôi: “Còn có tâm sự gì? Trong tiểu não của nàng, rốt cuộc ẩn dấu bao nhiêu tâm sự không chịu nói với ta?”

Tôi nhú mày buông tay: “Không phải chuyện đại sự gì, cho nên lúc nói ra ngay cả ta chính mình cũng cảm thấy lập dị. Nếu không, cho ta uống một chút rượu?”

Diệp Tô gật đầu, kéo tôi đứng dậy: “Bây giờ cũng không sớm, thừa dịp trời còn chưa tối, thay thuốc cho nàng.”

Hần dùng áo khoác trùm lấy tôi, nắm tay của tôi đi trở về bờ cát.

Lúc đó nắng chiều đã ngã về tây, trên mặt biển lấp lánh ánh vàng, những bãi cát trắng cùng với cây lá rộng nhiệt đới đều bị phủ một lớp ánh sáng vàng đỏ tinh mịn, trong không khí tràn ngập hương vị của biển. Người tôi yêu bước đi từng bước ở đằng trước, quần treo lỏng lẻo quanh thắt lưng, thân trên để trần trần ngập ánh sáng, bắp thịt ở phần lưng kéo căng theo từng bước đi của hần giống như người cá di chuyển lưu loát, cột sống thẳng tắp như thang trượt, hấp dẫn ánh mắt của tôi trực tiếp đi thẳng xuống phía dưới.

Xuống chút nữa đương nhiên là bộ phận tôi yêu nhất, hần như dòng sông như ẩn như hiện.

Tôi hạnh phúc thở dài, cuộc sống không thuộc về mình hơn một tháng trong quá khứ kia rốt cục có hồi báo, bốn tọa hiện giờ mãn huyết sống lại .

Diệp Tô ngoái đầu nhìn lại cười: “Sao vậy?”

Tôi thành thật không khách khí thò tay sờ sờ: “Thiếu hiệp này thân thể bắp thịt ở chân ngày thường vô cùng tốt! Dù sao trên đảo không có ngoại nhân, thiếu hiệp nếu là không lạnh, về sau ít mặc vài món xiêm y đi?”

Diệp Tô mỉm cười ném mị nhãn cho tôi: “Cô nương muốn nhìn, người ta không mặc cũng có thể nhìn được.”

Tôi hắc hắc cười cầm hai đầu cánh tay đầy thịt của hần: “Liên quyết định như vậy”.

Dọc đường đùa giỡn trở lại trên bờ cát, Diệp Tô từ trong khoang thuyền lấy ra nồi sắt cùng chũy thủ loan đao một loại công cụ, tôi đi xung quanh lượm củi khô, dùng kính lúp trên ngọc bội đốt cháy mấy cây, lá khô thành một đồng lửa, lại sai bảo hần: “Diệp Tô ngoan, ta buổi tối muốn ăn cá nướng”.

Diệp Tô lấy tay vò rối tóc tôi: “Cầm cá còn chưa được, nàng ngồi xuống trước, ta giúp nàng thay thuốc.”

Hần nói xong liền cầm cái nồi đi thẳng xuống nước, quay trở lại dùng chũy thủ vớt nhánh thành khung chảo sắt, lại đem vải bố đã rửa sạch ném vào trong nồi bắt đầu nấu, lấy ra một lượng bột, cẩn thận từng li từng tí mở ra miệng vết thương dính đầy máu của tôi sau một đêm dài, rắc lên một lớp thuốc bột lúc sau lại quấn lại kĩ càng cho tôi: “Thuốc bột mang theo bên mình đã sắp hết rồi, ta thấy rừng cây trên đảo rất tươi tốt, sáng mai ta liền đi vào trong rừng tìm thử, nói không chừng có thể phát hiện được liệu nào đó hữu dụng, nhân tiện hái ít quả rừng”.

Đây là phải chuẩn bị kháng chiến trường kỳ, tôi gật gật đầu, lại hỏi hần: “Có muốn làm nhà không?”

Diệp Tô ừ một tiếng: “Khoang thuyền nhỏ hẹp không tiện, cách rừng cây lại xa, chúng ta ở trên đảo đương nhiên là phải có chỗ dung thân”.

Tôi nhú mày: “Ta với chàng từng nói, kế hoạch của Hành Liệt là cùng với nữ nhân của hần cùng nhau ẩn cư trên một hòn đảo biệt lập, mà đây là hòn đảo tốt hần tìm thấy ư?”

Diệp Tô gật đầu: “Đúng vậy, thế nào?”

Tôi oán hận ném cát: “Chàng chẳng lẽ không cảm thấy, Hành Liệt có thể ở lợi dụng chúng ta, giúp hắn khai hoang dựng nhà sao?” Thằng nhãi này rất tinh khôn, hắn khẳng định tính toán dùng Diệp Tô làm lao động miễn phí, giúp hắn xây cất nhà cửa, mở ra khu đất sống, tốt nhất là khai khẩn ra một vườn đủ các loại rau. Đợi mọi thứ đã ổn định, hắn lại long trọng thu hoạch, nghênh đón chúng tôi, mang theo nữ nhân của mình tới tiêu dao cuộc sống thần tiên thế ngoại.

Hừ, hắn quá đắc ý rồi! Trước khi đi đều đốt hết! Cho hắn biết thế nào gọi là tên là sức mạnh phá bỏ và dời đi nơi khác theo pháp luật phạm tội! Ngài lão nhân gia chính mình trông coi đồng hoan tàn khóc đi thôi!

Diệp Tô bật cười, thổi mạnh mũi tôi đùa giỡn: “Còn tưởng rằng là chuyện gì khó lường, chỉ là một cái nhà gỗ, coi như là tặng lại cho hắn đi? Vẫn không thể vì không tiện nghi cho hắn, ủy khuất vợ ta mấy tháng đi?”

Tôi bẹp bẹp méu máo, muốn hướng Diệp Tô cáo trạng hỗn đản kia mỗi ngày làm tôi sợ như thế nào, khiến tôi không được vui vẻ. Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại, nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, vì khí phách nhất thời cùng một cái ác ma giang thượng không có gì hay. Vì thế đành phải chính mình nhin, lại hạ quyết tâm mặc kệ Diệp Tô nói như thế nào, đợi lúc chúng tôi rời đi, tôi nhất định phải phá hư mới tốt.

Saddam* người ta sống ở trong hầm, Gaddafi* từng sống trong cống thoát nước, lão thân ngài là một đại kiêu hùng, cuối cùng xấu hổ khi sống không quá sáng tạo phải không? Nhà ở cũng phải là nhà ở có cá tính.

*Saddam (1937-2006): là nhà độc tài và Tổng thống Iraq từ 1979 cho đến năm 2003, khi Mỹ tấn công Iraq với lý do là đã “tàng trữ vũ khí giết người hàng loạt”. Ông đã bị bắt và phải ở tù. Tháng 11 năm 2005 ông bị đem ra tòa án xét xử. Dư luận trong nước Iraq và quốc tế có nhiều người phản đối vì họ cho rằng tòa án không hợp hiến và không tuân thủ các hiệp ước quốc tế. Tuy nhiên, một Tòa án của Iraq và sau đó là Tòa kháng án đã kết luận ông có tội “chống lại loài người” vì vụ thảm sát hơn 150 người tại thị trấn Dujail phía Bắc Iraq trong thập niên 1980. Lúc 6h05 ngày 30 tháng 12 năm 2006 (giờ địa phương), ông đã bị thi hành án tử hình bằng treo cổ tại Baghdad, Iraq.

*Gaddafi (1942-2011): được gọi đơn giản là Đại tá Gaddafi, là lãnh đạo trên thực tế của Libya từ một cuộc đảo chính lật đổ vua Libya năm 1969 đến khi chính ông bị lật đổ vào năm 2011. Gaddafi còn tự gọi mình là “Vua của các vị vua châu Phi” và “lãnh tụ của chủ nghĩa Hồi giáo”.

Diệp Tô thấy tôi không có ý phản đối, lại ồn ào vài câu liền cầm đồ nghề đi, tôi lấy nước nóng hắn đun sôi dội lau qua mặt mũi đầu tóc, chải đầu búi tóc đơn giản nhẹ nhàng.

Vừa chỉnh trang hắn đã mang theo hai con cá trở lại. Diệp Tô nhìn tôi, ánh mắt đột nhiên sáng lên như đèn pha, tôi xấu hổ cười cười: “A, kiểu tóc của phụ nữ tương đối gọn gàng một chút...”

Hắn ném cá bước lại, không nói một lời nắm lấy cổ tay tôi, dẫn tôi đi đến bờ biển, tự mình quỳ xuống trước, nhìn vào mắt tôi.

Tôi vì thế cũng quỳ xuống kế bên hắn.

Diệp Tô cùng tôi mười ngón giao nhau, thấp giọng cầu khẩn: “Hoàng thiên hậu thổ ở trên, con Diệp Tô, hôm nay cùng Lăng Đương kết làm phu thê, từ nay về sau bất li bất khí, sống chết có nhau. Con nguyện đổi lấy mọi thứ, để nàng một đời bình an vui vẻ.” Nói xong cung kính dập đầu lạy ba cái.

Tôi nhìn hắn: “Ta cũng phải nói như vậy sao?”

Diệp Tô chỉ ôn nhu nhìn tôi.

Tôi thanh thanh giọng, trên mặt ửng hồng: “Nội tử (vợ), hoàng thiên hậu thổ ở trên, con Lăng Đương hôm nay cùng Diệp Tô kết làm phu thê, từ nay về sau bất li bất khí, sống chết có nhau. Đổi hết mọi thứ gì gì đó, là Diệp Tô nói đùa, ngài đừng tin tưởng, chàng ở bên cạnh con, con liền nhất định sẽ bình an vui vẻ, ngài chỉ cần phù hộ hai chúng con luôn luôn cùng nhau có đôi.” Nói xong cũng dập đầu lạy ba cái.

Đứng dậy một lúc lại hỏi hắn: “Chàng muốn uống máu ăn thề gì gì đó không?”

Diệp Tô cười to, vươn người ra hôn tôi: “Không cần, có thiên địa làm chứng cũng đã đủ rồi. Đương nhiên, việc hôn nhân vẫn là nên làm, trở về sẽ làm.”

Tôi chớp chớp mắt: “Vì cái gì đột nhiên nghĩ đến tự kết hôn?”

Diệp Tô cũng hướng tôi chớp chớp mắt: “Bởi vì ta chờ không được. Cho dù chỉ có hai chúng ta, ta cũng muốn hưởng lão thiên gia nói, kiểu tóc phụ nhân của nàng, là vì ta mà chải”.

Tôi nghiêng đầu cười: “Lý do hay. Chàng hiện tại muốn nghe điều cổ kị nhỏ nhỏ cuối cùng của ta hay không?”

Diệp Tô cười nói: “Kính cẩn lắng nghe”.

Tôi buông tay: “Tuy rằng ta sẽ cố gắng thích ứng chức trách làm mẹ, nhưng lấy tác phong của cha mẹ ta để nghĩ, ta chỉ sợ mình không phải là mẫu thân có trách nhiệm tốt. Có điều hiện tại không sao cả, thỉnh thiếu hiệp về sau nỗ lực nhiều một chút, ngoài việc chiếu cố ta còn phải liên lụy chịu vất vả chăm sóc con của ngài.”

Diệp Tô hai mắt sáng lên: “Cầu còn không được.”

A, cho nên, trước cơm chiều tôi còn là cô nương chưa xuất giá, sau cơm chiều tôi liền thành phụ nữ có chồng.

Cũng có thể, tôi từ mộ khắc ở bên ao tắm kia bắt đầu hành trình làm người mẹ.

Có thể thấy được thế sự vô thường, trình tự và vân vân đều là mây bay, quan trọng là... tình cảm nhân hòa.

Chỉ cần cùng người kia của tôi là Diệp Tô, ** một lần cũng tốt, tương mạo đầy tớ trai cũng thế, cho dù là vì hấn sinh một đội bóng rổ, tôi đều nguyện ý thử.

Khàn khàn, nghe đi lên hảo diên cuồng.

Diên cuồng đến kẻ khác động tâm.

Sau khi ăn xong cá nướng, Diệp Tô đem đồng lửa di chuyển giấu sau thuyền, một tay ôm lấy tôi tiến vào trong khoang thuyền, trong ánh mắt vẫn mang theo cười: “Vợ?”

Nghe thanh âm liền biết hấn muốn làm cái gì, vì lo lắng thân thể tôi, tôi im miệng giả chết.

Diệp Tô đem tôi đặt ở trên giường, ngón tay linh hoạt đẩy vạt áo của tôi ra: “Vợ à, hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta...” Tay hấn chỉ ôn nhu khiêu khích tôi.

** của tôi lại không không chịu thua kém gào khóc thảm thiết.

Tôi thở dài một hơi, hiên ngang lẫm liệt ôm lấy cổ hấn: “Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu!”

Nhưng mà mạnh miệng cũng là không thể nói lung tung, ngày hôm sau, tôi thật sự gần giống như đã chết.

83. Chương 83: Bất Ngờ Gặp Người Quen

edit: Pey

beta: hanhmyu

Lão gia tử từng nói, khi mộng người ngồi trên nệm êm, ôm em gái trong lòng nói chuyện phiếm thì không cảm nhận được thời gian đang trôi qua.

Cho nên tôi cho rằng cùng lắm chúng tôi ở mới ở trên đảo khoảng hơn mười ngày, Diệp Tô lại nói rằng, chúng tôi đã ở gần một tháng.

Trong một tháng đã xảy ra rất nhiều chuyện, ví dụ như xây một căn nhà gỗ nhỏ trong rừng, bao quanh là một cái sân nho nhỏ .

Nhà gỗ không lớn nhưng vẫn có phòng bếp và phòng khách cùng phòng ngủ, đồ vật bên trong cũng hết sức đơn giản. Không có gì ngoài bàn cơm và một chiếc giường để vương nho nhỏ. Khung giường ngập mùi hoang dại, nệm được nhồi một loại xơ bông của loài cây tương tự như cây cọ, mềm mại vừa phải, co giãn cũng rất tốt, phù hợp với vóc dáng của con người, cho dù hai người trưởng thành chồng lên nhau cũng có thể chịu lực được.

... Khụ, không cần phải nghĩ nhiều nha.

Trong cái sân nhỏ, cây cỏ được cắt tỉa, một đường nối thẳng từ cửa phòng ra đến con đường nhỏ bên ngoài, mở ra trước mắt là mảnh đất phì nhiêu màu mỡ. Bên cạnh con đường nhỏ cắm mấy cây đuốc bằng gỗ thông, phòng sau nhà xếp củi dùng được trong ba ngày, đằng trước treo quả đại cùng thịt muối, chiếc rèm bằng lá cây xanh biếc treo ở cửa sổ, mỗi lần ánh mặt trời chiếu vào đều tỏa ra mùi cỏ xanh dễ chịu.

Có giống như một nhà nông vui vẻ không? Đây là loại số phòng hạn chế trên toàn cầu đó nha.

Những thứ này dĩ nhiên cũng do một tay Diệp Tô làm ra, kiến thức sinh tồn về cắm trại của tôi bằng không, tất nhiên hẳn sẽ không trông cậy vào việc tôi lập tức mọc cánh bay đến hỗ trợ. Nhưng chẳng lẽ không thể học được hay sao, trên đảo không khí ôn hòa, ít có rắn rết côn trùng chuột kiến, cũng không có đại bàng mãnh thú gì, quả thực chính là một nơi thích hợp để tay mới chơi như tôi luyện cấp lên level.

Nhưng cho dù tôi khuyên can ra sao, Diệp đại hiệp vẫn không đồng ý. Hẳn pha trò dễ tôi giống như dễ trẻ con, buổi sáng cùng tôi tay trong tay đi dạo trên bờ cát hưởng thụ ánh sáng mặt trời, buổi trưa thì để cho tôi rình coi hắn cỡi trần săn thú, bắt cá, xế chiều tiếp tục để cho tôi rình coi hắn cỡi trần xây dựng phòng ốc, buổi tối nữa cỡi trần chơi với tôi cái trò yêu tinh đánh nhau, thành tích siêu cấp không khác biệt lắm với trò Mario, lúc đầu phải dùng hết ba mạng, sau đó đôi khi hai lần ba lượt, rồi lượng biến đổi dần theo chất biến đổi, hiện tại chúng tôi chỉ cần dùng một lần là qua cửa.

Về điểm mấu chốt là cái khiến cho chất biến đổi kia, theo kẻ hèn này suy đoán, đại khái là một nữ nhân có quan hệ thân thuộc đi.

Dì cả(*) của tôi hình như bị lạc ở Nam Dương, đến giờ nàng ta cũng không đến viếng thăm tôi.

(*): thời kỳ đèn đỏ của các bạn nữ.

Tôi không dám đoán bừa, liệu có phải lúc này tôi đã bắt cóc được con tin của Diệp Tô hay không, vì cho dù dì cả luôn đúng ngày nhưng gần đây chuyện xấu xảy ra nhiều quá khiến nàng ta trở lên lười biếng, cũng có thể nguyên nhân là vì vết thương chưa khép miệng suốt cả tháng này của tôi, cũng có thể là tác dụng phụ của xuân dược, hay đơn giản hơn một chút, thủy thổ thay đổi cũng có thể xem là một nguyên nhân đi.

Tóm lại, bây giờ chưa thể kết luận được việc gì, Diệp Tô không cho tôi biết liệu có bắt cóc tổng tiền thành công hay không, tôi cũng làm như cái gì cũng không biết.

Có điều từ thái độ cẩn thận quá mức của hắn đối với tôi, đại khái hẳn đã nắm chắc được tám phần.

Trước đây tôi còn chịu trách nhiệm một ngày ba bữa, bây giờ ngay cả việc này Diệp Tô cũng không cho tôi làm, mỗi sáng sớm kéo tôi đi dạo trên đảo một vòng, sau đó mới yêu cầu tôi ngồi ngệt ra bên cạnh hắn.

Loại cuộc sống sâu gạo này chỉ một hai ngày còn được xem là may mắn, qua hơn nửa tháng là cảm thấy nhàm chán, hơn nữa loại cảm xúc chán chường này rất nhanh phát triển cho dù là ngấm Diệp Tô khỏe mạnh cường tráng mỗi ngày cũng khó khiến tôi thoát khỏi cảm giác bị bao nuôi. Cho nên rốt cục vào hôm nay, kẻ đang được hưởng phúc mà không biết phúc là tôi đây mở miệng oán trách: “Diệp Tô, chàng có thấy dạo này ta lên cân không?”

Diệp Tô đang bỏ củi, nghe vậy bỏ dao xuống hôn tôi một cái, cười híp mắt: “Mập một chút mới tốt, ôm mới mềm mại.”

Tôi đen mặt, đem một nửa củ gừng ném lên người hắn: “Chàng nói vậy làm cho ta nảy sinh một loại cảm giác không tốt, giống như nuôi là thật mập mập để ăn thịt...”

Diệp Tô cười to, vừa cười vừa nháy mắt tà ác hướng về tôi: “Oan gia, chẳng lẽ mỗi đêm ta đều ăn thịt người khác sao?”

Này, mặc dù cái kia cũng là ăn thịt, nhưng so với ý tứ muốn biểu đạt của tôi còn cách xa vạn dặm.

Hiển nhiên Diệp Tô không có vẻ gì lo lắng. Tôi trừng hấn một cái, ngoắc ngoắc tay để hấn đem cổ gấu trở lại: “Cho dù ta thật sự có con tin đi nữa, cũng không cần thiết phải làm ra bộ dạng khấn trương như thế này. Trước sau tương phản quá lớn làm cho ta cảm thấy bất công”

Diệp Tô bật cười, siết chặt cằm của tôi: “Nàng không muốn mẫu bằng tử quý* thì thay bằng tử bằng mẫu quý vậy. Ta sợ hấn làm cho nàng thêm phiền toái, nên đành phải hao tổn chút ít tâm tư.”

*mẫu bằng tử quý: Mẹ quý nhờ con

Tôi kinh ngạc rồi đập hấn một cước: “Ta thật sự có sao?”

Diệp Tô ôm tôi lắc lư, thanh âm ngọt như mía lùi: “Vi phu hàng đêm cày cấy, không làm thì không có ăn, chẳng phải là điều rất bình thường sao?”

Tôi thoát khỏi ma trảo của hấn, liếc hấn một cái: “Diệp công tử, ngài không cảm thấy ngài có chút mệt mỏi sao?”

Thật đúng là văn võ song toàn, ban ngày dạy văn buổi tối dạy võ, cha hấn siêng năng như thế, đoán chừng đứa nhỏ của tôi sinh ra là đã biết tề mi côn pháp.

Tôi đỏ mặt thắm khấn Hallelujah, quyết định đem những suy nghĩ hèn mọn này nhin lại cho đến khi con tin của hấn phá nhà lao chạy ra, sau đó sẽ lạng lẽ nói cho con tin của hấn về cha mình.

Diệp Tô cười hì hì sờ sờ gương mặt tôi, mới vừa muốn nói gì thì mặt bỗng biến sắc, nghiêng tai lắng nghe một lát rồi dùng ngón tay ra hiệu chỉ chỉ về phía ngôi nhà gỗ, ý bảo tôi đi núp.

Tôi chớp mắt, dùng khẩu hình miệng hỏi hấn: “Có người đến?”

Diệp Tô gật đầu, lấy tay ra hiệu là có rất nhiều chiến thuyền đang tới, cỡ một trung đội.

Tôi vội vàng cầm cây gậy gỗ chạy vào nhà, lấy áo tiền đã lâu không dùng nhanh chóng đeo lên cổ tay, nấp ở sau cửa phòng ngủ.

Diệp Tô đại khái nghe được thanh âm của rất nhiều con thuyền đang cập vào bờ. Hấn đã từng phiêu bạt nhiều năm trên biển, hiển nhiên là phân biệt ra được sự khác nhau của tiếng sóng đánh vào bờ và tiếng sóng khi mũi thuyền cập bến. Chúng tôi chỉ có hai người mà thôi, nếu là bạn mà không phải địch, cần gì phô trương lớn như thế? Giống như phải cả đại đội lục soát trong rừng để bắt người vậy.

Có lẽ người ta chỉ thuận đường lên bờ ăn cơm đã ngoại, nhưng mọi sự vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn. Tâm tư của Hành Liệt giống như đáy biển thâm sâu khôn lường, không chỉ thâm sâu mà còn vô cùng quanh co khó đoán.

Đứng im khoảng một nén nhang, rốt cuộc tôi cảm thấy có gì đó không đúng: chim chóc như bị kinh động đồng loạt bay lên, âm thanh vỗ cánh như gần ngay trước mắt.

Diệp Tô khẽ gõ vào chấn song cửa sổ: “Người kia cố ý tạo ra tiếng động, hấn là muốn biểu lộ ý tứ muốn gặp. Ta đi ra ngoài rừng, nếu có chuyện gì sẽ huyết sáo báo cho nàng.”

Tôi đáp ứng một tiếng, vội vàng dặn dò hấn: “Chàng cũng đừng liều mạng, ta còn có áo tiền đây.”

Diệp Tô cười cười: “Được! Nương tử”. Sau đó không nghe thấy động tĩnh gì, đại khái là lén lút chuồn đi rồi.

Tôi lại đợi thêm khoảng một chén trà nữa, không kiên nhẫn đổi trọng tâm từ chân trái sang chân phải, trong đầu nhanh chóng lướt qua đủ loại khả năng, nhưng cứ khả năng nào bất lợi vừa lấp ló xuất hiện thì ngay lập tức bị tôi trấn áp xuống, không được nghĩ đến chuyện xấu, phu quân của tôi uy vũ hùng tráng, người có thể áp đảo được hấn vẫn còn chưa ra đời.

... Phi! Trong đầu tôi suy nghĩ gì không đâu a.

Tiếng huyết sáo Diệp Tô vừa kịp thời ngăn trở tôi suy sụp trong suy nghĩ càng ngày càng xa của mình, ẩn ý bên trong tiếng huyết sáo đó: Nương tử, có bằng hữu!

Tôi nhảy dựng lên, đẩy cửa chạy vào phòng bếp nấu nước, cảm giác như vừa đi xe trên núi, hai chân không tự giác mà run lên, đành ngồi chồm hồm trên mặt đất không ngừng hít thở sâu, một lúc sau mới cảm giác khá hơn.

Tiếng bước chân quen thuộc ở ngoài phòng vang lên, Diệp Tô đẩy cửa bước vào, ôm thắt lưng của tôi dỗ dành: “Làm cho nàng sợ hãi sao? Đừng sợ, là nữ nhân của Hành Liệt, chỉ có mình nàng đó.”

Tôi gật đầu, vịn cánh tay Diệp Tô đứng lên, nhỏ giọng nói thầm: “Ta cũng đã nghĩ rằng người đó là một cô nương.”

Diệp Tô nga một tiếng, dáng vẻ hứng thú mười phần: “Tại sao nàng đoán được?”

Ánh mắt tôi ngó chừng trong nồi nước, lúc sau liền ném hai mảnh mứt phơi khô vào: “Cứ cho là là gan ta nhỏ đi. Chỉ có chút gió thổi cỏ lay đã hù dọa thành như vậy!”

Diệp Tô bật cười, quay đầu nhìn ngoài cửa một cái, rồi nhìn tôi cười nói: “Nàng ta tới rồi.”

Một nữ nhân mặc nam trang đứng ở cạnh cửa, chắp tay cười: “Lăng Đương, đã lâu không gặp”. Giọng nói trầm thấp hết sức dễ nghe, mặc dù phần eo so với lần trước tôi thấy đã thô hơn một chút, nhưng vẫn mềm mại như cành liễu, vẻ mặt tươi sáng xinh xắn trong veo như nước, toàn thân toát ra khí phách anh hùng.

Tôi chớp mắt: “Oa” một tiếng, đi tới trước mặt nàng, khẽ ngửa đầu nhìn nàng cười: “Nhìn kỹ thì người cũng thật tốt nha, từ giọng nói đến vóc dáng”. Dĩ nhiên là Lâu Yên Phi!

Lâu Yên Phi lúng túng sờ sờ mặt: “Ta nghĩ thuật dịch dung của ta tuy không xuất sắc cũng có thể tính là khá, sao vẫn bị người nhìn một cái là biết?”

Tôi xoa tay nuốt nước miếng, lập tức ôm nàng đùa giỡn: “Bộ dạng của mỹ nhân dĩ nhiên sẽ khắc sâu vào trong lòng. Thực ra đặc biệt nhất chính là giọng nói của người, diện mạo hay gì gì khác chỉ là thứ yếu.”

Hành Liệt từng nói đã gặp qua tôi ở Huê Phương Viện, hẳn cũng nói vóc người nữ nhân của hắn cao hơn tôi, lại có võ công, người bình thường khó có thể chiếm tiện nghi của nàng, Hành Liệt gọi tôi là Tiểu Phi.

Ồa ồa, thật là trùng khớp.

Diệp Tô kinh ngạc nhìn tôi: “Nàng biết nàng ta sao?”

Tôi khó chịu liếc hắn một cái, làm sao các người quen biết nhau?

Lâu Yên Phi nhẹ giọng giải thích: “Lăng Đương từng giải vây cho ta, ta thiếu nàng một cái nhân tình”. Lại liếc tôi một cái, ngượng ngùng cười, “Lần này lại thiếu nợ càng nhiều... về phần Diệp Tô, ta phụng mệnh xuống Nam Dương bắt người, cũng từng giao đấu với hắn, còn cùng nhau bày trận với Hành Liệt”

Trên mặt nàng mang nét hoài niệm cùng may mắn: “Chính là ta cũng không làm được cái gì tốt”

Tôi hứ một tiếng: “Hắn từng làm người bị thương? Vậy mà người vẫn còn tha thứ, đuổi theo hắn?” Cái này có thể coi là một ví dụ thực tế về hội chứng Stockholm, hay chính là dạng tình ngược luyến từ tình thịnh hành một thời?

Diệp Tô ho nhẹ một tiếng, ý bảo tôi đừng làm cho khách quá lúng túng.

Tôi không để ý tới hắn, nhìn Lâu Yên Phi bằng ánh mắt tràn đầy sùng bái: “Một tên nam nhân như thế mà người lại có thể thần nhiên chấp nhận, khẩu vị của người thật tốt!”

Lâu Yên Phi khẽ cúi đầu, tuy trên mặt đã được dịch dung nên không nhìn ra sắc mặt như thế nào, nhưng cổ cùng lỗ tai đỏ bừng đã sớm bán đứng nàng ta rồi. Nàng ta ho nhẹ một tiếng rồi mới nhỏ giọng nói: “Chuyện tình cảm làm sao nói được đạo lý? Biết rõ hắn là một tên khốn kiếp cũng chỉ có thể đánh cược một phen, dù là xông pha khói lửa nhưng là tự mình lựa chọn, không thể trách người khác.”

Tôi cảm thấy bắt đầu kính nể, gơ ngón tay cái lên khen nàng: “Nữ anh hùng!”

Diệp Tô lần nữa hắng giọng một cái.

Tôi cũng biết một vừa hai phải, cười híp mắt mời nàng đến phòng khách rồi đi pha trà mang bánh trái ra ngoài đãi khách.

Tại sao tôi phải đối đãi với nàng ta như vậy? Là chính nàng nói muốn cùng Hành Liệt có phước cùng hưởng có họa cùng chịu, là nam nhân đã từng dùng chiêu bài của nàng hành hạ tôi không ít, lại không chịu nói rõ ràng khổ tâm trong lòng để đổi lấy sự đồng tình và tha thứ của tôi. Cho nên chẳng lẽ để tôi nói vài câu chiếm tiện nghi cũng không được sao? Từ lúc nào mà lão nương trở thành đèn nhỏ cạn dầu?

Mặc dù tôi thích cô nương này, nhưng không có nghĩa là tôi có thể vì sắc đẹp mà bỏ qua tất cả nguyên tắc.

Hơn nữa, tuy là thiên hạ tuyệt sắc, ở trong mắt tôi so ra vẫn kém Diệp Tô nhà tôi chứ sao.

Tôi hướng về phía bếp lò hừ hừ mấy tiếng, điều chỉnh tốt vẻ mặt đi trở về phòng khách đem hoa quả trà nước đặt lên bàn, ngồi xuống cười híp mắt nhìn lâu Yên Phi: “Lần này Hành Liệt lại muốn toan tính cái gì đây?”

Diệp Tô dưới bàn khẽ chạm đầu gối của tôi, tiếp tục câu chuyện cười nói: “Mặc dù nàng là bằng hữu với phu thê chúng ta, nhưng tâm tư của Hành Liệt sâu không đáy, dọc theo đường đi chúng ta đều bị hấn điều khiển, thật sự là khổ không thể tả. Cho nên, thứ lỗi cho chúng ta lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, nếu Yên cô nương không thể nói rõ, chúng ta sẽ không làm theo.”

Tôi nhìn Diệp Tô một cái: “Nàng ấy tên Lâu Yên Phi, không phải là họ Yên. ” Xem ra hai người giao tình không sâu nha, tôi cảm thấy thoải mái.

Lâu Yên Phi khẽ rút hai tay trên bàn một chút, lát sau cười khổ nói: “Ta vốn muốn đem mọi chuyện nói cho rõ ràng với hai người. Chẳng qua là... việc đã đến nước này, ta thiếu hai người một cái nhân tình, không nghĩ đến báo đáp...” Lâu Yên Phi lấy ra một tấm bài đặt lên bàn, một đôi mắt nước hồ thu dịu dàng nhìn tôi.

Là tấm bài mà Vạn Dật tướng quân tặng cho tôi! Tôi cả kinh, vội vàng tháo tấm bài bên hông ra, quả nhiên là đã bị đánh tráo tuy hình dáng lớn nhỏ không khác gì nhau... chỉ khác là trên tấm bài không phải ghi hoa văn đầu hổ mà là ba chữ “Nhậm Hành Liệt”.

Lâu Yên Phi nhẹ giọng giải thích: “Với khối bài này có thể nắm trong tay toàn bộ mười cửa hàng của Hành Liệt ở hai bên bờ sông. Khiến hai người gặp phiền toái lớn như vậy, chúng ta chỉ có thể lấy phương thức như vậy để xin lỗi.” Lâu Yên Phi lấy ra quyển sách nhỏ đưa cho tôi, “Đây là tên các cửa hàng cũng như chương quầy.”

Tôi tiện tay giở vài trang sách, bên trên là tên hiệu ăn tửu quán, bố trí phòng trọ, xem ra dùng các cửa hàng nhỏ để không gây chú ý của người nhưng ẩn giấu bên trong quả thật là một cách rửa tiền qua việc thu mua lương thực. Lòng mày tôi nhướng lên: “Tài vật lớn như vậy không phải muốn mua mạng chúng ta sao?”

Lâu Yên Phi vội vàng lấp bấp phủ nhận: “Không phải! Là ta...” nàng thở dài một hơi, “Người cũng đã biết, thủy quân từng cùng hải tặc đánh một trận chứ? Sau trận chiến ấy, ta đem sắp xếp lại sổ thuộc hạ còn sót của thủy quân, động viên họ lấy công chuộc tội... Kỳ thực, là buộc Hành Liệt cắt đứt liên lạc với thuộc hạ cũ, rửa tay chậu vàng. Lúc trước chúng ta vẫn ở hải vực của Việt Nam thu thập tàn binh hải tặc, sau đó nhận được tin tức Hành Liệt nên đi vào Nam Dương đánh một trận ác liệt với đám đội tàu kiêu ngạo ở Nam Dương”

Diệp Tô kinh ngạc liếc nhìn nàng ta một cái: “Đội tàu mang cờ chữ Lăng là người dẫn dắt?”

Lâu Yên Phi gật đầu, ngượng ngùng thừa nhận: “Thân phận nữ nhi của ta bị lộ, bắt đắc dĩ mới mượn danh của nghĩa muội tướng quân áp chế tàn quân thủy quân, lúc ở Nam Dương đơn giản dùng cờ hiệu chữ Lăng để tiến đánh, giúp các người hô hào cổ vũ.”

Tôi mãnh liệt hít một hơi: “Đại tỷ, ngài thật là phúc tinh của ta!” Chuyện nhỏ như vậy có thể tùy tiện đẩy ột người ôm hết sao? Trận náo loạn đó xử lý không tốt chính là mưu phản a!

Diệp Tô vỗ vỗ vai tôi: “Lúc trước thủy quân bị hải tặc đả thương nặng, nếu lúc đó trở về phục mệnh nhất định sẽ bị phạt cắt chức, nghiêm trọng hơn nữa là có thể không còn cơ hội xuất đầu lộ diện, cho nên tàn quân của thủy quân cứ dây dưa bên ngoài, làm ra bộ chưa xong chiến sự, nhưng thực sự sống như vậy lâu khó tránh khỏi biến thành hải tặc gây loạn ở Nam Dương. Nhưng lần này, tàn quân của thủy quân ở Việt Nam và Nam Dương biểu hiện không tầm thường, sau khi trở về có lẽ chẳng những lấy công bù tội, mà còn có thể được nhận phần thưởng.”

“Chẳng qua là Lâu cô nương vốn xuất thân là bộ đầu (đầu mục chuyên đi bắt người), cùng thủy quân không có quan hệ, lại là nữ giả nam trang, thân phận rất nhạy cảm. Sợ rằng người khác biết thân phận thật sẽ tìm đến nàng gây chuyện, tra vấn chuyện nàng khi quân đi quá giới hạn, sẽ phạm tội không phù hợp quy tắc.”

Tôi nhướn mày mày trềng hấn một cái: “Ta sẽ không có liên quan gì chứ?” Tên hồn đản này sao thấy chỉ hướng ra người ngoài thể!

Diệp Tô cười cười: “Nàng cũng không có tâm tư muốn tạo dựng sự nghiệp, lần này ra mặt, bắt quá là bởi vì vi phu sốt ruột, quan tâm sẽ bị loạn. Ngày trước Vạn Dật tướng quân tiếp nhận xử lý chuyện hải tặc Nam Dương, nàng là nghĩa muội hấn, mượn tiếng hấn để giúp đỡ phu quân nhà mình, mặc dù không thích hợp, nhưng đạo lý không vượt tình thân, huống chi nàng đã theo chồng, có gì không hợp quy tắc chứ? Mà núi cao hoàng đế ở xa, ai ra mặt, chẳng qua là dựa vào lời nói mà thôi. Tàn quân của thủy quân vì tranh công, chưa chắc đã đem chuyện của nàng nói ra.”

Tôi một mặt tỏ vẻ xem thường, nhưng trong lòng vẫn khó chịu.

Diệp Tô nắm tay tôi ôn nhu trấn an: “Đừng lo lắng, dù trời có sập xuống cũng có phu quân của nàng đây gánh vác.”

Lâu Yên Phi rụt rè nói: “Cái kia... Nghe nói nữ nhi của Na gia có ý đồ giành giật, cho nên... ta dùng cờ chữ Lăng để dạy dỗ nàng ta một chút, thể lực của Na gia đã bị tổn thương nặng, e là sau này không dám ăn nói bậy bạ nữa.”

Tôi không khỏi hình dung đến vẻ kinh ngạc của Na Đóa, không khỏi hừ một tiếng: “Cuối cùng cũng nghe được chuyện tốt”. Nếu như thủy quân Nam Dương tưởng rằng đội quân đến thu thập hải tặc, thuận tiện giáo huấn bọn họ là quân của tôi, có lẽ sẽ dễ dàng hơn cho Diệp Tô khi phải giao tiếp với họ. Cho dù là tàn quân nhưng cũng vẫn là quân chính quy, lạc đà gầy vẫn tốt hơn ngựa.

Lâu Yên Phi áy náy cười: “Tiện tay mà thôi.”

Tôi chớp mắt hỏi nàng: “Hành Liệt vì sợ ta thay mặt đổi đào lúc thời điểm khó khăn cho nên mới gấp rút khuyên ta cùng Diệp Tô mau sớm sinh con?”

Tại Lâu Yên Phi đỏ rục lên, gật đầu: “Chỉ trách lúc đầu ta phản ứng quá lớn, bị người khác nhìn ra sơ hở, vạch trần thân phận nữ nhi của ta. Nếu không phải như thế, cũng không liên lụy kéo người vào chuyện này. Diệp gia cũng là một hào môn có danh hiệu ở Lạc Hà, khi người quay về sợ rằng chuyện cũ còn bị truyền một thời gian mới hết. Ngày đó ta từ chức bổ khoái, ít nhiều cũng có người biết nội tình của ta, nếu hai bên mà đối chiếu lại, lúc đó không chừng sẽ lộ ra chân tướng.”

Tôi rên rỉ thở dài một hơi: “Người có thể bảo đảm ta cùng Diệp Tô nhất định không có chuyện gì sao? Diệp gia sẽ không bị dính líu?”

Diệp Tô cười lắc lắc tay tôi: “Quan lại bao che cho nhau, Vạn Dật tướng quân sẽ không để cho nàng có chuyện gì, mà ta cũng không thể để nàng có chuyện gì.”

Lâu Yên Phi gật đầu phụ họa.

Nếu Diệp Tô cũng nói như vậy, tôi còn có thể nói gì? Tôi nhìn Lâu Yên Phi một cái: “Tốt nhất mười cái cửa tiệm kia phải có tài chính hùng hậu đủ để đền bù tâm hồn bị tổn thương của ta, hơn nữa xuất thân phải trong sạch, sẽ không để ta phải gập rúm rối rắm gì.”

Lâu Yên Phi thấp thỏm vịn tay: “Nghe nói tiền lãi hàng năm khoảng trên dưới mười vạn lượng, tùy thuộc vào năm được mùa hay mất mùa”.

... Ách, được rồi, tâm hồn bị thương tổn của bốn toạ đã được chữa khỏi.

84. Chương 84: Chuyện Lớn Hóa Nhỏ, Chuyện Nhỏ Hóa Không

Lâu Yên Phi thấy biểu tình buông lỏng của tôi lập tức thành khẩn tỏ vẻ ra không còn nhiều thời gian, mong tôi lấy đại cuộc làm trọng, nắm rõ bí quyết dịch dung thay y phục trắng thành y phục đen, thay mặt đổi đào.

Tôi liếc nhìn Diệp Tô một cái, thấy hắn không có bất kì phản ứng gì, liền gật đầu đáp ứng, đứng dậy kéo Lâu Yên Phi vào phòng ngủ, thuận miệng giới thiệu: “Trong phòng bày trí giản dị đơn sơ, chỉ có một giường với một cái rương mà thôi. Người cùng Hành Liệt đã tính là ở lâu dài trên đảo, không thể không có vài món đồ cho chính mình.”

Lâu Yên Phi luôn miệng nói cảm tạ, đỏ mặt nói đi nói lại: “Đã làm phiền người cùng với Diệp Tô rồi.”

Tôi chống nạnh cười: “Tuy rằng nói phu thê đồng tâm, nhưng Hành Liệt chưa đầy một bụng suy nghĩ xấu, người cũng không thể ép hắn bỏ hết đi được, huống chi tâm hồn bị tổn thương của ta đã được đền bù bằng rất nhiều ngân lượng rồi, người cũng không cần phải nói nhiều đâu.” Rồi vỗ vỗ vai nàng ta, tỏ vẻ đồng cảm: “Yêu phải cái tai họa như hắn, phải trả giá gấp trăm ngàn lần người bình thường, bản thân mình chịu khổ đã đành, còn phải thay hắn chịu tiếng xấu bên ngoài, thật không dễ gì cho người.”

Đôi mắt của Lâu Yên Phi đỏ lên, chớp chớp: “Aiza, không có bản lãnh sao thuận được mãnh hổ? Bị hổ cắn là chuyện không thể tránh được, nhưng muốn thuận phục hổ mà chỉ cần lời nói mềm mỏng ôn nhu thì không đủ.”

Nghe được lời này tôi giật mình, nàng ta ám chỉ tôi rằng hai người yêu nhau sẽ cùng biến đổi nhau sao?

Nhưng thật ra cũng có thể, chức vị của Lâu Yên Phi cũng không phải chỉ dựa vào khuôn mặt mà được việc, có thể thu phục được thủy quân thì cô nương này cũng có chút tài năng, hơn nữa thoát nhìn Hành Liệt cũng không giống kẻ cam tâm tình nguyện treo cổ trên một thân cây. Khi hắn phát hiện nhược điểm của mình chính là một bỗ đầu chuyên đi bắt người thì phản ứng của hắn như thế nào?

Tôi đoán ý nghĩ “tự tay ta hủy diệt” nhất định đã nằm trong suy nghĩ rất nghiêm túc của Hành Liệt.

Mà theo như Lâu Yên Phi nói, con mèo yêu con chuột cũng không phải là chuyện thoải mái gì. Tuy rằng hiện giờ Hành Liệt đã đồng ý đính ước, đồng thời muốn vứt bỏ danh hiệu Liệt vương mà theo nàng ta mai danh ẩn tích, nhưng theo suy đoán của kẻ hèn này, quá trình trong đó không chỉ có tình chàng ý thiếp như trong truyện ngôn tình, nói không chừng vụ nghi án giết người tầng tầng lớp lớp, kết quả của hai người chính là thương tích đầy mình, song phương đều từng bước thối lui.

Haiz, ngữ điệu dường như có chút ảm đạm, nhưng tôi chắc đến tám phần cho dù suy đoán của tôi không chính xác thì cũng không khác xa nhiều lắm. Lâu Yên Phi cũng không phải là người khi yêu liền dễ dàng buông bỏ lập trường của mình, năm đó để làm được bỗ đầu, nàng ta chắc cũng náo loạn trong nhà không ít.

Ỗ Thiên kiếm đấu với Đồ Long đao, kết quả tốt nhất đại loại là một đường hoa lửa mang theo tia chớp.

Lâu Yên Phi hoàn toàn không ngờ rằng đã mang đến cho tôi nhiều sóng gió. Nàng hỏi tôi một ly nước ấm, hơi nước bám lên mặt lộ ra một lớp mặt nạ, nàng lấy trong người ra một cái bình trắng nhỏ, đổ ra một chút nước giống như nhựa cây bôi đều lên bề mặt nạ, cẩn thận bóc ra rồi đắp lên mặt tôi, nhẹ giọng nói: “Mặt nạ này chẳng qua chỉ là đồ dịch dung, ta làm cũng không được bền, có khả năng khi người trở lại thuyền nó sẽ rớt ra. Ngày thường ta cũng ít nói chuyện, Hành Liệt dặn ta mượn danh nghĩa của người nên ta tận lực bắt chước giọng nói cùng với ngữ điệu của người, lần này lại giả giọng bị đau, đã nhiều ngày chưa từng mở miệng.”

Ngón tay nàng ta linh hoạt phủ lên mặt tôi, dùng thêm phần son để thuận lợi che giấu, nói xin lỗi tôi: “Lại mang thêm phiền phức cho người, thật không phải...”

Tôi khoát tay: “Người cứ xin lỗi, ta liền cảm thấy phía trước là núi đao biển lửa!”

Lâu Yên Phi ngoan ngoãn không liên tiếng, cẩn mật một lúc rồi mới nhìn tôi, cười nói: “Ta chúc người cùng với Diệp Tô trăm năm hòa hảo con cháu đầy đàn.”

Tôi cười: "Cảm tạ lời chúc của người, cũng mong người cùng với Hành Liệt từ nay về sau bình an vô sự." Lời này tôi nói ra đều là thật lòng. Các người bình an, kẻ vô tội là tôi như cá trong chậu cũng sẽ không việc gì, mọi người đều an hưởng thái bình.

Cho nên thỉnh lão thiên gia phù hộ cho Đào Hoa đảo chủ cùng với đảo chủ phu nhân tiêu dao thể ngoại, không can thiệp hồng trần, Amen A di đà phật cùng với Vô Lượng Thiên Tôn!

Lâu Yên Phi cười nói tạ ơn, giúp tôi thay y phục cùng với giày tăng chiều cao, kéo tôi ra ngoài cho Diệp Tô xem, lại chỉ dẫn thêm từ những câu nói trên thuyền đến chi tiết nhỏ nhất, tránh cho chúng tôi bị lộ.

Mọi việc hết thấy đã làm xong, mỗi chúng tôi đều có tương lai riêng cho mình. Tốt xấu gì cũng đã quen biết lâu với Lâu Yên Phi, tôi lòng từ bi không đem ổ rắn hay gì đó giấu dưới nệm.

Nói lời từ biệt xong, Diệp Tô đỡ tôi chậm chậm bước ra phía ngoài rừng. Tôi nhìn ánh nắng tỏa từng đốm sáng trên mặt đất, nhất thời cảm thán: "Hai người sống một tòa trên đảo, chính là thể ngoại đào nguyên*, nhưng chỉ có mình nàng ta chờ đợi ở đây, sợ cũng chỉ là một cái nhà giam lớn"

* Thể ngoại đào nguyên: bồng lai tiên cảnh, thế giới thần tiên.

Diệp Tô cười: "Mỗi người đều có duyên phận riêng, chúng ta hãy sống tốt cuộc sống của mình đi."

Tôi thầm chấp nhận.

Trở lại trên thuyền, tôi với phu quân không cần che giấu thân phận làm trò trước mặt chư vị quan gia, tháo mặt nạ lộ ra "chân diện mục", quay về bên trong khoang thuyền thay y phục nữ tử, lại lần nữa bộc lộ thân phận, tất cả mọi người đều tỏ vẻ thích ứng, không tồn tại phản ứng bài xích.

Lúc này đã là giữa mùa hạ, con thuyền xuôi gió xuôi nước, chỉ có mười ngày là đã đến hải phận trong nước, có điều không cập bến Lạc Hà mà vào một cảng phía đông tên là Sở Hàm quan. Diệp Tô nói Sở Hàm quan là cảng quân sự, là trọng địa thủy quân, bình thường thuyền đánh cá sẽ không được lại gần, nếu có khả nghi liền tiền trạm hậu tẩu.

Tâm can của tôi vì câu nói này mà lắc lư dữ dội.

Thuyền vừa mới cập bến liền nhìn thấy "nghĩa huynh" của tôi Vạn Dật tướng quân ở bến tàu khoanh tay chờ, mặc dù không mặc chiến giáp nhưng xem hai bên trái phải cạnh hắn có vài người mặc giáp thần thái nghiêm túc, hẳn ở chỗ này vẫn hết sức có mặt mũi. Ngay cả tôi cũng phải vội vàng bước tới vài bước, hướng hắn hành lễ theo quy củ: "Hầu gia."

Vạn Dật nghe thấy mỉm cười gật đầu, trên mặt có vết sẹo dài giống như con rết chậm rãi dao động: "Hiện tại ta không có chức quan gì, muội muội trước mặt Phạm tướng quân muốn hành lễ để ta có chút mặt mũi, không gọi ta là nghĩa huynh thì có vẻ xa lạ quá." Nói xong vươn tay ra, tình tế nâng khuỷu tay của tôi đỡ tôi đứng lên, nhưng vẫn không buông tay tôi ra, gương mặt hơi chuyển hướng nhìn Diệp Tô cười hỏi: "Vị công tử này chắc là muội phu của ta?"

Diệp Tô cung kính chấp tay: "Diệp Tô ở Lạc Hà bái kiến Hầu gia."

Vạn Dật nghe thấy cười nói: "Đều là người một nhà, cần gì phải khách khí như vậy." Hắn nhìn vị có bộ dạng như tướng quân ở bên cạnh gật đầu giới thiệu: "Vị này là Phạm tướng quân."

Hai bên khách sáo chào hỏi, giả dối nói lời ngưỡng mộ đã lâu, thất kính, Phạm tướng quân có chút chuyện muốn trao đổi ý kiến cùng Vạn Dật, bởi vậy với tôi không có ý kiến hay nói lời nào hỏi thăm, cho đến khi nghe thấy nói tôi với Vạn Dật là người một nhà, còn lại hoàn toàn bỏ qua hình ảnh tôi lãnh đạo thủy quân.

Đợi nói lời khách sáo một vòng xong, Vạn Dật kéo tôi về phía Phạm tướng quân áy náy nói: "Muội muội của ta đang mang thai lại đi đường mệt nhọc, cho phép kẻ làm ca ca ta đây đưa phu thê bọn họ đi nghỉ trước?"

Phạm tướng quân tự nhiên không ý kiến, chấp tay cười nói không tiền, rồi tự mình đi chinh đồn thủy quân.

Vạn Dật đỡ khuỷu tay của tôi đi đến căn phòng phía sau quân doanh, có lẽ căn phòng đó là Phạm tướng quân chuẩn bị đặc biệt cho hắn để tiếp đãi khách, ngoài cửa phòng có hai binh sĩ luân phiên canh giữ. Hắn thoáng dừng bước, phân phó một người đi gọi Kiểm Thanh lại cho hắn, sau đó liền dẫn tôi cùng Diệp Tô vào

trong, mời chúng tôi ngồi xuống, tự mình nâng lên ba chén trà nóng, có hơi giận dữ nói: “Mới đầu huynh nhận được tin tức, còn tưởng rằng là sai người rồi.”

Tôi cười khổ không thôi: “Làm phiền nghĩa huynh đã bốn ba vì muội.”

Vạn Dật nghe vậy lắc đầu cười nói: “Huynh cũng không phải vì chuyện của muội mà đến đây. Huynh vốn là một phế nhân, nếu không phải đương kim thánh thượng mở miệng, quan viên lớn nhỏ làm sao mà chịu nghe lời huynh? Lần này huynh có thể nhúng tay vào, bất quá cũng vì vụ án treo lằn trước. Có việc muội không biết, lần trước án tử kia mấy quan viên có tội đều cung khai nói đã từng nhận hối lộ của hải hải tặc Nam Dương, vì bọn họ rửa sạch tang vật nên phải mở rộng điều tra. Vụ án này liên lụy rộng lớn, ngay cả đương kim Thánh thượng cũng phải để tâm đến. Thủy quân chúng ta cũng nhờ vào việc này mà dẫn người đi bắt tội phạm, suýt nữa bị giết toàn bộ trong tay hải tặc.”

Hắn vừa nói vừa nhìn về phía tôi cười, dường như chờ tôi nói cái gì đó.

Tôi liếc mắt nhìn Diệp Tô, thấy hắn gật đầu, liền thả lỏng trong lòng mà thở dài kể khổ: “Có việc nghĩa huynh không biết, muội cũng vậy nhưng lại phải chịu trách nhiệm, lúc này chánh chủ đã sớm dạo chơi ở ngoài, chỉ còn mình muội, không có trâu bắt chó đi cày, vô duyên gánh chịu mắng chửi.” Nói xong liền đem chuyện của Lâu Yên Phi nói ngắn gọn lại một lần, vừa cười vừa tự giễu: “Muội chỉ là một nữ nhân bình thường như người khác, làm gì có gan dạ, mưu lược cùng với sáng suốt, trong đầu ý nghĩ lớn nhất cũng chỉ có làm thế nào để giàu lên mà thôi, nếu muốn muội chỉ huy một đội tàu ra trận giết giặc, muội chỉ có tâm vô lực mà thôi.” Vừa nói vừa hướng Diệp Tô làm cái mặt quỷ, trong lòng nói tiểu tử ngươi phải dùng tới Mộc Quế Anh tôi nắm giữ ấn soái, lúc trước ngài có Na Đóa, sau có Lâu Yên Phi, sức lực của ta vẫn nên dùng để tự bảo vệ mình thì hơn.

Diệp Tô thừa lúc Vạn Dật chú ý nghe tôi nói mà không để ý, hướng tôi làm một cái động tác hôn gió, đùa giỡn lòng dạ tôi hẹp hòi khi không lại ăn giấm chua.

Tôi trừng mắt hắn một cái.

Bên kia Vạn Dật nghe thấy liền bưng tỉnh đại ngộ: “Thì ra là thế!” Một lúc sau lại nói: “Muội mang binh tiêu diệt vốn là có công, nhưng muội thân là nữ nhi, luận ban thưởng cũng thập phần khó làm, không thể dựng bằng vàng, ban một chút ngân lượng cũng được. Xem ra muội cũng không phải một người ham hư danh, hưởng chỉ hư danh này không hẳn là có lợi. Không bằng huynh cùng với Phạm tướng quân đem việc này giấu đi, chỉ nói rằng muội đi nửa đường được thủy quân cứu về, muội thấy thế nào?”

Tôi vỗ tay cười nói: “Được như thế thì tốt rồi! Muội vốn không muốn tranh công trạng gì, nếu có thể làm chuyện lớn hóa nhỏ chuyện nhỏ hóa không, thật đúng với tâm tư của muội lúc này.”

Vạn Dật nghe vậy liền cười gật đầu: “Nếu như thế huynh tự biết làm như thế nào.” Hắn rót cho tôi và Diệp Tô một chén trà nóng, đột nhiên cười đến ôn nhu: “Khuyên Vũ theo huynh tới đây, ở tạm trấn kể bên. Vốn mượn cơ hội này cho hai tỷ muội gặp mặt, ai ngờ mấy ngày trước nàng được đại phu chẩn đoán hỷ mạch, thân thể cũng hết sức khó chịu nên huynh đã đưa nàng về phủ an thai. Nàng nghe nói muội tới nói này, làm âm ỉ một trận rồi mới chịu đi.”

“Thật vậy sao? Mấy tháng rồi?” Tôi mừng rỡ, một lúc sau mới phản ứng rồi liên tục chúc mừng: “Chúc mừng nghĩa huynh!”

Vạn Dật nghe xong liền cười nhẹ, cúi người: “Cảm ơn muội! Tính ngày, chắc đã hơn ba tháng.”

Tôi cười: “Chuyện tốt quá đi thôi! Ngày đầy tháng của đứa nhỏ e là muội không thể đi rồi, bất quá chờ thêm vài năm đứa nhỏ lớn một chút, chúng ta đến phủ huynh làm chén rượu mừng!”

Vạn Dật mỉm cười gật đầu: “Có những lời này của muội, huynh sẽ nói lại với Khuyên Vũ!”

Tôi lại hỏi thăm tình hình của Khuyên Vũ gần đây, biết rằng nàng vẫn tốt.

Đang nói chuyện, có vài tiếng binh sĩ gõ cửa cầu kiến, Vạn Dật hô chờ, rồi nhìn về chúng tôi giải thích: “Đừng trách huynh tự mình làm chủ, quân camp không phải là địa phương tốt, mặc dù huynh cố ý thay hai người giấu giếm, nhưng khó có vài binh sĩ có dụng tâm kín đáo mượn cớ làm chuyện không đâu. Muội không

có lòng để tham gia vào cái chuyện phiền toái này, chỉ bằng nên sớm dời đi, sự tình hai bên đã rõ, sau này sẽ đến Lạc Hà cùng uống một ly rượu mừng.”

Thật đúng là buồn ngủ gấp chiếu manh! Tôi cùng Diệp Tô nhìn nhau cười, đồng thời đứng lên nói: “Vay đa tạ nghĩa huynh.”

Vạn Dật cất giọng gọi gã sai vặt tiến vào, rồi cũng đứng lên chấp tay về chúng tôi: “Kiếm Thanh sẽ hộ tống hai người ra bên ngoài, vi huynh đảm bảo, chuyện về thủy quân chỉ vồn vện tới đây, hai người không cần lo lắng.”

Chúng tôi cười nói đa tạ, Vạn Dật nhìn Diệp Tô gật đầu nói: “Đã nghe qua đại danh của Diệp công tử, đợi Vạn mỗ đến Lạc Hà uống rượu mừng, hy vọng có thể may mắn cùng Diệp công tử đàm luận một phen.”

Diệp Tô cười nói: “Đương nhiên tại hạ sẽ phụng bồi.”

Nhất thời tôi kiêu ngạo mà lên mặt, nam nhân của tôi thật là giỏi!

Sau khi cùng Vạn Dật nói lời từ biệt, chúng tôi theo Kiếm Thanh đi bảy đoạn tám khúc ngoằn ngoèo. Nhớ lại Kiếm Thanh đã từng giải thích điều này khi còn trong quân doanh, trên đường có đụng phải binh sĩ cũng coi chúng tôi là người tàng hình. Không còn trở ngại gì nữa, chiếc xe ngựa thẳng tiến ra quân camp.

Ước chừng xe ngựa đã đi được một canh giờ, Diệp Tô nhắc màn xe lên nhìn, thấy một cái trấn nhỏ, biết còn một lúc nữa mới đến Phổ Dương. Hắn quay đầu cùng tôi thương lượng: “Phổ Dương cũng gần nội hà*, đợi đi đến bến tàu rồi chuyển tin tức về Lạc Hà, chớ làm bọn họ lo lắng, cũng thuận tiện để cho họ chuẩn bị hôn lễ của chúng ta.”

* Nội hà: dòng sông nội địa (sông nằm trong phạm vi của nước)

Tôi gật đầu hỏi hắn: “Chúng ta hãy khoan trở về Lạc Hà được không?”

Diệp Tô chớp mắt: “Oan gia, nàng muốn làm gì đây?”

Tôi ôm cánh tay của hắn làm nũng: “Khuyên Vũ đã có chỗ nương tựa tốt, nhưng muối muối của ta còn chưa có tin gì, dù sao cũng không thể bắt Tiểu Mãn chạy đi chạy lại”

Diệp Tô hiểu rõ ý tôi cười nói: “Nàng muốn đi Chiêu Linh giúp Bùi Tố Ngữ?”

Tôi gật đầu nói: “Kỳ thật ta cũng không biết có được hay không, sau khi chúng ta trở về Lạc Hà thành thân, ít nhất một năm không thể ra cửa, chuyện của Bùi Tố Ngữ không thể chậm trễ được nữa. Thành toàn cũng tốt không thành toàn cũng thế, coi như ta làm hết sức vì Bùi gia, ta cũng không thể trở mặt nhìn Bùi Tố Ngữ trở thành gái lơ thì cứ nửa vời như trước mãi được.”

Diệp Tô rủ mắt xuống suy nghĩ một lúc sau, rốt cuộc gật đầu: “Lúc này dòng nước đang chảy xuôi, khá thuận lợi, có thể đi trong nửa tháng, không thể ở lâu hơn được” Bàn tay to của hắn nhẹ nhàng đặt trên bụng của tôi, cười nói: “Nếu kéo dài sẽ lộ chân tướng.”

Tôi cả vú lấp miệng em: “Nhân tiện có thể nói ta sinh non!”

85. Chương 85: Cuối Cùng Cũng Có Cảm Giác Của Phụ Nữ Có Thai

Kiếm Thanh tiễn chúng tôi đến bến tàu Phổ Dương chấp tay nói lời từ biệt, quay lưng đi.

Diệp Tô đỡ tôi đến một quán trà gần bến tàu ngồi xuống, hắn đi ra ngoài một vòng, rất nhanh liền trở về nói cho tôi biết đã tìm được đội tàu hôm nay khai thuyền đi Lạc Hà nhờ bọn họ giúp truyền tin, mà một con thuyền vải vóc vận chuyển lên phía bắc Thanh Đường cũng đồng ý chở chúng tôi một đoạn đường.

Đi Chiêu Linh, đương nhiên phải ở Thanh Đường rời thuyền, đổi sang xe ngựa.

Tưởng tượng đến việc sắp về đến vùng đất đai tôi đã từng hết sức nỗ lực kia, bất giác có chút kích động, ngay cả tâm tình đều trở nên tốt hơn. Tôi kiểm chế không được nắm chặt chén trà, lão đầu tử bị thương nói, giống như lịch sử của nhà cách mạng, nhớ đến quán trà của tôi bị Thẩm Hồng thiêu đốt với xúc động hàng vạn hàng nghìn hoài niệm. Rồi không ngừng nói liên miên cần nhẩn tiếc nuối, nói đáng tiếc là cái vị mua quán trà kia đúng là coi tiền như rác, vốn là nhặt được tiện nghi to lớn, kết quả tiền đặt cọc đều thanh toán rồi mà con vịt đến miệng còn bay mất, bồi thường đến mất sạch.

Diệp Tô xoa cổ tôi giễu cợt: “Vừa nói đến Thanh Đường cùng quán trà nàng liền nói nhiều như vậy, giống như ngay cả trong vườn có vài cây đào, mỗi cây mọc như thế nào cũng đều nhớ lại, người ngoài không biết còn tưởng rằng sắp về nhà mẹ đẻ ấy”.

Tôi cười hì hì gật đầu đồng ý: “Kỳ thật cũng có thể xem như nhà mẹ đẻ. Khuynh Vũ chính là từ Thanh Đường xuất giá, ta ở nơi này coi như là đã đặt gốc rễ nha, nếu không phải vì Thẩm Niệm Ân, nếu chàng không đón ta rời khỏi Thanh Đường, chỉ sợ chúng ta chỉ có thể hoài niệm trời nam đất bắc, làm gì mà có đoạn bây giờ quay về chốn cũ dạo chơi? Ta nói, nếu không ngại Thẩm Niệm Ân, chàng thật nên đi cảm ơn hần đã giúp chàng hoàn thành ước vọng”. Câu cuối cùng chính là nói giỡn. Thẩm Niệm Ân cho dù lòng dạ rộng rãi cũng chưa chắc có thể dễ dàng tha thứ cho việc tôi dùng thân thể già trước tuổi của hần mưu cầu chàng rẽ kim quy, huống chi hần vốn không phải là người rộng lượng.

Diệp Tô nhếch miệng khinh thường không thèm nhìn: “Cái gì mà nhờ hần thành toàn? Mặc kệ nàng gặp hần cũng được, không gặp cũng được, ta từ lúc ở Thẩm Gia Bảo liền nhìn trộm nàng, nàng cho rằng nàng thoát được sao? Cho dù là trên trời hay dưới hoàng tuyền, ta cũng sẽ đem nàng bắt trở về, kè cận nàng quần quít lấy nàng, làm cho nàng không có ta thì sống không được”.

“Chàng tự kỷ quá đi!”. Tôi giả vờ kiêu ngạo hừ một tiếng, kỳ thật tâm đều bị hỗn đản này làm cho nổi bong bóng.

Để tránh hai chúng tôi quá mức buồn nôn ghê tởm, ảnh hưởng tới quần chúng vô tội qua lại, tôi nắm lấy ngón tay của hần cười ha hả chuyển đề tài: “Tướng công ở bến tàu có thể nói như cá gặp nước, giống như ngồi xổm trên mạng nhện của chính mình, cần cái gì chỉ cần bắn ra tơ nhện trên tay, đầu kia liền dính được con sâu nhỏ, rất thần kỳ!”.

Diệp Tô cười giải thích: “Đi lại trên bến tàu, đơn giản chính là chỉ có mấy nhóm người. Ba hàng chính là thuyền huynh đệ, bốn hàng vừa là đội tàu vừa là hiệu buôn, hơn nữa, sau khi biết ta là ai, họ cũng tình nguyện cho ta ít mặt mũi.”

Tôi kinh ngạc mở lớn miệng: ai ya, lão công của tôi không chỉ ở trên biển có quyền thế, trong các dòng sông nội địa thế nhưng cũng nói chuyện được! Đây là địa vị siêu nhiên giống như Nam Đế Bắc Cối?

Diệp Tô cười giúp tôi đem cảm khếp lại: “Không ngờ nương tử nghĩ khoa trương như vậy. Đã đi thuyền thì luôn cùng tụ tập một chỗ với nhau, tới địa bàn người khác nói thế nào cũng nên đi chào hỏi người đứng đầu bến tàu, hai bên cứ như vậy, mọi người đều quen biết”.

Tôi xoay tròn ánh mắt, đột nhiên nói: “Kỳ thật mỗi chuyến thuyền chưa chắc có thể đầy ắp hàng hóa đến mức một chỗ trống cũng không có. Nếu như lợi dụng chỗ trống đó, giúp người chuyển một ít đồ đạc, cho dù mỗi kiện hàng chỉ lấy mấy lượng bạc, nhưng mà tích tiểu thành đại, cũng chưa hẳn là chuyện không tốt, có phải hay không? Đương nhiên, buôn bán như vậy mà chỉ làm ăn đơn độc thì sẽ không thành, nhưng nếu tụ tập các đội tàu trong các sông nội địa lại, xem xét thuyền nào trống thì giao hàng có thể mở thành mạng lưới. Tuy rằng lúc đầu chuyện buôn bán tất nhiên sẽ ít một chút, nhưng hệ thống tiện lợi như thế, chỉ cần dùng một lần liền sẽ biết khoảng lợi ích mang đến, đến lúc đó mọi người truyền miệng nhau, không lo không có khách “. Thánh mẫu Mã Lệ Tô*, thỉnh tha thứ cho con, con lại bắt đầu ăn cắp bản quyền sự phân loại quan trọng cần tập hợp và phân tán.

*Mã Lệ Tô: Mary Sue, hình tượng nữ chính trong truyện ngôn tình, hoàn hảo nhưng hay gây phiền toái

Ồi chao, không lẽ cuối cùng lại có chuyện để cho tôi chơi sao! Nói thế nào thì chuyên ngành của bốn tọa chính là quản trị kinh doanh, không lấy cắp chút bản quyền quản lý hậu cần thời hiện đại, ý tưởng toàn cầu nhất thể hóa làm thế nhân kinh sợ một chút thì người xuất môn cũng xấu hổ. Thêm vào đó, cùng phương

pháp biến đổi sao chép tứ đại tác phẩm nổi tiếng của nữ xuyên không Kim Dung Quỳnh Dao, nữ chính đã sống lại chào hỏi!

Tin tôi đi, diện mạo tôi lúc này tựa hồ oai đến Siberia* đi.

*Siberi hay Siberia, là vùng đất rộng lớn gần như nằm trọn trong nước Nga, chiếm gần toàn bộ phần Bắc Á và bao gồm phần lớn thảo nguyên Á-Âu. Vùng đất này bắt đầu từ phía đông dãy núi Uran trải dài đến Thái Bình Dương; phía bắc là Bắc Băng Dương xuống phía nam là các ngọn đồi miền bắc Kazakhstan và có biên giới với Mông Cổ và Trung Quốc. Trừ phần tây-nam không nằm trong lãnh thổ Nga, các vùng khác nhau của Xibia chiếm tới 77% diện tích nước này, trong khi đó chỉ chiếm có 22% dân số toàn Nga.

Diệp Tô nghiêng đầu suy nghĩ, ánh mắt sáng lên: “Ý kiến hay. Đồ vật đóng gói hay gì gì chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng là thư từ và tin tức, nếu là việc gấp, tuy rằng giá cao nhưng chỉ cần cam đoan có thể đưa tin kia trong ba ngày, đảm bảo có không ít người nguyện ý. Huống hồ mua bán này không chi tiêu thêm cái gì, tổng cộng chỉ cần tại bến tàu mở cái nhà kho, xin cái công văn liền có thể làm ngay, cũng không hao phí tâm tư gì”.

Tôi ho khan một tiếng, dùng ánh mắt lửa nóng nhìn hấn truyền mã Morse*.

*Mã Morse hay mã Moóc-xơ là một loại mã hóa ký tự dùng để truyền các thông tin điện báo. Mã Morse dùng một chuỗi đã được chuẩn hóa gồm các phần tử dài và ngắn để biểu diễn các chữ cái, chữ số, dấu chấm, và các ký tự đặc biệt của một thông điệp. Các phần tử ngắn và dài có thể được thể hiện bằng âm thanh, các dấu hay gạch, hoặc các xung, hoặc các ký hiệu tường được gọi là “chấm” và “gạch” hay “dot” và “dash” trong tiếng Anh.(cái này chắc ai cũng biết ha)

Diệp Tô bật cười: “Yên tâm, đương nhiên không thể thiếu một nửa của nàng!”. Cười xong lại cầm tay tôi lắc qua lắc lại cảm khái, “Đầu tiên là chế kính, sau đó là kính viễn vọng cùng mã tấu, lần này sau khi được lợi từ chỗ Hành Liệt, không ngờ khiến cho nàng nghĩ ra điểm quan trọng tuyệt vời như vậy. Tiểu Linh Đang, nàng quả thật là thần tài hạ phàm a?”.

Tôi cười ha ha, hai tay tạo thành bông hoa đặt ở trước ngực, cùng hấn tán chuyện: “Ồ, cuối cùng bị người tiểu tặc này nhìn ra chân thân của bản tiên! Nói thực, ta vốn là thần tài bị tội phải hạ phàm chiêu tài đồng nữ, tiền như nước, người là phàm nhân, gặp ta còn không mau hành lễ!”. Bởi vì đặc ý vênh váo, âm thanh khi tôi nói chuyện hơi lớn chút, vài vị khách quan uống trà ngồi bên cạnh nghe vậy đều hoảng sợ nhìn tôi, cái kiểu nhìn đó với việc với vậy quanh xem bệnh thần kinh không khác biệt lắm.

Diệp Tô cười to, vội vàng ném tiền trà lên bàn rồi mang tôi rời đi, cúi đầu điểm chóp mũi của tôi: “Phàm nhân có thể nào tìm hiểu tâm tư thượng tiên? Thượng tiên thân ở phàm thế, vì vậy chú ý thận trọng, nhất thiết không thể tùy ý để lộ pháp thuật ra ngoài, khiến ác nhân mơ ước!”.

Tôi vỗ vỗ bả vai hấn tiếp tục nói chuyện như chạy xe lửa: “Không sợ! Khi bản tiên hạ phàm, thần tài từng chỉ cho ta một vị hàng yêu phục ma, La Hán pháp lực thông thiên hộ giá hộ tống, hiện giờ bản tiên có La Hán che chở, tự nhiên muốn nói như thế nào liền nói như thế nào! Phàm nhân bình thường sao có thể gần gũi với ta!”.

Bốn đại tiên cũng đã từ trong môi trường quản lý hiện đại lần mò, leo trèo, lăn lộn, giao tiếp qua, lại như thế nào hội không hiểu đến đạo lý che giấu tài năng tỏ ra kém cỏi? Chính là bởi vì tôi có Diệp Tô mới dám làm càn như vậy, muốn nói cái gì thì nói cái đó, nghĩ đến chuyện quan trọng liền không chút nào cố kỵ nói cho hấn.

Chỉ cần có Diệp Tô bên cạnh, tôi sẽ không xảy ra chuyện gì.

Tôi vô cùng khẳng định mà ý lại điểm này, cũng dần dần bắt đầu thị sủng mà kiêu.

Diệp Tô cười tủm tỉm ôm lấy tôi: “Như vậy thỉnh thượng tiên ôm chắc, La Hán muốn dẫn tiên tử lên thuyền!”. Nói xong đã nắm lấy dây thừng treo trên đầu bến tàu, cũng không đi vắn cầu, trực tiếp như vượn người núi Thái Sơn mang tôi phóng đến trên boong tàu, thả người xuống đứng vững trên boong.

Trên boong tàu, những người lái đồ đang bận rộn đều dừng mọi công việc, vỗ tay cổ vũ lớn tiếng hò reo: “Thần thủ tốt!”. Lại hướng tôi chấp tay cười nói, “Xin chào tấu tử!”.

Tôi cười gật gật đầu, vừa định đáp lại vài câu dạo đầu thì đột nhiên cảm thấy một dòng axit chua nhanh chóng phun lên yết hầu, vì thế cũng không giữ thể diện mặt mũi, vội vàng giã khỏi tay Diệp Tô nhanh chóng vọt tới lá chắn mạn thuyền bên cạnh nên không ngừng.

Thảm, đại thần nên ghen ghét rốt cục đã tìm tới tôi.

Có thể thấy được người không thể quá kiêu ngạo, mấy ngày hôm trước tôi còn cùng Diệp Tô khoe khoang rằng ta đây thiên phú dị bẩm, vô luận là say tàu hay là phản ứng có thai đều thoải mái, toàn bộ không có tác dụng, hôm nay liền thay đổi hẳn báo ứng đã trở lại.

Con người có thể tự kỷ ám thị vô cùng kỳ diệu, tỷ như trước lúc không cảm thấy dị* đại giá quang lâm, cô gái bình thường đều sẽ trên chạy dưới nhảy không có chuyện gì mà không làm được, chỉ cần tặng cái gây kim cô liền thành Tôn đại thánh. Nhưng một khi cảm giác được nhiệt lưu hoặc là nhìn thấy màu đỏ, lập tức liền cảm thấy được bụng dưới căng ra thắt lưng đau toàn thân không thoải mái, chỉ còn nghĩ đến quần chắn uống nước ấm. Đại náo thiên cung a? Chỉ cần bảo nhảy một cái thôi là đã có thể phát hỏa được rồi.

Tôi hiện tại cũng như vậy, âm thanh nôn mửa đầu tiên vừa bắt đầu, tôi liền đáng thương nắm lấy lá chắn mạn thuyền nên đến choáng váng, cảm giác được bụng cũng đau mặt cũng sưng lên, canxi trong người giống như đều bị tiểu ma vương hút hết, nhân sinh đang sáng lạn nháy mắt héo rũ. Tôi lần đầu tiên rõ ràng cảm thấy trong bụng quả thật ách chừng một thịt nhân bánh sẽ chậm rãi lớn lên, trước mắt lại là một thể hệ mới tiền đồ vô hạn, mẹ nó, cả một thể hệ đấy, tôi không khỏi cảm thấy một trận khủng hoảng bất lực.

Diệp Tô chạy tới vừa giúp tôi vỗ lưng vừa nhẹ giọng dỗ dành, không ngừng xin lỗi, nói không nên ôm tôi nhảy lên thuyền, về sau không bao giờ làm như vậy nữa. Tôi vội vàng bỏ qua người cũ đón người mới, không đếm xỉa tới hắn, chờ trong dạ dày không còn gì để nôn mới nắm chặt vạt áo trước của hắn nước mắt lưng tròng: “Thê thảm nha, ta dọc đường cũng nôn như vậy, liệu bọn họ có ngại bắn đuổi ta ra khỏi thuyền không?”.

Không đợi Diệp Tô trả lời, những người lái thuyền trên boong tàu liền vây lại hơn hỏ chấp tay chúc: “Hóa ra tẩu tử có bầu! Chúc mừng Diệp đại!”.

Diệp Tô đỡ tôi gật đầu cười nói: “Cảm ơn cảm ơn” rồi đỡ thắt lưng của tôi thấp giọng nói, “Đừng suy nghĩ lung tung, ta giúp nàng, ai dám đối xử với nàng không tốt!”. Nói xong liền nửa kẹp nửa ôm tôi đưa vào phòng.

Nước mắt của tôi chảy ào ào, lại không nói được đến tột cùng vì cái gì thương tâm, vì thế nghĩ đến chính mình có thể mắc chứng sản phụ u buồn, nước mắt không khỏi chảy càng nhiều.

Diệp Tô ôn nhu thay tôi lau mặt, gõ trán chê cười tôi: “Búp bê khóc.”

Tôi cắn hần một ngụm, ô ô ô chỉ vào mặt tranh công: “Ta đây là giúp đứa nhỏ của chàng khóc! Có thể dễ dàng sao!”.

Diệp Tô liền ôm tôi dùng lời ngon tiếng ngọt dỗ dành: “Không dễ dàng không dễ dàng, Lăng Đương nhà ta là nhất.” Rồi đưa cánh tay ngang qua trước mặt tôi, “Nàng đừng khóc nhiều quá, không khéo khóc đến hồng mắt. Nếu cảm thấy trong lòng thật sự khó chịu thì cắn ta một cái đi, nếm thử chút thịt, tâm tình liền tốt”.

Tôi giận dữ, biết thời biết thế nắm lấy cánh tay hắn cắn một ngụm sau đó, lại không nín được vui vẻ: “Hỗn đản, té ra ta là tham thịt?”

Diệp Tô cười hì hì: “Ừ là tham thịt sao?”. Vừa nói vừa dùng chóp mũi mở ám cọ vành tai của tôi.

Khác với trước kia, Diệp Tô ôn nhu giống như tôi là khối đậu hủ.

... Giống như, thời gian ở trên thuyền cùng số lần chúng tôi trình diễn “Thuyền diễn” nhiều hơn khi trên bờ rất nhiều.

A hiểu, rất then thừng.

Cứ như vậy, chúng tôi ở trên thuyền của người khác trải qua cuộc sống hai ngày không biết xấu hổ không ngượng ngùng, sáng sớm ngày thứ ba đã đến bến tàu Thanh Đường.

Diệp Tô cười hỏi tôi: “Có người nào đặc biệt muốn gặp không?”

Tôi liên tục lắc đầu: “Đừng nói giỡn, hay là thật sự muốn ta đi tạ ơn Thảm Niệm Ân sao? Về phần Lâu công tử, nếu không có việc gì, cần gì phải đi quấy nhiễu cuộc sống thanh tịnh của người ta. Nghĩ tới nghĩ lui, thứ duy nhất ta không bỏ xuống được chính là quán trà kia. Tuy rằng đã sớm nghe nói nơi đó giờ là một mảnh đất khô cằn, nhưng nếu không chính mắt trông thấy, cuối cùng vẫn cảm thấy canh cánh trong lòng. Đã nửa năm, không biết bên kia vẫn là bỏ hoang hay là hẳn đã dùng vào việc khác. Cũng không biết cây đào có bị đốt hết hay không, còn lại bao nhiêu...”

Tôi bắt đầu lải nhải sẽ không ngừng, Diệp Tô chỉ mỉm cười nghe, không một chút xúu nào bực mình, thế nhưng tôi lại xấu hổ trước: “Ai nha, như thế nào biến thành lải nhải”.

Diệp Tô cười dán vào mũi tôi: “Nếu nàng ngay cả muốn nói gì cũng không thể nói, tại hạ như thế nào được cho là La Hán hộ pháp của tiên tử đây? Nàng nói cái gì ta đều rất thích nghe”. Nói xong liền nắm lấy tay tôi, dắt tôi đi thuê xe ngựa, thẳng đến đào viên.

Vượt ngoài dự kiến của tôi, đào viên thoát nhìn không có gì thay đổi, mỗi một gốc cây đào xanh um tươi tốt lộ ra những trái đào nửa xanh nửa hồng, không giống vẻ bị đạo hỏa rửa tội, bốn phía cũng không có dấu hiệu gì suy bại, hết thấy đều vô cùng vui sướng hưởng quang vinh. Nếu không phải ban đầu không có bóng dáng của quán trà, tôi quả thực phải hoài nghi trận hỏa kia là tin đồn.

Tôi được Diệp Tô đỡ xuống xe ngựa, còn chưa bước vào vườn chợt nghe thấy thanh âm tiếng trúc, làn điệu tiêu sái trong trẻo, mang theo điểm hương dã nông phu bất cần đời, lại ẩn ẩn lộ ra ẩn sĩ côi tiên thanh cao lạnh nhạt.

Tôi không khỏi chậm chân bước đi, ngửa đầu nhìn ba tầng trúc lâu mới được xây, trúc lâu có phần có chỗ trống, nóc nhà lại mang theo chút đặc điểm kiến trúc của người Hồ, bốn góc đơn giản vểnh lên, dưới mái hiên rũ xuống chuông đồng sáng long lanh. Trúc lâu cao cao bên cạnh được chọn làm nơi uống rượu đánh cờ, “Không có rượu có thể nào thành thơ” nét chữ to như rồng bay phượng múa trong gió mặc sức pháp phới.

Tôi cười nói: “Tân chủ nhân thật là một người kỳ diệu”.

Về quảng cáo

86. Chương 86: Bình Cũ Rượu Mới

Vì muốn nghỉ chân ngắm nghía căn nhà trúc cùng tửu lâu, tôi với Diệp Tô đứng bên ngoài thưởng thức chốc lát rồi mới đi vào.

Vừa mới bước vào vườn thì có một tiểu cô nương xinh đẹp đeo sa mỏng đi đến, giọng trong trẻo chào hỏi chúng tôi: “Hai vị khách quan mời vào bên trong! Hai vị muốn ở trong phòng nghỉ ngơi một chút hay là đi dạo ngoài vườn?” Trên búi tóc của cô nương đó chỉ cài đơn giản bằng một cây trâm, tạo ra khe hở làm mấy đoá hoa trở nên sinh động, y phục màu tím, cái khăn che mặt màu hồng cũng hết sức diễm lệ, chợt nhìn giống như tiên nữ bách hoa huyền ảo.

Mặc dù chỉ lộ ra đôi mắt đẹp, nhưng chỉ cần một cái nhãn mày, một ánh mắt biết cười đủ mê hoặc lòng người. Nhìn vào ánh mắt nàng, bất giác nghĩ chỉ cần mình cười to lên đã là thất lễ.

Vì nhìn thấy mỹ nữ nên tâm tình tôi cực kỳ tốt: “Hôm nay trời thật đẹp, vậy ngồi ngoài vườn đi.”

“Được rồi!” cô nương đáp một tiếng, dẫn chúng tôi đi vào vườn, thanh âm trầm bổng không ngừng vang lên, “Hai vị khách quan vừa đi đường xa, mời nghỉ chân một chút, ta sẽ mang trà cho nhị vị giải khát! Quán chúng ta có rượu Mai Tử được ủ tốt nhất, ai tới cũng muốn nếm thử một vò, nhưng các vị ngồi ở vườn đào thì nên uống chút rượu Đào Hoa mới hợp tình hợp cảnh!”

Nàng ta dẫn chúng tôi tới trong đình, nhanh nhẹn hạ ba mặt màn trúc cản gió, chỉ để lại một phía để chúng tôi ngắm phong cảnh, áy náy cười: “Mùa này hoa đào đã tàn, quả đào lại chưa chín, quả thật cảnh cũng

không được đẹp cho lắm, khi ta vào làm ở vườn này vốn định dời mấy cây tử đằng lại đây nhưng lão bản không đồng ý, nói tử đằng với hoa đào không hợp nên đành thôi.” vừa nói nàng ta vừa làm mặt quỷ với chúng tôi, tựa như rất bất mãn với lão bản.

Nhìn gần mới phát hiện mặt cô nương này có chút khác biệt, không giống như Diệp Tô ngũ quan rõ ràng, tuyệt đối không phải tướng mạo của người Hán, nàng hẳn không phải là người ở vùng Thanh Đường này.

Tôi cười gật đầu nói cảm tạ, cố tình dò hỏi: “Một mình cô nương lo liệu tửu quán này sao?” Trên đường chúng tôi đi ra đại sảnh, tuyệt nhiên không nghe thấy động tĩnh của bất cứ ai, giống như cả tửu lâu này chỉ có hai chúng tôi là khách.

Tôi không khỏi có chút run rẩy, không phải là hắc điểm chuyên làm bánh bao nhân thịt người như trong truyền thuyết chứ!

Xem ra tửu quán này thật có chút quái dị. Người chủ trước của tôi đã từng nói, Tiểu Mãn ở chỗ này giả thần giả quỷ hơn tháng trời, tôi mở được mấy tháng đã bị bắt, nhượng lại cái thì cửa hiệu biến thành bó đuốc, còn hiện tại...

Cô nương xinh đẹp nghiêng đầu, bộ dáng hết sức tiếc nuối: “Không, không phải chỉ của mình ta. Ta không có nhiều tiền đến như vậy, phần của lão bản là chủ yếu, ta chỉ có chút ít thôi.”

Ách, hình như nàng ta hiểu sai ý tứ của tôi. Tôi cười sửa lại: “Không phải, ý ta hỏi một cái quán lớn như thế lại còn cả một khu vườn to đến như thế này, một mình cô nương có thể ứng phó hết sao?”

Nàng ta cười cười đáp lại: “Ban ngày rất ít người, ta cho bọn tiểu nhị nghỉ làm, chỉ hoạt động phòng bếp thôi. Đến buổi tối, lượng khách đông dần thì bọn tiểu nhị này sẽ bắt đầu làm việc.” nói xong cười hỏi “Hai vị ăn cơm hay là uống rượu? Quán chúng ta trừ rượu Mai Tử và rượu Đào Hoa ra còn có Trúc Diệp Thanh, Bách Lý, Tân Phong, Lam Vĩ, Đồ Tô...” nói một mạch hơn mười loại rượu danh tiếng. Cô nương này có lẽ xuất thân có tài ăn nói, miệng lưỡi không tệ.

Diệp Tô cười nói: “Làm cho cô nương thất vọng. Nương tử của ta hiện nay không thể uống rượu, nếu ta uống một mình thì thể nào nàng ta cũng làm loạn lên đòi uống theo. Chúng ta chỉ cần đơn giản mấy món mặn, mấy món canh là được. Ăn xong còn phải đi tiếp.”

Cô nương đó nghe xong lại nhìn tôi mấy lần, lúc này mới cười nói: “Hai vị tới thật không đúng lúc, phòng bếp chưa mở, chưa nấu sẵn được gì. Không bằng phu nhân đây nói xem muốn ăn món gì để quán chúng ta đỡ phải tự tính toán, nhờ lại không hợp khẩu vị của phu nhân.”

Tôi suy nghĩ một chút: “Làm món cá chua ngọt, thịt xào ớt cay cùng món canh lá sen đi.” Phối hợp dinh dưỡng rất tốt.

Cô nương đó nhắc lại một lần rồi đi căn dặn nhà bếp làm.

Tôi khê khịt khịt, đến tửu quán mà không được uống rượu thật có chút bất mãn: “Chàng biết rõ phụ nữ mang thai có thể ăn cái gì và không được ăn cái gì sao? Uống một chút rượu cũng không được à?”

Diệp Tô vẻ mặt không có thương lượng: “Tửu lượng của nàng vốn không cao? Ta thấy không phải nàng muốn uống rượu mà thực ra muốn cùng ta đối nghịch thôi”

Tôi bị hắn nói trúng tâm tư, không khỏi có chút chột dạ hừ một tiếng: “Lúc mang thai khẩu vị biến đổi thôi. Được rồi, lần này nghe theo chàng. Nhưng lần sau nếu chàng không cho ta ăn cái này cái kia, chàng cũng sẽ không ăn theo sao? Trong mười tháng này ta không ăn đồ này đồ nọ, chàng cũng tình nguyện theo ta như vậy sao?”

Diệp Tô liếc tôi, điểm một cái ngay chóp mũi của tôi chê cười: “Nhỏ mọn!”

Tôi không chịu buông ta: “Ta chỉ tranh thủ quyền lợi ngang hàng mà thôi.”

Diệp Tô cười to: “Được được, chúng ta ngang hàng, ta cũng sẽ theo nàng”.

Tôi hài lòng, cọ cọ đầu trên người hắn: “Nếu vào thời điểm ta nôn ọe mỗi ngày chàng cũng có thể cùng với ta thì thật là tốt!”

Diệp Tô nhếch lông mày: “Nếu như nàng đã nghĩ như thế, vi phu đã có cách.” Nhìn vẻ mặt thật giống như hắc thật lòng suy nghĩ muốn cùng tôi gục đầu ở cái ống nhỏ.

Tôi vội vàng khoát tay: “Quên đi quên đi, chàng vẫn cứ chuyên tâm chăm sóc ta là được rồi!” rồi vội vàng lãng sang chuyện khác, lôi kéo hắc bình luận về chủ quán rượu mới: “Tửu quán này làm ăn thật tốt! Nhìn thuận mắt hơn so với lúc ta mở quán trà, có thể thấy được vị cô nương kia động tác nhanh nhẹn, tâm tư tinh tế hơn người.”

Muốn duy trì một nơi lớn như thế này thì cũng phải có bản lãnh, ví như cái đình mà chúng tôi đang ngồi đây, có lẽ là mới dựng sau này, màu sơn còn mới, mặc dù màn trúc là đồ cũ, dây thừng buộc đã phai màu nhưng từng tấm trúc đều sáng bóng, trong mỗi khe hở không thấy dính chút dầu mỡ gì, bên ngoài cỏ cây tươi tốt xanh um, không có cành lá khô héo, có thể thấy chủ nhân ở đây dụng tâm xử lý.

Tôi chống cằm cảm thấy có chút mất mát: “Haiz, lúc trước cảm thấy trà quán của ta đã mang đến diện mạo mới, nhưng so với hiện tại quả là có chênh lệch. Người ta tỉ mỉ chăm sóc, còn ta thì làm theo kiểu được chăng hay chớ, không thật sự để tâm”.

Diệp Tô dở khóc dở cười ôm tôi dụ dỗ: “Nương tử à, xin nàng hãy cho người khác một con đường sống! Nàng vừa thiện lương lại am hiểu, vừa xuất giá đã kiếm ngay được một tòa Kim Sơn để làm cửa hồi môn, nếu cẩn thận chăm chỉ tý nữa, nàng còn muốn vi phu làm cái gì, người khác làm cái gì đây?”

Đoạn tăng bốc này làm tôi hết sức vui vẻ, không khỏi ngửa đầu dựa vào lòng hắc mà hưởng thụ, chẳng biết xấu hổ yêu cầu: “Ôi, thoải mái, chàng nói tiếp đi”

Diệp Tô hôn trán tôi, cười nói: “Nương tử, nàng bế nguyệt thu hoa, chim sa cá lặn, vẻ đẹp không giống người phàm”.

Tôi nhéo hắc một cái: “Chàng đừng có khoa trương, thành thật một chút! Đừng có lấy những lời thông thường này để dụ ta! Ta muốn là thật lòng thật dạ!”

Diệp Tô chớp chớp mắt, suy nghĩ một chút: “Nương tử vừa mới nhìn ta một cái, ta liền bị nắm nhược điểm ngay.”

Tôi cười lớn.

Đang đùa nghịch lại thấy cô nương xinh đẹp kia dọc theo bờ đá xanh đi tới, cả hai chúng tôi vội vàng thu hồi bộ dáng đùa giỡn, nhìn nàng ta rót trà rồi cảm tạ: “Xin thỉnh giáo danh tính của cô nương?”

Nàng ta dịu dàng cười: “Ta gọi là Sở Lam. Xin hỏi phu nhân họ gì?”

Tôi chớp chớp mắt, nhìn Diệp Tô bằng một ánh mắt ranh mãnh: “Ta là Diệp Lăng thị.” Vừa dứt lời liền nhú mày, không được, tôi không chịu được, vẫn là Lăng Đang dễ nghe hơn

Sở Lam gật đầu mỉm cười, lại xin lượng thứ lần nữa: “Công tử cùng phu nhân chờ một chút, những món ăn mà phu nhân gọi đã chuẩn bị, chẳng qua bếp của chúng ta chưa đủ nóng, đợi món ăn đưa lên đủ sợ phải chờ nửa canh giờ nữa! Nếu hai vị đói bụng không bằng ta ra ngoài mua một ít hạt để rang đường... Ăn chút đồ vặt để hai vị lót dạ nha?”

Tôi vừa nghe mà nước miếng thi nhau chạy đua: “Lúc này còn hạt để rang đường sao? Làm phiền người mua cho chúng ta một cân!”

Sở Lam cười gật đầu, rồi rời đi.

Gian hàng hạt để rang đường đại khái ở gần đây, Sở Lam rất nhanh đưa ra một cái bọc giấy, Diệp Tô cẩn thận ngồi xuống cái ghế thấp lột vỏ hạt để rồi rót trà cho tôi.

Tôi khẽ đưa chân chạm vào mặt hắc, chợt cảm thấy nhà đại phú hay phú ông bắt quạ cũng chỉ đến như vậy: trong tay có thức ăn ngon, lại có mỹ nhân bồi bên cạnh, muốn loại nào thì chỉ cần giơ tay lên. Cho nên hắc hắc cười gian: “Nhân sinh lý tưởng của ta chỉ cần như vậy!”

Diệp Tô cười liếc tôi một cái, phong tình vạn chủng. Tôi không khỏi trêu chọc hắc: “Đúng là tiểu giai nhân phong lưu! Chờ đến tối lão gia sẽ chọn thẻ bài của nàng”

Diệp Tô cực kỳ phối hợp làm ra vẻ mặt phong tình: “Đại gia ngài nên ôn nhu một chút...”

Tôi cười đến khản cả tiếng, ôm bụng lăn lộn khiến Diệp Tô sợ chết khiếp, vội vàng bắt mạch cho tôi, dù mạch thuận nhưng hần vẫn nhăn nhó nửa ngày mới miễn cưỡng đồng ý nghỉ lại đây.

Hần vừa định quở trách tôi mấy câu thì nghe thấy bên ngoài có tiếng đàn truyền tới, làn điệu du dương êm dịu, lúc sau nhịp điệu trở nên vui tươi, phấn chấn.

Tôi chớp chớp mắt, quay đầu nhìn Diệp Tô chờ giải thích.

Diệp Tô nghe trong chốc lát, nắm tay tôi, vẻ tươi chọc trên mặt dần dần không còn: “Là bên nhà trúc kia truyền tới, bài này có tên là Đào chi yêu yêu. Người đánh đàn này... có lẽ là bằng hữu của nàng.”

Tôi giật mình, nhưng ngay sau đó thì hiểu rõ.

Đào chi yêu yêu, Chúc chúc kỳ hoa, Chi tử vu quy, Nghi kỳ thất gia*

*Các câu thơ trong bài Đào Yêu (Kinh Thi, Quốc Phong, Chu Nam)

“Đào chi yêu yêu,

Chúc chúc kỳ hoa.

Chi tử vu quy,

Nghi kỳ thất gia.”

Nghĩa là:

“Đào tơ mơn mớn xinh tươi,

Hoa hồng đơm đặc dưới trời xuân trong.

Hôm nay nàng đã theo chồng,

Nên bề gia thất ấm nồng thuận vui.”

Bài này nhằm chúc mừng cho những người có tình nên duyên giai ngẫu. Nhớ lại chặng đường đã qua, tôi chỉ có liên quan đến rất ít người, trong đó người không muốn gặp, tránh ở trúc lâu đánh đàn thì chỉ có Lâu Vân Thiên và Thẩm Niệm Ân mà thôi.

Tôi đoán là Lâu Vân Thiên.

Đang suy nghĩ, đột nhiên thấy lóe lên màu vàng của y phục Sở Lam nên quay hỏi Diệp Tô: “Cô nương xinh đẹp kia đang ở bên ngoài?”

Diệp Tô gật đầu: “Trong tay còn cầm cuộn tranh.” Lại hỏi tôi, “Không đi gặp bằng hữu của nàng à?”

Nếu như lời này là người khác nói, tám phần là muốn phủ định câu hỏi của mình, nhưng Diệp Tô lại hết sức thành khẩn, rõ ràng hy vọng tôi không có cái gì tiếc nuối.

Tôi cười cười: “Cái gì nên nói cũng đã nói rồi, nếu gặp lại chẳng qua cũng chỉ hỏi mấy câu khách sáo sống có tốt không, định không để cho họ bắt đầu cuộc sống mới sao. Thật ra ta nhìn thấy Sở cô nương có chuyện muốn nói, chàng có thể gọi nàng ta vào hay không? Ta cũng muốn cùng nàng nói chuyện một chút.”

Diệp Tô gật đầu, đứng dậy ra khỏi đình, một lát sau Sở Lam rụt rè xuất hiện, khom người trước tôi, lát sau tháo khăn che mặt ra, lo lắng ngồi đối diện tôi.

Hey, tình tiết này thật giống bạn gái cũ cùng với bạn gái mới đổi mặt nha. Nàng ta nhìn tôi và tôi cũng vậy, Sở Lam tháo khăn che mặt ra thật xinh đẹp, dáng dấp tương tự như thiếu nữ dân tộc Duy Ngô Nhĩ, là loại vừa hào phóng nhiệt tình vừa có sức hấp dẫn.

Chắc đây là trường hợp đầu tiên mà nàng ta gặp phải, hiện tại Sở Lam đã mất hết bộ dáng thần nhiên lạnh lợi như hồi nãy, hai tay cầm chặt cuộn tranh đặt trên đùi, thật giống với những sinh viên mới ra trường đi phỏng vấn việc làm vậy.

Tôi không khỏi cười một tiếng: “Sở cô nương muốn cùng ta nói chuyện gì? Có thể cho ta hỏi trước một vài vấn đề?”

Sở Lam lặng lẽ hít sâu, cười nói: “Phu nhân mời nói.”

“Lão bản mà Sở cô nương đã nhắc tới có phải là giám thị địa phương Lâu Vân Thiên, Lâu công tử?”

Sở Lam gật đầu: “Đúng vậy. Ta theo giúp đệ đệ đến học ở Thanh Đường, muốn mở một cửa hàng để tính toán lâu dài, nhưng tiền bạc trên người lại không nhiều lắm, Lâu công tử nghe đệ đệ ta nói muốn mở cửa hàng ở đây, liền cho đệ đệ ta vay năm ngàn lượng, hạn trong hai mươi năm, không tính lợi tức. Yêu cầu duy nhất của hắn là muốn ta chăm sóc cả khu vườn này thật tỉ mỉ, không để xảy ra một lỗi nhỏ nào.”

Tôi cười nói: “Đúng là Sở cô nương đã làm được.”

Sở Lam cười nói cảm ơn, cảm xúc từ từ khôi phục lại dáng vẻ thản nhiên: “Lâu công tử thường lui tới đây ngồi một chút, không uống rượu chỉ uống trà, đọc sách dạy đánh cờ. Trong lòng ta cảm thấy kỳ quái nên thường xuyên để ý đến hắn, ta...ta đã thích... nhưng hắn không thích ta.”

Nàng đỏ mặt, ánh mắt sáng long lanh nhìn thẳng tôi, không chờ tôi hỏi đã nói một mạch: “Phu nhân, hắn thích người. Hắn từng đem một bức tranh giao cho ta và nói nếu cô nương trong tranh trở lại thì giao bức tranh lại cho nàng ấy. Nhưng qua mấy tháng sau, Lâu công tử quay lại lấy bức tranh. Hắn còn nói, cô nương trong tranh đã tìm được phu quân, đã không cần hắn quan tâm đến nữa”

Tôi không nhịn được, khóe miệng khẽ run rẩy, xem ra mỹ danh của bồn tọa đã được tuyên truyền khắp trong nước sao.

Sở Lam không chú ý đến vẻ mặt của tôi, vẫn tiếp tục nói: “Hai tháng trước, trong vườn nở rộ toàn là hoa mai, đệ đệ ta lại ghét bỏ hoa mai, nhưng ta đã dưỡng mai rất tốt, cả vườn đều mang phong cách ngạo nghễ của mai hoa, Lâu công tử đặc biệt rất thích, vẽ riêng một bức tranh, còn viết chữ lên đó nhưng cuối cùng không mang đi.”

Nàng dọn vật trên bàn đi, cuộn tranh trong tay cẩn thận mở ra

Trong tranh vẽ mấy bụi hoa mai, đóa hoa nho nhỏ màu vàng nở rộ ở đầu cành, bị tuyết dịu dàng rơi khiến cho hơi trĩu xuống, càng thêm kiều mỵ động lòng, khiến người ta cảm thấy thương xót. Phía sau cành mai đang trĩu xuống là một tiểu đình, mái đình bị tuyết che phủ hơn phân nửa, trong đình mơ hồ thấy được một dáng người đậm mặc, cũng không thấy rõ cho lắm.

Trên bức tranh chỉ đề một vài chữ ít ỏi:

“Tu đình thính tuyết,

Tịch mai tầm phương,

Khanh chi sở ngôn,

Kim tấn dĩ thành chân,

Tuyết lô trung trà,

Chung bất khả đắc hĩ”.

(tạm dịch:

Xây đình ngắm tuyết,

Mai vàng tỏa hương

Lời nói của nàng

Đã thành sự thật

Muốn nhóm lò đun trà mai tuyết

Cuối cùng cũng không thể được.)

Suy nghĩ của tôi cũng đang cuộn cuộn theo bức tranh kia.

Sở Lam hỏi tôi: “Phu nhân có muốn gặp Lâu công tử không?”

Tôi lắc đầu: “Không gặp. Nếu hần muốn gặp ta thì đã không trốn vào một chỗ nào đó mà đánh đàn. Mọi người không gặp nhau, đối với hần cũng tốt mà đối với người cũng tốt.”

Nét đỏ trên mặt Sở Lam lan nhanh, một hồi lâu nói: “Bức tranh này có lẽ Lâu công tử muốn phu nhân mang nó đi, coi như bạn cũ ngày xưa đem tặng phu nhân, lưu lại làm kỷ niệm cũng tốt... Cũng không uổng...”

Tôi gật đầu, đem bức tranh cuộn lại: “Ta mang đi một ít đồ vật cũ trong phòng, người chịu trách nhiệm bổ sung vào đó”.

Sở Lam cảm kích cười một tiếng: “Đa tạ phu nhân thành toàn.”

Tôi nhún vai cười cười: “Ta cũng đã lập gia đình rồi, không thành toàn, chả lẽ còn ăn trong chén nhìn trong chậu sao? Hơn nữa người nghe tiếng đàn cũng biết hần đã nghĩ thông suốt. Người báo cho hần tới quả không sai!”

Ày, nói là nói như vậy, trong lòng tôi có một vụn con thú đang chạy tới chạy lui: Tiếng đàn vừa rồi là lúc trước tôi dùng để đùa giỡn mỹ nhân nhà tôi đấy! Có phải Lâu Vân Thiên nghe được chút ít cái nội dung không nên nghe, khiến cho một thiếu niên có tâm hồn thuần khiết trong nháy mắt bị tàn lụi đi?

Tội lỗi tội lỗi.

87. Chương 87: Cuối Cùng Cũng Trở Về Nhà

edit: Pey

beta: hanhmyu

Này, người có nghĩ đến không, kỳ thật xuyên không tuy rằng gặp người này người nọ thậm chí gian nan, nhưng sự thật là các xuyên không giả luôn có kỹ năng nghịch thiên. Tuy rằng không hiểu rõ lắm, nhưng trong lúc nguy cấp nó sẽ cứu nguy cho họ, đem hoàn cảnh nguy kịch hoặc cầu huyết hoặc thần chuyển thành hoàn cảnh mới! Khen ngợi kinh người a!

Tỷ như kỹ năng ngựa giống ở hậu cung (nam/công) cùng kỹ năng vạn người mê của Mã Lệ Tô (nữ/thụ), kỹ năng kỳ ngộ, kỹ năng rơi xuống cùng xoay xoay xoa xoa rất nhanh hồi phục năng lượng (nam nữ không giới hạn) đều là những thuộc tính phổ biến. Có thể ghi lại thành đề cương, ví dụ như Mã Lệ Tô là “ánh mắt mê người”, “nhất tiểu khuynh thành” cùng với “tướng mạo bình thường nhưng có khí chất hơn người”, nếu xuyên qua đều thuộc cảnh tượng trong lời nói như cung đấu cùng trạch đấu, thuận tiện còn có thể đạt chỉ số thông minh cùng với tình thương nha!

Còn tôi? Đương nhiên là có kỹ năng riêng của bản thân rồi. Bất quá bốn tọa đây làm sao lại đi con đường tầm thường của nữ lưu manh, sao lại phải lựa chọn những kỹ năng đại chúng không có cá tính như vậy chứ.

Kỹ năng của tôi thập phần bình thản, ưa vui vẻ, cũng tràn ngập tinh thần giúp người làm niềm vui, đó chính là... bất chấp trở ngại để giải quyết vấn đề tình cảm nam nữ độc thân.

... Loại kỹ năng chẳng có lời lẽ gì, trừ bỏ tranh thủ cùng với hảo cảm bên ngoài, thật đúng là đặc biệt cái rắm a.

Lại nói đến lúc ở Thanh Đường, sau khi tôi để lại một trái tim trống rỗng cho Lâu soái ca, đoán rằng Sở cô nương nhất định sẽ vội vàng tìm đến an ủi Lâu thiếu gia đang bị mất đi trái tim kia, chỉ sợ không rảnh để ý đến tôi cùng Diệp Tô, vì thế căn cứ tinh thần cao thượng vì người âu yếm mà quên mình, chúng tôi để lại tiền hạt để cùng nước trà, không kịp cả ăn uống đã lên lút chuẩn đi.

Đi một mạch đến Chiêu Linh, ở lại đó một ngày rồi lại xuôi về Lạc Hà, sau đó được người dân Lạc Hà hai bên đường hoan nghênh nữ anh hùng che mặt.

Khụ, được rồi, người dân đó giới hạn bên trong Bùi phủ, đường hẻm cũng chỉ giáp ở Bùi phủ mà thôi. Bất quá Bùi phủ to như cái đỉnh núi, trên dưới có hơn một trăm người đồng loạt dung mãnh tiến ra, tình cảnh này vẫn là thập phần độ sộ.

Nghĩa mẫu vừa thấy tôi liền ôm tôi vào lòng sờ nắn, liên tục hỏi xem tôi có phải chịu khổ không, có bị thương không. Nghe nói tôi bị trúng một đao liền lập tức bắn cho Diệp Tô vài ánh mắt như đao kiếm, đâm hấn đến khi hấn giống như con nhím mới hấn hỏ nói đã định hôn lễ của tôi vào đầu tháng tám, muốn hạ bái thiếp mở tiệc chiêu đãi khách quý, nếu tôi còn muốn mời ai thì trực tiếp viết ra, nhưng phải làm sớm, đỡ chậm trễ đại sự.

Bùi Tố Ngừ lôi kéo tay tôi vừa khóc vừa cười, nói lúc đầu nghe tin tôi thành nữ hải tặc còn không tin, cho đến khi biểu ca nhà mình nói lại thì mới dám khẳng định, rồi bảo tôi đem sự tình kể lại từ đầu đến đuôi cho nàng nghe, dám giấu nửa điều sẽ cho tôi đẹp mặt.

Nhất đại tam tứ mỹ nữ của Bùi gia bỏ phiếu thông qua quyết nghị này.

Tôi bị ôm trong nhuyễn ngọc ôn hương, tâm tình trong phút chốc không màng danh lợi, thật bình yên, cảm giác không còn gì tốt đẹp hơn nên rất vui sướng. Nhất thời choáng váng liền quên ngay chính sự, luôn miệng phụ họa, hoàn toàn quên mất phải cùng người bên cạnh thảo luận chính sự với nghĩa mẫu, vẫn là Bùi Tấn cười nhắc nhở tôi cùng Diệp Tô bồn ba mệp nhọc, tất nhiên cần tắm rửa thay y phục mới có khí lực làm chuyện khác. Có như vậy mới làm cho các vụ thân hữu tỉnh giấc mộng, thả tôi về phòng thay y phục rửa mặt chải đầu. Tỷ muội một đường ôm lấy tôi lú lú, theo tôi cho tới tận khuê phòng mới chịu buông tha.

Lỗ tai của tôi vừa mới được thanh nhàn một tí liền lập tức bị Văn Sương thế vào, nàng một bên giúp đỡ tôi kỳ lưng một bên nói cho tôi biết “tin tức mới nhất” của Bùi gia: Vị Lưu công tử từng cùng Bùi Tố Ngừ ăn cơm kia bỗng nhiên không bệnh mà chết, rồi sau đó là Phí gia ở huyện bên cạnh là một vị công tử môn đăng hộ đối, nhưng chỉ nhìn mặt một lần thì cũng không giải quyết được gì, nghĩa mẫu anh minh thần võ tựa hồ nhìn ra một chút gì đó không đúng, cùng Bùi Tố Ngừ đóng cửa nói chuyện một đêm, vài ngày sau quan hệ của hai người có chút cứng nhắc, lạnh nhạt suốt một tháng trời mới từ từ tốt lên.

Những người khác cũng không có gì, chỉ nói đứa con lớn của Bùi phu nhân đi xa hai tháng đã trở lại, Bùi Tấn nằm trong vùng phong tỏa của biểu ca, rất ngoan ngoãn luyện quyền cước hàng ngày khiến cho Tố Ngôn cũng không chịu ngồi yên, bám theo âm ỉ, làm cả Bùi gia gà bay chó chạy suốt mấy ngày mới được yên tĩnh.

Tiểu nha đầu đứng bên lải nhải không ngừng, nói từ năm đứa nhỏ của Bùi gia cho đến họ hàng gia đình bà con, cho đến khi giúp tôi mặc y phục màu hồng, làm cái búi tóc xinh đẹp, cài một đồng hồ trang sức mới trên đầu, lui ra phía sau vài bước cười nói: “Tiểu thư đi một chuyến Nam Dương trở về không thấy tiểu tụy đi mà còn xinh đẹp hơn! Hay là khí hậu Nam Dương so với Lạc Hà tốt hơn?”

Tôi hừ hừ vài tiếng có lệ, trong lòng nói không phải do khí hậu tốt mà thuần túy là công lao lấy dương bổ âm a! Hooc môn của mang thai chỉ có ở mấy tháng đầu mà thôi, chờ bụng nhô ra một chút là phải bước vào thời đại khắp nơi sưng phù cả người đau nhức.

Văn Sương thấy tôi không nói gì cho rằng đi đường xa mệt nhọc, vì thế liền đỡ tôi lên giường, rồi nói đi dọn phòng bếp làm cho tôi chén tổ yến bồi dưỡng.

Nàng ta vừa mới đi khỏi thì Bùi Tấn liền tiến vào, cười hì hì cúi đầu nhìn tôi.

Tôi giương mắt nhìn hấn, lười biếng ngáp một cái: “Lúc ở bên ngoài ta đã thấy người có chuyện nhưng không thể nói, biết rằng tiểu tử nhà ngươi lúc không người sẽ đến tìm ta. Không biết tiểu tử nhà ngươi coi trọng cô nương nhà ai, muốn ta làm bà mai cho người?” Chỉ biết nội hàm của bà mối bản tọa đây sẽ tiến hóa nâng cấp, cảm hóa mọi người.

Bùi Tấn trừng mắt tôi một cái, rồi ngồi xuống bên cạnh: “Người chỉ biết lấy ta ra làm trò cười... thật ra không phải chuyện nhi nữ tình trường, mà ta muốn gia nhập quân ngũ. Nhưng phụ mẫu ta không thích con cái trong nhà bồn ba trên chiến trường, bởi vậy muốn tìm người thương lượng xem nên như thế nào mới ổn

thỏa. Bài học trước đây cho thấy, phải có một kích tất sát với sự tình này mới tốt, nếu như từ từ mà làm thì không biết sẽ kéo dài đến bao giờ.”

Tôi chấn kinh: “Người muốn gia nhập quân ngũ? Vóc người người chưa đạt tiêu chuẩn làm sao người ta có thể nhận người vào?”

Bùi Tấn ngẩng đầu lên: “Chỉ khí không phụ thuộc vào tuổi tác, người ta nói mười ba mười bốn tuổi phải đi tùy quân, mười lăm tuổi cũng đã lớn rồi! Còn nữa, không nhân lúc tuổi còn trẻ xuất môn lấy kinh nghiệm vài năm, đến mười bảy mười tám tuổi phụ mẫu sẽ bắt cưới vợ, cưới vợ rồi thì phải có hài tử để yên lòng phụ mẫu, có vợ có con rồi sao có thể yên tâm để lại mà đi, lại chờ đứa nhỏ trưởng thành, đến lúc đứa nhỏ lớn rồi thì còn đủ sức điền rồ nữa hay không? Có vợ đại con thơ ở đầu giường thì không còn nghĩ được gì cả, vì nước vì nhà, có thêm ta cũng không nhiều hơn mà bớt ta đi cũng không ít hơn.”

Tôi bị hấn chọc cho cười: “Nói cho cùng hiện tại người không thể đi được phải không, cho dù người có lý do tốt đến cách mấy đi chăng nữa, tạo lập sự nghiệp sao? Hiện tại cả nước đang an hưởng thái bình, làm gì có chiến công cho người lập? Ta cũng thường nghe nói sống trong quân doanh rất gian nan, cho dù người là công tử tôn quý hay dân đen thấp kém thì đã sao, đã vào trong đó thì tất cả đều bình đẳng như nhau cả, người chịu được cái khổ này sao? Không phải người nghe biểu ca người khoe vài câu cuộc sống quân doanh thế này thế kia, người liền cho rằng đó mới là nam nhi đại trượng phu?”

Bùi Tấn cười nhạt: “Người vừa mới đi một chuyến từ Nam Dương trở về mà còn nói ta thiên hạ thái bình sao? Ta khổ luyện một thân công phu không phải để đi làm bảo tiêu cho các nữ nhân trong hộ viện, phải được dùng đúng chỗ mới biết thực lực của mình đến đâu. Còn nữa, ta cũng không phải là kẻ nghe thấy gió thì nghĩ là mưa, lúc trước ta cùng Vạn Dật tướng quân đi giết giặc, thực lòng mà nói, ta thích phương thức kỷ luật nghiêm minh như vậy. Còn về chịu khổ ta đã chuẩn bị tinh thần! Nếu có thể ở quân doanh vài năm, nếu như không có công trạng gì thì ta cam tâm tình nguyện trở về sống theo ý muốn của phụ mẫu.”

Tôi còn lời gì để nói nữa đây, Bùi Tấn không kiên nhẫn nhíu mày: “Lần này chậm thì ba năm, lâu thì năm năm, ta cũng sẽ không để lỡ chuyện, nhưng cũng không phải không trở lại. Ta tìm người thương lượng, bởi vì người sẽ không có những suy nghĩ giống với gia đình ta, không nghĩ rằng người lại cũng giống cha mẹ ta! Nếu như người không chịu cùng ta tìm biện pháp, ta liền tìm người khác.”

Tôi nhìn hấn cười: “Kỳ thật ta đang nghĩ, những lời người nói vừa nãy hãy nói cho phụ mẫu của người đi.”

Bùi Tấn nhíu mày: “Không phải là người đang nói lấy lệ đấy chứ? Như ta vừa nói chỉ sợ phụ mẫu không muốn ta đi.”

Tôi lắc đầu: “Người mẹ nào cũng đều mong muốn con cái ở bên cạnh mình, đương nhiên không muốn đứa con còn nhỏ đã phải lăn lộn chịu khổ ở bên ngoài, nhưng nghe nói phụ thân người khi còn trẻ cũng có một thân võ công cao cường, chẳng qua trong lòng mẫu thân người quá coi trọng nên mới trì hoãn. Hơn nữa, nam nhân nào mà chưa từng có giấc mộng kiến công lập nghiệp? Người nói với bà, bà sẽ không thông cảm cho người. Mặc dù mẫu thân người tuy là ở nhà có toàn quyền quyết định, nhưng khi phụ thân người đã mở miệng, bà nhất định sẽ đáp ứng. Cho nên trước hết người nên mượn sức của phụ thân người đánh đổ cánh cửa của mẫu thân.”

Bùi Tấn kinh ngạc: “Sao người lại biết nhiều đến như vậy?”

Tôi bắt đầu dĩ thử đãi: “Bốn vị lão nhân hai nhà Bùi, Cố đều yêu thích nói chuyện xưa, nhất là hai bà nội, đã nhớ lại là sẽ không dừng được, ta cũng không cố ý nhiều chuyện như vậy nhưng thật sự không quản được cái lỗ tai”. Kỳ thật tôi chính là kẻ thích tám chuyện như vậy, tình yêu của nghĩ phụ và nghĩa mẫu so với chuyện tình tài tử giai nhân trên phố thì có ý tứ hơn. Thanh mai trúc mã thật kỳ diệu, tình không thay đổi, phá bỏ quan niệm thế tục thuyết phục phụ mẫu, ước ao thời thế đổi mới, kéo dài tuổi thọ

Tôi vẫn cứ tưởng rằng chuyện bát quái này nọ sẽ dùng cho trường hợp của Bùi Tố Nữ, không ngờ tiểu tử này lại chiếm tiện nghi trước.

Bùi Tấn đại khái cũng biết ham mê của lão gia nhà mình, suy nghĩ một chút rồi nhếch miệng vui mừng nói: “Chỉ có cái ý tưởng mới mẻ của người nghe mới lọt tai, bà nội cùng bà ngoại đều thuộc dạng nhớ gì nói đó, không có trình tự trước sau, chúng ta nghe một vài lần sau là muốn nản.”

Tôi hắc hắc cười vài tiếng, trong lòng nói nếu tôi không có trí nhớ kinh người cùng với tài ăn nói, làm sao truy đuổi được các vị như trong tiểu thuyết.

Hắn cẩn thận nghiên cứu tỉ mỉ theo hướng của tôi nói, rốt cuộc xác định được phương án hành động, tôi cần dặn hắn lần nữa: “Đạo lý không chỉ ở lời nói, cha mẹ người đều là người phân rõ phải trái, một mặt kêu to rằng kiên quyết sẽ làm sẽ khiến bọn họ vững tâm, có thể chú ý thuyết phục. Còn có, phải chú ý ánh mắt của mình”.

Bùi Tấn cười phì một tiếng: “Ta cũng không còn là tiểu hài tử để người dạy dỗ. An tâm chuẩn bị cho hôn sự của bản thân người đi!”

Tôi đè nén cơn tức: “Này! Qua cầu rút ván, người thật sự không có phúc hậu a!”

Bùi Tấn rung đùi đắc ý: “Người sẽ đối xử ta như thế nào?”

Tôi suy nghĩ, ngoắc ngoắc ngón tay: “Có một chuyện gấp ta cần người giúp, thuận tiện giúp luôn chuyện của tỷ tỷ người, mang phong thư cho phụ thân của người, mời hắn cùng nghỉ mẫu ta thương lượng.” Nói xong liền mang cái gánh nặng bên người đá qua cho Bùi Tấn, đưa phong thư cho hắn.

Bùi Tấn nhìn chiếc thẻ trắng giống như phong thư, nhướn mi hỏi tôi: “Không phải là thư của Hồ công tử chứ? Nếu đúng thì người nên sớm đốt nó đi, cha ta sẽ không xem đâu.”

Tôi lắc đầu cười yếu ớt: “Con mẹ nó.”

Bùi Tấn sững sốt trong chốc lát, hồi phục phản ứng với ba chữ kia của tôi không phải là thán từ mà là đại từ xưng hô, tức giận đến đến chìa tay vào mặt tôi tức giận: “Người là đi đi về về thế mà vẫn giữ cái giọng lưỡi không lành mạnh này”

Tôi nhanh chóng báo thù cho hắn một cước: “Tâm tư người không thuần khiết liên quan gì đến ta! Ta nói cho người biết, nửa đời hạnh phúc sau này của tỷ tỷ người nếu như người làm hỏng thì đừng hòng mong đi nhập ngũ, xuống tóc làm hòa thượng sám hối đi!”

Bùi Tấn trừng mắt tôi, sau một hồi lâu mới nói: “Đây là cái bẫy của người sao?”

Tôi dào dạt đắc ý: “Người đoán đi?”

Con người của Bùi Tấn thoáng hiện lên suy nghĩ, thì thào: “Ta nói từ Phổ Dương đến Lạc Hà ít nhất cũng phải đi mất bốn ngày, thế mà người cùng Diệp Tô chỉ đi ba ngày đã về, hóa ra muốn thừa dịp hôn nhân đại sự của người để cầu xin mẹ ta thương xót tỷ tỷ, đồng ý chuyện của tỷ tỷ với Hồ công tử. Những lời này không phải dễ nghe, dù sao người cũng có một khoảng cách, nói thẳng vào vấn đề không phải là cách nói hay đâu”.

Hắn vươn người ra nhìn chằm chằm tôi: “Nếu muốn thuyết phục mẹ ta, tốt nhất đừng có chọn người quá mức với cha ta. Người cùng phụ thân nam nữ khác biệt, hơn thế, hắn còn cắt đứt quan hệ với cha ta, tốt nhất là khuyên được cha ta niệm tình cũ, nếu có câu nào không đúng, chắc chắn cha ta sẽ nổi giận. Người muốn ta đi nói chuyện này chính là vì không biết phải mở miệng thế nào, lại đúng lúc ta tự tiện xông vào đây có đúng không?”

Tôi cười ha ha: “Thực ra thì cũng không phải phức tạp cho lắm, chỉ là ta muốn, thực ra phụ thân người cũng là người hoàn hảo, chỉ ít nói một chút. Cùng lắm khi tức giận, lão sẽ đánh người một chút nhưng mẫu thân người chắc chắn sẽ thương tâm. Tự bản thân ta cũng không nắm chắc thành công, đành phải dựa vào trưởng tử như người lần nữa rồi!” Kéo thù hận ra làm tấm chắn, tôi không phải là kẻ đầu đất.

Bùi Tấn cầm phong thư liếc tôi một cái: “Ta định tặng vài món quà mừng cho hôn lễ của người, vốn đang định chuẩn bị, giờ hủy bỏ.”

Tôi mừng rỡ còn không kịp: “Có thể nha! Lưu lại để lại tháng năm năm sau làm lễ vật cho cháu ngoại của người vậy!”

Bùi Tấn chớp mắt, tính toán toán đột nhiên kêu lên một tiếng: “Người! Diệp Tô! Các người!”

Tôi thả lỏng: “Không phải tại ta, lúc ở Nam Dương hẳn không nhịn được đã lén cùng ta bái thiên địa, xuất giá phải theo chồng, phu quân nói muốn thành thân, ta ngăn bằng cách nào?” Một bên giả bộ vô tội một bên đắc ý, kỹ xảo chối bỏ trách nhiệm của tôi càng ngày càng thành thạo!

Tiếp tục giả bộ đáng thương: “Chẳng lẽ người nhần tâm nhìn một nữ nhân mang thai chịu đựng sự chỉ trích của nghĩa phụ nghĩa mẫu? Người đi đầu tiên cản đường, ta sẽ tiếp sức phía sau.”

Bùi Tấn bị tôi huyên não không có biện pháp, đành phải nghiêm mặt đứng dậy: “Chỉ một lần này thôi! Về sau người đừng mơ mộng dùng hài tử trong bụng người mà uy hiếp ta! Nếu có xảy ra chuyện gì thì tìm phụ thân của đứa nhỏ đi!” Nói xong dậm chân một cái, cũng không cáo từ một tiếng đã bước ra ngoài.

Tôi nhìn theo hắn mà kêu to: “Này! Nhớ là phải giữ bí mật đấy!”

Bùi Tấn đá một cái vào cánh cửa, dù sao cũng biết không chế lực, không đến mức bức ép tôi phải giải thích nguyên nhân.

Tôi lắc đầu, Diệp Tô thật đáng thương, phải chống đỡ “lửa giận của cậu em vợ” để luyện tập, hy vọng sau khi hắn đánh quái thành công, có thể làm rơi ra mấy điểm bảo vật nào đó để an ủi tâm hồn bị hủy hoại của hắn.

Tôi vừa hắc hắc cười gian vừa xoa xoa cái thắt lưng, không biết có phải gần đây tôi ăn nhiều cá không, can xi bị đứa nhỏ hấp thụ hết, thắt lưng của quả nhân thật là đau

88. Chương 88: Cuối Cùng Cũng Thành Gia Quyền (người Có Tình Cũng Thành Đôi)

edit: diepanhquan

beta: hanhmyu

Bùi Tấn đi rồi, Văn Sương còn chưa trở về, tôi một mình vô cùng nhàm chán, vậy mà ngã trên giường rồi ngủ quên luôn.

Cũng không biết đã bao lâu, Văn Sương đến lay tôi tỉnh giấc, sau khi nhìn thấy tôi uống hết cháo tổ yến lại đuổi tôi lên giường cởi quần áo để ngủ một giấc. Nàng nói nghĩa mẫu thương tôi dọc đường bôn ba, cần dặn đêm nay ai cũng không được tới quấy rầy tôi, ngày mai muốn dậy lúc nào thì dậy, ngủ đủ mới thôi.

Tôi ngáp một cái biểu hiện hoan hô cùng cảm kích, có Văn Sương giúp tôi cởi sạch đồ rồi nhét vào trong chăn, vừa chạm gối liền nhanh chóng không biết gì.

Đi ngủ sớm như vậy, đương nhiên buổi sáng không thể ngủ được nữa. Trời mới tờ mờ sáng tôi liền tỉnh thần phần chần nội tâm quay cuồng, vì thế rón ra rón rén rời giường mặc quần áo, tự mình rửa mặt chải đầu qua loa một chút, đi đến gian ngoài lay lay Văn Sương nói cho nàng biết tôi đi ra ngoài một chút, thuận tiện khoác thêm chiếc áo mỏng, tựa như kẻ trộm đi vào trong vườn.

Hiện giờ tuy rằng là giữa hè, nhưng trên núi mát rượi ít nóng, lại là sáng sớm, sương ban đêm đọng trên mấy đóa hoa hồng, ngắm hoa trong sương mù cũng là một loại thú vui tuyệt vời khác.

Đáng tiếc tôi không có tâm tình thưởng thức, trong đầu tôi hoàn toàn là chuyện của Tổ Ngữ.

Bùi Tấn là người tính tình nóng nảy cũng là một tiểu nam cứng rắn, chuyện đã quyết định tất nhiên sẽ không vì sợ bị cha đánh mà không làm. Đáng trách tôi đem qua cùng Chu công liệu chết triền miên nên không chú ý quan sát động tĩnh của nghĩa phụ nghĩa mẫu bên kia, cũng không biết có xảy ra chuyện cha con dạy dỗ nhau hay vợ chồng đại chiến gì gì đó hay không.

Nếu quả thực như thế, tôi đây gây ra tội ác quá lớn, phải dắt nhiều tơ hồng mới có thể bù trở về, tôi dứt khoát thăng thiên đến chỗ nguyệt lão tính toán làm mấy chuyện xấu.

Tôi mày ử mặt ê đá mấy hòn đá, trong lòng áy náy không thôi. Tuy rằng tôi đã hạ quyết tâm phải khuyên nghĩa mẫu suy nghĩ lại hôn sự của Tổ Ngữ, nhưng khi tới cửa rồi, khó tránh khỏi cảm thấy bất an.

Không ai có thể cam đoan Tổ Ngữ cùng Hồ công tử của nàng nhất định chính là trời sinh một đôi cuộc sống từ nay về sau hạnh phúc. Nếu nghĩa mẫu nghe xong lời của tôi mà cho khuê nữ nhà mình lấy chồng xa, nếu sau này nàng không hạnh phúc, lỗi của tôi rất lớn, tôi lấy gì trả bà một đại khuê nữ thông minh xinh đẹp? Còn nếu như tôi không nói gì, để Tổ Ngữ ủy khuất lấy một người không thương, lỗi của tôi cũng không nhỏ.

Ai, tiến thoái lưỡng nan, quan thanh liêm khó đoạn tuyệt việc nhà a.

Đang cúi đầu bần thần, đột nhiên nghe thấy có người gọi tôi: “Lăng Đương!” Ngẩng đầu vừa thấy nghĩa mẫu ở trong đình trên sườn núi vẫy tay với tôi, thật khiến tôi hoảng sợ, sau đó vội vàng trả lời một tiếng, bước nhanh đi lên đình.

Mỹ nữ Tào Tháo đợi tôi đến gần liền kéo tay tôi, mỉm cười: “Không phải dặn con muốn ngủ bao lâu thì ngủ sao? Sao vậy, sáng sớm liền ngủ không được à?”

Tôi hồ thẹn giải thích: “Hôm qua đã đi ngủ từ buổi chiều, lúc này ngủ đủ rồi tinh thần rất tốt, muốn đi ra ngoài một chút, không nghĩ tới ở chỗ này gặp nghĩa mẫu”. Lại liếc nhìn bà một cái, dè dặt nói, “Nghĩa mẫu là bởi vì chuyện của Tổ Ngữ ngủ không được?”

Mẹ nuôi âm thầm cười: “Uhm. Người đem Hồ lão phu nhân ra áp chế ta, ta còn ngủ được sao”.

Tôi vội vàng cười nhận lỗi: “Hôn sự của Tổ Ngữ tất nhiên là do nghĩa phụ nghĩa mẫu một tay lo liệu, là do con ngang ngược, thật sự là con không đúng”.

Lá thư này tôi đã xem qua một lần. Hồ lão phu nhân lời lẽ khẩn thiết, nói Hồ công tử một lòng chỉ nhớ Tổ Ngữ, không chịu dung nạp người khác, thỉnh cầu nghĩa mẫu thương cho lão phu nhân là người gần đất xa trời, chớ để cho bà nhìn thấy đứa con cả đời cô độc. Bà thay con trai thành tâm thỉnh cầu cưới trưởng nữ Bùi gia, nếu Bùi gia tán thành đáp ứng hôn sự này thì mọi việc lớn nhỏ Hồ gia chắc chắn toàn lực phối hợp. Bà sẽ đối xử với Tổ Ngữ như chính con gái của mình, chắc chắn không vì nàng ở xa mà khi dễ nàng, Hồ Thấm càng sẽ đem nàng nâng niu trong lòng bàn tay yêu thương nàng.

Bà đương nhiên biết nghĩa nữ của Hồ công tử là ai, bất quá tình trạng của Hồ công tử quả thực không tốt, lão phu nhân lo lắng cho con trai, cho dù là khiến cháu gái nuôi sợ cũng đồng ý: Hồ công tử cả ngày thất hồn lạc phách giống như cái xác không hồn, trong mắt một chút thần thái cũng không có, mỗi ngày dựa vào chuyện buôn bán mà đem chính mình thành gia súc sai bảo, giống như chỉ cần dừng lại sẽ vì tương tư mà học máu. Hồ lão phu nhân vì hấn lo lắng đến nỗi tóc trắng, sau khi nghe tôi nói rõ thân phận của Tổ Ngữ không do dự chút nào đã nói không ngại, mức độ kiên định này rất có phong thái chiến sĩ cách mạng vô sản chủ nghĩa.

Vốn dĩ ở Chiêu Linh không ai biết Tổ Ngữ, cho dù nhỏ hơn mười tuổi thì sao, còn có tân nương mười tám tân lang tám mươi ấy chứ, con trai bà nhìn trẻ như vậy, công năng cũng chưa thoái hóa.

Haiz, cái cuối cùng là tôi tự đoán.

Nghĩa mẫu nhìn tôi, vỗ nhẹ mu bàn tay tôi an ủi: “Con cũng là muốn tốt cho muội tử. Chỉ là con không biết, Hồ Thấm vốn là nghĩa phụ của Tổ Ngữ, hai người hơn kém nhau hai mươi tuổi”. Trên mặt bà lộ rõ vẻ lo lắng vô cùng, nhưng ánh mắt cũng rất kiên quyết. Kiên quyết đến cùng.

Tôi thở dài một hơi: “Trước khi con cùng Diệp Tô đi Nam Dương, Diệp lão gia đã nói với con, nha hoàn của Tổ Ngữ từng lên lút đi bến tàu hỏi thăm thuyền nào có thể đi Chiêu Linh”.

“Cái gì?”. Nghĩa mẫu bỗng chốc bỏ tay tôi ra, sắc mặt đột nhiên thay đổi, sau một lúc lâu mới miễn cưỡng bình tĩnh trở lại, lẩm bẩm, “Lão gia chưa từng nói chuyện này với ta...”.

“Việc này, e rằng nghĩa phụ cũng chưa chắc đã biết”. Tôi nắm lấy ngón tay mẹ nuôi, “Diệp lão gia tất nhiên là sợ mọi người bàn tán, đem chuyện này lên lút áp chế lại, bởi vậy chỉ có con cùng Diệp Tô biết”.

Mẹ nuôi rốt cục thần sắc trở lại bình thường, thở dài một tiếng: “Đồ con gái xấu xa! Cảm ơn con đã khuyên con bé từ bỏ suy nghĩ hoang đường này”. Mẹ nuôi là người thông minh, mọi chuyện phát triển sau này không cần tôi nói năng rườm rà.

Tôi nhìn bà một chút, do do dự dự mở miệng: “Thứ cho con vô lễ... tính tình Tổ Ngữ kiên định như vậy, kỳ thật...”. Lúc này vẫn là im lặng tốt hơn nói ra, tôi dù đánh chết cũng không dám đối mặt với chuyện tình lãng mạn của trưởng bối để nói thẳng rằng Tổ Ngữ kỳ thật giống cha nàng nhất.

Mẹ nuôi hơi hơi có chút hồng.

Tôi vội vàng phi lễ chớ nhìn chuyển động ánh mắt, dừng một chút lại nói: “Tổ Ngữ tuy rằng không nói, nhưng nghĩa mẫu hẳn là cũng biết, trong hai năm nay, tâm tư của nàng chưa từng thay đổi. Tha thứ cho con nói ngoa một câu, tâm tư nhớ nhung của thiếu nữ, con cũng biết một chút. Con gái mười lăm mười sáu tuổi đương nhiên sẽ thích người đàn ông lớn tuổi hơn một chút, tuần tú đây hứa hẹn. Nhưng nếu là nhất thời mê luyến, xa nhau liền hết, cũng sẽ không nghĩ nhiều, gặp cơ hội tốt, tự nhiên sẽ đem tâm tư đặt ở nơi khác”.

Tôi cẩn thận nhìn biểu tình của mẹ nuôi: “Hai năm nay nghĩa mẫu hẳn là cũng thay Tổ Ngữ lựa chọn không ít thanh niên anh tuấn đi? Các vị công tử kia xem ra đều thua kém kẻ xa cuối chân trời kia, đã muốn hứa hẹn vĩnh viễn không gặp người kia, như vậy có lẽ, Tổ Ngữ đối với Hồ công tử là thật lòng thật dạ yêu thương”.

Mẹ nuôi buông mắt không nói lời nào.

Tôi không nghĩ ra phải nói cái gì, đành phải liếm liếm môi, theo nhận xét kết luận: “Con chỉ là không đành lòng nhìn nghĩa mẫu cùng Tổ Ngữ đều khó chịu, vì thế liền muốn khuyên giải hai bên, chủ kiến cuối cùng đương nhiên vẫn là do nghĩa mẫu đưa ra. Con chỉ là cảm thấy... nha đầu Tổ Ngữ rất bướng bỉnh, chuyện đã quyết định, sợ là cả đời đều không thay đổi được...”

Mẹ nuôi trầm mặc một lúc lâu, nhẹ giọng nói: “Cho dù có Hồ lão phu nhân bảo đảm, con gái một mình ở nơi xa, không có nhà mẹ để làm chỗ dựa, đại khái vẫn là sẽ bị khi dễ”.

Tôi suy nghĩ: “Tuy là việc hôn nhân lưỡng tình tương duyệt môn đăng hộ đối cũng không phải toàn bộ không nguy hiểm, có thể cùng gia đình chồng hòa thuận hay không, cùng phu quân cử án tề mi*, có lẽ vẫn là nên xem bản lĩnh của Tổ Ngữ. Diệp Tô ở Chiêu Linh hỏi thăm một lượt, lão phu nhân Hồ gia cùng với mấy ca ca tẩu tẩu của Hồ công tử đều là người vô cùng tốt, thích làm việc thiện, chưa từng cùng người khác va chạm tức giận, người một nhà cũng luôn luôn hòa thuận, có thương có lượng”.

*Cử án tề mi: vợ chồng tôn trọng nhau

Mẹ nuôi mệt mỏi khoát tay: “Để cho ta suy nghĩ đã”.

Tôi thức thời đứng dậy cười nói: “Như vậy con về trước, nghĩa mẫu ngồi một chút cũng trở về phòng đi, buổi sáng sương sớm rất lạnh”.

Mẹ nuôi gật đầu đáp ứng, cho phép tôi cáo lui.

Sau đó bất luận là mẹ nuôi hay là Tổ Ngữ cũng không hề tới tìm tôi. Một ngày này trôi qua rảnh rỗi lại bận rộn, Văn Sương nhận lệnh người lớn trong nhà, mang theo mấy nha hoàn cầm danh sách khách khứa bảo tôi thêm tên, đo ba vòng để may giá y*, ngay cả vỏ gối, vỏ chăn đều đem tới cho tôi xem qua.

* giá y: áo cưới

Văn Sương cười giải thích, biết tôi không có sở trường về nữ công, vì vậy mẹ nuôi liền tìm một tú nương khéo tay trong tú phường nhà mình giúp tôi khâu tất cả đồ cưới, ngay cả y phục sau khi kết hôn đều làm ra hơn mười mấy bộ, chờ đo xong sau đó lại điều chỉnh lại một chút liền tốt.

Tôi không khỏi xúc động, thích cảm giác ngây người của người có tiền, ngay cả quần áo đều là cao cấp làm ra, hoa lệ a!

Một ngày hư không mà đẹp như thế, ngày thứ hai Tổ Ngữ liền tới tìm tôi, mí mắt sưng phù con mắt đỏ bừng, trên mặt đã có vài phần thoải mái.

Tôi đuổi nha hoàn ra ngoài kéo nàng ngồi xuống, nhẹ giọng hỏi: “Sao vậy?”

Tổ Ngừ ôm tôi khóc một hồi, mới cúi đầu nói: “Nương nói, nàng có thể đồng ý cho muội xuất giá đến Chiêu Linh, nhưng là nàng không thể đồng ý cho muội dùng tên Bùi Tổ Ngừ xuất giá. Nếu muội khẳng khẳng lựa chọn Hồ Thấm, nàng liền xem như muội đã chết”.

Tôi hoảng sợ: “Đây là ý kiến gì vậy?”. Rốt cuộc là đáp ứng hay là không đáp ứng? Chỉ số thông minh của phụ nữ có thai là bình quân chia cho hai người dùng, ngài theo tôi đùa giỡn đầu óc đột nhiên thay đổi tính kỳ thị a uy!

Tổ Ngừ nhẹ giọng nói: “Muội cùng Hồ Thấm ra đi, Bùi Tổ Ngừ liền xem như đã chết, về sau muội gọi là Cố Ngừ”.

Tôi rít lên một tiếng, vội la lên: “Không nên đùa giỡn lớn như vậy a? Nói muội lấy chồng xa lại như thế nào?”. Tôi cũng không nghĩ sẽ như vậy nha!

Tổ Ngừ cười khở: “Xem ra tỷ tỷ suy nghĩ đơn giản như vậy. Bùi gia ở Lạc Hà xem như là họ có danh tiếng, chuyện Hồ Thấm là nghĩa phụ của muội, lúc ấy trịnh trọng tổ chức cúng tế, một nửa Lạc Hà đều biết. Muội gả cho ai, gả đến nơi nào nên thông báo cho mọi người biết, thương nhân trong chín thành Lạc Hà đều cùng Bùi gia có quan hệ, trưởng nữ cho dù gả nơi xa, khi đi ngang qua tiếp kiến một chút, giúp mang lời nhắn bình an, mấy thứ đồ vật này nọ là lẽ thường tình. Lúc này nói dối, dùng một lần lại một lần, liệu có thể sắp xếp chu toàn được sao? Hơn nữa, tên tuổi ngọc thương của Hồ gia ở Chiêu Linh cũng là có tiếng, hà tất gì vì hai nhà giúp hai chúng ta thành đôi rồi bị người đời đàm chọc? Dứt khoát khiến cho Tổ Ngừ đã chết là được!”

Tôi thở dài một hơi, ôm nàng vỗ một hồi, hỏi: “Đã báo tin cho Hồ Thấm chưa? Hắn... có bằng lòng hay không?”

Tổ Ngừ lộ vẻ sầu thảm nói: “Đã viết thư rồi nhưng chàng có đến hay không, muội lại không dám chắc. Nếu chàng không đến, muội liền đi tìm chàng, giáp mặt cùng chàng nói rõ ràng”.

Tôi đành phải chúc nàng may mắn, lại dặn dò nàng mọi chuyện khi đi xa nhà, lấy chuyện vòng vo đệ đệ nàng thất lạc giáo huấn nàng, dong dài nửa ngày vẫn không yên tâm, vì thế tự tay đem một bộ hoa tai đeo cho nàng: “Đây là bằng chứng công nhận tỷ tỷ của ngân hàng tư nhân Đại Thông, trước cùng nghĩa phụ còn có Đinh đại gia của muội ký đích hợp đồng kiếm được bạc, hiện tại tích trữ được hai vạn, muội mang theo, coi như là để cho tỷ tỷ yên tâm. Đừng khách khí với tỷ! Diệp đại ca của muội không thể bỏ đói ta? Cho dù không cần, cũng coi như là tỷ tỷ đưa cho muội lễ vật chúc mừng”.

Tổ Ngừ chối từ một phen, cũng liền nhận: “Đa tạ tỷ tỷ hậu lễ”.

Tôi lau lau khóe mắt: “Ai, gần đây ngáp luôn chảy nước mắt, ta sắp thành heo rồi”.

Tình huống kế tiếp quả thực so sánh với những câu chuyện của thập kỷ chín mươi: trưởng nữ Bùi gia đột nhiên mắc bệnh hiểm nghèo, không ngừng ho ra máu, sức khỏe ngày càng xấu đi, Bùi gia mời danh y khắp nơi đều không chữa được, cuối cùng đành phải trông chờ vào hôn sự của nghĩa nữ để xung hỉ, nhưng mà trời không chiều lòng người, kiêu hoa tân nương vừa mới xuống núi, đại tiểu thư Bùi gia đã hương tiêu ngọc vãn. Vợ chồng Bùi thị cực kỳ bi thương, tuy rằng người đầu bạc không thể đưa tiễn kẻ đầu xanh, nhưng vẫn mời các sư thái ở am ni cô vì đại tiểu thư niệm kinh mấy ngày.

Kỳ thật, toàn bộ danh y chẩn bệnh đều do Bùi Tấn mời về, mấy kẻ này tuy rằng không có kiêu ngạo như Đường Bá Hổ trên cánh tay kéo đàn vi-ô-lông, nhưng nội lực thì lộn xộn, các lang trung đều về mặt ngưng trọng tỏ vẻ tiểu thư bệnh nặng không thể chữa được, người trong nhà vẫn là sớm lo chuyện hậu sự.

Vì thế ngày tôi thành thân, Tổ Ngừ mặc xiêm y nha hoàn quang minh chính đại vì tôi chạy trước chạy sau, chải đầu trang điểm.

Tôi lôi kéo tay nàng tiếp tục nói: “Lấy chồng rồi thì không được có tính khí giống như cô nương ở nhà, phu quân thương muội như thế nào là chuyện đóng cửa trong phòng, trước mặt người khác phải để lại mặt mũi, nhưng vấn đề nguyên tắc là nửa bước không thể nhượng bộ. Muội từ nhỏ đã theo mẹ muội nhìn quen mắt, tự nhiên biết như thế nào cùng mọi người sống chung, tỷ không giỏi bằng người trong nghề. Nhưng muội tính tình rất bằng phẳng, ở nhà chồng nên phải thu liễm một chút, nhớ kỹ phải làm ra vẻ đáng thương nhu nhược, lợi dụng miệng người khác dựng nên hình tượng Bạch Liên Hoa thùy mị thận trọng...”. Vì sao không

dần dò bộ dạng đi xuất môn bên ngoài? Bởi vì phụ thân tướng công nhà tôi ngày hôm qua đã cho tôi biết, Hồ công tử đã tới Lạc Hà đêm qua.

Đĩa hát của nha đầu Tổ Ngữ kia, không nói mẹ nàng đồng ý cho bọn họ ở cùng nhau, ngược lại nói nàng muốn thành hôn, Hồ công tử đáng thương sợ là đến bây giờ còn tưởng rằng mình đến chính là đau đớn tưởng niệm một đoạn tình yêu đã chết. Không nghĩ tới ngược lại cưới được một lão bà kiên định.

Tổ Ngữ nghe luôn vui vẻ: “Tỷ tỷ, sao hôm nay giống như là muối thành thân vậy?”

Tôi thu hồi tay ngượng ngùng cười: “Không phải khẩn trương sao. Hai ta cùng nỗ lực, cùng nỗ lực!”

Tổ Ngữ dang hai tay nhiệt tình ôm tôi, thanh âm nghẹn ngào: “Muối nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ có hôm nay, đa tạ tỷ tỷ thành toàn!”

Tôi phóng khoáng vùng tay lên: “Nhắc tay chi lao*!”. Nói khoác không sai, Lãng thị làm mai mối, không phát nào trượt!

*Nhắc tay chi lao: việc nhỏ

Hai chúng tôi lại tán gẫu một hồi, đợi lúc bà mối đến mời tân nương, Tổ Ngữ liền thừa dịp rối loạn lén lút rời đi.

Quá trình phía sau hỗn loạn vô cùng, tôi che khăn voan nhìn không thấy bên ngoài, chỉ nghe được tiếng pháo nổ như ra chiến trường, đoàn người la to như bạo động, bà mối ôm lấy tôi đi giống như chạy nạn.

Haiz, hôn lễ của tôi chính là hiện trường hoạt động khủng bố sao.

May mắn tôi chỉ tham dự một lát liền lùi hai tuyến, ngồi trong tân phòng ngăn người. Nhưng mà ngăn người cũng không phải chuyện tốt, chỉ cần hơi động dậy, mông liền dè lên quả táo cùng đậu phộng, ngọt ngạt đến khó chịu. Bốn tọa tôi canh ba đã phải thức dậy chải đầu hoá trang, hiện tại sớm đói không chịu được, người săn sóc nàng dâu vừa mới lên đưa cho tôi xiên thịt khô đã bị tôi ba miếng hai miếng ăn sạch trơn, nhưng vẫn đói không chịu được, liền bắt đầu trộm sờ táo cùng đậu phộng trên giường ăn.

Không có biện pháp, tôi phải ăn đủ phần hai người.

Vì thế khi Diệp Tô tiến vào, căn bản chưa kịp nhìn thấy biểu tượng “sớm sinh quý tử” trên giường, chỉ nhìn thấy vỏ đậu phộng cùng hạt táo dưới váy tôi.

Diệp Tô cổ nhin cười: “Xem ra là nương tử bị đói rồi”.

Tôi hung dữ lên tiếng: “Ít nói nhảm, vén khăn voan lên rồi đi ngủ!”

Bên ngoài chân tường truyền đến vài tiếng cười trộm.

Diệp Tô hất khăn voan, hai tay bưng rượu hợp cần trên bàn đến, cười hỏi tôi: “Uống không?”

Tôi cầm lấy cùng hân chạm cốc: “Phải uống a! Ta khát!”

Góc tường vang lên càng nhiều tiếng cười.

Diệp Tô cũng không vạch trần tôi, sau khi thấy tôi nhấp một ngụm rượu, liền đón lấy ly của tôi, chuyển tới chỗ tôi vừa mới uống còn lưu lại dấu son môi uống một hơi cạn sạch, lại uống hết ly kia của mình.

Tôi ném cái ly, bắt chước theo thanh âm rỗng của Lý Quỷ*: “Ném ly làm hiệu! Đến a, đem đám tiểu tặc nghe lên kia trói hết lại cho ta!” Đáng tiếc chưa nói xong tôi tự mình cười trước tiên, cuối cùng vì giọng khẩn trương, Lý Quỷ một giây đồng hồ biến thành thái giám.

*Lý Quỷ: là một trong 108 anh hùng Lương Sơn Bạc trong tác phẩm ‘Thủy Hử’, có biệt danh là ‘Hắc Toàn Phong’, là người nông dân chất phác, tính tình bộc trực, có tinh thần phản kháng cao, nhưng hay nóng vội đôi khi còn lỗ mãng.

Ngoài cửa sổ âm âm cười to, tiếng xin khoan dung loạn thất bát tao vang lên, sau đó liền nghe tiếng có người đuổi: “Tân lang chúng ta nhiều bản lĩnh mưu kế, nghe lên thể này khẳng định là hân đã phát hiện rồi, không có ý nghĩa gì nữa, giải tán thôi! Ngày mai chỉ cần nhìn sắc mặt tân lang chúng ta liền biết! Đi thôi đi thôi!”

Đi hết rồi sao, tiết mục hổ mẹ này của tôi hẳn là đã đáng giá phải không?

Mọi người đáp ứng một tiếng, qua thời gian một chén trà mới xem như hoàn toàn không có động tĩnh, Diệp Tô thổi tắt ngọn nến, ôm tôi đi tới giường, đầu tiên là nói với tôi: “Tổ Ngữ nhờ người truyền lời nhắn, nói mọi chuyện đều suôn sẻ, nàng không cần lo lắng”.

Tôi ừ một tiếng: “Hồ Thẩm nếu mà còn cự tuyệt, ta là người thứ nhất lao ra chém chết hắn”.

Diệp Tô bật cười: “Vợ à, chú ý đừng để cho con tin nghe thấy!”

Tôi đành phải dẫu môi gào thét không nói.

Diệp Tô yên tĩnh một hồi, duỗi tay ở trên cổ tôi nhẹ nhàng vuốt tới vuốt lui, liếm liếm môi hỏi tôi: “Ý nương tử thế nào?”

Tôi lộ ra tiếng cười như sói: “Đêm động phòng hoa chúc, tướng công chẳng lẽ muốn nhân hạ?”

Diệp Tô cười với tôi, lôi kéo tay của tôi xuống phía dưới: “Từ khi lần đầu tiên nương tử nắm lấy nhược điểm của ta, ta đã không nghĩ tới nhân hạ”.

Tôi nắm chặt lỗ tai của hắn kéo xuống: “Chàng có thể mang công phu vài thập niên đến chứng minh lời của chàng! Đại hiệp, thỉnh cố gắng!”

89. Chương 89: Rốt Cục Cũng Sinh Em Bé (thượng)

edit: diepanhquan

beta: hanhmyu

Ngày đầu tiên sau đám cưới, khi tân nương sáng sớm đến thỉnh an cha mẹ chồng, theo lệ cũ phải quỳ xuống kính trà để bày tỏ đã nhập gia môn nhà chồng, lấy việc phụng dưỡng hiếu kính cha mẹ chồng hơn cha mẹ ruột của mình.

Những lời này nghe ý nghĩa trọng đại tràn ngập hơi thở phong kiến nồng đậm, nhưng khi nhiệm vụ quan trọng cuối cùng do một mình Diệp lão cha gánh vác, luân lý kịch liên biến thành hài kịch, cha chồng cũng thành ông già Nô-en, chỉ cần tôi không phạm chuyện ngu xuẩn đem tách trà chào hỏi đổ trên đầu lão thì toàn bộ mọi việc đều đại cát, lấy được tiền lì xì.

Nói cách khác, có một cha chồng không điều tra tiểu bối ăn bột cũng thường xuyên chơi trò mất tích như vậy, là chuyện trên đời này con dâu nằm mơ đều phải cười đến tỉnh ngủ.

Khi Diệp Tô đỡ tôi rảo bước tiến vào đại sảnh, Diệp lão cha đang đại mã kim đao ngồi ở vị trí chủ nhà, nhìn hai chúng tôi toét miệng cười, nhìn thấy tôi còn đặc biệt vẫy vẫy tay: “Con dâu mau tới đây! Để cho ta nhìn một cái!”. Cử chỉ vẫy tay kia... rất giống với vẫy tay gọi mèo vậy.

Tôi vội vàng đi nhanh vài bước đến trước mặt hắn, hơi cúi đầu cung kính gọi người: “Cha, chào buổi sáng”.

Diệp lão cha xoa xoa cằm đàn sắt, ánh mắt vô cùng tà ác: “Con trai ta được không?”

Tôi vì vận động tới hôm qua mà đối với vấn đề nguyên bản thuần khiết này mà ruột mềm chuyển động một trăm lần, mới qua loa trả lời hắn: “Rất tốt”.

Diệp lão cha tiếp tục xoa cằm: “Ta chơi xấu khiến ngươi ở lại bên người hắn, có sai không?”

Tôi cúi đầu thành khẩn nói: “Ngài lão văn thành võ đức, liệu sự như thần”.

Cái đuôi cha chồng của tôi kia văn thành võ đức đều vênh lên: “Biết là được rồi! Ta để ngươi quỳ gối, ngươi phục không?”

Tôi im lặng nuốt xuống một ngụm máu đã lên cao: “Phục sát đất”. Nói xong quay đằng sau nhìn thoáng qua, dùng ánh mắt ra hiệu, tiểu nha hoàn thông minh lanh lợi như vậy vội vàng mang trà con dâu đến.

Diệp Tô đứng ở bên cạnh tôi nháy mắt, tôi trừng mắt nhìn hấn cảnh cáo hấn không được cản trở tôi giả vờ ngoan ngoãn lấy lòng, vẫn như cũ nhận khay trà hai tay nâng chung trà lên, cúi đầu đi từng bước, chuẩn bị quỳ xuống kính trà.

Ai ngờ đầu gối của tôi còn chưa có cong, Diệp Tô đã nâng khuỷu tay tôi xách tôi đứng lên, thuận tiện đem bát trà trực tiếp đưa tới dưới mũi Diệp lão cha, nhanh chóng nói: “Được rồi liền như vậy uống đi, con dâu ngài có thai, không tiện quỳ gối”.

“Cái gì!” Miệng Diệp lão cha mở rộng nói thật to, một lát sau lại vỗ cái bàn cười to, “Ta chỉ biết tiểu tử người khi rời bên sẽ không nhân rồi! Người được đấy, cuối cùng còn có chỗ một chút giống cha người!”

Tôi yên lặng quay đầu nhìn ngoài cửa, hiện tại làm bộ như không biết bọn họ... Dĩ nhiên không kịp rồi!

Cha chồng đại nhân anh minh thần võ một mình vui vẻ một hồi liền nhanh chóng từ mừng như điên thoát ly đi ra, sau khi hỏi Diệp Tô thời gian chờ sinh đẻ bắt đầu đắc ý tính toán: “Không cần biết là con trai hay con gái, ta đều huấn luyện cho nó thành người bách độc bất xâm! Lúc người còn nhỏ ta còn không có quen nhiều kỳ nhân dị sĩ như vậy, rất nhiều dược liệu trân quý chuẩn bị không bằng nhau, khiến người sinh trưởng chậm trễ. Bất quá bây giờ còn có thời gian dài như vậy, ta dù sao cũng đều có thể tìm thấy Anh La Phạm Khương...”

Trên mặt Diệp lão cha không ngừng tính toán, tôi giống như thấy được cổ tình thần cuồng nhiệt của cha mẹ đương đại rất sợ con cái thất bại ngay từ điểm xuất phát, lập tức chân đều bị dọa mềm đi, vội vàng quay đầu đỏ mắt chờ mong nhìn Diệp Tô, loại yêu vợ siêu cấp kia của tôi lập tức ho nhẹ một tiếng: “Cha, ngài làm Lăng Đương sợ. Hơn nữa, bách độc bất xâm chỉ là viết trong sách mà thôi, con chưa bao giờ nghe nói có người thành công. Ngài muốn lấy tôn tử của ngài mạo hiểm, con càng không muốn lấy chính con mình mạo hiểm đâu!”

Diệp lão cha còn muốn nói nữa, Diệp Tô khí phách vung tay lên ngăn cản câu chuyện của lão: “Liền như vậy quyết định đi, hấn cũng không phải sinh ra ở vô lâm thế gia, ngài chẳng lẽ còn sợ có người đặc biệt đến hạ độc hấn?”

Diệp lão cha mếu máo, bộ dáng vô cùng ủ rũ, nhưng trong lòng hiển nhiên vẫn chưa buông tha cho ý tưởng này.

Quả nhiên, cha chồng kia của tôi ngày hôm sau liền không nhện được, lại thần kỳ biến mất.

Tôi nắm chặt quần áo Diệp Tô lo lắng: “Cha sẽ không thực đi tìm cái gì loa cái gì khương chứ?”

Diệp Tô thở nhẹ trên trán của tôi trấn an: “Cha nghe gió liền thành mưa, bất quá là nhất thời mới mẻ, chờ thêm mấy ngày nữa sẽ bình thường thôi. Hơn nữa, ông ấy trời sinh không ở một chỗ quá lâu được. Lần này trở về giúp ta chỉnh lý đội tàu, tính toán đầu ra đẩy gần năm tháng, đã xem như cực hạn của ông ấy. Sợ là lão tâm tâm niệm niệm trà con dâu của nàng mới bằng lòng đợi đến ngày thứ hai chúng ta thành thân. Yên tâm, nếu cách bảy tháng lão còn có thể nhớ đến chuyện đó, ta sẽ là người đầu tiên ngăn cản!”

Tôi được sự cam đoan của hấn, cuối cùng thở dài một hơi, thành tâm thực lòng đề nghị: “Đội ngày nào đó chàng rảnh rồi đi làm tắm biển treo trên cửa đại sảnh, liền viết bốn chữ “Cả nhà kỳ tài” đi! Vô cùng chuẩn xác!”

Diệp Tô cười to: “Chờ đứa nhỏ lớn lên chút rồi nói, đừng khiến hấn áp lực quá lớn!”

Tám tháng giống như trở thành luật định ly biệt, chỉ Tổ Ngữ thôi còn chưa đủ, qua vài ngày, Bùi Tấn cũng hướng tôi chào từ biệt.

Tiểu thiếu niên đã không còn là một yêu quái tóc tai bù xù tôi gặp một năm trước hay tiểu hài tử bị hù dọa sợ đến mức cái gì cũng nói ra, khi hấn tới gặp tôi tạm biệt mang theo trường kiếm, trên cổ tay đeo bảo hộ da trâu, trên trán buộc dây xanh đậm. Trường y tung bay trong gió, tư thế oai hùng hiên ngang, bả vai rộng lớn thể hiện là người vô cùng chịu trách nhiệm.

Tôi nhìn hấn nhận nhạo khoác lác như chim hót: “Chiến sĩ chỉ sau ba ngày là khác biệt, lúc nhìn cũng thấy khác xưa”.

Hấn móc móc lỗ tai, mặt không đổi sắc nói hết kế hoạch của chính mình: “Cha mẹ ở Nam Cương có một vị bạn cũ họ Liễu, hiện giờ đã làm đến chức tham tướng, đệ đi lần này là đến làm thuộc hạ dưới trướng hấn. Mặc dù cũng là bắt đầu từ đầu, nhưng lực lượng của Liễu tham tướng dù sao có thể ít đi chút chặng đường vô nghĩa, cũng khiến cha mẹ ít lo lắng một chút. Dù sao đệ đi lần này là ba năm, cũng không thể chỉ ở dưới trướng tướng quân làm vài năm vẫy nước quét nhà liền thỏa mãn”.

Tôi già dặn kinh nghiệm ôm hấn vỗ vỗ bả vai: “Như vậy tốt nhất! Ta còn sợ ngươi rất kiêu ngạo, không chịu dựa vào cha mẹ, muốn tay không giành thiên hạ!”

Bùi Tấn khịt mũi khinh bỉ: “Cái loại ý tưởng cổ hủ này, bất quá chỉ là cuồng ngôn vọng ngữ của tiểu hài tử chưa trải việc đời thôi”. Lại mắt lé nhìn tôi, “Nếu trong người đã có thai, nên chú ý cử chỉ của mình một chút, đừng làm cho đứa nhỏ trong bụng ngươi cũng học tập dạng như thế, lớn lên càng không đoan trang”.

Tôi cười to: “Nếu thật sự là như vậy, kia hấn vừa ra sinh ra liền sẽ thành tiểu đấng đồ tử! Ngươi cũng biết, giang sơn dễ đổi, hướng chi ta và Diệp đại ca của ngươi cũng không phải là người đứng đắn gì”.

Bùi Tấn chế giễu: “Đúng là không phải người một nhà không nhập môn. Diệp lão cha cũng là một người tính tình như vậy, khi nghiêm túc thì rất nghiêm túc, nhưng lúc không đứng đắn khiến mọi người phải nghiêng răng. Theo như ta thấy, cháu ngoại trai nhỏ kia của ta tương lai tất nhiên là có cái tính tình Hỗn Thế Ma Vương”.

Tôi ngấm nhìn hấn cười: “Một khi là con gái thì sao?”

Bùi Tấn làm cái biểu tình không dám linh giáo: “Tha cho ta đi! Trong nhà có một Tổ Ngôn đã muốn gà bay chó sủa, nếu lại thêm tiểu Lăng Đang, cả Lạc Hà liền đều phải đảo lộn!”

Tôi tưởng tượng đến cảnh kia một chút, đồng ý vỗ vỗ bả vai hấn: “Nếu là con gái, ta liền đem nàng nhét vào sinh lại một lần nữa!”

Mặt tiểu thiếu gia lộ rõ nét hồng, hấn trách cứ trừng tôi: “Ngươi! Ngươi chú ý một chút!”

Tôi cười to, cười cười đột nhiên ngực đau xót, không kịp nghĩ lại liền đứng lên mở rộng hai tay: “Thừa dịp bụng ta còn nhỏ có thể ôm được, đến ôm một chút đi”.

Bùi Tấn thở dài một tiếng, cũng đứng lên kéo tôi vào trong ngực, hài tử đáng chết này lúc tôi không chú ý đã lớn rồi, so với tôi cao hơn nữa cái đầu, tôi tựa đầu trên vai hấn, nhẹ nhàng vỗ sau lưng hấn dặn: “Ồ bên ngoài tầm mắt xa hơn, đừng tùy tiện nói mấy câu gì gì huynh đệ rồi công đạo. Trong quân đội phe phái phân minh, chớ để làm náo động bị người ta ghi hận, gặp sự cố phải cùng vị trưởng bối kia của ngươi thương lượng, đừng vì cái mặt mũi mà phải chính mình chịu tội...”

Bùi Tấn cười khúc khích: “Được rồi, ta biết ngươi muốn dặn cái gì. Ta sẽ không bị người khác lừa mất lộ phí, cũng sẽ không trốn trong rừng đào giả quý hù dọa người khác, lại càng sẽ không bởi vì thấy nữ quý sợ hãi, liền trong run rẩy hồ đồ mà đem chính mình bán đi. Lúc ngươi gặp được chính là thời điểm bốn thiếu gia dẫn độ nhất, về sau sẽ không như vậy.”

Hấn dùng lực ôm tôi, hai má ở trên vai tôi cọ cọ: “Tưởng tượng đến việc phải rời khỏi nhà ba đến năm năm, kỳ thật vẫn là rất không nhớ. Vốn tưởng rằng người yên tâm nhất chính là ngươi, kẻ hay gây tai họa, nhưng hiện tại ngấm lại, cảm thấy cũng không yên tâm về ngươi”.

Hấn buông tay, nhìn chăm chăm bụng tôi thật cẩn thận hỏi: “Có thể sờ thử không?”

Tôi cười, kéo hấn ngồi lại trên giường: “Bây giờ còn chưa có ra hình dạng, sờ không ra cái gì”.

Bùi Tấn cẩn thận đặt tay ở trên bụng tôi, sau một lúc lâu thu tay về nói: “Thật sự không có động tĩnh gì. Đáng tiếc ta không được tham dự lễ đầy tháng và chọn đồ vật đoán tương lai của cháu ngoại nhỏ”.

Tôi thanh thanh giọng đâm hấn một cái: “Này, đừng ưu thương như vậy được không? Không biết phụ nữ có thai là lo âu, đa cảm nhất sao? Khiến ta khóc thì làm thế nào?”

Bùi Tấn nghiêng đầu cười lộ ra hàm răng trắng: “Bắt quá ngấm lại, tiểu hài tử ba bốn tuổi mới đáng yêu nhất, ít nhất khi ông sẽ không bị nước tiểu dính đầy”.

Tôi lập tức nín khóc mỉm cười, lắc đầu thở dài: “Chịu thua người rồi!”

Bùi Tấn lấy khăn tay ra bảo tôi lau khô nước mắt: “Có thời gian thì đi giúp đỡ cha mẹ ta một chút, bồng chốc không có con trai bên cạnh, bọn họ nhất định không thể nào thích ứng được. Hai muội muội kia của ta phiền người chăm nom một chút, ngàn vạn lần đừng gọi cái gì người lừa gạt đi”.

Tôi vừa lau nước mắt vừa cười: “Được được, đều nghe lời người. Ta sau này vừa làm con gái vừa làm con trai, sau khi có đứa nhỏ thì mang theo đứa nhỏ tiếp tục y phục rực rỡ tiêu khiển, thế nào cũng phải khiến nghĩa phụ nghĩa mẫu không nhớ đến hai tỷ đệ các người mới tốt. Hai muội muội kia của người ta cũng sẽ chăm sóc hết mức, không phải gia thế trong sạch bằng hiệu phát sáng sẽ không cho gặp! Như vậy người yên tâm rồi chứ?”

Bùi Tấn cười: “Ừ, yên tâm”. Hắn lại vươn người ra ôm lấy tôi, bên tai tôi nhẹ giọng cười nói, “Bảo trọng a, lão bản nương”. Sau đó liền đứng lên, cũng không quay đầu lại bước đi.

Tôi ngồi một mình, đột nhiên buồn, cảm thấy một đám bằng hữu bên người tất cả đều đi hết, vì thế lại hung hăng rơi xuống vài giọt nước mắt, mới nhớ tới trong tay vẫn nắm chặt chiếc khăn của Bùi Tấn.

Nhìn kỹ lại, giống như là lần trước tôi đã dùng qua một lần.

Ách, hắn có biết hay không tôi lần trước ý đồ bớt việc, chỉ nhúng trong nước qua một lần liền trả lại cho hắn?

Hình như là hắn đã biết.

Xú tiểu tử này là quân tử báo thù mười năm không muộn nha.

90. Chương 90: Rốt Cục Cũng Sinh Em Bé (hạ)

edit: Pey

beta: hanhmyu

Tôi thấy trời sinh số tôi là số lao碌.

Trong truyền thuyết, mặc kệ các nữ chính trong tiểu thuyết ngôn tình trước đây bị xuyên qua cổ đại cho dù từ hạnh phúc đến ngược thân ngược tâm, nếu xuất hiện tình huống cầu huyết “nàng mang thai” này thì đều là kiểu xoay mình một cái từ nông nô thành quý nhân.

Trước làm trâu làm ngựa sau cô bé lẹm được bạch mã hoàng tử yêu chiều nâng niu trong lòng bàn tay, không cần làm việc không cần quan tâm, nôn ghen cũng đều như bông hoa hải đường phun mây huyết tạo nhả khoái hoạt xinh đẹp. Cho dù có chút không vừa lòng, nam nhân lập tức điên cuồng phục dịch, cuối cùng thế nào cũng kèm theo hết sức lo lắng hỏi han ân cần. Tóm lại một câu, trừ bỏ sinh đứa nhỏ có đau một chút, còn lại mọi thứ đã muốn bắt đầu cuộc sống happy ever after.

So sánh với bản thân mình một chút...

Mẹ nó, thật không công bằng với lão nương a.

Từ ngày Bùi Tấn đi, tôi vừa là con dâu vừa là con đẻ, thay đổi y phục rực rỡ trước mặt nghĩa phụ và nghĩa mẫu diễn trò, kiên quyết kéo nghĩa mẫu đi dạo phố để làm bà phân tâm bớt suy nghĩ, cũng coi đây là việc cần bản phải làm, một lần nữa vì Bùi gia và Diệp gia cống hiến GDP trác tuyệt, khiến cho kẻ khác phải mơ mộng thêm thuồng.

Hết vương bận chuyện nhà mẹ đẻ, về tới nhà còn bị Diệp Tô lôi kéo làm mấy trò rèn luyện thân thể, từng giây từng phút trước khi bước ra cửa đều bị chuẩn bị kỹ càng, bị gạt bỏ hết tất cả những sở thích không tốt, ngủ sớm dậy sớm, vì cái trứng trong bụng không được kén ăn...

Về sau, mọi kỹ năng đều bị kẻ khác giành lấy mất, lúc rảnh rỗi tôi muốn ngồi với Tổ Ngôn cùng Tổ Niệm nhưng bên người cứ như có chó dữ, lúc nào cũng giơ ra bộ dạng hung thần ác sát của kẻ đang sở hữu tiểu Đẳng đồ tử, thật là mệt cho tôi quá đi thôi.

Khổ a.

Nghe nói phụ nữ mang thai đều có vẻ mặt an nhàn bình thản, giống như cái đèn tiết kiệm năng lượng, lúc nào cũng tỏa ra vẻ thánh thiện rạng rỡ, nhưng mỗi ngày tôi xem mình trong gương thì chỉ thấy lộ ra khuôn mặt nữ chiến binh Amazon, hai mắt sáng ngời vẻ mặt đầy ý chí phấn đấu, chưa nói tới sát khí bức người, nhưng tựa hồ tùy lúc sẽ rút ra chủy thủ * giết con báo ăn tươi lá gan gì gì đó, thoát nhìn cực kỳ có sức uy hiếp.

* chủy thủ: đoản kiếm

Không chỉ như vậy, tôi đi đường cũng phong thái uy vũ, không ai nhìn ra được tôi là phụ nữ có thai, thực ra trông tôi giống như voi đột nhiên tiến hóa, đứng thẳng hai chân mà đi.

Tôi ngâm nghi ngờ hướng Diệp đại thần y hỏi: “Thật sự ta đang mang thai hay ta bị béo phì đây? Chàng xem có nữ nhân nào mang thai có tính công kích giống như ta không? Thậm chí còn vượt qua sức sát thương mạnh của vũ khí nữa.”

Mặt Diệp Tô tỉnh bơ, vuốt cái bụng tôi cười khê hỏi lại: “Chẳng lẽ mỗi ngày nàng không có cảm giác đứa nhỏ đá mình mà là dạ dày ngộ nguậy?”

Tôi yên lặng tưởng tượng cái cảnh tượng kia, quyết định vẫn là chính mình thì tốt hơn, tôi không muốn liên lụy nội tạng vô tội.

Vì thế tôi một đường đầu đá lung tung, như tráng sĩ bưư hân* ở trên đường cùng bộ dạng ngựa hoang làm càn, càng chạy càng xa.

* bưư hân: dũng mãnh, vạm vỡ

Chẳng mấy chốc đã đến tháng thứ tư, đứa nhỏ trong bụng tôi đã thành hình, tôi lại không thấy có phản ứng gì, Diệp Tô mỗi ngày xem mạch đều tỏ vẻ hết thấy bình thường, nói con tin thực khỏe mạnh, nguyên nhân duy nhất có lẽ chính là hân không phải đứa nóng tính.

Nghe sao hiểu vậy, sau khi tôi phán đoán và có kết luận, lập tức đem cha của con tin đánh cho một trận.

Haiz, có lẽ đến năm tám mươi tuổi tôi vẫn không quên được cảnh Diệp Tô ôm đầu kêu thảm thiết: “Nương tử tha mạng, nương tử cẩn thận đừng làm tay bị thương, nương tử cẩn thận con tin” cảnh tượng náo nhiệt như thế, thật sự rất có tính chất giải trí đặc sắc.

Cứ như vậy, bốn tháng cẩn thận cũng qua đi, đảo mắt cũng đã đến ngày đến tháng, rốt cuộc trong một ngày rạng sáng tôi đau bụng chuyển dạ.

Cơn đau đớn này kéo dài từ ban mai cho đến nắng chiều rực rỡ, sau đó lại đau đến khi màn đêm buông xuống. Tôi bị tướng công, nghĩa mẫu của tôi, tẩu tử của nghĩa mẫu*, cũng chính là đại phu khoa phụ sản nổi tiếng trong nhân gian cùng với bà đỡ xuất hiện bao quanh ở giường, chửi ầm ỹ có lý luận phong phú hoặc chuyên gia có kinh nghiệm thực tiễn đều nói tôi không cần phải hoảng, hết thấy đều nằm trong lòng bàn tay.

* tẩu tử của nghĩa mẫu : chị dâu của mẹ nuôi

Nhưng chính là con tin không chịu ra.

Tử cung của tôi đã co thắt gần mười hai canh giờ rồi, phía dưới mông khăn trải giường cũng đã thay ba lần rồi, cả người giống như ngâm trong nước vậy, không thể nói đau đến không cảnh giới, nhưng thật sự từ thắt lưng trở xuống hầu như sắp tê dại.

Thỉnh thoảng bà đỡ hướng tôi thông báo hoa viên của tôi đã mở ra mấy đốt ngón tay, lặp đi lặp lại bảo tôi nhẫn nại, vẫn chưa đến lúc.

Tôi không khỏi cười khỏ, lặng lẽ nói trong lòng: tổ tông ơi tổ tông, phụ mẫu người cùng tổ phụ tổ mẫu và một đám kết nghĩa đều chờ người, tiểu tổ tông người còn chờ cái gì? Mau mau ra ngoài a! mẫu thân ta cam đoan, người vừa ra đời sẽ có một đám người nâng niu trong lòng bàn tay, người muốn học gì đều có sẵn lão sư, muốn chỉ tay đòi vàng ta cũng không ngăn cản, người cũng đừng hành hạ mẫu thân người a!

... Rốt cục bà đỡ cao hứng hô to: “Ra rồi! Ra rồi! Dừng sức! Thấy đầu hài tử rồi! Dừng sức!”

Có lẽ màn mở đầu quá lâu đến khi chính thức bắt đầu diễn lại không có sức. Bà đỡ kêu to không đến nửa canh giờ, chợt nghe thanh âm kêu khóc nỉ non làm mấy người vui mừng thoải mái, tiếng bà đỡ hô to vang dội: “Chúc mừng lão gia, mẫu tử bình an!”

Tôi run rẩy lật người, nhiều mới mẻ a, tất cả mọi người đều thấy tôi còn thở đầu.

Bà đỡ ôm đứa nhỏ được tắm sạch sẽ, che phủ khăn hoàng rồi đặt trong lòng tôi, lại hôn hờ quay đầu chúc mừng: “Chúc mừng lão gia phu nhân, là tiểu công tử!”

Tôi cố sức mở mắt, cúi đầu nhìn đứa con mình đang bú sữa, mặt mày nhăn nhúm, đúng là một tiểu lão đầu.

... Quá xấu.

Trái lại Diệp Tô lại không để ý, ánh mắt của xú tiểu tử này chưa từng mừng rỡ như thế: “Nương tử, vất vả rồi!” Lại cúi đầu hôn trên trán tôi, biểu hiện thâm tình: “Tiểu Linh Đàng, ta yêu nàng.”

Ba nữ nhân khác đang ở chỗ này đều lấy tay che mặt, vội vàng lảng tránh đi ra ngoài, thuận tiện báo tin vui cho các trưởng bối khác đang lo lắng chờ đợi.

Tôi cực kỳ áy náy: “Thật ngại quá, đứa nhỏ thật xấu.”

Diệp Tô vẫn cười tí tít mắt: “Nói bừa, con ta xinh đẹp nhất!”

Tôi mệt không chịu được, đương nhiên lười tranh luận vấn đề này với tên đầu óc choáng váng kia, khoát tay liền ngủ.

Sau khi thả được con tin ra, tinh thần nữ chiến sĩ của tôi cũng biến mất hầu như không còn, nói chuyện ngày càng mềm mỏng, bước đi ngày càng nhẹ, ngay cả Tổ Ngôn cũng nói điệu bộ làm việc của tôi ngày càng giống nghĩa mẫu.

Chắc, có lẽ thiên tính nữ nhân của tôi cũng đang phát triển theo hình cầu vồng sao.

Có một chút ngoài dự kiến, chính là Diệp Tô ngay lúc đó đã nhìn ra bản chất vấn đề. Đứa con của tôi tuy lúc mới sinh ra bộ dạng thật không muốn nhìn, nhưng trải qua thời gian tười tắm của sữa mẹ, đến đầy tháng đã có bộ dạng trắng trẻo mập mạp, ai nhìn thấy cũng thích. Bộ dạng của tiểu tử kia không khác gì lắm so với tiểu hài tử béo mập ôm cá chép trong tranh tết, đặc biệt là hắc không sợ người lạ, khiến cho ai cũng muốn cắn một cái.

Ngày đầy tháng của đứa nhỏ đã đến, sau mấy tháng biệt tăm, Diệp lão cha cũng xuất hiện như kỳ tích.

Rửa mặt sơ qua, Diệp lão cha ôm bảo bối trưởng tôn tử nhìn ngắm trên dưới cẩn thận, vui tươi hôn hờ mà bình luận: “Ánh mắt cùng với cái mũi rất giống Diệp Tô, miệng cùng mắt thì giống con dâu. Tốt, tôn tử nhà ta thật khéo chọn những cái tốt!” Khen ngợi hết lời xong lại cầm tay cầm chân chơi đùa một lúc, cho đến lúc khách đã vào đến cửa mới lưu luyến trả đứa nhỏ cho nữ mẫu, cùng quần gia đi thay trang phục đón khách.

Trong lòng tôi không yên, nhìn Diệp Tô một cái, xin người phải thận trọng với phụ thân của mình, trăm ngàn lần đừng để trong thời khắc trọng đại lão lại có những ý nghĩ ý tưởng kỳ quái gì đó.

Diệp Tô nháy mắt mấy cái tỏ vẻ đã hiểu.

Song hai nam nhân này trời sinh làm người khác không bớt lo lắng, tôi vừa lơ là một lát hai người liền biến mất. Sau đó nữ mẫu vội vàng vàng chạy về phía tôi báo cáo: “Không hay rồi thiếu phu nhân, lão gia cùng thiếu gia đang ở phía sau viện giành tiểu thiếu gia mà đánh nhau!”

Tôi phun một ngụm nước trên mặt đất.

Bước nhanh tới hậu viện, quả nhiên hai người kia đang đánh nhau túi bụi, chưởng phong cao thấp lướt qua, cứ như yêu quái đánh nhau vậy. Tức là động tác của bọn họ nhanh quá, tôi không thấy rõ đứa con bảo bối của tôi tọt cùng đang nằm trong tay ai. Chỉ nghe Diệp Tô không ngừng quát: “Phụ thân! Đừng làm loạn nữa!”

Các vị quan khách đã xem qua nhị long diễn châu* chưa? Đã xem qua hiện trường của nhị long diễn châu chưa? Có biết cái châu kia chính là đứa con mới đầy tháng của tôi không? Tôi gấp đến độ lửa giận phùng phùng, bất chấp hai kẻ kia có nghe thấy hay không, dậm chân chống nạnh hét lớn: “Ai mẹ nó chứ, các người dám động đến một cọng lông tơ của con ta, đời này các người đừng hòng nhìn thấy ta!”

* nhị long diễn châu : hai con rồng giành một hạt châu (thường thấy trong dịp tết hoặc khai trương)

Hai người nghe vậy lập tức dừng lại, lúc này tôi mới nhìn rõ trong tay bọn họ trống trơn, không khỏi thở phào một hơi, lập tức dùng thái độ hung hăng hỏi: “Con ta đâu ?!”

Diệp Tô mới từ trên hòn giả sơn nhảy xuống, chạy ra phía sau bàn đá ôm bọc tã lót ra đưa cho tôi, bé con của tôi vốn vẫn yên lặng dù có chuyện gì xảy ra kia, giờ được ôm trong lòng tôi thì bỗng nhiên khóc lên.

Khó khăn lắm mới bình ổn được tâm trạng, mũi tôi chua xót ôm hân hoan một hồi, chờ đứa nhỏ ngừng khóc mới giương mắt nhìn hai người kia: “Các người phát điên cái gì vậy?” Đương nhiên không thể dùng thái độ đại bất kính này đối với lão cha của tướng công mình, nhưng trải qua một màn kia, tôi rất khó có thể cung kính với cả hai.

Diệp Tô không nói gì chỉ nhìn lão cha: “Ta cũng muốn biết.”

Diệp lão cha khẽ thì thầm đầy ủy khuất: “Cái kia không phải là...Ách...Ha!”

Tôi tức giận kinh khủng, sợ lão không quên ý nghĩ bách độc bất xâm với đứa nhỏ, vì thể linh hồn của nữ chiến binh Amazon lần nữa được tái xuất, trừng mắt lạnh nhìn một phen rồi mới hỏi tình hình thực tế. Nguyên lai Diệp lão cha còn muốn áp dụng tập tục của người xưa, đứa nhỏ đầy tháng phải làm lễ tắm rửa, lão sợ phụ thê tôi phản đối thể nên lên lút hành động, ai ngờ vừa trộm đứa nhỏ mang đi thì bị Diệp Tô phát hiện, hai người đánh nhau túi bụi, đến mức lão cũng quên giải thích tại sao.

Tôi không biết lễ tắm rửa rồi cuộc là như thế nào, vì thế hỏi thêm một lần, mới biết ý nghĩa thật sự của lễ này, tức là đem toàn thân đứa nhỏ ngâm vào trong nước để Thủy Mẫu phù hộ hân hoan khỏe mạnh cả đời.

Tôi quá sợ hãi, vội vàng hỏi Diệp Tô: “Chàng cũng đã từng bị như thế?”

Biểu tình của Diệp Tô có chút dữ tợn, ánh chừng đang nhớ đến cái gì đó, sau đó nhún vai: “Nghe nói không có. Ta mới sinh ra thân thể quá yếu, lúc ấy trên thuyền mọi người ngăn cản cha ta, không cho thực hiện nghi thức này.”

Tôi lau mồ hôi trên trán.

Diệp lão cha kiên nhẫn thuyết phục tôi: “Đó là vì tiểu tử Diệp Tô quá yếu kém. Cháu ngoan này của ta khỏe mạnh như thế, nhất định sẽ không gặp chuyện gì không may, ta lấy tính mạng ra đảm bảo.”

Tôi gơ tay cắt ngang, khẽ hỏi: “Kỳ thật nghi thức tắm rửa chỉ cần ướt từ đầu đến chân là có thể được rồi phải không?”

Diệp lão cha suy nghĩ một lúc: “Ừ, có thể nói như vậy...”

Tôi cởi bỏ tã lót của đứa nhỏ ra, thuận tay ngắt một cành liễu, khẽ nhúng vào nước hồ, vẩy nhẹ lên người đứa nhỏ một cái, thấy trên người đứa nhỏ đọng lại vài giọt nước, chưa kịp chảy thành dòng xuống cổ liền nhanh chóng mặc lại tã lót cho đứa nhỏ, ném cây liễu vổ tay nói: “Đại công cáo thành.”

Diệp lão cha tức giận tới thân thể lão đảo một cái: “Như thế nào mà thành?”

Diệp Tô liếc mắt một cái, đi tới chỗ tôi: “Sao lại không thành? Người vừa mới nói chỉ cần ướt từ đầu đến chân là được đấy sao? Chẳng phải thần linh đã phù hộ rồi sao, sao lại so đo lễ nghi phiền phức. Còn nữa,

cha, người cũng không cần phải bảo thủ đến nỗi không chịu thay đổi như vậy, chỉ cần có tâm ý, mọi sự liền đại cát.”

Nói xong tiến đến bên tai tôi nói nhỏ: “Kế sách của nương tử thật tốt, ẩm ướt còn tốt hơn gấp trăm lần nhúng cả vào nước.”

Tôi ngẩn người, trong lòng thầm nói thẳng nhãi này bị cấm dục nhiều ngày, không chịu nổi tịch mịch, ở thời điểm này mà còn muốn đùa giỡn tôi.

Diệp lão cha đứng một bên tức giận không thôi, trừng mắt: “Có vợ quên cha, người xưa nói thật đúng mà!”

Diệp Tô mỉm cười: “Cha, cho dù người không có vợ, người cũng thường xuyên quên mất con. Theo điểm này mà nói, không phải so với người con mạnh hơn rất nhiều?”

Mắt thấy hai phụ tử này định nói chuyện phiếm, tôi nhanh chóng tung ra sự hấp dẫn sự chú ý của hai người: “Cha, người đừng đầu trí với hần, chúng ta còn một việc quan trọng hơn cần phải làm. Cha xem, chúng ta vẫn chờ người đặt tên cho đứa nhỏ, hiện nay khách cũng đã tới cửa rồi, người cũng không thể trở mặt nhìn cháu ngoan của người bị người khác khi dễ, muốn cục cưng bảo bối lớn lên không có tên gọi sao? Không nên làm người khác chê cười chúng ta.”

Diệp lão cha quả nhiên bị trúng kế, lửa giận trong lòng đột nhiên biến mất. Lão tiến đến bên người Diệp Tô đùa giỡn đứa nhỏ một hồi lâu mới ngẩng đầu lên cười nói: “Ta đã đọc không ít cuốn sách, linh hội được không ít nội hàm thâm thúy. Ta thấy cháu ngoan của ta trắng trẻo, nhũ danh cứ kêu là Ngọc Quan đi. Về phần tên hần là gì thì...” Lão đột nhiên sờ cằm, nhíu mày suy nghĩ nửa ngày: “Tôn tử ta đương nhiên phải văn võ song toàn. Người trong nước coi trọng văn chương, người phía Bắc thì lại nói dũng sĩ là cười tuấn mã đi vào nhân gian...”

Tôi đột nhiên có một dự cảm chẳng lành.

Lão gia tử vẫn tiếp tục nói: “Thế nên tên gọi của tôn tử là Hạc Hoa đi, có văn có võ.”

Diệp Tô nhíu mày: “Diệp Hạc Hoa? Nghe không được tự nhiên, đổi cái khác đi.”

Tôi lui ra phía sau từng bước, trừng mắt phùng bị lão gia tử: “Thiên vương cái địa hổ?”

Diệp lão cha ừ ừ cạc cạc nhìn tôi: “Cái gì?”

Tôi lại nói: “Vì thắng lợi của Trung Quốc mới?”

Diệp lão cha vẫn tiếp tục mờ mịt.

Tôi nghĩ nghĩ, thay đổi điểm quyết định: “Hal-le-lu-jah ?”

Diệp lão cha lắc lắc người tôi: “Con dâu, nếu như người không thích cái tên đó, chúng ta sẽ lấy tên khác, người cũng đừng phát cuồng hù dọa người khác a.”

Tôi thở dài một hơi, lắc đầu nói: “Đặt tên không nên quá nóng vội, phỏng chừng nghĩa phụ nghĩa mẫu cũng có ý kiến. Nếu chúng ta đặt tên rồi, nhất định hai vị nhân gia kia có thể sẽ thâm oán chúng ta: “Tưởng là gì, có thể đặt tên cho con mình là Jesus, lại đặt cho tôn tử nhà mình là Jehovah* thì thật là quá bình thường, làm sao ta có thể trông cậy vào một kỳ hoa tuyệt thế xuyên không chứ? Trình độ xuất sắc của người xưa cũng là số lượng hạn chế mà thôi”.

* Jehovah : vị thần tối cao trong đạo Do Thái

Diệp lão cha bị nghĩa phụ cùng nghĩa mẫu quản lý hơn nửa đời người rồi, tuy rằng về hưu sớm, nhưng vẫn mang tâm lý phục tùng ông chủ ngày xưa, nghe tôi nói vậy liền gật đầu không ngừng: “Cứ như vậy đi đã! Đi một chút, đi ra đằng trước tiếp đãi khách đi!” Dứt lời dẫn đầu đi nhanh về phía trước.

Tôi kéo ống tay áo của Diệp Tô, ghé vào lỗ tai hần thấp giọng cười hỏi: “Kì nén bứt rứt lắm sao?”

Diệp Tô dừng bước cười khò: “Nương tử thật hiểu lòng ta.”

Tôi liếm liếm môi có chút thâm ý: “Nếu chàng có thể cam đoan rằng hôm nay phụ thân sẽ không gây ra chuyện gì, buổi tối ta liền giúp chàng...”

Diệp Tô đột nhiên hít sâu một hơi, nhanh chóng ấn trên môi tôi một cái, tiếng nói có chút ám muội cam đoan: “Nhất định không làm hỏng việc!” Nói xong liền đem Ngọc Quan trả lại cho tôi, bước nhanh đuổi theo lão nhân gia. Tôi đứng tại chỗ mỉm cười, lại liếc nhìn Ngọc Quan đang ngủ say trong lòng mình thầm than, có một đôi phụ mẫu sắc dục như thế, tương lai của con thật khổ a!

Bất quá có thể suy ra, chỉ cần chúng tôi cố gắng “tạo người”, tương lai của hắn nhất định sẽ không cô đơn.

Về phần tương lai của tôi, dù thế nào đều có Diệp Tô cùng tôi lên trời xuống đất, nói một cách súc tích chính là, đúng vào lúc tôi gặp được hắn cũng là chính là có được chi phiếu giá cao.

Được rồi, thật là làm ăn có lời nha.

91. Chương 91: Ngoại Truyện

edit: Pey

beta: hanhmyu

Các tiên sinh nam nữ, hoan nghênh đến xem bảng tin nhanh mỗi tháng của Bùi gia.

Đầu tiên là tin tức về Diệp gia.

Trưởng tôn của Diệp gia là Diệp Trì cùng với phụ mẫu và muội muội Diệp Thuyền, ấu đệ Diệp Vi cuối cùng sau bốn tháng đi thăm viếng họ hàng xa gần ở Chiêu Linh, đã trở về núi của Bùi gia, tự mình tham dự tiệc sinh nhật tròn năm tuổi.

Lần thăm viếng này thật viên mãn, Diệp Trì lấy thân phận là trưởng tôn của Diệp gia cùng độc nữ* năm tuổi của Vạn Dật tướng quân Vạn Dật Uyển gặp gỡ nói chuyện thân tình, hai người trao đổi tình đầu ý hợp, không có thông báo cho song phương phụ mẫu mà tự mình quyết định đến sau hoa viên tự định chung thân cũng tự mình làm chủ, lấy muội muội nhà mình Diệp Thuyền mới ba tuổi cùng với đệ đệ Vạn Dật Phong bốn tuổi ký kết làm cô dâu nhỏ, dự tính thân càng thêm thân.

*độc nữ : con gái một

Đương nhiên là hai cái hôn sự này được Diệp phu nhân Lăng Đương kiên quyết giơ cao cờ hiệu “không cho phép yêu sớm” để ngăn cản từ trong trứng nước. Diệp Trì tỏ vẻ mẫu thân tà ác, cho rằng hôn nhân là việc thanh niên nam nữ cùng chạy về phía hạnh phúc, trên đường tất nhiên có trở ngại, hắn thân thiết khích lệ Vạn Dật Uyển, phải dũng cảm khiêu chiến với quyền uy. Sau khi cùng nhau bàn bạc, hai người ước định khi nào mười lăm tuổi sẽ đồng loạt bỏ trốn, về phần hai người đệ đệ cùng muội muội, đó là vấn đề “con cháu tự có phúc của con cháu.” (lời Diệp Trì).

Nhưng cái ước định này bị Diệp Trì tiểu công tử vứt bỏ mất tiêu sau nhìn thấy con gái nhỏ ba tuổi của Hồ gia Hồ Nguyệt Hinh. Diệp Trì tiểu công tử triển khai “kế hoạch tuyệt hảo” để theo đuổi, ngày ngày bám theo Nguyệt Hinh không rời, vui vẻ quên cả trời đất.

Diệp phu nhân tỏ vẻ rất sầu lo, con trai lớn của Hồ gia là Hồ Vĩnh thì tỏ vẻ bình tĩnh, nguyện vì Diệp phu nhân mà dốc sức khuyến mãi.

Ngày kế, Diệp Trì buồn bực yêu cầu mau sớm trở về Lạc Hà bá tử học nghệ, sớm ngày luyện thành tuyệt thế thần công, đem Hồ Vĩnh chém dưới ngựa làm đồ nhậu, ôm mỹ nhân về quê cũ.

Rất sợ hãi, Diệp phu nhân cùng với Diệp lão gia quyết định phải lập tức khua chiêng khua trống giáo dục chính trị đối với đứa con trai lớn, tuyệt đối không nuông chiều cái bản tính trêu hoa ghẹo nguyệt nữa. Cũng vì thế, Diệp lão gia đã bị Diệp phu nhân giận chó đánh mèo, liên tiếp ba ngày vẫn duy trì vẻ mặt buồn bực không thôi. Về phần Diệp lão gia đến tột cùng đã bị giận chó đánh mèo như thế nào, phát ngôn của Diệp gia tỏ vẻ không thể trả lời.

Kế tiếp là tin tức của Bùi gia.

Tin tức vẫn tắt: Bùi Tấn đã trở lại.

Bùi phu nhân cực vui mừng, Diệp phu nhân cực vui mừng, toàn bộ Lạc Hà cũng cực vui mừng trước Bùi gia thiếu niên tướng quân phong thần tuần lăng.

Chính xác mà nói, là một vị tham tướng.

Bùi tiểu tướng quân vốn là tiền đồ rộng mở, gần đây lại biểu hiện anh dũng, chiến đấu ở biên cương hỗ trợ cứu được một mạng của Thống soái. Thống soái cảm tạ, ý muốn đưa báo công lên cho triều đình, nâng hần lên một bậc nữa. Nhưng Bùi tiểu tướng quân lại khiêm nhường nói rằng hần nhập ngũ không phải để làm quan mà chỉ vì tâm nguyện của bản thân. Bây giờ tâm nguyện đã hoàn thành cũng là lúc hần về quê giúp đỡ việc nhà, non xanh nước biếc, hữu duyên sẽ gặp lại nhau

Lời này mà đặt ở người khác tất nhiên sẽ là kẻ thần kinh nói mơ nói mộng, ra sức vì nước như thế mà dễ dàng từ bỏ công danh. Nhưng Bùi gia cùng Liễu gia tướng quân lại có quan hệ rất mật thiết, thậm chí ngay cả tướng quân phu nhân cũng là bạn khuê mật của Bùi phu nhân ngày xưa, vì vậy Liễu tướng quân thương cảm một phen, thay hần báo lên là Bùi Tấn bị thương nặng nên sẽ cho hần vinh quy bái tổ.

Xa cách năm năm, Bùi tiểu tướng quân rất hài lòng với cuộc sống của Bùi gia, thấy thoáng cái có đến ba cháu ngoại trai cùng gái thì rất kinh ngạc cùng vui mừng, cũng tỏ thái độ với cặp vợ chồng quá siêng năng trong việc tạo người... Ách, là ánh mắt ghen tị đấy nha.

Diệp phu nhân lúc bấy giờ tỏ thái độ muốn tìm một nửa cho Bùi tiểu tướng quân mà bày mưu tính kế, nhưng khổ một cái là Bùi tiểu tướng quân đã kiên quyết cự tuyệt.

Diệp phu nhân buồn bã than thở rằng số mệnh bà mai của mình đã suy tàn, cũng bực bội nguyên rửa Bùi tiểu tướng quân sẽ phải hao tổn hết tâm tư cùng chịu đựng mới có thể ôm được một nửa của mình trở về.

Bùi tiểu tướng quân cười dè bủ.

Nói tóm lại, tháng năm là tháng thu hoạch, là tháng đoàn viên, cũng là tháng các vị phụ nữ đã kết hôn sẽ được trời đổ mưa để có con, là lúc dục vọng đối với nam tử phát tiết hoàn mỹ. Thân là nam tử tuổi thanh niên duy nhất của Bùi gia, có thể nghĩ đến việc Bùi Tấn sẽ phải nghênh đón một mùa hè hồ điệp bận rộn như thế nào.

Nguyện cầu Thần Minh phù hộ cho hần.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/buc-xuong-vi-luong>